திருவாசக விரிவுரை

கழக வெளியீடு

திருவாசக விரிவுரை

நான்கு அகவல்கள்

உரையாசிரியர்:
மறைமலையடிகள்

கழக வெளியீடு : கடகடு

ஓம்

திருவாசக விரிவுரை

நான்கு அகவல்கள்

தஞ்சாவூர் நடராஜபிள்ளை உலகநாதன், M.A.B.T.

உரையாசிரியர் :
பல்லாவரம் பொதுநிலைக் கழக ஆசிரியர்
மறைத்திரு மறைமலையடிகள்

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி-6. மதுரை-1. சென்னை-1.
1968

2 nd Ed April 1948
3 rd Ed May 1950

Reprint (Kazhagam) July 1968

:

23 : 417 x 5, lx
K8

TIRUVASAGA VIRIVURAI

NANGU AGAVALKAL

Appar Achakam, Madras-1. (1-2)

மறைமலையடிகள்
1876—1950

ஓம்

திருச்சிற்றம்பலம்

இரண்டாம் பதிப்பின் பதிப்புரை

திருவாசகச் சிறப்பு: 'செம்பொருள் துணிவாம்' சைவசித்தாந்தச் செந்நெறிக்குத் திருமுறை பன்னிரண்டும் உயிர். இத்திருமுறை பன்னிரண்டும் செந்தமிழ்க் கண்ணுள்ள நந்தா மந்திர மறைநூல். இவை வாய்மைத் தமிழ் மொழியின் வளநிறை இலக்கியம். இவற்றிற்கு இலக்கணம் போன்றமைந்தது, பெண்ணைப் புனல்சூழ் வெண்ணெய் நல்லூர் மெய்கண்டநாயனுர் அருளிய தனித் தமிழ் முழுமுதற் சிவஞானபோதம்.

எண் முறைக்கண் 'திருவாசகம்' எட்டாவது ஆகும். இதற்கு இலக்கணமாக அமைந்தது சிவஞானபோதத்து எட்டாம் நூற்பாவாகும். அது குறிப்பிப்பது 'தம்முதல் குருவுமாய் வந்து தவத்தினில் உணர்த்தும் தனிமாண்பாகும்.'

அதற்கொப்ப 'ஆளுடை அடிகளாகிய மாணிக்க வாசகப் பெருமானுரைத் திருப்பெருந்துறையில் செழுமலர்க் குருந்த நீழலில் அவர்தம் அருந்தவத்துக் கீடாக ஆண்டவன் குருவடிவில் தோன்றி ஆட்கொண்டருளினன். ஆளுடைய அடிகள் நானெறித் தொண்டுள் மேனெறியாம் அறிவு நிலை-காதல் முறைத் தொண்டில் தோய்ந்து, திருவாசகம் திருக் கோவை என்னும் இரு பெரு நூலையும் ஆக்கியருளினர். காதல் நிலை என்னும் கனிவால் திருவாசகம் என்னும் தேன் மிக்க உருக்க முடையதாம் உண்மை எய்திற்று. இதன்கண் முதலிற் காணப்படும் பாட்டு கலிவெண்பா (ஏனைய அகவல்). நான்கும் தற்சிறப்புப்பாயிரம் போலாம்.

திருவாசகம், திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் என்னும் இரு நூலும் காட்டும் திரண்ட செழும்பொருள் திருச்சிற்றம் பலத் திருக்கூத்தப்பெருமானேயாம். இவ்வுண்மையைத்

தில்லைவாழந்தணர்க்கு அடிகள் அம்பலத்தின்கண் எழுந்தருளிச் சுட்டிக் காட்டினர். அம்பலவாணர் அடி நீழல் எய்தி அழியா இன்பப் பெரும்பேறு பெற்றனர்.

திருப்பாட்டு நான்கினுக்கும், அடிகளார் திருவுள்ளக் கருத்தமைய ஒரு சிறந்த விரிவுரை எழுதி வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்னும் நன்னோக்கம் தோன்றியதும், அதற்குத் தக்கார் யாவர் என ஆராயப் பெற்றது. ஆசிரியர் மறைமலையடிகளாரே பொருந்தும் தக்காரெனப் போற்றப் பெற்றனர். மறைமலையடிகளார் தனித்தமிழ்த்தாயின் தலைமகனார்; ஆங்கிலமும் வடமொழியும் பாங்குறக் கற்ற பயன்தெரி புலவர்; இயல் இசை நாடக முத்தமிழும் எழிலுற எழுதியும் கூறியும் இயக்கியும் வரும் இயல்பினர்; நடுநின்றாய்ந்து உண்மை கண்டு அஞ்சாது உரனுடன் உலகினுக்கு எடுத்துக்காட்டும் ஒண்மையர்; கேளாரும் வேட்ப மொழியும் தாளாளர்; விழுமிய மொழி பெயர்ப்பு நூல் பல ஒழுகிய ஓசையுற அமைத்து உலகுக்குதவியவர்; தமிழின் உரைநடையைத் தூய்மையுற நிறைநடையாக்கித் தந்த நேர்மையர். ஆராய்ச்சித் திறனின் எடுத்துக் காட்டாகப் பட்டினப்பாலை யாராய்ச்சி, முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும் காணலாம். மொழிபெயர்ப்பின் காட்டாகச் சாகுந்தலம், சிந்தனைக் கட்டுரைகள் முதலிய காண்க.

அடிகளார் அவர்களும் திருப்பாட்டு நான்கினுக்கும் தெளிந்த நடையமைந்த சீரிய உரையொன்று ஆக்கித் தந்தனர். இவ்வுரையின்கண் அடிகள் எடுத்தாண்டிருக்கிற தென்மொழி வடமொழி ஆங்கில முதலியவற்றிலுள்ள அறிவியல், வரலாறு, ஒழுகலாறு, தெய்வம் முதலிய தேற்றும் செழும்பொருள் நூல்கள் அளப்பில. இவ்வுரையே திருவாசக முழுமைக்கும் பொதுவுரை காணும் விழுமிய வழியாகும்.

இதுபோன்று எஞ்சிய பகுதிக்கும் அடிகளாரின் சிறந்த விரிவுரை வெளிவருமாயின் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரின்

பேராசிரியம் போன்று தமிழ்நாட்டிற்கு விலைவரம்பின்றிக் கிடைத்த நிலையான விழுப்பொருளாகும். இதற்கு அடிகளார் திருவுள்ள மிணங்குமாறு தமிழன்பர்கள் செய்ய வேண்டும். அது தமிழுக்கும் சைவத்துக்கும் செய்யும் பெருந்தொண்டாகும்.

முதற் பதிப்பு தமிழ்க்கடமையே தங்கடமையாகவும், தமிழே தம்முயிராகவும், தமிழ் விளக்கமே தம் மூச்சாகவும் வாழ்ந்து, அடிகளாருக்கும் இலங்கை, தமிழ்நாடு முதலிய வற்று ளெல்லாம் பக்கத் துணையா நின்று பல நல் உதவி யாற்றிய திருவரங்கனாரவர்களால் வெளிவந்துள்ளது.

இரண்டாம் பதிப்பு, பொருள் குறிப்பு, நூற் குறிப்பு, சொற்பொருள் முதலிய பலவற்றையுங் கொண்டு வந்தமை போன்று இதுவும் வருகின்றது. செந்நெறிச் செல்வர்களும் செந்தமிழன்பர்களும் வாங்கிக் கற்றும் கற்பித்தும் தனித் தமிழ் மாண்பும் சைவமும் தழைக்கச் செய்யும் தவமுயற்சி தலைக்கொள்வார்களாக.

மே. 1948
சென்னை - 1

திருசங்கர் கம்பெனி

மூன்றும் பதிப்பின் பதிப்புரை

திருவாசகச் செழுமறையின் சிறப்புகளும் அகவல் நான்கின் உள்ளுறையமைவும் இவற்றிற்குச் சிறந்த விரிவுரை யாத்தருளிய ஆசிரியர் மறைமலையடிகளாரின் வரம்பிலா மாண்பும் "இரண்டாம் பதிப்புரை"யின்கண் மிக விளக்கமாகத் தந்துள்ளோம்.

இப்பொழுது இது மூன்றும் பதிப்பாகக் கழகவழி வெளிவருகின்றது. செம்பொருட்டுணி வெனப்படும் சித்தாந்தச் சைவர்கள் திருக்கோயில் செல்லுங்கால் கையடக்கமாகக் கொண்டு செல்வதற்கும், ஆங்கு அமைதி யாக இருந்து தனித்தும் மெய்யன்பர்களுடன் சேர்ந்தும் ஓதுவதற்கும் திருவாசகச் செழுமறையே வாய்ப்புடைய தென்பதை நினைவுறுத்துகின்றோம். திருமுறை யோதிச் செய்யப்படும் வழிபாடே சீர் சிறப்பு வாய்ந்த உயிர் வழி பாடாகும்.

இதனைச் செந்தமிழன்பர்களும் செந்நெறிச் செல்வர் களும் வாங்கியும் வாங்குவித்தும் ஓதியும் ஓதுவித்தும் உறுபயன் எய்துவார்களாக.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்

மேற்கோள் நூல் அகரவரிசை

அதர்வசிகை
சிவபிரான் ஒருவனே வழி படற்குரியோன் ௪௧0

இருக்குவேதம்
அனற்கடவுள் வழிபாடு மிகுத்துக் கூறல் ௧௧௭
ஆணவம் பாசம் என்னும் பெயரினால் வழங்கப் படல் ௪௫௪
உயிர்கள் நாற்காலனவும் இருகாலனவும் என இரு கூற்றுள் அடங்கும் ௩௫௫
காயத்திரி மந்திர விளக்கம் ௧௪௧

இரௌரவம்
ஆகமத் தோன்றும் நரகும் இரௌரவம் (பிங்கலந்தை) ௩௧

இலக்கணக்கொத்து
'அது' பெயர்ப் பொருளை அசைத்து நின்றதொரு சொல் ௧௧௯

இலிங்கபுராணம்
திருமால் இறைவனின் அடிமுடி தேடிய வரலாறு ௩௨௯
நான்முகனும் திருமாலும் தலைவரல் லாமை ௨0௪

இறையனாரகப்பொருள்
களவெனப்படுவது ௩௫0

ஈசாவாசியோபநிடதம்
தேவர்கள் அறிவுக்கும் எட்டாதவன் ௧௨௪
தேவர்களால் பற்றப் படாதவன் ௭௪

உண்மைவிளக்கம்
அண்ணல் ௧௯
ஓங்காரம் ௪௨௫
சிவனருள் ௧௯
முத்திதனில் ௧௧

எசுரைச்சார்ந்த சதபத பிராமணம்
அப: ப்ராவிசத்தத: ௧௯௨
திருமால் தலைபிறந் தமைக்கு வரலாறு ௧௯௯
நமோ பவாய ௪0௪
பிரமவாதி கொள்கை ௨௫0

எட்டாந்திருமுறை (திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்)
அம்மா (பாயும் - 3.) ௩௪௪
ஆரா இன்பத் ௩௧௧
ஏழுடை ௨௯௯
கதிர்கத ௩௪௯
சாதம் (இரத) ௩௫௯
செழுந்தா (கொழுந்தா) ௨௫௭

சேணிற் கருo
தில்லைச்சிற்
(உயிரொன்) கo௨
பிணியு (அணியு-5) ௩௪௪
புணருந்
(உணர்ந்தார்க்) ௩கக
முனிவரு (332) ௩௪எ

எட்டாந்திருமுறை
(திருவாசகம்)

உம்பரும் (வம்பனேன்) ௩௩o
உற்றவாக்கையில் எக
எக்காலத்துள்ளும்
(செறியும்) க அ௩
திருத்தமாம்
(நிருத்தனே) ௨க
திருந்துவார் ௨அ
துடிகொள் க௯க
நரகம் (கொள்ளேன்) ௩o௨
நிருத்தனே ௪கஎ
நிலநீர் ௬௫
நின் திருவருளால்
(வெறுப்பன) ௪௨
பவளத்தின் ௨௬
பாசமானவை
(ஊசலாட்டு நீவ்) அ௩
பெரும்பெருமான் ௪௨
முன்னை (காப்பாய்) க௨எ
வேதமும் ௩அ௨

ஏழாந்திருமுறை

இரும்புயர்ந்த கo௨
பொன்செய்த க௪அ

ஐங்குறுநூறு

சுடர் - ஒளி (ஒண்சுடர்ப்
பாண்டில்) ௪o௩

கட்வல்லியுபநிடதம்

ஓங்காரச்சிறப்பு ௯எ

கந்தபுராணம்

புலியூரி வரலாறு ௨௬௨

கலித்தொகை

பாணியுந் (ஆற்றி) ௨அ௪
வண்டுதுசாந்தம் ௪கஎ

கல்லாடம்

கடுக்கைமலர் (பூமணி) க௬௨

காஞ்சிப் புராணம்

அம்மை இடப்பாகம்
பெற்ற வரலாறு க௪௪

குமரகுருபர அடிகள்

பூமலி (சிதம் - மும்,2) ௨௨

குறிஞ்சிப் பாட்டு

217 மான்கணம் மர
முதன் தெவிட்ட ௨எ௯

கேநோபநிடதம்

சிவமும் சத்தியும் இரு
முகற் பொருள்கள்
(குண குணி போ
லன்று) ௨௬அ
தேவர்கள் செருக்கை
மறைந்தறுத்தல் எ௪

கைவல்யோபநிடதம்

ஹறநத் புண்டரீகம் ௨௪

கோயிற் புராணம்

தைப்பூசத் திருக்கூத்து கஎ௯

சதாசிவரூபம்

இந்த......எனப்படும்
(ஐம்முகம்) கo௩

சாந்தோக்கிய உபநிடதம்

ஆதித்யோ க௩௩

ஞாயிற்றுக்கும் ஒளி கொடுப்போன் இறைவன் ககஎ

சிலப்பதிகாரம்

அவர்நம், மானேர் நோக்கம் ங௧௫
இறைவன்...(நாடுகாண் 134) ங௮௬
கைவினை முற்றிய தெய்வப் படிமத்து ௪௪௧
குழலும் யாழும் ௭௧எ
(கொள்கையி னிருந்த ஊர்காண் - 15) க௦௪
கோலம் - வேடம் ௭௦௫
சாத்தொடு போந்து... (காடுகாண் - 190.) ககஉ
நிழல்கால் நெடுங்கல் (இந்திர 127) உ௫எ
பஞ்சு - செம்பஞ்சுக் குழம்பு ௭௦௬
மாலை வெண்பற்றுலி ௭௧எ
முல்லையுங் குறிஞ்சியும் ௭௧௬

சிவசங்கோற்ப உபநிடதம்

சிவபிரானே பரம் ௭௧௦

சிவஞான சித்தியார்

அருளினல் ங௫
இரண்டுஞ் (போதகா) க௯எ
இவனுலகில் அ௫, ங௭ங
இறுதியாங் க௯அ
உருமேனி ககக
உரைத்தஇத் உ௦௫
உலகமே ங௧எ
ஒருதன்மை (இருவினை) க௫அ
ஒருவனே ங௧, ங௮ங
எவ்விடத்தும் ௭அ
சத்திதன் ௭௦, கஉங
சத்திதான் (ஒருவனே) உ௦
சுத்தமாம் ஙஉ
செம்பிற் (ஆணவந் தான்) க௫௪
ஞாலமதின் ங௦ங
தோற்றுவித் ங௮௪
நாயகன் அ௪, உ௫எ
நித்தமாய் ௭எ
பந்தமும் அஅ
பொன்மைநீ உ௦
போதகா க௯௪
மலமென க௫௪
மறையினல் ங௫
மண்புனல் எங
வித்தையோ எங
விந்துவின் உஉ
வேதசாத் ஙஎ

சிவஞானபோதம்

அண்ணல்தாள் (பண்ணையும்) உ௧௬
அஞ்ஞானங் காட்டுதல் மாயை கன்மங்கட்கு ஆணவமலச் சார்பிலாம் க௯அ
அருளுண்டாம் உ௦
அவனவள் ௧௧அ
இலயித்த உ௦௪
ஒன்றலா ங௭
காட்டும் க௭௪
காட்டிய அ௪
நான் அவனென் க௦
நெல்லிற் க௫௪
மாயாதனு எஅ
மெய்ஞ்ஞானந் ௧௬௫
வித்துண்டா உ௦௭

சிவதருமோத்திரம்

உச்சிமுகம்...திகழ்வாம் க

சிவப்பிரகாசம்

ஏற்ற இவை...புகலொ ணாதே ௭௦

சிவரகசியம்

ஏனத்தொல் எயிறு அணிந்த வரலாறு ௨௬௧

சிவகசிந்தாமணி

அடிபணிந் (கொடியணி) ௩௧௦
அடிமைப்பணி (நின் மகளிவளை) ௩௦௫
அளிந்த தீம்பழ ௩௯௫
குனிகொள பாக ௨௮௨
கோட்டிளங் ௨௬௨
தொக்கோர் (கோள் வயிர) ௧௯௫
தொல்லை நால்வகைத் ௩௬௬
தோள்வயிரந் (கோள் வயிர 615) ௨௫௨
நம்பி (எல்லிருட்) ௨௮௬
பொய்யதின்றிப் (ஐய னையறி) ௮௯
மேகப் (பார்க்கடல்) ௨௭௧
வாளுறிழிந்து (தேனூற) ௩௫௧

சுவேதாசுவதரோபநிடதம்

இருள் உளதாய காலத் தும் சிவன் ஒருவரே தனித்துளர் ௨௧௧
உருத்திரர் ஒருவரே உளர் ௨௧௧
சிவ ஏவ கேவல; ௨௬௯
சீவான்ம பரமான்ம வேறு பாடு ௬௫
துரியங் கடந்தவர் சிவ பிரான் ௪௧௦

மகாதேவனெனும் பெயர் சிவபிரானுக்கே உரித்து ௧௬௫
மாயை (தமிழ்ச் சொல்) ௭௫

சூடாமணி நிகண்டு

கோல் - மரக்கொம்பு ௩௦௪
சேவகம் - வீரம் ௩௯௧, ௧௪௫
மானம் - பெருமை ௪௦௧

சூளாமணி

மாம் பழக் ௨௮௮

தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்

அருளால் ௧௧

திரு உந்தியார்

திருச்சிலம் ௬௧

திரு ஐயாற்றுப்புராணம்

ஐயாறதனில் சைவனாகிய வரலாறு ௧௪௬

திருக்களிற்றுப் படியார்

பொன்னிறங் ௨௯

திருக்குறள்

அகரமுதல ௩௭
அகனமர்ந்து ௩௯௭
அடையாவாம் (உடை செல்வம்) ௩௯௯
அந்தண (உரை) ௧௨௬
அருங்கேடன் ௩௩௧
அருளன்பு-உரை, (அரு ளென்னு) ௮௪
அலத்தல் (அலந்தாரை) ௪௦௬
அவஞ்செய்வார் - உரை (தவஞ் செய்வார்) ௨௭௬
அறன் ஈனும் ௩௪௭
இரந்துகோள் (ஈவார் கண்) ௩௯௮

இருநோக்	௩௬௬
இலங்கிழாய்	௩௭௧
இல்லாரை	௩௬௯
ஈண்டிய (பிழைத்துணர்ந் தும்)	௧0௯
உறைபதி - (பிறர்பழி யும்)	௧௯௩
ஊழிபெயரினும்	௨00
எண்குணம்-உரை (கோளில்)	௧0௨
எனைமாட்சித் (மனை மாட்சி)	௩௪௧
ஏதில் பிணம் - உரை (பொருட்பெண்டிர்)	௨௮௩
ஏர் (கரப்பிலாநெ)	௬0௯
ஓர்த்துள்ளம்	௮௫
கடையரே (உடையார்மு)	௭௯
காக்கை கரவா	௩௯௫
கேடில்விழுச்	௧௩௧
கேட்பினும்	௬௧௧
சிறப்பு (இறப்பே)	௧௯௮
ஞானம் - வீடுபயக்கும் உணர்வு	௧௪௩
தொட்டனைத்	௨௯௯
தொழுதகை	௩௧௩
நயத்தக்க (பெயக்கண் டும்)	௬0௬
நுண்மாண்	௩௭௨
நிலயிற்	௨௭௮
பகலென்னும் (இக லென்ப)	௮௬
படியுடையார்	௬௧௯
பகுதியாற் (தகுதி)	௧௧௩, ௨௫௯
பரிந்தோம்பிப்	௩௧௮
பிறப்பென்னும்	௧௩
புகழ்புரிந்	௧௧௨
பேரா இடும்பை (பெரி யாரைப்)	௮௬
பொய்ம்மையும்	௯௯
பொருளல் லவரை	௩௬௯
பொருளல் லவற்றை	௧௨
மலர்மிசை	௨௬
மறகின் (அறிகிலார்)	௩௯௭
மற்றீண்டு (கற்றீண்டு)	௧௩, ௧௯௨
மிகன்மேவல்	௩௧௮
மிகுதியான்	௧௧௯
முயக்கிடைத்	௧௧௧
முறையுளி (இயல்புளி)	௨௧௩
மையலொருவன்	௬௧௭
யான்என	௧௨௫, ௩௧0
வாய்ப்பு (நோய்நாடி)	௪௧௭
வாலறிவன் (கற்றதனு)	௯௮

திருமுருகாற்றுப்படை

171. அந்தரக் கொட்பி னர்	௨00
103 ஆங்கம், மூவிருமுக னும்	௧௫௨
306. நன்பொன்	௨௭௭
63 வரிப்புனை பந்தொடு	௩௧௩

திருவருட்பயன்

ஆசினவா	௧௭
ஏன்ற	௩௭௫

திருவாதவூரர் புராணம்

வண்ணமென்	௧௮௨

திவாகரம்

அணிமா மகிமா (எண் சித்தி)	௧௩௫
அதல விதல (கீழேழுலகு)	௩௩0
அமர்தல் - மிகுதல்	௧௪௧
அளி - அன்பு	௩௧௫

அன்-செறிவு; நெருக்கம் ௩௧௩
அறைதல்-அடித்தல் ௩௯௯
ஆர்தல்-நிறைதல் ௨௯௮, ௩௮௩
ஆர்ப்பு - பேரொலி ௩௦௨
ஆறுமுதலனதசாங்கம் ௧௬௦
உடங்கு ஒருங்காகும் ௩௪௩
ஊறிடையூறும் உற்றிடு ௩௩௧
ஒண்புகழ் அழகு ௪௪
கழல்-காலடி; காலணி ௩௯௧
காதலன் - கணவன் ௧௯௧
குடில் - சிற்றில் ௩௦௭
குட்டம் - வாவி ௨௭௫
குரம்பை - குடில் ௩௧௨
குவால்-குப்பல்; மேடு ௨௪௨
கேதம்-துன்பம் ௨௭௫
சத்தி - எஃகம் ௧௧௩
சத்தியோசாதம் வாமம் (இறைவன் ஐம்முகம்) ௧௦௮
சித்தம் - மனம் ௨௯௫
சீர் - புகழ்; அழகு ௩௧௭
செரு போர்; சண்டை ௩௩௫
துணித்தல்-அறுத்தல் ௪௧௭
துதைதல்-நெருங்கல் ௧௪௯
துன்னிருள் - செறிந்த இருள் (துன்னல்) ௮௯
தேன் - இனிமை ௮௩
தொழுதல் - பணிதல் ௩௨௮
தொழும்பு - தொண்டு ௭
நம்பன்-சிவபெருமான் ௩௮௯
பணைத்து - பருத்து ௩௪௩
பாங்கு - உரிமை ௧௨
பாங்கு - அழகு ௩௯௮
பிஞ்ஞகம்-தலைக்கோலம் ௪௨
பிணையல் பின்னியமாலை ௨௯௮
பிரான்-இறைவன் ௪௦௫
பிறக்கம் - பெருமை ௧௯௩, ௨௯௩
மஞ்சு - மழை ௪௦௫
மதகம்-மதச்செருக்கு ௩௪௫
மாலை - பூமாலை ௪௧௭
மால் - வேட்கை ௧௯௮
முஞ்சுதல் - சாதல் ௩௩௮
மொட்டு - முகை ௩௭௨
வம்பு - பிணிகை ௩௪௩
வழுக்காது - மறவாது ௧௪௭
வாரி - கடல்நீர் ௩௧௩
விசை - விரைவு ௧௯௮

தைத்திரி ஆரணியகம்

ஈசான முதலிய ஐம்முக விளக்கம் ௧௦௮
நாராயணர்க்கு மேற்பட்ட பொருள் சிவம் ௪௦௯
பொற்றோள் உடையார்க்கு ௧௧௮

தைத்தீரிய உபநிடதம்

அசத்தே ௨௦௭
திருநீறு ௨௯௩

தொல்காப்பியம்

அகன்று ௧௭௦, ௩௨௦
அசுணல் (இதன) ௧௯௧
அதிர்வும் ௩௯௭
அல்லது கிளப்பின் எல்லா ௯
அவற்றுள் - நடுவ ௩௨௯
அளவு ௩௩௯
அளவுநிறையும் எண்ணும் ௩௪௦
ஆங்கு (வினையுவமம்) ௧௨௮
உகப்பே ௧௪௨
இசைநிறை ௩௬௨
உம்மொடு (அவைதாம், அம்மா) ௨௯௪

உயிர்ஈறாகிய ௩௭௩
உரு, வடிவு இவற்றின் வேறுபாடு ௩௧௮
ஐவியப்பாகும் ௨௬௬
ஒருபெயர்ப் ௬௪
ஒருபொரு ௧௫௨
ஒருபொருள்குறித்த ௧௭௦
ஒருபொருளிரு ௪௧௫
ஒருபொருள் நுதலிய ௧௧
ஒருமைசுட்டிய ௧௧௨
ஓய்தல் ௪௧
கடுப்ப ௧௯௪
கண்ணிமை ௨௪
குடிமை ௩௫௫
குருவும் ௩௭௬
கூர்ப்பும் ௩௭௨
கோலம் (மகரவிறுதி) ௧௧௩
சாயல்மென்மை ௩௪௩
செப்படு ௧௯௯
தடவும் ௧௦௭
தடவென (அவற்றுள்) ௩௦௪
தத்த மெச்சமொடு ௩௨௧
தெய்வஞ் (பெண்மை) ௩௪௯
தெரிபு வேறு ௧௯௦
நம்பும் ௩௮௬
நளியென்கிளவி ௯௪
நாயே பன்றி ௪௦௧
நிறைமொழி ௧௫௦
பலவயின் ௩௬௬
மண்டிலங் ௩௧௮
மயங்கக் கூறல் (சிதைவெனப்) ௧௮௩
மருவின் தொகுதி ௪௩
மழவும் ௨௦௦
மாதர் காதல் ௩௪௪
முதலும் ௩௯௩
முனைவு முனிவாகும் ௩௭௧
மெல்லெழுத்து மிகுவழி ௯௪
மெல்லொற்றுத் (வன்றொடர்) ௩௧௩, ௩௬௯
மொழிபினும் ௩௪௩
யாதனுருபிற் ௩௭௩
வழக்கொடு ௧௮௧
வழங்கியன் (கிளந்த) ௧௭௨, ௩௩௮
வார்தல் ௩௩௧
வினை இருகால் அடுக்கி உடம்பாட்டுப் பொருளுணர்தல் ௩௩௦
வினையெஞ்சு ௧௭௨

தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி

குடிபொன்று (வினைன்னும் ஈறுதொக்கது) ௧௧௨

நாலடியார்

அலகுசால் ௩௪௦
படுமழை ௩௦௨
பாலாற ௨௮௭

நான்காந்திருமுறை முதல் ஆறாந்திருமுறை முடிய

அருக்கன் ௧௨௦, ௨௫௭
எட்டுவான் ௧௦௨
எரிபெ ௧௧௭
சிவனெனுநாமம் ௨௧
நூறுகோடி ௧௧௯
விண்ணுலகின் ௧௧௮

பதிற்றுப்பத்து

வளனற (யாமுஞ்) ௩௧௪

பத்தாந்திருமுறை (திருமந்திரம்)

அகார ௧௪
அஞ்சும் ௨௩௮
அப்பணி ௩௦௬
அன்புஞ் ௨௫

எண்ணு ௨௯௮
எளியவாது ௧௪
ஒன்றே ௩௭
ஓங்காரம் ௬௧
ஓமெனும் ௫௭
ஓமென் ௬௨
சிவனருள் ௧௫
சிவன்சத்தி ௧௫
நாசிக் ௨௭
சிவாய ௧௭
நெற்றிக்கு ௫௦
வேதமோ ௩௪
பசுப்பல ௮௩

பத்மபுராணம்

மாயாவாதம் பொருந்தாமை ௨௦௮

பரஞ்சோதி முனிவர்

திருவிளையாடல்

அட்டமா சித்தி விளக்கும் பரிபாடல் ௧௩௫
அச்சிரக்(போரெதிர்ந்) ௨௭௯
ஆடுவார் நெஞ்சத்து (நிறைநடனை) ௩௫௭
ஒல்லுவ சொல்லாது ௩௧௧
கருவளர் (தோன் முறை) ௧௩௨
கல்லுரு (மலைவரை) ௩௬௬
துறறுவ ஆற்றம் (கடல் குறை) ௨௯௮
மிமிர்ந்து - இடையிட்டு (மலைவரை) ௧௫௧
நீல்நெப்தாழ் கோதை (விரிகதிர்) ௭௨
பேரெதிர்ந்தேற்றார் ௩௦௬
மணிமரு (ஊர்ந்ததை) ௨௯௨
மலிதல் - மிகுதி (கார்மலி) ௪௦௮
வான்துகள் (வளிபொரு) ௩௧௪

பன்னிரண்டாந் திருமுறை (பெரிய புராணம்)

ஐந்துபேரறிவும் ௩௭௨

பஸ்ம ஜாபா லோபநிடதம்

மூவர்க்கும் அப்பாற் பட்டவன் சிவபிரான் ௪௧௦

பாகவத புராணம்

நான்முகன் தோற்றம் ௨௦௧

பாரதம் (வடமொழி)

முப்புரம் எரித்த வரலாறு ௩௦௪

பிங்கலந்தை

அணு - நுண்துகள்; நுண்மை ௧௯௪
அம்மான் - மாமன் ௪௦௨
அலர் - பழிச்சொல் ௩௩௯
அளித்தலும் - பெய்தலும் ௪௨
ஆகமம் ஞானம் ௩௧
ஆர்தல் - நிறைதல் ௩௧௧
இடங்கழி - நெருங்குதல் ௧௦௩
இடம் - வீடு ௧௪௯
இறத்தல் - கடத்தல் ௩௯௩
ஊனம் - கேடு ௧௫௨, ௩௩௪
ஐ - நுணுக்கம் ௨௬௬
ஐயன் - ஆசிரியன் ௪௦௪
ஓலம் - ஒலி ௩௦௨
களம் - இடம் ௪௦௩
குழைதல் - வாடுதல் ௩௯௭
கொடிறு - குறடு ௩௧௫
கோலம் - அழகு ௧௧௯
சாந்து - திருநீறு ௪௧௧

சொக்கு - அழகு ககடு
ததும்ப - நிரம்ப ௩கஉ
தூண்டுதல் -
செலுத்துதல் கஉ௬
தேக்கல்-நிறைதல் ௩கஉ
தேர்தல்-கொள்ளுதல் ௩க௪
தொழுதல் -
கும்பிடுதல் ௩க௩
தொழும்பு-தொண்டு;
அடிமை எக
நெறி - நீதி ௪0டு
நேசம் - அன்பு அ௪
படிதல்-தோய்தல்,
குளித்தல் க0எ
மணவாளன்-
கணவன் ௩க௩
மலங்குதல்-கலங்குதல் எ௩
மன் - அரசன் ௪0அ
மாயை - வஞ்சனை ௩டு௨
மிண்டர்-
திட்பமுடையோர் ௩டுஅ
மேனி உடம்பு க௩0
வண்ணம்-அழகு க௩0
வழுத்துதல்-பரவுதல் ௩௩0
விசை - விரைவு க௬அ
வேணியும் வேரும் ௩கஎ

புறநானூறு

அகவரு (வையங்) ௩கக
அஞ்சுவரு உ.எ௩
அயறுசோறும்
(தூங்குகையா) எ௩
அள்ளிலைத்தாளி (கறங்கு
வெள்) ௪கக
அணையை
(இருமுந்நீர்க்) ௩0க
அன்பு - அருள்-உரை
(எருமையன்ன) அ௪
ஆன்ற (நளிகட) க0௩
இமிழ்கடல் க௪௩
இளைய னிவனென
(நகுதக்) ௩0க
இறைஞ்சுக (வடா
அது) ௩கக
ஈண்டிய (தென்குமரி) கஉடு
உயர்ந்த (செய்குவங்) க0அ
உவவுமதி ௩கக
எந்தையொடு
(இமிழ்கடல்) ௩க௬
குறியிறை ௬௪
கொடிது கடிந்து
(தென்குமரி) க௬௪
கொண்பெருங்
(கணர்கோட்டுச்) உ00
சிறப்பு- மேன்மை
(நகுதக்) க0௪
தாழ்சடைப் (கண்ணி) கக௪
தெறுசுடர் (வடா அது) ௬௬
நறுங்கள்ளின் (போர்க்
குரை) ௩எஉ
படுத்தல் - வீழ்த்தல்
(இமிழ் கடல் க0அ
பற்றலியரோ (வடா
அது) க௬டு
பெண்டிருந்தம் பதம்
(பண்டும்) உ௬டு
பன்மணிக்குவை (வேழம்)
க0எ
பார்ப்பார்த் (ஆன்முலை)
௩௬டு
புலங்கெட (வினைமாட்
சிய) ௩௯எ
பொதுவிற் (இழைய
ணிப்) க௬எ
பொற்கோட் (மண்டி
ணிந்த) க௬௩
போரெனிற் (சிறப்
புடை) உஅ௩
மண்டி (வடா அது) க௬அ

மறைநவில் (கண்ணி) கசுக
முக்கட் செல்வர் (வடா
அது கஙக
முறை - (நளியிரு) சு0ரு
மையன்மாலையாங் (அன்
னர்) உஎரு
விண் பொருபுகழ் (அரி
மயிர்த்) உஎஎ
வந்தடி (வழிபடு) சுஅ
வேண்டு மொழிபயிற்றி
(ஆன்முலை) கூசு
விலங்கும் (குன்றம) எகூ

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை

அங்கண் (செங்கண்) ஙகசு
அமையாக் காதல் (கொளு
-இமையா) சுகக
அறைகூவல் (கொளு) ங0க
இகலிரிய (பருக்காழுஞ்)
உஎசு
உய்ய தோடவிழ் தார்) சுகஉ
ஊழ்ஊழ் (குன்னவி உஎஎ
கனவின் (ஒண்டொடி)
(கொளு) ஙருஎ, ஙஎஉ
நள்ளிருட்கண் (சிலையு) -
கூசு, ஙகஉ
படையிடந்த (கொன்
றுருத்த) ஙங0
மந்தன் மனங்கவர் ஙகூ
வளிதுரந்தக் க0ங
விழ்ந்தார் (சூழ்ந்த) கூஉ
வேண்டிய (கொளு) ககசு
வெல்புரவி ஙஅங

பெருப்பற்றப் புலியூர் நம்பி

திருவிளையாடற் புராணம்

அத்திக்கு அருளிய
வரலாறு சு00
கசுங
ஆண்டவன் பாலனாய
வரலாறு கசு0
உத்தர கோச மங்கை
யில் அறுபத்து நான்கு
முனிவரர்க்கு ஆண்ட
வன் அருளல் கஉகூ
கருங் குருவிக்கு அருளிய
வரலாறு சுகரு
கழுவிய ககரு
ஞானாசிரியனாய் வந்த
இறைவனை வினவு கூறல்
கஙக
தண்ணீர்ப் பந்தர் வர
லாறு கஙஉ
நரிகளைப் பரிகளாக்கி நல்
கல் கஙக
படைத்தலைவன் சுந்தர
சாமந்தனுக்காக ஆண்
டவன்படை கொணர்ந்த
வரலாறு கஙஅ
பட்டமங்கையில் எட்டு
மங்கையர் வரலாறு கஙசு
பரகதி பாண்டியர்க் கரு
ளிய வரலாறு சுகக
பன்றிக்குட்டிக்கு அரு
ளிய வரலாறு சு0க
புலிமுலை புல்வாய்க்கு அரு
ளிய வரலாறு சுகசு
பொன்னனையாளுக்கு
இருப்பு முட்டுகளைப்
பொன்னாக்கி நல்கல் கஉக
மதுரைமாநகர் கூடல்
எனப் பெயர்பெற்ற
வரலாறு ஙஎக
வேடுவனாகி வேண்டுருக்
கொண்ட வரலாறு கஙக

பெரும்பாணாற்றுப்படை

80...கழுதைச் சாத்
தொடு கசுஉ

பொருநராற்றுப்படை
எய்த்த மெய்யேன் எய்யே
றுகி உஅகூ, கூகூ௦, கூசச

போற்றிப் பஃறொடை வெண்பா
60-63. நன்னெறி...மாத
விறல் க௦கூ

பௌட்கராகமம்
எழுத்தொலியும் ஏனை
யொலியும் ருரு
மலம் என்னும் பெயரே
கூறப்படுதல் கருகூ

மணிமேகலை
அறவணகச் சமயம் உககூ
அறவணகச் சமயக் கோட்
பாடுகள் உகச
4. கடவுளெழுதிய கசகூ

மலைபடுகடாம்
363. ......ஆரிட ரழு
வத்து கூஎஎ

மற்சபுராணம்
திருமால்பத்துப்பிறப்பு உ௦ச

மாண்டுக்கிய உபநிடதம்
ஓங்காரச் சிறப்பு ருஎ

மிருகேந்திரம்
ஆணவம் மலமென்னும்
பெயரால் கூறப்படு
தல் கருச

முண்டகோப நிடதம்
உயிர்கள் பலஉண்மை உகூக
உலகந் தோன்றுகின்ற
தற்கு ஒப்பு உகஉ
திருநீற்றின் மாண்பு உசுகூ

முதலாந்திருமுறை முதல்
மூன்றுந் திருமுறை முடிய
ஆட்பா அஅ, உகரு
பொங்கழலுருவன் (மங்
கையர்க்கரசி) உக
பொன்னேர் கசஅ
வெர்தசாம்பல் உகூரு
வென்றிமிகு கஎகூ

முல்லைப்பாட்டு
96. தோடார்தோன்றி உஎச

மைத்திராயணி யோபநிடதம்
பர்க இதி கஉ௦

வாசுதேவோபநிடதம்
கோபிசந்தனம் சகக

வான்மீகி இராமாயணம்
திருமால் மூவுல களந்தது
கூஉக

வாயுசங்கிதை
சிகண்டருத்திரர்க்குரிய
வடிவங்களும் பெயர்க
ளும் தொழில்களும் முதல்
வனுக்கும் ஒப்பவுள் உ௦ரு
பதினெண் விச்சைகளை
யும் முதலிற் செய்
தோன்சிவபிரானே கூஅஉ

வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வார் பாரதம்
ஓர் ஏனந் கூஉக

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாசகச் சிறப்புப்பாயிரம்

ஆக்கியோன் பெருமையும் நூற்சிறப்பும்
உணர்த்துவதாகிய இந்நூற் சிறப்புப்பாயிரம் வருமாறு:

நேரிசை வெண்பா

தொல்லை யிரும்பிறவிச் சூழுந் தளைநீக்கி
அல்லல்அறுத் தானந்தம் ஆக்கியதே—எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்
திருவா சகமென்னுந் தேன்.

(இதன்பொருள்) எல்லை மருவா-முடிவுபெறாத, நெறி-வீட்டு வழியை, அளிக்கும்-தரும், வாதவூர் எங்கோன்-திருவாதவூரிற் றிருஅவதாரம் செய்தருளிய எம மாணிக்க வாசகப் பெருமான் திருவாய் மலரிற் றோன்றிய, திருவாசகம் என்னுந் தேன்-திருவாசகமென்று சொல்லப்படும் தேன், தொல்லை இரும் பிறவி-தொன்றுதொட்டு வரும் பெரும் பிறவியாகிய, சூழும் தளை-உயிரைச் சூழ்ந்த கட்டினை, நீக்கி-போக்கி, அல்லல் அறுத்து-துன்பத்திற்கு ஏதுவான அறியாமையை அறுத்து, ஆனந்தம் ஆக்கியது-இன்பத்தை விளைத்தது என்றவாறு.

ஏகாரம் தேற்றப் பொருளில் வந்தது; அசைநிலை யெனினுமாம்.

'எல்லை மருவா நெறியளிக்கும்' என்னுஞ் சொற்றொடர் மாணிக்கவாசகப் பெருமானாகிய ஆக்கியோன் பெருமையை விளக்கி நின்றது; இதனைத் திருவாசகத்திற்குச் சிறப்பாக ஏற்றுவாரும் உளர். அங்ஙனம் ஏற்றின் ஆக்கியோன் பெருமை கூறுஞ் சொற்றொடர் இல்லை

யாகிச் சிறப்புட்பாயிர இலக்கணங் குறையுமாதலானும், முதலிரண்டடிகளுந் திருவாசகச் சிறப்பை நன்கு விளக்குதலின் இதனையும் அச்சிறப்பே கூறுவதாக அதன்மேலேற்றுதல் 'மிகைபடக் கூறுதல்' என்னுங் குற்றமாய் முடியுமாதலானும் அது பொருந்தாது. அற்றன்று, நூலினது சிறப்புக் கூறவே அதனை ஆக்கியோன் பெருமை தானே விளங்குமாதலின், அதனை வேறு கூறுதல் வேண்டாவெனின்; ஒருநூல் கேடபான் புகுவோர் அதனை ஆக்கியோன் பெருமை உணர்ந்தன்றி அது கேட்டலிற் கருத்து ஊன்றாராகலானும், நக்கீரனார் இளம்பூரணர் முதலான தொல் உரையாசிரியரெல்லாம் முதற்கண் ஆக்கியோன் பெருமை கூறல் வேண்டுமென்றே உரைத்தாராகலானும் முதலில் ஆக்கியோன் பெருமை கூறவேண்டுவது கடமையாமென்க. அற்றேல், 'எல்லை மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூ ரெங்கோன்' என்றன்றோ செய்யுள் தொடங்கற்பாலதாமெனின்; இச்செய்யுட்கு எழுவாயாவது திருவாசகம் ஆதலின் அதற்கு அடைமொழியாய் நிற்கும் 'எல்லை மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்' எனபதே உரையுள் முன்வைத்து உரைக்கப்படும். இது செய்யுளாகலின் எழுவாய் பின்னும் 'ஆக்கியதே' என்னும் பயனிலை முன்னுமாக முறை பிறழ வைக்கப்பட்டன.

தேன் என்பது தூய மலரிற் றோன்றித் தீஞ்சுவையினதாய்த் தன்னை உண்டார்க்கு இனபந்தந்து அவர்க்குள்ள நோயினையுந் தீர்க்கும் மருந்தாதல் போல, இத் திருவாசகமும தூய வாதவூரடிகளின் திருவாயிற் பிறந்து சொற்சுவை பொருட்சுவை நிரம்பித் தன்னைக் கற்பார்க்குப் பிறவிப் பிணியையும் அதற்கேதுவான அறியாமையையுந் தொலைத்துப் பேரின்பம் நல்குந் திறத்ததென்று உரைத்துக் கொள்க. உவமையும் பொருளும் இங்ஙனம் பொருந்துமாறு உரைக்க அறியாதார் நெகிழ்ச்சிப் பொருளாகிய தேன் தளையை நீக்குதலும் அல்லலை அறுத்தலுமாகிய வலியபொருளின் றொழில்களைச் செய்யாநின்றது ஒரு

வியப்பெனப் பொருள் கூறி, அவ்வியப்புப் பொருளை 'ஆக்கியதே' என்பதன் ஈற்றில் நின்ற ஏகாரம் உணர்த்தா நின்றதெனவும் உரைத்தார். "தேற்றம் வினவே பிரி நிலை எண்ணே, ஈற்றசை இவ்வைந் தேகா ரம்மே" என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் ஓதும் ஏகாரப் பொருள் ஐந்தனுள் வியப்புப் பொருள் என்பதொன்று பெறப் படாமையால் அது போலி யுரையா மென்க. தேன் நெகிழ்ச்சிப்பொரு ளாயினும் அது நோய் நீக்குதற்கண் வன்பொருட் செயலிலும் மிக்கதா யிருத்தலின் அது தெரித்தற் பொருட்டுத் 'தனைநீக்கி' 'அறுத்து' எனும் வினை கொடுத்தார். மேலும், திருவாசகத்தேன் உலகத்துத் தேன் போலாது, பிறவற்றால் நீக்கலாகாத பிறவிப் பிணியை நீக்கி அறியாமையைத் தொலைக்கவல்லதாகலின் அம்மேம்பாடு புலப்படுதற் பொருட்டு அவ்வினை கொடுத் துக் கூறினாரெனலும் ஆம்.

'அல்லல்' ஆகுபெயரால் துன்பத்தைத் தரும் அறியாமை மேலதாயிற்று.

இனித் 'திருவாசகம்' என்பது 'பிறிதொன்றற் கில்லாத அழகினை உடைய வாசகம்' என்னும் பொருட் டாம். "திரு வென்பது கண்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மைநோக்கம், என்றது அழகு" எனப் பேராசிரியர் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாருரையுள் உரைத்ததூஉங் காண்க. பிறிதொன்றற்கில்லாத சிறப்பினையுடையது இத் திருவாசகம் என்பது அதனாற் பெற்றாம். 'வாசகம்' என்பது சொல் என்னும் பொருட்டாதல் "மண்டிலமே பணியாய் தமியேற் கொருவாசகமே" என்னுந் திருச்சிற்றம் பலக்கோவையார் உரையிற் காண்க, 'திருவாசகம்' வேற் றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை; இதனை ஆகுபெயர் என்பாரு முளர்; ஆயினும் உண்மையான் நோக்குவார்க்கு இஃது அன்மொழித் தொகையே யாவதல்லது ஆகுபெய ராகாமை யுணர்க என்று ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் கூறுதலின் ஈண்டுக் கூறியதே பொருத்தமாமென்க.

இனித் திருவாசகம் என்பதில் அடைமொழியாய் நின்ற திருவென்னுஞ் சொல் கண்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மை நோக்கமாகிய அழகினை உணர்த்தவே, பேரின்பப்பேற்றைக் காதலிப்பா ரெல்லாராலும் விரும்பப்படும் அழகினை உடைத்து இவ்வாசகம் என்பது பெற்றாம். எல்லாரும் ஒன்றை விரும்புதல் அது பிறிதொன்றற் கில்லாத அழகினை உடைமையானேயாம். தன்னைக் கற்பார் உள்ளத்தை உருகச் செய்து அவரைப் பேரின்பப் பெருக்கின்கண் ஆழ்த்துதற்கட் பிறிது எந்நூலுக்கும் இல்லாத அழகினை இத்திருவாசக நூல் உடைமையால், இதனினும் மேலான அழகினைப் பெற்ற வேறொரு நூல் இல்லையென்பது தேற்றமாம். அன்பு பொதிந்த இதன் செய்யுட்களை ஓதுந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் நெஞ்சம் நெக்குருகக் கண்ணீர் பெருக நாவுரை குழற மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்பப் பேரின்ப வெள்ளங் கிளர்ந்து எழுதல் யாவர் மாட்டுங் காணப்படுதலானும், தொடர்புபட்டு நிகழும் இத்தகைய பேரின்ப நிகழ்ச்சி மற்றை நூல்களை ஓதுவார் நினைப்பாரிடத்துக் காணப்படாமையானும் இத்திருவாசகம் ஒன்றே ஏனை நூல்களுக் கில்லாத அழகினை உடைத்தென்பது தெளியப்படும். ஆரியர்க்குள் வழங்கும் நான்மறைகளும் அவரால் மிக உயர்ந்தனவாகக் கருதப்படினும், நடுநிலை திறம்பாத நல்லிசைப் புலவர் ஒருவர் அவ்வாரிய நான்மறைகளையும் இத்தமிழ் மறையினையும் பொருடெரிந்து ஓதிக் காண்பராயின் இத்திருவாசகம் அந்நான்மறையினுங் காணப்படாத பேரழகினை யுடைத்தெனத் தெற்றென உணர்வர். இத்திருவாசகத் தமிழ் மறையினை இடையறாது ஓதி அதன் பொருளை எஞ்ஞான்றும் நினைந்து கழிபேரின்பத்திற் றிளைத்திருப்பார்க்கு மலக்கறை தானே தேய்ந்து போக, இறைவன் திருவருட்பேறு எளிதில் வந்தெய்து மென்க.

'எல்லை மருவா நெறி அளிக்கும்' என்பதற்குப் 'பிறவியெல்லையைச் சேராத வீட்டு நெறியைத் தரும்' என்று பொருள் கூறுவாரு முளர். இதற்கு இங்ஙனம் பொருளுரைத்துத், "தொல்லை யிரும்பிறவிச் சூழுந் தளைநீக்கி"

என்னும் அடிக்கும் அப்பொருளே யுரைத்தல் சிறப்பன் மையானும், அது கூறியது கூறலா மாகலானும் அது பொருந்தாதென விடுக்க. முடிவுபடாத இன்பத்தினை யுடையதாகலின் வீட்டுநெறியை 'எல்லை மருவா நெறி' என்றார். எல்லாவற்றிற்கும் முடிந்த நிலையாயுள்ள வீட்டினை அவ்வியல்பு புலபபடத் 'துறை' எனக் கூறுதலே பொருத்தமாம்; அவ்வா றன்றி நீளச்செல்லும் வழியாக அதனை உருவகப் படுத்திய தென்னையெனின்; "புணர்ந்தாற் புணருந்தொறும் பெரும்போகம்" என்று அடிகள் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில் அருளிச் செய்தாங்கு, வீட்டின்பந் துய்க்குந்தோறுந் துய்க்குந்தோறும் முடிவுகாணப் படாது நீளும் இயல்பிற்றாகலின் அதுபற்றி யதனை 'நெறி' எனக் கூறினர்.

சிறப்புப்பாயிரம் முற்றும்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

திருவாசகமும்

அதற்கு விரிவுரையும்

சிவபுராணம்

(சிவனது அநாதி முறைமையான பழமை)

திருப்பெருந்துறையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது

(குறிப்புரை)

'சிவபுராணம்' என்னுஞ் சொற்றொடர் 'சிவனது பழமை' என்னும் பொருளை உணர்த்தும்: இச்சொற்றொடர்ப் பொருளை இதன்கீழ் நின்ற 'சிவனது அநாதி முறைமையான பழமை' என்று பழைய சான்றோர் எவரோ விரித்துக் கூறிய சொற்றொடர் இனிது விளக்குகின்றது. வடமொழியிற் 'புராணம்' என்னுஞ் சொல் 'பழைய நிகழ்ச்சி' என்று பொருள் படுமாகலின் அப்பொருளில் அஃது இங்கு வைக்கப்படுவதாயிற்று. இனிப் பழைய வரலாறுகளை எடுத்துக் கூறும் நூல்கட்கும் புராணம் என்னுஞ் சொல் வழங்கப்படுதல் காண்க.

நமச்சிவாய வாஅழ்க! நாதன்றாள் வாழ்க!
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் றாள்வாழ்க!
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் றாள்வாழ்க!
ஆகமம் ஆகிநின் றண்ணிப்பான் றாள்வாழ்க!
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க!

(உரை) 'நமச்சிவாய' என்னுஞ் சொற்றொடர் வடமொழியில் நமஸ்சிவாய என நின்று 'சிவனுக்கு வணக்கம்' என்னும் பொருளைத் தரும். சிவன் என்னுஞ் சொல் வடமொழியில் சிவ: என நின்று நான்காம் வேற்றுமை உருபாகிய ய என்பதனை ஏற்குங்கால் இடையிலுள்ள விசர்க்கங் கெட வகரம் வாகாரமாக நீண்டு சிவாய என்று ஆய்ச் சிவனுக்கு எனப் பொருள்படும். நமஸ் என்பது வணக்கம் எனப் பொருடருவதொரு வடசொல்; இச்சொல் முதல்நின்று நமச்சிவாய எனப் புணருங்கால் ஈற்றில் நின்ற ஸகரம் வருமொழி முதல்நின்ற சகரத்தோடொப்பத் திரியும்; சிவாயநம: எனப் புணர்ந்து ஈற்றில் நிற்குங்கால் அதன் கடை எழுத்தாகிய ஸகரம் விசர்க்கமாகத் திரியும். இச்சொற்புணர்ச்சிக்கட்படும் இவ்வேறுபாடுகள் வடமொழி இலக்கணங்களுட் கண்டு கொள்க.

இனிச் சிவன் என்னுஞ் சொல் எல்லாம் வல்ல ஆண்டவனை உணர்த்த, நமஸ் என அதனோடியைந்த மற்றைச் சொல் அவ்வாண்டவனுக்கு அடிமைத்திறம் பேணும் உயிரினைக் குறிப்பால் அறிவுறுத்தி நிற்கின்றது. என்னை! ஆண்டவனுக்கு வணக்கத்தைச் செலுத்துதற்கு உரியது உயிரேயா மாகலின் என்க. இறைவனை வணங்குவது உயிரேயா மென்பது வெளிப்படையாய் நிற்க வைத்து 'அஹம் சிவம் நமாமி' (நான் சிவனை வணங்குகின்றேன்) என்று உரையாமல், வணங்கும் உயிரை உணர்த்தும் 'அஹம்' (நான்) என்னுஞ் சொல்லையும், அதுகொண்டு முடியும் 'நமாமி' (வணங்குகின்றேன்) என்னுஞ் சொல்லையும் விடுத்து, வறிதே நமச்சிவாய

(சிவனுக்கு வணக்கம்) என இரு சொற்களைமட்டும் புணர்த்த ஒரு சொற்றொடரைப் பெருஞ் சிறப்புடைய மந்திரமொழியாக வைத்து வழங்குதல் என்னை யெனின்; எல்லாம் வல்ல முதல்வனிடத்துப் பேரின்பத்தைப் பெற விரும்பி அவனை அணுகினார்க்கு யான் எனது என்னும் இருவகைச் செருக்கும் அற்று அவனது தலைமைக்கீழ் அடங்கிநிற்க வேண்டுவது இன்றியமையாத தாகும். எதுபோல வெனின், ஒரு பொருள் இல்லாதார் அஃதுடை யாரைச் சார்ந்து அவர் மகிழுந்திறத்தாற் பணிவுடன் ஒழுகி அது பெறுதல்போல எனபது. அவ்வாறன்றி, ஒன்று மில்லாதார் எல்லாம் உடையார்போற் றம்மைப் பிழைபட எண்ணி இறுமாந்தவிடத்துத் தாம் வேண்டும் பொருள் அடையப்பெறாது பெரிதும் துன்புறுதல்போலப், பேரின்பச் செல்வம் இல்லா வறியரான சிற்றுயிர்கள் அச்செல்வம் முழுதும் உடைய முதல்வனைப் பெரிதாகக் கருதாமற் றம்மைத்தாமே மேலாக நினைந்து செருக்குவ ராயின் முடிவுபடாத் துன்பத்திலேயே கிடந்து உழல்வர். மற்று அச்செருக்கு அறுத்துத் தம்மை ஒரு பொருளாக நினையாமல் தந் தலைவனையே பொருளாக நினைந்து வழிபடு வார்க்குப் பேரின்பப்பேறு வருவது திண்ணமேயாம். எனவே, 'நான் சிவனை வணங்குகிறேன்' என்று மந்திர மொழி வகுத்து வைப்பின், அதன்கண் 'நான்' என்பது முனைத்து நின்று எல்லா ஆற்றலும் எல்லா அறிவும் உடைய முதல்வற்கு முன் தன்னை ஒரு பொருளாகப் பெரி தெண்ணிய குற்றம் உண்டாகி, அதனால் அறியாமையும் உடன் கிளைத்துப், பேரின்பப்பேற்றை அடையாவாறு தடைசெய்தலேயன்றிச் சொல்லுக்கடங்காத் துன்பத்தை யும் தருமாகலின் அங்ஙனஞ் செய்துவைத்தல் வழுவாய் முடியும். அவ்வாறு வழுப்படாமைப்பொருட்டே நான் என்பதனை முற்றும் அடக்கிச் 'சிவனுக்கு வணக்கம்' என்பது போதர 'நமச்சிவாய' என்று மந்திரமொழி வகுத்து வழங்கினாரென்க. இவ்வுண்மை தெரித்தற் பொருட்டே ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவநாயனார்,

"நான்அவனென் றெண்ணினர்க்கு நாடுமுளம் உண்டாதல்
தான்எனஒன் றின்றியே தானதுவாய்—நானெனஒன்
றில்லென்று தானே எனுமவரைத் தன்அடிவைத்
தில்லென்று தானும் இறை"

என்று சிவஞானபோதத்தின்கண் அருளிச்செய்வாராயின தூஉ மென்க.

இனிச் 'சிவனுக்கு வணக்கம்' என்னும் மந்திரத் தாற் சிவனை வழிபடுமிடத்து உயிர் தான் ஒருமுதல் அன்றாய்ச் சிவனருளில் அடங்கிநிற்குமாறு யாங்ஙன மெனின்; அதனை ஒரு சிறிது விளக்குதும். கண்ணுங் கதிரவனும் ஒளியுடைப் பொருள்கள் என்பது தேற்றம். அவ்வாறாயினும், நம்மனோர் கண்கள் கதிரவன் ஒளியின் உதவியின்றி எதனையும் தாமாகவே காணமாட்டா; மற்றுக் கதிரவன் ஒளியோ தானேயும் விளங்கிக் கண் ணொளியையும் விளக்குந்தன்மைத்து. கண் ஒரு பொருளைக் காணுமிடத்துக் கதிரவனொளியில் ஒன்றுபட்டு நின்று காணும். அங்ஙனங் கதிரவனொளியில் ஒன்றுபட்டு நிற்குங் கால் தானும் ஒளியுடைத்தாம்; கதிரவனொளியில் ஒன் றியைந்து நில்லாது கண் தன்னைத் தனித்துக் காணு மாயின் அது தன்னையுங் காணாது கதிரொளியையுங் காணாது பிற பொருள்களையுங் காணாது; அதுபோல, உயிருஞ் சிவமுமாகிய இரண்டும் அறிவுடைப் பொருள் களேயாயினும், உயிரின் அறிவு அறிவித்தாலன்றி யறியாது; சிவத்தினறிவோ தானேயும் அறியும்; உயிரி னறிவையும் அறிவிக்கும். ஆதலின் உயிர் தன் அறிவை முதல்வனறிவோடு இயைவித்து அவன் அறிவிக்குமாறே அறியுமாயின் அது தன் றன்மையினையும் இறைவ னியல்பையும் ஏனைப் பொருள்களின் இயல்புகளையும் செவ்வனே உணரப்பெறும். அவ்வாறன்றி, உயிர் தன்னை ஒரு முதலாக நினைந்து முதல்வனறிவை விட்டுப் பிரிந்து தனிநின்றறிய முயலுமாயின், அது தன்னையும் அறியாது, தன் தலைவனையும் அறியாது, ஏனைப்பொருள்களின்

உண்மைத்தன்மையும் அறியாது, அறியாமையே மேற்பட்டு நிற்கும். இவ்வுண்மை பிற்காலத்துச் சான்றோராகிய தாயுமானசுவாமிகளாலும்,

"அருளால் எவையும் பார்என்றான் அத்தை
அறியாதே சுட்டிஎன் அறிவாலே பார்த்தேன்
இருளான பொருள்கண்ட தல்லாற் கண்ட
என்னையுங் கண்டிலேன் என்னேடி தோழி"

என நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட்டது. எனவே, கதிரொளியிற் கண்ணொளி அடங்கிநின்று விளங்குமாறு போல, உயிரும் இறைவனை வழிபடுங்கால் அவனருளில் அடங்கிநின்று அவ் அருள் வண்ணமாய் விளங்கப்பெறுமென்று கடைப்பிடிக்க. கதிரொளியுங் கண்ணொளியும் ஒருங்கியைந்து பிரிப்பின்றி ஒன்றுபோல் நிற்பினுங் கதிர் கதிரே, கண் கண்ணே; அதுபோல்ச் சிவனறிவும் உயிரறிவும் ஒருங்கியைந்து பிரிப்பின்றி நிற்குமாயினும், சிவன் சிவனே, உயிர் உயிரே; சிவனருளிற் படிந்து கிடத்தல்பற்றி உயிர் அழிந்துபோமாறில்லை; இஃது உண்மை விளக்கத்திற் போந்த,

"முத்திதனில் மூன்று முதலு மொழியக்கேள்
சுத்தஅநு போகத்தைத் துய்த்தல்அணு—மெத்தவே
இன்பங் கொடுத்தல்இறை இத்தைவிளை வித்தல்மலம்
அன்புடனே கண்டுகொள்அப் பா"

என்னும் திருப்பாட்டினாலும் நன்குணரப்படும். ஒரு சாரார் வீடுபேற்றின்பத்தை நுகருங்கால் உயிர் ஒருமுதல் என்றே கூறுதற்கு ஆகாமல் முற்றும் அழிந்து இல்லாமற்போக, எங்கும் இறைவனே நிற்பனென உரைப்ப: அது பொருந்தாது, பேரின்பம் நுகரப்படு பொருளும், உயிர் அதனை நுகருவதும் ஆகலின், உயிர் முதல் கெட்டு அழிந்தவழிப் பேரின்பம் இருந்தும் பயன் இன்றாம்; உண்டற்கினிய பாகும் பழனும் இருந்தும் அவற்றை உண்பான் இல்லாக்கால் அவை பயன்படுதல் இல்லை

யானற்போல வென்க. அதுவேயுமன்றி, உள்பொருளாகிய உயிர் எவ்வாறு அழிந்து எவ்வாறு இல்லையாய்ப்போம் என்று வினவுவார்க்கு விடை யிறுக்கல் ஆகாமையின் வீடுபேற்றின்கண் உயிரில்லை யென்பார் கூற்று 'யான் மலடி பெற்ற மகன்' என்பதனோ டொத்துப் பொருளில் கூற்றாய் ஒழியும் என்க. எனவே, நமச்சிவாய என்னும் மந்திரமொழிக்கண் உயிர் தன்னை யொரு பொருளாகக் கருதாமற் சிவனையே பொருளாகக் கருதி இருவகைச் செருக்கும் அற்று அவன் திருவடிக்கீழ் அடங்கிநிற்குமாறு தெரித்துரைக்கப்பட்டது.

இனி, நமச்சிவாய என்னும் இம்மந்திரத்திற் சிவன் என்னும் மொழி முழுமுதற்கடவுட்குச் சிறந்த பெயராக வைக்கப்பட்டது என்னை யெனின்; உயிர்களெல்லாம் இன்பப்பேற்றினையே விரும்பிநிற்றலானும், அவை தமக்கு அழியா இன்பத்தினைத் தரவல்ல கடவுள் முடிவுபடாப் பேரின்பத்திற்கு நிலைக்களனா யிருந்தாலல்லது அவை அக்கடவுளைப் பற்றுதற்கு அவாவுற மாட்டா வாகலானும், கடவுளின் இன்ப நிலையை இடையறாது நினைவில் எழுப்பும் பெயர்போல அவர்தம் எல்லையற்ற வல்லமையினையும் அளவுபடா அறிவினையும் உணர்த்தும் பெயர்கள் உயிர்கட்கு மிகப் பயன்படாமையானும் 'அன்பு வடிவினன்' 'இன்ப வடிவினன்' என்னும் பொருளைத் தரும் 'சிவன்' என்னுஞ் சொல்லே முதல்வனுக்குக் கழிபெருஞ் சிறப்புடைய பெயராக வழங்கப்படுவதாயிற்று. சிவன் எனும் மொழி இத்துணைச் சிறந்ததாய் இருத்தலினாலன்றே, இருக்கு எசுர் சாமம் எனும் மும்மறையுள் நடுநின்ற எசுர் வேதத்தின் நடுவே விளங்கும் திருவுருத்திரத்தின்கண் "நமச்சிவாயச சிவதராயச" என நமச்சிவாய என்னும் ஐந்தெழுத் தருமறையும் சிவ என்னும் ஈரெழுத் தொரு மொழியுங் காணப்படுவவாயின. அற்றேல், எசுர் வேதத்தினும் மிகப்பழையதான இருக்கு வேதத்தில் உருத்திரன் என்னும் மொழியே முழுமுதற் கடவுட்குச் சிறந்த பெயராக அடுத்தடுத்து ஓதப்படுவதல்லாமல், சிவம் எனுஞ்சொல்,

அதன்கட் காணப்படாமை என்னையெனின்; ருத்ரன் எனுஞ்சொல் ருத்(துன்பம்)எனவும் த்ராவயதி (ஓட்டுகிருன்) எனவும் பகுக்கப்பட்டுத் 'துன்பத்தை நீக்குபவன்' என்று பொருடருதலினாலும், கொள்ளிவட்டமுங் கறங்கும்போல ஓவாது துன்பத்திற் கிடந்துழன்று பெரிதும் வருந்தாநின்ற உயிர்கட்கு முதலில் அவற்றின் துன்பத்தைப் போக்கியல்லது இன்பத்தைத் தருதல் ஏலாமையினாலும், முதன் மறையாகிய இருக்கின் வாயிலாக முதற்கண் இறைவனை வேண்டலுறும் உயிர்கள் முன்னர்த் தமது துன்பத்தைத் துடைக்கும் பொருட்டே முதல்வனை வழுத்துவ ராதலினாலும் அவற்றின் துயரைத் தீர்க்கும் நிலையில் நிற்கும் எல்லாம் வல்ல ஆண்டவனை அதற்கேற்ப 'உருத்திரன' என்று இருக்குமறை பலகாலும் பரவுவதாயிற்று; தமது துன்பம் நீங்கிய அளவிலே பின்னர் அவ்வுயிர்கள் இனபப்பேற்றை விரும்பி அவ்விறைவனைத் தொழுவராதலின், அதறகேற்ப அதற்கடுத்த இரண்டாம் மறையாகிய எசுர் இன்பத்தைத் தருதற்குரிய நிலையில் இன்பவுருவாய் நிற்கும் முதல்வனைக் குறிக்குஞ் 'சிவன்' எனுஞ் சொல்லை மிக்கெடுத்துக் கூறுவதாயிற்று. எனவே, முதலாவதான இருக்குமறை துன்பத்தை நீக்குங் கோடலையே பொருளாகக் கொண்டு அதற்கியைந்த சொல்லால் உருத்திரன எனவும், இரண்டாவதான எசுர்மறை இன்பப பேற்றினையே கருத்தாகக்கொண்டு அதற்கு வாய்ப்பான மொழியாற் சிவன் எனவும் வழுத்துரை கூறிய நுட்பம் பெரிதுங் கடைப்பிடித்தல் வேணடும். இனி, இருக்கு வேதத்தின்கட் சிவன் எனும் மொழி முதற் கடவுட் பெயராய் யாண்டும் வழங்கபபடவில்லையெனக் கூறுதலும் பொருந்தாது; என்னை? இருக்கு வேதப் பத்தாம் மண்டிலத்தின் தொண்ணூற்றிரண்டாம் பதிகத்தின் ஐந்தாஞ்செய்யுளில் "ஏபி: சிவ: ஸ்வவான் ஏவயாவபிர்" என்னுஞ் சொற்றொடர்க்கட் 'சிவன்' எனும் மொழி வந்ததாகலின் அவ்வாறு கூறுதல் அடாதென்றொழிக.

இனி, நமச்சிவாய வெனும் இம்மந்திரத்தின்கண் முதல் நிற்கும் நமஸ் என்னும் மொழி உயிரின் றெழிலாகிய வணக்கத்தை உணர்த்துதலின், அதனை முன்வைத்து, முழுமுதற் கடவுளை யுணர்த்தும் சிவ வென்னும் மொழியை அதன்பின் வைத்து உரைக்கும் முறை சிறந்ததாகாமையின் நமச்சிவாயவெனக் கூறும் முறையில் நிற்கும் இம்மந்திரத்தைத் தூல பஞ்சாக்கர மென்றும், அவ்வாறன்றிச் சிவ வென்னும் மொழியை முன் நிறுத்தி, நம வென்னும் மொழியை அதன்பின் நிறுத்திச் 'சிவாயநம' வெனக் கூறும் முறை எல்லாம்வல்ல சிவபிரானை முதல் நினைத்தற்கு இடஞ்செய்து அதன்பின் உயிரின் வணக்கத்தை அச் சிவத்தின்கீழ் அடக்குதலின் இதனைச் சூக்கும பஞ்சாக்கரம் என்னும் பழைய திருமந்திர நூலின்கண் மாமுனிவரான திருமூலநாயனர் அருளிச்செய்வர்; அது, தூல பஞ்சாக்கரம் என்னுந் தலைப்பின்கீழ்,

"அகார முதலாக ஐம்பத்தொன் ருகி
உகார முதலாக ஓங்கி யுதித்து
மகார இறுதியாய் மாய்ந்துமாய்ந் தேறி
நகார முதலாகு நந்திதன் நாமமே;"

எனவும், சூக்குமபஞ்சாக்கரம் என்னுந் தலைப்பின்கீழ்

"எளிய வாதுசெய் வாரெங்கள் ஈசனை
ஒளியை யுன்னி யுருகு மனத்தராய்த்
தெளிய ஓதிச் சிவாய நமவெனுங்
குளிகை யிட்டுப்பொன் ஆக்குவன் கூட்டையே"

எனவும் அவ்விருகை முறையும் விளங்க ஓதியருளிய வாற்ருல் அறியப்படும். இச் சூக்கும பஞ்சாக்கரமாகிய 'சிவாயநம' எனும் மந்திரத்திற் சி என்னும் எழுத்துக் கடவுளையும், வா என்னும் எழுத்து அம் முதற்கடவுளோடு உடனாய் நிற்கும் திருவருளையும், ய என்னும் எழுத்து உயிரையும், ந என்னும் எழுத்து மும்மலங்களையுந் தத்தம் தொழில்களின் ஏவிப் பாகம் வருவித்தற் பொருட்டு அவற்ருேடு உடனாய் நின்று உயிரை மறைத்தலாற் றிரோதசத்தி

யென்றும் திரோதமல மென்றுங் கூறப்படுவதாகிய சிவசத்தியையும், ம என்னும் எழுத்து உயிரைக் கட்டி நிற்கும் ஆணவ மாயை கன்மம் என்னும் மும்மலங்களையும் உணர்த்தும் ஒலிக்குறிகளா மென்று தொல்லாசிரியரான திருமூலர் ஓதுமாறு,

"சிவன்சத்தி சீவன் செறுமல மாயை
அவஞ்சேர்த்த பாச மலமைந் தகலச்
சிவன்சத்தி தன்னுடன் சீவனர் சேர
அவஞ்சேர்த்த பாசம் அணுககி லாவே"

எனவும்,

"சிவனருள் ஆய சிவன்றிரு நாமஞ்
சிவனருள் ஆன்மாத் திரோதமல மாயை
சிவன்முத லாகச் சிறந்து நிரோதம்
பவமதகன்று பரசிவ னாமே"

எனவும் போந்த திருமந்திரச் செய்யுட்களால் உணரப்படும்; இவ்விரண்டில் முதற் செய்யுட்கண் உள்ள 'சிவன் சத்தி சீவன் செறுமல மாயை, அவஞ்சேர்த்த பாச மலமைந் தகல' என்னும் இரண்டடிகளிற் 'சிவன் சிகாரத்தையும்; சத்தி வகாரத்தையும்; சீவன் யகாரத்தையும்; செறுமலம் சினக்கின்ற திரோதமலமாகிய நகாரத்தையும்; மாயை சுத்த மாயை அசுத்த மாயை என்னும் இரண்டும், 'அவம் சேர்த்த பாசம்' கீழ்மைப்படுத்தும் ஆணவங் கன்மம் இரண்டும் மகாரத்தையும்' உணர்த்துவனவாம்; 'மலம் ஐந்தகல' என்றது மேற்சொல்லிய திரோதம சுத்த மாயை அசுத்த மாயை ஆணவம் கன்மம் என்னும் ஐந்தையும் மலங்களோடு உடனாய் நின்று செலுத்துதல் பற்றிச் சிவசத்தியாகிய திரோதமும் மலமென வைக்கப்பட்டது. 'செறுமலம்' சினக்கும் மலம் என்று பொருள்படுமாறு "சினமருவு திரோதாயி" எனச் சிவப்பிரகாசத்துட் போந்தமையால் நன்கு விளங்கும்; உயிர்களினின்று மலங்களை அகற்றுவான் வேண்டி அவற்றைச் சினந்து ஏவுதலின் 'சினமருவு திரோதாயி' என்று உரைக்கப்

பட்டது. மேலிரண்டடிகளுக்கும் இங்ஙனம் பொருளுரைத்தலே ஆசிரியர் திருமூலநாயனர் கருத்தா மென்பது அவர் அதனை அடுத்தோதிய "சிவனருளாய சிவன்திரு நாமஞ், சிவன் அருள் ஆன்மாத் திரோதம் மலமாயை" என்னுஞ் செய்யுளால் நன்கு விளங்கும்; இவ்வாறு பொருளுரைக்க அறியாதார் தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் உரைப்ப. சூக்கும பஞ்சாக்கரம் 'சிவ' என்பதனை முதலாக வைத்து 'நம' என்பதனை இறுதியாக வைத்து 'சகாரத்தை' இடையில் நிறுத்திச் 'சிவாய நம' வென்று ஓதப்படு மென்பதற்குச் "சிவனருளாய சிவன் திருநாமம்" என்றும் "சிவன் முதலாகச் சிறந்து" என்றுங் கூறினமையே சான்றும்: முழுமுதற்கடவுட்கும் அவனருளுக்கும் அடையாளங்களான சிகார வகாரங்களை முதற்கண் வைத்துப் பலகாலுஞ் சொல்லுதலால் அவ்விரண்டையும் பற்றிய நினைவே அவற்றை ஓதும் உயிரினகண் மேற்பட்டு நிற்க, மலமாயா கன்மங்களுக்கு அடையாளங்களாகக் கீழ் நிற்கும் நகார மகாரங்களைப்பற்றிய நினைவு கீழ்ப்பட்டுப் போக, உயிரின் அடையாளமான யகாரம் சிகார வகாரங்களைச் சேர்ந்து நிற்றலின் அஃது அவ்வுயிரை வகாரமாகிய அருளிற் படிவிக்க, அஃது அதனை ஈர்த்துக்கொண்டு போய்ச் சிகாரமாகிய சிவத்தில் ஒன்றுபடுத்து மென்க. இவ்வியல்பு,

> "சிவன்அருள் ஆவி திரோதமல மைந்தும்
> அவனெழுத் தஞ்சின் அடைவாம்—இவனின்று
> நம்முதலா ஓதில் அருள் நாடாது, நாடும்அருள்
> சிம்முதலா ஓதுநீ சென்று"

எனவும்,

> "அண்ணல் முதலா அழகார் எழுத்தைந்தும்
> எண்ணில் இராப்பகல்அற் றின்பத்தே—நண்ணி
> அருளா னதுசிவத்தே ஆக்கும் அணுவை
> இருளா னதுதீர இன்று"

ளனவும் போந்த உண்மை விளக்கச் செய்யுட்களாலும் இனி துணரப்படும்.

இனி, அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரமென்பது, 'நம' வென்னும் மல வெழுத்துக்களை அறவே விட்டுச் 'சிவாய சிவ' வென்று ஓதப்படுவதாகும். இஃது 'அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரம்' என்னுந் தலைப்பின்கீழ் ஆசிரியர் திருமூலநாயனுர்,

"சிவாய நமவெனச் சித்தம் ஒருக்கி
அவாயம் அறவே அடிமைய தாக்கிச்
சிவாய சிவசிவ என்றென்றே சிந்தை
அவாயங் கெடநிற்க ஆனந்தம் ஆமே"

என்று உரைத்தருளினமையால் அறியப்படும். இதனுள் 'அவாயங்கெட' என்பது 'அழிவினைச் செய்யும் மல எழுத்துக்களான நகார மகாரங்கள் கெட' என்னும் பொருட்டாம். இம் மல எழுத்துக்களை உரைத்தல் ஒழித்து, ஆன்ம எழுத்தாகிய யகாரம் இடைநிற்கச் சிவ வென்னும் மொழியை அதற்கு முன்னும் பின்னும் நிறுத்திச் 'சிவயசிவ' என்று ஓதல்வேண்டு மென்பது தொல்லாசிரியரான திருமூலர் கட்டளையிட்டருளியவாற்ருல் தெற்றெனப் பெறப்படும். இனிப் பிற்றை ஞான்றைச் சித்தாந்த ஆசிரியரான உமாபதி சிவனுர்,

"ஆசினவா நாப்பண் அடையா தருளினல்
வாசியிடை நிற்கை வழக்கு"

என்று ஓதியருளியவாறே வகார சிகாரங்களின் நடுவே யகாரத்தை நிறுத்தி 'வயசி' என்று கூறுதலும், மேலெடுத்துக் காட்டிய பண்டையாசிரியர் கிளந்துரைத்த 'சிவயசிவ' என்னும் மந்திரத்தின் இடை நிற்பதேயாகலின் இஃது அதனேடு மாறுகொள்ளாதென்று கடைப்பிடிக்க. இவ்வுண்மை காணமாட்டாதார் சிகார வகாரங்கள் இரண்டனையும் எதிர்நிரல்-நிறையாக நிறுத்தி யகாரத்தை நடுவே வைத்து விகடகவி என்ருற்போலச் 'சிவயவசி' எனக் கூறுதலே அதிசூக்குமபஞ்சாக்கரமா மென்று முன்னை

யாசிரியர் மேற்கோளுக்கு மாருகக் கூறுவர். உயிர் அருளுக்குப் புறம்பே நிற்குமாயின் அஃது அதனுற் செலுத்தப் படாமையாற் சிவத்தை அடையாது; ஆகவே ஆன்மவெழுத்தாகிய யகாரத்தை அருளெழுத்தாகிய வகாரத்திற் குப் புறத்தே வைத்துரைக்கும் முறை பெரும்பயனைத் தருவதன்ருய் ஒழியும். மற்றுச் சிவத்தையே நோக்கி நிற்கும் அருளுக்கும் அவ்வருளோடுஒன்றுபட்டு நிற்குஞ் சிவத்திற் கும் இடையே உயிர் தன்னை நிறுத்துமாயின், அவ்வாறு தனக்குஞ் சிவத்திற்கும் நடுநின்ற அவ்வுயிரை அருள் சிவத்தில் உந்திப் படிவிக்கும். 'சிவாயநம' என்னுஞ் சூக்கும பஞ்சாக்கர முறையில் மலங்களைக் கீழ்ப்படுத்து அருளைச் சார்ந்து அருள்வண்ணமாய் நின்ற உயிர் பின்னர் அதனூடு சென்று அதனையுந் தாண்டிச் சிவத்தை நோக்கி நிற்கச், சிவத்தைப் பிரிந்து நில்லாத அருள் இடைநின்ற அவ்வுயிரை நெருக்கிச் சிவத்திற் ருேய்ப்பித்து மனமொழிகளுக்கு எட்டாப் பேரின்பப் பேற்றினை நல்கும். இவ்வீடு பேற்றின்ப நிலையினையும், இதனைத் தெரிக்கும் அதிசூக்கும பஞ்சாக்கர இயல்பினையும் முற்றும் உணர்ந்த பட்டினத்தடிகள்,

"மாயநட் டோரையும் மாயா மலமெனும் மாதரையும்
வீயவிட் டோட்டி வெளியே புறப்பட்டு மெய்யருளாந்
தாயுடன் சென்றுபின் தாதையைக் கூடிப்பின் தாயைமறந்
தேயு மதேநிட்டை என்ருன் எழில்கச்சி ஏகம்பனே"

என்று இவ்வுண்மையைத் தெளிய வுணர்த்தினமை காண்க. இதனுள் 'மாயநட்டோர்' என்றது மறைத்தற் ருெழிலாகிய மாயத்தைச் செய்தே நட்பாய் நின்று உயிருக்கு நலம்புரிந்து வரும் நகாரமாகிய திரோதசத்தியை. 'மாயா மலம்' என்றது பண்டுதொட்டே உயிரின் அறிவு செயல் வேட்கைகளை முழுதும் மறைத்து நிற்கும் அறியாமையும், அதன் சேர்க்கையால் உயிரின்கட் டோன்றும் இருவினைகளும், அவ்விருவினை நுகர்ச்சிக்கிடனுய் உயிரின் அறிவு செயல் வேட்கைகளின் விளக்கத்திற்குக் கருவியாங்

உதவும் மாயையும் ஆகிய மகாரத்தை. நகார மகாரமாகிய இவ்விரண்டுந் தஞ் செயலற்றுக்கிடக்க அவற்றைப் போக விட்டுச் 'சிவய' என்று அருளாகிய தாயுடன் சென்று, பின்னர்ச் 'சிவயசிவ' என்று தந்தையைக் கூடி நிற்குமாறு ஓதற்பாலதாகிய அதிசூக்கும பஞ்சாக்கர வியல்பு இதன் கண் நன்கெடுத்து அறிவுறுத்தப்பட்டமை காண்க. இத் துணை நுணுக்கமான இவ்வைந்தெழுத்துண்மை தெருள மாட்டாதார்க்கும் அதனைத் தெருட்டுதற் பொருட்டன்றே 'சோமாஸ்கந்தமூர்த்தம்' திருக்கோயில்களில் வைக்கப்படுவ தாயிற்று; அத்திருவுருவத்தின்கட் சிவபிரான் முதலி லும் அருள் வடிவாகிய அம்மை கடையிலும் பரமான்மா வாகிய கந்தர் இடையிலும் இருக்கும் இருப்பு முதலிற் சிகாரமும் கடையில் வகாரமும் இடையில் யகாரமும் நிற்றற் குரிய இவ்வதிசூக்கும பஞ்சாக்கர முறையினைத் தெரித் தல் காண்க.

இனித் தொல்லாசிரியரான திருமூலநாயனாரும், அவர்க் குப் பின்னே வந்த சித்தாந்த ஆசிரியரான உமாபதி சிவனா ரும் தூலம் சூக்குமம் அதிசூக்குமம் எனப் பஞ்சாக்கரத்தை ஓதும் முறை மூன்றே கூறினராக, அவ்வுண்மை தேறமாட் டாத சைவரிற் சிலர் மாயாவாத நூற்பயிற்சியான் அறிவு மயங்கி இம்மூன்றன் மேலும் வேறிரு முறையும் உண் டென்று கூறப் புகுந்து இழுக்கினர். அவர் யகாரமாகிய ஆன்மா வகாரமாகிய அருளிலே ஒடுங்கிப்போக 'வசி' எனும் இரண்டெழுத்தளவாய் ஓதப்பெறுவதை மகாகாரண பஞ் சாக்கரமா மென்றும், இஃது அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரத்தி னும் மேலாவதா மென்றும் உரைப்பர். "முத்தியினும் மூன்று முதலும்" உண்டென்று பதிபசுபாசங்களை வற் புறுக்குஞ் சைவசித்தாந்தத்திற்கு அந்நிலையில் ஆன்மாவை அழித்துரைக்கும் மாயாவாதக்கோள் ஒருசிறிதும் ஏலாமை யானும், பெறுவானாகிய யகாரம் இல்வழிப் பேரின்பப் பொரு ளாகிய சிவத்தை உணர்ந்து ஓதுஞ் செயல் நிகழாமையா னும், ஓதுவான் இல்லாவிடத்தும் ஓதப்படும் மகாகாரண

பஞ்சாக்கரம் உண்டென்றல் மலடிமைந்தன் முயற்கோடு முலியனவாக அவர் அடுத்தடுத்து ஆளும் உவமைகள் போல் நகையாடுதற்கு ஏதுவாமாகலானும் அவ்வா றுரைத்தல் தொல்லாசிரியர் மெய்யுரையோடு மாறுபட்டு வழுவாமென்று கடைப்பிடிக்க. மேலும் அவர் அங்ஙனம் வழுப்படக்கூறிய தல்லாமலும் திருமந்திரத்தில் இல்லாத 'வாசிவா வென்று வாசியை வைத்து' என்னும் ஒரு செய்யுளைத் திருமந்திரப் பாட்டாக எடுத்துக்காட்டியும் பிழைபட்டார்.

இன்னும் இத்துணையின் நில்லாது, வகாரமாகிய அருள் சிகாரமாகிய சிவத்தில் ஒடுங்கிப்போகச் சிகாரமட்டும் எஞ்சித் தனி நின்று விளங்குவதே முத்திபஞ்சாக்கரமாமென்று அதன்மேலும் ஒன்றுகூறித், திருமந்திரத்தின்கண் இல்லாத "நாயோட்டு மந்திர நான்மறை வேதம்" என்னும் செய்யுளைத் திருமூலநாயனர் அருளிச் செய்ததெனவும் பிழைபட வுரைத்தார். சுத்தமாயை அசுத்தமாயையுட் பட்ட தத்துவங்கட்குத் தோற்றவொடுக்கங்கள் கூறுதலே சைவ சித்தாந்த மரபாமன்றி, அருளையின்றி நில்லாத சிவத்திற்குஞ் சிவத்தையின்றி நில்லாத அருளுக்குந் தோற்ற ஒடுக்கங்கள் கூறுதல் அதற்குச் சிறிதும் மரபாகாமையானும், இஃது,

"அருளுண்டாம் ஈசற் கதுசத்தி யன்றே
அருளும் அவனன்றி யில்லை—அருளின்(று)
அவனன்றே யில்லை அருட்கண்ணார் கண்ணுக்(கு)
இரவிபோல் நிற்கும்அரன் ஏய்ந்து"

என்னுஞ் சிவஞானபோதத் திருமொழியும்,

"......சத்திதான் மரமுங் காழ்ப்பும்,
இருமையும் போலமன்னிச் சிவத்தினே டியைந்து நிற்கும்"

எனவும்,

"பொன்மைநீ லாதிவன்னம் பொருந்திடப் பளிங்க வற்றின்

நன்மையாய் நிற்கு மாபோற் சத்திதன் பேத மெல்லாம்
நின்மலன் ருனுய்த் தோன்றி நிலைமை யொன் ருயே நிற்பன்"

எனவும் போந்த சிவஞான சித்தித் திருமொழியும்,

"பொன்னிறங் கட்டியினும் பூணினும் நின்ருற்போல்
அந்நிறம் அண்ணலும் அம்பிகையும்—செந்நிறத்தன்
எந்நிறத்த ளாயிருப்பள் எங்கள் சிவபதியும்
அந்நிறத்த னுய்இருப்பன் ஆங்கு"

என்னும் திருக்களிற்றுப் படியார் திருப்பாட்டும் விளக்குவது கொண்டு நன்கறியப்படுதலானும் அருள் சிவத்தில் ஒடுங்கிப்போகச் சிவம்மட்டும் எஞ்சித் தனியேநிற்கு மென்றல் பெரிதும் பிழைபாடு உடைத்தாமென்க. எனவே, 'நமச்சிவாய' எனும் பஞ்சாக்கரத்தை ஓதும் முறை தூலம் சூக்குமம் அதிசூக்குமம் என மூன்றேயா மென்பதும், இங்ஙனம் மூவகைப்படுத் துரைத்தலே உத்தியானும் அளவைகளானும் உண்மை நூலானும் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபாகிய சைவசித்தாந்தத்திற்கும், தொல்லாசிரியரான திருமூலநாயனுர் அருளிச்செய்த திருமந்திரம், சித்தாந்த ஆசிரியரிற் பிற்காலத்தவரான உமாபதிசிவனுர் அருளிச் செய்த திருவருட்பயன் முதலான மெய்ந்நூல்கட்கும் இயைவதாமன்றி, இவை மூன்றன் மேலும் வேறிருமுறையு முண்டென்றல் ஒருவாற்ருனும் பொருந்தாதா மென்பதும் கடைப்பிடிக்க. அல்லதூஉம், பஞ்சாக்கரம் ஐந்தெழுத் தாய் நிற்கும் மந்திரம் என்பது பிறழாமல் தொல்லாசிரிய ரான திருமூலநாயனுர் ஓதிய தூலம் சூக்குமம் அதிசூக்குமம் எனும் மூவகை முறையினும் அவ்வைந்தெழுத்துக்களே நிலைபேறுற்று நிற்கின்றன. மற்று, மாயாவாத நூல்பற்றி மயங்கி இவற்றின்மேலும், வசி எனனும் ஈரெழுத்தாலாகிய மகா காரண பஞ்சாக்கரமும், சி என்னும் ஓரெழுத்தா லாகிய முத்தி பஞ்சாக்கரமும் உண்டென்று கூறுவார்க்குப் பஞ்சாக்கரம் எனறதற் கேற்ப ஐந்தெழுத்தில்லாமல் ஈரெழுத்தும் ஓரெழுத்தும் நின்று அம்மந்திரப்பெயர்க்கு மாறுபடும் பிழைபாடு உண்டாதலாலும் அது பொருந்தா

தென மறுக்க. இத்திருவாசகத் திருமறையின் முதல் நின்ற இவ்வரும்பெறற் பஞ்சாக்கர மந்திரம் இதற்கும் சைவ சித்தாந்தத்திற்கும் ஆரியவேதாகமங்கட்கும் உயிர் போற் சிறந்து நிற்றலின் இதன் இயல்பு இத்துணையும் விரிக்கவேண்டிற்று; இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும்.

நமச்சிவாய வாழ்க—நமச்சிவாய வென்னும் திருவைந் தெழுத்து வாழ்வதாக.

நாதன் தாள் வாழ்க — அத் திருவைந்தெழுத்தைச் சொல்லுங்காற் பிறக்கும் நாத தத்துவத்தின்கண் விளங்கு வோன்றன் திருவடி வாழ்க.

ஒலியெழுத்துப் புலப்பட்ட வடிவும் புலப்படாத வடிவு மென இருவகை நிலையினை யுடைத்து. புலப்படாத நிலை யில் உள்ளது 'விந்து' வென்றும், புலப்பட்ட நிலையில் நிற்பது 'நாதம்' என்றுஞ் சொல்லப்படும். நாதம் எனி னும் ஓசையெனினும் ஒக்கும். புலப்படாது அருவாய்க் கிடந்த விந்து மாயையில் திருவருட்சத்தி தோய்ந்து அதனைக் கலக்கிய அளவானே ஆண்டு நின்றும் ஓர் ஓசையுண்டாக, அவ்வோசை கீழ்நின்ற அசுத்த மாயையை இயக்கி அதனினின்று ஒன்றி னொன்று பரியவான பொருள்களையும், இறுதியில் வான் வளி தீ நீர் மண் என் னும் ஐம்பொருள்களாற் றிரண்ட உலகங்களையும் தோற்று விக்கும். இது,

"விந்துவின் மாயை யாகி மாயையின் அவ்வி யத்தம்
வந்திடும் விந்துத் தன்பால் வைகரி யாதி மாயை
முந்திடும் அராக மாதி முக்குண மாதி மூலம்
தந்திடுஞ் சிவன வன்றன் சந்நிதி தன்னின் கின்றே"

என்னுஞ் சிவஞான சித்தியார் திருப்பாட்டால் உணரப்படும். பிற்காலத்துச் சான்றோரான குமரகுருபர அடிகளும்,

"பூமலி கற்பகப் புத்தேள் வைப்பும்
நாமநீர் வரைப்பின் நானில வளாகமும்

ஏனைய புவனமும் எண்ணீங் குயிரும்
தானே வகுத்ததுன் தமருகக் கரமே''

என்று அருளிச் செய்தமை காண்க. இறைவனது திருக்கையிற் காணப்படும் உடுக்கைச் சிறுபறை விந்து தத்துவத்திற்கு அடையாளமாம்; விந்து வட்ட வடிவினதாதல் போல அவ்வுடுக்கையின் வாயும் வட்டமாயிருத்தலானும், விந்துவின்கண் நாதம் உண்டாதல்போல அவ்வுடுக்கை வாயினின்றும். ஓசையுண்டாதலானும் இஃது அதற்கு அறிகுறியாதல் நன்குணரப்படும். திருவாதவூரடிகளும் இத்திருவாசகத்துள் "நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்" எனவும், "பிறவிப்பகை கலங்கப் பேரின்பத் தோங்கும், பருமிக்க நாதப்பறை" எனவும், "ஞானவாள் ஏந்தும் ஐயர் நாதப்பறை அறைமின்" எனவும், "வேத மொழியர் வெண்ணீற்றர் செம்மேனியர், நாதப்பறையினர் அன்னே என்னும்" எனவும் ஆண்டாண்டு நாததத்துவத்தைப் பறையாக உருவகப்படுத்திக் கூறுதல் காண்க: உலகத்தோற்றத்திற்குக் கருவியான நாதத்தில் திருவருட் சத்தியும் அச்சத்தியோடு உடனாய் நிற்கும் சிவமும் முனைத்து விளங்கும் இயைபுபற்றி இறைவனை ஈண்டு "நாதன்" என்றார். நாதத்தின்கண்ணும், நாதத்திற் பிரிந்திசைக்கும் வெவ்வேறெழுத்தொலிகளாம் மந்திரங்களினும் இறைவன் முனைத்து விளங்குதலாகிய ஒற்றுமை நயம் பற்றி அவை அவனுக்கு வடிவமாகச் சொல்லப்படுமென்றற்குச்,

" சுத்தமாம் விந்துத் தன்னில் தோன்றிய ஆத லானும்
சத்திதான் பிரேரித் துப்பின் தான்அதிட்டித்துக் கொண்டே
அத்திறற் புத்தி முத்தி அளித்தலால் அரனுக் கென்றே
வைத்ததாம் மந்தி ரங்கள் வடிவென மறைக ளெல்லாம்''

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருச்செய்யுள் சான்றுதல் காண்க.

இனி, நாதன் எனுஞ்சொல் வடமொழியில் இருவேறு வகையாகச் சொல்லப்பட்டு ஒருகால் தலைவன் என்னும்

பொருளேயும், பிறிதொருகால் ஓசை என்னும் பொருளேயுந் தருதலின், அச்சொல் தமிழின்கட் பொதுப்பட நின்று அவ்விரு பொருளினேயும் உணர்த்தும். அவ்விரண்டிற் பிற்கூறிய பொருள் பற்றி எல்லா ஓசைகட்கும் முதலான நாதத்தினுள் விளங்குவோன் என்று முன் உரைத்தது போல, முற்கூறிய பொருள்பற்றி எல்லாவற்றிற்குந் தலைவன் என்றும் பொருளுரைத்துக்கொள்க. இச்சொல்லுக்கு இவ்வாறு இருபொருளும் உரைத்தல் அடிகட்குக் கருத்தாதல் "நாதப்பறையினர் நான்முகன் மாலுக்கும், நாதர் இந்நாதனர் அன்னே என்னும்" என்புழி அவ்விரு பொருளும் உடன்றேன்ற அதனை வழங்குதலால் அறியப்படும்.

இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சின் நீங்காதான் தாள் வாழ்க—கண் இமை ஒருகாற் பொருந்தும் ஒரு சிறு நேரமும் என் நெஞ்சினின்றும் அகலாதவனுடைய திருவடி வாழ்க.

ஒருகால் ஒருவற்குக் கண்ணிமை இயல்பாற் பொருந்து நேரமே மிகச்சிறிய காலப்பகுதியாமென்று தொல்லாசிரியரெல்லாம் உரைத்தலின் அடிகளும் அதனேயே ஈண்டு எடுத்துக் காட்டினர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனரும் "கண்ணிமை நொடியென அவ்வே மாத்திரை, நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்ட வாறே" என்று கூறினர். அன்பால் உருகும் அடியாரது நெஞ்சத் தாமரையில் இறைவன் என்றும் விளங்கியிருத்தலின் இங்ஙனம் அருளிச்செய்தார். தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனரும் "மலர்மிசை ஏகினன் மாணடி சேர்ந்தார், நிலமிசை நீடுவாழ் வார்" என்று அருளினமை காண்க. இங்ஙனமே கைவல்யோபநிடதமும் நெஞ்சத்தாமரையில் அம்மையப்பராய் இனிதெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபிரானியல்பை "ஹிருத் புண்டரிகம்" என்னும் மந்திரத்தால் விரித்தோதுமாறு காண்க.

'என் நெஞ்சின்' என்பதில் 'என்' எனுஞ்சொல் 'ஏழையேனுகிய எனது' எனுந் தாழ்மைக்குறிப்புணர

நின்றது. எல்லாவற்றிற்குந் தலைவனாய் விளங்கும் நாதன் ஏழையேனாகிய என் நெஞ்சினையும் ஒருபொருட்டாக்கி அதனினின்று ஓரிமைப்பொழுதும் அகலாது எழுந்தருளியது ஒரு வியப்பென அவனது அருணிலையை வியந்து கூறியவாறும். அதனான் இது தற்புகழ்ச்சியன்மை அறிக. இவ்வாறு வருமிடங்கடோறும் இங்ஙனமே தாழ்மைப் பொருள் உரைத்துக்கொள்க.

இனி, எண்சாண் உடம்பிற்குச் சிறந்த தலையின் அகத்தை இறைவனுக்கு இருப்பிடமாய் ஓதாது அதற்குக் கீழ்நின்ற நெஞ்சினை அவன் நீங்காது உறையுமிடமாகக் கூறுதல் என்னை யெனின்; உட்கொண்ட உணவு இரைப்பையிற் பாலுஞ் சக்கையுமாகப் பிரிபட்டுச், சக்கை கீழே கழிக்கப்பட்டுப் போகப், பால் மேலெழுந்து தாமரைமுகை வடிவாய்க் கீழ்நோக்கித் தொங்கும் நெஞ்சப்பையினுட் புகுந்து இரத்தமாக மாறி ஆண்டு நின்றும் உடம்பின் மேலுங்கீழுமாய்ச் செல்லும் பல்லாயிர நரம்புகளின் வழியோடி உடம்பின்கண் அமைந்த எல்லா உறுப்புக்களையும் வளர்த்து வருதலானும், நெஞ்சப்பையினுள் நிகழும் இந் நிகழ்ச்சிக்கு இன்றியமையாததான மூச்சின் ஓட்டம் இவ் விடத்தன்றி வேறெவ்விடத்தும் நிகழக் காணாமையானும், தலையின் உட்கருவியான மூளை ஒருவன் விழித்திருக்குங்காற் றொழில் புரிவதன்றி அவன் அயர்ந்துறங்குங்காற் றொழிற்படாதாக நெஞ்சினுள் நிகழ்ச்சியோ விழிப்பினும் உறக்கத்தினும் ஓவாது நடைபெறக் காண்டலானும், அறிவு நிகழ்ச்சிக்கு இடமாகிய மூளைபோலாது அறிவினும் மேற்பட்ட அன்பு நிகழ்ச்சிக்கு இடமாவது நெஞ்சம் ஒன்றுமே யாகலானும், அன்பின்கண் மட்டுமே சிவம் ஒன்றுகூடி விளங்குமென்பதற்கு,

''அன்புஞ் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தியாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தியாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே''

என்னும் திருமந்திரத் திருப்பாட்டே சான்ரு மாகலானும் அவ்வன்பு சுரந்து பொங்குதற்கிடமான நெஞ்சத்தாமரையே இறைவற்குச் சிறந்த இடமாக வைத்து ஓதப்படுவதா யிற்று. இந்நெஞ்சத் தாமரையினுள் ஓவாது நிகழுங் காற்றிஞேட்டத்தை நடைபெறுவிக்கும் இறைவன்றிருவரு ளியக்கமே "திருக்கூத்து" என்று நுவலப்படும். மக்க ளுடம்பின் அகத்தே நெஞ்சத்தாமரையின் அருள் வெளி யிலே நடவாநிற்கும் இறைவன் அருட்கூத்தின் இயல்பு, புறத்தே இந்நிலவுடம்பிற்கு நெஞ்சத்தாமரையாக விளங்கா நின்ற தில்லைச்சிற்றம்பலத்தே கட்புலனெதிரேயுங் காணப் படும். அகத்தும் புறத்தும் அருந்தவத்தோரால் அறியப் படும் இத்திருக்கூத்தின் றன்மை 'தகரவித்தை' என்று வடநூல்களுள்ளுங் கூறப்படும். இத்தகரவித்தையின் இயல்பு 'தைத்திரீயம்' 'நாராயணம்' 'சாந்தோக்கியம்' 'பிருகதாரணியகம்' முதலான உபநிடதங்களில் 'இறை வன்' என்னும் பொதுப் பெயர் மேற்ருக வைத்து உரைக் கப்படும்; மற்றுக் கைவல்யோபநிடதத்தின் கண்ணே 'சிவம்' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் மேற்ருக வைத்து உரைக்கப் படும்; பொதுப் பெயர் சிறப்புப் பெயர் இரண்டானுங் குறிக்கப்படும் பிறப்பிறப்பில்லா முழுமுதற் கடவுள் ஒன்றே யாகலானும், முழுமுதற்கடவுட்டன்மை இறப்புப் பிறப்பு யாண்டுஞ் சொல்லப்படாத சிவபிரான் ஒருவற்கே ஏற்கு மன்றி அவை யிரண்டனுட்பட்டுச் சுழலும் உயிர்கட்கு ஏலாமையானும் எல்லா உபநிடதங்களும் சிவபிரான் நெஞ்சத்தாமரையின்கண் இயற்றுந் திருக்கூத்தையே சிறந்தெடுத்துக் கூறலாயின வென்க. இது பற்றி யன்றே, எசுர் சாம அதர்வண மறைகட்குப் பொது வாயும் இருக்கு மாமறைக்குச் சிறப்பாயும் 'நிருத்தம்' வகுத்தருளிய ஆசிரியர் யாஸ்கமுனிவர் "அந்தரிட்ச தேவதைகளைக் குறித்து வீட்டுநெறியைக் காட்டும் இடத் தின்கண் 'தேவதா சார்வபௌமப்' பொருளுக்குச் சிவ என்ற சொல்லையே இடுகுறிப் பெயராக்கி" அழைப்பா ராயினர்.

அல்லதூஉம், உயிர் உடம்பின்கண் நிற்றற்பொருட்டுச் சிவபிரான் நெஞ்சத்தாமரையினுள்ளே அருள்வெளியிற் றிருக்கூத்து இயற்றும் இவ்வியல்பை நுனித்துக் காண்பார்க்கு எல்லாப் பேறுகளும் எளிதில் வருவதுடன் அவருடம்பும் அழிவின்றி நிலைபெறும். இது திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த,

''நாசிக் கதோமுகம் பன்னிரண் டங்குலம்
நீசித்தம் வைத்து நினையவும் வல்லையேல்
மாசித்தி மாயோகம் வந்துதலைப் பெய்யுந்
தேகத்துக் கென்றுஞ் சிதைவில்லை யாமே''

என்னும் திருப்பாட்டால் நன்குணரப்படும்.

'இனி, இவ்வுள்ளத் தாமரை இறைவன் எழுந்தருளியிருத்தற்குக் கழிபெருஞ்சிறப்புடைய இடமாய் இருத்தலினாலும், இறைவனோடு உடனாய் நின்றன்றி ஒரு சிறிதும் இயங்கமாட்டாத உயிர் அவன் இயக்குமிடத்திருந்தே இயங்குமென்பது பெறப்படுதலினாலும் இவ்வுடம்பகத்து இயங்கும் உயிர்க்கு இருப்பிடமாவதும் இந்நெஞ்சத் தாமரையின் உள்வெளியேயாமென்று கடைப்பிடிக்க. விழிப்பு நிலையில் இறைவன் திருவருட்கூத்தால் உந்தப்பட்டு இயங்கும் உயிர் தலையின்கண் மூளையைக் கருவியாகப் பற்றிக்கொண்டு காணல் கேட்டல் உண்ணல் உறுதல் உயிர்த்தல் முதலான தொழில்களையும் அவை வாயிலாக வரும் அறிவு நினைவுகளையும் உடையதாய் நிற்கும். மற்று உறக்க நிலையில் அது மூளையைப் பற்றுதல் ஒழிந்து நெஞ்சத் தாமரையின் உள்ளே சென்று ஒடுங்கி இறைவன் திருவடிக்கீழ் அமைந்து கிடக்கும். எனவே, நெஞ்சினகமே உயிர்நிலை யென்று உணரற்பாற்று. இவ்வுண்மை, இஞ்ஞான்றை உடம்பு நூலார் சில சிற்றுயிர்களின் மண்டையோட்டைக் கழற்றி மூளையை அகற்றிப் பார்த்தபோது அவை சிலநாள் உயிரோடிருந்தமையும், தலையின் உள்ளுறுப்புக்கள் செவ்வனே யிருந்தும் நெஞ்சின்

தாமரைப்பையை அகற்றியக்கால் அவை அப்போதே உயிர் துறந்தமையும் கண்டு உயிர் நிற்றற்கிடமாவது நெஞ்சப்பை ஒன்றுமே என முடிபுகட்டி யிருக்குமாற்றால் நன்கு தெளி யப்படும்.

கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க — திருப் பெருந்துறையில் எழுந்தருளி அடியேனை ஆட்கொண்டரு ளிய குருநாதனாகிய மாணிக்கமணியின் திருவடிவாழ்க.

'சிவபுராணம்' என்னும் இவ்வருமைக் கலிவெண் பாட்டை அடிகள் திருப்பெருந்துறையில் அருளிச்செய்தா ராகலின், அதற்கேற்பத் திருப்பெருந்துறையிற் குருந்தமர நீழலிற் குருவடிவந்தாங்கி எழுந்தருளித் தம்மை அடிமை கொண்டருளிய சிவபிரான் அருட்டிறம் தமதுளத்து ஏனை எல்லா நினைவுகளையும் அடிப்படுத்து மிக்கெழுந்து நிற்கு மாறு பற்றி அதனை ஈண்டுத் தொடக்கத்திலேயே எடுத் துரைப்பாராயினர்.

கோகழி-பெருந்துறை; கோ-தலைமை, பெருமை; கழி- துறை, 'கோகழி' என்பது 'பெருந்துறை' என்று இங்ஙனம் பொருள் படுதலை அறியாதார் இதற்குத் 'திருவாவடுதுறை' எனப் பொருளுரைப்பர். திருவாதவூ ரடிகட்கு இறைவன் குருவடிவிற் போந்து அருள்புரிந்தது திருப்பெருந்துறையிலேயாம் என்பதனை அடிகளே அருட் பத்தில்,

"திருந்துவார் பொழில்சூழ் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
இருந்தவா றெண்ணி ஏசறு நினைந்திட்
டென்னுடை எம்பிரான் என்றென்
றருந்தவா நினைந்தே ஆதரித் தழைத்தால்
அலைகட லதனுளே நின்று
பொருந்தவா கயிலை புகுநெறி இதுகாண்
போதராய் என்றரு ளாயே"

என்று அருளிச் செய்தலானும், அடிகள் வரலாற்றினைக்

கூறும் புராணங்களும் அங்ஙனமே உரைத்தலானும், திருவாவடுதுறையில் அதுபோற் குருவடிவிற்போந்து இறைவன் அவரை ஆண்டருளினான் என்பது யாண்டுங் கூறப்படாமையானும் அங்ஙனம் பொருளுரைத்தல் பொருந்தாதென்க. தெய்வச்சிறப்பு வாய்ந்த தீர்த்தமாகக் கொண்டாடப்படும் ஒரு பொய்கை தன்கண் உளதாதல் பற்றியே அவ்விடம் 'பெருந்துறை' என வழங்கப்படலாயிற் றென்பதற்குத்,

> "திருத்தமாம் பொய்கைத் திருப்பெருந் துறையிற்
> செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
> அருத்தனே"

என்று அடிகள் ஓதுமாற்றுல் இனிது விளங்கலானும், இக்காரணம் 'கோகழி' என்னும் பெயரானும் எளிதிற் புலப்படுதலானும் இதற்கு இவ்வாறு பொருளுரைத்தலே பொருத்தமாமென்று துணிக.

குரு—ஞானசிரியன். 'மணி' ஈண்டு 'மாணிக்கமணி'; இறைவன் திருமேனியின் நிறம் சிவப்பாதல் "சிவனெனு நாமந் தனக்கேயுடைய செம்மேனி எம்மான்" என்று திருநாவுக்கரசடிகளும், "பொங்கழலுருவன் பூதநாயகன்" என்று திருஞானசம்பந்தப்பெருமானும், "பவளத்தின் முழுச்சோதி" என்று திருவாதவூரடிகளும் அருளிச்செய் தமைபற்றி உணர்ந்துகொள்க. எல்லா மணியினும் மாணிக்கமணி சிறந்தமையானும், எல்லா ஆசிரியரினும் இவ்வாசிரியன் சிறந்தமையானும், அவற்றை இயைத்துக் 'குருமணி' என்று உருவகப்படுத்தினர். மேலும், மாணிக்கமணி தனக்கு இயற்கையாய் உள்ள அழகிய வொளியால் இருளை நீக்கி விளக்கத்தினைச் செய்தல்போல இவ்வாசிரியனும் தனக்கியல்பான அருளொளியால் உயி ரைப்பற்றிய அறியாமையை நீக்கி அதனை விளங்கச் செய்வ னென்பதூஉம் இவ்வொப்புமையால் அறியற்பாலதாம்.

'மணி' கழுவுதல் எனப் பொருள்படும் 'மண்' என்னும் முதனிலையிற் றோன்றிய தமிழ்ச் சொல்; கழுவுத

லாவது சாணைக் கல்லிற் றேய்த்து மாசுபோக்கித் தூய்மை செய்தல்.

ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க— ஆகமப் பொருளாகி நின்று அணுகி அருள்புரிவானது திருவடி வாழ்க.

'ஆகமம்' என்னுஞ் சொல் அடிகள் காலத்திற்கு மிக முற்பட்ட பழைய தமிழ் நூல்களினுதல், ஈச கேன கடகப் பிரசிந முண்டக மாண்டுக்கிய தைத்திரிய சாந்தோக்கிய ஐதரேய கௌஷீதகி பிருகதாரணியக சுவேதாசுவதரம் என்னும் பன்னிரு பழைய உபநிடதங்களினுதல், இவ் வுபநிடதங்கட்கும் மிக முற்பட்ட இருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களினுதல் சாங்கியம் யோகம் வைசேடிகம் நையாயிகம் மீமாஞ்சை வேதாந்தம் என்னும் ஆறு தரிசனங்களினுதல் வழங்கப்படுதலைக் கண்டிலம். அதனால், இச் சொல்லால் உணர்த்தப்படும் பழைய நூல்கள் எவையென்பதும், அவை எத்துணை யென்பதும், அடிகள் காலத்து அப்பெயர்களால் உலவின வை எவை என்பதும் இஞ்ஞான்று விளங்கா; ஆயினும், 'ஆகமம்' என்பது வடசொல்; இச்சொல்லின் முதல்நின்ற ஆ என்னும் இடைச்சொல் (உபசர்க்கம்) அண்மைப் பொருளை உணர்த்தும்; கம் என்னும் வினை முதனிலை (தாது) போதல், போய்ச்சேர்தல் என்னும் பொருளைத் தரும்; ஆகவே, இச்சொல்லின் திரண்ட பொருள் 'அணுகுதல்' என்பதேயோம். ஆகமம் முடிந்த பொருளை உணர்த்தலின், அதனைத் துறைபோகக் கற்று அறன்வழி நிற்பார்க்கு இறைவன் அணுக்கராய் நின்று அருள்புரிவாரென்பது இச் சொற்பொருளாற் பெற்றும். இதுவே இச்சொல்லுக்கு அடிகள்கொண்ட பொரு ளென்பது அதனை அடுத்துக்கூறிய 'அண்ணிப்பான்' என்னும் மொழியாற் பெறப்படும். அண்ணிப்பான்-அணுகி நிற்பவன். பண்டைக் காலத்தே ஆகமம் என்னும் பெய ரால் தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய நூல்கள் முடிந்த ஞானத்

தினையே வகுத்துக்கூறினவென்பதற்குப் பிங்கலந்தை நிகண்டிற்போந்த "ஆகமம் ஞானம்" என்னுஞ் சூத்திரமே சான்றாம்.

இனிப் பிங்கலந்தைக்கு முற்பட்ட திவாகரந்தின்கண் ஆகமம் என்னுஞ்சொற் பொதுவாக நூலையுணர்த்தும் பெயர்களுள் ஒன்ருக வைத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே யல்லாமல் ஞானத்தை அறிவுறுத்தும் நூற்குச் சிறப்புப் பெயராகக் கூறப்பட்டிலது. அதனல், திவாகரம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் ஆகமம் என்னுன் ஞானநூல் தோன்றி வழங்கவில்லை யென்பதூஉம், அதற்குப் பிற்றோன்றிய பிங்கலந்தையின் காலத்திலேதான் அப் பெயர் பெற்ற அறிவுநூல்கள் சில தோன்றி நடைபெறலாயின வென்பதூஉம் பெறப்படும். "ஆகமத்தொன்றும் நரகும் இரௌரவம்" என்று காணப்படும் பிங்கலந்தைச் சூத்திரத்தால் ஆகமங்கள் சில அக்காலத்திருந்தன வென்றும், அவற்றுள் ஒன்று இரௌரவம் எனப் பெயர் பெற்றதென்றும் உணர்ந்துகொள்க. நான்கு வேதங்களையும், ஆறு அங்கங்களையும் பதினெண் புராணங்களையும், பதினெண் உபபுராணங்களையும், பதினெட்டுத் தரும நூல்களையும் பெயரெடுத்தோதி அவற்றின் தொகைகளையுங் கூறிப்போந்த திவாகரத்தின்கண் ஆகமம் என்னுஞ்சொல் ஞானநூல்கட்குச் சிறப்புப்பெயராகக் காணப்படாததோடு அவற்றின் பெயராதல் தொகையாதல் ஒரு சிறிதுங் குறிக்கப்படாமையானும், ஆகமம் என்னுஞ் சொல்லை அறிவு நூல்கட்குச் சிறப்புப் பெயராக எடுத்துரைத்து இரௌரவம் எனும் ஓர் ஆகமப்பெயரையுங் குறித்துப் போந்த பிங்கலந்தையும் வேதம் வேதாங்கம் புராணம் உபபுராணம் தருமநூல் என்பவற்றின் பெயரையுந் தொகையையும் விளங்கக் கூறினற்போல ஆகமங்களின் பெயருந் தொகையுங் கூருமையானும் திவாகரம் வழங்கிய காலத்தில் ஆகம நூல் தோன்றவில்லை யெனவும், பிங்கலந்தை

வழங்கிய காலத்திலும் ஒரு சிலவே எழுதப்பட்டு வழங்கின வெனவும் கடைப்பிடித்துணர்ந்து கொள்க.

இன்னும் மேலெடுத்துக்காட்டிய பிங்கலந்தைச் சூத்திரத்தால் ஆகமப்பெயர் வாய்ந்த சிலநூல்கள் ஞானப் பகுதி யொன்றனையே உணர்த்தின பரிசு தெற்றெனப் புலப்படுதலால், அக்காலத்திற் கன்மங்களைக் கூறும் பகுதிகள் அவற்றின்கண் இருந்தில வென்பதும், அவை பிற்காலத்தவராற் காலங்கடோறும் எழுதிச் சேர்க்கப்பட் டனவென்பதும் தெளியப்படும். அதுவேயுமன்றிக் கன்மப் பகுதிகளே பெரும்பான்மையாய் விரிந்து கிடக்கும் இஞ் ஞான்றை ஆகமங்களும், அவை இருபத்தெட்டு என்னுந் தொகையும் பண்டை நாளில் இருந்தில வென்பதுந் தேற்றமாம்.

அற்றேல், திருமந்திரப் பாயிரத்தின்கண் "அஞ்சன மேனி" எனப் போந்த செய்யுளில் ஆகமங்கள் இருபத் தெட்டு எனுந் தொகையும், "பெற்றநல் லாகமங் காரணங் காமிக, முற்ற நல்வீர முயர்சிந்தம் வாதுளம், மற்றவ் வியாமள மாகுங்கா லோத்தரந், துற்றநற் சுப்பிரஞ் சொல்லு மகுடமே" என்னுஞ் செய்யுளால் அவற்றுட் சிலவற்றின் பெயரும் எடுத்தோதப்பட்டனவா லெனின்; ஆசிரியர் சேக்கிழார் தாம் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டர் புரா ணத்தில் திருமூலநாயனர் வரலாறு கூறி அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருமந்திர வரலாறு உரைக்கின்றுழி "முன் னியவப் பொன்மாலைத் தமிழ் மூவாயிரஞ்சாத்தி" என அது மூவாயிரஞ்செய்யுட்கள் உடையதென அதன்செய்யுட் டொகை குறித்தருளினர். திருமந்திரப் புத்தகங்களின் முதலிலும் ஈற்றிலும் உள்ள "மூலன் உரைசெய்த மூவா யிரந்தமிழ்" என்னுஞ் செய்யுட்களாலும திருமூலநாயனர் அருளிச்செய்தவை மூவாயிரஞ் செயயுட்களே யென்பது துணியப்படும். அஃதங்ஙனமாக இஞ்ஞான்று அச்சிடப் பட்டுலவுந் திருமந்திரப் புத்தகங்களிலமூவாயிரத்துக்குமேல் நாற்பத்தேழு செய்யுட்கள் மிகுதியாய்க் காணப்படுகின்

றன. பிற்காலத்தவர் பண்டை நூல்களின் முதலில் உள்ள பாயிரத்தினும் நூன்முடிவினும் தாம் ஒரு கொள்கையை நாட்டல் வேண்டிச் செய்த செய்யுட்களைக் கொணர்ந்து கோத்துவிட்டு நடாத்தல் உண்டாதலின் திருமந்திரச் செய்யுட்கள் மூவாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட நாற்பத்தேழு செய்யுட்களிற் பல இந்நூற் சிறப்புப்பாயிரத்தின்கட் பிறரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டனவாமென்று அறிதல் வேண்டும். திருமூலநாயனார் வேதாகமப் பொருணிலைகளைத் திருமந்திர எட்டாந்தந்திரத்தில் ஐந்தாவதாய் நின்ற ஆறந்தம் உரைக்கும் வழி "வேதத்தினந்தமும் மிக்க சித்தாந்தமும்" என்னுஞ் செய்யுடொட்டு முப்பத்தைந்து பாக்களால் இனிது விளக்கிப்போதலின், நூல்முதல்நின்ற பாயிரத்தின்கண் 'வேதச்சிறப்பு' 'ஆகமச் சிறப்பு' என மீட்டும் அவற்றைக் கூறுதல் 'கூறியது கூறல்' 'மிகைபடக் கூறல்' என்னுங் குற்றங்கட் கிடனுமாதலால், இவற்றைக் கூறும் பதினறுசெய்யுட்களும் பிற்காலத்தவரால் எழுதிப் பாயிரத்தின்கட் சேர்க்கப்பட்டனவாமென்பது திண்ணம். ஆதலால், ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டு என்னுந்தொகையும், அவற்றுட் சிலவற்றின் பெயருந் திருமந்திரச் சிறப்புப்பாயிரத்தின்கட் காணப்படுதல்கொண்டு அவை பண்டைக்காலத்தனவென்று கோடல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாது. அவை பண்டைக்காலத்திருந்தனவாயின் திவாகரம் முதலான தொன்னூலுரைகளில் ஒரு சிறிதும் காணப்படாமை என்னையென மறுக்க.

அற்றாயினும், திருமந்திர எட்டாந் தந்திரத்துட் போந்த "வேதமோ டாகமம் மெய்யாம் இறைவனூல்" என்னுஞ் செய்யுளால் ஆகமம் தொன்றுதொட்டதென்பது பெறப்படுமாலெனின்; திருவாதவூரடிகள் காலத்திற்குச் சிறிது முற்பட்ட காலத்தே 'ஆகமம்' எனப் பெயரிய ஞான நூல் உண்டென்பது மட்டும் நமக்கு உடன்பாடாமன்றி அவர்க்கு மிக முற்பட்ட பண்டை நாளிலும் அஃதுண்டென்பது நமக்கு உடன்பாடன்மையானும், திருவாதவூரடி

கள் காலத்திற்குச் சிறிது பின்னிருந்தவராகக் காணப்படும் திருமூலநாயனர் அருளிய திருமந்திரத்தின்கண் அவ்வாகமம் என்னுஞ் சொற் காணப்படுதல்பற்றி அது மிகப் பழையதென்பது பெறப்படாமையானும் அங்ஙனம் கூறுதல் பொருந்தாதென்க.

இவ்வாறு ஆகமம் வடமொழி நான்மறையை நோக்கக் காலத்தால் மிகப் பிற்பட்டதேயாயினும், அது தான் அறிவுறுக்கும் ஞானப்பொருண்மாட்சியால் அதனிலுங் கழிபெருஞ்சிறப்புடைத்தாம். என்னை? வேதம் சிவத்தினுங் கிழ்ப்பட்ட பல தெய்வ வழிபாட்டினை மிக்கெடுத்தோதிச் சிவவழிபாட்டினை ஒரோவிடத்து அரிதாய்க்கூற, ஆகமம் முழுமுதற்கடவுளான சிவத்திற்கு வழிபாடு ஆற்றும் முறை ஒன்றனையே யாண்டும் சிறந்தெடுத்து விளம்புதலானும், பதி பசு பாசங்களின் இயல்பும் அத்துவித இயைபும் கட்டுவீடென்னும் இவற்றின் இலக்கணங்களும் வேதங்களில் இலைமறைகாய்போல் வெளிப்படையாகவன்றி மறைவாய்ச் சுருங்கிப் பலவிடங்களிற் பலவாருய்ச் சிதறிக்கிடத்தல் போலாது ஆகமங்களில் அவை முற்றுந் தொடர்புபட வைத்துச் செவ்வனே ஆராய்ந்து தெளிவுபடுத்தப்படுதலானும் நடுநின்று காண்பார்க்கு வேதத்தினும் ஆகமமே எவ்வாற்ருனுஞ் சிறப்புடைத்தாம் என்பது இனிது விளங்குமாதலின் என்க. இதுபற்றியன்றே, வேதம் பொதுவெனவும் ஆகமஞ் சிறப்பெனவும் எதிர்நிரல் நிறையாக வைத்து ஆசிரியர் திருமூலநாயனரால்,

"வேதமோ டாகமம் மெய்யாம் இறைவனூல்
ஓதுஞ் சிறப்பும் பொதுவுமென் றுள்ளன
நாத னுரையவை நாடி லிரண்டந்தம்
பேதம தென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே"

என்னுந் திருப்பாட்டு அருளிச்செய்யப்பட்டது.

முழுமுதற்கடவுளியல்பு ஆகமத்தால் தெள்ளிதின் உணரப்படுமாறுபோலவேதத்தால் உணரப்படாதென்னுங்

கருத்து அடிகட்கு உண்மை, "வேதம் நான்கும் ஓலமிட்டு உணங்கும் நின்னை" எனவும், "மறை ஈறு அறியா மறையோனே" எனவும், "மறையில் ஈறுமுன் தொடரொணாதநீ" எனவும், "அப்பெரு மறைதேடிய அரும்பொருள்" எனவும், "வேதங்கள் ஐயாவென வோங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே" எனவும் அவர் இந்நூலுள் ஆண்டாண்டு அருளிச்செய்யுமாற்றால் நன்கு துணியப்படும். இக் கருத்துப் பிற்காலத்துச் சான்றோரான அருணந்தி சிவனார்க்கும் உண்மை "மறையினால் அயனால் மாலால் மனத்தினால் வாக்கால் மற்றுங்,குறைவிலா அளவினாலுங் கூறொணாதாகி நின்ற, இறைவனார்" என்றும், "அருளினால் ஆகமத்தே அறியலாம்" என்றும் அவர் சிவஞான சித்தியிற் கூறிய வாற்றாற் புலப்படும். இறைவனியல்பு மறைகளாற் புலப் படாதாயின், அவற்றை அவ்விறைவன் அருளிச்செய்தான் என்றல் என்னையெனின்; நான்மறைகளினுங் காணப்படும் பதிகங்கள் ஒவ்வொன்றனையும் இயற்றிய ஆசிரியன் பெயரும், அவ்வாசிரியரால் அப்பதிகங்களில் வணங்கப்படும் இந்திரன், அங்கி, மித்திரன், வருணன், மருத்துக்கள், அசுவினிகள் முதலிய தெய்வங்களின் பெயரும் அவற்றில் வெளிப்படையாய்க் காணக்கிடத்தலாலும், அப்பதிகங் களிற் சொல்லப்படும் பொருள்கள் மக்கள் தமக்கு இம்மையில் வேண்டும் ஊண் உடை செல்வம் பகைவர் தோல்வி சோமப் பூண்டின்சாறு கன்றுகாலிவளன் இனியவாழ்க்கை முதலியனவாகவே பெரும்பாலும் இருப்பக் காண்டுமன்றி மக்கட்குத் தெரியாமற் கடவுள் அருளால் மட்டும் அறிந்து மெய்ப்படுத்திக் கொள்ளற்பாலனவாகிய அரும்பெரும் பொருள்கள் எவையுங் காணப்படாமையாலும், அப்பதி கங்கள் மிகப் பழையகாலத்திருந்த பண்டைமக்களால் இயற்றப்பட்டமையின் பழமையானவற்றை மிக உயர்த்துக் கூறும் மக்களியற்கைபற்றி அவை தொன்றுதொட்டுப் பாராட்டப்பட்டு வருதலாலும் அவை அங்ஙனம் முகமனாகக் கடவுளால் அருளிச் செய்யப்பட்டன வென்று வழங்கி வருகின்றன. அஞ்ஞான்றிருந்த மக்கள் தமக்கு மேலான ஒரு

துணையைவேண்டி அதனை அறியமுயன்றதில், அவர் தாந் தாம் அறிந்தவாறு தமக்குச் சிறந்ததெனத் தோன்றிய ஒவ்வொன்றைத் தெய்வமெனத் துணிந்து அவற்றை வழுத்தும் உரையாகப் பற்பல பதிகங்கள் பற்பலராய் இயற்றினராதலின், அந் நான்மறையின் பதிகப் பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டுக்கிடக்கும். மற்றுப் பின்றைக் காலத்தில் அவரினும் அறிவிற் சிறந்தாராய்த் தோன்றிய ஆசிரியர் வேதநூற்பதிகங்கள் இயற்றிய தொல்லோரின் கருத்துக்களைப் புடைபடவைத்து முற்ற ஆராய்ந்து கொள்ளற்பாலன அல்லாதவற்றைக் கழித்துக் கொள்ளற்பாலனவற்றையுந் தெளியுபடுத்திப் பொருந்துவன பலகூட்டி விரித்து முடிவுகண்டு ஆகமநூல் இயற்றினர். வேதநூல் மிகப்பழைய தாதல்பற்றி முதல்வன் அருளியதெனவும், ஆகமநூல் இம்மை மறுமைக்குரிய முடிந்த பொருள்களை உண்மையான் ஆராய்ந்து உறுதிபயக்கும் அறிவு நூலாதல் பற்றி அதுவும் இறைவனருளியதெனவும் முகமனுரையாய்ச் சான்றோர் அவற்றை உயர்த்து வழங்குவாராயினர். வேதநூல் ஆகமநூல் வந்த வரலாறு இத்துணையே. இவ்வாற்றால், வேதநூலிற் புலப்படாத முதல்வனியல்பு ஆகம நூலாற் புலங்கொள விளங்குதலும், அதுபற்றியே அடிகள் 'ஆகமமாகி நின்று அண்ணிப்பான்' என்று அருளிச்செய்தமையுங் கண்டுகொள்க. வேதாகம வரலாறு இவ்வாறன்றி வேறு வேறு கூறுதல் உண்மைக்குமாருய்ப் பொருந்தாதாமென்க.

ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க—ஒருவனையிருந்தே பல உருவங்களை உடையோனாய் எப்பொருளிலுந் தங்குவோனது திருவடிவாழ்க.

எல்லா உலகங்களுக்கும் எல்லா உயிர்களுக்கும் முதல்வனாயிருக்கும் முழுமுதற்கடவுள் ஒன்றேயென்பது எல்லா நூலார்க்கும் எல்லாச் சமயத்தார்க்கும் ஒத்த துணிபாதலின் ஈண்டு 'ஏகன்' என்றார். இக்கருத்தேபற்றி ஆசிரியர் திருமூலநாயனாரும்,

"ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின் நமனில்லை நாணுமே
சென்றே புகுங்கதி யில்லைநுஞ் சித்தத்து
நின்றே நிலையெற நீர்நினைந் துய்ம்மினே"

என்று அருளிச் செய்தனர். தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரும்,

"அகர முதல வெழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே யுலகு"

என்று அருளினமை காண்க.

அற்றேல், இறைவன் ஒருவனே என்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையின் அவனை ஈண்டு ஒன்றென்று கூறுதலாற் போந்த பயன் என்னையெனின்; எழுநிலை மாடம் தேர்முதலான வடிவுகள் பலராற்கூடி யமைக்கப்படுதல்போல, அவற்றினும் பன்மடங்கு பெரியவாய் வியக்கப்படும் அமைப்புடையவான இவ்வெண்ணிறந்த உலகங்களையுந் தோற்றுவித்தற்கு எண்ணிறந்த கடவுளர் வேண்டப்படுவரென அநேகேசுர வாதிகள் கூறுவது பொருந்தாமை காட்டுதற்பொருட்டு 'ஏகன்' என்று வற்புறுத்துரைக்க வேண்டுவ தாயிற்று. எழுநிலைமாடம் முதலியன அமைக்கின்றுழியும் அவற்றை அமைப்பார் பலரையுந் தத்தந் தொழில்களின் ஏவி அவை தம்மை முடிப்பித்து அவரெல்லார்க்கும் மேலாய்நிற்கும் ஒரு தலைவன் இன்றியமையாது வேண்டப்படுமாறுபோல, வியப்புடைய இவ்வெண்ணிறந்த உலகங்களையும் இவ்வுலகங்களுட்பட்ட எண்ணிறந்த உடம்புகளையும் தானே செய்தும் தத்துவங்களின்நின்ற கடவுளரை ஏவிச் செய்வித்தும் இவர்க்கெல்லாம் மேலான தலைவனாய் விளங்கும் முதல்வன் ஒருவனே என்பது காட்டுவார் ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனாரும்,

"ஒன்றலா ஒன்றால் உளதாகி நின்றவா(று)
ஒன்றலா ஒன்றில்அவை ஈறுதல்—ஒன்றலா

சறே முதல்அதனின் ஈறலா ஒன்றுபல
வாறே தொழும்பாகும் அங்கு''

என்று அருளிச்செய்வாராயினர்.

இங்ஙனம் கடவுள் ஒருவனே என்று வற்புறுத்துரைக்க வேண்டும் இன்றியமையாமை கண்டே "அழியும் பொருளையும் உயிரையும் ஆள்பவனான தேவன் ஒருவனே" என்றும், "எஞ்ஞான்று இருள் இருக்கப் பகலும் இல்லாதாய் இரவு மில்லாதாய்ச் சத்துமில்லாதாய் அசத்துமில்லாதாய் இருந்ததோ, அஞ்ஞான்று சிவன் ஒருவரே இருந்தார்'' என்றும் சுவேதாசுவதரத்தும், "அப்போது அசத்துமில்லை, சத்துமில்லை அஃதொன்று இருந்தது" என்று இருக்குவேதத்தும், "இவ்வுலகங்களைத் தமது மேலான திருவருட்சத்தியினால் ஆளுகின்ற உருத்திரர் ஒருவரே'' என்று அதர்வசிரசினும், "எவர் ஒருவரோ அவர் உருத்திரர் என்றுரைக்கப்படுவர்" என்று தைத்திரிய ஆரணியகத்தும், "ஏனையெல்லாரையும் விடுத்துச் சிவன் ஒருவரே வழிபடற் பாலார்'' என்று அதர்வசிகையினும் அது நன்கெடுத்து உரைக்கப்பட்டது.

இனி, 'அனேகன்' என்பது அங்ஙனம் ஒருவனேயென்று வலியுறுத்து உரைக்கப்பட்ட முழுமுதற்கடவுள் பல்வகைச் சமயத்தார்க்கும் அவரவர் நினைந்த வடிவிற்றோன்றி அருள்புரிதற் பொருட்டும், சைவசமயத்தும் தம்மைப் பல்வகை உருவில் வைத்து வழிபடும் அன்பர்க்கு அவரவர் கருதிய வடிவிற் போந்து தம் திருவடிப்பேறு வழங்குதற் பொருட்டும் மேற்கொள்ளும் பல்வேறு உருவினனாதலை உணர்த்துகின்றது. ஒருவன் பல்வேறுருவினை எடுப்பனாயின் அவை தம்மால் அவன் வேறுபடுத்தப் பட்டுக் கடவுள் என்றும் ஒரே தன்மையன் என்னும் இலக்கணத்தோடு முரணுமாலோ வெனின்; அற்றன்று, கடவுள் எடுக்கும் உருவுகள் பிறராற் படைக்கப்படுதல் இன்றி அவனருளில் அவன் வேண்டியவாறு தோன்றுவனவாதலால் அவைபற்றி அவன் வேறுபாடுறுதல் ஒரு சிறிதும்

இல்லை. நாடக அரங்கு புகுந்து பல கோலம் பூண்டு ஆடுவோன் அக்கோலங்களாற் றன்னியல்பு சிறிதும் மாருது தான் அவற்றின் வேருயினுற்போல இறைவனும் அன்பின் மிக்க அடியார்க்கு அருள்செய்தற் பொருட்டு அவர் அவர் நினைந்த உருவுகள் பலவும் எடுப்பானுயினும் அவற்ருற் றன்னியல்பு சிறிதும் பிறழப் பெறுவான் அல்லன்; அஃது,

"ஒருவனே இராவ ணுதி பாவக முற்ருற் போலத்
தருவன்இவ் வுருவ மெல்லாந் தன்மையுந் திரியா னுகும்
வரும்வடி வெல்லாஞ் சத்தி சத்திதான் மரமுங் காழ்ப்பும்
இருமையும் போல மன்னிச் சிவத்தினே டியைந்து நிற்கும்"

என்னுஞ் சிவஞான சித்தித் திருச்செய்யுளிற் காண்க.

இதற்கு இவ்வாறன்றி ஏகான்மவாதங் கூறுவார் கோட்பாடுபற்றி இறைவனையன்றி வேறு பல பொருள் களும் உயிர்களும் உளவெனக் கொள்ளின் அஃதவன் நிறைவிற்கு இழுக்கா மாகலின் அவனையன்றி வேறு எவையும் இல்லை, அவன் ஒருவனே காணப்படும் உலகங்களாயும் உலகத்துப் பல பொருள்களாயும் பல் உயிர்களாயும் தோன்றுகின்ருன்; அது தெரிப்பான் வேண்டியே அடிகள் கடவுளை 'ஏகன்' என்று கூறிய அளவில் நில்லாது 'அநேகன்' என்றும் உரைப்பாராயினர் எனச் சொல்லுவாரும் உளர். காணப்படும் பொருள்களும் உய்த்துணரப்படும் உயிர்களும் உரு அரு என்றும் அறிவு அறியாமை என்றுஞ் சொல்லப்படும் இரு திறத்துள் அடங்கித் தத்தமக்கேற்ற வரையறையுள்ள அளவுடையனவாய்க், காலங்கடோறுந் தத்தம் நிலைமாறி வரும் இயல்புடையவா யிருக்கின்றன. இப்பொருள்களின் இருப்பும் இவற்றின்கட் காணப்படும் நிகழ்ச்சியும் ஆராய்ந்தறியும் வகையானன்றே இவற்றின் தோற்றத்திற்கும் இயக்கத்திற்கும் முதல்வனை ஒரு செய்வோனை இவை யுடையவென்று துணிகின்ரேம்; இப்பொருள்களும் இவற்றின் அசைவுகளும் முதல்வனியல்பின் வேருக இல்லையாயின் இறைவன் ஒருவன்

உளன் என்று நாம் அறிவதெங்ஙனம் கூடும்? ஆராயும் உயிர்களாகிய நாமும் நம தாராய்ச்சிக்குக் கருவியான உல கங்களும் எல்லாம் கடவுளேயாயின், பின்னர்க் கடவு ளொருவர் உண்டு என்று கூறுவார் யார்? அங்ஙனம் கூறுதற்குக் கருவியாவன யாவை? என்று பகுத்துக் காணவல்லார்க்கு அவ்வாறு உரைப்பது நகையாடுதற்கே யிடமாமென்பது புலனும். அல்லதூஉம், அருவாயும் அறி வாயும் தன்னியல்பின் மாருது எங்குமுள்ள முழுமுதற் கடவுள் உருவாயும் அறியாமை யுடையவாயும் மாறிமாறி வரும் இயல்பினவாயுங் காணப்படும் இவ்வுலகங்களாயும் இவ்வுலகத்துப் பல பொருள்களாயும் பிறப்பு இறப்புக் களிற் கிடந்துழலுஞ் சிற்றறி வுயிர்களாயும் திரிந்து வரு மென்றல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? அதனுல், ஏகான்ம வாதக் கோட்பாடு பற்றி யுரைக்கும் உரை ஒரு சிறி தும் ஏலாமை கண்டு கொள்க.

அங்ஙனமாயின், அருவாய் நிற்கும் முதல்வன் அன் பர்கள் பொருட்டுப் பல உருவுகள் எடுப்பனெனின், அது வும் அவன் இயல்புக்கு மாருய் முடியுமே எனின்; அவ னெடுக்கும் உருவு பருப்பொருளாகிய மாயையின் வடிவு போல்வதன்று, அஃது அவன் நினைந்த அளவானே அவ னது அறிவின்கட் டோன்றும் அறிவு வடிவாகும். இது, "சத்திதன் வடிவே தென்னிற் றடையிலா ஞான மாகும்" என்னுஞ் **சிவஞான சித்தித்** திருப்பாட்டினுல் இனிது உண ரப்படும். ஈண்டு இன்னும் இதனை விரிப்பிற் பெருகும்; மேலும் இதனை விரித்தற் கியைந்த இடம் நேரும் வழி விரிப்பாம்.

இறைவன்-'எப்பொருளினும் தங்குகின்றவன்' என்று பொருளுரைப்பர் **அடியார்க்கு நல்லார்*** 'இறுத்தல்' தங்கு தல் என்னும் பொருட்டாதல் "மல்லன் மூதூர் மாலைவந் திறுத்தென" என்பதனுள்ளுங் காண்க. †

---

* சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை, 184 ஆம் அடி

† ,, அந்திமாலைச் சிறப்புச்செய்காதை, 20.

இதுகாறும் உரை கூறப்பட்ட சிவபுராணம் முதல் ஐந்து அடிகளுள் முதலடியிற் சிவம் மிக நுண்ணிய விந்து நாத தத்துவங்களில் உலகிற்கு நிமித்த காரணமாய் நின்று விளங்குமாறும், இரண்டாம் அடியில் உயிர்களின் அறிவு விளக்கத்திற்குக் கருவியாய்த் தரப்பட்ட உடம்பினகத்தே நெஞ்சத் தாமரையினுள் அஃது உயிரோடு உடனாய் நின்று அவ்வுயிரையும் உடம்பையும் ஒருங்கே இயக்குமாறும், மூன்றாம் அடியில் அங்ஙனம் அகத்தே நிற்கும் முதல்வன் புறத்தேயுள்ள கண் முதலான கருவிகளால் அறிவுகூடப் பெற்றுவரும் அவ்வுயிர்கட்குப் புறத்தேயும் அவர் கண்டு களிக்குமாறு தோன்றி அருள்புரியுமாறும், நான்காம் அடியில் புறக்கருவியாற் கண்டு அகக் கருவியாகிய அறிவினால் ஆராய்ந்து உணரப்படும் அறிவு நூலுணர்ச்சி கொண்டு அச்சிவம் எளிதின் அறியப்படுமாறும், ஐந்தாம் அடியில் அங்ஙனம் அறியப்படும் சிவம் எல்லாவுலகுக்கும் ஒரு முழு முதலேயாய் நிற்பினும் அதன்பால் அன்பு மீதூரப் பெற்றார்க்கு அஃது அவர் நினைந்த வடிவிற்றோன்றி அருள் செய்து எப்பொருளினுந் தங்குந் தன் உண்மைத் தன்மையில் வாழாதாய் வயங்குமாறும் அடைவு படுத்து ஓதப்பட்டமை கண்டுகொள்க.

வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தன்அடி வெல்க
பிறப்புஅறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உண்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்குஞ் சீரோன் கழல்வெல்க.

வேகம் கெடுத்து ஆண்ட வேந்தன் அடி வெல்க— ஏழையேனது மன ஓட்டத்தைத் தொலைத்து என்னை அடிமைகொண்ட இறைவனடியே மேம்பட்டுச் சிறப்பதாக.

'வேகம்' என்பது விரைவுப் பொருளை யுணர்த்தும் ஒரு வடசொல்; அஃது இங்கு அவாய்நிலையால் மன வேகத்தை உணர்த்திற்று. இனி, வேகம் என்பதற்கு

வெப்பம் என்று பொருள்கொண்டு 'பிறவிவெப்பம்' என்று உரைப்பாரும் உளர். இதனை யடுத்த அடியிலும் அப் பொருளே சொல்லவேண்டுதலின் அது பொருந்தாது.

பிறப்பு அறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் - பிறவியாகிய மரத்தை வேரோடும் அறுக்கும் சிவபெருமானுடைய; பெய் கழல்கள்-செறிக்கப்பட்ட வீரகண்டையினையுடைய திருவடி-கள்; வெல்க-சிறக்க.

பிறவியை மரமாக உருவகஞ் செய்தல் அடிகட்குக் கருத்தாதலை அடைக்கலப்பத்தில் "நின்றிருவருளால் என் பிறவியை வேர் அறுப்பவனே" என்றும், "பெரும்பெரு மான் என் பிறவியை வேர் அறுத்துப் பெரும்பிச்சுத் தரும்பெருமான்" என்றும் போந்த சொற்றொடர்களால் அறிக.

பிஞ்ஞகம் என்பது தலைக்கோலம்; அது "பிஞ்ஞகன் தலைக்கோலம்" என்னுந் திவாகரத்தான் உணர்க; சிவபெரு மான் திருமுடியும் அம்முடிமேல் அழகிய வெண்பிறையும் குளிர்ந்த கங்கை நீரும் உடையராதல்பற்றிப் பிஞ்ஞகன் எனப்பட்டார்.

பெய்கழல்-செறிக்கப்பட்ட வீரகண்டை, அஃதாவது வெற்றி பெற்ற வீரர்க்குக் காலிற் பொருத்தப்படுகின்ற வெண்டையம்; 'பெய்கழல்' என்பது வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையாய் வீரகண்டை யணிந்த திருவடிகளை உணர்த்திற்று. 'பெய்தல்' செறித் தலையுணர்த்தல் "அளித்தலும் பெய்தலுஞ் செறித்த லாகும்" என்னும் பிங்கலந்தையால் அறியப்படும்.

தேவர்களுள் எவரானும் அழிக்கலாகாத முப்புரங் களை நகைத்து எரித்தமைபற்றிச் சிவபெருமான் ஒருவரே வெற்றியிற் சிறந்த வீரரெனவும், வீரர்கட்குத் தலைவர் எனவும் இருக்கு வேதத்தின்கட் பலகாலும் எடுத்துப் புகழ்ந்துரைக்கப்படுகின்றார். அவரது திருவடிக்கண் அணி யப்படும் வீரக்கழல் நாததத்துவத்தின் அடையாளமாம்.

புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் - அன்பில்லார்க்கு எட்டாதவனுன இறைவனுடைய, பூங்கழல்கள் வெல்க-பூப்போல் மெல்லிய அடிகள் சிறக்க, புறத்தார்-அன்பிற்கு வெளியே நிற்கும் வன்னெஞ்சர், அன்புருவாய் விளங்கும் இறைவன் அங்ஙனமே அன்புவடிவாய்த் திகழும் அடியார் பாலன்றி, அன்பில்லாத ஏனையோர்பால் விளங்கித்தோன்ருமையின் இங்ஙனம் அருளிச் செய்தார்.

பூங்கழல்-பொலிவுபெற்ற கழல் என்று உரைப்பினுமாம்.

கரம் குவிவார் உள்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க - கைகூப்பி வணங்கும் அன்பர்கள் அகத்தே நினைந்து நினைந்து மகிழ்வதற்கு ஏதுவான இறைவனுடைய திருவடிகள் சிறப்பனவாக.

உள்ளன்பு உடையார்க்குக் கைகுவிதலும் கண்ணீர் வார்தலும் மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்தலும் இன்றியமையா அடையாளங்களாய் வெளியே நிகழக்காண்டலினுலும், அவற்றுள்ளும் தம்மால் அன்பு செய்யப்பட்டார் தம்மின் மேலானவராயின் அவரைக் கண்டக்காற் கைகுவிதல் இயற்கையாய் முன்நிகழ்தலினுலும் 'கரங்குவிதலைச்' சிறந்தெடுத்துக் கூறினுர். தம்பெருமானை அன்பால் நினைக்கும் அடியார்க்குத் தோன்றும் பெருகிய மகிழ்ச்சி புறத்தே சொல்லால் உரைக்கலாகாமையின் 'உண்மகிழும்' என்ருர்.

சிரம் குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல் வெல்க - தலைமேற் கைகூப்பும் அன்பரை உயரச்செய்யும் சீரோனது திருவடி சிறக்க.

குவிதல் கைகளின் ஹெழிலாதலால் அதனைத் தலைக்கேற்றுதல் பொருந்தாமையின் அதனை ஏற்றற்குரிய கை என்னும் ஒரு சொல் வருவித்துத் 'தலைமேற் கைகூப்புவார்' என்று உரைக்கப்பட்டது; கைகுவித்தல்தான் நெஞ்சின் புறத்தே குவித்தலுந் தலைமேற் குவித்தலும் என இருவகை; அவற்றுள் நெஞ்சின்புறத்தே குவித்தல்

மேலடியில் கூறினமையின் இவ்வடியிற் றலைமேற் குவித்தலை உய்த்துணர வைத்தாரென்க.

'சீர்' என்பது புகழ் அழகு செல்வம் சீர்மை என்னும் பலபொருள் ஒரு சொல்லாகலின் 'சீரோன்' புகழ் அழகு செல்வம் சீர்மை என்னும் நான்கும் ஒருங்குடையோன் என்க; "ஒண்புகழ் அழகு செல்வம் சீர்மை சீரென் ருகும்" என்பது திவாகரம்.

மனவேகந் தவிர்ந்தாலன்றி இறைவனுக்கு அடிமை யாதல் செல்லாமையின் அதனை இவ்வைந்தில் முதல் நின்ற அடியினும், இங்ஙனம் அடிமையாயினார்க்குப் பிறவி வேரறுதல் ஒருதலை யாதலின் அதனை இரண்டாம் அடி யினும், இவ்வாறு இறைவன் மாட்டு அன்பராயினார்க்கு அல்லாமல் ஏனையோர்க்கு முதல்வன் சேயனாய் நிற்ப னென்பது மூன்றாம் அடியினும், கைகூப்பித் தொழு வார்க்கு அங்ஙனம் தொழும்பொழுதே உண்மகிழ்ச்சி நிறைதலாகிய பெரும்பயன் நான்காம் அடியினும், தலை மேல் கைகூப்பி வணங்கும் அடியாரைப் புகழ் அழகு செல்வம் சீர்மை என்னும் நான்கானும் உயரச் செய்வான் என்பது குறிப்பால் உணர்த்துவார் உடம்பொடு புணர்த் துச் 'சீரோன்" என்று ஐந்தாம் அடியினுங் கூறி யருளினார்.

ஈச னடிபோற்றி எந்தை யடிபோற்றி
தேச னடிபோற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
கரு சீரார் பெருந்துறைநந் தேவன் அடிபோற்றி
ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி.

ஈசன் அடிபோற்றி - தலைவனது திருவடிக்கு வணக் கம்; எந்தை அடிபோற்றி - எம் தந்தையினது திருவடிக்கு வணக்கம், தேசன் அடிபோற்றி - ஒளிவடிவினனது திரு

வடிக்கு வணக்கம், சிவன் சே அடிபோற்றி - சிவபெருமானது சிவந்த திருவடிக்கு வணக்கம், நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி - அன்பரது அன்பின்கண் விளங்கி நின்ற மாசற்றவனது திருவடிக்கு வணக்கம், மாயம் பிறப்பு அறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி-வஞ்சனை பொய் முதலியனவற்றிற்கு இடமான இம்மக்கட் பிறவியை வேரோடு அறுக்கும் அரசனது திருவடிக்கு வணக்கம்; சீர் ஆர் பெருந்துறை நம் தேவன் அடிபோற்றி - அழகு நிறைந்த திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய நம் தேவனது திருவடிக்கு வணக்கம், ஆராத இன்பம் அருளும் மலைபோற்றி-நுகர்ந்து நிரம்பாத பேரின்பத்தை ஈந்தருளும் மலையையொப்பவனுக்கு வணக்கம் என்றவாறு.

ஈசன் என்னும் வடசொல் எப்பொருளையும் ஆள்வோன் என்னும் பொருட்டு. போற்றுதல் என்னுஞ் சொல் புகழ்தல், வணங்கல் என்னும் பொருள்களை உணர்த்தல் திவாகரம் பிங்கலந்தை நிகண்டுகளிற் காண்க; அது மறதி என்னுஞ் சொல்லிற் போல இகரவிகுதிபெற்று வினைப்பெயராய் வணக்கம் எனப் பொருள்பட்டது; நமஸ் சிவாய என்னும் மந்திரத்தின்கண் உள்ள நமஸ் என்னும் வடசொல்லுக்கு நேரான தமிழ்ச்சொல் போற்றி என்பதேயாகும்; போற்றி என்னும் ஈறுபெற்று இவ்வைந்தடிகளில் நின்ற சொற்றொடர்களும் போற்றித் திருவகவலில் அங்ஙனமே நீளத் தொடர்ந்துவருஞ் சொற்றொடர்களும் ஒப்புயர் வில்லாச் செந்தமிழ் மந்திரங்களாம். திருக்கோயில்களிற் சிவபிரானுக்கு வழிபாடு ஆற்றுங் காலங்களிற் இச்செந்தமிழ் மந்திரங்களே கூறற்பாலனவாம். இவைகூறி வழிபாடாற்றின் இவற்றை ஓதுவார்க்கும் அருகிருந்து கேட்பார்க்கும் சிவபெருமான் மாட்டு மெய்யன்பு நிகழும். இவற்றை விடுத்து, ஓதுவார்க்குங் கேட்பார்க்கும் பெரும்பாலும் பொருடெரியாத வடசொற்றொடர்களை மந்திரங்களாக்கிப் புகலுதல் கரும்பிருக்க அதனை விடுத்து வேம்புநுகர்ந்து எய்த்தலோடு

ஒக்கும். செந்தமிழ் மொழியில் பண்டைக்காலந்தொட்டே இங்ஙனம் மந்திரமொழிகள் உண்மையினை ஆய்ந்தறிய மாட்டாத சைவரில் ஒருசாரார் தமிழில் மந்திரங்கள் இல்லையெனவுஞ் செருக்கிக் கூறுவர்.

தேசன் என்பது ஒளி எனப் பொருள்படும் தேஜஸ் என்னும் வடமொழியிற் பிறந்த சொல்; கடவுள் அருளொளி யுருவினன் ஆகலின் இங்ஙனங் கூறினர்.

'மாயம்' வஞ்சனை பொய் யென்னும் பொருள்களைத் தருதல் திவாகரத்தாற் பெறப்படுதலின், அவற்றிற்கு இடமாவது மக்கட்பிறவி ஒன்றேயாதல் பற்றி ஈண்டுப் பிறவி மக்கட்பிறவியென் றுரைக்கப்பட்டது; மக்கட்பிறவி யெடுத்தாரெல்லாரும் வஞ்சனையும் பொய்யும் உடையரா யிருத்தல் எவரும் உணர்வர். இதற்கு இவ்வாறன்றி, உண்மையில் இல்லாதாய் வெறுந் தோற்றமட்டாய்ப் போவதே பொய் யென்று பொருள் கொண்டு, 'வெறும் பொய்யாகிய பிறவி' என்று கூறுவாருமுளர்; வெறுந் தோற்றமாயுள்ள பிறவி துன்பத்தைத் தருதலும் அதனை ஒருவர் நீக்குதலும் ஆகாமையினாலும், இப்பிறவியில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் அத்துணையும் எல்லார்க்கும் மெய்ந் நிகழ்ச்சிகளாகவே யிருப்பக் காண்டுமன்றி வேறின்மை யானும் அங்ஙனங் கூறுவது அடாதென் றொழிக.

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளித் தம்மை யாட் கொண்ட ஐயனுருவத்தைக் குறிப்பிடுகின்றாராகலின் 'நந் தேவன்' என்றார்.

உலகத்தின்கட் டுய்க்கும் இன்பங்களெல்லாம் நுகர்ந்த அளவானே நிறைவினைத்தந்து வெறுப்பினைத் தராநிற்கும்; மற்று முதல்வன் அருளாற் பெறும் இன்பமோ என்றுந் தெவிட்டா இயல்பிற்றாய் இருத்தல்பற்றி 'ஆராத இன்பம்' என்றார்.

இன்பத்தை என்றும் வற்றாது ஒழுகும் அருவி நீராகவும், அஃது அங்ஙனம் அறாது சுரந்தொழுகச்செய்து

அதற்கு இடமாய் நிற்கும் இறைவனை மலையாகவும் உருவகஞ்செய்தல் அடிகள் கருத்து; இஃது ஏகதேச உருவகம்.

சிவனவன்என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவன்அரு ளாலே அவன்றாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழச் சிவபுரா ணந்தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பனியான்.

சிவன் அவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால் - சிவபிரானாகிய அவன் என் நினைவினுள்ளே நிலைபெற இருந்த அவ்வியல்பினால், அவன் அருளாலே-அவனது திருவருளாலே, அவன் தாள் வணங்கி - அவனுடைய திருவடிகளை வணங்கி, சிந்தை மகிழ - உள்ளம் மகிழ, சிவபுராணம் தன்னை - சிவனது பழைய முறைமையினை, முந்தை வினை முழுதும் ஓய - முற் செய்த ஊழ்வினை முற்றுந் தேய்ந்து போக, யான் உரைப்பன் - யான் சொல்லுவேன் என்றவாறு.

'சிவன் அவன்' என்னும் இருசொல்லில் அவன் என்பது முழுமுதற் கடவுளைச் சுட்டும் பெயரளவாய் நின்றது. ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாச் சமயத்தினரெல்லாரும் முழுமுதற் கடவுளைச் சுட்டுமிடத்துப் பொதுப்பட 'அவன்' என்று வழங்குதலின் அப்பொதுப் பெயரைப் பின்னும், அன்புருவாய் விளங்கும் அம்முதல்வனியல்பைச் சிறந்தெடுத்து வழங்கும் சைவசமயத்திற்கே உரிய 'சிவன்' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயரை அதன் முன்னும் வைத்துக் கூறினர்.

இறைவன் தம் நினைவினுள் நினைவாய் முனைத்து விளங்கும் முறைமையினை இடைவிடாது கண்டுகொண்டிருக்கும் அடியார்கள் அக்காட்சியினை விட்டு வேறொன்றைக் காண்டலும் வேறொன்றைச் செய்தலும் மாட்டாராகலின், அவர் அவனருள் ஏவுமாறு நின்றே ஒன்றனைச்

செய்யமாட்டுவார்; அதனால் அவன் திருவடியை வணங்குஞ் செயலும் அவர்க்கு அவனருள் ஏவுமாறுபற்றியே நிகழப்பெறு மென்பதுபற்றி 'அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கி' என்றார். இவ்வுண்மை சிவஞான சித்தியாரிலும்,

" எவ்விடத்தும் இறையடியை யின்றியமைந் தொன்றை
யறிந்தியற்றி யிடாவுயிர்கள் ஈசன் றானுஞ்
செவ்விதினில் உளம்புகுந்து செய்தியெலாம் உணர்ந்து
சேட்டிப்பித் தெங்குமாய்ச் செறிந்து நிற்பன்
இவ்வுயிர்கள் தோற்றும்போ தவனையின்றித் தோற்றா
இவற்றினுக்கம் முதலெழுத்துக் கெல்லாமாய் நிற்கும்
அவ்வுயிர்போல் நின்றிடுவன் ஆத லால்நாம்
அரனடியை அகன்றுநிற்ப தெங்கே யாமே"

என்று நன்கெடுத்து விளக்கப்பட்டது.

சிவபிரானது பழைய முறையினை நினைந்து அதனை உரைப்பார்க்கு அவர் முற்பிறவிகளிற் றொகுத்த ஊழ்வினைப் பொதி வரவரக் குறைந்து இல்லையாய்ப்போதலின் 'சிவபுராணந் தன்னை, முந்தை வினை முழுதும் ஓய உரைப்பன்' என்றார். முற்செய்த ஊழ்வினை நினைவைப் பற்றிக்கொண்டு அதன் வாயிலாகவே புறத்தே செயலினும் வெளிப்படா நிற்கும்; மற்று உயிரின் நினைவு ஊழ்வினை ஏறுதற்கு இடங்கொடாமல் சிவபிரானருள் ஏறி நிற்றற்கு இடஞ்செய்து போதருமாயின், அவ்வருளால் உந்தப்பட்டு அந்நினைவு புறத்தே ஒரு செயலினைப் புரியும் வழியும் அஃது ஊழ்வினைப் பயனான செயலினைப் புரியாமல் அருட் பயனான தொன்றனையே புரியும்; இவ்வாறு உயிரின் நினைவும் செயலும் நடைபெறுங்கால் ஊழ்வினை வந்து பற்றுதற்குச் சிறிதும் வாயிலின்மையின் அதன் வலி வரவர நுணுகிப் போகும் என்க.

முந்தை - முன்; இப்பொருட்டாதல் "வந்தடி பொருந்தி முந்தை நிற்பின்" என்னும் புறப்பாட் டுரையிற் காண்க.*

*புறநானூறு, 10

ஓய - நுணுக, அஃதாவது தன்வலி தேய என்பது; "ஓய்தல் ஆய்தல் நிழத்தல் சாஅய், ஆவயி னைந்தும் உள்ளதன் நுணுக்கம்" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பிய னாரும். †

கண்ணுதலான் றன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
எண்ணிறந் தெல்லை இலாதானே நின்பெருஞ்சீர்
உரு. பொல்லா வினையேன் புகழுமா றொன்றறியேன்.

கண்நுதலான் - நெற்றிக் கண்ணுடைய இறைவன், தன் கருணைக் கண் காட்ட வந்து எய்தி - தனது அருட் கண் காட்ட அவன் திருமுன்பு வந்து அடைந்து, எண்ணுதற்கு எட்டா - நினைவிற்கும் எட்டாத, எழில் ஆர் கழல் இறைஞ்சி - எழுச்சி பொருந்திய திருவடிகளை வணங்கி, விண் நிறைந்து மண் நிறைந்து மிக்காய் - வானுலகு அளவும் நிறைந்து மண்ணுலகு அளவும் நிறைந்து இவற் றிற்கு அப்பாலுமாய் நிறைந்தவனே, விளங்கு ஒளியாய் - புலப்பட்டுத் தோன்றும் ஒளிவடிவினனே, எண் இறந்து எல்லை இலாதானே - எண்ணிக்கையின் அளவினையும் கடந்து வரம்பு இன்றி விரிந்தவனே, நின் பெரும் சீர் - நினது பெரும் புகழினை, பொல்லா வினையேன் - தீவினை யுடைய யான், புகழும் ஆறு ஒன்று அறியேன் - புகழ்ந்து உரைக்கும் வகை ஒன்றனை அறியாதவனாயிருக்கின்றேன் என்றவாறு.

நுதற்கண்ணன் என்று நிற்கற்பாலன 'கண்ணுத லான்' என மாறிநின்றன; இங்ஙனம் வருதல் "மருவின் றொகுதி மயங்கியன் மொழியும், உரியவை யுளவே புணர் நிலைச் சுட்டே" என்னுந் தொல்காப்பியப் புணரியற் சூத்தி ரத்தில் 'இலக்கணத்தோடு பொருந்திய மரு'வென்று அமைக்கப்படும் எனபர் நச்சினார்க்கினியர். இறைவன்

† தொல்காப்பியம், உரிச்சொல்லியல், 32.

அருளையே கண்ணாக உடையனாதலானும், அது நெற்றிக்கு நேரே புருவத்திடைவெளியி லுளதென்று அறிவு நூல்கள் நுவலுதலானும் கண்ணுதலான் என்பது அவற்குப் பெயராயிற்று. எல்லா மாந்தர்க்கும் புருவத்தின் இடையே மூளையின் அகத்தே நடுவில் இவ்வருட்கண் அமைந்திருக்கின்றதென இக்காலத்து உடம்பு நூல் வல்லாருங் கூறுவர். ஆசிரியர் திருமூல நாயனாரும்,

"நெற்றிக்கு நேரே புருவத் திடைவெளி
உற்றுற்றுப் பார்க்க ஒளிவிடு மந்திரம்
பற்றுக்குப் பற்றாய்ப் பரம னிருந்திடஞ்
சிற்றம் பலமென்று தேர்ந்துகொண் டேனே"

என்று அருளிச் செய்தமை காண்க.

மக்களிடத் தமைந்த இவ்வருட்கண் அவரைப்பற்றிய மலமாசினால் அவர் அதனாற் பெரும்பயன் பெறுதற்கு ஆகாவாறாய் நிற்க, இயற்கையாகவே மலமாசு நீங்கி விளங்கும முதல்வன்மாட்டு இஃது என்றும் திறந்த படியாய்த் திகழா நிற்குமென்று உணர்ந்து கொள்க. இத் தன்மைத்தாகிய அவனது அருட்கண் காட்ட மக்களிடத் தமைந்த அகக்கண்ணும் விளங்கப்பெறும். அதனாலன்றோ அடிகள் தாம் பெரியதோர் அரசச் செல்வத்தினின்றும் விடுபட்டுவந்து, குருந்த மர நீழலில் குருவடிவுகொண்டு வைகிய முதல்வன் றிருவடிகளைத் தாம் வணங்கப் பெற்ற பேற்றினை ஈண்டுக் குறிப்பிடுவாராயினர்.

'எழில்' என்பதற்குப் பரிமேலழகியார் 'எழுச்சி' என்று பொருளுரைப்பர்.* அழகு என்று பொருளுரைப்பினுமாம்.

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்

* திருக்குறள் 41, 7.

வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
௩௦. செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்

புல் ஆகி - புல்லாகியும், பூடு ஆய் - பல்வகைப் பூண்டுகளாகியும், புழுஆய் - புழுவாகியும், மரம் ஆகி - பலதிற மரங்களாகியும், பல் விருகமாகி - பல மிருகங்களாகியும், பறவையாய் - பலவகைப் பறவைகளாகியும், பாம்பு ஆகி - பாம்புகளாகியும், கல் ஆய் - கற்பாறைகளின் உள்ளாகியும், மனிதராய் - மக்களாகியும, பேய் ஆய் - பேய்களாகியும, கணங்கள் ஆய் - பூதக் கூட்டங்களாகியும், வல் அசுரர் ஆகி - வலிய அரக்கராகியும், முனிவர் ஆய் - தவத்தோர் ஆகியும, தேவர் ஆய் - வானவர் ஆகியும், செல்லாநின்ற - படைக்கப்பட்டு வராநின்ற, இத்தாவர சங்கமத்துள் - அசையாப் பொருளும் அசையும் பொருளுமாகிய இவற்றுள், எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன் எம்பெருமான் - எம்பெருமானே யான் எல்லாப் பிறவிகளிலும் பிறந்து இளைப்படைந்தேன் என்றவாறு.

ஈண்டுக் கூறப்பட்ட உயிர்களின் தோற்ற வரிசை செய்யுளாகலின் முன்பின்னாகப் பிறழவைத்தாராயினும், உரையுள் அவை தோன்றும் முறையே வைத்து உரைக்கற்பாற்று. எல்லா உயிர்ப்பொருள்களும் தாம் இருநத இடத்தை விட்டுப் பெயராத நிலையியற் பொருள்களாகிய தாவரமும், தாம் இருந்த இடத்தை விட்டுப் பெயரும் இயங்கியற்பொருள்களாகிய சங்கமமும் என இருகூற்றுள் அடங்கும். தாவர வகையுள் கல் புல் பூடு மரம் என்னும் நான்கும், சங்கம வகையில் புழு பாம்பு பறவை பல்விருகம் மனிதர் அசுரர் முனிவர் பேய் கணங்கள் தேவர் என்னும் பத்தும் அடங்குவனவாம். தாவரவகையுள் முதல் நின்ற கல் என்பது கற்பாறை அல்லது மலை. இந்நிலவுலகத்திற் புற்பூண்டுகளுந் தோன்றுதற்கு முன் எல்லா உயிர்களும் மலைகளின் அணுக்களிற் புலப்படாது கிடந்து பின் உடம்புகள் பெறுதற்கு ஏற்ற தகுதிவந்த காலத்தே

அவற்றினின்றும் முதலிற் புற்களாயும் அதன்பிற் பூண்டுகளாயும் அதன்பின் மரங்களாயும் ஒன்றன்பின் ஒன்ருய்த் தோன்றுவவாயின. இவ்வாறு நிலையியற் பொருள்களாய்ப் பிறந்து அவற்றின்கண் இருந்து அறிவு சிறிது விளங்கிப், பினனும் மேற்பட்ட அறிவு விளங்குதற்கு ஏற்ற தகுதிப்பாடு வந்த வளவானே அதற்குரிய உயிர்கள் இயங்கியற் பொருள்களில் ஈரறிவுயிர்களான புழுக்களாயும், மூவறிவுயிர்களான சிதல் எறும்புகளாயும், நாலறிவுயிர்களான நண்டு தும்பிகளாயும், ஐந்தறிவுயிர்களான பாம்பு பறவை பல் விருகங்களாயும், ஆறறிவுடைய மனிதர் அசுரர்களாயும், ஆறறிவின் மேற்பட்ட அறிவுடைய முனிவர் பேய் கணங்கள் தேவர்களாயும் பிறவி எடுக்கும் என்பது உணர்த்தினாராயிற்று. உயிர்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஏற்பப் படிப்படியே அவ்வறிவு வளர்ச்சிக்கு இடந்தரும் உயர்ந்த உடம்புகளும் வராநிற்கு மென்பது இதனாற் பெறப்பட்டது.

கல் என்பது உயிர்கள் உடம்பெடுத்தற்கு முன் புலப்படாது கிடத்தற்கு இடமாயிருத்தல் பற்றி அதனையும் ஒரு பிறவிபோல் வைத்துக் கூறினார். இதற்கு இவ்வாறன்றி மலைகள் உயிருடையன வென்றும் அவை பறக்கும் இயல்பினவாயிருந்தமையால் அவற்றின் சிறகை அரிந்து இந்திரன் அவற்றை ஒரு நிலையிலிருக்கவைத்தன னென்றும் கூறுங் கதைபற்றி அவற்றையும் ஒரு பிறவியாக வெடுத்துக் கூறினர் என்பாரும் உளர். உயிருடைமை அதுபற்றி வரும் உறுப்பு வளர்ச்சியும் மலைகள் உடையன வென்பது இக்காலத்து இயற்கைப்பொருள்நூலாராய்ச்சிகளால் ஒரு சிறிதும் பெறப்படாமையின அது கொள்ளற்பாலதன் றெண்க.

மிருகம் என்னும் வடசொல் தமிழில் விருகம் எனத் திரிந்தது.

'பேய்' நுண்ணுடம்பில் நிற்கும் ஒருவகை உயிர். இது கண்டார்க்கு அச்சத்தைத் தருதலின் அப்பெயர் பெற்றது ; பேம் - அச்சம்.

'கணம்' இதுவும் நுண்ணுடம்பில் நிற்கும் மற்றொரு வகை உயிர்; இதனைப் பாரிடம் என்பர் தமிழ் நூலார்.

அசுரர் - சுரர்க்கு மாறான அரக்கர்; சுரர் - தேவர்.

தாவரம் — நிற்பன; ஸ்தாவரம் என்னும் வடசொற் றிரிந்தது.

சங்கமம் - அசைவன; ஜங்கமம் என்னும் வடசொற் றிரிந்தது.

மெய்யேஉன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
உய்யஎன் உள்ளத்துள் ஓங்கார மாய்நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
௬௫. ஐயா எனஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே.

மெய்யே உன் பொன் அடிகள் கண்டு இன்று வீடு உற்றேன் - உண்மையாகவே உன் அழகிய திருவடிகளைக் காணப்பெற்று இன்றைக்கு வீடுபேற்றின்பத்தினை அடைந்தேன்; உய்ய-யான் பிழைக்கும் பொருட்டு, என் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற மெய்யா - என உள்ளத்தினுள்ளே ஓம் என்னும் பிரணவ வுருவாய் நின்ற மெய்யனே, விமலா - மாசற்றவனே, விடைப்பாகா-ஏறு ஊர்ந்தவனே, வேதங்கள் ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியனே - ஆரிய மறைகள் தலைவனே என்று அழைப்பவும் மேல் உயர்ந்தும் கீழ் ஆழ்ந்தும் அவற்றிற்கு எட்டாமல் அகன்று நுண்ணியனாய் இருப்பவனே என்றவாறு.

ஓங்காரம் என்பது எல்லா எழுத்தொலிகட்கும் முதலாய் அகத்தும் புறத்தும் இயற்கையாய் ஒலிக்கும் ஓசை; ஒருவர் தமது காதைக் கையால் அடைத்து நோக்கும் வழி அதன் அகத்தே அஃது ஓவென்று இரைதலையும் புறத்தே கடலினும் அஃது அங்ஙனமே இசைத்தலையும் காணலாம். செயற்கையாக எழும் ஏனை ஓசைகளையெல்லாம் அடக்கி, உட்குடைவாக எப்பொருளைக் காதில் வைத்துக் கேட்பினும் இவ் ஓகார ஓசை இயற்கையாக

ஒலித்தல் கேட்கப்படும். உலகம் எங்கணும் ஓவாது ஒலிக்கும் இவ்வோசையினால் உந்தப்பட்டே உலகங்களும் உலகத்துள்ள பல்வகை யுடம்புகளும் இயங்குகின்றன. இவ்வோசையானது படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களையும் இயற்றவல்ல தொன்றாம். ஓசை இயங்கும் முறையாலும் இயக்கப்படும் முறையாலும் அணுக்களைக் கூட்டுதலும் கூட்டி நிலைப்பித்தலும் கூட்டிய வற்றைப் பிரித்தலும் செய்துபோதருதலை இஞ்ஞான்றை இயற்கைப்பொருள் நூலார் ஆராய்ந்து விளக்கியிருத்த லின் இவ் ஓகார வொலி உலகங்களையும் உடம்புகளையுந் தோற்றுவித்தும் நிலைப்பித்தும், அழிப்பித்தும் நடைபெறு தல் மறுக்கப்படாத உண்மையாம். இவ் ஓகாரவொலி யைப் பகுத்துக் காணுமிடத்து அஃது அ உ ம் என்னும் மூன்றொலிகளாய்ப் பிரியும். இவற்றுள் அகாரவொலி எல்லாச் செயற்கை யொலிகட்கும் முதற்பிறந்து படைத் தற்றொழிலைப் புரிவதாம்; உகாரவொலி அதன் பின்னே தோன்றிச் சிறிது நேரம் நிற்பதாகலின் அது படைக்கப் பட்ட பொருள்களைத் தத்தங் கால எல்லையளவும் நிலை பெறச்செய்யும்; மகாரவொலி இதழிரண்டும் பொருந்தி முடிவதாகலின் அஃது அங்ஙனம் நிலைபெற்ற பொருள் களை அழிந்துபோகச் செய்யும். இவ்வாறு இம் மூன்றொலி களையும், இம்மூன்றொலிகளாற் செய்யப்படும் முத்தொழில் களையும் அடக்கி நிற்கும் இயற்கை ஓசையாயிருத்தலின் ஓங்காரம் எவற்றினுஞ் சிறப்புடைத்தாம்.

இனி, இவ் ஓகாரவொலி அசுத்தமாயையிற் பிறக் கும் ஏனை முப்பது தத்துவங்களும் போல்வதன்று. அசுத்தமாயா தத்துவங்களுள் ஒன்று மற்றொன்றாய்த் திரியும். பொன் பணியாகவும் மண் குடமாகவும் திரியு மாறுபோல ஓகார வொலி வேறொரு பருப்பொருளாகத் திரிதலைக் கண்டிலம் ஆகலானும், அஃதெப்போதும் நுண் பொருளாய் ஏனை அசுத்தமாய தத்துவங்களைத் திரிபு படுத்துங் காரணமேயா மென்பது பெற்றாம். அல்லதூஉம்,

தானொன்றாய்த் திரிவது வேறொன்றனைத் திரிபுபடுத்தும் நுண்ணிய காரணப் பொருளாய் நில்லாது; என்னை? தான் ஒன்றாய்த் திரியுங்கால் தன்னை அங்ஙனம் திரித்தற்கு மற்றொரு நுண்பொருளின் உதவியை அவாவி நிற்கு மாகலின் என்க. அற்றேல், ஓகாரவொலி இடைவெளியில் இயங்கக் காண்டலானும், ஓசை யெல்லாம் விசும்பிற்குரிய ஒரு பண்பென்று நூல்கள் கூறுதலானும் இதனை விசும் பினின்று பிறப்பதென்று கூறுதலே பொருத்தமா மெனின்; அற்றன்று, எழுத்துக்களோடு கூடிப் பொருளை அறிவுறுக்கும் ஒலியும், எழுத்துக்களோடு விரவாமலும் பொருளை அறிவியாமலும் நிகழும் ஒலியும் என ஓசைதான் இருவகைத்து. அவற்றுள், எழுத்துக்களோடு விரவிப் பொருளறிவுறுக்கும் ஒலிகளே விந்துதத்துவத்திற்கு உரியனவென்றும், எழுத்துக்களோடு விரவாத வெற்றொ லியே விசும்பிற்கு உரியதென்றும் பகுத்துணர்ந்து கொள் ளல் வேண்டும். எழுத்துக்களோடு விரவாத ஒலிகள் யாவையோவெனின், பல்லி முற்கந்தெரிக்கும் ஒலியும் இதழை மடித்துவிடும் சீழ்க்கை யொலியும் போல்வன வெல்லாம் எழுத்தியல் நிரம்பா ஒலிகளா மென்று உணர்ந்துகொள்க. எழுத்துக்களான் ஆக்கப்பட்டுப் பொருள் அறிவுறுக்கும் ஒலிகளே விந்துமாயையிற் பிறப் பனவாமென்றும், எழுத்தோடுகூடா ஏனை ஒலிகள் அசுத்த மாயா காரியமான பூதாகாயத்திற் றோன்றுவனவா மென்றும் பௌட்கராகமமும் இவற்றின் வேற்றுமையினை நன்கு தெரித்தோதும்.

இனி, இவ்வெழுத்தொலிகள் விந்துதத்துவத்தின்கட் பிறப்பனவென்றல் யாங்ஙனம், விந்து பொறிகளுக்குப் புல னாகாத மிக நுண்ணிய பொருளன்றோ வெனின்; அற் றன்று, விந்து காரியப்படாமல் வெறுமுதலாய் நிற்குங் கான்மட்டும் நம்மனோர்க்குச் சிறிதும் புலப்படாத நிலையில் நிற்குமேயல்லாமல், அஃது உயிர்கட்குப் பயன்படுமாறு காரியப்படுத்தப்படுங்கால் நமக்குப் புலப்படும்படியாகவே

நடைபெறும். இனி அது நமக்குப் புலப்படுமாறு இரண்டேயாம்; அவை ஒளி வடிவும் ஒலிவடிவும் ஆகும். விந்துவின் ஒளிவடிவு மின்னலிற்றோன்றிக் கட்புலனாய் வரும். அதன் ஒலிவடிவு எழுத்தொலிகளிற் றோன்றிச் செவிப்புலனாய் வரும். விந்துவின் ஒளியும் ஒலியும் பூதாகாயத்தை ஒரு பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு அதன்பாற் றோன்றுதல்பற்றி அவை யிரண்டும் பூதாகாயத்தின் பண்புகள் என்று உரைத்தல் அமையாது. மின்னொளி சில கம்பிகளையும், வேறுசில பருப்பொருள்களையும் பற்றிக் கொண்டு விளங்கினும், அஃது அப்பருப்பொருள்களின் வேறாயினாற்போல, அதன் ஒளியும் ஒலியும் பூதாகாயத்தை ஒரு வாயிலாகக்கொண்டு தோன்றினும் அஃது அவற்றின் வேறேயாமென்பது துணியப்படும். படவே, ஒளியாகிய மின்னும் ஒலியாகிய எழுத்தும் காரியப் பொருளகளா யிருத்தலின் அவை தமக்கு முதலான ஒரு காரணத்தை அவாவியே நிற்கும்; அக்காரணந்தான் யாதோ வெனின் அதுவே விந்துவென்று முடிக்கப்படும்; இவ்வாற்றால் விந்து காரண நிலையில் மிக நுண்ணிதாய் நம்மனோர்க்குப் புலப்படாதாயினும் அது தன் காரிய நிலையில் மின்னும் எழுத்தாயும் புலப்பட்டே நிற்குமென்று உணர்ந்து கொள்க.

இனி, இறைவனது சத்தி அளவிடப்படாத நுண்மையும் ஆற்றலும் வாய்ந்ததாகலின் அஃது இவ்வுலகங்களுக்கு முதலான அசுத்தமாயையை நேரே சென்றியைந்து இயக்குமாயின் இஃது அதன் வேகத்தைத் தாங்கமாட்டாமையின் இவ்வுலகங்கள் தோன்றாவாம். அதுபற்றி அச்சத்தி நுண்பொருளியல்பில் ஒருவாற்றால் தன்னேடொத்தும், பருப்பொருளியல்பில் ஒருவாற்றால் அசுத்தமாயையோடொத்தும் நடுநிகர்த்ததாய் நிற்கும் சுத்தமாயையெனப்படும் விந்துசத்தியோடுதான் நேரே இயைந்து நின்று தனது வேகத்தை அதன் வாயிலால் அசுத்தமாயை தாங்குமளவாக வைத்துத் தணிவுபடுத்திப், பின்னர்

அவ்வசுத்தமாயையை இயக்கி இவ்வுலகங்களையும் இவ்வுலகத்துப் பல்பொருள்களையுந் தோற்றுவியா நிற்கும். எனவே, சிவசத்தி நேரே சென்று இயைந்து நிற்குமிடம் விந்துவென்பது பெறும்.

இனிச் சிவசத்தியால் உந்தப்பட்ட விந்துமாயை சொல்லொணு இயக்கம் உடைத்தாய்ச் சுழல அதன்கணின்றும் ஒரு நாதம் உண்டாம்; அந்நாதம் அசுத்த மாயையின் அணுக்களைத் திரட்டி உலகங்களைப் படைக்கும். சிவசத்தியால் இயக்கப்பட்ட விந்து சுழிந்து இயங்குங்கால் வட்டவடிவும், அவ்வட்டவடிவினின்று தோன்றும் நாதம் வரிவடிவும் உடையவாம். இவ்விந்து நாதங்களின் சேர்க்கையே கட்புலனுக இட்டு எழுதப்படும் வரிவடிவில் ஓ எனவும், பிள்ளையார்சுழி (உ) எனவும், வழிபடுங் குறியாக நிறுத்தப்படுங்காற் சிவலிங்கம் எனவும், ஒலி எழுத்தாகச் சொல்லப்படுங்கால் ஓங்காரம் பிரணவம் எனவும் தொன்று தொட்டு ஆன்றோரால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. விந்து நாதச் சேர்க்கையான ஓங்காரத்திற் றனது சத்தியோடொன்றாய் நிற்குஞ் சிவம் ஆண்டு முனைத்து விளங்குதலாகிய இவ்வுண்மை தெரித்தறபொருட்டன்றே **திருமூலநாயனர்,**

"ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே ஒருமொழி
ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே உருவரு
ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே பலபேதம்
ஓமெனும் ஓங்காரம் ஒண்முத்தி சித்தியே"

என்று அருளிச் செய்தார். **மாண்டூக்கிய உபநிடதமும்** "இந்த அழியாத பொருள் ஓங்காரத்தில் இருக்கின்றது; இதுவே எல்லாம்; இதனுடைய விளக்கமே இது; இறந்த காலத்தும் நிகழ்காலத்தும் எதிர்காலத்தும உள்ள இவையெல்லாம் ஓங்காரமே; முக்காலங்களையும் கடந்து நிற்கும் அதுவுங்கூட ஓங்காரமே" என்று பகருவதாயிற்று. இம் மாண்டுக்கியோபநிடதத்திற்குக் **கௌடபாதர்** எழுதிய **காரிகையும்** "எல்லா உயிர்களின் நெஞ்சத்திலும் ஈசுவரன்

ஓங்காரமாய் நிற்கின்றார்" எனப் புகலுகின்றது. கடவல்லி யுபநிடதமும் "எல்லா மறைகளும் எந்த மொழியைக் கூறு கின்றனவோ, தபங்களெல்லாம் எந்தச் சொல்லைக் கிளக் கின்றனவோ, பிரமசரியத் தொழுகுவோர் எந்தச் சொல்லை விழைகின்றனரோ அந்தச் சொல்லைச் சுருக்கமாக ஓம் என்று உனக்குச் சொல்லுகின்றேன்" என்கின்றது.

இனி, வேதாந்தசூத்திரத்திற்குச் சங்கராச்சாரியர்க்கும் முன்னே பாடியவுரை வகுத்தருளிய நீலகண்ட சிவாசாரியர் ஓங்காரத்தின் பிரிவெழுத்துக்களாகிய அகார உகார மகாரம் எனும் மூன்றில் முதல் நின்ற அகாரம் இருக்கு வேத முதன் மந்திரமாகிய "அக்நிமீளே" என்பதன் முதலிலும், இடை நின்ற உகாரம் எசுர்வேதத்தின் இடை யிலுள்ள "யோநிஸ் சமுத்திரோபந்து" என்பதன் நடு விலும், கடைநின்ற மகாரம் சாமவேதத்தின் கடையிலுள்ள "சமாநம்வரம்" என்பதன் ஈற்றிலும் நின்று மறைகளெல் லாம் ஓமெனனும் மொழியின் பொருளேயா மென்பதனை அறிவுறுத்தின என்று உரைப்பர்.

இனித் தமிழ்மறைகளுள்ளும், எல்லாம் ஓதா துணர்ந்த திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிச்செய்த முதன் மறையின் முதற் பதிகத்தின் முதலில் "தோடு" என்பதன்கண் தகர வொற்றின்மேல் ஓவென்னும் எழுத் தும், பன்னிரண்டாந் திருமறையாகிய திருத்தொண்டர் புராணத்து இறுதிக்கண் "உலகெலாம்" என்பதன் ஈற்றில் மகரவொற்றும் நின்று தமிழ்ப் பன்னிரு திருமுறை களும் ஓங்காரத்தின பாலவென்பதனை இனிதுணர்த்துத லும் குறிக்கொளற்பாற்று. 'தோடு' என்பதன்கண் ஓகாரம் தகரவொற்றின் மேனிற்றல், "ஓம் தத்ஸவிதுர்" என்னுங் காயத்திரி மந்திரத்தின்கண் ஓம் என்பதன் பின் நின்ற தகரத்தின்மேல் அஃது ஏறிநிற்றலை உணர்த்துகின்ற தென ஒரியையுமின்றித் தமக்குத் தோன்றியவாறே கூறு வாருமுளர். முருகப் பெருமானே போல் தெய்வ அருண் மகவாய்த்தோன்றி ஆரியநான்மறைகளாலுங் காணப்படாத

இறைவனையும் இறைவியையும் நேரே கண்டு தமிழ்ச் செழும்பாடல்களை அருட்பொருள்வளந் துறுமத் தேன் பெருக்கெடுத்தாற்போற் பொழிந்தருளிய திருஞானசம்பந் தப் பிள்ளையார் தாம் திருவருள் நெறியினை மக்கட்கு எடுத் துக்காட்டுதற்கு ஓர் ஒப்பற்ற கருவியாயிருந்த தமிழ்மொழி இழுமென் ஓசை வாய்ந்து அன்பருள்ளத்தை எளிதிலே குழைந்துருகச் செய்து இறைவன் திருவடிக்கட் படுக்கும் பான்மைவாய்ந்து தூய ஓங்காரவடிவமாய் நிகழுதல் கண்டு, அதனை எல்லார்க்கும் உணர்த்துவான் வேண்டி அத்தமிழ் என்னும் சொல்லின் முதல் நின்ற தகரத்தின்மேல் அவ் ஒகாரத்தை இயல்பாகவே இயைந்து நின்ற "தோடு" என்னுந் தனித்தமிழ்மொழியைத் தலைப்பெய்து திருப் பதிகங் கட்டளையிட்டருளினரென்றே யாங்கோடும். ஓங்காரம் ஆரியம் தமிழ்முதலான எல்லா மொழிகட்கும் பொதுவா யிருப்பவும் அதனைத் தமிழுக்கே உரியதென வரைந்து கூறுதல் யாங்ஙனமெனின்; ஓம் என்னும் ஒலியில் இனிய மெல்லோசையே நிறைந்திருத்தலும் வல்லோசை யில்லா மையும் சிறுமகாரும் உணர்வர்; உலகம் யாங்கணும் உள்ள மொழிகளின் ஓசை முறைகளை ஒரு சிறிது ஆய்ந்து காண்பார்க்கும் தமிழல்லாத மற்ற மொழிகளெல்லாம் உரத்த ஓசைகளும் கனைக்கும் ஒலிகளும் நிரம்பி இன்னிசை யிற் பழகிய செவியுடையார்க்கு வெறுப்பினைத் தோற்று வித்தலும், தமிழ்மொழி அத்தகைய உரத்த ஓசைகளுங் கனைக்கு மொலிகளும் சிறிதுமின்றி எல்லாம் இனிய மெல்லிய இயற்கை யொலிகளே நிறைந்து எல்லார்க்கும் இன்பம் பயக்கும் நீரதாய் ஓங்கார உருவினதாயிருத்தலும் தெற்றென விளங்கும். அல்லதூஉம், ஓங்காரம் தமிழிற் குரிய ஓ வடிவினதாக ஏனைமொழிகளில் எழுதப்படுதலா னும், ஓசையைக் குறிக்கும் ஓசை ஒலி என்னுந் தமிழ்ச் சொற்களின் முதலில் ஓகாரம் நிற்றல்போல ஏனைமொழி களில் ஓசையைக் குறிக்குஞ் சொற்களில் அங்ஙனம் ஓகாரம் நிற்பக் காணாமையானும்; ஓசையைக் கவரும் மக்களின் செவியின் வடிவை உற்றுநோக்கிப் பண்டைத்தமிழர்

ஓங்காரத்திற்கு வடிவு கண்டறிந்தாற்போல ஏனைமக்கள் கண்டறிந்தாரென்பது புலப்படாமையானும், காத்தல் என்னும் பொருள் ஓம் என்பதற்கு உண்டென்பது வடமொழியிற் கூறப்படினும் காத்த லெனப் பொருள் படும் ஓம்பு என்னும் முதனிலை தமிழினகட் காணப் படுதல்போல வடமொழியிற் காணப்படாமையானும் ஓங்காரம் தமிழிற்கே பண்டுதொட்ட உரிமையுடைய தென்பது பெறரும். இங்ஙனம் அது தமிழிற்கு உரிமை யுடைத்தாதல் தெரித்தற்பொருட்டே திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தமிழ் என்னும் பெயரின் முதலெழுத்தாகிய தகரத்தின்மேல் ஓகாரம் இயையப்பெற்ற 'தோடு' என்னுஞ் சொல்லை முதற்கட் பெய்துரைத் தருளுவாராயினரென்று கடைப்பிடிக்க.

இனிப் புறத்தே காணப்படும் ஓங்கார ஒலியில் இறைவன் விளங்கித் தோன்றி நின்று இவ்வுலகங்களை யெல்லாம் படைத்து இயக்குமாறுபோலவே, அகத்தே இவ்வுடம்பினுள்ளும் அவன் அதன்கண் முனைத்து நின்று இதன் அகக்கருவி புறக்கருவிகளை இயக்கி அதனுள் வாழும் உயிர்க்குப் பெரியதோர் உதவியைச் செய்து வருகின்றா னென்பதும் அறியற்பாற்று. யாங்ஙனமெனிற் காட்டுதும். நமதுடம்பின் அகத்துள்ள சிறந்த உறுப்பு கள் அத்துணையும் ஓகாரவடிவினவாய் இருத்தலை உடம்பு நூல் வல்லார் எழுதிக்காட்டிய படங்களாற் கண்டு தெளிய லாம். அவற்றுள் நமதுடம்பின் வளர்ச்சிக்கும் நிலைபேற் றிற்கும் இன்றியமையாக் கருவியான நெஞ்சப்பையின் வடிவமானது தாமரை முகையை யொத்து ஓங்காரவடிவ மாய் அமைந்திருக்கின்றது; இந்நெஞ்சப் பையினுள்ளே காணப்படும் அசைவானது, அவ்வோகாரத்திற் பிரியும் அகரம் முதலான ஒலிகளால் நடைபெறுகின்றது; அங்கே காணப்படும் மின்னொளியானது தனனுட் கலந்து விளங் கும் இறைவனது திருமேனியாகும். இங்ஙனம் நெஞ்சப் பையிற் காணப்படும் அமைதியினையே உருவகப்படுத்தித்

தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே திருக்கூத்தியற்றும் முதல்வனாக வைத்து அறிவு நூல்கள் கூறுகின்றகும். நெஞ்சப்பையின் நடுவசையும் மின்னொளி இறைவனாகவும், அதன் அசைவு அவனது திருக்கூத்தாகவும், அங்குள்ள முதலெழுத்தின் ஒலி அவனது திருவடியில் ஒலிக்கும் சிலம்பின் ஒலியாக வும், நெஞ்சப்பையின் சுற்றுவடிவு அவனைச் சூழ்ந்து விளங்கும் சுடரொளியாகவுங் கருதற்பாற்று. இவ்வியல்பு,

"ஓங்கார மேநற் றிருவாசி யுற்றதனில்
நீங்கா எழுத்தே நிறைசுடராம்—ஆங்காரம்
அற்றார் அறிவர் அணி அம்பலத்தான் ஆடல்இது
பெற்றார் பிறப்பற்றார் பின்"

என்னும் உண்மை விளக்கச் செய்யுளானும்,

"திருச்சிலம் போசை ஒலிவழியே சென்று
நிருத்தனைக் கும்பிடென் றுந்திபற
நேர்பட அங்கேநின் றுந்திபற"

என்னும் திருவுந்தியார் செய்யுளானும் இனிதறியப்படும். இனி, இந்நெஞ்சைப்பையேயன்றி, நமதறிவுவிளக்கத்திற்கு நிலைக்களனாய் நிற்கும் தலையினுள் மூளையும், உண்ட வுணவை ஏற்று உடம்புக்கு வேண்டும் பாலை அதனி னின்று பிரித்துக் கொடுக்கும் தீனிப்பையும், தீனிப்பையி னின்று பிரித்துக் கழிக்கப்பட்ட சக்கையை வாங்கி வெளிப்படுத்தும மலக்குடருப, சிறுநீர்ப்பையும் எல்லாம் ஓகாரவடிவாய் அமைந்திருத்தலும், கருப்பையுள் வளருங் கருவும் முதுமைப் பருவம் வந்தபின் மக்களுடம்பிற் காணப்படுங் கூன்வடிவும் அங்ஙனமே ஓகாரவடிவிற் காணப்படுதலும் உற்றறியற்பாலனவாம்.

அற்றேல்,

"ஓங்காரம் உந்திக்கீழ் உற்றிடும் எந்நாளும்
நீங்கா வகாரமும் நீள்கண்டத் தாயிடும்
பாங்கார் நகாரம் பயிலொற்றி யுற்றிடும்
வீங்காகும் விந்துவும் நாதமேல் ஆகுமே"

என்னும் திருமந்திரத் திருப்பாட்டோடு, ஈண்டு அடிகள் கூறிய "உய்யவென் னுள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற மெய்யா" என்பது முரணுமாலெனின்; அற்றன்று, உடம்பின் தலை இடை கடை என்னும் மூன்றிடங்களினும் உள்ள மூளை நெஞ்சப்பை மலக்குடர் என்னும் மூன்றுறுப்புக்களும் ஓங்கார வடிவில் இருந்தாலும், இடையில் உள்ள நெஞ்சப்பை தலை குவிந்து அடி சிறிது நீண்ட வட்டமாக இருத்தலின் அவ்வடிவு விந்துதத்துவம் மேற்பட்ட ஓங்காரமாயும், தலையின்கண் உள்ள மூளை முன்னெற்றியிலிருந்து கவிந்துபோய்ப் பிடரியிலிருந்து மிக நீண்டு நிற்றலின் அது நாத தத்துவம் மேற்பட்ட ஓங்காரமாயும் நிற்க, உந்தியின் கீழ் உள்ள மலக்குடர் மட்டும் வரிவடிவில் எழுதப்படும் ஓவென்னும் எழுத்தைப் போல் விந்து நாதங்கள் ஒத்துப் புலப்பட்ட வடிவுடைய ஓங்கார மாதல் கண்டு, உந்திக் கீழுள்ள ஓங்காரத்தைத் திருமூலநாயனுர் கூறினாராகலின் அஃது ஈண்டுக் கூறியதனோடு மாறுகொள்ளா தென்க. அல்லதூஉம், உந்திக்கீழுள்ள ஓங்காரம் வரிவடிவில் எழுதப்படும் எழுத்துப் போல்வதாய் நம்மனோரால் எளிதில் அறியக் கிடத்தலானும், மல நீக்கத்தின் பொருட்டு முதற்கண் நினைக்கற்பாலதா யிருத்தலானும் அதனை விதந்து அங்ஙனங் கூறினாரயினும், கீழ் நின்ற அதனை நினைந்து அவ்வாற்றான் அதனோடு, மேலெழுந்து நெஞ்சத்தின்கண் விந்து வடிவாய்த் திகழும் ஓங்காரத்தைக் கண்டு மகிழு நிலையினையும்,

> "ஓமென் றெழுப்பித்தன் உத்தம நந்தியை
> நாமென் றெழுப்பி நடுவெழு தீபத்தை
> ஆமென் றெழுப்பியவ் வாறறி வார்கள்
> மாமன்று கண்டு மகிழ்ந்திருந் தாரே"

என்று வேறோதுதலின் திருமூல நாயனார்க்கு நெஞ்சத் தாமரைக்கண் ஓங்காரம் உளதென்று கோடல் உடன்பாடேயா மென்க.

இனி 'உள்ளம்' என்பதற்கு நெஞ்சம் என்னும் பொருளே யன்றி, அறிவு நிகழ்ச்சிக்கிடமான தலையி னுறுப்பு என்றும் பொருள்கொள்ளக் கிடக்குமாதலால், 'அவ்வுறுப்பினுள் ஓங்காரமாய் நின்ற' எனவும் பொரு ளுரைத்துக் கொள்க;

விமலம் என்பது வடசொல்; இதன் முதல் நின்ற வி என்னும் உபசர்க்கம் (இடைச்சொல்) இன்மைப் பொருளை யுணர்த்தும். மலம், மாசு, அழுக்கு என்பன ஒருபொருட் சொற்கள்.

விடைப்பாகா—எருதிற்கு உரியவனே, எருதின்மேல் வருவோனே. தூய வெள்ளெருது மலம் அற்ற தூய உயிர்களுக்கு அடையாளமாகும்; தூய உயிர்கட்குத் தலை வனாய் அவற்றோடு உடனாய் நின்று இன்பத்தை ஊட்டுதல் முதல்வற்கு இயல்பாதல்பற்றி அவன் எருதினை ஊர்பவன், விடையேறி, விடைப்பாகன் என்று கூறப்படுவன். இனி எல்லா உயிர்கட்குமே தலைவனாதல் பற்றி அவன் விடைப் பாகன் என்று கூறப்பட்டான் எனினும் ஆம். இருக்கு வேதத்துள்ளும் இறைவன் 'பிரஜாபதி' என்று அடுத் தடுத்துக் கூறப்படுதல் காண்க: ப்ரஜா என்னும் வட சொல் 'படைக்கப்பட்ட உயிர்கள்' என்னும் பொருளை உணர்த்தலினாலும், அவ்விருக்கு வேதம் பிறிதோரிடத்து "இருகால் நாற்காற் பசுக்களுக்கு அதிபதி" என்று ஓத லினாலும், பசுவென்னுஞ் சொல்லும் பாசத்தினாற் கட்டப் பட்ட எல்லா உயிர்களையும உணர்த்தலினாலும் முதல்வன் 'பசுபதி' எனவும், 'விடைப்பாகன்' எனவும் சைவசமய நூல்களில் வழங்கப்படுகின்றன னென்க.

'வேதங்கள் ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண் ணியனே' என ஆரிய நான்மறைகளால் இறைவனியல்பு முற்ற அறியப்படாமையின் இங்ஙனம் அருளிச் செய்தார். அவற்றால் அவன் அங்ஙனம் அறியப்படாமைக்குக் கார ணம் மேலே விளக்கிப் போந்தாம்; ஆண்டுக் காண்க.

வெய்யாய் தணியாய் இயமான னும்விமலா
பெய்யாயின வெல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
௪௦ அஞ்ஞானந் தன்னை அகல்விக்கு நல்லறிவே.

வெய்யாய் - வெம்மை யுடையோனே, விந்து தத்துவத்தின் வாயிலாய்த் தீயின்கண் முனைத்துத் தோன்றும் இறைவனியல்பு வெப்பம் உடையதா யிருத்தலின் இங்ஙனம் கூறினர்.

தணியாய் - குளிர்ச்சி யுடையோனே, நாத தத்துவத்தின் வாயிலாய்த் தீயின்கண் முனைத்துத் தோன்றுஞ் சிவசத்தியின் இயல்பு தட்பம் உடையதா யிருத்தலின் இங்ஙனம் அருளினர். தண், தட்பம்—குளிர்ச்சி.

இயமானன் ஆம் விமலா - வேள்வி வேட்போன் உள்விளங்கும தூயோனே. 'யஜமாந:' என்னும் வட சொல் வேள்வி இயற்றும் அல்லது இயற்றுவிக்கும் தலைவனை உணர்த்துவது.

தலைமைபற்றி வேள்வி வேட்போன்மாட்டு இறைவன் விளங்குவான் என்று கூறினமையால், அவனைப்போன்ற எல்லா உயிர்களுள்ளும் முதல்வன் இருப்பான் என்பது தானே பெறப்படும; என்னை ?

"ஒருபெயர்ப் பொதுச்சொல் உள்பொரு ளொழியத்
தெரிபுவேறு கிளத்தல் தலைமையும் பன்மையும்
உயர்திணை மருங்கினும் அஃறிணை மருங்கினும்"

என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனா ராகலின் *பிற மரங்களும உளவேனுங் 'கமுகந் தோட்டம்' என்று தலைமை பற்றிக் கமுகின்மேல் வைத்து வழங்குதல்போல் என்க.

எல்லா உயிரினுள்ளும் இறைவன் விளங்குதல் பற்றி அடிகள் இங்ஙனங் கூறிய கருத்தறியாது, முதல்வனே

* தொல்காப்பியம, சொல்லதிகாரம், சூ. 49.

உயிர்களாயினன் என்னும் ஏகான்ம வாதத்திற்கு இதனை எடுத்துக்காட்டுவாரும் உளர். எல்லா முதன்மையும் ஆற்றலுமுடைய இறைவன் அவையில்லா உயிர்களாதல் ஒருவாற்ருனும் பொருந்தாமையானும், "அறிவாய் உள்ள ஈசனும் அறியாமையோடு கூடிய அநீசனுமான இருவரும் பிறவாதவர்" என்று சுவேதா சுவதரோபநிடதம் சீவான்ம பரமான்ம வேறுபாடு நன்கு தெரித்தோதலானும், உயிரினும் உயிரில் பொருளினும் இறைவன் புணர்ந்து நிற்பனே யல்லாமல் தானே அவைகளாய்த் திரியானென்பது புலப்பட "நிலன் நீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன், புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்ருன்" என்று அடிகள் பிறண்டுங் கிளந்து கூறுதலானும் அவ்வாறு ஏகான்ம வாதம் ஏற்றுவார் உரை ஒரு சிறிதும் பொருந்தாதென்க.

பொய் ஆயின எல்லாம் போய் அகலவந்து அருளி - பொய்யான நினைவுஞ் சொல்லும் செயலும் எல்லாம் போய் நீங்கக் குருவடிவில் வந்து அருள்செய்து, மெய் ஞானம் ஆகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே - உண்மையறிவாகி ஒளி பிறழுகின்ற உண்மை ஒளியே.

'பொய்' என்பது பொந்து எனப் பொருள்படும்; அஃதாவது வெளியே ஒரு பொருள்போற் ருேன்றி உள்ளே வெறும்புரையாய் இருப்பது; இங்ஙனமே ஒருவர் நினைவுஞ் சொல்லுஞ் செயலும் ஆராய்ந்து காண்போர்க்கு உள்ளீடு இல்லாதனவாய்ப் புலப்படுமாயின் அவை பொய்யென்று சொல்லப்படும். உள்ளீடு இல்லாப்புரை பயன்படாமை போலப் பொய்யான நினைவு சொற் செயல்களும் பயன்படாமையேயன்றித் தீவினையையும் பயப்பனவாம். இனிப் பரிமேலழகியார் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனர் கருத்துப் பற்றி "நன்மை பயவாத நிகழாதது கூறலும், தீங்கு பயக்கும் நிகழ்ந்தது கூறலும் பொய்ம்மை" என உரைப்பர். *நன்மை பயவாதது உண்மையேயாயினும் பயன்

* திருக்குறள், வாய்மை-௨

படாமையின் அஃது உள்ளீடு இல்லாததேயாம்; நன்மை பயப்பது உண்மையன்றாயினும் அது பயன்படுதலின் அஃது உள்ளீடு உடையதேயாம். நாயனார் *"பொய்ம்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த, நன்மை பயக்கு மெனின்" என்பதிற் புரை யென்னுஞ் சொல்லையும் உடம்பொடு புணர்த்து ஓதினாராகலின், பொய்யென்பது பயன்படுதலாகிய உள்ளீடு இல்லாத புரையேயா மென்று உணர்ந்து கொள்க. புரை, பொய், புழை, பொந்து என்பன உட்டொளையினை யுணர்த்தும் ஒருபொருட் பெயர்கள்.

அறியாமை வழிப்பட்ட உயிர்களின் நினைவு சொற் செயல்கள் வீடுபேற் றுறுதிப்பயனைத் தராமற் பொய்படுதலின், அவ்வறியாமையினை முற்றத்துறந்து அவற்றை வீடுபேற்றின்கட் செலுத்தும் உண்மை யறிவொளியாய்த் தோன்றி இறைவன் தமக்கு அருள் வழங்கிய பான்மையினைக் கூறினார்.

மிளிர்தல்-பிறழ்தல்; மிகுந்த ஒளி விளங்குங்கால் அது பிறழ்வதுபோற் றோன்றலின் அங்ஙனம் உரைத்தார்.

'சுடர்' ஒளியினை யுணர்த்தல் "தெறுசுட ரொண்கதிர் ஞாயிறு" என்பதன் † உரையிற் காண்க.

எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப்பெருமானே - எவ்வகையான அறிவும் இல்லாத அடியேனுக்கு இன்பத்தைத் தந்தருளிய பெருமானே.

ஞானம் பாசஞானம் பசுஞானம் பதிஞானம் என மூன்று வகைப்படும். இவற்றுட் பாசஞானமாவது ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் இவற்றின் இருப்பும் இயல்புகளும் அறிவது; பசுஞானமாவது உயிர் அம்மும்மலங்களோடு ஒன்றாய் நிற்குந் தன் இயல்பும், அவற்றின் வேறாய் நிற்கவல்ல தனது இயற்கையும் அறிவது; பதிஞானமாவது இறைவனிருப்பும் இயல்பும் உணர்ந்து அவன் திருவடி

* திருக்குறள், வாய்மை-உ. † புறநானூறு, சு.

யோடு தலைக்கூடிநிற்கு மாற்றினை அறிவது. இனி இவற்றிற்குச் சிவஞான சித்தியாரில்,

" வேதசாத் திரமிருதி புராணகலை ஞானம்
விரும்பசபை வைகரியா தித்திறங்கண் மேலா
நாதமுடி வானவெல் லாம்பாச ஞானம்
நணுகியான் மாஇவைகிழ் நாட லாலே
காதலினால் நான்பிரம மென்னு ஞானங்
கருதுபசு ஞானம்இவ னுடலிற் கட்டுண்
டோதியுணர்ந் தொன்றென்று உணர்ந்திடலாற் பசுவாம்
ஒன்றாகச் சிவன்இயல்பின் உணர்ந்திடுவன் காணே"

என்று ஓதியவாறே கொள்ளலும் ஒன்று.

எ ஞானம் எஞ்ஞானம் என்றாயின.

அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல் அறிவே - அறியாமையை மாயை கன்மங்களால் அகலச்செய்யும் நன்மைபயக்கும் அறிவாய் இருப்பவனே.

ந ஞானம் என்னும் வடசொற்கள் புணருங்கால் நகரத்தின் மேல் நின்ற அகரம் நிற்க ஒற்றுக்கெட்டு அகரத்தின் முன் ஞகரவொற்று மிக்கு 'அஞ்ஞானம்' என்று ஆயின; முதல் நின்ற நகர இடைச்சொல் மறுதலைப் பொருளை உணர்த்தலின், இஃது அறிவுக்கு மறுதலையான அறியாமையை உணர்த்தும். இனி இதற்கு இன்மைப் பொருள் கொண்டு அறிவு இல்லாமையே அறியாமையாம்; அறியாமை ஒருபொருளன்று எனக் கூறுவாரும் உளர். அறியாமை இல்பொருளாயின் அஃது அறிவை மறைக்குந் தன்மையும் செயலும் இல்லாதாகல் வேண்டும்; மற்று அஃது எல்லா உயிர்களின் அறிவு செயல் வேட்கைகளை மறைக்குந் தன்மையுந் தொழிலும் உடையதாதல் கண்கூடாய் அறியக்கிடத்தலின் அஃதோர் உள்பொருளேயாமென்று அறிக. அஞ்ஞானம், அவித்தை ஆணவம் அறியாமை என்பன ஒருபொருட் சொற்கள்.

இனி அஞ்ஞானந்தன்னை அகற்றும் என்னுமல் அகல்விக்கும் என்றமையால், உயிர்களைப்பற்றிய அறியாமைக் கறையை இறைவன் நீக்குகின்றுழி மாயையைக் காரியப் படுத்தி உடம்பையுங் கருவிகளையும் உலகங்களையும் நுகர்ச்சிப்பொருள்களையுங் கொடுத்து, அவை தம்மால் இருவினைகளை யெழுப்பி இவ்விரண்டாலும் அதனை நீக்குவானென்பது பெற்றும்.

நல் அறிவு - நன்மையைத் தரும் அறிவு, "வால் அறிவன்" என்று திருவள்ளுவநாயனுர் ஓதுதலின்.* இறைவன் அறிவுக்கு நன்மையாவது இயல்பாகவே தூயதாய் நிற்றலென்றுரைத்தலுமாம்.

ஆக்கம் அளவிறுதி யில்லாய் அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருடருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்றொழும்பில்
நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்

ஆக்கம் அளவு இறுதி இல்லாய்-ஆக்கப்படுதலும் ஒரு காலவரையில் நிற்றலும் முடிவும் இல்லாதோனே, அனைத்து உலகும் ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள் தருவாய்-எல்லா உலகங்களையும் நீ படைப்பாய் காப்பாய் அழிப்பாய் முடிவில் உயிர்கட்கு அருளையும் தருவாய், என்னைப் போக்குவாய் - என்னைப் பல்வகைப் பிறவிகளிற் செலுத்துவாய், என்னை நின்தொழும்பில் புகுவிப்பாய் — என்னை நினது திருத்தொண்டிற் புகும்படி நின் அருளாற் செய்வாய், நாற்றத்தின் நேரியாய்-பூவின் மணம் போல் அன்பர் உள்ளத்தில் இசைந்திருப்பவனே, சேயாய்-அன்பரல்லா

* திருக்குறள், கடவுள் வாழ்த்து, உ

தார்க்கு எட்ட இருப்பவனே, நணியாய் - அன்பராயினர்க்குக் கிட்ட இருப்பவனே, மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோனே - சொல்லுக்கும் நினைவுக்கும் அப்பாற்பட்டு நின்ற மறைபொருளாயுள்ளவனே, கறந்த பால் கன்னலொடு நெய் கலந்தாற்போல் - கறந்த பாலிலே சருக்கரையுந் தேனுங் கலந்தாற்போல, சிறந்த அடியார் சிந்தனையுள் தேன் ஊறி நின்று-சிறந்த அடியவர் உள்ளத்திலே தேன்போல் இனிமை ஊறி நிலைபெறத் தங்கி, பிறந்த பிறப்பு அறுக்கும் எங்கள் பெருமான்-எடுத்த பிறவியைத் தொலைக்கும் எங்கள் பெருமானே என்றவாறு.

'ஆக்கம் அளவு இறுதி இல்லாய்' என்றது படைப்பு நிலை இறுதி என்னும் முத்தொழில்களிற் பட்டுச் சூழலும் உயிர்களுக்கும் உலகங்களுக்கும் முதல்வனாய் அம் முத்தொழில்களைச் செய்பவன் தனக்குமேல் ஒரு முதல்வன் இன்மையாலும், முத்தொழிற் படுதற்கு ஏதுவான இருவினைகளும் அறியாமையும் தன்பால் இன்மையாலும் தான் அங்ஙனம் முத்தொழிற் படுவான் அல்லன் என்பதனை உணர்த்திற்று. உலகத்திற் பல்வகைச் சமயத்தாரும், படைக்கப்பட்டுப் பிறந்து சிலகாலம் இருந்து இறந்து போன உயிர்கள், சிலவற்றை அவ் அவற்றிற் காணப்பட்ட பேரறிவுச் செயல் பேராண்மைச் செயல்களைக் கண்டு மயங்கித் தெய்வங்களாக வணங்கி வருகின்றனர்-முத்தொழிலிற் பட்டு மறைந்துபோன அச்சிற்றுயிர்கள் பிறவற்றின் பொருட்டு அம்முத்தொழில்களைச் செய்யமாட்டுவன அல்ல. அம்முத்தொழில்களிற் றான் படாமல் அவற்றிற்கு முதல்வனாய் நின்று எல்லா உயிர்களையும் ஈடேற்றும் இரக்கத்தால் அவற்றைச் செய்வோனே முழுமுதற் கடவுள் என்பது தெரிவித்தாராயிற்று.

ஆக்கம் - ஆக்கப்பட்டது; 'அளவு' அங்ஙனம் ஆக்கப்பட்டது நடைபெறும் கால அளவு; இறுதி - முடிவு.

'ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள் தருவாய்' என்பதன்கண் இறைவன் செய்யும் ஐந்தொழில்களில்

நான்கினைக் கூறினமையால், இவற்றின் இடையே நிகழும் 'மறைத்தல்' என்னுந் தொழிலும் உய்த்துணரப்படும். இவற்றுள் 'ஆக்கல்' என்பது அறியாமையிற் கட்டுண்டு கிடந்த உயிர்க்கு உடம்பைக் கொடுத்து இருவினைகளை எழச்செய்து அவ்வாற்றால் அறிவைத் தோற்றுவித்தல்; காத்தல் என்பது எடுத்த உடம்பில் நின்று இருவினைப் பயன்களை நுகரும் முகத்தால் அறிவு வளர அறியாமை தேயச்செய்தல்; அழித்தல் என்பது இருவினை நுகர்ச்சிக்கண் உடம்பு மெலிந்து உயிர் அலுத்துப் போக மீட்டும் படைத்தற்கு முன் சிலகாலம் வரையில் இளைப்பாறச்செய்தல்; 'மறைத்தல்' என்பது பிறவிகடோறுந் தொடர்புபட்டுவரும் இருவினை நுகர்ச்சிகளை அடுத்தடுத்து மறக்கச் செய்து மேலும் மேலும் அவற்றை நுகருதற்கண் அவாவினை எழுப்புதல்; 'அருளல்', என்பது இருவினைப்பயனும் நுகர்ந் தொழித்து அறிவு கிளர்ந்து அறியாமை வலி அடங்கியபின் தனது திருவடிப் பேரின்பத்தை வழங்குதல். உயிர்கள்பொருட்டு இறைவன் செய்யும்ஐந் தொழில்களின் தன்மை இவ்வாறு தல்,

"ஏற்ற இவை அரனருளின் திருவிளையாட் டாக
இயம்புவர்கள் அணுக்கள்இடர்க் கடல்நின்று மெடுத்தே
ஊற்றமிக அருள்புரிதல் ஏது வாக
உரைசெய்வர் ஒடுக்கம்இளைப் பொழித்தல் மற்றைத்
தோற்றமல பாகம்வரக் காத்தல் போகந்
துய்ப்பித்தல் திரோதாயி நிறுத்த லாகும்
போற்றலரும் அருள்அருளே யன்றி மற்றுப்
புகன்றவையும் அருளொழியப் புகலொ ணாதே"

என்னுஞ் சிவப்பிரகாசத் திருவிருத்தத்தால் அறியப்படும். அற்றேல், சிவஞானபோதத்தும், வடமொழியில் வேதாந்த சூத்திரத்தும் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் தொழின் மூன்றே சொல்லப் பட்டதல்லால், மறைத்தல் அருளல் என்னும் இரண்டுங்கூட்டி ஐந்தொழில் சொல்லப் படாமை என்னையெனின்; படைத்தல் முதலாகிய மூன்றும்

இறைவன் செய்தல் அம்முகத்தால் உயிர்கட்குத் தனது பேரின்பத்தை அருளுதற் பொருட்டே யாகலானும், அம் முத்தொழில்கள் நிகழும்வழி உயிர்கள் தாம் முன் நுகர்ந்த இன்ப துன்பங்களை இடையிடையே மறந்தாலன்றி மேலும் அவற்றை நுகருதற்கண் மனவெழுச்சி செல்லாமையின் ஆண்டு அம்மறதியினைப் பயத்தற்கு மறைத்தற்றொழிலும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுமாகலானும், மறைப்பு காத்தற் றொழிலினும் அருள் அழித்தற்றொழிலினும் அடங்குமென்று சிவஞானமுனிவர் அருளிச்செய்தமையானும் * முத்தொழில் கூறவே ஏனை இரண்டு தொழிலுந் தாமே பெறப்படும் என்க.

தொழும்பு, தொண்டு, அடிமை என்னுஞ் சொற்கள் ஒரே பொருளை யுணர்த்தல் திவாகரம் பிங்கலந்தைகளான் அறிக.

ஏனையோர் உள்ளங்களிற் புலப்படாதுநிற்கும் இறைவன் அன்பருள்ளத்திற் பூவின்கண் எழும் நறுமணம் போல் விளங்கி இசைந்திருத்தலின் 'நாற்றத்தின் நேரியாய்' என்றார்; அடிகள் பின்னும் "உற்ற வாக்கையில் உறுபொருள் நறுமலர் எழுதரு நாற்றம்போற், பற்ற லாவதோர் நிலையிலாப் பரம்பொருள்" என்று கூறுதலுங் காண்க. இனி இங்ஙனமின்றி 'ஆற்றத்தின் நேரியாய்' என்று பாடம் ஓதுவாரும் உளர். அது சிறவாமை அவர் அதற்குக் கூறும் 'செம்மையாகிய நெறியை யுடையவனே' என்னும் பொருளால் அறிந்துகொள்க.

சொல்லுக்கும் நினைவுக்கும் எட்டாதது மறைபொருளேயாதலின் அவனை 'மறையோன்' என்றார்; இனி மறையோன் என்பதற்கு வேதியன் என்றுரைப்பாரும் உளர்; அது பொருந்துமேற் கொள்க.

கன்னல் - சருக்கரை. †

---

* சிவஞான சித்தியார், முதற்சூத்திரம் ௩௭ ஆம் செய்யுள் உரை.

† திவாகரம். தொகுதி; கக.

'நெய்' இங்கே தேன்நெய் என்னும் பொருட்டாம்; இச் சொற்கு இப்பொருள் உண்மை "நீல் நெய்தாழ்கோதை யவர்விலக்க நில்லாது" என்னும் பரிபாடல்† அடிக்குப் பரிமேலழகியார் கூறிய உரையால் அறியப்படும்.

நிறங்கள் ஓர் ஐந்துடையாய் விண்ணோர்கள் ஏத்த
மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் றன்னை
மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டிப்
புறந்தோல்போர்த் தெங்கும் புழுஅழுக்கு மூடி
மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
கலந்தஅன் பாகிக் கசிந்துள் உருகும்
நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே.

நிறங்கள் ஓர் ஐந்து உடையாய் - நிறங்கள் ஓர் ஐந்து உடையவனே, *விண்ணோர்கள் ஏத்த மறைந்து இருந்தாய்* - வானுலகத்து வாழும் தேவர்கள் போற்றவும் அவர்க்கு வெளிப்படாமல் மறைந்திருந்தனை, *எம்பெருமான்*-எம்பெருமானே, *வல்வினையேன் தன்னை மறைந்திட மூடிய மாய இருளை*-கொடுவினையேனது அறிவுமறையும்படி மூடின மாய இருளை, *அறம் பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டி*-நல்வினை தீவினை என்னும் அரிய கயிற்றாற் பிணித்து, *புறம் தோல் போர்த்து*-வெளியே தோலைப் போர்வையாக இட்டு, *எங்கும் புழு அழுக்கு மூடி*-எங்குமுள்ள புழுக்களும் அழுக்குகளும் தெரியாமல் மறைத்து, *மலம் சோரும் ஒன்பது வாயில் குடிலை*-மலம் வடியும் ஒன்பது வாயில்களையுடைய

† ௧௧-ஆம் பாடல், ௧௨௪-ஆம் அடி.

குடிசையை, மலங்கப் புலன் ஐந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய-மலங்கும்படி புலன்கள் ஐந்தும் மாயத்தைச் செய்ய, விலங்கு மனத்தால்-எதிர் நின்று தடுக்கும் மனத்தினுல், விமலா-மாசற்றவனே, உனக்குக் கலந்த அன்பு ஆகிக் கசிந்து உள் உருகும் நலம் தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி-உன்னிடத்துக் கலந்த அன்புவளர நெகிழ்ந்து உள்ளே உருகும் நன்மை சிறிதும் இல்லாத சிறியேனுக்குக் கொடுத்து, நிலம் தன் மேல் வந்து அருளி நீள் கழல்கள் காட்டி—இந்நிலத்தின்மே லும் குருவடிவில் வந் தருள்செய்து பெருமைமிக்க திருவடிக ளையும் காட்டி, நாயின் கடையாய்க்கிடந்த அடியேற்குத் தாயின்சிறந்த தயாவான தத்துவனே-நாயினும் இழிவாய்க் கிடந்த அடியேனுக்குத் தாயினுஞ் சிறந்த அருள்வடிவான மெய்யனே என்றவாறு.

'நிறங்கள் ஓர் ஐந்துடையாய்' என்றது இறைவன் மண் புனல் அனல் கால் வான் என்னும் ஐம்பெரும் பொருள்களினும் இரண்டறக் கலந்து நிற்றலால் அவற்றிற் குரிய ஐவகை நிறங்களும் இறைவற்கு உரியனவாகச் சொல் லியவாறும்; மண்ணின் நிறம் பொன்மை, புனலின் நிறம் வெண்மை, அனலின் நிறம் செம்மை, காலின் நிறம் கருமை, வானின் நிறம் புகைமை; இங்ஙனம் இவ்வைந்தும் ஐவகை நிறம் உடையவாதல்,

"மண்புனல் அனல்கால் வான்பால் வடிவுநாற் கோண மாகுந், தண்பிறை மூன்றுகோணந் தகுமறு கோணம் வட் டம், வண்பொன்மை வெண்மை செம்மை கறுப்பொடு தூம வன்னம், எண்டரும் எழுத்துத்தானும் லவரய வவ்வு மாமே" என்னுஞ் சிவஞானசித்தியார் திருவிருத்தத்தான் உணர்க. வெண்மை என்பது எல்லா நிறங்களும் ஒன்று சேர்ந்ததே யாகலின் நீருக்கு உண்மையாக வுள்ளது நீலநிறமேயாம்.

இனி 'நிறங்கள் ஓர் ஐந்துடையாய்' என்பதற்கு,

"வித்தையோ டீசர் சாதாக்கியஞ் சத்தி சிவங்கள் ஐந்துஞ் சுத்ததத் துவஞ் சிவன்றன் சுதந்திர வடிவமாகும்" என்று சிவஞானசித்தியாரிற் கூறப்பட்டவாறு சுத்த வித்தை ஈசுரம்

சாதாக்கியம் சத்தி சிவம் என்னுஞ் சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்தினும் இறைவன் விளங்கி நிற்றலால் அவ்வியல்புபற்றி அவன் ஐவகை வடிவினனாக வைத்து ஓதப்பட்டான் என்று கூறுதலும் ஒன்று. 'விண்ணோர்கள் ஏத்த மறைந்திருந் தாய்' என்றது தேவர்கள் தமக்குள்ள சில சத்திகளாற் றம்மை முதல்வராகக் கருதிச் செருக்குதலான் அவர்க்கு இறைவன் புலனாகாது நின்று அவர் செருக்கை அறுப்ப னென்று கூறியவாறும். தேவர்கள் உதவியைச் சிறிதும் வேண்டாது இறைவன் திரிபுரங்களை எளிதிலே நகைத்து எரித்துத் தொலைத்திருக்கவும், அவர் அதனை உணராமல் தாந்தாமும் அவ்வெற்றிக்கு உரியராகக் கருதித் தம்முள் இறுமாந்தமையும் அது தெரிந்து முதல்வன் இயக்க வடி வங்கொண்டு அவர்கள் எதிரில் எழுந்தருளி அவர்களான் அறியப்படாது மறைந்தருளினமையும் கேநோபநிடதத்தின் கண் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருத்தல் காண்க. இன் னுந் "தேவர்கள் அவனை அறிவோம் என்று ஓடியும் அவர் களாற் பற்றப்படாது அவன் அவர்களைக் கடந்து போயி னான்" என்னும் ஈசாவாசியோபநிடதவுரையும் இதனோடு ஒத்து நோக்கற்பாலதாம்.

'வல்வினையேன் தன்னை மறைந்திட மூடிய மாய இருளை' என்பதில் மாய இருள் என்பது வஞ்சனையைச் செய்யும் மாயையை உணர்த்திற்று. உடம்புக்கும் உலகங் களுக்கு மெல்லாம் முதற் பொருளாவது மாயை என்று சொல்லப்படும். மா என்னுஞ் சொல் உலகத்தின்கட் பரந்து வழங்கும் எல்லா மொழிகளினும் ஈன்றாளை உணர்த்தக் காண்கின்றோம். இது சிறுமகார் வாயில் இயற்கையாய்ப் பிறக்குங்கால் 'அம்மா' என்று ஒலிக்கும். மக்களைப்பிறப்பிக் குந்தாய் மா எனப் பட்டாற்போல, உலகங்களையும் உடம்பு களையும் தன்கட் டோற்றுவிக்கு முதற் பொருளும் மாயை எனப்பட்டது. இம் மா என்னுஞ் சொல்லுக்குப் 'பிறப்பித் தல்' என்னும் பொருளேயன்றி 'இறப்பித்தல்' என்னும் பொருளும் உண்டு. எது தன்னிடத்து நின்றும் ஒன்றனைத்

தோற்றுவிக்கின்றதோ, அதுவே அதனைத் தன்கண் ஒடுக்கிக் கொள்வதற்கும் இடமாய் நிற்கின்றது. மண்ணி னின்றுந் தோன்றிய குடம் உடைந்த வழி அம்மண்ணாய்ப் போதல் போல வென்க. மா என்பதோடு ய் என்னும் ஓரெழுத்துச் சேர்ந்து மாய் என நிற்பின் அஃது இறத்தல் என்னும் பொருளைக் காட்டும். இம் மாய் என்னும் முத னிலையிற் றோன்றி எப் பொருளும் மாய்ந்து ஒடுங்குதற்கு இடமாதலின் மாயை எனப்பட்ட தென்று உரைத்தலுமாம். இனி, மா என்னும் உரிச்சொல் கருமை என்னும் பொருளை யுணர்த்தலின் கரிய இருளைப்போற் பொருளுண்மை தெரி யாமல் மறைக்கும் வஞ்சனை பொய் மயக்கம் முதலான பொருள்களை யுணர்த்தும் 'மாயம்' என்னுஞ் சொல் இவ் வுரிச்சொல் முதனிலையினின்று பிறந்த தொன்றும். அன்னை என்னும் பொருளை யுணர்த்தும் மா என்னுஞ் சொல்லும், கருமை என்னும் பொருளை யுணர்த்தும் மா என்னுஞ் சொல்லும் வடிவால் ஒத்திருத்தலின், அவ்வொப் புமை பற்றி மாயம் மாயை என்னுஞ் சொற்களுக்கு வஞ்சனை பொய் மயக்கம் என்னும் பொருள்களும் வழங்கிவரலாயின. அங்ஙனமாயினும், உலகங்களுக்கும் உடம்புகளுக்கும் பிறப் பிடமாகிய பொருளை யுணர்த்தும் மாயை என்னுஞ் சொல் லும், வஞ்சனை பொய் மயக்கம் என்னும் பொருள்களைத் தரும் மாயை மாயம் என்னுஞ் சொற்களும் வேறுவே றென்றே உணர்ந்துகொள்க. இவ்வேறுபாடு அறியாதார் மாயை என்னும் சொல் பொய் என்னும் பொருளை யுணர்த் தலின், உலகு உடம்புகளுக்கு முதற்பொருளான மாயையும் பொய் யென்று உணரற்பாற் றென்பர். முதற் பொருண் மாயை பொய்யாமென்பது வேத உபநிடதங்களில் யாண்டும் பெறப்படாமையானும், உலகுடம்புகளுக்கு முதலான அது பழைய மறைகளினும் மறைமுடிவுகளினும் பிரகிருதி என்றே வழங்கிவந்ததாகச், சுவேதாசுவதர உபநிடதத்தின்கண் மட்டும் அப்பிரகிருதி ஒரோவிடத்து 'மாயை' எனக் கூறப் படுதலானும், இச்சொல், 'தாயகம்' எனப் பொருள்பட்டு எல்லா மொழிகளுக்கும் பொதுவான 'மா' என்பதிலிருந்து

பிறத்தலானும், தனித்தமிழ்மொழியாய்க் கருமை எனப் பொருள்படும் மா என்னும் உரிச்சொல்லின் அடியாகப் பிறந்த 'மாயம்' 'மாயை' என்னுஞ் சொற்களோடு இதனையும் வடிவொப்புமை பற்றி ஒன்ருய் வழங்கல் ஏலாது. அற்றேல், வஞ்சனை பொய் என்னும் பொருள்களில் மாயம் மாயை என்னுஞ் சொற்கள் வடமொழியுள்ளும் வழங்கக் காண்டுமாலெனின்; வடமொழியுள் வழங்குதல்கொண்டே அவற்றை வடசொல் என்றல் அமையாது; வடசொற்கள் பல தமிழுள் வழங்குதல் பற்றி அவற்றைத் தமிழ்ச்சொல் லென்றுரைத்தல் ஆகாமை போலத் தமிழ்ச் சொற்கள் பல வடமொழியிற் காணப்படுதல் பற்றி அவற்றை வடசொல் லென்றலும் பொருந்தாது. அற்ருயின் 'மாயம்' 'மாயை' என்னுஞ் சொற்கள் தமிழேயாம் என்பது எற்ருற் பெறுது மெனின், அவை கருமை எனப் பொருள்படும் மா என்னுந் தமிழ் உரிச்சொல்லி னடியாகப் பிறத்தலானும், அப் பொருள்படும் மா என்னும் முதனிலை வடமொழியிற் காணப்படாமையானும் அவை தமிழ்ச் சொல்லேயாதல் தேற்றமாம். அஃதொக்குமாயினும், எல்லா மொழிக்கும் பொதுவாகிய 'மாயை' என்பதற்குப் 'பிறப்பகம்' என்னும் பொருளோடு, 'இறப்பகம்' என்னுந் தமிழுக்குரிய பொருளும் கூறியவாறென்னை யெனின்; மாயை எனுஞ் சொல் எல்லா மொழிக்கும் பொதுவென்று கூறுகின்றுழியே அது தமிழுக்கும் உரியதென்பது பெறப்படுதலானும், அங்ஙனம் உரியதாகவே 'மாய்' என்னும் முதனிலைபற்றி அதற்கு 'இறப்பகம்' என்று பொருளுரைத்தலும் பொருந்துமாக லானும் அவ்வாறு கூறினு மென்க. எனவே, அறிவில் பொருள்களின் தோற்ற வொடுக்கங்கட்கு இடமாவது மாயை யென்பது பெற்ரும்.

இனி, மாயையை ஈண்டு அடிகள் இருள் என்றதென்னை? இருள்போல் நின்று உயிர்களின் அறிவு செயல் வேட்கை களை மறைப்பது ஆணவமலமன்ருே வெனின்; ஆணவம் இருள்போல் மறைத்தலும், மாயை ஒளிபோல் விளக்கு

தலும் உடையவென்பது உண்மையேயாயினும், ஆணவம் உயிர்களின் மட்டுமேயன்றி மாயையினும் ஊடுருவி நிற்றலால், மாயை அவ்வாணவத்தின் சேர்க்கையால் ஒரோவழி உயிர்களை மறைத்தலும் மயக்குதலுஞ் செய்யுமியல்பிற்றாய் நிற்கும். இது,

> "சித்தமாய் அருவாய் ஏக நிலையதாய் உலகத் திற்கோர்
> வித்துமாய் அசித்தாய் எங்கும் வியாபியாய் விமல னுக்கோர்
> சத்தியாய்ப் புவன போகந் தனுகர ணமுமு யிர்க்காய்
> வைத்ததோர் மலமாய் மாயை மயக்கமுஞ் செய்யு மன்றே"

என்னுஞ் சிவஞானசித்திச் செய்யுளிற்போந்த "வைத்ததோர் மலமாய் மாயை மயக்கமுஞ் செய்யு மன்றே" என்பதனால் நன்கு விளங்கும், அஃதேல், ஆணவம் உயிர்களின் அறிவு செயல் வேட்கைகளைத் தாம் மறைப்பக் காண்டுமன்றி, மாயையையும் அங்ஙனம் மறைப்பக் கண்டிலமாலெனின், மாயையின் காரியப்பொருள்களான செம்பு இரும்பு முதலியவற்றில் களிம்புந் துருவுமாயும், கரிவளியில் முடை நாற்றமாயும், உயிர்களின் ஊனிலும் மரஞ்செடி கொடிகளின் தசையிலும் அழுகல் நாற்றமாயும் புலப்படுவது ஆணவ மலத்தின் செயலேயாம். இவ்வாறு மலத்தின் செயல் மாயையில் ஆங்காங்குக் காணப்படுதலாற்றான் அஃது ஒரோவிடத்து அருவருக்கற்பாலதாயிருப்பதன்றி, அதன் செயல் முனைத்து நிகழாத இடங்களில் அம்மாயை தூயதாய் விரும்பத்தக்கதாகவே யிருக்குமென்க. அற்றேல், மலத்தின் செயல் முனையாத மாயாகாரியப் பொருள்கள் யாவையோ வெனின்; முத்துப் பவளம் நீலம் பச்சை மாணிக்கம் வைடூரியம் வைரம் கோமேதகம் புருடராகம் என்னும் ஒன்பது மணிகளும், பொன் வெள்ளி முதலியனவும், சலவை பளிங்கு முதலான கற்களும் இவற்றோடொத்தனவும் மலத்தின் செயலில்லாத தூய பொருள்களாம் என்க. எனவே, மலத்தின் சேர்க்கையானும் செயலானும் மாயை ஒரோவொருகால் பழிக்கத் தகுவதாகின்றதேயாயினும் அது தன்னியல்பில் தூயதாய், அதனால்

இறைவற்கு ஒரு சத்தியாய், உயிர்களை மலத்தினின்றும் விடுவித்தற்கு இன்றியமையாக் கருவியாய், விரும்பத் தக்க தாய்த் திகழ்வதென்றே கடைப்பிடிக்க. இதுபற்றியன்றே, சைவசித்தாந்த முதலாசிரியரான மெய்கண்டதேவ நாயனார்,

"மாயா தனுவிளக்கா மற்றுள்ளங் காணுதேல்
ஆயாதாம் ஒன்றை அதுவதுவாய்—வீயாத
வன்னிதனைத் தன்னுள் மறைத்தொன்றுங் காட்டம்போற்
றன்னைமல மன்றணை தருன்"

என்று அருளிச் செய்வாராயினர். அற்றாயினும், ஆணவ மலத்தின் சேர்க்கையால் அறிவை மறைத்தலும் அருவருக் கற்பாலதாம் வாலாமையும் ஒரோவொருகால் அஃது உடையதாதல்பற்றி, ஈண்டுத் திருவாதவூரடிகள் மாயை யினையும் மாயா காரியமாகிய உடம்பினையும் உடம்பின் அகக்கருவி புறக்கருவிகளையும் இழித்துப் பேசுவாராயினர். ஆயினுந், தீயோன் ஒருவனால் ஏவப்பட்டுத் தீது செய்யும் பிறனொருவனை இகழ்ந்து கூறுங் கூற்றெல்லாம் கரவின்றி அது செய்வானை விட்டுக் கரவினால் அதன்கண் ஏவினானையே சென்றடைதல் போல, மாயாகாரியமான உடம்பையும் உலகத்துப் பொருள்களையும் பழித்துப் பேசும் மொழிகளெல்லாம் உண்மையில் அவற்றின் வாலாமைக்குக் காரணமான ஆணவமலத்தின் மேலதாகவே செல்லும்.

இனி, நல்வினை தீவினைகளைச் செய்தற்கும் அவற்றின் பயன்களை நுகர்தற்கும் அம்முகத்தால் ஆணவமலத்தின் வலி சுருங்குதற்குமே இவ்வுடம்பு வந்தமையால், இவ்வுடம் பின் றோற்றத்திற்கு ஏதுவாவன அறம் பாவம் என்று தெரிப்பார்; 'அறம் பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டி' என்று அருளிச் செய்தார்.

'அறம்' அறு என்னும் முதனிலையிற் றோன்றி அறி யாமையினையும் அது காரணமாகச் செய்யும் தீவினை யினையும் அறுப்பதென்னும் பொருட்டாம்.

உயிர்களின் உடம்பிலுள்ள ஊன் அவ்வளவும் உயிர்த்துகள்களால் அமைக்கப்பட்டிருத்தலானும், அத்துகள்களினின்று கழிக்கப்படும் கழிவுகள் அத்துணையும் அழுக்குகளாயிருத்தலானும் 'எங்கும் புழுவழுக்கு மூடி' என்றார்.

'மலஞ் சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை' என்பதிற் சோரும் என்னுஞ் சொல் வடியும் என்று பொருள்படுதலை "அயறு சோரும் இருஞ் சென்னிய"* என்பதன் உரையிற் காண்க.

ஒன்பது வாயில் என்பன: செவிவாயில் இரண்டு, கண் இரண்டு, மூக்கின் புழை இரண்டு, வாய் ஒன்று, கருவிடும் வாயில் ஒன்று, எருவிடும் வாயில் ஒன்று.

'மலங்குதல்' கலங்குதல் என்னும் பொருட்டாதல் பிங்கலந்தையிற் காண்க.

'விலங்கும்' என்பதற்கு 'எதிரில் நின்று தடுக்கும்' என்று பொருளுரைப்பர் புறநானூற்றுரைகாரர். †

கடை—இழிவு; "கடையரே கல்லா தவர்" ‡ என்புழிப் பரிமேலழகியார் கடையர் 'இழிந்தார்' என்று பொருளுரைத்தார்.

மாய இருளைக் கயிற்றாற் கட்டித் தோல் போர்த்துப் புழு அழுக்கு மூடிச் செய்த குடிலைச் சிறியேற்கு நல்கி என இயைக்க; இங்ஙனம் இயைக்குங்கால் செய்த என்னும் ஒரு சொல் வருவிக்கப்படும்.

இறைவன் உயிர்கட்கு உடம்பைத் தந்தது ஆணவ மலத்தின் சேர்க்கையை ஒழித்தற் பொருட்டேயாம். இக் கருத்தறியாது உடம்பையும் அதன்கண் அமைந்த ஐம்புல இன்பங்களையுமே பெரிதெண்ணி நடந்தால், உடம்பு மலம் வடியும் வாலாமை யுடைமையாலும் ஐம்புல நுகர்ச்சிகள் இன்பந்தருவனபோற் றோன்றினும் அவ்வின்பம் நிலையுத

---

* புறநானூறு, உஉ † புறநானூறு, உகூ0 ‡ திருக்குறள், ௪0௯

லின்றி விரைவில் மறைந்து போகப் பின்னர்த் துன்பத்தையும் வருவித்தலானும் அவை யிரண்டும் தம்மைத் தந்த முதல்வன் திருவடிப் பேற்றிற்குப் பயன்படாதவழி இழிக்கற்பாலனவே யென்பது ஈண்டுத் தெளிவித்தாராயிற்று. ‘தேவரீர் தந்த உடம்பாகிய கருவியைப் பயன்படுத்துமாறறியாது அக்கருவியின் வழிச்சென்று மயங்குவேனுக்கு அம்மயக்கந் தீர்த்தற் பொருட்டு இந்நிலத்தின்மேற் குருவடிவிற் போந்து கடவுளரானுங் காண்டற்கரிய திருவடிகளைக் காட்டி அடியேனை ஆண்டருளிய தேவரீர் பேரருட்டிறம் இருந்தவாறென்னை !’ என்பது இவ்வடிகளின் கருத்தாகக் கொள்க.

மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேனார் அமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில்வஞ் சங்கெடப்
பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
ஓராதார் உள்ளத் தொளிக்கும் ஒளியானே
நீராய் உருக்கிஎன் ஆருயிராய் நின்றானே
இன்பமுந் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே
அன்பருக் கன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாம்
சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்
நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக் காய்நின்ற

அ௦ தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாந்
தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேஎன் சிந்தனையுள்
ஊற்றான உண்ணா ரமுதே உடையானே.

மாசு அற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே - களங்கம் இல்லாத ஒளிவிரிந்த மலரின் ஒளியே, தேசனே - குருவே, தேன் ஆர் அமுதே - இனிமை நிறைந்த அமுதமே, சிவ புரனே — கைலை நாட்டிற்கு உரியவனே, பாசம் ஆம் பற்று அறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே - மும்மலப் பிடிப்பை அறுத்து என் அறிவை வளர்க்கும் மேலோனே, நேச அருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சம் கெடப் பேராது நின்ற பெருங் கருணைப் பேர் ஆறே - அன்போடு அருளுஞ் செய்து நெஞ்சிலிருந்த பொய்கெட அந்நெஞ்சைவிட்டு அகலாது நிலையாய் நின்ற பேர் அருள் வெள்ளம் நிறைந்த பெரிய யாறே, ஆரா அமுதே-தெவிட்டாத அமிழ்தமே, அளவு இலாப் பெம்மானே-அளவுபடாத இயல்பினையுடைய பெரு மானே, ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே-ஆராயா தவர் உள்ளத்தின்கண் வெளிப்படாது மறையும் அறி வொளி வடிவினனே, நீராய் உருக்கி என் ஆர் உயிராய் நின்றானே - நீராக என் நெஞ்சை உருகச்செய்து எனது அரிய உயிராய் நின்றவனே, இன்பமும் துன்பமும் இல் லானே உள்ளானே - இன்பமும் துன்பமுமாகிய இரண்டும் இல்லாதவனே அவையிரண்டும் உள்ளவனே, அன்பருக்கு அன்பனே - அன்பராயினார்க்கு அன்பனாய் உள்ளவனே, யாவையுமாய் அல்லையும் ஆம் சோதியனே-எல்லாப்பொருள் களுமாய் அவையல்லாத வேறுமாய் நிற்கும் சுடரொளி யானே, துன் இருளே-செறிந்த இருளாய் இருப்பவனே, தோன்றாப்பெருமையனே-புலனாகாத பெருமையுடையவனே, ஆதியனே-எல்லாவற்றிற்கும் முதலாய் இருப்பவனே, அந் தம் நடு ஆகி அல்லானே-முடிவும் நடுவும் ஆகி அவை அல் லாதவனுமா யிருப்பவனே, ஈர்த்து என்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே-வலிய இழுத்து என்னை அடிமை

கொண்ட எம் தந்தையாகிய பெருமானே, கூர்த்த மெய் ஞானத்தால் கொண்டு உணர்வார் தம் கருத்தின் நோக்கு அரிய நோக்கே-கூரிய மெய்யறிவினால் உளங்கொண்டு உணர்வாருடைய கருத்தினாலும் நோக்குதற்கு அரிய நோக்கமே, நுணுக்கு அரிய நுண் உணர்வே-கூரியதாய் உணர் தற்கும் அரிய நுண்ணிய உணர்வே, போக்கும் வரவும் புணர்வும் இலாப் புண்ணியனே - இறத்தலும் பிறத்தலும் பொருந்தியிருந்தாலும் இல்லாத தூயோனே, காக்கும் எம் காவலனே - எவற்றையுங் காக்கும எம் அரசனே, காண்பு அரிய பேர் ஒளியே - காண்டற்கு அரிய பெரிய ஒளியே, ஆற்று இன்ப வெள்ளமே-நல்லாற்றில் பெருகும் இன்பப் பெருக்கே, அத்தா - அப்பனே, மிக்காய்-எல்லாவற்றினும் மேலோனே, நின்ற தோற்றச் சுடர் ஒளியாய் - நிலைபெற நின்ற தோற்றத்தினையுடைய சுடரும் ஒளியாயும், சொல் லாத நுண் உணர்வாய் - சொல்லுதற் கேலாத நுண்ணிய உணர்வாயும், மாற்றம் ஆம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்து அறிவு ஆம் தேற்றனே - மாறுபாட்டினையுடைய இந் நிலவுலகத்தின்கண் வேறுவேறாய் வந்து அறிவாய் விளங்கும் தெளிவினனே, தேற்றத் தெளிவே-தெளிவினிற் றெளிவே, என் சிந்தனையுள் ஊற்று ஆன உண் ஆர் அமுதே - என் நினைவினுள்ளே ஊற்றாய்ச் சுரக்கும் உண் டற்கினிய அரிய அமிழ்தே, உடையானே - எப்பொருளை யும் எவ்வுயிரையும் உடையவனே என்றவாறு.

நிறஞ் சிறந்த இதழ்கள் விரியும் மலரின் ஒளி காண் டற்கு மிக இனிதாயிருத்தலின் 'மலர்ச்சுடரே' என்றருளிச் செய்தார்; மாசற்ற சோதிவிரியும் மலர் ஒன்று உளதாயின் அதனொளியை இறைவனொளியோ டொப்பித்த லமையும் என்பது கருத்து.

'தேசன்' என்பது குரு வெனப் பொருள்படும் ஒரு வட சொல்; இவ் வடசொல்லுக்கு நாட்டையுடையவன் அல் லது அரசன் என்னும் பொருளும் உண்டு.

'தேன்' இனிமைப் பொருட்டாதல் திவாகரத்தான் உணர்க. இச்சொல் 'தேம்' எனவும் நிற்கும்.

'அமுது' அம்ருத என்னும் வடசொற் சிதைவு; இறப்பில்லாமைக்கு ஏதுவாவதொரு மருந்து.

'சிவபுரம்' திருக்கைலாயம்; வடநாட்டிலுள்ள காசிக்கும் இப்பெயர் உண்டு.

'பாசம்' பச் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்து கட்டுதற்குக் கருவியாகிய கயிற்றினை உணர்த்தும், புறத்தே யாடு மாடு முதலிய உயிர்களைக் கட்டுங் கயிறுபோல அகத்தே உயிர்களைக் கட்டி நிற்கும் அறியாமையும பாசம் என்று சொல்லப்படும். மிகப் பழையதான இருக்குவேதத்தில் இச்சொல் அறியாமையைச் செய்யும் மலத்திற்குப் பெயராய்ப் பலகாலும் எடுத்து வழங்கப்படுதலின், சைவசித்தாந்த நூல்களுள்ளும் இச்சொல்லே அவ்வறியாமைமலத்தைக் குறித்தற்குச் சிறந்த பெயராகப் பண்டுதொட்டு வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. இச்சொல் இத்துணைப் பழமையாதலை உணராத ஏகான்மவாதிகளும் பிறரும் இதனை விடுத்து அதற்கு வேறு வேறு பெயரிட்டு வழங்குவர். இனி, உயிர்களைக் கட்டுறுத்துதற்கண் இரு வினைகளும் மாயையும் ஒரோவழி ஆணவமலத்தை ஒத்தலின், அது பற்றி அவையும் பாசம என்று பொதுப்பட வழங்கப்படும். இதற்குப்,

"பசுப்பல கோடி பிரமன் முதலாய்ப்
பசுக்களைக் கட்டிய பாசமூன் றுண்டு
பசுத்தன்மை நீக்கியப் பாச மறுத்தாற்
பசுக்கள் தலைவனைப் பற்றி விடாவே"

என்னுந் திருமந்திரத் திருப்பாட்டும்,

"பாசம் ஆனவை பற்றறுத் துயர்ந்ததன் பரம்பெருங் கருணை [யால்
ஆசைதீர்த்தடி யார் அடிக்கூட்டிய அற்புதம் அறியேனே"

என்று இத்திருவாசகத்திற் போந்த திருப்பாட்டுஞ் சான்றுதல் காண்க.

'பாரிக்கும்' வளர்க்கும் எனப் பொருள்படுதல் "பகலென்னும், பண்பின்மை பாரிக்கும் நோய்" * என்பதற்குப் பரிமேலழகியார் கூறிய வுரையிற் காண்க. மும்மலப் பிணிப்பை முறை முறையே விடுவிக்கு முகத்தால் உயிர்கட்கு அறிவு வளரச் செய்தலின் இங்ஙனங் கூறினர். 'ஆரியன்' மேலோனெனப் பொருள்படும் ஒரு வடசொல்.

'நேசம்' அன்பு, †ஈண்டுக் கூறிய அன்பு அருள் என்பவற்றின் இலக்கணங்களைப் புறநானூற்றுரையாசிரியர் "அன்பாவது தன்னாற் புரக்கப்படுவார் மேல் உளதாகிய காதல்" எனவும், "அருளாவது ஒன்றின் துயர் கண்டாற் காரணம் இன்றித் தோன்றும் இரக்கம்" எனவும் ‡ கூறுமாற்றான் உணர்க. பரிமேலழகியாரும் "தொடர்பு பற்றாதே வருத்த முற்றார்மேற் செல்வதாய அருள், தொடர்புபற்றிச் செல்லும் அன்பு முதிர்ந்துழி உளதாவதாகலின்" என்று கூறுவர். §தன் திருவடிகளையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்ட தன் அடியவர்க்கு அத் தொடர்புபற்றி இறைவன் அன்புடையனாதலின் 'நேசம் புரிந்து' என்றும், அவர் இறைவற்கு அடிமைத்திறம் பேணும் வகையறியாது மலத்துள் அழுந்திக் கிடந்த காலத்தும் அவர்மேற் றொடர்பு பற்றாத இரக்கங்கொண்டு அவர் மலத்தால் வருந்தும் துயர் தீர்த்தற் பொருட்டு அவர்க்குப் பேருதவிபுரிந்து வருதலின் 'அருள் புரிந்து' என்றும் அருளிச்செய்தார்.

'பெயராது' எனுஞ் சொல் பேராது எனத் திரிந்தது;

"பேரா இடும்பை தரும்" என்பதும் ¶ காண்க.

அளவுபடாத அறிவும் ஆற்றலும் பரப்பும் உடையனாதலின் 'அளவிலாப் பெம்மான்' என்றார். பெருமான் என்னுஞ் சொல் பெம்மான் என்றாயிற்று.

தம்மியல்பும் தம்மையுடைய தலைவனியல்பும் ஆராய்ந்து பாராதவர் உள்ளம் அறியாமையாற் பற்றப்பட்டு மிகுதி

---

* திருக்குறள், அசு, க. † பிங்கலந்தை ‡ புறநானூறு, ௯. § திருக்குறள், எசு, எ. ¶ திருக்குறள், க0, உ.

யும் இருண்டுகிடக்கு மாதலின், எங்கும் உள்ள இறைவன் இருண்ட அவருள்ளத்தும் இருப்பனுயினும் ஆண்டு விற கின்கண் மறைந்திருக்குந் தீப்போல் இருப்பனுகலின் "ஓரா தார் உள்ளத்தொளிக்கும் ஒளியானே' என்று அருளிச் செய்தார். 'ஓர்த்தல்' ஆராய்தல் எனப் பொருள் படுதலை "ஓர்த்துள்ளம் உள்ளது உணரின்" * என்புழிக் காண்க. அதன் எதிர்மறை ஓராமை.

இறைவன் எஞ்ஞான்றும் இன்ப வுருவினனுய் நிற்றலி ஞலும், ஏனை உலகத்துப் பொருள்களாணுதல் உயிர்களா ஞதல் அவன் அடைவதோர் இன்பம் வேறின்மை யிஞலும் இன்பமேயாய் நிற்கும் அவன்மாட்டுத் துன்பமும் உடன் நிற்றற்கு இடம் இன்ருகலிஞலும் 'இன்பமுந் துன் பமும் இல்லானே' என்று அருளிச் செய்தார்.

இனித், தன் திருவடியினைத் தலைக்கூடிய அடியார்க்கு உலகத்தாலும் உலகத்துப் பொருள்களாலும் உயிர்களா லும் வரும் இன்பதுன்பங்களையெல்லாம் அவரைத் தாஞக் கிக்கொண்டிருக்கும் முதல்வனே என்றுகொள்வ ஞகலின் 'இன்பமுந் துன்பமும் உள்ளானே' என்றருளிச் செய்தார். இவ்வுண்மை,

"இவனுலகில் இதம்அகிதஞ் செய்த எல்லாம்
இதம்அகிதம் இவனுக்குச் செய்தார்பால் இசையும்
அவன்இவனுய் நின்றமுறை ஏகன் ஆகி
அரன்பணியின் நின்றிடவும் அகலுங் குற்றம்
சிவனும்இவன் செய்தியெலாம் என்செய்தி யென்றுஞ்
செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்ததென்றும்
பவம்அகல உடனுகி ஏன்றுகொள்வன் பரிவாற்
பாதகத்தைச் செய்திடினும் பணியாக்கி விடுமே"

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருப்பாட்டிற் றெளிவுறுத்தப் பட்டமை காண்க. இவ்வாறு அடியார்க்கு வரும் இன்ப துன்பங்களைத் தான் ஏன்று கொள்ளும் இத்துணையே

* திருக்குறள், ௩௫௯, ௭.

யன்றி, மற்றுத் தனக்கு இவை எஞ்ஞான்றும் இல்லான் இறைவனென்று ஓர்ந்து கொள்க.

தனக்கென இன்பதுன்பங்கள் இல்லாதான் இவற்றைத் தான் ஏன்றுகொள்ளுதல் தான் அன்பருக்கு அன்பனுய் இருக்குமதனுல் என்று உணர்த்துவார் 'அன்பருக் கன்பனே' என மேலதனை அடுக்கவைத் தோதினுர்.

இனி, அறிவில் பொருள்களெல்லாம் இறைவன் அசைவித்தாலன்றி அசையாமையானும், அறிவுப் பொருள்களான உயிர்கள் பண்டு தொட்டே ஆணவத்தான் அறிவு மறைப்புண்டு கிடத்தலின் அவை அவனுல் உடம்புங் கருவிகளும் உலகங்களும் இன்பதுன்ப நுகர்ச்சியும் பெற்ருலன்றி அறிவு விளங்கப் பெருமையானும் அவை இரண்டனையும் அசைவித்தற் பொருட்டும் அறிவித்தற் பொருட்டும் அவன் அவற்ருேடு உடனுய் நிற்றல்பற்றி 'யாவையுமாய்' என்றும், அங்ஙனம் அவற்ருேடு உடனுய் நிற்பினும் முதல்வனியல்பு அவ்விரண்டனியல்பின் மேற்பட்டதாய் வேருய் நிற்றலின் அது தெரிப்பான் வேண்டி 'அல்லையுமாம்' என்றும் அருளிச் செய்தார்.

உலகத்தின்கட் காணப்படும் எல்லா ஒளிகளும் இறைவன் திருவுருவின் விளக்கமாதலின் 'சோதியனே' என்ருர். இது,

> "நாயகன் கண்ந யப்பால் நாயகி புதைப்ப எங்கும்
> பாய்இரு ளாகி மூடப் பரிந்துல கினுக்கு நெற்றித்
> தூயநேத் திரத்தி ஞலே சுடரொளி கொடுத்த பண்பின்
> தேயம்ஆர் ஒளிகள் எல்லாம் சிவன் உருத் தேச தென்னுர்"

என்னும் சிவஞானசித்தித் திருச்செய்யுளால் நன்கு விளங்கும்.

இனி, எல்லா உயிர்களையும் மறைக்கும் ஆணவ வல்லிருளாற் ருன் மறைக்கப்படாது தான் அதனுள்ளும் மறைந்து நிறைந்திருத்தலின் 'துன் இருளே' என்ருர்; துன் இருள் - செறிந்த இருள்; "துன்னல் குறுகலுஞ் செறிவுஞ் சொல்லும்" என்பது திவாகரம்.

இறைவன்றன் பெருமைத் தன்மைகளை எத்துணை காலமிருந்து அறியப்புகினும் அவை வரையறையின்றியே விரிந்து போதலின் அவை புலனாகா என்பார் 'தோன்றாப் பெருமையனே' என்றார்.

எப்பொருட்கும் முதலா யிருத்தலின் 'ஆதியன்' என்றோதப்படுதலால் அவன் நடுவும் ஈறும் உடையனும் என்பது பெறப்படினும் உண்மையில் அவை யுடைய னல்லன் என்பது உணர்த்துவார் 'அந்தம் நடுவாகி யல்லானே' என்றார். அற்றேல், அவன் நடுவும் ஈறுமாய் நிற்றல் எப்போதெனின், தன் அன்பர்க்கு அருள் செய்தற் பொருட்டு எடுக்கும் உருவங்கள் ஒரோவொருகாற் றோன்றி மறைந்து போதலின் அவன் அப்பொழுது மட்டுமே அவ்வியல்புடையனா மென்க; மற்றுத் தன்உண்மை நிலையில் அவை யுடையனல்லனும் என்றே துணிக. அவ் வாறுரைப்பினும் தோற்றக் கேடுகள் இலனாகிய முதல் வற்கு அவையிரண்டும் ஒரோவொருகால் உளவாமெனப் பட்டு இழுக்காமாலெனின், மலமறைப்பு முழுதும் நீங்கி எத்துணைதான் பேரறிவுடையராய் நிற்பினும் அடியாருங் கூட அவன்றன் வியத்தகு செயலின் பரப்பெல்லாம் உணர மாட்டுவா ரல்லர்; அல்லராகவே அவன்றன் உருவங்கள் வருமாறும் போமாறு மெல்லாம் யாங்ஙனம் அறிய வல்லார்! இவரறிவுக்கு அவனுருவங்கள் தோன்றுதலும் மறைதலும் போற் காணப்படினும் தன்னிலையில் அவை அங்ஙனம் மாறுவனவல்ல. இதனை நம்மனோ ரறிவுக்குப் புலனாம் ஒரு நிகழ்ச்சியினும் வைத்துக் காட்டுவாம். ஞாயிற்று மண்டிலம் நாம் உறையும் இந்நில வுலகத்தைச் சூழச்சென்று பகலிரவுகளை விளைப்பதுபோற் காணப் படினும், உண்மையான் ஆராயும் வழி இந்நில வுலகமே ஞாயிற்றினைச் சுற்றிச் சென்று அம்மாறுதல்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன; ஞாயிறு தன்னிலையிற் றனது பேரொளி விளக்கத்திற்கு ஏதொரு வேறுபாடும் இல்லா திருப்பவும் அஃதுடையதுபோற் றோன்றல் நமது சிறுமை

யானன்றிப் பிறிதன்று; அதுபோல், முதல்வனும் நம்மனோர்க்கு அவ் வேறுபாடுகள் உடையன்போற் காணப்படுதல்கொண்டு அவன் அவை உண்மையிலுடையனென்றல் பெரிதும் பிழைபாடு உடைத்தாம். வியத்தகும் இவ்வியல்பினனும் இறைவனதுண்மை தெரித்தற்கன்றோ திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்,

"ஆட்பா லவர்க்கருளும் வண்ணமும் ஆதி மாண்பும்
கேட்பான் புகில்அள வில்லை கிளக்க வேண்டா
கோட்பா லனவும் வினையுங் குறுகாமை எந்தை
தாட்பால் வணங்கித் தலைநின் றிவைகேட்க தக்கார்"

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இங்ஙனமே சிவஞான சித்தியாரிலும்,

"பந்தமும் வீடு மாய பதபதார்த் தங்கள் அல்லான்
அந்தமும் ஆதி யில்லான் அளப்பிலன் ஆத லானே
எந்தைதான் இன்ன னென்றும் இன்னதாம் இன்ன தாகி
வந்திடான் என்றுஞ் சொல்ல வழக்கொடு மாற்ற மின்றே"

என்று போந்தமை காண்க.

"கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங் கருத்தின் நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே" என்றதென்னை? மெய்யறிவுடையார்க்கும் இறைவன் அறியப்படானெனின் பின்னை அவன் உளன் என்று பெறப்படுதல் எற்றாலெனின்: கூர்த்த மெய்யறிவுடையார் இறைவனோடு ஒன்றாய் நிற்கப்பெறுதலானும், தாம் செய்வனவெல்லாம் அவன் செயல் வழியே நடைபெறுதலானும் அவர் அவனை வேறாய்ப் பிரிந்து நின்று அவனைச் சுட்டியுணர்வார் அல்லர். இது குடம் இது படம் என்று சுட்டி உணர்வார் நம்மனோர். இறைவன் அவைபோல் அங்ஙனம் சுட்டி யுணரப்படாமையானும், உணரும் உணர்வின் உள்ளிருந்து அவன் காட்டுதலானும் அவன் அவர்தம் உயிரினுக்குயிராய் விளங்க அறியப்படுவா னல்லது சுட்டுணர்வுக்குப் புலனாகான் என்பது தெரித்தற்கு அவ்வா றோதினர்.

இஃது யாங்ஙனம் எனின், புறப்பொருள்களின் வேருய் நின்று அவற்றைக் காணுங் கண் தான் அவற்றைக் காணு மாறு தன்னுள் நின்று தன்னை ஏவும் உள்ளத்தைக் காணுது. அது போலத் தனக்கு வேருயுள்ளவற்றை அறி யும் உயிர் தன்னையறியாது, தன்னுள் நின்று ஏவும் முதல் வனையும் அறியாது, மற்றுத் தன் நினைவினளவாய்த் தன் னையுந் தன்றலைவனையும் உணரப்பெறும். இவ்வியல்பு,

"காட்டிய கண்ணே தனைக்காணு கண்ணுக்குக்
காட்டாய உள்ளத்தைக் கண்காணு—காட்டிய
உள்ளம் தனைக்காணு உள்ளத்தின் கண்ணுப
கள்வன்ருன் உள்ளத்திற் காண்"

என்னுஞ் சிவஞான போதத் திருவெண்பாவால் நன்கு விளக்கப்பட்டமை காண்க. அற்றேற், சுட்டுணர்வாய் அன்றி நினைவினளவாய் உணரும் உணர்ச்சி தெளிவுடைத் தாமோவெனின்; சுட்டுணர்ச்சி அறிவில்லாத பருப்பொருள் களின் சிற்றளவினையும் அவற்றின் றன்மைகளுள் ஒரோ ஒன்றனையும் அறியும். அங்ஙனம் அறியும் வழியும் அவற்றின் உண்மையை உணராமற் பிழைபடுதலும் உடைத்து. மற்று நினைவளவாய் உணரும் உணர்ச்சியோ நினைக்கும் உயிராகிய தன்னை முற்றும் தெளிய அறிவ தோடு, தன்னுள் நின்று இயக்கும் பேரறிவுப் பொருளான முதல்வ னியல்பையும் உணரவல்லதாகும். அதனுல் நினைவளவா யுணரு முணர்ச்சியே சிறந்ததென்று கடைப் பிடிக்க. எனவே, மெய்யறிவு முதிர்ச்சி யுடையார்க்கும் இறை வன் பிரித்தறியவாராமல் அவரறிவோடு ஒற்றித்து நின்றே நினைவினளவாய் அறியப்படு மென்பது அறிவித்தா ராயிற்று.

நுணுக்குதல் - கூரிதாக்குதல்; இப்பொருட்டாதல் "பொய்யதின்றிப் புலமை நுணுக்கி நீ" என்பதன் உரை யிலுங் காண்க.*

* சீவகசிந்தாமணி, அஅசு.

'புணர்வு' உடம்போடும் உலகத்துப் பொருள்களோடுங் கூடி நின்று இருவினைகளை விளைத்து நுகர்தல்.

பல வேறு தன்மைகளையுடைய இந்நிலத்தின்கண் பல வேறு தன்மைகள் உடையரான மக்கள் தத்தம் அறிவுக் கெட்டிய மட்டும் பலவேறு தன்மைகள் உடைய தெய்வங் களைப் படைத்திட்டுக்கொண்டு வழிபட்டுப், பின்னர்த் தம் அறிவு வளருந்தோறும் தாம் முன்னே வழிபட்டது தெய் வம் அன்றெனக் கைவிட்டு, அதனிற் சிறந்த வேறொன் றனைத் தழுவி, இறுதியாக எல்லாவற்றையுங் கழித்து, அறிவாய் எஞ்சி நின்ற முழுமுதற் கடவுளைத் தெளிந்து வழிபட்டு விடுபேற்றின்பந் தலைக்கூடுவராகலின் 'மாற்ற மாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாந் தேற்றனே' என்றருளிச் செய்தார். 'மாற்றம்' மாறு என்னும் முத னிலையிற் பிறந்து மாறுபாட்டினை உணர்த்தும் 'தேற்றன்' தெளிவினை யுடையோன், தெளியப்பட்டவன் என்று இரு பொருளும் உரைத்துக்கொள்க,

'தேற்றத் தெளிவு' தெளிந்தார்க்கு உயிர்க்குயிராய் நின்று நுகரப்படும் தெளிவு.

வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப
ஆற்றேன்எம் ஐயா அரனேயோ என்றென்று
போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடும் நாதனே
தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
அல்லற் பிறவி அறுப்பானே யோவென்று
சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

வேற்று விகார விடக்கு உடம்பின் உள் கிடப்ப ஆற்றேன் - வேறு வேறு திரிவுபாடுகளையுடைய தசையாலான உடம்பினுள்ளே கிடக்கப்பொறேன், எம் ஐயா - எம் தலைவனே, அரனே - சிவபெருமானே, ஓ என்று என்று - ஓ வென்று அலறிக் கூறி, போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய் கெட்டு மெய் ஆனார் - வணங்கிப் புகழ்ந்தபடியாய் இருந்து உள்ளீடு இல்லாத நினைவு சொற் செயல்களெல்லாம் கெட்டு மெய்ந்நினைவு சொற் செயல்கள் உடையராயினர், மீட்டு இங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே - திரும்பவும் இவ்வுலகின்கண் வந்து இருவினைக்கு ஏதுவான பிறவியைக் கூடாமல், கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டு அழிக்க வல்லானே - வஞ்சித்துக் கொள்ளுதலைச் செய்யும் ஐம்புல அவாக்களுக்கும் இருப்பிடமான சிறிய மனையாகிய இவ்வுடம்பின் கட்டை அழிக்க வல்லவனே, நள் இருளின் நட்டம் பயின்று ஆடும் நாதனே-நடு இருளிலே திருக்கூத்தினைப் பலகாலும் ஆடும் தலைவனே, தில்லையுள் கூத்தனே - தில்லைமாநகரின்கட் கூத்து இயற்றுவோனே, தென்பாண்டி நாட்டானே - தெற்கேயுள்ள பாண்டி நாட்டையுடையவனே, அல்லல் பிறவி அறுப்பானே - துன்பத்திற்கிடமான பிறவி வேரை அறுப்பவனே, ஓ என்று - ஓ என்று அரற்றி, சொல்லற்கு-அரியானை-சொல்லிப் பாராட்டுதற்கு ஆகாத அருமைப்பாடு உடையவனை, சொல்லி-இயன்றமட்டும் பாராட்டி, திரு அடிக்கீழ்ச் சொல்லிய - அவன் திருவடிக்கீழ் நின்று சொல்லிய, பாட்டின் பொருள் அறிந்து சொல்லுவார்-செய்யுட்பொருளை உள்ளுணர்ந்து சொல்லவல்லவர், சிவபுரத்திற் செல்வர்—சிவ நகரின்கட் செல்வார்கள், பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து சிவன் அடிக்கீழ் உள்ளார் - பலரும் வழுத்தாநிற்கத் தாம் பணிவுடையராய்ச் சிவபிரான் திருவடியின்கீழ் இன்புற்று இருப்பர் என்றவாறு.

வேறு விகாரம் - வேறாகிய விகாரம்: இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைக்கண் வல்லெழுத்துமிக்கு 'வேற்று விகாரம்' என முடிதல் "அல்லது கிளப்பின் எல்லா மொழி

யுஞ் சொல்லிய பண்பின் இயற்கையாகும் என்பதிற் 'சொல்லிய' என்பதனுல் முடிக்கப்படும் என்பர் உரையாசிரியர் இளம்பூரணர்.* பல வகைத் திரிவுபாடுகளானவை; நரை திரை மூப்புப் பிணி சாக்காடு என்பன.

'விடக்கு' தசை யெனப் பொருள்படுதல் "வீழ்ந் தார் விடக்கு உணிய" என்பதன் உரை †யிற் காண்க.

இறைவன் திருவடியைத் தலைக்கூடினூர்க்கு இவ்வூனு னுடம்பு ஒரு பொறையாயும் சிறைக்களம் போன்றும் இருத் தலின் 'வேற்று விகார விடக்குடம்பி னுட்கிடப்ப, ஆற் றேன்' என்றருளிச் செய்தார்.

'அரன்' தீவினைகளை அரிப்பவன்: இச்சொல் தமிழ் வடமொழி இரண்டற்கும் பொது.

'புகழ்ந்திருந்து' புகழ்ந்து இருந்து என இரண்டு சொல் லாகப் பிரித்துப் 'புகழ்ந்தபடியாய் இருந்து' என உரைக்க; புகழ்ந்திருந்து என ஒரு சொல்லாக வைத்துப் புகழ்ந்து எனப் பொருளுரைத்தலுமாம்.

பொய்யுணர்வாவது பொருள் அல்லாதனவற்றைப் பொருளென்று உணரும் மயக்க உணர்ச்சி. அது "மறு பிறப்பும் இரு வினைப்பயனும் கடவுளும் இல்லை எனவும் மற்று மித்தன்மையவுஞ் சொல்லும் மயக்க நூல் வழக்குகளை மெய்ந்நூல் வழக்கெனத் துணிதல்" என்று பரிமேலழகி யார் அதனை விளக்கியவாற்ருன் அறியப்படும். ஆசிரியர் திருவள்ளுவநாயனூர்,

"பொருள்அல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரும்
மருளானும் மாணுப் பிறப்பு"

என்று அருளிச்செய்தார்‡. இதற்கு மறுதலையான மெய் யுணர்வு இன்னதென்பதனை அவரே மெய்யுணர்தல் என்னும் அதிகாரத்தில் நன்கு விளக்கி யருளினமை

---

* தொல்காப்பியம், எழுத்து: ௬௨௫.

† புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வெட்சி, ௧௦.

‡ திருக்குறள், மெய்யுணர்தல், ௧.

கொண்டு தெளிந்து கொள்ளப்படும். அவ்வதிகாரத்துட் போந்த,

"பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு"

என்னுந் திருவெண்பாவால் "வீட்டிற்கு நிமித்தகாரணமாய செவ்விய பொருளைக் காண்பதே ஒருவர்க்கு மெய்யுணர் வாவது" என்று உணர்ந்துகொள்க. மெய்ப்பொருளைக் காண்பது மெய்யுணர்வு; அம்மெய்ப்பொருள்தான் "தோற் றக் கேடுகள் இன்மையின் நித்தமாய், நோன்மையாற் றன்னை யொன்றுங் கலத்தல் இன்மையிற் றூய்தாய்த், தான் எல் லாவற்றையுங் கலந்து நிற்கின்ற முதற்பொருள் விகார மின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒருதன்மைத்"தாவது. *அப்பெற்றித் தாகிய மெய்ப்பொருளை இடைவிடாது பாவிப்பவர் அம் மெய்ப்பொருடானாய்விளங்குவராதலின் 'மெய்யானார்' எனவும் அங்ஙனம் அம்மெய்ப்பொருளைக் கண்டார் "மற்று ஈண்டு வாரா நெறி தலைப்படுவர்" ஆதலின் 'மீட்டிங்கு வந்து வினைப் பிறவி சாராமே' எனவும் அடிகள் அருளிச்செய்வாராயினர். ஈண்டுக் காட்டிய வாற்றால் திருவாதவூரடிகள் கருத்தும் திருவள்ளுவநாயனர் கருத்தும் ஒத்த தன்மையவாதலும் கடைப்பிடித்துணரல் வேண்டும்.

'கள்ளம்' என்பது வஞ்சித்துக்கொள்ளுதல். மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளில் நிற்கும் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐந்துணர்வு களும் ஐம்புலங்களாம். ஈண்டு அவ்வைம்புலங்களும் அவற்றின்வழித் தோன்றுகின்ற ஐந்து அவாக்கள் மேலாயின. இவ்வைம்புல நுகர்ச்சிக் குரிய பொருள்கள் தம்பாலின்றிப் பிறர்பால் உளவாகக் கண்டு அவற்றை நேரே கொள்ளுதற்குரிய நெறியாற் கொள்ளாது அவரை வஞ்சித்துக்கொள்ளுமாறு அவற்றின்பாற் செல்லும் அவா ஒருவரை ஏவுதலின் 'கள்ளப்புலம்' என்றார். உடம்பு உள தாங்காறும் பண்டைப் பயிற்சியால் துறக்கப்பட்ட புலன்

---

* பரிமேலழகியார் உரை, திருக்குறள், மெய்யுணர்தல், அ.

கள்மேலும் ஒரோவழி நினைவுசெல்லுதலின் இவ்வுடம்பாகிய கட்டு நீக்கற்பால தென்பதூஉம், இது வாராமை நீக்க வல்லவன் முதல்வன் ஒருவனே என்பதூஉம் அறிவுறுத்துவார் 'கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே' என்று கூறினர்.

குரம்பை - சிறிய மனை. இப்பொருட்டாதல் "குறியிறைக் குரம்பை" * என்பதன் உரையிற் காண்க. சிறிய மனை போல்வதாகிய உடம்பிற்கானது உவமையாகுபெயர்.

'குரம்பைக்கட்டு' என்னுந் தொகைநிலைத் தொடர் குரம்பையது கட்டு என ஆறும் வேற்றுமைப் பொருளினுதல், குரம்பையாகிய கட்டு எனப் பண்புத்தொகைப் பொருளினுதல் மயங்கும். இனிக் 'குரம்பை கட்டழிக்க வல்லானே' என்பது பாடமாயின் குரம்பையைக் கட்டோடு அழிக்க வல்லானே என்று பொருளுரைக்க; ஈண்டு ஒற்று மிகாமை "மெல்லெழுத்து மிகுவழி" என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'அன்னபிறவும்,' என்பதனுல் அமைக்கபபடும். †

'நள் இருள், நடு இருள். இப்பொருட்டாதல் "நள்ளிருட்கண் வந்தார் நமர்" என்பதன் ‡ உரையிற் காண்க இனிச், செறிந்த இருள் என்று பொருளுரைப்பினுமாம்; "நளியென கிளவி செறிவு மாகும்" என்ருர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர். ¶ நளி என்னுஞ் சொல்லின் முதனிலை நள்.

நட்டம் - கூத்து. திவாகரத்துட் காண்க.

பயின்று ஆடும் - பலகாலும் பழகி ஆடும். பலகாலும் ஒரு செயலைச் செய்தல் பயிலலாகு மெனபது "வேண்டு மொழி பயிற்றி" § என்பதற்கு உரைகாரர் கூறிய பொருளான் அறியபபடும். எத்தனையோ கோடி ஆண்டுகளாக இறைவனுடுதலிற் 'பயின்ருடும்' என்ருர்.

---

* புறநானூறு, ௧௨௯. † தொல்காப்பியம், எழுத்து, ௧௫௭.

‡ புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வெட்சி, ௬.

¶ தொல்காப்பியம், உரியியல், ௨௫. § புறநானூறு, ௯௪.

எல்லா உயிர்களும் உணர்வுஞ்செயலும் அற்று அறியாமை வல்லிருளில் அழுந்திக்கிடக்கும் அக்காலத்தும் இறைவன் தான் சிறிதும் வாளா இருத்தலின்றி அவற்றின் பொருட்டுத் தான் ஓவாது ஆடுதலின் 'நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடும் நாதனே' என்றார். இங்ஙனம் அவன் ஆடுதல் எற்றிற்கோ வெனின், ஆணவ இருளிற் கிடந்த உயிர்களை எழுப்பிப் பிறவிவட்டத்தில் உய்த்தற்பொருட்டும், பிறவி வட்டத்திற் சுழலும் உயிர்களும் இடையிடையே அயர்வு தீர்தற் பொருட்டு அவற்றை நாடோறும் உறக்கத்தின்கண் அவ்விருளிற் செலுத்திச் சிறிதுநேரஞ் சென்ற துணையானே எழுப்பிவிடுதற்பொருட்டும், அவை அவ்விருளில் அயர்ந்துறங்குங்காலும் அவையிருந்து அறிவுபெறுதற்கு இடமான உடம்புகளைச் செவ்வனே இயக்குதற் பொருட்டும், சிற்றறிவும் சிறுதொழிலுமுடைய உயிர்களால் ஆக்கவும் நடத்தவும் மாட்டாத எண்ணிறந்த உலகங்களையெல்லாம் ஆக்கி நடத்துதற் பொருட்டும் அங்ஙனந் திருக்கூத்து இயற்றுகின்றானென்று உணர்க. புறத்தே உலகத்திலும் அகத்தே உடம்பினிடத்தும் இறைவன இங்ஙனந் திருக்கூத்து இயற்றும் இயல்பு நமது உடம்பின்கண் நிகழும் நிகழ்ச்சிபற்றித் துணியப்படும். எல்லா உயிர்களும் விழித்திருக்கையில் தலையின்கண் உள்ள மூளையைப் பற்றிக்கொண்டு ஐம்புல உணர்வுகளும் அவற்றின் வழிவரும் பகுத்துணர்வும் உடையனவாய்ப் போதருகின்றன; மற்று உறக்கம்வந்து கூடுமிடத்ததோ மூளையைவிட்டுக் கீழ் இறங்கி நெஞ்சத்தாமரையின் அகத்தே சென்று ஒடுங்கிக்கிடக்கின்றன. உயிரின் உணர்வால் இயக்கப்படும் எல்லாக்கருவிகளும் உயிரின் உணர்வும் ஒடுங்கி எல்லாம் இருண்டு கிடக்கும் அக்காலத்தும் நமதுடம்பினுள் ஓவாது இயங்குவது யாதென்று உற்றாராயுமிடத்து நெஞ்சப்பை ஒன்றுமே யென்பது தெற்றெனப் புலப்படும். நெஞ்சத்தாமரையினகத்து நடைபெறும் இவ்வியக்கம் நின்றுபோமாயின் உறங்கச்சென்ற உயிர் திரும்ப விழியாது. இனி உயிர் விழித்திருக்குங் காலத்திலேயுங்கூட இந் நெஞ்சப்பையி

னியக்கம் நின்றுபோமாயின் உயிர் உடம்பின்கண் நில்லாது. இங்ஙனம் விழிப்பு உறக்கம் என்னும் இருவகை நிலையினும் உயிரின் செயலாகவன்றி வேறு தனித்து நடைபெற்று உயிரை உடம்பின்கண் நிலைபெறுத்திவரும் இந்நெஞ்சப் பையின் இயக்கம் உயிரின் மேற்பட்ட இறைவனது ஆற்றலால் உந்தப்பட்டு வருகின்றதென்பது இனிது விளங்கு இன்றதன்றே. உயிர் உணர்வுஞ் செயலும் ஒருங்கிழந்து துயிலும் நள்ளிருளில் இறைவன் நெஞ்சத்தாமரை நடு நின்று திருக்கூத்தியற்றும் இவ்வுண்மையினைத் தெளித் துக் காட்டுதற் பொருட்டே தில்லைக்கோயிலில் நள்ளிரவில் அம்பலக்கூத்தனுக்கு வழிபாடு ஆற்றப்படுகின்றது. இந் நிலவுலகத்திற்கு நெஞ்சத்தாமரையாய் வயங்குவது தில்லைக்கோயி லொன்றுமே யாகலான், அதன் வெளியிலே ஐயனியற்றும் அருட்கூத்து ஓவாது நடைபெறு நிற்கும். ஏனைக்கோயில்கள் உடம்பின்கண் உள்ள ஏனை உறுப்புகள் போல வேறு வேறிடங்களில் அமைக்கப்பட்டிருத்தலால், நள்ளிரவில் அவற்றினுள்ளிருக்குந் திருவுருவங்களுக்கு வழிபாடு ஆற்றப்படுவதில்லை.

இங்ஙனம் நள்ளிருளில் ஆடும் இறைவன் திருக்கூத்தி னியல்பு தில்லைக்கண் நேரே காணப்படும் என்பார் 'தில்லை யுட் கூத்தனே' என்றார்.

இறைவன் தமிழின்பொருட்டும் தமிழுணர்ந்த அன்பர் பொருட்டும் பல்வகைத் திருவிளையாடல்களும் இயற்று தற்கு இடமாயதுபற்றித் 'தென்பாண்டி நாட்டானே' என்று கூறினர். மீண்டும் "பாண்டி நாடே பழம்பதி யாக வும்" என்பர்.

இச்சிவபுராணத்து முதற் பத்தடிகளின் அடைவு மேலே காட்டினுமாகலின் ஏனையடிகளின் இயைபு ஈண்டுக் காட்டுகின்றோம்.

முதற் பத்தடிகளால் இறைவன் திருவடிகட்கு வாழ்த் தும் வெற்றியும் கூறிய அடிகள் 'ஈச னடிபோற்றி' என்பது

முதல் 'மலைபோற்றி' என்பது ஈறாக வணக்கங் கூறினார். அதன்பிற் 'சிவன் அவன்' என்பது முதல் 'உரைப்பனியான்' என்பதீறாக வருபொருளுரைத்தார். நூன்முகத் துரைக்கப்படுவதாகிய மங்கலவாழ்த்து வாழ்த்தும் வணக்கமும் வருபொருளுரைத்தலுமென மூவகைப்படுமாதலின்*இந்நூலுக்கு மங்கலவாழ்த்துப் போல் நிற்பனவாகிய இவ்விருப௲ தடிகளானும் அவற்றை முறையே கூறினார். அற்றேல், வாழ்த்திற்கும் வணக்கத்திற்கும் இடையே வெற்றியொன்று கூறினாராலெனின், வெற்றித்திறம்படக் கூறுதலும் வாழ்த்தேயாகலின் அது வேறன்றென்க.

மங்கலவாழ்த்தின்பிற் கூறப்படுவதாகிய 'அவையடக்கம்' 'கண்ணுதலான்' என்பது துவங்கி 'நின்பெருஞ் சீர் பொல்லா வினையேன் புகழுமா றொன்றறியேன்' என்பதனாற் கூறினார்.

அதன்பிற் 'புல்லாகி' என்பது துவங்கி "எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்" என்பது ஈறாக உயிர்கள் ஓரறிவு நிகழ்தற்கு இடமான உடம்பிலிருந்து ஆறறிவு விளக்கத்திற்கு இடஞ்செய்யும் உடம்புகள் வரையிற் புகுந்து புகுந்து மேல்வருமாறு விளங்கக் கூறினார். உடம்புகள் இங்ஙனம் ஒன்றினொன்று சிறந்த அமைப்புடையவாய் வரும் இயல்பினை இஞ்ஞான்றை உடம்புநூல் வல்லார் தெளிய ஆராய்ந்து ஓதினும் பண்டைக்காலத்தில் இதனை நம் திருவாதவூரடிகள் போல் விளங்கக்கண்டு கூறினார் அரியர். அதுவேயுமன்றி, உயிர்களின் அறிவு விளங்குந்தரத்திற்கு ஏற்ப உடம்புகளும் மேன்மேற் சிறந்த அமைப்புடையனவாய் வருமென்பது அடிகள் கருத்தாக, இக்கருத்தறியாத இஞ்ஞான்றை உடம்புநூலார் உயிரின் அறிவு வளர்ச்சியினை அறவே விடுத்து உடம்புகள் மேன்மேற் சிறந்த அமைப்புடையவாய் வருதலையே பெரிதும் ஆராய்ந் துரைத்து,

---

* "வாழ்த்து வணக்கம் வருபொரு ளிவற்றினொன் றேற்புடைத்தாகி முன்வரவியன்று" என்பது தண்டியலங்காரம்.

நெல்லைவிட்டு 'உமிக்குற்றிக் கைசலிப்பாரோ' டொப்பரா யினர். அதுகிடக்க.

அதன்பின், 'மெய்யே யுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்' என்பதனால் பிறவிகளில் உழன்று தூயராயி னார்க்கு இறைவன் தன் திருவடிப்பேறு நல்கி ஆண்டு கொள்ளுமாறும், 'உய்ய என் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற மெய்யா' என்பதனால் அங்ஙனம் அவன் திருவடி தலைக்கூடுவார்க்கு அவன் தமதகத்தே ஓங்காரவுருவாய் நிற்கக் காணுமாறும், 'வேதங்கள் ஐயா வெனவோங்கி' என்பதனால் இவ்வாறு தூயராயினார்க் கல்லது ஆரிய நான் மறைகளாலும் அவன் அறியப்படாதவாறுங் கூறினார்.

அதன்பின் 'வெய்யாய்' என்பது துவங்கி 'நல்லறிவே' என்பதீறாக இறைவன் வெம்மை தண்மை மெய்யொளி இன்பம் அறிவு என்னும் இயல்புகள் உடையனாதல் கூறினார். இவை தூயரானார்க்கு மட்டுமே விளங்குதலின் மேலதனோடு இயைபுடையவாயின.

அதன்பின் 'ஆக்கம்' என்பது துவங்கி 'பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்' என்பது ஈறாக இறை வன் ஐந்தொழிலியற்றி உயிர்களைத் தூய்மைசெய்து அவர்க்குப் பேரின்பம் நல்கி அவர்க்குப் பிறவியறுக்குமாறு கூறினார். மேற்சொன்ன இயல்புகளுடைய முதல்வன் அவ்வியல்புகளை உயிர்களினும் விளைவித்தல் வேண்டி இங்ஙனஞ் செய்தல் கூறினாராகலின் இவை முன்னையவற் றோடு இயைபுடையவாயின.

அதன்பின் 'நிறங்களோர் ஐந்துடையாய்' என்பது முதல் 'தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே' என்பதீறாக இறைவன் உயிர்களைப் பற்றிய இருளைத் தொலைத்தற் பொருட்டு ஐந்தொழிலியற்றிச் செய்யும் பேருதவியை நினையாமல், அவன் றந்த உடம்பினைத் தீமை செய்தற்கு வாயிலாக்கி அவர் அவனை மறந்து நிற்குமிடத்தும் அவன் அவர்மாட்டு வைத்த இரக்கத்தால் வலிய வந்து ஆட் கொண்டருளும் பேரருட்டிறத்தைக் கூறினார்.

அதன்பின் 'மாசற்ற சோதி' என்பதுமுதல் 'உடையானே' என்பதீறுக அத்துணை அருட்களஞ்சியமான ஐயனை அவன் எல்லாமாயும் அல்லவாயும் நிற்கும் பல பண்புகளையும் எடுத்துரைத்து வழுத்துமாறு கூறினர்.

இனி 'வேற்று விகார விடக்குடம்பு' என்பதுமுதல் 'பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து' என்பதீறுக அவனால் அடிமை கொள்ளப்பட்டு அவனை வழுத்தி அவனோடு ஒன்றுகூடப் பெற்றார்க்கு, இனி யிவ்வுடம்பாற் பெறக் கடவது வேறின்மையானும் கரையிகந்த அவனது இன்ப வெள்ளத்திற் றிளைத்தற்கு இஃதொரு தடையா யிருத்தலானும் இவ்வூனுடம்பை அவனருளால் விடவேண்டுமென்பதும், விழிப்பினும் உறக்கத்தினும் அவன் இவ்வுடம்பின் நெஞ்சத்தாமரைக்கண் நின்று ஓவாது இயக்கி உயிரை உடம்பின்கண் நிலைபெறச் செய்து வருதலின் அவனே இவ்வுயிரையும் உடம்பையும் வேறுபடுக்கற்பாலன் என்பதும், பின் நான்கடிகளால் இத்திருவாசகச் செந்தமிழ்ப் பாடல்களின் பொருளுணர்ந்து சொல்வார்க்குச் சிவனடிக்கீழ் வைகும் பெரும் பயன் வருமென்பதுங் கூறினர்.

இது கடவுட்பராய முன்னிலைக்கண் வந்த பாடாண் பாட்டு.

"ஒருபொருள் நுதலிய வெள்ளடி இயலாற்
றிரிபின்றி வருவது கலிவெண் பாட்டே"

என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனு ராகலின். * இஃது அவ்வாறுவந்த கலிவெண் பாட்டு.

* தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், கடுச.

இரண்டாவது

கீர்த்தித்திருவகவல்

(சிவனது திருவருட்புகழ்ச்சி முறைமை)

தில்லையில் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

சிவபெருமான் காணவுங் கருதவும் படாத தனது இயற்கையைத், தன்னை ஓவாது நினைந்துருகும் அன்பர்க்குக் காணவுங் கருதவும் ஆம்படி வைத்தற்பொருட்டு எழுந்த பேரருட்டிறத்தால் ஆங்காங்கு அம்மெய்யடியார்க்குத் தனது அருட்டிருவுருவு காட்டி அவரை ஆண்டருளின அருட்பான்மையைப் புகழ்ந்து இத்திருவகவலில் திருவாதவூரடிகள் அருளிச்செய்கின்றாராகலின், இது ‘கீர்த்தித் திருவகவல்’ என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

தில்லை மூதூர் ஆடிய திருவடி
பல்லுயிர் எல்லாம் பயின்றனன் ஆகி
எண்ணில் பல்குணம் எழில்பெற விளங்கி
மண்ணும் விண்ணும் வானோர் உலகும்
துன்னிய கல்வி தோற்றியும் அழித்தும்
என்னுடை இருளை ஏறத் துரந்தும்
அடியார் உள்ளத்து அன்புமீ தூரக்
குடியாக் கொண்ட கொள்கையுஞ் சிறப்பும்

தில்லைமூதூர் - தில்லையென்னும் பழைய ஊரின்கண், ஆடிய திருஅடி - நடம் இயற்றிய அழகிய அடியால், பல் உயிர்எல்லாம் பயின்றனன் ஆகி - பலவேறுஉயிர்கள் எல்லாவற்றினுள்ளும் இடைவிடாது ஆடுவானாகி, எண் இல் பல்குணம் எழில்பெற விளங்கி - அளவு குறிக்கப்படுதல் இல்லாத தன்பல குணங்களும் எழுச்சிபெற விளங்கி, மண்

ணும் விண்ணும் வானோர் உலகும் - நிலவுலகத்திலும் வானுலகத்திலும் தேவர்கள் உறையும் ஏனை உலகங்களிலும், துன்னிய கல்வி தோற்றியும் அழித்தும் - செறிந்த கல்விப்பொருளைத் தோற்றுவித்தும் பின்னர் அதனை அழித்தும், என்னுடை இருளை ஏறத் துரந்தும் - என்னுடைய அறிவைப்பற்றிய அறியாமையிருளை முற்றும் எறிந்தும், அடியார் உள்ளத்து அன்பு மீதூர - அடியவர் உள்ளத்தில் அன்பு நெருங்க, குடியாக்கொண்ட கொள்கையும் சிறப்பும் — குடியிருப்பாகக் கொண்ட விரதமும் தலைமையும் என்றவாறு.

மூதூர் - முதுமைஊர், பழமையாகிய ஊர், தில்லைமாநகர் இந்நிலவுலகத்திற்கு நெஞ்சத்தாமரை போன்றிருத்தலின் உயிர்களினகத்தேயுள்ள நெஞ்சத்தின்கண் இறைவன் ஓவாது நடமியற்றுமாறு போல இதன்கண்ணும் பண்டு தொட்டுத் திருக்கூத்து இயற்றுதலின் இதனைப் பழைய ஊர் என்றூர்.

இனி உயிர்களின் அகத்தே இயற்றுந் திருக்கூத்து முந்தியதோ அன்றிப் புறத்தே தில்லையம்பலத்தில் இயற்றுந் திருக்கூத்து முந்தியதோவென்று ஆராய்ந்து பார்ப்புழி உயிர்கள் உடம்பினுட்புகாது இருளிற்கிடந்த அக்காலத்தும் தில்லையம்பலக்கூத்து நிகழ்தலானும், உயிர்கள் உடம்பை விட்டுவிட்டுப்போக ஆண்டு நடைபெறுந் திருக்கூத்து இடையறவுபடுதல் போலாது தில்லைக்கண் நிகழுங்கூத்து எஞ்ஞான்றும் ஒரு பெற்றித்தாய் நடைபெறுதலானும் ஆண்டு ஆடிய திருவடியினுலேயே பின்னர் உடம்பினுட்புகும் உயிர்கள்பொருட்டு அவற்றின் நெஞ்சத்தாமரைக் கண்ணதான வெளியிலே அதனை இடைவிடாது இயற்றுவான் என்பது தெரிப்பார் ‘ தில்லைமூதூர் ஆடிய திருவடி, பல்லுயி ரெல்லாம் பயின்றன ளுகி ’ என்றருளிச் செய்தார்.

பயிலுதல் - இடைவிடாது ஒன்றனைச்செய்தல்; “ தில்லைச் சிற்றம்பலத்து, பயில்கின்ற கூத்தன் ” என்பதற்குத்

'தில்லைச் சிற்றம்பலத்தின்கண் இடைவிடாதாடுகின்ற கூத்தையுடையான்' என்று பேராசிரியருரை கூறுதல் காண்க. *

பல் குணங்களாவன; 'தன்வயத்தனாதல், தூய வுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை வரம்பிலின்பமுடைமை எனவிவை' † என்று பரிமேலழகியார் காட்டிய எண்குணங்களும். "எட்டு வான்குணத்தீச னெம்மானன்றனை" என்று திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் "இரும்புயர்ந்த மூவிலைய சூலத்தினனை இறையவனை மறையவனை யெண்குணத்தினனை" என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் அருளிச்செய்தமை காண்க. இக்குணங்களி னிருப்பு ஒருவாற்றான் அறியப்படுவதல்லது அவற்றின் பரப்பும் எல்லையும் எவரானும் அறியப்படாமையின் 'எண்ணில் பல்குணம்' என்றார். உயிர்களை உடம்புகளிற் புகுத்தி உலகங்களில் நடைபெறவிட்டு அவற்றிற்கு அறிவை எழச்செய்த பின்னன்றே அவை இறைவற்கு எண் குணம் உண்மையை அறிவ வாயினன். மற்று அவ்வுயிர்கள் பிறவிக்கு வாராமல் ஆணவ விருளிலேயே அழுந்திக் கிடந்தனவாயின் இறைவற்கு அக்குணங்கள் உளவாதலை அறிவார் யார்! முதல்வன் உயிர்கள்பொருட்டு இயற்றும் ஐந்தொழின் முகத்தான் அவை அறிவு விளங்கி அவன் குணங்களின் விளக்கத்தை அறிதல்பற்றிப் 'பல்லுயிரெல்லாம் பயின்றனனாகி' என்பதன் பின் 'எண்ணில் பல்குணம் எழில்பெற விளங்கி' என்று அருளிச் செய்தார். 'விண்' என்பது நிலவுலகத்திற்கு நேரே மேல் உள்ள இந்திரன் நாடு; இந்திரன் மழைக்கடவுளாதலின் மேகமண்டிலமே இந்திரனாடென்று புனைந்துரைக்கப்படுகின்றது.

'வானோர் உலகு' என்பன நான்முகன் திருமால் உருத்திரர் சிகண்டருத்திரர் அனந்தர் சதாசிவர் முதலான கடவுளர் உலகங்கள்.

---

* திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், ௧௮. † திருக்குறள் ௧, ௯.

மண்ணும் விண்ணும் வானேருலகும் உள்ளாரிற் சதாசிவர் அநந்தர் முதலாயினர்க்கு உள்நின்றும், சீகண்டருத்திரர்க்கு நேர்நின்றும், திருமால் முதல் மண்ணுலகிலுள்ள மக்களீருன மற்றையோர்க்கெல்லாம் குருவடிவில் நின்றும் இறைவன் ஒருவனே எல்லார்க்குங் கல்வியறிவினைத் தோற்றுவிப்பானென்பது,

"நன்னெறிவிஞ் ஞானகலர் நாடுமலம் ஒன்றினையும்
அங்கிலேயே உண்ணின் றறுத்தருளிப்—பின்னன்பு
மேவா விளங்கும் பிரளயா கலருக்குத்
தேவாய் மலகன்மந் தீர்த்தருளிப்—பூவலயந்
தன்னின்று நீங்காச் சகலர்க் கவர்போல
முன்னின்று மும்மலந்தீர்த் தாட்கொள்கை—அன்னவனுக்
காதிகுண மாதலினல்"

என்னும் போற்றிப் பஃறொடைத் (சுO-சு௫) திருமொழியால் இனிது விளக்கப்பட்டமை கண்டுகொள்க.

பற்று அருத உயிர்களை மீண்டும் மீண்டும் மலத்தில் ஒடுக்குமிடத்தும், பற்று அற்ற உயிர்களைத் தன் திருவடிக்கட் கூட்டுமிடத்தும் தோற்றிய கல்விப்பொருள் அத்துணையும் அழித்தலின் 'துன்னிய கல்வி தோற்றியும்' என்பதனேடமையாது, 'அழித்தும்' என்றுங் கூறினர்.

ஏறத் துரந்தும்—முற்றும் எறிந்தும்; எறிதலாவது உயிரைப் பற்றிய ஆணவத்தைப் பறித்து அப்பால் வீசுதல். 'துரந்தும்' என்பது இப்பொருட்டாதல் "வளி துரந்தக் கண்ணும்" என்பதன் உரையிற் காண்க. *

மீதூர-நெருங்க; அன்பு நெருங்குதலாவது மிகுதியாய் எழுந்துதா னிருக்குமிடம் போதாமை நெரிதல். இப்பொருட்டாதல் "இடங்கழி நெருங்குதல் மீதூர லாகும்" என்னும் பிங்கலந்தைச் சூத்திரத்திற் காண்க.

'கொள்கை' விரதம் எனப் பொருள்படுதலை "ஆன்ற கேள்வி யடங்கிய கொள்கை" என்பதன் † உரையிற்

* புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ௯ : கஉ. † புறநானூறு, உசு.

காண்க. இனிக் "கொள்கையி னிருந்த" என்பதற்குத் 'தியானத்தோடிருந்த' எனவும் 'துன்பம் உருதிருந்த' எனவும் பொருளுரைப்பர் அடியார்க்கு நல்லார்*. சிறப்பு - தலைமை; இப்பொருட்டாதலை "உலகமொடு நிலைஇய பலர் புகழ் சிறப்பின்" என்பதன் உரையிற் காண்க. †

மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
க0 சொன்ன ஆகமந் தோற்றுவித் தருளியும்

மன்னு மாமலை மகேந்திரம் அதனில் - நிலைபெற்ற பெரிய மலையாகிய மகேந்திரத்திலிருந்து, சொன்ன ஆகமம் - முன்னொருகால் உமைப்பிராட்டியார்க்குச் சொல்லிய ஆகம நூல்களை, தோற்றுவித்தருளியும் - மீண்டும் வெளிப்படுத்தருளியும் என்றவாறு.

மகேந்திரமதனிற் றோற்றுவித் தருளியும் என்று இயைக்க.

பண்டொருகால் இறைவன் மலையரையன் பாவைக்கு ஆகமம் என்னும் அறிவுநூற் பொருள்களை எடுத்து அறிவுறுப்ப, அவள் அவற்றைக் கருத்தூன்ருது, கேட்டனளாக, இறைவன் அதுகண்டு பெரிதும் வெகுண்டு 'நீ நம்மை யகன்று வலைஞர்க்கு மகளாய்ப் பிறந்திடுதி' என்று சபித்துரைத்தான். அன்னையை ஐயன் இங்ஙனஞ் சபித்துக் கூறக்கேட்ட மூத்தபிள்ளையார் பெருஞ்சிற்றமுடையராய்ப் போந்து இறைவன் திருக்கையிலிருந்த அவ்வாகமநூல்களைப் பற்றிப் பிடுங்கிக் கடன்மீ தெறிந்திட்டார். இளைய பிள்ளையாரும் அங்ஙனமே கடுஞ்சினமுடையராய்ப் போந்து அவ்வாகமங்களிற் சிலவற்றைப் பறித்தெடுத்துக் கிழித்தெறிந்திட்டார். இவையெல்லாம் கண்ட இறைவன் சினந்து இளைய பிள்ளையாரை நோக்கி 'நீ நம் கையிலுள்ள நூலை வாங்கிக் கிழித்தெறிந்தமையால் மதுரை வாணிகனுக்கு ஒரு மூங்கைப் பிள்ளையாய்ப் பிறத்தி" எனவும்,

---

* சிலப்பதிகாரம் கச, கரு. † புறநானூறு, எஉ.

அதன்பின் நந்திதேவரை நோக்கி 'நீ இவ்விருவரையும் உள்ளே புகவிடுத்தமையாற் கடலிற் சுறவுமீனாய்ப் பிறந்து அங்கெறியப்பட்ட ஆகமநூல்களைச் சுமந்து உலவுதி' எனவும் சாபவுரை கூறினானாகச், சாபம் ஏற்ற அம்மூவரும் நடுங்கி இறைவனை இறைஞ்சி அச்சாபவிடுதி வேண்டிக் குறையிரப்பத், தானே நிலமிசை வந்து எல்லாருங்காண அம்மையைத் திருமணஞ்செய்து நந்தியை ஆட்கொள்ள இசைந்தருளினன். பின்னர் அம்மை வலைஞர்கோனுக்குத் திருமகளாய்ப் பிறக்க, நந்தி கொடிய சுறவாய்க் கடலிற் றோன்றி வலைவீசுவார்க்கு அத்தொழில் நடவாவாறு துன்புறுத்தி உலாவுவதாயிற்று. அம்மை மங்கைப்பருவத்தினள் ஆனதுணையானே, 'கடலில் அடங்காதுலவுங் கொடுஞ் சுறவைப் பிடித்துத்தருவாற்கு என் மகளை மணஞ்செய்து கொடுப்பல்'' என்று வலைஞர்கோன் ஓர் உறுதிச்சொற் பிறப்பித்தான். மறஞ்சிறந்தார் பலர் அச்சுறவினைப் பிடிக்க முயன்றும் ஆகாமே சிலநாட்கள் கழியா நிற்பக் கடைமுறையாய் இறைவனே கண்ணுமனமுங் கவரும் ஓர் இளவலைஞனாய்த் தோன்றி அச்சுறவைப் பிடித்து அம்மையை வதுவை அயர்ந்தனனென்று பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி திருவிளையாடற் புராணங் கூறாநிற்கும்.* இவ்வாறு கடலினின்றும் மீட்ட ஆகமநூற்பொருளை இறைவன் மகேந்திரமாமலையிலிருந்து மறித்தும் அறிவுறுத்தருளினனென அடிகள் பின்னுங் கூறுவர்; பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி திருவுத்தரகோசமங்கையிலிருந்து அதனைத் திரும்பவும் அறிவுறுத் தருளினனெனக் கூறுவர்; இவ்விரண்டனுள் அடிகள் கூறுவதே கொள்ளற் பாலதென்க.

மகேந்திரமாமலை வடக்கே கஞ்சநாட்டில் பிருகாம்பூருக்குத் தென்மேற்கில் முப்பத்திரண்டு நாழிகை வழி கழித்

---

* பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி இயற்றிய திருவிளையாடல் பரஞ்சோதி முனிவர் இயற்றிய திருவிளையாடலினும் பழைமையுடையதாதலினாலும் பெரும்பான்மையும் வரலாற்றுண்மை வழுவாது கூறுதலினாலும் அதனையே மேற்கோளாகக் கொள்வேமாயினேம்.

திருக்கின்றது; அங்கே சிவபிரான் திருக்கோயில்கள் பல பழுதுபட்டுக் கிடக்கின்றன.

கல்லா டத்துக் கலந்தினி தருளி
நல்லா ளோடு நயப்புற வெய்தியும்

கல்லாடத்து - கல்லாடம் என்னும் ஊரில், கலந்து இனிது அருளி - திருவுருவிற்கலந்து இனிது எழுந்தருளி, நல்லாளோடு- உமைப்பிராட்டியாரோடு, நயப்புறவு-இன்பம், எய்தியும் - அடைந்தும் என்றவாறு.

'கல்லாடம்' ஒரு சிவதலம்.

'நயப்புறவு' இன்பம் எனப் பொருள்படும் நயம் என்னுஞ் சொல்லிற் றோன்றியது.

பஞ்சப் பள்ளியிற் பான்மொழி தன்னொடும்
எஞ்சா தீண்டும் இன்னருள் விளைத்தும்

பஞ்சப்பள்ளியில் - பஞ்சப்பள்ளி யென்னும் ஊரில் பால்மொழி தன்னொடும்-பால்போ லினிய சொற்களையுடைய உமையவளோடும், எஞ்சாது ஈண்டும்-குறையாது நிறையும், இன் அருள்விளைத்தும் - இனிய அருளை விளைத்தும் என்றவாறு.

'ஈண்டும்' நிறைதலெனப் பொருள்படுதலை "ஈண்டிய கேள்வியவர்" என்பதற்குப் பரிமேலழகியார் கூறிய வுரையிற் காண்க. *

கிராத வேடமொடு கிஞ்சுக வாயவள்
விராவு கொங்கை நற்றடம் படிந்தும்

கிராத வேடமொடு-வேடகோலத்துடன், கிஞ்சுக வாயவள் - முருக்குமலர்போற் சிவந்த வாயினையுடைய உமையாளின், விராவு கொங்கை நல்தடம் படிந்தும்-ஒன்றோடொன்று கலந்த முலைகளாகிய நல்லகுளத்தில் தோய்ந்தும் என்ற

---

* திருக்குறள், ௪௧௭.

வாறு, இஃது அருச்சுனன் தவங்கிடந்தஞான்று அவன் பொருட்டு மேற்கொண்டதென மாபாரதங் கூறும்.

'கிராதன்' வேட்டுவன் எனப் பொருள்படும் ஒரு வட சொல்.

'கிஞ்சுகம்' முள்முருக்கம் பூவினை யுணர்த்தும் ஒரு வட சொல்.

விரவுதல் - கலத்தல்; "பன்மணிக் குவையொடும் விரைஇ" என்றார் புறத்திலும்.*

தடம் - பெருமை; ஈண்டுப் பெரியகுளம் என்னும் பொருளில் வந்தது. "தடவுங் கயவு நளியும் பெருமை" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்.†

படிதல் - தோய்தல், குளித்தல். இப்பொருட்டாதல் பிங்கலந்தையிற் காண்க. கொங்கை வருடுதலாற் பிறக்கும் இன்பத்தினைக் குளமாக உருவகப்படுத்தினர் என்க.

கேவேடர் ஆகிக் கெளிறது படுத்தும்
மாவேட் டாகிய ஆகமம் வாங்கியும்
மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்
துற்றஐம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்;

கேவேடர் ஆகி - வலைஞர் ஆகி, கெளிறது படுத்தும்- கெளிற்று மீனை வீழ்த்தியும், மாவேட்டு ஆகிய ஆகமம் வாங்கியும் - பெரிய விருப்பத்தினைத் தருவனவாகிய ஆகம நூலை அதன்பால் நின்று மீட்டும் வாங்கியும், மற்று அவை தம்மை - அங்ஙனம் வாங்கிய ஆகமநூல்களை, மகேந்திரத்து இருந்து - மகேந்திரமாமலையி லிருந்து, உற்ற ஐம்முகங்களால் பணித்தருளியும் - பொருந்திய தன் ஐந்து முகங்களாற் சொல்லியருளியும் என்றவாறு.

வலைஞன் எனப் பொருடருவதாகிய 'கேவர்த்த:' என்னும் வடசொல் 'கேவேடர்' எனத் திரிந்தது.

---

* புறநானூறு, கஙஉ †தொல்காப்பியம், உரியியல், உஉ

இறைவன் வலைஞனாய்ச் சென்று படுத்தது சுறவு மீனென்று திருவிளையாடற்புராணங் கூறுமாயினும், அடிகள் அதனைக் கெளிற்றுமீனென்று கூறுதலின் அடிகள் கூற்றே கொள்ளற் பாலதாம் என்க.

படுத்தல் - வீழ்த்தல், "எறிந்து களம்படுத்த" என்புழி * இப்பொருட்டாதல் காண்க.

'வேட்டு' விருப்பம் எனப் பொருள்படுதலை 'உயர்ந்த வேட்டத் துயர்ந்திசி னோர்க்கு" என்பத னுரையிற் காண்க†. உண்மையறிவு பெறவேண்டினார்க்கு அதனை விளக்கித் தன் பால் அவர்க்கு விருப்பம் மேன்மேல் எழச் செய்தலின் ஆகம நூலுக்கு இங்ஙனம் அடைகொடுத்தோதினர்.

இறைவற்கு ஐம்முகங்கள் இவை என்பது "சத்தியோ சாதம் வாமம் அகோரம், தற்புருடம் ஈசானமென ஈசர்க் கைம்முகம்" என்னுந் திவாகர சூத்திரத்திற் காண்க. இறைவற்கு ஐம்முகங்கள் உண்டென்னுங் கொள்கை மிகப் பழமையுடைய தென்பது "ஈசாநஸ் ஸர்வவித்யாநாம்"‡ எனவும், "தத்புருஷாய வித்மஹே"§ எனவும், "அகோரேப்ய:" ¶ எனவும், "வாமதேவாயநம:"$ எனவும், 'ஸத்யோ ஜாதம் ப்ரபத்யாமி" ††எனவும் போந்த தைத்திரீய ஆரணியக மறைமொழிகளால் நன்கு தெளியப்படும். இவற்றுள், ஈசானம் என்பது சிறுமகாரின் முகம் போல் வதாய்த் தூய பளிங்கின் ஒளியை யுடைத்தாய் எக்காலும் வடகிழக்கை நோக்கியபடியாய் உச்சிமேல் இருப்பது; இவ் ஈசான முகத்தின்கீழ், இளைஞர்க்குரிய முகம்போல்வதாய்க் கோங்கம்பூவின் நிறம்வாய்ந்து கிழக்கு நோக்கி விளங்குவது தற்புருடம் என்னும் முகமாம்; கண்டாரை அச்சுறுத்தும் இயல்பினதாய்க் கீழ்நாலும் தாடியும் புறந்தோன்றும் எயிறும் உடைத்தாய்க் கறுத்து முதியோர் முகம் போன்று வலத்தோண்மேல் தெற்கு நோக்கிய படியாய் இருப்பது

---

* புறநானூறு, கக. † புறநானூறு, உகச.

‡ தைத்திரீய ஆரணியம், கo, உக, ௩௬, § கo, உo, ௩அ.

¶ கo, கக, ௩எ. $ கo, ௪அ, ௩௯. †† கo, கஎ, ௩௫.

அகோர முகமாம்; மாதர் முகம்போல்வதாய் வெட்சிப்பூவின் நிறம் வாய்ந்து இடத்தோண்மேல் மிளிருவது வாமதேவ முகமாம்; பிடரிமேல் நின்று அரசர் முகத்தை ஒத்துப் பால் போற் றிகழுவது சத்தியோ சாதம் என்னும் முகமாம். இவ்வாறு சிவதருமோத்தரம் கூறுதலை,

"உச்சிமுகம் ஈசானம் ஒளிதெளியப் பளிங்கே
உத்தரபூ ருவதிசையை நோக்கியுறும் உகந்தே
நிச்சயித்த முகத்தின்கீழ்ப் பூர்வதிசை நோக்கி
நிகழுமுகந் தற்புருடம் கோங்கலர்போல் நிறமே,
அச்சுறுத்தும் அகோரமுகம் அறக்கரிது கராளம்
அவிழ்தாடி வலத்தோளில் தென்னோக்கி அமரும்
செச்சைநிறத் தெரிவைமுகம் இடத்தோண்மேல் வாமம்,
சிறுபுறத்தின் முகஞ்சத்தி யோசாதந் திகழ்வால்"

என்னும் அதன் செய்யுளாற் காண்க. இனிச் சதாசிவரூபம் என்னும் நூல் கன்ம சாதாக்கியமாகிய தற்புருட முகம் கிழக்கு நோக்குவதென்றும், கர்த்திருசாதாக்கியமாகிய அகோர முகம் தெற்கு நோக்குவதென்றும், மூர்த்திசாதாக்கியமாகிய சத்தியோ சாதமுகம் வடக்கு நோக்குவதென்றும், அமூர்த்தி சாதாக்கியமாகிய வாமதேவமுகம் மேற்கு நோக்குவதென்றும், சிவசாதாக்கியமாகிய ஈசானமென்னும் ஊர்த்துவமுகம் நான்கு திக்கும் நோக்குவதென்றும் கூறுதலை,

"இந்தத் தியான எழிற்றிரு மேனியில்
ஐந்துசா தாக்கியம் அடையும்படி
அவர்க்கமை கிழ்தென் வடமேற் றிசைமிசை
நோக்கிய முகங்கள் நுவலருந் தொழிற்
சாதாக்கியம் ஐந்தென் றுரைக்கத் தகுமே
அம்முகம் ஐந்துஞ் சகளம தாம்பொழு
தின்னணம் ஈசா னுதி எனப்படும்"

என்னும் அதன் சூத்திரத்தால் உணர்க.

நந்தம் பாடியில் நான்மறை யோனய்
அந்தமில் ஆரிய னய்அமர்ந் தருளியும்;

நந்தம்பாடியில் - நந்தம்பாடி என்னும் ஊரில், நால்மறை யோனய்-நான்கு வேதங்களையும் உணர்ந்தோனய், அந்தம் இல் ஆரியனய் அமர்ந்தருளியும் - ஈறில்லாத ஆசிரியனய் வீற்றிருந்தருளியும் என்றவாறு.

'நந்தம்பாடி' ஒரு சிவதலம்; நம்தம்பாடி எனப் பிரித்து நமது ஊர் என்று பொருளுரைத்தலும் ஒன்று.

நான்மறையோன் என்பதற்கு நான்கு வேதங்களுக்கும் பொருளாய் உள்ளவன் எனப் பொருளுரைப்பினும் ஆம்.

'அந்தம்' ஈறு எனப் பொருள்படும் ஒரு வடசொல்.

'ஆரியன்' ஆசிரியன், மேலோன் எனப் பொருள்படும் ஒரு வடசொல்.

வேறுவே றுருவும் வேறுவே றியற்கையும்
நூறுநூ றுயிரம் இயல்பின தாகி
ஏறுடை ஈசன்இப் புவனியை யுய்யக்
கூறுடை மங்கையுந் தானும்வந் தருளிக்
குதிரையைக் கொண்டு குடநா டதன்மிசைச்
சதுர்படச் சாத்தாய்த் தானெழுந் தருளியும்;

வேறு வேறுஉருவும்-வெவ்வேறு திருவுருவங்களும், வேறு வேறு இயற்கையும் - வெவ்வேறு தன்மைகளும், நூறு நூறுயிரம் இயல்பினது ஆகி-நூறு இலட்சம் இயற்கையை உடையனவாக, ஏறு உடை ஈசன் - எருதினை ஊர்தியாக உடைய சிவபெருமான், இப்புவனியை உய்ய - இந்நில வுலகத்திலுள்ளாரைப் பிழைப்பித்தல் வேண்டி, கூறு உடை மங்கையும் தானும் வந்து அருளி - தன்னை ஒரு கூருக உடைய உமையும் தானுமாய் ஒருங்கு போந்தருளி, குதிரையைக் கொண்டு குடநாடு அதன்மிசை - குதிரைகளைச் செலுத்திக்கொண்டு சென்று மேல்நாட்டின் மீது, சதர்

படச் சாத்தாய்த் தான் எழுந்தருளியும் - திறமையுண்டாக வணிகர் குழுவோடு சேர்ந்து தான் எழுந்தருளியும் என்றவாறு.

இறைவன் தன்னை வழிபடும் அன்பர் வேண்டியவாறெல்லாம் உருவங்கள் மேற்கொண்டு அவர்க்கு அருள் செய்வானாகலின் அவனெடுக்கும் உருவங்களுக்கும் அவ் வுருவங்களுக்குரிய இயல்புகளுக்கும் ஓர் அளவில்லை யென்று உணர்த்துவார் அவை தம்மை 'நூறு நூறாயிரம் இயல்பினதாகி' என்றருளிச் செய்தார். அங்ஙனம் வேறு வேறாய் எடுக்கும் உருவங்களிற் சிலவும் அவைபற்றி வரும் இயற்கைகளிற் சிலவும் அடிகள் இவ்வகவலில் முன்னும் பின்னும் கூறுகின்றாராகலின், இவ் அடி இரண்டும் அவற்றிடையே நின்று அவன்றன் அளவி லாற்றலை விளக்குதற்கு அமர்ந்தன வென்க. எஞ்ஞான்றும் இறைவன் அன்பர் பொருட்டாகவே இங்ஙனம் பலவேறு உருவங்களும் இயற்கைகளும் உடையனுவதல்லது, தன்பொருட்டு இவற்றுள் ஏதும் உடையனல்லன். இஃது,

"உருமேனி தரித்துக் கொண்ட தென்றலும் உருவி றந்த
அருமேனி யதுவுங் கண்டோம் அருவுரு வான போது
திருமேனி யுபயம் பெற்றோம் செப்பிய மூன்றும் நந்தங்
கருமேனி கழிக்க வந்த கருணையின் வடிவு காணே"

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருச்செய்யுளானும் உணர்ந்து கொள்ளப்படும்.

'வேறுவே றுருவும் நூறுநூ றாயிரம் இயல்பினதாகி' எனவும், 'வேறுவே றியற்கையும் நூறுநூ றாயிரம் இயல்பினதாகி' எனவும் தனித்தனி சென்றியைதலின் இயல்பினவாகி என்று பன்மை வாய்பாட்டால் ஓதாமல் 'இயல்பினதாகி' என்று ஒருமைவாய் பாட்டாற் கூறினார். உரு, இயற்கை என்னுஞ் சொற்கள் பன்மையீறு இல்லாதனவாகலின் அவ்வாறு ஒருமைவினை ஏற்றற் குரியவா மென்க; இன்னோரன்ன வெல்லாம்,

"ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி
பன்மைக் காகும் இடனுமா ருண்டே"*

என்பதனான் அமைக்கப்படும்.

இனி "வினை எஞ்சு கிளவியும் வேறு பல் குறிய"† என்பதனால் 'இயல்பினதாகி' என்பதை இயல்பினதாக என்று திரிக்க.

புவனி இட வாகுபெயராய் மக்களை உணர்த்திற்று.

உய்விப்ப என நிற்கற்பாலது பிறவினைப் பொருளை யுணர்த்தும் வி எனும் ஈறுதொக 'உய்ய' என நின்றது; "குடிபொன்றிக் குற்றமு மாங்கே தரும்" என்புழிப்போல.

மதுரைமாநகர் திருப்பெருந்துறைக்கு நேர்மேற்கே யிருத்தலால் அது குடநாடென்று சொல்லப்படுவதா யிற்று. திருப்பெருந்துறையி லிருந்து மதுரைமாநகர்க்கு இறைவன் குதிரைத்திரள் கொண்டுபோந்தமைபற்றி இங்ஙனங் கூறினார்.

'சதுர்' என்பது திறமைப்பொருளை யுணர்த்தும் சதுர என்னும் வடசொற் சிதைவு.

'சாத்து' வணிகர் கூட்டம் என்று பொருள்படுதலைக் "கழுதைச் சாத்து" என்னும் பெரும்பாணாற்றுப் படைச் சொற்றொடர்க்குக் "கழுதையிலே மிளகெடுத்துக்கொண்டு போகின்ற திரள்" என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறும் உரை யிற் காண்க; "சாத்தொடு போந்து"¶ என்பதற்கு அடி யார்க்குநல்லாரும் "வாணிகச் சாத்தொடு போந்து" என்று பொருளுரைப்பர். இறைவன் வணிகர் திரளோடு போந்த மையினை,

---

* தொல்காப்பியம், சொல், சசுக.
† தொல்காப்பியம், சொல், சஙிஎ.
¶ சிலப்பதிகாரம், கக, கசுo.

"அழகினுக் கழகார் மேனி ஆலவாய் அமுத வாயான்
பழுதில்சாத் தவர்கள் சூழப் பல்பெருஞ் சிறப்பிற் றோன்றிப்
பொழிலுல கனைத்துங் காணப் புரவிநூற் கியைய மிக்க
செழியன்முன் குதிரை யிட்ட திருவிளை யாடல் கேண்மின்"

என்று பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி திருவிளையாடற் புராணங் கூறுமாற்றுற காண்க.

வேலம் புத்தூர் விட்டே றருளிக்
௩௦ **கோலம் பொலிவு காட்டிய கொள்கையும்**

வேலம்புத்தூர்-வேலம்புத்தூரிலே, விட்டேறு அருளி-வேற் படையினைக் கொடுத்தருளி, கோலப் பொலிவு காட்டிய கொள்கையும் - தனது திருக்கோலச் சிறப்பினைக் காட்டிய கோட்பாடும் என்றவாறு.

என்றது இறைவன் உக்கிரகுமாரற்கு வேற்படை நல்கிய திருவிளையாட்டினைக் குறித்தது. இது பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி இயற்றிய திருவிளையாடற் புராணத்துட் காண்க. இங்ஙனம் வேற்படை கொடுத்த இடமாதல் பற்றியே அவ்வூர் வேலம்புத்தூர் என்று பெயர்பெற லாயிற்றென்று உணர்ந்து கொள்க.

'விட்டேறு' என்னுஞ் சொல் வேற்படையினை உணர்த்துதல் ''சக்தி எஃகம் உடம்பிடி குந்தம், விட்டேறு அரணம் ஞாங்கர் அயில்வேல்', என்னுந் திவாகரத்தாற் காண்க.

இதற்கு இவ்வாறு பொருளுரைக்க அறியாதார் 'விட்டேறு அருளி' என்னுஞ் சொற்றொடரை ஏறுவிட்டு அருளி என மாற்றி 'எருதுவிடுத் தருளியும்' எனப் பொருள் கூறுவர். இறைவன் ஏறுவிடுத்தருளினு னென்பது புராணங்களுட் காணுமையின் அவ்வுரை கொள்ளாமென்பது.

'கோலம் பொலிவு' ஆறும்வேற்றுமைக்கண் மகரங் கெட்டுக் கோலப்பொலிவு என நிற்கற்பாலது* எதுகை நோக்கி ''மெலிக்கும்வழி மெலித்தலாயிற்று.†

* தொல்காப்பியம், எழுத்து, ௩௧௦. † புறநானூறு, க.

'பொலிவு' சிறப்புப் பொருட்டாதல், "தாழ்சடைப் பொலிந்த அருந்தவத் தோற்கே"* என்பத னுரையிற் காண்க.

தர்ப்பணம் அதனிற் சாந்தம் புத்தூர்
விற்பொரு வேடற் கீந்த விளைவும்

சாந்தம்புத்தூர்-சாந்தம்புத்தூர் என்னும் திருப்பதியில், வில் பொரு வேடற்கு - வில்லாற் போர்த்தொழிலைச் செய்யும் வேடன் ஒருவனுக்கு, தர்ப்பணம் அதனில்-கண்ணாடியின் கண்ணே தோன்றி, ஈந்த விளைவும்-அவன் வேண்டியதொன்றை வழங்கிய ஆக்கமும் என்றவாறு.

இது, வலந்தரும் வாளுங் கணையும் வேடற்கு வழங்கியதுபோலும்.

'தர்ப்பணம்' கண்ணாடியினை யுணர்த்தும் ஒரு வட சொல்.

'விளைவு' ஆக்கம் எனப் பொருள்படுதலை "வேண்டிய பொருளின் விளைவு நன்கறிதற்கு" என்பத னுரையிற் காண்க†.

மொக்கணி அருளிய முழுத்தழன் மேனி
சொக்க தாகக் காட்டிய தொன்மையும்;

மொக்கணி-கொள்ளுள்ள பையை, அருளிய-குதிரைவாயிற் கட்டும்பொருட்டு, முழுத்தழல்மேனி-முழுமை யாகிய நெருப்பையொத்த திருமேனியை, சொக்கதாக - அழகாக, காட்டிய தொன்மையும் - பாண்டியற்குக் காட்டிய பழைய தன்மையும் என்றவாறு.

என்றது இறைவன் பாண்டியற்குக் குதிரை கொண்டு வந்த ஞான்று, தான் இவர்ந்துவந்த குதிரைக்குத் தீனி யூட்டும் பொருட்டுக் கொள் முதலியன வேவுவித்து

---

* தொல்காப்பியம். சொல். ௬0௯.

† புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ௧, ௬.

இட்டபையைத் தானே எடுத்து அதன்வாயிற் கட்டுவானாய் அனற்பிழம்பை யொத்த தன் அருட்டிருமேனியைப் பாண்டியன் காணுமாறு காட்டிய அருட்பான்மையைக் கூறியது.

'மொக்கணி' கொள் முதலியன இட்ட பை. "கழுவிய பயறுங் கொள்ளுங் கடலையுந் துவரையோடு, முழுவதுஞ் சிறக்க விட்டே மொக்கணி முட்டக்கட்டி"* என்றார் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பியும்.

'அருளிய' என்பது செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். அருளும்பொருட்டு என்று பொருளாம்.

'முழுத்தழல்' அனற்பிழம்பு.

சொக்கு - அழகு; இப்பொருட்டாதல் பிங்கலந்தையிற் காண்க.

இனி, "ஒரு நாமம் ஓர் உருவம் ஒன்றும் இலா" முதல்வற்கு முழுத்தழல்போலும் மேனி உளதாக அடிகள் ஆண்டாண்டு ஓதுதல் என்னையெனின்; மக்களாகிய சிற்றுயிர்களாற் காணவுங் கருதவும்படாத இயல்பினனாகிய இறைவன் அவர்மாட்டு வைத்த பேரிரக்கத்தால் தன்னை அவர் ஒருவாற்றானாயினுந் தெளியக் கண்டு வழிபட்டு உய்தற்பொருட்டுத், தான் அவர் கட்புலனெதிரே தன்னை விளங்கக் காட்டுதற்கு வாயிலாய்நிற்பது அனற்பிழம்பு ஒன்றுமேயாம். மண் புனல் அனல் வளி விசும்பு என்னும் ஐம்பெரும் பொருள்களுள் அனலினையே தான் விளங்குதற்கு வாயிலாக அவன் கொண்டவா றென்னையெனின்; அனல் ஒன்றுமே இறைவனியல்பை ஒருபுடை யொப்பதாம். யாங்ஙனமெனின், இறைவன் அருளொளியுடையனாய் உயிர்களின் அகத்தேயுள்ள ஆணவவல்லிருளைத் துரக்குமாறுபோல, அனலும் ஒளியுடைப்பொருளாய் உயிர்கட்குப் புறத்தேயுள்ள பாயிருளைப் பருகுதலானும்; இறைவன் தான் என்றுந் தூயனாய் இருந்தே தூயவல்லா

---

* குதிரை நரியான திருவிளையாடல், 6.

ஏனைப் பொருள்களையெல்லாந் தூய்மை செய்தல்போல, அனலும் தான் என்றுந் தூயதாயிருந்தே தன்பாற் சார்ந்த தூயவல்லா எல்லாப்பொருள்களையும் எரித்துச் சாம்பராக்கித் தூய்மை செய்தலானும்; இறைவன் ஆக்கல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்கள் புரியுமாறு போல, அனலும் உடம்புகளைப் படைத்தற்கு வேண்டுமளவு வெம்மையைத் தந்து படைத்தும், படைக்கப்பட்ட அவை நிற்க வேண்டுங் கால எல்லையளவும் தனது வெம்மை மிகாதுங் குறையாதும் உலாவவைத்து அவற்றைக் காத்தும், அவற்றின் காலவெல்லை கழிந்த துணையானே தனது வெம்மையை மிகுத்தேனுங் குறைத்தேனும் அவற்றை அழித்தும் முத்தொழில் புரியக் காண்டலானும்; இறைவன் அருவாயும் உருவாயுமிருந்து உயிர்களாற் பற்றப்படாமைபோல, அனல் விறகினுள் அருவாய் மறைந்திருந்தும் முறுகக் கடைந்தவழி அவ்விறகின்கட் புலனாய் உருவுகொளத் தோன்றியும் எவரானும் எதனானும் பற்றப்படாத இயல்பிற்றாய் நிற்றலானும், இறைவன் எல்லாவுலகங்களினும் எல்லாப் பொருள்களினும் எல்லா உயிர்களினும் விரவிநிற்றல்போல, அனலும் எல்லா உலகங்களினும் எல்லாப் பொருள்களினும் எல்லா உயிர்களினும் ஊடுருவி நிற்றலானும் அனல் ஒருவாற்றான் இறைவனியல்போடு ஒப்புமை யுடைத்தாதல் கண்டுகொள்க. இஃதல்லாத ஏனை நான்கு பொருள்களில் வளியும் விசும்பும் ஒருவாற்றானும் கட்புலனாகாத அருவப் பொருள்களாய்த் தம்மியற்கையில் ஒளிவிளக்கமில்லாதனவா யிருத்தலானும், மண்ணும் புனலும் கட்புலனாம் உருவுடையவேனும் தம் இயற்கையில் அங்ஙனமே ஒளிவிளக்கம் வாயாதனவாய்த் தூயவல்லாப் புன்பொருட் சேர்க்கையால் தாமுந் தூய்மைகெட்டுப் போவனவாய்ப் பருப்பொருள்களாய் உயிர்களாற் பற்றப்படுவனவாய் இருத்தலானும் அவை நான்கும் இறைவனியல்போடு ஒருசிறிதும் ஒவ்வாமையின் அவை அவனது விளக்கத்திற்கு வாயிலாக மாட்டாவாயின வென்க. முதல்வன் அனற் பிழம்பினையே ஓர் ஒப்பற்ற வாயிலாய்க்கொண்டு விளங்கித்

தோன்றி ஆருயிர்கட்கு அருள்புரிதல் கண்டன்றே இருக்கு வேதம் முழுவதூஉம் அனற் கடவுள் வழிபாடு மிகுத்தெடுத் தோதுவதாயிற்று. அவ்விருக்குவேதத்தின் முதல் ஏழு மண்டிலங்களினும் மண்டிலங்கடோறும் முதற்கண் அனற் கடவுள் வழிபாடு விதந்தெடுத்து ஓதப்பட்டதூஉம், அனற் பிழம்பின்கண் விளங்கித்தோன்றும் உருத்திரன் ஒருவனே அவ்வேதத்தான் அறிவுறுக்கப்பட்ட முழுமுதற் கடவுள் என்பது தெற்றெனப் புலப்படல்வேண்டி அவ்வேதத்தின் இறுதிக்கண் நின்ற பத்தாம் மண்டிலத்தின் முதலினும் ஈற்றினும் அவ்வனற் கடவுள் வழிபாடு விதந்தெடுத் துரைத்து முடிக்கப்பட்டதூஉம் இவ்வுண்மையினை நிலை பெற நாட்டும் என்க.

இவ்வாறு அனற்பிழம்பின்கண் விளங்கித் தோன்றி நின்று அருள் வழங்கும் முழுமுதற் கடவுளும், அக்கடவுள் விளங்குதற்கு வாயிலான அனலும் உருத்திரப் பெயரால் வழங்கப்படுதலை அதன் முதன் மண்டிலத்து நாற்பத்து மூன்று நூற்றுப் பதினேந்தாம் பதிகங்களிலும், இருபத் தேழாம் பதிகத்தின் பத்தாம் மந்திரத்தும் இரண்டாம் மண்டிலத்தின் இரண்டாம் பதிகத்தின் ஐந்தாம் மந்திரத் தும் நான்காம் மண்டிலத்தின் மூன்றும் பதிகத்தின் முதல் மந்திரத்தும் முறையே கண்டுகொள்க. இவ்வரிய பெரிய உண்மை,

“எரிபெ ருக்குவர் அவ்வெரி ஈசன
துருவ ருக்கம தாவ துணர்கிலார்
அரிய யற்கரி யானை அ யர்த்துப்போய்
நரிவி ருத்தம தாகுவர் நாடரே ”

என்னும் திருநாவுக்கரசு அடிகளின் தேவாரத் திருமொழி யால் நன்குணரப்படும்.

சிவபிரான் இங்ஙனம் அனல் வடிவினராய் விளங்கு தல் கண்டே சாந்தோக்கிய உபநிடதமும் “பொற்றாடியுடனும் பொற்குஞ்சியுடனும் நகம் முதலாக முழுதும் பொன வண்ண

மாய் ஞாயிற்றினால் மலர்ந்த இரண்டு செந்தாமரை போலும் விழிகளும் உடையர் இந்த ஞாயிற்றின் இடையேயுள்ள இரண்ணியபுருடர்" என்று கூறுகிற்கும். இனித் தைத்திரீய ஆரணியகமும் "பொற்றோள் உடையார்க்குப், பொன்னிறம் வாய்ந்தார்க்குப், பொன்உரு வுடையார்க்கு வணக்கம்" என்று கூறிற்று. இவ்வாறே,

"பொன்னேர் தருமே னியனே புரியும்
மின்னேர் சடையாய் விரைகா விரியின்
நன்னீர் வயல்நா கேச்சர நகரின்
மன்னே யெனவல் வினைமாய்ந் தறுமே"

என்று திருஞான சம்பந்தப் பெருமானும்,

"விண்ணுலகின் மேலார்கள் மேலான் றன்னை
மேலாடு புரமூன்றும் பொடிசெய் தானைப்
பண்ணிலவு பைம்பொழில்சூழ் பழனத் தானைப்
பசும்பொன்னின் நிறத்தானைப் பால்நீற் றானை
உண்ணிலவு சடைக்கற்றைக் கங்கை யாளைக்
கரந்துமையோ டுடனாகி யிருந்தான் றன்னைத்
தெண்ணிலவு தென்கூடற் றிருவா லவாய்ச்
சிவனடியே சிந்திக்கப் பெற்றே னானே"

என்று திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,

"பொன்செய்த மேனியினீர் புலித்தோலை அரைக்க சைத்தீர்
முன்செய்த மூவெயிலும் எரித்தீர் முதுகுன் றமர்ந்தீர்
மின்செய்த நுண்ணிடை யாள்பரவை யிவடன்மு கப்பே
என்செய்த வாறடிகேள் அடியே னிட்டளங் கெடவே"

என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் அருளிச்செய்தமை காண்க.

அனற் பிழம்பின் நிறம் பொன் வண்ணமாகலின் அதனுள் முனைத்து விளங்குஞ் சிவபிரானும் அவ்வண்ணம் உடையராக வழுத்தப்படுவாராயினர். இன்னும், ஞாயிற்று மண்டிலம் என்ஞான்றும் மாறா இயற்கையனற் பிழம்பு வடிவாய்த் திகழ்வ தொன்றாகலின், இறைவன் எக்காலும்

அதன்கண் விளங்கியபடியா யிருப்பரென்பதுபற்றியே, காயத்திரி மந்திர வழிபாடு மிகச் சிறந்ததாக வைத்துப் போற்றப்படுகின்றது. இருக்குவேத மூன்றும் மண்டிலத்தின் இறுதிப் பதிகத்தின் கண்ணதான அக்காயத்திரி மந்திரம் வருமாறு :

"ஓம்தத்ஸவிதுர்வரேண்யம் பர்க்கோ தேவஸ்யதீமஹி
தியோயோந: ப்ரசோதயாத்."

இது கழிபெருஞ் சிறப்பிற்ருகிய மந்திரமாய் யாவரானுங் கைக்கொள்ளப்படுதலின் இதன் சொற்பொருளும் பிறவும் ஈண்டு ஒரு சிறிது உரைக்கின்ரும்: ய: - எது, ந:- நம்முடைய, திய :- அறிவினை, பிரசோதயாத் - உந்துகின்றதோ, தத் — அந்த, ஸவிது:-ஞாயிற்றின்கண் விளங்கும், வரேண்யம் - வணங்கற்பாலரான, பர்க்க :- பர்க்கனென்னும் சிவபிரானுடைய, தேவஸ்ய - அருளொளியினை, தீமஹி - நாம் நினைக்கின்ருேம் என்றவாறு.

மக்களறிவினை இயக்குவதாகிய செயல் ஞாயிற்றின் மேலும் ஞாயிற்றினுள் விளங்கும் சிவபிரான் மேலும் செல்லற்பாலதாம். ஞாயிறு புறத்தேயுள்ள ஒளிவடிவினது, சிவபிரான் அதன் அகத்தேயுள்ள அருளொளி வடிவினர்; மக்கட்குப் புறஅறிவு விளங்குவதற்கு வாயிலாய்நிற்பது கண், அக அறிவு விளங்குவதற்கு வாயிலாவது உள்ளம். இனிக் கண்ணறிவை விளக்குதற்கு ஞாயிற்றினொளி இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டாற்போல, உயிரின் உள்ளறிவை விளக்குதற்கும் இறைவனது அருளொளி இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டது. உயிரும் உடம்பும் பிரிவின்றி நிற்றல்போல, அவ்விரண்டனையும் ஒருங்கே விளக்கும் அகப்புற வொளிகளும் பிரிவின்றி நிற்றற்பொருட்டுச் சிவமும் ஞாயிறும் உடங்கியைந்து நிற்பவாயின. இவ்வாறு நின்று புறத்தே கண்ணறிவினையும் அகத்தே உயிரறிவினையும் ஒரு காலத்து ஒருங்கு விளக்கும் ஞாயிறு சிவம் என்னும் இவ்விரண்டின் வழிபாடும் இக்காயத்திரி மந்திரத்தின்கண் ஒன்ருய் வைத்துரைக்கப்பட்டது.

இனி, உயிர் இல்வழி உடம்பு பயன் இன்றுனாற்போல, இறைவனது அருளொளி இல்வழி ஞாயிறும் பயனுடைத் தன்றாம். எனவே, ஞாயிற்றின் விளக்கத்திற்கும் ஏதுவாய் அதனைப் பயன்படுத்துவதூஉம் அதன் உள் ஒளிரும் சிவ வொளியேயா மென்பது பெறப்படும். இவ்வுண்மை தேற மாட்டாதார் காயத்திரி மந்திரம் வெறும் பகலவன் வழி பாடே நுதலுவதெனக் கூறி அதனை முப்பொழுதும் பொரு ளறியாது உருவேற்றிப் பயன்பெறுது கழிவர்; இப்பெற்றிப் பட்டார்க்கு இரங்கியே யன்றே,

> "அருக்கன் பாதம் வணங்குவர் அந்தியில்
> அருக்கன் ஆவான் அரன்உரு அல்லனே
> இருக்கு நான்மறை ஈசனை யேதொழுங்
> கருத்தி னைஅறி யார்கள் மனவரே"

என்று திருநாவுக்கரசு அடிகளும் அருளிச் செய்தனர்.

அற்றேல், இக்காயத்திரி மந்திரம் சிவபிரான் மேற்று தல் எற்றாற் பெறுதுமெனின் ; பர்க்கன் என்னும் பெய ராற் பெறுதும்; பர்க்கன் என்னும் பெயர் சிவபிரான் ஒரு வர்க்கே உரியதாதல் அமரநிகண்டினுட் காண்க.

இனி, மைத்திராயணீயோபநிடதமும் இக்காயத்திரி மந்திரப் பொருளை விரித்துரைத்து இதனைச் சிவபிரான் மேற்றாகவே வைத்து நிறீஇ விளக்குமாறுங் கடைப் பிடிக்க. "பர்கஇதி ருத்திரோ ப்ரம்ம வாதிந:" என்று அவ்வுபநிடதம் முடித்துக் கூறுமாற்றால் பர்க்கன் உருத்தி ரனே எனத் தெளிவுறுத்தியது. மேலும் அது பர்க்கன் என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் விரித்துரைக்குமாறும் நினைவுகூரற் பாலதாம். அச்சொல்லின் முதல் நின்ற ப என்னும் எழுத்து ஒளியினை உணர்த்துவதாகலின் ஞாயிற்று மண்டிலத்தின் நடுவணும் கண்ணின் கருவிழியி லும் விளங்குவோன் பர்க்கனாகிய சிவபெருமானே என்பது பெறப்படும் ; இனி ஒளியினைக் கொண்டு அதனைத் தரும் பொருள் அறியப்படுதலால், ப என்னும் எழுத்து ஒளியினை

யும் க என்னும் எழுத்து அவ்வொளியினைத் தரும் சிவ பிரானையுங் குறிக்குமென்பது பெறப்படும்; இனிப், பர்க்கன் எனுஞ் சொற் பர்ச்சனம் செய்வது அல்லது வெதுப்புவது என்னும் பொருளையுந் தருதலால் அவ்வாற்றால் அஃது எவற்றையும் அழிப்பது, அல்லது மலபரிபாகம் வருவிப் பது, அல்லது அகத்தே உயிர்வளியி லியங்கி உயிர்கள் உண்ட உணவைப் பதப்படுத்துவது என்னுந் தொழில் களைப் புரிவோன் அவன் என்பதும் பெறப்படும்; இவையே யன்றி, ப என்னும் எழுத்து விளங்கச் செய்தல் எனவும், ர் என்னும் எழுத்து விரும்பச் செய்தல் எனவும், க என் னும் எழுத்து இடமாயுள்ளதெனவும் பொருடருதலின் தாமாகவே விளங்கமாட்டாத எல்லா உலகங்களையும் அவ் வுலகத்துப் பொருள்களையுந் தனக் கியற்கையாகவே யுள்ள ஒளியால் விளங்கச் செய்வோனும், அறியாமையாற் பற்றப் பட்டு ஒன்றினும் விருப்பின்றிக்கிடந்த உயிர்கட்குப் பொருள்கண்மாட்டு விருப்பினை ஏவி அறியாமையை அகற்றுவோனும், உயிர்கள் அழிப்புக்காலத்தில் ஒடுங்கிப் படைப்புக் காலத்தில் மீளத்தோன்றிப் பின்னர்த் தத்தங் கால எல்லையளவும் நிற்றற்கு நிலைக்களமாவோனும் பர்க் கனாகிய சிவபிரானே என்பது அறியற்பாற்று என்றும் அவ்வுபநிடதம் அறிவுறுத்துவதாயிற்று. இருக்குமா மறையின்கட் போந்த காயத்திரிமா மந்திரப்பொருள் சாம வேத முடிபாகிய மைத்திராயணீயோபநிடதத்தாலேயே ஐயந்திரிபின்றி இங்ஙனம் இனிது விளக்கப்பட்டுச் சிவ பிரான் மேற்றாகவைத்து அறுதி கட்டப்பட்டமையால், இம் மறைமொழியோடு முரணி இதற்கு வேறு வேறு பொருளுரைக்கப் புகுவார் புன்செயல் ஒரு சிறிதும் பயன் படாதென வுணர்க.

இங்ஙனம் உயிர்கட்குச் சேய்த்தாய் வானின்கண் இயற்கை யொளிப்பிழம்பாய்த் திகழும் ஞாயிற்று மண் டிலத்தினும், அவற்றிற்கு அணித்தாய் நிலத்தின்கட் செயற்கையாக வேட்கப்படும் வேள்வித் தீப்பிழம்பினும்

சிவபிரான் முனைத்து விளங்குதல் பற்றியே அவனை 'முழுத் தழல் மேனிய' னாக வைத்து ஈண்டு அடிகள் அருளிச் செய்வாராயினர்.

அற்றேல் அஃதாக, கட்புலனாய் விளங்கும் தீப்பிழம் பின்கட் செந்நிறம் அல்லது பொன்னிறம் உண்மையினைத் தெளியக் காண்டும்; கட்புலனாகா முதல்வற்கும் அந்நிறம் உண்டென்பது எற்றாற் பெறுதுமெனின்; அதனையும் ஒரு சிறிது விளக்கிக் காட்டுதும்: அறிவில்லாப் பருப் பொருள்கள் அத்துணையும் உருவும் நிறனும் உடையவாய்ப் புலப்படத் தோன்றுதற்குமுன் அவை நனி நுண்ணிய நிலையில் அவ்விரண்டும் புலனாகாமல் நின்றன. அவை அவ்விரண்டும் உடையவாய் புலப்பட்டுத் தோன்றுமாறு அவை தம்மைத் திரிபுபடுத்துவான் ஒரு முதல்வன் இல்வழி அவை தாமாகவே தோன்றமாட்டா. ஆதலால், எல்லா அறிவும் எல்லா ஆற்றலும் ஒருங்குடைய முதல்வன் அவற்றைத் தோற்றுவிக்கின்றுழி "இஃது இவ்வாறுருகுக" என்று தன் நினைவாற் கற்பிக்க, அந்நினைவின்படி இவ் வுலகமும் இவ்வுலகத்துப் பல்பொருள்களும் பல்வே றுருவும் நிறனும் உடையவாயின. எனவே, ஒவ்வொரு பொருளும் ஒவ்வோர் அமைப்பினைப் பெறும்முன் அவ் வமைப்பினை அதன்கட் டோற்றுவிக்கும் இறைவனது நினைவின்கண் அவ்வமைப்போடு ஒத்ததோர் உருவும் நிற னும் முற்கொண்டு அடைந்து கிடந்தனவாதல் துணியப் படும். யாங்ஙனமெனின், அழகிய ஒரு மாளிகையினை அமைக்கலுறுவான் ஒருவன் முற்கொண்டு தன் நினை வின்கண் அதனை இவ்விவ்வாறு அமைக்கற்பாற்றென்று வகுத்து அங்ஙனம் வகுத்துக் கொண்ட நினைவி னுருவுக் குப் பொருந்த அதனை அமைக்குமாறு போலவும், ஓவியம் எழுதுதலில் வல்லான் ஒருவன் ஒரு வடிவினை வரைதற்கு முன் தன் நினைவினுள் அவ்வடிவினைத் தெளிவுபடுத்திப் பின்னர் அதற்கேற்ப ஒன்றனைப் புறத்தே வரையுமாறு போலவும் என்பது. ஆகவே, புறத்தேயுள்ள பொருள்கட்கு

வடிவும் நிறனும் உளவாதல்போல அகத்தேயுள்ள உயிரின் நினைவிற்கும் உருவும் நிறனும் உளவாமென்பது பெற்ரும். பெற்ருமாயினும், பொருள்கட்குள்ள வடிவு நிறங்களின் இயல்பும், அறிவிற்குள்ள உருவு நிறங்களின் இயல்பும் வேறுவேரு மென்று உணர்ந்துகொள்க. என்னை? பொருள்களின் வடிவு நிறங்கள் அப்பொருள்கள் அழியுங் கால் அவற்ருேடு உடன் அழியும்; மற்று உயிரோ என்றும் அழியாது நிலைபேருய் நிற்ப தொன்ருகலின் அதன் நினை வின்கட் காணப்படும் உருவு நிறங்களும் அதனேடொன்ருய் என்றும் நிலைபேருய் நிற்குமென்க. இனி, அறிவுடைய உயிர்களுள் எல்லாம் மிக்கதாய்ப் பேரறிவுக் களஞ்சியமாய் விளங்குவது இறைமுதற்பொருள் ஒன்றேயாமென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகலின், அதன் நினைவின்கண் எல்லா உருவும் நிறனும் நிலைபேருய் உளவாமென்பதூஉம், அவற்றிற் கேற்பவே மாயையிற் றிரண்டெழும் பொருள்கள் அத்துணையும் வடிவும் நிறனும் பெறுவனவா மென் பதூஉம், அங்ஙனமாயினும் முதல்வனது அறிவின்கட் காணப்படும் அவற்றினியல்பும் மாயையிற் காணப்படும் பிறவற்றி னியல்பும் தம்முள் வேறு வேரு மென்பதூஉம் பகுத்துணர்ந்துகொள்க. இதுகொண்டு, அனற்பிழம் பிற்குச் செந்நிறம் அல்லது பொன்னிறம் உளதாதல்போல இறைவனது அறிவுருவிற்குஞ் செந்நிறம் அல்லது பொன் னிறம் உளதாதல் தேற்றமாம் என்க. அறிவுக்கும் உரு வம் உண்டென்பது இஞ்ஞான்றை இயற்கைப் பொருணூ லார் செய்துபோதரும் ஆராய்ச்சிகளானும்,

"சத்திதன் வடிவே தென்னிற் றடையிலா ஞான மாகும்[னின்
உய்த்திடும் இச்சை செய்தி இவைஞானத் துளவோ வென்
எத்திற ஞான முள்ள தத்திறம் இச்சை செய்தி
வைத்தலான் மறப்பில் ஞானல் மருவிடுங் கிரியையெல்லாம்"

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருப்பாட்டானும் அறிந்து கொள்க. இன்னும் இதன் விரிவைச் 'சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி' யுள் யாம் உரைத்ததுகொண்டு கண்டுகொள்க.

அரியொடு பிரமற் களவறி ஒண்ணுன்
நரியைக் குதிரை ஆக்கிய நன்மையும்,
ஆண்டுகொண் டருள அழகுறு திருவடி
பாண்டி யன்றனக் குப்பரி மாவிற்
றீண்டு கனகம் இசையப் பெருஅ
தாண்டான் எங்கோன் அருள்வழி இருப்பத்
தூண்டு சோதி தோற்றிய தொன்மையும்

அரியொடு பிரமற்கு அளவு அறி ஒண்ணுன் - திருமாலுடனே கூட நான்முகனாலும் அளவு அறியப் பொருந்தாதவன், நரியைக் குதிரை ஆக்கிய நன்மையும் - நரிகளைக் குதிரைகளாக்கிய நலமும், 'ஆண்டுகொண்டருள அழகுறு திருவடி' என்னுஞ் சொற்றொடரை அழகு உறு திருவடி ஆண்டுகொண்டு அருள என மாற்றி அழகு பொருந்திய திருவடியால் அடிமை கொண்டு அருளும்பொருட்டு எனப் பொருளுரைக்க. பாண்டியன் தனக்குப் பரிமா விற்று - பாண்டிய மன்னனுக்குக் குதிரைகளை விற்று, ஈண்டு கனகம் இசையப் பெருது - அதற்காக அவன் தந்த திரண்ட பொன்னைப் பெறுதற்கு உடன்பாடுருமல், ஆண்டான் எங்கோன் அருள்வழி இருப்ப - என்னையும் அடிமைகொண்டவணுகிய எம் அரசனது அருள் நெறியையே யான் நாடியிருக்குமாறு, தூண்டு சோதி தோற்றிய தொன்மையும் - செலுத்தும் ஒளி வடிவினை அடியனேன் கண்ணெதிரே தோன்றச்செய்த பழைய தன்மையும் என்றவாறு.

'அரியொடு பிரமற்கு அளவறி யொண்ணுன்' என்றது தேவர்களுள் மிக்க திருமாலும் நான்முகனுந் தாந்தாமே பெரியரெனத் தம்முட் கருதித் தருக்குதலான் அவரறிவுக்கும் எட்டாமல் அப்பாற்பட்டவன் இறைவன் என்பதனை உணர்த்தியபடியாம். இக்கருத்தினை யுட்கொண்டே ஈசாவாசியோபநிடதமும் "தேவர்கள் அவனை அறிவோமென விரைந்தோடியும் அவன் அவர்கட்கு வேருய் அவர்களை மேற்கடந்து போயினன்" என்று கூறுவதாயிற்று. யான்

எனது என்னுஞ் செருக்கு அற்றவர்கட்கே இறைவன் திருவடியைத் தலைக்கூடுதல் பொருந்தும் என்பதற்கு,

"யான்என தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த உலகம் புகும்"

எனவும், *

"ஓங்கார மேநற் றிருவாசி யுற்றதனின்
நீங்கா எழுத்தே நிறைசுடராம்—ஆங்காரம்
அற்றார் அறிவர்அணி அம்பலத்தான் ஆடல்இது
பெற்றார் பிறப்பற்றார் பின்"

எனவும் † போந்த திருவெண்பாக்களே சான்றாம்

பிரமற்கு - பிரமனால்; உருபு மயக்கம்.

ஒன்றான் என்பது ஒண்ணான் எனத் திரிந்தது.

இறைவன் குதிரைச் சேவகனாய்க் குதிரையூர்ந்து வந்தபொழுது தேவராலுங் காண்டற்கரிய அவனுடைய திருவடிகள் தாமும் பாண்டியனும் கண்டுகளித்தற்கு எளியவாய் வந்த அருட்பான்மையினை வியந்து 'ஆண்டுகொண்டருள அழகுறு திருவடி' என்றெடுத்தோதினார்.

ஈண்டு கனகம் - திரண்ட பொன்; ஈண்டு என்னுஞ் சொல் இப்பொருட்டாதலை "ஈண்டிய, மழையென மருளும் பஃறோல்" என்பதன் ‡ உரையிற் காண்க.

இறைவன் குதிரைகளைக்கொண்டு பாண்டியன்பாற் சென்றது பொன் பெறுதற் பொருட்டாகவன்றி, அடிகளை ஆண்டு கொள்ளுதல் பொருட்டாகவேயா மென்பது தெரிப்பார் "ஈண்டு கனகம் இசையப்பெறாது, ஆண்டான்" என்றருளிச் செய்தார்.

எல்லா வுலகங்களையும் அவ்வுலகத்துப் பொருள்களையும் தனக்கே மெய்யுரிமையாக வுடைய முதல்வற்குப் பாண்டியன் றருவதொரு பொருளுமுண்டோ! ஆகவே,

---

* திருக்குறள், ௬௨௬. † உண்மை விளக்கம், ௬௫.
‡ புறநானூறு, கஎ.

தன் அடியவரைக் காத்தல்வேண்டிக் குதிரை விற்றல் தலைக்கீடாக இறைவன் தோன்றினானென்பது.

பாண்டியன் தான்தந்த பொற்றிரளுக்கு ஈடாகக் குதிரை கொணர்வித்தல் வேண்டுமெனவும், அங்ஙனஞ் செய்யாதொழியின் தான்றந்த பொற்றிரளைத் திரும்பச் செலுத்துதல் வேண்டுமெனவும் வலியுறுத்தி அருளின்றி அடிகளை அளவின்றியே வருத்தா நிற்க, இறைவனே அடிகள் பட்ட கடனைத் தீர்ப்பான் வேண்டி எவர்க்கும் அரியதன் றிருவுருவை எல்லாருங் காணுமாறு காட்டிக் குதிரைமேற் கொண்டுபோந்து அவரை அத்துன்பத்தி னின்றும் மீட்டுக் காத்தருளினனாகலின் எந்நிலையினுங் காத்தாட்கொள்ளும் அவ் ஐயன் அருள் நெறியே எக்காலும் விரும்பற்பாலதென்று உணர்த்துவார் 'எங்கோன் அருள்வழி இருப்ப' எனவும், அவ்வருணெறியை விரும்புமாறு தூண்டுவதும் அவனருளே என்றுணர்த்துவார் 'தூண்டு சோதி' எனவும் அருளிச் செய்தார்.

தூண்டுதல் - செலுத்துதல், இதற்கு இப்பொருள் உளதாதலைப் பிங்கலந்தையுட் காண்க.

அந்தணன் ஆகி ஆண்டுகொண் டருளி
இந்திர ஞாலங் காட்டிய இயல்பும்;

அந்தணன் ஆகி - ஒரு பார்ப்பன வடிவினனாகத் தோன்றி, ஆண்டுகொண்டு அருளி - என்னை அடிமையாகக் கொண்டு அருள்செய்து, இந்திரஞாலம் காட்டிய இயல்பும் - மாயவித்தை காட்டிய தன்மையும் என்றவாறு.

"அந்தணர் என்பது அழகிய தட்பத்தினையுடையா ரென ஏதுப்பெயராதலின், அஃது அவ் அருளுடையார் மேல் அன்றிச் செல்லாது" என்று பரிமேலழகியார் உரை கூறுதலின் *, கால்வழி கால்வழியாய் அருளொழுக்கத்திற் றலைசிறந்து நிற்கும் பார்ப்பனர்க்கும் அந்தணர் என்னுஞ் சொல் உரித்தாயிற்று. இறைவன் ஓர் அந்தணன் வடிவிற்

* திருக்குறள், ௩0.

றேன்றிக் குருந்த மரத்தின்கீழ் வைகித் திருவாதவூரடிகளை ஆண்டுகொண்டு அருள்செய்தானென்பதனை "முன்னே எனையாண்ட பார்ப்பானே எம்பரமா" என்று * அடிகள் பிறண்டுங் கூறுதலாற் கண்டுகொள்க.

'இந்திர ஜாலம்' என்னும் வடசொற்றொடர் 'இந்திர ஞாலம்' என மருவிற்று. வடமொழியில் 'ஜாலம்' என்னுஞ் சொல் வலை என்னும் பொருளை உணர்த்துவதாகலின், இச்சொற்றொடர் 'இந்திரன் விரித்த வலை' அல்லது இந்திரன் செய்த தந்திரங்கள் எனப் பொருள்படுவதாம். இந்திரன் தனக்கு மாறுன அசுரரை அழிக்கும்பொருட்டுச் செய்த விரகுகள் மிகச் சிறந்தவாதல்பற்றி, அவை போன்ற மாயவிச்சைகளும் செயற்கரிய செயல்களும் 'இந்திர ஞாலம்' என்று வழங்கப்படுவவாயின. இறைவன் குருந்தின்கீழ்ப் பன்மாணவர் புடைசூழ மக்கள் வடிவிற் றேன்றித் தம்மை அடிமைகொண்டபின் மறைந்தருளின பான்மை அடிகட்குப் பெருமாயமாய்த் தோன்றினமைபற்றி அதனை இந்திர ஞால மென்றுரைத்தருளினர். இதுவே அடிகட்குக் கருத்தாதல் "அந்தமில் பெருமை அழலுருக் கரந்து, சுந்தர வேடத் தொருமுதல் உருவுகொண், டிந்திர ஞாலம் போலவந் தருளி" என்று இத் திருவகவலிற் பின்னருங் கூறுமாற்ருற் பெறப்படும்.

மதுரைப் பெருநன் மாநக ரிருந்து
சரு. குதிரைச் சேவகன் ஆகிய கொள்கையும்,
ஆங்கது தன்னில் அடியவட் காகப்
பாங்காய் மண்சுமந் தருளிய பரிசும்;

மதுரைப்பெருநல்மா நகர் இருந்து - மதுரையாகிய பெரிய நல்ல சிறந்த நகரத்திலிருந்து, குதிரைச் சேவகன் ஆகிய கொள்கையும் - குதிரைஆள் ஆகிய கோட்பாடும், ஆங்கு அதுதன்னில் அடியவட்கு ஆக - குதிரையாள்

* புணர்ச்சிப்பத்து, கO.

ஆனதுபோலவே அம்மதுரைமாநகரில் அடியவளான பிட்டு வாணிச்சி பொருட்டாக, பாங்காய் மண்சுமந்து அருளிய பரிசும் - உரிமையாய் மண்ணைச் சுமந்தருளிய பண்பும் என்றவாறு.

'சேவகன்' என்பது ஏவலாள் எனப் பொருள்படும் ஒரு வடசொல்.

'ஆங்கு' வினையுவமத்தின்கண் வந்தது*. இது 'குதிரைச்சேவகன் ஆகி' என்பதனை அவாவிநின்றமையின் அச்சொற்றொடரை வருவித்துக் 'குதிரைச்சேவகன் ஆகியாங்கு' என்று உரைக்க. இஃது இங்ஙனம் பொருள்படுதலை அறியாதார் 'ஆங்கு' என்பதற்கும் மதுரை என்றுரைத்து 'அதுதன்னில்' என்பதற்கும், மதுரையென்றுரைத்தார்.

பாங்கு - உரிமை. இப்பொருட்டாதல் திவாகரத்துட் காண்க. பிட்டுவாணிச்சிக்கு உறவு உரிமையுடைய ஆள் போல் வந்தமையால் இங்ஙனம் கூறினர்.

உத்தர கோச மங்கையுள் இருந்து
வித்தக வேடங் காட்டிய இயல்பும்

உத்தரகோச மங்கையுள் இருந்து - உத்தரகோச மங்கையென்னும் ஊரிலிருந்து, வித்தக வேடம் - ஞானவுருவான கோலத்தை, காட்டிய இயல்பும் — காட்டிய தன்மையும் என்றவாறு.

உத்தரகோச மங்கையில் அருந்தவம் ஆற்றிய அறுபத்து நான்கு முனிவரர் தமக்கு இறைவனே திருவுருக்கொண்டு எழுந்தருளி மெய்யறிவு கொளுத்தல் வேண்டுமென்று பெரிதும் குறையிரப்ப, அவரது வேண்டுகோளுக்கு ஒருப்பட்டு ஐயனும் தனது திருவுருவினைக் காட்டி அவர் தமக்கு மெய்ப்பொருள் அறிவுறுத்தான்

---

* தொல்காப்பியம், உவமவியல், கக.

எனப் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி திருவிளையாடற் புராணங் கூறுகிற்கும். †

'வித்தகம்' வித் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்து ஞானம் என்னும் பொருளை யுணர்த்தும் ஒரு வடசொல்; இச்சொல்லுக்குப் 'புகழ்மிக்க' என்னும் பொருளும் உண்டு.

உத்தரகோசமங்கை என்பது உயர்ந்த ஆகமநூல் களை வெளியிட்ட இடமாதல்பற்றி அப்பெயர் பெற்ற தென்பர். ‡ உத்தர - உயர்ந்த, கோசம் - நூல்.

௫௦ பூவணம் அதனிற் பொலிந்திருந் தருளித்
தூவண மேனி காட்டிய தொன்மையும்;

பூவணம் அதனில் - பூவணம் என்னுந் திருப்பதியில், பொலிந்திருந்து அருளி - விளங்கியிருந்தருளி, தூவண மேனி - தூய அழகினையுடைய திருவுருவினை, காட்டிய தொன்மையும் - காட்டிய பழைமையும் என்றவாறு.

என்றது, பொன்னனையாள் என்னும் ஒரு பெண்மணி சிவபெருமானிடத்தும் அவனடியாரிடத்தும் அளவுபடாத மெய்யன்புடையளாய், நாடோறும் எதிர்ப்படுந் தொண் டர்க்கு அறுசுவை யுணவு ஊட்டி ஒழுகிவருங்காற், சிவ பெருமான் திருவுருவினைப் பொன்னாற் சமைத்துவைத்து வழிபாடாற்றுதற்கு மிக்க விழைவுடையளானாள்; தன் னிடத்துள்ள பொருள் திருத்தொண்டர் வழிபாட்டிற் கன்றித், தான் கருதிய திருவடையாளம அமைத்தற்குப் போதாமை கண்டு பெரிதும் வருந்திய உள்ளத்தளாய் இருப்ப, அஃதுணர்ந்து அவள் குறையினைத் தீர்ப்பான் வேண்டி இறைவனே ஒரு சித்தர் வடிவில் அவள்பாற் போந்து, அவள் இல்லத்தின்கணிருந்த இருப்பு முட்டுகளை யெல்லாம் ஒருங்கு தொகுப்பித்து, அவையெல்லாம் பொன்னுமாறு மருந்துபூசிக் கொடுத்து மறைந்தருள,

---

† வலைவீசின திருவிளையாடல், உஉ. ‡ வலைவீசின திருவிளையாடல், உக.

அந்நங்கை இறைவனே தன்பொருட்டு எழுந்தருளிய பேரருட்டிறத்தை நினைந்து நைந்துருகிப் பின்னர் இறைவன் பணித்தவாறே அவற்றைத் தழலிற்பெய்து பொன்னாக்கி யெடுத்துக், கைவல் பொற்கொல்லரால் அழகியதோர் இறைவனுருச் சமைப்பித்து அதனை வழிபட்டு உய்ந்த வரலாற்றினைக் கூறியவாறும்.

இது மதுரைக்குக் கிழக்கே பன்னிரண்டு நாழிகை வழிகழிந்துள்ள திருப்பூவணம் என்னும் திருப்பதியின்கண் நிகழ்ந்ததென்று பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி திருவிளையாடற் புராணங் கூறு நிற்கும். *

'பொலிதல்' விளங்குதல் எனப் பொருள்படுதலைச் "சேணிற்பொலி செம்பொன் மாளிகை" † என்பதற்குப் பேராசிரியர் கூறிய உரையிற் காண்க;

வண்ணம் 'வணம்' என்று ஆயது "தொகுக்கும் வழித் தொகுத்தல்." வண்ணம் - அழகு எனப் பொருள் படுதல் பிங்கலந்தையிற் காண்க.

மேனி - உடம்பு; பிங்கலந்தை.

வாத ஊரினில் வந்தினி தருளிப்
பாதச் சிலம்பொலி காட்டிய பண்பும்;

வாத ஊரினில் - திருவாத வூரின்கண்ணே, வந்து இனிது அருளி - வந்து இனிதாக அருள்செய்து, பாதச் சிலம்பு ஒலிகாட்டிய பண்பும் - திருவடியில் இட்ட சிலம்பின் ஓசையைக் காட்டிய தன்மையும் என்றவாறு.

என்றது: குறிப்பிட்ட நாளிலே குதிரை வரும் வரும் என்று பாண்டியவரசன் எதிர்நோக்கியும் வாராமைகண்டு திருவாதவூரடிகளை அவன் வெகுண்டுரைக்க அவர் அதற்கு ஆற்றாது இறைவனைக் குறையிரந்து பாட, இறைவனும் நரிகளையெல்லாம் பரிகளாக உருவுதிரித்துக்

---

* பொன்னனையாளுக்கு அருள்புரிந்த திருவிளையாடல்.

† திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், உக.

கொண்டு தானும் ஒரு புரவிமீ தூர்ந்து வருவான், முற்கொண்டு திருவாதவூரின்கண் வந்து வழிநோக்கிய அடிகட்கு அவ்வூரின்கட் டனது திருவடிச் சிலம்பொலி யினைத் தோற்றுவித்தருளிய பான்மையை எடுத்துரைத்த வாறும். இந்நிகழ்ச்சியும் பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி திரு விளையாடலிற் கண்டு கொள்க. $

திருவார் பெருந்துறைச் செல்வன் ஆகிக்
ருரு கருவார் சோதியிற் கரந்த கள்ளமும்;

திருஆர் பெருந்துறை - அழகு நிறைந்த பெருந்துறை யில், செல்வன்ஆகி - ஆசிரியனாகத்தோன்றி, கரு ஆர் சோதியில்-எப்பொருட்கும் முதலாய் நிறைந்த பேர்ஒளியில், கரந்த கள்ளமும் - மறைந்த வஞ்சமும் என்றவாறு.

இறைவன் எல்லாம்வல்ல ஞானாசிரியனாய்த் திருப் பெருந்துறையில் எழுந்தருளித் தமக்கு மெய்ப்பொருள் அறி வுறுத்தியபின் பேரொளிப்பிழம்பில் மறைந்தமையினை ஈண்டுக் கூறினார். இதனை ஞானோபதேசஞ்செய்த திருவிளை யாடல் ருச ஆம் செய்யுளிற் காண்க. *

மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியாகிய கல்வி "கேடில் விழுச் செல்வ" மாகலின் ‡ அதனையுடைய ஞானாசிரியனைச் 'செல் வன்' என்றார். இனி, எல்லாச் செல்வமும் ஒருங்குடைய சிவபெருமானே ஞானகுரவனாய்த் தோன்றினமைபற்றிச் 'செல்வன்' என்றுரைத்தா ரெனினுமாம். சிவபெருமானைச் செல்வன் என்றுரைக்கும் வழக்குப் பண்டைக்காலத்தே உண்மை "முக்கட்செல்வர் நகர் வலஞ் செயற்கே" என்னும் பழைய தமிழ்ப்பாட்டினுங் காண்க. †

கரு-முதற்பொருள். இறைவன் இயற்கையாகவே முனைத்து விளங்குதற்கு வாயிலாய் நிற்கும் விந்துவொளி எல்லாப் பொருள்கட்கும் முதலாய் அவற்றைத் தோற்று

$ நரி குதிரையான திருவிளையாடல், சுஅ.

* பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி திருவிளையாடற்புராணம்.

‡ திருக்குறள், சoo. † புறநானூறு, சு.

விப்பதாகலின் அதனைக் 'கருவார்சோதி' என்று கூறினர். இனிக் 'கரு' என்பதற்கு பரமாணு எனப் பொருள்கொண்டு பரமாணுவுருவாய் விளங்கும் ஒளி என்று அச்சொற்றொடர்க்குப் பொருளுரைத்தலுமாம். 'கரு' பரமாணுவெனப் பொருள்படுதலை "கருவளர் வானத் திசையிற் றோன்றி" என்பதன்* உரையிற் காண்க.

பூவலம் அதனிற் பொலிந்தினி தருளிப்
பாவ நாசம் ஆக்கிய பரிசும்;

பூவலம் அதனில் - பூவலம் என்னும் திருப்பதியில், பொலிந்து இனிது அருளி - விளங்கி இனிதாக அருள் புரிந்து, பாவம் நாசம் ஆக்கிய பரிசும்-தீவினையை அழித்த தன்மையும் என்றவாறு.

தண்ணீர்ப் பந்தர் சயம்பெற வைத்து
நன்னீர்ச் சேவகன் ஆகிய நன்மையும்;

சயம்பெற - தன் அடியவனான பாண்டியன் வெற்றி அடையுமாறு, தண் நீர் பந்தர் வைத்து - குளிர்ந்த நீரினை உதவும் பந்தல் ஒன்று இட்டு, நல் நீர்ச் சேவகன் ஆகிய நன்மையும்-நல்ல நேரத்தில் நீரினைப் பருகத்தரும் ஆளாக உருவெடுத்த நன்றியும் என்றவாறு.

என்றது: பண்டொருகால் ஒரு பாண்டியன் சிவபெருமானிடத்து மிக்க அன்பு உடையனாக ஒழுகிவருங்கால் அவன் காலத்திலிருந்த ஒரு சோழமன்னன் அவனது அன்பின் திறத்தைக் கேள்வியுற்று மகிழ்ச்சிமீக்கூர்ந்து, தன் மகளை அவற்கு மணஞ்செய்விப்பான் விழைந்து தக்கார் பலரை அவன்பால் உய்ப்ப, அவனும் உவகையோடு அதற்கு ஒருப்பட்டான், இச்செய்தியினையுணர்ந்த அப்பாண்டிய அரசனின் தம்பி தீய இயல்பினனும் அஞ்சா ஆண்மையனு மாகலின் தன் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு அச்சோழ மன்னன்பாற் சென்று 'நின்மகளை எனக்கு மணஞ்

* பரிபாடல், உ.

செய்து தாராயேல், என்னெடு போர்க்கு வா' என்று அறை கூவ, அச்சோழன் அவனை எதிர்க்க அஞ்சி, அவற்கே தன்மகளைக் கொடுத்து அவனை மருமகனுக் கொண்டான். அதன் பின்னர் அச்சோழன் வடநாட்டில் தனக்குப் பெரும் பகைவனுயிருந்த ஓர் ஆரிய அரசனை வெல்லும்பொருட்டுத் தன் மருகனேடும் படையெடுத்துச் சென்று அவனைப் புறங் கண்டு மீண்டனன். மற்று, இச்சோழன் மருகனே தான் பெற்ற வெற்றிகளால் இறுமாப்புடையவனுகி, மதுரைமா நகரிற் செங்கோல் ஓச்சும் தன் தமையனை எதிர்த்து வென்று அவனது அரசுரிமையினையும் வௌவுதற்கு எண்ணிச், சோழனுடன் படையெடுத்து மதுரைமேற் செல்லாநிற்ப, இவனது வருகையினை யுணர்ந்த பாண்டியன் பெரிதும் அஞ்சினனுகி இறைவனைத் தொழுது 'ஐயனே யான் வலி யில்லேன், என் செய்கேன்!' என்று குறையிரப்ப. ஆண்ட வனும் 'நீ அஞ்சாது சென்று அவனை எதிரிட்டுப் போர் செய்! யாம் நினக்கு வென்றி தருகுவம்' என்று சொற்பிறப் பிக்க, அப்பாண்டியனும் அதனுல் மனவெழுச்சி யுடைய னுய்ச் சென்று அவ்விருவரோடும் மலையாநின்ருன். இரு திறத்தினர்க்கும் போர்மூண்டு நடக்கையில் கடுங்கோடை வெப்பம் அனலெனத் தீய்க்க அதனுல் மாற்ருர் படை நா வறண்டு இளைப்புற்றுப் போர்க்களத்தே வீழ்ந்து மாய்ந் தது. மற்றுச் சிவபிராற்கு மெய்யன்பனுன பாண்டியன் படை நின்ற பக்கத்தே ஒரு நறுமணத் தண்ணீர்ப்பந்தர் காணப்பட, அவனும் அவன் படைஞரும் அப்பந்தரிற் சென்று அங்கிருந்து ஓவாது நறுநீர் பருகத்தரும் ஒருவர் பால் எல்லாருங் குளிர்ந்த நறுமணநீர் பெற்றுப் பருகி அயர்வுதீர்ந்து கிளர்ச்சி பெற்றனர். அங்ஙனம் அயர்வுதீர்ந்த பாண்டியமன்னன் படை மாற்ருர் படையை முற்றுந் தொலைத்துப் பகைவனுய் வந்த தம்பியையும் அவன் மாம னையுஞ் சிறைபிடித்து மீள்கையில் அத்தண்ணீர்ப் பந்தர் காணுதாயிற்று. வெற்றிபெற்று மீண்ட பாண்டியன் இறைவன் தனக்குச் செய்த பேரருட்டிறத்தை நினைந்து நினைந்துருகி வாழ்த்தினுன் என்று இவ்வரலாற்றைப்

பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி திருவிளையாடற் புராணங் கூறு கிற்கும்.

பந்தல் 'பந்தர்' என்றானது மொழியிறுதிப்போலி என்பர்.

௬௦ விருந்தினன் ஆகி வெண்கா டதனிற்
குருந்தின் கீழன் றிருந்த கொள்கையும்;

விருந்தினன் ஆகி - புதிது வந்தோனாகி, வெண்காடு அதனில் - திருவெண்காட்டிலே, குருந்தின்கீழ் - குருந்தமர நீழலின் கீழ், அன்று இருந்த கொள்கையும் - அன்றொருகால் இருந்த கோட்பாடும் என்றவாறு.

பட்ட மங்கையிற் பாங்காய் இருந்தங்
கட்டமா சித்தி அருளிய அதுவும்;

பட்டமங்கையில் - பட்டமங்கை என்னுந் திருப்பதியில், பாங்காய் இருந்து-உரிமையாய் எழுந்தருளியிருந்து, அங்கு அட்டமா சித்தி-அவ்விடத்தே எட்டுப் பெரிய சித்திகளின் இயல்பினை, அருளிய அதுவும்-விரித்து உரைத்த அத் தன்மையும் என்றவாறு.

என்றது: முன்னொருகால் இறைவன் திருக்கைலையி லிருந்து இயக்க மகளிர் அறுவர்க்கு அட்டமாசித்திகளின் இயல்பினை விரித்துக் கூறி வருகையில் அம்மாதரார், இடையே பராமுகமாயிருந்தனராக, அதுகண்டு இறைவன் அவர்மேல் வெகுண்டு 'நீவிர் பட்டமங்கலம் என்னும் ஊரில் வான் அளாவுஞ் சோடுகள் உடையதோர் ஆலமரத்தின்கீழ் கற்களாய் உருமாறிக் கிடக்கக்கடவீர்' என்று உரைப்ப, அது கேட்டு அம்மங்கையர் மிகநடுங்கி ஐயனை இறைஞ்சி 'எம்பெருமானே, சிறியேங்கள் செய்த பிழையைப் பொறுத் தருளல் வேண்டும்; அடியேங்கட்கு இட்ட சாபத்தைத் தேவ ரீரே போக்கிய யருளல் வேண்டும்' என்று குறையிரப்ப, ஆண்டவனும் அவரது வேண்டுகோளுக்கு உவந்து 'நீவிர் அறுவரும் அங்கே கற்களாய்க் கிடக்குநான்று, யாமே

அங்குப்போந்து ; நுஞ்சாபத்தினை ஒழித்து, நுமக்கு அவ் வட்டமாசித்தியின் இயல்புகளை மீண்டும் அறிவுறுத் துவேம்' என்று புகன்று விடுப்ப, அவ்வறுவரும் பட்ட மங்கையிற்போந்து ஒரு பெரிய ஆலின்கீழ் நீண்டகாலங் கற்களாய்க் கிடந்தனர். கிடப்ப, இறைவனும் மொழிந்த வாறே அங்கு ஆசிரியன் வடிவாய் எழுந்தருளி அவர்தம் பழைய உருவினை நல்கி அவர்க்கு அட்டமாசித்திகளையும் அறிவுறுத்தருளினன் எனப் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி திருவிளையாடற் புராணங் கூறு நிற்கும்.

பாங்கு - உரிமை. இயக்கமாதர்க்கு இறைவன் பண்டு மொழிந்தபடியே வந்து அவர்க்கு அருள் செய்தமையிற் "பாங்காயிருந்து" என்றார்.

"அணிமா மகிமா கரிமா இலகிமா, பிராத்தி பிரா காமியம் ஈசத்துவம் வசித்துவம், ஆம்பெறற்கரிய அட்டமா சித்தி" என்பது திவாகரம்.

இவற்றுள் 'அணிமா' என்பது தான் மிகவும் நுண்ணிய அணுவளவாய்ச் சென்று மிகச்சிறிய உயிர்க ளுள்ளும் இருப்பது; மண்முதற் சிவதத்துவம் ஈறாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களிலும் உள்ளும்புறமும் அகலாது நிறைந்திருப்பது 'மகிமா' என்னுஞ் சித்தியாம்; மேரு மலையைப்போல் கனமாயிருக்கும் யோகியை எடுத்துத் தூக்கினால் மிக இலகுவான அணுவைப்போற் காணப் படுதல் 'இலகிமா' என்னுஞ் சித்தியாம்; இலகுவான அணுப்போல் இருக்கும் அருந்தவனைக் கையிலெடுத்தால் மேருமலையைப்போற் கனமாயிருப்பது 'கரிமா' என்னுஞ் சித்தியாம்; பாதல உலகத்திலிருந்து நான்முகனுலகிற் புகுதலும், மீண்டும் நான்முக னுலகிலிருந்து பாதலம் அடைதலும் 'பிராத்தி' என்னுஞ் சித்தியாம்; வேற்றோர் உடம்பிற் புகுதலும், வானுலகில் இயங்குதலும், விரும்பிய இன்பங்களையெல்லாம் தானிருக்கு மிடத்திருந்தே நினைந் தாங்கு வருவித்து நுகர்தலும் 'பிராகாமியம்' என்னுஞ் சித்தியாம்; வானின்கண் உள்ள ஞாயிறு தன்னிடத்

துள்ள ஒளியால் உலகத்துள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்கித் தன்னையும் விளக்குதல்போலச் சிவயோகி தன்னகத்துள்ள ஒளியால் முக்கால நிகழ்ச்சிகளையும் வானுலகின் பொருள்களையும் தான் இருக்குமிடத்திருந்தே உணர்தலும் பிராகாமியம் என்ப; இறைவனைப்போலத் தான் விரும்பியபடி முத்தொழில்புரிந்து ஒன்பது கோள்களுந் தான் ஏவிய பணிகேட்பத் திகழ்வது 'ஈசத்துவம்' என்னுஞ் சித்தியாம்; அரக்கர் விலங்கு புள் பூதர் மக்கள் இந்திரன் முதலான எண்டிசைக் காவலர் எல்லாம் தன் வயமாய்நிற்கத் தான் அவற்றை யாளுதல் 'வசித்துவம்' என்னுஞ் சித்தியாம், இவ்வெட்டுச் சித்திகளையும் இவ்வாறு விளக்கிக்காட்டும் **பரஞ்சோதிமுனிவர் திருவிளையாடற் புராணம்**.

வேடுவன் ஆகி வேண்டுருக் கொண்டு
சுரு **காட்டு தன்னிற் கரந்த கள்ளமும்;**

வேடுவன் ஆகி-வேடன் ஆகி, வேண்டுஉருக்கொண்டு-தான் விரும்பியதோர் உருவத்தினை மேற்கொண்டு, காடது தன்னில் கரந்த கள்ளமும் - காட்டின்கண்ணே மறைந்து போய வஞ்சமும் என்றவாறு.

என்றது: முன்னொருகாலத்தில் சோழ மன்னன் ஒருவன் தன்வலிமையினைத் தானே வியந்த செருக்குடையனாய் மேல்பால் கீழ்பால் வடபாலுள்ள நாடுகளின்மேலெல்லாம் படையெடுத்துச்சென்று அவற்றின்கண் இருந்த அரசரையெல்லாம் வென்றிகண்டு, பின்னர்த் தென்னாட்டின்மேல் வருவானாயினன். அஞ்ஞான்று மதுரையில் அரசுவீற்றிருந்த பாண்டியமன்னன் சிவபெருமான் மாட்டு மெய்யன்பு உடையனாகலின், சோழன் தன்னை எதிர்க்க வருதலை யறிந்து 'உற்றவிடத்துதவுவோன் இறைவனே யன்றிப் படைகள் அல்லாமையால் யாம் சிவபிரானிடத்து இதனைச் சென்று அறிவிக்கற்பாலம்' என்று உட்கொண்டு திருக்கோயிலிற் சென்று உள்ளங்குழைந்

துருகி ஐயனுக்கு அதனை அறிவித்தான். அவனறிவிப் பினைத் திருவுளத்தேற்ற பெருமான் 'நீ நின் படையோடு சென்று இளையாது அவனோடு போர்புரிதி, வேந்தரெல் லாங் கொண்டாட நினக்கே யாம் வென்றி தருகுவம்' என் றொருசொற் றோற்றுவிக்கப், பாண்டியனும் அச்சொல் வழியே தன் படையொடு சென்று அவனோடும் பொருவா னயினன். இறைவன் றிருவருளால் பாண்டியன் கொண்டு சென்ற சிறுபடை பெரும்படையாய்த் தோன்றச் சோழன் உய்த்துவந்த வலிய பெரும்படை அதன்முன் நிற்கலாற் றாது புறங்காட்டி யோடியது. அதுகண்ட சோழன் தன் பரியினை ஊக்கி முன்னேறிப்போந்து பாண்டியனோடு எதிர்க் கும் அளவில், பாண்டியன் 'என்னையாளுடைய ஐயனே நின தேவலால் யானும் எதிர்க்கின்றேன்' எனக் கூறி முற் செல்ல, அன்பர்க்கு அணுக்கமாயுள்ள பெருமான் ஒரு வேட னுருக்கொண்டு குதிரையூர்ந்துவந்து பாண்டியனைப் பின் றள்ளி முற்போந்து சோழன் ஏறி நிற்குங் குதிரை முகத்தில் ஒரு வேற்படையினை யெறிய, அதுகண்ட சோழன் 'நின் னைக் குதிரையோடும் பிடிப்பேன்' என்றுரை கூறித் தொடர, ஐயனும் அவனுக்கு இளைத்து ஓடுவான்போற் பரி யினை ஏவி மதுரை நோக்கிப் போகச், சோழன் வென்றி பெற்றுலென உள்ளங் கிளர்ந்து அவனை விரைந்து பின் றொடர்ந்தேக அவனும் மதுரைக்கு மேல்பால் உள்ள ஓர் ஆழ்ந்த மடுவிற் குதிரையோடும வீழ்ந்து மறைய, அவ னைப் பின்றொடர்ந்து சென்ற சோழனும் வந்த விரைவாற் குதிரையோ டதன்கண்வீழ்ந்து மாண்டான் எனப் பெரும் பற்றப்புலியூர்நம்பி திருவிளையாடற் புராணம் கூறும்.

'வேடுவனாகி' என்றதும் 'வேண்டுருக்கொண்டு' என்ற தும் ஒன்றனையே உணர்த்தின; வேடுவனானது அப்பொழு திற்குத் தான் வேண்டியதோர் உருவமாதலின் அங்ஙனங் கூறினர். இனி, 'ஆகி' என்பதைச் செயவெனெச்சத் திரி பாகக் கொண்டு 'வேடுவனாக வேண்டுருக் கொண்டு' என்று வைத்துப் பொருளுரைப்பினுமாம்.

சோழனை மடுவில் வீழ்த்திய இடம் அக்காலத்துக் காடாயிருந்தமையாற் போலும் அடிகள் "காடது தன்னிற் கரந்த கள்ளமும்" என்றோதினர்.

மெய்க் காட்டிட்டு வேண்டுருக் கொண்டு
தக்கான் ஒருவன் ஆகிய தன்மையும் ;

மெய்க் காட்டிட்டு - உண்மையைக் காட்டி, வேண்டு உருக்கொண்டு - தான் விரும்பியதோர் உருவினை மேற்கொண்டு, தக்கான் ஒருவன் ஆகிய தன்மையும் - தகுதியுடையோன் ஒருவனாய்த் தோன்றிய தன்மையும் என்றவாறு.

என்றது: பண்டைக்காலத்து அரசு புரிந்த பாண்டிய மன்னன் ஒருவனுக்கு அன்பிற் சிறந்த படைத்தலைவனாய் வயங்கிய சுந்தரசாமந்தன் என்னும் பெரியோன் சிவபிரானிடத்தும் அவனுக்கு மெய்யன்பராயினா ரிடத்தும் பேரன்புடையனாய் ஒழுகி வருகையில், சேதிபர்கோன் என்னும் பெயர் பூண்ட ஒரு வேட்டுவ அரையன் தனக்குள்ள பெரும் படைகளின் வலியால் இறுமாந்து அப்பாண்டிய வேந்தன் மேல் வந்து எதிர்க்க ஒழுங்கு செய்வான் புக்கனன். ஈதுணர்ந்த பாண்டிய மன்னன் துணுக்குற்றுத் தன் படைத்தலைவனை விளித்து அதனை யறிவித்துத் தமக்குப் பெரும்படை யின்மையின் அதனைத் திரட்டுதற்குக் களஞ்சியத்தைத் திறந்து வேண்டும் பொருள் எடுத்துக்கொள்ளுமாறு கற்பிக்க, அவனும் அங்ஙனமே பொதி பொதியாகப் பொற்றிரள் எடுப்பித்து வந்து அவற்றை நோக்குதலும், அவை சிவனடியார்க்குப் பயன்படல் வேண்டுமென எண்ணினன். எண்ணி யாங்கே, நாடோறும் சிவனடியாரைத் தொகுதி தொகுதியாக வருவித்து அவர்தமக்கெல்லாம் அறுசுவைக்கறியும் அடிசிலும் உவந்து ஊட்டிவர, ஆறு திங்களில் அரசன் றந்த பொருளெலாம் அழிந்தது. ஆறு திங்கள் சென்றதும் அரசன் படைத்தலைவனை அழைப்பித்துப் 'படைகள் எவ்வளவு தொகுப்பித்தனை ?' எனக் கேட்ப, அவனும் 'அடியார்க் கெளியவனான, சிவ

பிரான் உளன். அடியனேன் கருத்தினை அவன் முடிப்பான். வேண்டியபொழுது படைகள் வரும்' என்று விடை கூறப், பெயர்த்தும் அரசன் 'நாளைக் காலையில் நீ தொகுப்பித்த படைகளை மெய்க்காட்டு' என்று பகர்ந்து விடுப்பச் சாமந்தன் 'என் செய்வேன்' என நைந்து இறைவன் திருக்கோயிலினுட் புகுந்து பெருமானுக்குத் தன் குறையினைச் சொல்லியிரக்க, ஆண்டவனும் 'நீ உளம் வருந்தற்க. வேண்டும் படையெலாங்கொண்டு நாளைக்காலையில் கொற்றவன் காண வருவேம்' என ஒரு சொற் பிறப்பிக்க, அவனும் மனந்தேறி மற்றைநாட் காலையில் அரசர்முன் போதருமளவில் எம்மருங்கும் பல்லியங் கறங்கப் பெரும்படைச் சாத்து வர, அரசன் அத்திரளைக் கண்டு வெருவி எதிர் குறுகிய படைத்தலைவனை வினவ, 'நாம் தொகுப்பித்த படை, வேந்தே அஞ்சற்க' என்றுரைத்து, அணுகிய படையினை எதிர் நிரலேநிறுத்தி வகுத்து அவற்றின் மெய்ம்மையைக் காட்டியிட்டான். பாண்டிய மன்னன் அவற்றின் சிறப்பெல்லாங் கண்டு மகிழ்ந்து, அப்படைகளின் நடுவே நின்ற மற்றொரு தலைவனது உருவினைக் கண்டு வியந்து அவனை அவனால் அருகழைத்துநோக்கிக் கரையிகந்த களிப்பெய்தி அவற்குப்பொற்றூசு அளித்து, அவன் பரியுகைக்கு மாறெல்லாங் கண்டு இறும்பூது எய்துகையில், வேவுகாரர் சிலர் போந்து 'படையெடுக்கத் துணிந்த வேட்டுவ மன்னனாகிய சேதிபர்கோன் ஓர் அரிமாவாற் கோள் இழைக்கப்பட்டு உயிர்துறந்தான்' எனக் கூறக்கேட்ட பாண்டியன், தன் படைத்தலைவனை நோக்கி 'இதுவுந் திருவருட்டிறமே போலும்! இக் கொடும் பகைவன் ஒழிந்தமையால் இப் பெரும் படைஞரை வருத்துதல் எற்றுக்கு! இவர் தத்தம் நாடு நோக்கிச் செல்லவிடு' என்று சொல்லி அவனை ஏவியவளவிலே, வந்த அப் பெரும்படையும் அப்படைஞர்க்குத் தலைவனும் ஒருநொடிப்பொழுதிலே மறையக்கண்டு பாண்டியனும் சாமந்தனும் பிறரும் இறைவனருளை வாழ்த்தி வியந்தனரெனப் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி திருவிளையாடற் புராணங் கூறுகிற்கும்.

காட்டு என்னும் முதலோடு இடு என்னும் துணைவினை சேர்ந்து காட்டிடு என்று ஆய்; இறந்த காலத்தின் பொருட்டுத் துணைவினை இரட்டிக் 'காட்டிட்டு' என நின்றது. ஈண்டு மெய்க்காட்டிடுதலாவது படைகளின் உண்மையை உள்ளவாறு காட்டுதல்.

'தக்கான் ஒருவன்' என்றது வந்த அப்படைகளின் நடுவிற் படைத்தலைவனாய் நின்ற அறவோனை உணர்த்திற்று.

ஓரி ஊரின் உகந்தினி தருளிப்
பாரிரும் பாலகன் ஆகிய பரிசும்;

ஓரி ஊரின் உகந்து இனிது அருளி - ஓரியூரின்கண் விருப்பம் மிகுந்து இனிதாக அருள்செய்து, பார் இரும் பாலகன் ஆகிய பரிசும் - இந்நிலத்திலேயும் பெருமை தங்கிய குழவியாகிய தன்மையும் என்றவாறு.

என்றது: முன்னொருகாற் பாண்டி நாட்டின்கண்ணுள்ள ஓரியூரில் வாழ்ந்த சைவமறையோர் ஒருவர் தாம் அரிதிற் பெற்ற அழகிய ஒரு பெண்ணைப் பிரமசாரியாய் வரும் மறையோன் எவனாயினும் அவனுக்கு வாழ்க்கைப் படுத்துவேன் என்று உறுதிகொண்டிருப்ப, திருமால் குடியிற் றோன்றிய ஓர் அந்தண இளைஞன் பிரமசாரியாய் ஒரு நாள் தனதில்லத்திற்கு வருதலும் அவனுக்கு உடனே தன் மகளை மணஞ்செய்துகொடுத்து அவனோடு அவளைப் போகவிட்டான். விடுப்ப, அவன் அவளொடும் தன்னூருக்குத் திரும்பித் தனது இல்லத்தே புகக்கண்ட அவன் அன்னை, ஒரு சைவப் பார்ப்பனன் மகளை அவன் மணஞ்செய்து வந்தமையறிந்து மன எரிவு மிக்காளாய் அப்பெண் மணியைத் தன் வீட்டின் ஓர் ஒதுக்கிடத்தே வைத்துக் கொடுமையாய் நடத்திவருவாள் ஆயினள். அந்நங்கையை மணஞ்செய்துவந்தோனும் திருவருட் குறிப்பால் அவள் மேற் கருத்துவையாமல் நடந்துவரலானான். திருமால் குடியிற் பிறந்த இவர்கள் எண்ணிறந்த பாகவதரைத் தம

இல்லத்திற்கு அழைத்து விருந்துசெய்து வருதலைக் கண்ட அம்மாதரார் 'நம் சிவபிரான் அடியார் இங்கு வருதற்கும் அவர்க்கு நல்விருந்து செய்தற்கும் நாம் பெற்றேம் இல்லையே!' என்ற மனத்துயரால் பெரிதுவாடி அதனை யார்க்கும் உரையாளாய் நாட்கழித்துவர, ஒருநாள் அப் பெண்மணியாரின் மாமன் மாமி முதலான அனைவரும் இவளைத் தனியேவிட்டு ஒரு கொண்டாட்டின் பொருட்டு வேறோர் இல்லத்திற்கு ஏகினாராக, நெற்றியிற் றிருநீறு திகழச் சாத்தி முதியோன் ஒருவன் அம்மாதரார் தனி யிருந்த வீட்டினுட் புகுந்தான். புகுந்து 'தையலாய்; நமக்கு அமுது படை' எனக் கூறத், தம்பிரானடியார் வரப்பெற்ற தற்கு மிக மகிழ்ந்தனளாயினும், உணவுப் பண்டங்களை யெல்லாம் ஓர் அறையினுள் வைத்துத் தன் மாமி கத வடைத்துப் போனதை நினைந்து மிக வருந்தி அதனை அம் முதியோற்கு உரைப்ப, 'நீ கதவண்டை செல்வையேல் அது திறக்கும். நமக்கு மிகப்பசித்தலால் பருப்பும் அமுதும் அமைத்துப் படைத்தாலும் அது போதும்' என்று அப் பெரியோன் புகன்றனன். அந்நங்கை அச்சொற்கேட்டுப் பதறி விரைந்து வாயிலிற் செல்லக், கதவும் சடுதியிற் றிறந்ததுகண்டு வியப்புடையளாய் உள் நுழைந்து சிறந்த பொருள்களை எடுத்து ஆக்கிப் படைக்க, அம்முதியோனும் வயிறு நிறைய உண்டபின் எழில் விளங்குந் திருவுருவி னோடு ஓர் இளைஞனாய் இருக்கக் கண்டு வியப்புங் காதலும் உடையளானாள். இதற்கிடையில் வேறோர் இல்லத்திற்குச் சென்றிருந்த அவள் மாமி திரும்பி வருவாள் எவரோ தன தகத்தே புகுந்தமை யறிந்து விரைந்து உட்செல்ல, அடியார் அல்லல் களையும் ஐயனே அங்கு வந்தோனாதலால், தன் இளமைக் கோலத்தை மாற்றி அழகிய ஒரு சிறு மகவாய் ஒரு தொட்டிலிற் கிடந்தனன். அதனைக் கண்ட மாமி பெரிதும் வெகுண்டு 'இக்குழவி ஏது?' என வினவ, இங்கு வந்தாளோர் அழகிய திருவினள் இதனை இத் தொட்டிலுள் வளர்த்தி வைத்து, இதனைப் பார்த்துக் கொள் ளென்று எனக்கு உரைத்துத் தன் கணவனோடும்

போயினள்' என்று அம்மாதர் விடை கூற, மாமி பின்னுஞ் சீறி 'நீயோ பிறர் மகவைக் காப்பாய்!' என்று சினந் துரைத்து, அக்குழவியை அவள் கைக்கொடுத்து, அவளையும் மனையின்புறத்தே தள்ளிக் கதவடைப்ப, மகவாய்க் கிடந்த ஐயன் தன் இயற்கைத் திருவுருவங் கொண்டு, அந் நங்கையையும் உமையினுருவாக்கி வான் மேற்கொண்டு போயினனென்று பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி திருவிளையாடல் கூறும். இப்புராணத்தின்கண் ஓரியூர் என்னும் பெயர் கூறப்பட்டிலதாயினும் அடிகள் அப் பெயர் கூறுதலின் அதனை இவ்வரலாற்றின்கட் பெய்து கூறினாம்.

"உகப்பே யுயர்தல்" என்று * ஆசிரியர் தொல்காப் பியனுர் கூறுதலின் 'உகந்து' என்பதற்கு விருப்பம் மிகுந்து என்று பொருளுரைக்க. அந்நங்கைமேல் இறை வன் விருப்பம் மிகுந்து போந்தமையின் இங்ஙனங் கூறினர்.

பார் - நிலம்; இழிவு சிறப்பும்மை தொக்கது. கடைப் பட்டதாகிய இந்நிலத்தின்கண்ணும் முதல்வன் அடியவள் பொருட்டுப் பாலகன் ஆயினனென்று உரைத்தருளிய வாறு.

இருமை - பெருமை.

ருo பாண்டூர் தன்னில் ஈண்ட இருந்துந்
தேவூர்த் தென்பால் திகழ்தரு தீவில்
கோவார் கோலங் கொண்ட கொள்கையும்;

பாண்டூர் தன்னில் ஈண்ட இருந்தும் - திருப்பாண்டூர் என்னும் இடத்தில் செறிய இருந்தும், தேவூர்த் தென்பால் திகழ் தரு தீவில் - திருத்தேவூருக்குத் தென்பக்கத்தே விளங்காநின்ற தீவின்கண், கோ ஆர் கோலம் கொண்ட கொள்கையும் - அரசத்தன்மை நிறைந்த திருவுருவினை மேற்கொண்ட கோட்பாடும் என்றவாறு.

---

* தொல்காப்பியம், உரியியல், அ.

ஈண்டல் - செறிதல்; இப்பொருட்டாதல் "இமிழ் கடல் வளைஇய ஈண்டகன் கிடக்கை" என்பதன் * உரையிற் காண்க.

தேனமர் சோலைத் திருவா ரூரின்
ஞானந் தன்னை நல்கிய நன்மையும் ;

தேன் அமர் சோலைத் திருஆரூரின் - தேனடைகள் உள்ள சோலைகளையுடைய திருவாரூரில், ஞானம் தன்னை நல்கிய நன்மையும் - வீடு பயக்கும் உணர்வினைக் கொடுத்த நலமும் என்றவாறு.

'ஞானம்' வீடுபயக்கும் உணர்வு என்னும் பொருட்டாதலைப் பரிமேலழகியார் உரையிற் காண்க.

எ௫ இடைமரு ததனில் ஈண்ட இருந்து
படிமப் பாதம் வைத்தஅப் பரிசும் ;

இடைமருது அதனில் ஈண்ட இருந்து - திருவிடைமருதூரின்கட் செறிய இருந்து, படிமப் பாதம் - தெய்வ வடிவான திருவடிகளை, வைத்த அப்பரிசும் - வைத்த அத்தன்மையும் என்றவாறு.

'படிமம்' தெய்வவடிவம் எனப் பொருள்படுதலைக் "கைவினைமுற்றிய தெய்வப்படிமத்து"‡ என்புழியும், "கடவுள் எழுதிய படிமங் காணிய"§ என்புழியுங் காண்க.

ஏகம் பத்தின் இயல்பாய் இருந்து
பாகம் பெண்ணோ டாயின பரிசும் ;

ஏகம்பத்தின் - திருக்கச்சி ஏகம்பம் என்னுங் காஞ்சிமாநகரில், இயல்பாய் இருந்து - இயற்கையாய் எழுந்தருளியிருந்து, பாகம் பெண்ணோடு ஆயின பரிசும் - இடப்பாகம் உமைப்பிராட்டியாரோடு கூடியான தன்மையும் என்றவாறு.

---

* புறநானூறு, கக. † திருக்குறள், ௩௪ஆம் அதி.
‡ சிலப்பதிகாரம், நடுகற்காதை, உ௨அ.
§ மணிமேகலை, வஞ்சிமாநகர்புக்காதை, ச.

என்றது : திருக்கைலையில் இறைவனும் இறைவியுங் காதல் விளையாட்டில் இருந்தபொழுது, அம்மை புறத்தே நின்று ஐயன் திருக்கண்களைத் தன் மென்மலர்க்கைகளாற் புதைக்க உலகத்தின்கண் உள்ள ஞாயிறு திங்கள் வான் மீன் தீ முதலான எல்லா ஒளியுடைப் பொருள்களும் அவன்றன் அருட்கண்ணொளியால் விளங்குவனவாதலால், அவையெல்லாம் ஒளியிழந்து எங்கும் இருள, எல்லா உயிர்களும் பன்னெடுங்காலம் ஆரிடர் உழந்தன. உழவாநிற்ப, அன்னை தன் திருக்கைகளை அகற்றப், பெயர்த்தும் ஞாயிறு திங்கண் முதலான எல்லாம் பண்டுபோல் ஒளியுடையவாய் விளங்காநின்றன. உடனே இறைவன் அம்மையை நோக்கி 'மலையரையன் பொற்பாவாய், நீ நம் கண்களை ஒரு விளையாட்டால் மறைத்தது நமக்கு ஒருநொடிப்பொழுதேயாயினும், அஃது ஏனைக் கீழ் உலகங்களில் உள்ள மன்னுயிர்கட்கெல்லாம் பன்னெடுங்காலமாய் நீண்டு எங்கும் ஒளியின்மையால் அவை தமக்கெல்லாம் ஆற்றொணாப் பெருந்துயரை விளைத்தது. அவை பட்ட துயர் நீங்குதற்குக் கழுவாயாக நீ நம்மை அகன்று மண்ணுலகிற் சென்று காஞ்சி என்னும் நமக்கினிய மாநகரில் நம்மைச் சிவலிங்க வடிவில் வைத்து வழிபாடு ஆற்றுதி!' என்று கூறி விடுப்ப, அம்மையும் இறைவனைப் பிரித லாற்றாளாய்ப் பிரிந்துபோந்து கச்சியிற் கம்பையாற்றங்கரையிற் சிவலிங்கப்பெருமானை எழுந்தருளச் செய்து வழிபட்டு வருங்கால் ஐயன் றிருக்குறிப்பால் அவ் யாற்றில் வெள்ளம்பெருகிப் பொங்கி மண்ணால் எழுப்பிய சிவலிங்கவடிவின்மேல் வந்து தாவ, அதுகண்டு அம்மை ஆற்றாளாய்ப் பெரிதும் மனங் கரைந்துருகத், தன் இருமலர்க்கைகளாலும் அதனைச் சூழ்ந்துதழுவ, அவ் அன்பின்மேலீட்டிற்கு உவந்து பெருமானும் அத்திருவுருவத்தினின்றுந் தோன்றி, அம்மையை அணைத்து மணம்புரிந்து தனது இடப்பாகத்தில் அமர வைத்தானெனக் காஞ்சிப்புராணங் கூறுநிற்கும்.*

---

* சிவஞானமுனிவரர் இயற்றிய காஞ்சிப்புராணம், தழுவக் குழைந்த படலம்.

திருவாஞ் சியத்திற் சீர்பெற இருந்து
மருவார் குழலியொடு மகிழ்ந்த வண்ணமும்;

திருவாஞ்சியத்தில் சீர்பெற இருந்து—திருவாஞ்சியம் என்னுந் திருப்பதியில் அழகுடன் எழுந்தருளியிருந்து, மரு ஆர் குழலியொடு மகிழ்ந்த வண்ணமும் - மணம் நிறைந்த கூந்தலையுடைய உமைப்பிராட்டியாரோடு மகிழ்ச்சியுற்றபடியும் என்றவாறு.

'வார்குழல்' எனப் பிரிப்பின் நீண்டகுழல் என்று பொருளுரைக்க. *

சேவகன் ஆகித் திண்சிலை ஏந்திப்
பாவகம் பலபல காட்டிய பரிசும்;

சேவகன் ஆகித் திண்சிலை ஏந்தி - போர்வீரனாகித் திட்பம் வாய்ந்த வில்லைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு, பலபல பாவகம் காட்டிய பரிசும் - பலவகையான தோற்றங்களைக் காட்டிய தன்மையும் என்றவாறு.

இது பாண்டியன் பொருட்டுப் போரிற் றோன்றிப் பல தோற்றங்களைக் காட்டிய இறைவன் றன்மையைக் கூறியது; இதனை மேற்காட்டிய வரலாறுகளிற் காண்க.

'பாவகம்' என்னும் வடசொல் 'அகத்தேயுள்ள எண்ணத்தைப் புறத்தே புலப்படக் காட்டும் நடை' என்று பொருள்படும். இறைவன் தான் கொண்ட திருவுளக் குறிப்பின்படியெல்லாம் புறத்தே பல தோற்றங்களைக் காட்டினமையின் இச்சொல்லை எடுத்தாண்டார்.

"சேவகம்" வீரம் எனவும் பொருள்படுதலைச் சூடாமணி நிகண்டிற் காண்க.

கடம்பூர் தன்னில் இடம்பெற இருந்தும்
ஈங்கோய் மலையில் எழிலது காட்டியும்
ஐயா றதனிற் சைவன் ஆகியும்

---

* தொல்காப்பியம், உரியியல், கக.

துருத்தி தன்னில் அருத்தியோ டிருந்தும்
திருப்பனை யூரில் விருப்பன் ஆகியும்
கழுமலம் அதனிற் காட்சி கொடுத்தும்
கழுக்குன் றதனில் வழுக்கா திருந்தும்
புறம்பயம் அதனில் அறம்பல அருளியும்
குற்ரு லத்துக் குறியாய் இருந்தும் ;

கடம்பூர் தன்னில் இடம்பெற இருந்தும் - திருக்கடம்பூர் என்னுந் தலத்திற் கோயில்கொண்டிருந்தும், ஈங்கோய் மலையில் எழிலது காட்டியும் - திருஈங்கோய்மலையில் அழகிய உருவினைக் காட்டியும், ஐயாறு அதனில் சைவன் ஆகியும்- திருவையாற்றின் கண்ணே சைவமறையோன் உருவங் கொண்டும், துருத்திதன்னில் அருத்தியோடு இருந்தும்- திருத்துருத்தி என்னும் ஊரில் விருப்பத்துடன் இருந்தும், திருப்பனையூரில் விருப்பன் ஆகியும்-திருப்பனையூர் என்னுந் தலத்தில் விருப்புடையவனாகியும், கழுமலம் அதனிற் காட்சி கொடுத்தும்-சீகாழி எனனும் தலத்திலே தனது திருவுருவினைக் காட்டியும், கழுக்குன்று அதனில் வழுக்காது இருந்தும் - திருக்கழுக்குன்றத்தின்கண்ணே மறவாது இருந்தும், புறம்பயம் அதனில் அறம்பல அருளியும்-திருப்புறம்பயம் என்னுந் திருப்பதியில் அறநூற் பொருள்கள் பலவற்றை அருளிச் செய்தும், குற்ருலத்துக் குறியாய் இருந்தும் - திருக் குற்ருலத்தில் அடையாளமாய் இருந்தும் என்றவாறு.

'இடம்' வீடு எனப் பொருள்படுதலைப் பிங்கலந்தையிற் காண்க; இங்கு வீடாவது கோயில்.

'எழில்' என்பது எழிலுடைய உருவத்தின்மேற்ருயிற்று.

'ஐயாறதனிற் சைவனாகியும்' என்றது : பண்டொரு காலத்தில் திருவையாற்றில் ஐயாறப்பருக்கு வழிபாடு ஆற்றும் இருபத்துநான்கு ஆதிசைவப் பார்ப்பனரில் ஒருவர் தம்மனைவியையும் மைந்தனையும் விடுத்துக் காசிநோக்கிச்

சென்றனராக, எஞ்சிய இருபத்துமூவரும் அவர் நெடுநாளாக மீண்டுவராமை கண்டு, அவர்க்குரிய காணி முற்றுந் தாம் பங்கிட்டுத் தமக்குரிமையாகக் கொண்டு வாழ்ந்துவரலானுர். அவர்களது செயலினை யுணர்ந்த மனைவியும் மைந்தனும் தமது பொருளைக் கவர்ந்து கொண்டது நன்ருகாதென் றுவற்புறுத்தும், அவர்கள் அவர் சொற்களைச் செவிக்கொள்ளாமை கண்டுவருந்தி, ஐயாறப்பர் முன் நின்று தமது குறையினைச் சொல்லி அழுதனர். அதன்பின்னர்க் காசி நோக்கிச்சென்ற சைவப்பார்ப்பனர் காசிக்கங்கை நீரும் பிறவுங்கொண்டு புகுந்து, அவ்விருபத்துமூவர்பால் வந்துநிற்ப, அவர்கள் நடுக்குற்று அவர்க்குரிய காணி யெல்லாம் அவர்க்கே திரும்பக்கொடுப்ப, அவரும் மகிழ்ந்து தாம் எடுத்துவந்த கங்கை நீராற் சிவபிராற்குத் திருமுழுக்குச் செய்வித்துப் பூசனை ஆற்றிப், பின் தம் மனைவி மைந்தர் துயரையும் போக்கித் தமது திருமடத்தின்கண் இருப்ப, அவரையே முழுதும் ஒத்த மற்ெருருவருங் காசிக் கங்கை நீர் சுமந்து அவர் எல்லாரிடத்தும் வந்து புகுத, எல்லாரும் 'ஈதென்னை !' என்று பெரிதும் இறும்பூதுற்றுத் திகைத்தனர். முதலில்வந்த சைவப் பார்ப்பனர்க்கும் பின்வந்த சைவப்பார்ப்பனர்க்கும் இடையே வழக்குண்டாக, இருவருந் தத்தமக்குரிய முறியோலைகளைக் காட்ட இரண்டும் பெரும்பான்மையும் ஒத்திருப்பினும், சிற்சில வேறுபாட்டால் மெய்யான முறியைப் பொய்யென்றும் பொய்யானதை மெய்யென்றும் எல்லாரும் ஒருப்பட்டுக் கூற, முதல்வந்த சைவர் தாங் காட்டிய முறியே மெய்யானமை தேற்றி மறைந்தருளினுர் என்பது. இவ்வாறு திருவையாற்றுப் புராணத்தின்கட் கூறப்பட்டது.

'கழுமலம்' சீகாழிக்குரிய பெயர்களுள் ஒன்று.

வழுக்காது - மறவாது; 'வழுக்கு' மறதிப்பொருட்டாதல் திவாகரத்திற் காண்க.

'அறம்' ஈண்டு அறநூற்பொருள்; இனி அறங்கள் பலவற்றைச் செய்தருளியும் என உரைத்தலும் ஒன்று.

அந்தமில் பெருமை அழலுருக் கரந்து
சுந்தர வேடத் தொருமுதல் உருவுகொண்
டிந்திர ஞாலம் போலவந் தருளி
எவ்வெவர் தன்மையுந் தன்வயிற் படுத்துத்
தானே ஆகிய தயாபரன் எம்மிறை
சந்திர தீபத்துச் சாத்திரன் ஆகி
அந்தரத் திழிந்துவந் தழகமர் பாலையுட்
சுந்தரத் தன்மையொடு துதைந்திருந் தருளியும்;

அந்தம் இல் பெருமை அழல் உருக் கரந்து - முடிவில்லாத பெருமையினையுடைய தீப்பிழம்பின் உருவத்தை மறைத்து, சுந்தரவேடத்து-அழகிய கோலத்தினை யுடைய, ஒருமுதல் - ஒரு முதற்பொருளாய், உருவுகொண்டு - உருவம் புனைந்து, இந்திர ஞாலம் போல வந்தருளி - பெரியதொரு மாயவித்தை போல் வழியறியப்படாமல் தோன்றி, எவ் எவர் தன்மையும் தன்வயின்படுத்து - எத்தன்மைப் பட்டவர் இயல்புகளையும் தன்னிடத்தே அடங்கவைத்து, தானே ஆகிய - தான் ஒருவனே முதல்வன் ஆகிய, தயா பரன் எம் இறை-அருளினால் மேலோனான எம் தலைவன், சந்திரதீபத்து - சந்திரதீபம் என்னுந் திருப்பதியிலே, சாத்திரன் ஆகி - கலைவல்லோனாய் உருவுகொண்டு, அந்தரத்து இழிந்துவந்து - இடைவெளியினூடே இறங்கிவந்து, அழகு அமர் பாலையுள் - அழகுமிக்க பாலை என்னும் தலத்தின்கண்ணே, சுந்தரத்தன்மையொடு துதைந்து இருந்தருளியும் - அழகிய இயல்போடு நெருங்கி யிருந்தருளியும் என்றவாறு.

எவ்வுலகத்துள்ள எவ்வகை யுயிர்களினும் இறைவன் ஊடுருவி நின்று அவைகளையெல்லாம் இயக்கி அவ்வவை தத்தம் இயற்கைப்படி இயங்கக் காண்டலினாலும், அங்ஙனம் இயங்கும் அவ்வுயிர்களின் இயல்புகள் இறைவன் இயக்கினாலன்றித் தாமாகவே ஒரு சிறிதும் புலப்படாமையினாலும், அவ்வாறு இயங்குமிடத்தும் அவனேவல்வழி

நின்றே இயங்குதலினாலும் 'எவ்வெவர் தன்மையும் தன் வயிற் படுத்து' என்றார்.

இனி அங்ஙனம் எல்லா வுயிர்களின் தன்மைகளையும் தன்னகப்படுத்துத் தான் அவற்றோடு ஒன்றாய் நிற்பினும் இறைவனியல்பு உயிரியல்புகளின் வேறாய் முதன்மையுற்று நிற்குமென்று உணர்த்துவார் 'தானே ஆகிய இறை' என்றருளிச் செய்தார். இறைவன் உலகுயிர்களோடு கலப் பினால் ஒன்றாயும் தன்மையால் வேறாயும் நிற்பன் என்பது பற்றியே ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனாரும்,

"கட்டும் உறுப்புங் கரணமுங் கொண்டுள்ளம்
இட்டதொரு பேரழைக்க என்னென்றாங்—கொட்டி
அவன் உளம் ஆகில்லான் உளம்அவனு மாட்டா
தவன் உளம்ஆய் அல்லனுமாம் அங்கு"

என்று அருளிச் செய்தார்.* 'அமர்தல்' மிகுதிப்பொருளை யுணர்த்தலும் 'துதைதல்' நெருங்குதற்பொருளை யுணர்த் தலும் திவாகரத்துட் காண்க.

கoo மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன்
அந்தம்இல் பெருமை அருளுடை அண்ணல்
எந்தமை ஆண்ட பரிசது பகரின் ;

மந்திர மாமலை - மறைமொழிகள் வெளிப்படுதற்கு இடமான சிறந்த மலையாகிய, மகேந்திர வெற்பன்-மகேந் திரம் எனப் பெயர் வாய்ந்த மலையை இருப்பிடமாய்க் கொண்டவன், அந்தம் இல் பெருமை அருள் உடை அண்ணல் - முடிவு இல்லாத பெருமையினையும் அருளினை யும் உடைய பெருமான், எம்தமை ஆண்ட பரிசது பகரின்- எம்மை அடிமைகொண்ட தன்மையைச் சொல்லுமிடத்து என்றவாறு.

இறைவன் மறைமொழிகளைப் புலப்படுத்திய இடம் மகேந்திரமலை என்பது மேலே 'மன்னு மாமலை மகேந்திர மத

---

* சிவஞானபோதம், உஆஞ் சூத்திரம்.

னிற், சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்', என்று அடிகள் கூறியவாற்றால் அறிக.

மந்திரமாவது: "நிறை மொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த, மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப" என்று *ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியவாற்றான் நிறைந்த மொழியினையுடைய தோலாநாவின் மேலோர் ஆணையிற் கிளந்த மறைமொழிகளேயாம் என்பது பெற்றாம். பெறவே, அம்மேலோருள்ளத்திலும் சொல்லிலும் செயலிலும் முனைத்து விளங்கும் இறைவன் அவர் வாயிலாய் அம்மந்திரங்களைத் தோற்றுவித்தருளினானென்று கோடலும் பொருத்தமேயாகலின், அவர் செய்த அவற்றை இறைவன் மேலவாக வைத்தும் வழங்குவர்.

அண்ணல் - பெருமையிற் சிறந்தோன்.

ஆற்ற லதுவுடை அழகமர் திருவுரு
நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்
௬௦௫ ஊனந் தன்னை ஒருங்குடன் அறுக்கும்
ஆனந் தம்மே ஆறு அருளியும்
மாதிற் கூறுடை மாப்பெருங் கருணையன்
நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்

ஆற்றல் அது உடை அழகு அமர் திருவுரு - வலிமையுடைய அழகு மிக்க திருவுருவத்தின்மேல், நீற்றுக்கோடி - திருநீற்று வரிகளை, நிமிர்ந்து காட்டியும் - இடையிட்டுக் காட்டியும், ஊனம் தன்னை ஒருங்கு உடன் அறுக்கும் ஆனந்தமே ஆறு ஆ அருளியும்-கேட்டினை ஒன்றுசேர்த்து ஒன்றாய் அழிக்கும் பேரின்பத்தை ஆறாகத் தந்தருளியும், மாதின் கூறு உடை மா பெருங் கருணையன் - உமையம்மையை ஒரு பங்கில் உடைய மிகப்பெரிய அருளினையுடையான், நாதப் பெரும் பறை நவின்று கறங்கவும் - நாத

---

* தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், ௧௭௬.

தத்துவமாகிய பெரிய பறை பல்காலும் பயின்று ஒலிப்பவும் என்றவாறு.

இறைவன் முடிவிலாற்றல் உடையனாகலின் 'ஆற்றலதுவுடை' என்றார். 'ஆற்றலது' என்பதில் அது பெயர்ப் பொருளை அசைத்து நின்றமையின ஓர் அசைநிலையாம்.

'நீற்றுக்கோடி' என்பதில் கோடி என்பது வளைவுப் பொருளை யுணர்த்துங் கோடு என்னுஞ் சொல் இகர விற்றொடு புணர்ந்தமையால் வளைந்த வரி எனப் பொருள் படுவதாம்; எனவே, நீற்றுக்கோடி என்பது நெற்றியினும் பிற விடங்களினும் மும்மூன்று வரையாக இடபபடுந் திருநீற்றின் வடிவைக் குறிக்கின்றது. இங்ஙனம் பொருளுரைக்க வறியாதார் கொடி எனுஞ்சொற் கோடி என நீண்டதெனவும் பிறவாறும் உரைப்ப.

இறைவன் அழல்வடிவின னென்பதுமேலே விளக்கப் பட்டமையால் அழலினைச் சாரும் ஏனைப் பருப்பொருள்கள் அத்துணையும் அதனான் எரித்துத் தூயவாக்கப்பட்டு வெள்ளிய நீறாய் அதனைச் சார்ந்துநிற்றல்போல, சுத்த மாயை முதலான ஏனைப் பொருள்களெல்லாம் இறைவன்றன் ஞானவனலின் சேர்க்கையாற் றூயவாய் அவனையே பற்றுக்கோடாய்க்கொண்டு நிற்குமென்பதற்கு அடையாளமாக இறைவன் றிருமேனிமேல் திருநீற்றுக் கோடுகள் காணப்படுவவாயின வென்பது. இதுவே இக் குறியின் கருத்தாதல் "துடிகொள்நே ரிடையாள் சுரிகுழன் மடந்தை துணைமுலைக் கண்கள்தோய் சுவடு, பொடிகொள் வான் தழலிற் புள்ளிபோல் இரண்டு பொங்கொளி தங்கு மார்பினனே" என்று *பிறாண்டும் அடிகள் அதனை உவமைமேல் வைத்துக் கூறியவாற்றானும் நன்குவிளங்கும்.

'நிமிர்ந்து' இடையிட்டு எனப் பொருள்படுதலை "நிறைந்து முறழ்ந்தும் நிமிர்ந்துந் தொடர்ந்தும்" என் புழிப் †பரிமேலழகியார் கூறிய வுரையிற் காண்க. திருநீற்று

---

* அருட்பத்து ௯. † பரிபாடல், ௧௧.

வரைகளை இடையிட்டுக் காட்டுதலாவது திருமேனி முழுதும் பூசாமல் நெற்றி உரம் வயிறு முழந்தாள் கை முதுகு பிடர் என்னும் உறுப்புக்களில் இடைவிட்டு அணிதல்.

'ஊனம்' கேடு எனப் பொருள்படுதலைப் பிங்கலந்தையிற் காண்க; இதனைக் குறைவு எனப் பொருள்படும் 'ஊந' என்னும் வடசொற்றிரிபு என்பாரும் உளர்.

சிவானந்தம் பெருக்கெடுத்தகாலத்து அதன்கட் படிந்த உயிரின் மலக்கறை முற்றுங் கழுவப்பட்டு ஒழிதலின் 'ஊனந்தன்னை ஒருங்குட னறுக்கும் ஆனந்தம்' என்றார்.

'ஆறு ஆக' என்பது கடைக்குறைந்து 'ஆறு' என நின்றது. 'ஆறுக' என்பதற்கு வழியாக என உரைப்பினுமாம்.

"மாப்பெருங் கருணையன்" என்பதில் அடைமொழிகளிரண்டும் பொருட்சிறப்பு நோக்கி வந்தமையின் "ஒருபொ ளிருசொற் பிரிவில வரையார்" என்பதனால் அமைக்கப்படும். *

நாததத்துவம் ஒலிவடிவினதாதலும், அதுவே இறைவற்குப் பறையாக உருவகப்படுத்தப்படுதலும் மேலே விளக்கிப் போந்தாம்.

'நவின்று' பலகாலும் பயின்று எனப்பொருள்படுதலை "மூவிரு முகனும் முறைநவின் றொழுகலின்" என்பதற்கு † நச்சினார்க்கினியர் கூறிய வுரையிற் காண்க.

அழுக்கடை யாமல் ஆண்டுகொண் டருள்பவன்

கக0 கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண் டருளியும்;

அழுக்கு அடையாமல் - உயிர்கள் மும்மலங்களிற் சேராமைப்பொருட்டு, ஆண்டுகொண்டு அருள்பவன்-அவ்

---

* தொல்காப்பியம்' எச்சவியல், கூ௪.

† திருமுருகாற்றுப்படை, க0உ.

வுயிர்களை அடிமைகொண்டு அருள்செய்யும் பெருமான், கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண்டு அருளியும் - முத்தலை வேலைக் கையின்கட் பிடித்தருளியும் என்றவாறு.

'அழுக்கு' ஈண்டு ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மூன்றழுக்கு.

கழுக்கடை, கழுமுள், முத்தலைவேல் என்பன ஒரு பொருட் கிளவிகள்; திவாகரம், பிங்கலந்தைகளிற் காண்க. உயிர்கள் மும்மலங்களினின்று விடுபடுதற்பொருட்டு இறைவன் இச்சா ஞானக் கிரியாசக்திகள் உடையனு யிருத்தலின் அம்மூன்று சக்திகளையும் முத்தலைவேலாக உருவகப் படுத்திக் கூறுவர்.

மூல மாகிய மும்மலம் அறுக்கும்
தூய மேனிச் சுடர்விடு சோதி
காதலன் ஆகிக் கழுநீர் மாலை
ஏலுடைத் தாக எழில்பெற அணிந்தும்;

மூலம் ஆகிய மும்மலம் அறுக்கும் - எல்லாத்துன்பங் கட்கும் முதலாகிய மூன்று மலங்கள் என்னும் கயிற்றை அறுக்கும்; தூய மேனிச் சுடர்விடு சோதி - பரிசுத்தமான அருட்டிரு மேனியையுடைய சுடர்விரியும் பேரொளியானவன், காதலன் ஆகி - மனக்கினிய கணவனாகி, கழுநீர் மாலை - செங்கழுநீர் மாலையினை, ஏல் உடைத்தாக - பொருத்தம் உடைத்தாக, எழில்பெற அணிந்தும் - அழகுபெற மேற்கொண்டும் என்றவாறு.

மூன்று மலங்களும் துன்பத்தைத் தரும் முதலாயிருத்தலின் 'மூலமாகிய மும்மலம்' என்றார். இனிய பிறவிப் பிணிக்குக் காரணமாகிய மும்மலம் என்றுரைப்பாரும் உளர். உயிர்கள் பிறவிக்கு வாராதமுன்னம் ஆணவமலம் அவற்றை வருத்துதல் உண்மையால் அங்ஙனம் உரைத்தல் பொருந்தாதென்க.

மும்மலங்களாவன; ஆணவம் மாயை கன்மம் என்பன; இவற்றுள் ஆணவம் என்பது உயிர்களோடு

இயற்கையாய் உடன் நின்று அவற்றின் அறிவு செயல் வேட்கைகளை விளங்க வொட்டாது மறைப்பது; அதனால் இது 'சகசமலம்' என்றும் வழங்கப்படும். இது திருவாசகம் முதலான பழைய நூல்களிலெல்லாம் 'மலம்' என்னும் பெயரினாலும், இருக்கு முதலான பழைய ஆரிய மறைகளிற் 'பாசம்' என்னும் பெயரினாலும், வழங்கப்படுகின்றது. ஞானபாதப் பொருளை விரித்துரைக்கும் பௌட்கரம் மிருகேந்திரம் முதலான ஆகமங்களினுங் கூட இது 'மலம்' என்று கூறப்படுகிறதேயல்லாமல் 'ஆணவம்' என்னும் பெயராற் கூறப்படுதலைக் கண்டிலம. சைவ சித்தாந்த நுண் பொருட் களஞ்சியமாய்த் திகழும் சிவஞான போதத்திலும் இது பெரும்பாலும் 'மலம்' எனவே வைத்துக் கூறப்படுகின்றது. சிவஞான போதப் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்துப் "புண்ணியபாவம்" என்னுஞ் செய்யுளில் மட்டும் "அஞ்ஞானங் காட்டும் இவ்வாணவமும்" என 'ஆணவம்' என்னும் பெயர் ஒரே ஒருகால் வந்தது. அதனால், ஆணவம் என்னும் இச்சொல் திருமூலநாயனார் காலந்தொட்டிருந்த சான்றோரால் தமிழ் மொழியினின்றும் எடுத்து வழங்கப்பட்ட தனித் தமிழ்ச்சொல்லேயாமென்பது பெறுதும் இனிப் பிற்றை ஞான்றிருந்த உரைகாரர் இம் மலம் ஆன்மாவை அணுத்தன்மைப்படுத்துதலின் இஃது ஆணவம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று என்றுரைத்து இதனை வடசொல்லாக்கினர். ஆன்மாச் சிவவியாபகத்தினுள் வியாபகமாய்க் கிடக்கும் அறிவுப் பொருளாகலின் அஃது ஏனைச் சடப்பொருள்போல ஆணவ மலத்தாற் சுருக்கப்பட்டுச் சிறிதாம் என்றல் சைவசித்தாந்தத்திற்கு அடாது. ஆணவம் ஆன்மவியாபகம் முழுதும் உடனியைந்து வியாபித்து அதன் அறிவு செயல் வேட்கைகளை மறைத்தபடியாய்க் கிடக்குமென்றே அறிவு நூல்களெல்லாம் உரைப்பக் காண்டும். ஆன்மவியாபகத்தை மறைக்கும் ஆணவமும் வியாபகப்பொருளா யிருத்தலின், இரண்டு வியாபகப் பொருள்களில் ஒன்று மற்றொன்றனைச் சுருக்கிற்றென்றல் ஒருவாற்றானும் அமையாது. அங்ஙனஞ் சுருக்கு

மாயின் சுருக்கும் பொருளுஞ் சிறிதாகிச் சுருக்கப்படும் பொருளும் சிறிதாகி வியாபகத் தன்மை கெட்டுப்போம். அதனால், ஆணவம் ஆன்மாவை அணுத்தன்மைப்படுத்து மென்றல் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டிற்குப் பெரிதும் முரணுமென்க. அற்றேல், திருமந்திரம முதலான உண்மை நூல்களில் உயிரின் அளவை அணுவாக்கிக் கூறுதல் என்னையெனின்; ஆணவத்தால் முழுதும் மறைவுண்ட உயிரின் செயல் கலையால் அணுவளவு விளங்கித் தான் ஓர் உயிர்ப் பொருளெனத் தனையுஞ் சிறிது காட்டுதலின் அவ்வியல்புபற்றி அதனை அணுவென்று கூறினாரல்லது பிறிதில்லை யென்க. இவ்வாற்றால் 'ஆணவம்' என்னுஞ் சொல்லுக்கு அணுத்தன்மைப் படுத்துவதெனப் பொருள் கொண்டு அதனை வடசொல் ஆக்குவார் கருத்து நிரம்புமா றில்லையென்றுணர்க. அல்லதூஉம், ஆணவம் என்னுஞ் சொல்லுக்கு ஆணவமலம் என்னும் பொருள் பழைய வட நூல்களுள் யாண்டும வழங்கப்படாமையுங் கடைப்பிடிக்க. தமிழிற் செருக்கு என்னும் பொருள்பட வழங்கும் 'ஆண்மை' என்னுஞ் சொற்போல ஆணவம் என் பதும் செருக்கு என்னும் பொருளில் வழங்கக் காண் டலின், இஃது ஆண்மை என்னும் பண்புச் சொல்லின் அடியாகப் பிறந்ததென்றே துணியப்படும்.

இனி, ஆணவம் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயரால் தமிழ் மொழியில் வழங்கப்படும் அறியாமையைச் செய்யும் பொருள் வடமொழியிற் பௌட்கரம் மிருகேந்திரம் முதலான ஆகம நூல்களில் யாண்டும் 'மலம்' என்னும் பெயரினாலேயே கூறப்படுகின்றது; சைவசித்தாந்த முழுமுதற் றமிழ் நூலா கிய சிவஞானபோதத்தும் ஓரிடத்துத் தவிர ஏனையிடங்களி லெல்லாம் இது மலம் என்ற சொல்லான்மட்டுமே வைத்து விளக்கப்படுகின்றது சிவஞானபோதம் திருமந்திரம் முதலிய நூல்கட்கும் முற்பட்டு மிகப் பழையதாகிய இத் திருவாசகச் செம்பொருணூலிலும் இது 'மலம்' என்னுஞ்

சொல்லினாலேயே குறிக்கப்படுகின்றது. இவ்வழக்குகளை உற்று நோக்குங்கால் முதற்பொருளும் இருவினையும் வடமொழி தென்மொழியிலுள்ள தொன்னூல்களில் மாயை கன்மம் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர்களான் வழங்கப்படு மாறுபோல, ஆணவமும் அவற்றின்கண் 'மலம்' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயரினாலேயே வழங்கப்படுவதா யிற் றென்னும் உண்மை நன்கு புலனாம். எனவே, பண்டை யாசிரியரால் 'மலம்' என்னுஞ் சொல் ஆணவ மலத்திற்கே சிறப்புப் பெயராய்க் கொள்ளப்பட்ட உண்மை பெரிதும் குறிக்கொளற்பாற்று. இப்பெயர் ஆணவமலத் திற்கே சிறப்பாமென்பது,

"நெல்லிற் குமியும் நிகழ்செம் பினிற்களிம்புஞ்
சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே—வல்லி
மலகன்மம் அன்றுளவாம் வள்ளலாற் பொன்வாள்
அலர்சோகஞ் செய்கமலத் தாம்"

என்னுஞ் சிவஞானபோதத் திருவெண்பாவானும்,

"மலமென வேறொன் றில்லை மாயாகா ரியம தென்னில்
இலகுயிர்க் கிச்சை ஞானக் கிரியைகள் எழுப்பும் மாயை
விலகிடும் மலம்இ வற்றை வேறுமன் றதுவே ரூகி
உலகுடல் கரணம் ஆகி உதித்திடும் உணர்ந்துகொள்ளே"

எனவும்,

"போதகா ரியம றைத்து நின்றது புகன்ம லங்காண்
ஓதலாங் குணமு மாக உயிரினுள் விரவ லாலே
காதலால் அவித்தை சிந்தத் தருங்கலை யாதி மாயை
ஆதலால் இரண்டுஞ் சோதி இருளென வேறு மன்றே"

எனவும் மலத்திற்கும் மாயைக்கும் வேறுபாடு நன்கு தெரித் தோதிய சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தங்களானும் தெளிய விளங்கும்.

இனி, ஆணவம் ஒன்றுமே அங்ஙனம் மலமெனும் பெயரால் விதந்தெடுத்து உரைக்கப்பட்டவா றென்னை யெனின்; இஃதொன்றுமே உயிரின் அறிவு செயல்

வேட்கைகளை முழுதும் மறைத்து எல்லாத் துன்பங்கட்கும் எல்லா வாலாமைகட்கும் எல்லாக் குற்றங்கட்குங் காரண மாய் நிற்றலின் இது 'மூலமலம்' என்றும், "பொல்லாத ஆணவம்" என்றும் நூல்களால் இழித்துரைக்கப்படுவ தானமையின் இதுமட்டுமே 'மலம்' எனப் பெயர் படைத் தற்கு உரிமையுடைத்தா மென்பதூஉம், மாயையும் வினை யும் அம்மல வலியை ஒடுக்கி உயிரின் அறிவை எழுப்புவ தற்குக் கருவிகளாயிருத்தலின் அவை அதுபோல் 'மலம்' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் பெறுவதற்கு உரியவாகா வென்ப தூஉம் பகுத்துணர்ந்துகொள்ளற்பாலனவாம். அற்றேல், மாயை கன்மங்கள் ஆணவமலத்தோடு ஒருங்குவைத்து "மும்மலம்" என்று இந்நூலினும் பிற நூல்களினும் ஓதப்படுதல் என்னையெனின்; ஆணவமலம் வியாபகப் பொருளென்பது சைவசித்தாந்த நூல்கட்கெல்லாம் ஒப்ப முடிந்தமையின், அஃது உயிர்களின் மட்டுமே யன்றி மாயை கன்மங்களினும் விரவி நிற்குமென்பது பெற்றும்; பெறவே, ஆணவமலத்தின் சேர்க்கையால் அவை யிரண் டும் மலத்தன்மையும் எய்துதலின் அதுபற்றி ஆணவ மலத்தோடு உடன்வைத்து 'மும்மலம்' என்று கூறப்படுவ வாயின.

இனி, ஒருசாரார் "மாயை சுத்தம் அசுத்தம் என இரு திறப்படுதலின், சுத்த மாயை என்றும் தூயதாயும் அசுத்த மாயை என்றும் வாலாமையுடையதாயும் இருத்தலே அவற் றின் இயற்கை. அசுத்தமாயை அங்ஙனமாயது ஆணவச் சேர்க்கையான் வந்தது அன்று" எனச் சற்காரிய வாதங் கூறுஞ் சைவசித்தாந்தத்தோடு முரணி வழக்குரை நிகழ்த் துவர். ஆணவம் அறியாமைக்கேதுவாய் இருள்போல்வ தெனவும், மாயை அறிவு விளக்கத்திற்கேதுவாய் அவ் விருளினைத் துரக்கும் ஒளிபோல்வதெனவும் "மாயா தனு விளக்கா மற்றுள்ளங் காணாதேல், ஆயாதாம் ஒன்றை" "இரண்டுஞ் சோதி இருளென வேறு மன்றே" என்றற் றொடக்கத்துத் திருமொழிகளால் நன்கு தெருட்டப்படுத

லின் மாயை தன்னியல்பில் அசுத்தப் பொருளாகாமை இனிது விளங்கும். அஃது இயற்கையில் அசுத்தப் பொருளாயிருப்பின் அது விளக்குப்போல் ஆணவ இருளைத் துறந்து அறிவை விளக்குமென்றல் பொருந்தாது; என்னை? ஒன்றினொன்று மாறுபட்ட இரண்டு தன்மைகள் ஒரு பொருட்கு உளவாமென்றல் சற்காரியவாதங் கொள்ளும் சைவசித்தாந்தத்திற்கு ஒருவாற்றானும் அடாதென்பதற்கு "ஒருதன்மை இயல்புக்குள்ள தொருவனுக் கிரண்டு செய்தி வருவதென்" என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருமொழியே சான்றுமாகலின் என்க. இவ்வாற்றால், மாயையின்கட் காணப்படும் வாலாமைக்குக் காரணம் அதனோடு விரவிக்கிடக்கும் ஆணவமலமே யல்லாமல், தூயவியல்புள்ள மாயை யாகாதென்றுணர்க. இவ்வுண்மை அறிவுறுத்தற் பொருட்டன்றே சிவஞானமுனிவரர் தாம் வகுத்தருளிய சிவஞானபோதமாபாடியத்தின்கண் "அஃதங்ஙனமாக, ஏதுவின்கண் மும்மலங்களும் அஞ்ஞானத்தை உணர்த்துமெனக் கூறி, ஈண்டு ஆணவ மாத்திரையே அஞ்ஞானங் காட்டுமென்றல் மலைவாமாலெனின், அற்றன்று; அஞ்ஞானங் காட்டுதல் மாயை கன்மங்கட்கு ஆணவமலச்சார்வானாகிய செயற்கை, ஆணவமலத்திற்கு அஃது இயற்கை, என்னும் பொதுச் சிறப்பாமாறுணர்த்துதற்கு ஆண்டுப் பொதுவகையாற் கூறிப் போந்ததனை ஈண்டுச் சிறந்தெடுத்தோதினாராகலான் என்பது"* என்று தெளிய எடுத்தோதினர். இன்னும் அவர் தமது சிவஞான சித்தியுரையில் "நித்தமாய் அருவாய்" என்று மாயையின் இலக்கணம் தொகுத்துக் கூறுந் திருவிருத்தத்தில் "வைத்ததோர் மலமாய் மாயை மயக்கமுஞ் செய்யு மன்றே" என்னும் அடிக்கு விதப்புரை கூறுகின்றுழி "இத்தன்மைத்தாகிய மாயை ஆணவமலம் போல மயக்கமே செய்யும் என்னுஞ் சைவருள் ஒரு சாராரை மறுத்தற்பொருட்டு, மயக்கமும் செய்யும்" என்றுங் கூறினர். செய்யுளாகலின் முறைபிறழ வைக்கப்பட்டன. ஈண்டு மயக்கம் என்றது

---

* சிவஞானபோதம், கஉ ஆஞ் சூத்திரம், முதலதிகரணத்திறுதி.

விபரீத உணர்வை. 'மயக்கமும்' என்னும் உம்மை அது தன்னியல்பு அன்மை உணர நின்றது" என்று மாயையின் தூயஇயல்பு நன்கு தெருட்டியருளினர். இன்னும் அவர் "விந்துவின் மாயையாகி" என்னுந் திருவிருத்தவுரையில் "அவற்றுள் மல கன்மங்களோடு விரவாது முதற் காரண மாய் நிற்பது சுத்த மாயையென்றும், அஃது ஏனை இரண் டனையும் வியாபித்து மேலாய் நிற்ப, அவ்விந்துவின் கீழா யடங்கி மலகன்மங்களோடு விரவி முதற்காரணமாவது அசுத்தமாயை யென்றும், அவ்வசுத்தமாயையது தூல பரிணாமமாய்த் தோன்றுவது பிரகிருதி மாயையென்றுங் கூறப்படும்" என்று மூவகை மாயைகளின் வேறுபாடுகளை விளக்கியவாற்றான் அசுத்தமாயை அவ்வாறு அசுத்த மாயது மலத்தின் சேர்க்கையினாலேயா மென்பது ஐயமின் றித் துணியப்படும். மேலும் அகத்தே அறிவுப் பொருளா கிய உயிரின்கட் டொன்றுதொட்டு விரவிநிற்கும் மலத்தின் சேர்க்கையை விளக்கிக் காட்டுதற் பொருட்டுப் புறத்தே அறிவில் பொருளாகிய செம்பின்கண் விரவி நிற்கும் களிம் பினை அறிவுநூல்கள் உவமையாக எடுத்துக் காட்டுதலா னும், உயிரினைப்பற்றிய மலந்தீர்ந்து அது தூய்தாந்தன் மைக்குச் "செம்பிற் காணலுறுங் களிம்பு இரதகுளிகை பரிசிக்கக் கழியுஞ் செம்புரு நிறகக் கண்டாமன்றே"* எனச் செம்பு களிம்பிற் றீர்ந்து தூய பொன்னா மாற்றினை ஒப்பாக எடுத்துரைத்தலானும் செம்பின்கட் களிம்பாயும் உயிரின் கண் அறியாமையாயும் நிற்பது ஆணவமலமேயா மென்று ஆராய்ந்து உணர்ந்துகொள்க.

அற்றாயின், வியாபகப் பொருளாகிய ஆணவமலம் சுத்த மாயையினையும் பொன்னினையும் பற்றாமை என்னை யெனின்; அவற்றின்கண் இறைவனது அருளொளி முனைத்து விளங்குதலால், அஃது அவற்றைப்பற்றமாட்டா வாயிற் றென்க. அங்ஙனம் உரைப்பின் ஆணவம் வியாப கப் பொருளென்றது வழுவாமாலெனின்; அற்றன்று,

---

* சிவஞானசித்தியார், ககஆஞ் சூத்திரம், ௫.

சுத்த மாயையினும் பொன்னிலுங்கூட அஃது ஊடுருவி நிற்பினும் ஆண்டு அது தன்வலி மடங்கிக் கிடக்கும்; எது போலவெனின் ; மேற்செல்லுங் கல் முதலாகிய பொருள்களை ஈர்க்கும் இந்நிலவுலகத்தின் ஆற்றல் மேலெழும் நுண்ணிய நீர்வளியைத் தன்கண் ஈர்க்கமாட்டாமை பற்றி ஆண்டு அஃது இல்லையென்றல் அமையாமை போல வென்பது. இந்நிலவுலகத்தின் ஆற்றல் எங்கும் நிறைந்து வியாபகமாயிருப்பினும் தன்னாற் பற்றப்படும் பொருள்களின் மட்டுமே தான் உண்டென்பதனைப் புலப்படக் காட்டித் தன்னாற் பற்றப்படாதவற்றின்கட் டான் புலப்படாமற் பரவிநிற்கும் இந்நிகழ்ச்சியின் வைத்து ஆணவமலம் சுத்த மாயை பொன் முதலியவற்றிற் புலப்படாது வலி மடங்கிக் கிடக்குமியல்பினைத் தெரிந்துகொள்க.

அற்றாயின், சுத்தமாயையில் இறைவனதொளி முனைத்து விளங்குதற்கும், அசுத்தமாயையில் அஃதங்ஙனம் விளங்காமைக்கும் ஏது வென்னையெனின் ; ஞாயிற்றின் ஒளி பளிங்குக் கல்லில் விளங்குதற்கும் கருங்கல்லில் விளங்காமைக்கும் ஏது வென்னை யென்று ஆராயலுறுவார்க்கு, அவை அவ்வப்பொருளின் இயற்கையாலென்பது புலனாகா நிற்கும். இங்ஙனமே சுத்தமாயை அசுத்தமாயையாகிய பொருள்க டம்முளும் இயற்கை வேறுபாடுகள் உளவென்பது பெறாம். இன்னும், இறைவன் மலத்தாற் பற்றப் படாமைக்கும் உயிர்கள் அதனாற் பற்றப்பட்டுக் கிடத்தற்கும் ஏது வென்னையென்று நுனித்துக் காண்பார்க்கும் அவ்வப் பொருள்கட்குள்ள இயற்கை வேறுபாடுகள் புலனாமென்பது. இத்துணையுங் கூறியவாற்றால் ஆணவமே இயற்கை மலமாய் அறியாமைக்கும் வாலாமைக்குங் காரணமாமென்பதூஉம், ஏனை மாயை கன்மங்கள் அவ்வறியாமையை நீக்குங் கருவிகளாய் வரினும் அவ்வாணவ மலமும் தம்முள் விரவி நிற்றலால் ஒரோவழி அவ்வறியாமையும் வாலாமையும் பெற்று உயிர்களை மயக்குதலும் உடையவா மென்பதூஉம் பகுத்துணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

இனிச் சுத்தமாயையின் இயல்புந் தொழிற்பாடும் "உய்யவென் னுள்ளத்துள் ஓங்கார மாய்நின்ற" என்பதற்கு விரித்த உரையின்கண் விளக்கிப்போந்தாம், ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. அசுத்தமாயையின் இயல்பும் பயனும் "வல்வினையேன் றன்னை மறைந்திட மூடிய மாய இருளை" என்பதற்கு உரைவிரித்தவழி விளக்கினும். வினையினியல்பு இனிப் பொருந்துமோரிடத்தில் விரிப்பாம்,

'காதலன்' கணவன் எனப் பொருள்படுதலைத் திவாகரத்துட் காண்க.

இறைவன் தடாதகைப்பிராட்டியாரை மணஞ்செய்த திருவிளையாடல் ஈண்டுக் குறிப்பிடப்பட்டதுபோலும்!

கக௫ அரியொடு பிரமற் களவறி யாதவன்
பரிமா வின்மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்;

அரியொடு பிரமற்கு அளவு அறியாதவன் - திருமாலுடனே நான்முகனாலும் அளவு அறியப்படாதவன், பரிமாவின் மிசை - குதிரையின்மேல், பயின்ற வண்ணமும் - பலகாலும் ஊர்ந்த தன்மையும் என்றவாறு.

'பிரமற்கு' என்பதில் நான்காம் வேற்றுமை யுருபு.

"அதனாற் செயற்படற் கொத்த கிளவியும்"* என்பதனால் மூன்றும் வேற்றுமைப் பொருளில் மயங்கிற்று.

'அறியாதவன்' என்பது அறியப்படாதவன் என்னும் பொருட்டு; செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத், தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே" † என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும்.

மீண்டு வாரா வழியருள் புரிபவன்
பாண்டி நாடே பழம்பதி யாகவும்;

மீண்டு வாராவழி அருள்புரிபவன் - திரும்பி இப்பிறவிக்கு வராத வீட்டுநெறியை அருள் செய்பவன்,

---

* தொல்காப்பியம், வேற்றுமை மயங்கியல், உஎ.
† ,, வினையியல், சக

பாண்டி நாடே - பாண்டிய தேயத்தினையே, பழம்பதியாக வும் - பழைய இடமாகத் தான் கொண்டருளியும் என்றவாறு.

இறைவன் திருவருளைத் தலைக்கூடி அதனோடொன்றுயினார் மீண்டு இப்பிறப்பின்கண் வாராமை ஒருதலையாகலின் அப்பேற்றிற்குச் செலுத்தும் நெறியினை 'மீண்டு வாராவழி' என்றருளிச் செய்தார்; தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும்,

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி"

* என்றிங்ஙனமே அருளிச் செய்தமை காண்க.

பாண்டியன் நாடு என்பது 'பாண்டிய நாடு' என மருவிற்று. இம்மரூஉமுடிபுகள் "வழங்கியன் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்" † என்பதனான் அமைக்கப்படும். இறைவன் ஒரு பாண்டிய மன்னனாகப் போந்து மதுரைமாநகரிற் செங்கோல் ஓச்சினமை பற்றி அந்நாடு அவற்கு ஒரு பழம்பதியாகக் கூறப்பட்டது. இது குறித்தே கல்லாடத்தும் ‡

"கடுக்கைமலர் மாற்றி வேப்பலர் சூடி
ஐவாய்க் காப்புவிட் டணிபூண் அணிந்து
விரிசடை மறைத்து மணிமுடி கவித்து
விடைக்கொடி நிறுத்திக் கயற்கொடி எடுத்து
வழுதி யாகி முழுதுல களிக்கும்
பேரருள் நாயகன்"

என்று கூறினர்.

இத்திருவாசகச் செழுமறையுள்ளும் 'தென்னாடுடைய சிவன்' 'தண் பாண்டிநாட்டான்' 'தென்னன்' 'பாண்டிப் பிரான்' 'பாண்டிநன்னாடர்' என்று அடிகள் இறைவனைப் பலகாலுங் கூறுதல் காண்க.

---

* திருக்குறள், ருகசு. † தொல்காப்பியம். எழுத்து, சஅக
‡ கல்லாடம். ச.

'பதி' இடம் என்னும் பொருட்டாதல் "உறைபதி" என்பதற்கு * 'உறைவிடம்' என்று பரிமேலழகியார் உரை கூறினமையாற் காண்க.

பத்திசெய் அடியரைப் பரம்பரத் துய்ப்பவன்
கஎ0 உத்தர கோச மங்கை ஊராகவும்;

பத்திசெய் அடியரை - அன்பாற் றன்னை வழிபடும் அடியவரை, பரம்பரத்து உய்ப்பவன்-மிக மேலான நிலையிற் செலுத்துபவன், உத்தரகோச மங்கை ஊராகவும் - உத்தர கோச மங்கையைத் தானிருக்கும் ஊராகக் கொண்டருளியும் என்றவாறு.

"பரம்" மேலான எனப் பொருள்படுவதொரு வட சொல்: 'பரம்பரம்' என அஃதிருகால் வந்தமையின் மிக மேலான என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது.

ஆதி மூர்த்திகட் கருள்புரிந் தருளிய
தேவ தேவன் றிருப்பெய ராகவும்;

ஆதி மூர்த்திகட்கு - முதற்றோன்றிய கடவுளர்க்கு, அருள் புரிந்து அருளிய-அருள் செய்த, தேவதேவன் திருப் பெயர் ஆகவும்-மகாதேவன் என்பதே தனக்குரிய அழகிய பெயராகக் கொண்டருளியும் என்றவாறு.

ஆதிமூர்த்திகளாவார் சதாசிவர் அநந்தர் சீகண்டர் குணி ருத்திரர் விட்டுணு பிரமா முதலாயினர். இவர்கள் சுத்த மாயை அசுத்தமாயை பிரகிருதி மாயை முதலியவற்றின் கட் பண்டுதொட்டே கடவுட்டன்மை பெற்றவர்களாய் அவ் வத் தத்துவ புவனங்களில் இறைவனருளால் அதிகாரஞ் செலுத்துதலின் இங்ஙனங் கூறினர். ஈண்டுக் கூறப்பட்ட எல்லாக் கடவுளர்க்கும் முதல்வனுதல்பற்றித் தேவதேவன் அல்லது மகாதேவன் என்னும் பெயர் சிவபிரான் ஒருவற்கே உரித்தாதல் " தமீச்வராணும் பரமம் மகேச்வரம்தம் தேவதாநாம் பரமஞ்சதைவதம், பதிம்பதீநாம் பரமம்

---

* திருக்குறள், க0கடு.

பரஸ்தாத்விதாமதேவம் புவநேசமீட்யம்" என்னுஞ் சுவேதாசுவதரோபநிடத மந்திரத்தானும் உணர்க.

இருள்கடிந் தருளிய இன்ப ஊர்தி
அருளிய பெருமை அருண்மலை யாகவும்;

இருள் கடிந்து அருளிய-அறியாமையிருளைப் போக்கி அருளின, இன்ப ஊர்தி-பேரின்பத்தையே தான் ஊர்ந்து செல்லும் ஏறாகவும், அருளிய பெருமை அருள் மலை யாகவும் - எவ்வுயிர்க்கும் அருள்செய்த பேர் அருளே தான் அமர்ந்திருக்கும் மலையாகவும் கொண்டருளி என்ற வாறு.

உயிரின்கட் பேரின்பம் பெருகியெழுஞான்று அதனைப் பற்றிய அறியாமை வலியொடுங்கி ஒழிதலின் 'இருள் கடிந் தருளிய இன்பம்' என்றும், இப்பேரின்பத்திற்கு முதல்வ னுவான் இறைவனேயாத லுணர்த்துவார் 'இன்ப ஊர்தி' என்றும் எண்ணுள் அடங்காத உயிர்கட்கெல்லாம் அவன் செய்யும் அருள் மிகப் பெரிதாயிருத்தலின் அதுவே அவற்கு இருக்கையாகிய மலையென் றுணர்த்துவார் 'அருண்மலை' என்றும் ஓதினர். இவ்வாறு அடிகள் ஓதிய வாற்றால், இறைவற்கு ஊர்தியாக உருவகப்படுத்திச் சொல் லப்படும் ஏறுவது பேரின்பமே யல்லது பிறிதன்று என்ப தூஉம் அவனிருக்கும் வெள்ளி மலையாகச் சொல்லப்படு வது அவனது பேரருளேயல்லாமற் பிறிதன்று என்பதூஉம் பெற்றும்.

'கடிந்து' போக்கி யென்னும் பொருட்டாதல் "கொடிது கடிந்து கோல் திருத்தி" என்பதன் * உரையிற் காண்க.

'பெருமை அருள்' என்னும் புணர்ச்சி "தெரிமாண் டமிழ் மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்" என்புழிப்போல வேறுபாடுறுமல் இயல்பாய் நின்றது.

---

* புறநானூறு, கஎ

கஉரு எப்பெருந் தன்மையும் எவ்வெவர் திறமும்
அப்பரி சதனுல் ஆண்டுகொண் டருளி;

எப்பெருந் தன்மையும் - எவ்வளவு பெருந்தன்மையை யும், எ எவர் திறமும் - எவரெவர் கூறுபாட்டினையும், அப் பரிசதனுல் ஆண்டுகொண்டு அருளி - அவ்வவற்றிற்கு ஏற்ற தன்மைகளால் அடிமை கொண்டருளி என்றவாறு.

ஒருமலம் உடைய விஞ்ஞானகலர் முதல் மும்மலம் உடைய சகலர் ஈருன முத்திறத் துயிர்களின் தன்மைகளும் கூறுபாடுகளும் பலவேறு வகைப்படுதலின் அவரவர்க் கிசைந்தபடியால் எல்லாம் வல்ல இறைவன் அவரை யெல் லாம் அடிமைகொண்டு அருள் செய்வான் என்பது. இம் முக்கூற்றுயிர்கட்கும் இறைவன் அருள்புரியுமாற்றினை ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவநாயனர்,

"மெய்ஞ்ஞானந் தானே விளையும்விஞ் ஞானகலர்க்
கஞ்ஞான அச்சகலர்க் கக்குருவாய்—மெய்ஞ்ஞானம்
பின்உணர்த்தும் அன்றிப் பிரளயா கலருக்கு
முன்உணர்த்துந் தான்குருவாய் முன்"

என்று *அருளிச்செய்தமையாற் கண்டுகொள்க. இவருள் விஞ்ஞானகலரும் பிரளயாகலரும் ஏனைச் சகலரினும் பார்க்கப் பேரறிவும் பேராற்றலும் வாய்ந்தவராகலின் அவர் தமை நோக்கி 'எப்பெருந்தன்மையும்' என்றும், சகலரை நோக்கி 'எவ்வெவர் திறமும்' என்றும் அருளிச் செய்தார்.

திறம்-கூறுபாடு. இப்பொருட்டாதல் "பற்றலிலியரோ நிற்றிறம் சிறக்க" என்பதன் † உரையிற் காண்க. சகலரிற் பல கூறுபாடுகள் உண்மையால் இங்ஙனம் கூறினர்.

நாயி னேனை நலமலி தில்லையுட்
கோலம் ஆர்தரு பொதுவினில் வருகென

* சிவஞானபோதம், அஆஞ் சூத்திரம். ௩. † புறநானூறு. சு.

ஏல என்னை ஈங்கொழித் தருளி
கஙு௦ அன்றுடன் சென்ற அருள்பெறும் அடியவர்
ஒன்ற ஒன்ற உடன்கலந் தருளியும்;

நாயினேனை-நாயிற்கடைப்பட்ட அடியேனை, நலம் மலி தில்லையுள்-நன்மைமலிந்த தில்லைமாநகருள், கோலம் ஆர் தரு பொதுவினில் வருக என – அழகு நிறைந்த அம்பலத்தின் கண்ணே வருவாயாக வென்றுசொல்லி, ஏல என்னை ஈங்கு ஒழித்து அருளி - இசைவானபடியாய் ஏழையேனை இந்நிலத் திலேயே போக்கிவிட்டு, அன்று உடன்சென்ற - அடியேனை இந்நிலத்தேவிட்டுச் சென்ற அந்நாளில் தன்னோடுகூடச் சென்ற, அருள்பெறும் அடியவர் - தன் அருளைப் பெறுதற் குரிய அடியார்கள், ஒன்ற ஒன்ற - தன்னோடு ஒருங்கு பொருந்த, உடன்கலந்து அருளியும் - அவரோடு இரண் டறக் கலந்தருளியும் என்றவாறு.

இது சிவபெருமான் ஞானுசிரியன் வடிவிற் றோன்றித் திருப்பெருந்துறையிற் குருந்தமரநீழலிலே பன்மாணவர் புடைசூழ வீற்றிருந்து அடிகளை ஆட்கொண்டருளியபின் அவரை விடுத்துத் தன் மாணவரோடும் மறைந்த ஞான்று 'நீ தில்லை அம்பலத்தின் கண்ணே வருக' வென்று கட்டளை தந்தமையால், அதனை அடிகள் நினைந்து ஈண்டுக் கூறிய வாறும்.

"என்னை யுடன் கொண்டு போதற்கு யான் தகுதியல் லாமை கண்டு 'அம்பலத்தின் கண்ணே வருக' வென்று யான் வருந்தாவாறு இசைவாகக் கூறி என்னை இந்நிலவுல கத்திற் புறந்தள்ளிச் சென்றனனே!" என்று அடிகள் இறைவன்மேல் வருந்திக் கூறினாரென்க.

உடன்சென்ற அடியவர் அருள்பெறுந் தகுதிப்பாடு மிகுதியும் உடையராதலால் அவரோடு இரண்டறக் கலந்து நின்றான் என்பது பின்னிரண்டடிகளிற் கூறினார்.

கோலம் – அழகு; பிங்கலத்தையிற் காண்க.

பொது - மன்று ; "பொதுவிற் றூங்கும் விசியுறு தண்ணுமை" * என்பதன் உரையிற் காண்க. பொது, பொதியில், மன்று, மன்றம், அம்பலம் என்பன ஒரு பொருட்கிளவிகள்.

ஏல - பொருந்த.

'ஒன்ற ஒன்ற' என்னும் வினையெச்ச அடுக்குப் பிரிவறக் கலத்தலை உணர்த்துகின்றது.

எய்தவந் திலாதார் எரியிற் பாயவும்,
மாலது ஆகி மயக்கம் எய்தியும்
பூதலம் அதனிற் புரண்டுவீழ்ந் தலறியும்
கால்விசைத் தோடிக் கடல்புக மண்டி
நாத நாத என்றழு தரற்றிப்
பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும்,
பதஞ்சலிக் கருளிய பரம நாடகவென்
றிதஞ்சலிப் பெய்தநின் றேங்கினர் ஏங்கவும்;

எய்தவந்திலாதார் எரியில் பாயவும் - அங்ஙனம் அவனது அருளை அடைய வராதவர் தீயின்கட் பாயவும், மால் அது ஆகி – வேட்கையுடையோர் ஆகி, மயக்கம் எய்தியும்- மயக்கம் அடைந்தும், பூதலம் அதனில் - இம் மண்ணின் மேல், வீழ்ந்து புரண்டு அலறியும் - வீழ்ந்து புரண்டு கதறியும், கால்விசைத்து ஓடி - காலால் விரைந்து ஓடி, கடல் புகமண்டி - கடலிலே புகுதற்கு மிக்குச்சென்று, நாத நாத என்று அழுது அரற்றி - தலைவனே! தலைவனே! என்று சொல்லி அழுது ஆரவாரித்து, பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும் - திருவடியை யடைந்தவர் அதனோடு பிரிவறக் கலத்தலைப் பெறவும், பதஞ்சலிக்கு அருளிய - பதஞ்சலிமுனிவர்க்கு அருள்புரிந்த; பரம நாடக என்று - மேன்மைமிக்க கூத்தனே என்று சொல்லி, இதம் சலிப்பு எய்த நின்று - நெஞ்சம் அயர்வு அடைய நின்று, ஏங்கினர் ஏங்கவும் -

* புறநானூறு, ௬க.

ஏங்கினவர் மேலும் மேலும் ஏக்கத்தை அடையவும் என்ற வாறு.

மால் - வேட்கை ; திவாகரத்துட் காண்க.

'விசை' விரைவுப் பொருட்டாதல் திவாகரம் பிங்கலந்தைகளுட் காண்க.

'மண்டி' மிக்குச்சென்று என்று பொருளுரைப்பர் புறநானூற்றுரைகாரர். *

அரற்றல்-ஆரவாரித்தல் ; பிங்கலந்தையுட் காண்க.

நெஞ்சம் எனப் பொருள்படும் ஹ்ருதயம் எனும் வடசொல் இதயம் எனவும் இதம் எனவும் திரியும். எய்தியும் அலறியும் ஓடி மண்டி அரற்றிப் பாதம் எய்தினர் என இயைக்க.

பதஞ்சலி முனிவர்க்கு இறைவன் தனது திருக்கூத்துக் காட்டிய வரலாறு பின்னே 'புலியூர்' என்பதன் பெயர்க்காரண வரலாறு கூறுகின்றுழிச் சேர்த்துரைப்பாம்.

கசு0 எழில்பெறும் இமயத்து இயல்புடை அம்பொற்
பொலிதரு புலியூர்ப் பொதுவினில் நடம்நவில்
கனிதரு செவ்வாய் உமையொடு காளிக்
கருளிய திருமுகத் தழகுறு சிறுநகை
இறைவன் ஈண்டிய அடியவ ரோடும்
கசுரு பொலிதரு புலியூர்ப் புக்கினி தருளினன்
ஒலிதரு கைலை உயர்கிழ வோனே.

எழில்பெறும் இமையத்து இயல்பு உடை - எழுச்சி பெறும் இமயமலையின் தன்மையினை உடைய, அம்பொன் பொலிதரு புலியூர்ப் பொதுவினில் - அழகிய பொன் வேய்ந்து விளங்கும் தில்லையம்பலத்திலே, நடம் நவில் - திருக்கூத்தைப் பயிலும், கனிதரு செவ்வாய் உமையொடு

* புறநானூறு, சு.

காளிக்கு அருளிய திருமுகத்து அழகு உறு சிறுநகை இறைவன் - கொவ்வைப்பழம் போன்ற சிவந்த வாயினை யுடைய உமைப்பிராட்டியாருக்கும் மாகாளியம்மைக்கும் அருள்செய்த அழகிய முகத்திடத்ததான அழகுமிக்க முறுவலிப்பினையுடைய சிவபெருமான், ஒலிதரு கைலை உயர்கிழவோன் - தேவர்கள் வழுத்தும் பாட்டின் ஒலி அறாத கைலை மலைக்குச் சிறந்த உரிமையுடையவன், ஈண்டிய அடியவரோடும் - திரண்ட அடியாருடன், பொலிதரு புலியூர்ப் புக்கு இனிது அருளினன் - விளங்காநின்ற தில்லைக்கண்ணே புகுந்து இனிதாக அமர்ந்தருளினன் என்றவாறு.

இமயமலைக் குவடு பொன்னிறமாய் விளங்குவதாகலின் அதனைப் பொற்கூரை வேய்ந்த அம்பலத்திற்கு உவமை யாகக் கூறினார். உலகத்தின்கண் உள்ள எல்லா மலைக் குவடுகளினும் இமயக் குவடே உயர்ந்ததாகலின் அதன் மேற்படும் ஞாயிற்றின் ஒளி அதனைப் பொன்னிறமாய் விளங்கச் செய்வதாகும் என்பது. இதுபற்றியே புறநானூற் றினும் "பொற்கோட்டிமயம்"* "பொன்படு நெடுங்கோட் டிமயம்"† "பொன்னுடை நெடுங்கோட்டிமயம்"‡ என்றற் றொடக்கத்துச் சொற்றொடர்கள் காணப்படுவ வாயின. இனித் தில்லைக்கண் அம்பலம் இமயத்தின்கண் உள்ள கைலையம் பொருப்புப் போறலின் அதுபற்றி 'இமயத்து இயல்பு உடைய' என்றாரெனலுமாம்.

நவிலல் - பயிலல்; இப்பொருட்டாதல் "மறைநவில் அந்தணர்" என்பதன் உரையிற் காண்க.$

'கனிதரு' என்பதில் தரு உவம உருபின் பொருள்பட வந்த உவம வாசகம். 'கனிதரு செவ்வாய்' என்னும் அடையை உமைக்குங் காளிக்குங் கூட்டுக: உமைக்கு அது சிறப்பாதல் பற்றி முன்வைத்தார்.

---

* புறநானூறு, உ. † புறநானூறு, ௩௯.

‡ புறநானூறு, ௩௬௯. $ புறநானூறு, க.

'நடநவில்' என்னும் வினைத்தொகை 'இறைவன்' என்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்தது; இது 'மாட்டு' என்னுஞ் செய்யுளுறுப்பான் இங்ஙனம் முடிந்தது: என்னை ?

"அகன்றுபொருள் கிடப்பினும் அணுகிய நிலையினும்
இயன்றுபொருள் முடியத் தந்தனர் உணர்த்தல்
மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்"

என்றார் ஆசிரியர் **தொல்காப்பியனாராகலின்.*** இத்திருவகவலினும் ஏனை இரண்டகவலினும் அகன்று கிடந்து பொருந்தும் பொருள்களை அணுகிய நிலையில் வைத்து உரைக்கும் உரை இம் மாட்டென்னும் உறுப்பான் வந்ததென்று உணரல்வேண்டும்; இஃது அச்சூத்திரத்திற்குப் **பேராசிரியர்** கூறிய உரையானும் அறியப்படும்.

இறைவன், கிழவோன் என்னும் பெயர்கள் சிவபெருமான் என்னும் ஒருபொருள் குறித்துப் 'புக்கினிதருளினன்' என்னும் ஒருவினைகொண்டு முடிந்தன; என்னை ?

"ஒருபொருள் குறித்த வேறுபெயர்க் கிளவி
தொழில்வேறு கிளப்பின் ஒன்றிடன் இலவே"

என்றார் ஆசிரியராகலின். †

இனித் தில்லைப்பொதுவில் இறைவன் திருக்கூத்தியற்றிய வரலாறு ஒரு சிறிது கூறுதும்: பண்டொருகால் மத்தியந்தின முனிவர் தாம் அரிதிற் பெற்ற புதல்வர்க்குக் கலைப் புலமை நிரம்பியபின்னர் அறிவுநூற் பொருள் முழுதும் உணர்த்தி, அவர் சிறந்ததோர் இடத்தே சென்று இறைவனை வழிபடுதற்கு விரும்பினமையால், அவரைத் தில்லைக்குச் செல்லுமாறு கற்பித்து விடுக்க, அவரும் ஆண்டுப் போந்து ஓர் அழகிய பொய்கையும் அதன் தென் பக்கத்தே ஓர் ஆலமர நீழலில் ஒரு சிவலிங்கத் திருவுருவமும் இருக்கக் கண்டு பெரு மகிழ்வுற்று அங்கே ஓர் இலைக்

---

* தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், உகக.

† தொல்காப்பியம், சொல், சஉ.

குடில் அமைத்துக்கொண்டு இறைவற்கு வழிபாடு ஆற்றி வருவாராயினர். நாடோறும் இறைவனை வழிபடுதற் கென்று பறிக்கும் பல நறுமண மலர்களை ஒருநாள் ஆராய்ந்து பார்த்தக்கால், அவற்றுட் பழையனவும் பழுதுபட்டனவுமான பல மலர்கள் விரவியிருக்கக் கண்டு வருந்தி, "விடிந்தபின் மலரெடுப்பின் அவை வண்டுகள் ஊதியனவாம்; இரவின்கட்சென்று எடுப்பேமெனில் மரமடர்ந்த இக்காட்டகத்தே வழிபுலனுகாது; மரங்களில் ஏறினலும் பனியாற் கால் வழுக்கும்; ஆகையால் என்செய்வேம்!'' என்று மிக உள்ளங்குழைந்து வருந்த அவ் விளையமுனிவரெதிரே இறைவன் தோன்றினன். அவர் பெருமானை வணங்கி வாழ்த்தி 'ஐயனே, தேவரீரை வழிபடுதற் பொருட்டு அடியேன் வைகறையிற் சென்று மரங்களில் வழுவாமல் ஏறவேண்டுதலால் என் கை கால்கள் புலியின் வலிய நகங்கள் உடையவாகுக! வழிதெரிந்து ஏகுதற்கும் பழுதற்ற நறுமலர் தெரிந்து கொய்தற்கும் அவ் விரண்டிற் கண்களும் உண்டாகுக'' என்று குறையிரப்பச் சிவபிரானும் அங்ஙனமே ஆமாறு தந்து மறைந்தருளினன். அன்று முதல் அவ்விளைய முனிவர் வியாக்கிரபாதர் அல்லது புலிக்கால் முனிவர் என்னும் பெயருடையராய்ச் சிவபிரானைத் தாம் விழைந்தவாறு புதுமலர் கொணர்ந்து வழிபாடாற்றி நன்கிருந்தனர். இங்ஙனம் புலிக்கான்முனிவர் வழிபட்ட காரணத்தானே தில்லைமாநகர் புலியூர் எனவும் வழங்கப்படலாயிற்று.

இவ்வாறிவர் இருக்குநாளில் இவர் தந்தையார் மத்தியந்தின முனிவர் இவர்பாற் போந்து இவர்க்கு ஒரு நன் மங்கையை மணம் முடிக்கவேண்டு மென்னுந் தமது கருத்தை அறிவிக்க, அவரும் அதற்கு இசையவே வசிட்ட முனிவரின் தங்கையாரை அவர்க்கு மணமகளாக்கினர். இவரிருவரும் ஆற்றிய அருந்தவத்தால் உபமன்னியு வென்னும் ஓர் அருங்குழவி பிறந்தது அக்குழவியை, அருந்ததி எடுத்துப்போய்த் தம்பால் உள்ள காமதேனுவென்னுங்

தெய்வ ஆன்பொழி பாலை ஊட்டி வளர்த்து வந்தனள். பின்னர்ப் புலிக்கான் முனிவரும் அவர் மனைவியாரும் மகவின் விருப்பத்தால் அதனைத் தமது இலைக்குடிலுக்குக் கொணர்வித்து இனிய தின்பண்டங்களுந் தீம்பாலும் ஊட்ட அம்மகவு அவற்றை உண்ணாது உமிழ்ந்து பசி பொறாது அழப், பெற்றார் இருவரும் மனம் நைந்து சிவலிங் கப் பெருமான் திருமுன்பு அதனைக் கொண்டு சென்று கிடத்தினார். இறைவன் அருள்சுரந்து அம் மகவுக்குத் தீவிய தெய்வப் பாற்கடலையே உணவாக ஊட்ட அம்மகவு அதனை இனிது பருகிக் களித்திருக்கப், புலிக்கான் முனி வருங் கவலை தீர்ந்து இறைவனது அருட்குறியினெதிரே சிவயோகத்தில் அமர்ந்து இறைவன் திருவடியிற் கருத்து ஒன்றுபட்டிருக்க, அப்போது அவரகத்தே இறைவன் தேவதாருவனத்து இருடிகள் பொருட்டு நிகழ்த்திய ஐந் தொழிலின்பக்கூத்தின் வரலாறு வந்து தோன்றிற்று. அதனைத் தெரிந்த அளவானே 'இறைவன் தனது திருவடி யால் திருக்கூத்தியற்றிய தேவதாருவனத்தில் அடியேன் இருக்கப்பெறாமல் இந்த இடத்தில் இருக்கப்பெற்றனனே! ஐய னருட்கூத்தை யான் காணுமாறு யாங்ஙனம்!' என்று பெரிதும் உள்ளம் உருகி வருந்தாநிற்ப, இத்தில்லையே இந் நிலவுலகத்திற்கு நடுநாடியா யிருத்தலால் இதன்கண்ணே தான் ஆண்டவன் என்றும் ஐந்தொழிற்கூத்து நிகழ்த்து வன்; ஆதலால், இத்தில்லையம்பலத்தின்கட் புறத்தேயும் யான் அத் திருக்கூத்தினைக் காணப்பெறுவேன் என்று தவக்காட்சியால் உணர்ந்தவராய்ப் புலிக்கான் முனிவர் அங்கே வழிபாடு ஆற்றிக்கொண்டு இராநின்றார். இவர் இவ்வாறிருப்பப் பதஞ்சலி முனிவர் இவர்பாற் போந்தமை யும், இவ்விருவர்க்கும் இறைவன் தனது திருக்கூத்தினைக் காட்டியருளினமையும் சிறிது கூறுவாம்.

தேவதாரு வனத்தின்கண் இருந்த நாற்பத்தெண் ணாயிரம் முனிவரரும் மீமாஞ்சைநூற் கோட்பாட்டினைப் பின் பற்றினவர். மறைநூல் ஒருவராற் செய்யப்படாமல்

என்றும் உள்ள தெனவும், மறைநூல் கூறிய வேள்விகளை வேட்டல் ஒன்றுமே இம்மை மறுமை யின்பங்களை யளிப்ப தெனவும், உயிர்களின் வேருக முதல்வன் ஒருவன் இல்லை யெனவும், மறைநூலிற் சொல்லப்பட்ட சிவம் முதலான ஒலிகளே பிரம மாவதன்றி இவற்ருன் அறிவிக்கப்பட்டு இவற்றின் வேருய் உள்ள கடவுளர் பிறரில்லையெனவும், உலகம் என்றும் அழியாதுநிற்ப தெனவும், உயிர்கள் பலவாய் என்று முள்ளனவாய் எங்கு நிறைந்தனவாய் இரு வினைகளுட்பட்டுப் பிறந்திறந்து வருமெனவும் கொண்ட கொள்கையினராய், இவற்றைத் தம் மனைவிமார்க்கும் அறி வுறுத்தி அவரைத் தஞ்சொல்வழியின் நிறுத்தி ஒழுகி வருவாராயினர். இவர்கள் கொண்ட பிழைபாட்டுணர்ச்சி யினையுஞ் செருக்கினையும் அகற்றி இவரை ஆட்கொள்ளத் திருவுளம்பற்றின முதல்வன் திருமாலை அழகிய பெண் வடிவில் வரக் கற்பித்துத் தானும் அவ்வணங்குமாய் அத் தேவதாரு வனத்தின்கட் செல்ல, இறைவன்றன் அளவுக் கடங்கா எழிலுருவினைக் கண்டு காமுற்று அவ்விருடிகளின் மனைவிமார் நிறையழிந்தனர்; திருமால்கொண்ட அழகிய அணங்கின் வடிவைக் கண்டு அவ்விருடியர் காமுற்றுத் தம் உரனுஞ் செருக்கும் அழிந்தனர். பின்னர் அவர் ஒரு வாறு அறிவு தெளிந்து தமது நிலை சிதைத்தவர் சிவபிரானே என உணர்ந்து அவர்க்குப் பல சாபங்களைத் தர அவை இறைவனைப் பற்ருதொழிய, அவர் வேள்விக் கண்ணே நின்றும் ஒரு கொடும்புலியைப் பிறப்பித்து ஏவ, முதல்வன் அதன் ருேலை யுரித்து உடுத்தனன்; பின்னர் ஒரு கொடும்பாம்பை அவர் ஏவ, ஐயன் அதனைக் கைக்காப் பாக அணிந்துகொண்டனன். அதன்பின்னர்க் குறள்வடி வினதாகிய முயலகனை அவர் ஏவ, ஆண்டவன் அதன்மேற் பாய்ந்து அதன் முதுகு நெரியும்படி மிதித்தருளினன்; அதன் பிறகு பல மந்திரங்களை ஏவ, அவற்றைத் தனது திருவடியிலே சிலம்புகளாக அணிந்து எல்லாம்வல்ல பெரு மான் மிகக் கொடிய திருக்கூத்து இயற்றுவானுயினன். அத்திருக்கூத்தின் கடுமை பொறுக்கலாற்ருது அம்முனி

வரர் ஒருங்கே அயர்ந்துவிழ, அருகுநின்ற திருமாலும் நடுங்கினர். அதுகண்ட இறைவன் இரக்கம் உடையோனாய் அக் கடுங்கூத்தை மாற்றி இன்பக் கூத்தினை இயற்ற உமைப் பிராட்டியாரும் திருமாலும் ஏனைக்கடவுளரும் இன்பப்பெருக்கிலாழ்ந்து மகிழ்ந்தனர்; தேவதாருவனத்து இருடிகளும் தம் உயர்வு நீங்கித் தம் பிழைபொறுத்தருளும் படி வேண்டினர். இறைவன் அவர் இதற்கு முற்கொண்ட ஆணவ வலிகளெல்லாம் தன் திருவடிக்கீழ்க் கிடக்கும் முயலகன்பால் வந்தொடுங்க அருள்செய்து மறைந்தருளினன்.

பின்னர்த் திருமால் தம் இருக்கை சேர்ந்து இறைவன் செய்தருளிய இன்பக்கூத்தினை நினைந்த பெருங்களிப்பால் துயிலாதிருந்து தமக்கு அணையான ஆதிசேடற்கு அப் பேற்றினை யுரைப்ப, அவ்வாதிசேடரும் அவ்வின்பக் கூத்தினைக் காணும் வேட்கை மீதூர்ந்து கண்ணீர் பொழிய, அதுகண்ட திருமால் 'நீர் இறைவற்கு அன்பராயினமையின் இனி நும்மை அணையாகக் கொள்ளல் எமக்கு ஏதமாம்; ஆதலின் நீர் தவம்முயறலே இசைவாம்' என்று கூறிவிடுப்ப, அவரும் வடகைலை மருங்கு சார்ந்து சிவபிரான் திருக்கூத்துக் காண விழைந்து அருந்தவம் இயற்றினர். அதுகண்டு இறைவனும் அவர் முன்றோன்றி அவ ரன்பினைப் பிறரறிய ஆராய்ந்து புலப்படுத்தி, 'யாம் தேவதாரு வனத்தின்கட் டிருக்கூத்து ஆடிய காலையில் அவ்விடம் இந்நிலத்திற்கு நடுஅன்மையின் அஃது அதனைப் பொறுக்கலாற்றாது அசைந்தது. ஆனதுபற்றி அதனை அங்கியற்றாது விடுத்தேம், இப்போது இங்கு அதனை இயற்றுதற்கும் ஈது இடம் அன்று. அதனைப் பொறுத்தற் கிசைந்த தில்லைமன்றத்தின் கண்ணே நமது ஐந்தொழில் இன்பக்கூத்து என்றும் நடைபெறா நிற்கும். அஃதேனெனில், உடம்பும் உலகமும் அமைப்பில் ஒப்பனவாம். இடை பிங்கலை சுழுமுனை என உடம்பின் கண்ணே உள்ளோடும் மூன்று நாடிகளிற் சுழுமுனை உடம்

பின் நடுவோடும். அங்ஙனமே, இங்கிலத்திற் சுழுமுனை நாடியும் தில்லைக்கு நேரே போம். உடம்பின்கண் அந்நடு நாடியின் நடுவே வயங்கும் நெஞ்சத்தாமரையினுள் அருள் வெளியிலே யாம் ஓயாது அருட்கூத்து நிகழ்த்துமாறு போலவே, புறத்தே தில்லைக்கண் மூலக்குறியின் தெற்கே உள்ள அருள் அம்பலத்தின்கண் என்றும் ஓவாது திருக் கூத்து இயற்றுவேம். அதனை அங்கே காணும் அறிவுக் கண்ணுடையார் பிறவித்துன்பம் அறப்பெறுவர், ஆத லால், நீ இவ்வுருவை ஒழித்து, அத்திரிமுனிவன் மனைவி தொழுதகையிடத்தே, முன்னொருகால் ஐந்தலைச் சிறு பாம்பாய் நீ வந்தமையின், அவ்வடிவினையே எடுத்துத் தில்லைக்கட்சென்று சேர்வையேல், அங்கு இங்ஙனமே வேட்கையுற்று வழிபாடு இயற்றும் புலிக்கான் முனிவ னுக்கும் உனக்கும் தைப்பூசத்தன்று எமது இன்பக்கூத் தைக் காட்டியருள்வோம்' என்று உரைத்து மறைந்தருளி னன். பின்னர்ப் பதஞ்சலி முனிவரும் அங்ஙனமே தில்லைக்கட் போந்து புலிக்கான் முனிவருடன் அளவளாவி யிருந்து தவமியற்றி இறைவன் குறித்த அந்நாளில் ஐய னியற்றிய ஐந்தொழில் இன்பக்கூத்தைக் கண்டுகளித் தனர் என இவ்வரலாறுகளை **உமாபதிசிவனர்** செந்தமிழ் நந்தா இலக்கியமாய்ச் செய்தருளிய **கோயிற் புராணம்** விரித் துக் கூறும்.

இனிக் காளிக்கு அருள்புரிந்தவாறு காட்டுதும்: பண்டொருகால் தாருகன் என்னும் ஓர் அரக்கனைக் கொல் லும்பொருட்டுத் துர்க்கையால் ஏவப்பட்ட ஒரு காளி அவ னொடு பொருது அவனுடலைக் கிண்டவழிக் கீழே சிந்திய குருதியாற் பின்னும் பலர் உண்டாதலைக் கண்டு அவனது செங்குருதியைத் தானே முற்றும் விடாது பருக, அதனால் வெறி பிடித்து உலகத்துள்ள உயிர்களையெல்லாம் அழிப் பான் புக்கனள், அதுகண்டு எல்லா உயிர்க்குந் தந்தை யாய் விளங்கும் முதல்வன் அவள்முற் றோன்றிக் கொடுங் கூத் தியற்ற, அவள் அக்கூத்தின் கடுமையால் தனது

வெறியடங்கி இறைவனருளைப் பெற்று அமைதி பெற்ருளென்பது. இது திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிச்செய்த

"வென்றிமிகு தாரகன தாருயிர் மடங்கக்
கன்றிவரு கோபமிகு காளிகதம் ஓவ
நின்றுநடம் ஆடியிட நீடுமலர் மேலால்
மன்றல்மலி யும்பொழில்கொள் வண்டிருவை யாறே"

என்னுந் திருப்பாட்டான் அறியப்படும்.

இனி இத்திருவகவல் 'மாட்டு' என்னும் உருப்பால் அகன்று பொருள் முடிய நிற்றலின், அதனை அணுகிய நிலையில் வைத்துரைக்கும் வினைமுடிபு காட்டல் வேண்டும்; அது வருமாறு: ஒலிதரு கைலை உயர்கிழவோன் பயின்றனனாகிப் பல்குணம் விளங்கிக் கல்விதோற்றியும் அழித்தும் இருளைத் துரந்தும் அடியார் உள்ளத்துக் குடியாக் கொண்ட கொள்கையுஞ் சிறப்புமெனப் பெயர்ப்பயனிலை கொண்டு முடிந்து, பின்னும் கைலை உயர்கிழவோன் ஆகமந் தோற்றுவித்தருளியும் கலந்தினிதருளி நயப்புரவெய்தியும் இன்னருள் விளைத்தும் நற்றடம் படிந்தும் ஆகமம் வாங்கியும் பணித்தருளியும் அமர்ந்தருளியும் இயல்பினதாகி உய்யவந்தருளிச் சாத்தாய்த்தான் எழுந்தருளியும் காட்டிய கொள்கையும் ஈந்த விளைவும் காட்டிய தொன்மையும் ஆக்கிய நன்மையும் தோற்றிய தொன்மையும் காட்டிய இயல்பும் ஆகிய கொள்கையும் அருளிய பரிசும் வேடங் காட்டிய இயல்பும் மேனி காட்டிய தொன்மையும் சிலம் பொலி காட்டிய பண்பும் கரந்த கள்ளமும் ஆக்கிய பரிசும் ஆகிய நன்மையும் இருந்த கொள்கையும் அருளிய அதுவும் காட்டது தன்னிற் கரந்தகள்ளமும் ஒருவன் ஆகிய தன்மையும் பாலகன் ஆகிய பரிசும் கோலங்கொண்ட கொள்கையும் நல்கிய நன்மையும் வைத்த அப்பரிசும் பெண்ணேடாயின பரிசும் குழலியொடு மகிழ்ந்தவண்ணமும் பல பல காட்டிய பரிசும் எனப் பல பெயர்ப்பயனிலை கொண்டு முடிந்து, உயர்கிழவோன் என்னும் எழுவாயைக் குறிக்கும் 'தானேயாகிய

தயாபரன் 'எம்மிறை' என்பது இடம்பெற இருந்தும் எழிலது காட்டியும் சைவன் ஆகியும் அருத்தியோடிருந்தும் விருப்பன் ஆகியும் காட்சிகொடுத்தும் வழுக்கா திருந்தும் அறம்பல அருளியும் குறியாயிருந்தும் சாத்திரன் ஆகித் துதைந்திருந் தருளியும் என்னும் வினையெச்சங்களுக்கு வினைமுதலாய் நிற்ப, அவ்வெழுவாய்ப் பொருளையே குறிக்கும் 'மாதிற்கூறுடை மாப்பெருங் கருணையன்' என்பது நிமிர்ந்து காட்டியும் ஆரு அருளியும் என்னும் வினையெச்சங் கட்கு முதலாய் நிற்பப், பின்னர் 'அழுக்கடையாமல் ஆண்டு கொண்டருள்பவன்' என்பது கைக்கொண்டருளியும் என்ப தற்கும், 'சுடர்விடு சோதி' என்பது அணிந்தும் என்ப தற்கும், 'அளவறியாதவன்' என்பது பயின்றவண்ணமும் என்பதற்கும், 'அருள் புரிபவன்' என்பது பதியாகவும் என் பதற்கும், 'பரம்பரத்துய்ப்பவன்' என்பது ஊராகவும் பெயர் ஆகவும் மலையாகவும் ஆண்டுகொண்டருளி நாயினேனைப் பொதுவினில் வருகென ஒழித்தருளி உடன்கலந்தருளியும் என்பவற்றிற்கும் முதலாய்நிற்ப 'எய்தவந் திலாதார் எரியிற் பாயவும், பாதம் எய்தினர் மயக்கம் எய்தியும் அலறியும் மண்டி அரற்றிப் பாதம் எய்தவும் ஏங்கினர் ஏங்கவும் பொதுவினில் நடம் நவில் இறைவன் உமையொடு காளிக்கு அருளிய சிறுநகை இறைவன் என்னும் அப்பொருளையே குறித்தபெயர் முடிக்கும் எழுவாயாய்ப் புக்கினி தருளினன் என்னும் வினைகொண்டு முடிந்தது. ஆகவே, இத்திரு வகவலில் இறைவன் கைலை உயர்கிழவோன் என்னும் இரண்டு எழுவாய்களும் ஒருபொருண் மேலவாகலின் மேற் காட்டிய பெயர்ப் பயனிலைகளையும் புக்கினி தருளினன் என் னும் ஒரு வினைமுற்றையும் கொண்டு முடிந்தன; இடை யிடையே இப்பொருண்மேல் வந்த ஏனைப்பெயர்கள் இடை யிடையே ஏனைப் பெயர்ப் பயனிலைகட்கும் வினையெச்சங் கட்கும் வினை முதலாய் நின்றன வென்க.

இனி, இத்திரு வகவலின் பொருள் அடைவு ஒரு சிறிது காட்டுவாம். இத்திருவகவலும், இதன்பின் நிற்கும்

'திருவண்டப் பகுதி' 'போற்றித் திருவகவல்' என்னும் ஏனை யிரண்டகவல்களும் அடிகள் தில்லைக்கண் அருளிச் செய்கின்றாராகலானும், தில்லைக்கண் உளதாகிய அம்பலம் இந்நில வுலகத்திற்கு நடுவணதாய் நிற்றலால் அதன்கண் இறைவன் ஓவாது ஆடுதலானும், தேர் உருளின் சுற்று வட்டத்தின்கட் காணப்படும் இயக்கம் அதன் நடுமையத்தி னின்றும் தோன்றுதல்போல, இந்நில வுலகத்தின் இயக்க மும் இதன்கண் உள்ள எல்லாப் பொருள்களின் இயக்க மும் இதன் நடுமையத்ததாகிய திருவம்பலத்தின்கண் நின்றே தோன்றற்பாலதாகலானும் அவ்வியல்பு புலப்படத் 'தில்லை மூதூ ராடிய திருவடி' என்னுஞ் சொற்றொடரை முதற்கண் வைத் தருளிச்செய்தார்.

இனி அண்டத்தின் நடுவில் ஆடுமாறு போலவே பிண்டமாகிய ஒவ்வோர் உயிர் உடம்பின் நெஞ்ச வெளியி லும் ஐயன் அருட்கூத்து இயற்றுதல் பற்றிப் 'பல்லுயி ரெல்லாம் பயின்றன னாகி' என்பதை அதன்பின் வைத்தார்.

இவ்வாறு இறைவன் அண்ட பிண்டங்கள் இரண்டி னும் ஓவாது இயங்கும் முறைகொண்டே, மக்களறிவி னள வுக்கு ஏனையொருவாற்றானும் அகப்படாத அவன்றன் வியத்தகு தன்மைகள் ஒருவாற்றான் அறியக்கிடத்தலின் 'எண்ணில் பல்குணம் எழில்பெற விளங்கி' என்பதனை அதன்பின் வைத்தார். ஓவியம் வல்லான் அறிவின்றிறம் அவன் வரையும் ஓவியத்தின் அழகும் நுணுக்கமும் பற்றி அளக்கப்படுமாறுபோல இறைவன்றன் விரிந்த அறிவும் வரம்பிலாற்றலும் கரைகடந்த அருளும் அவனாற் படைக்கப் பட்டியங்கும் இவ்வண்டபிண்டங்களின் அமைப்புகளைக் கொண்டே ஒருவாற்றானாயினும் அளந்தறியப் படுமென்க.

இனி, அறியாமை நீக்கத்தின் பொருட்டு உயிர்களை உடம்புகளிற் புகுத்தி உலகங்களில் இயங்கவிட்ட இறை வன், அவற்றிற்கு அவ்வாற்றான் வரும் அறிவு விளக்கம் பின்னும் விரைந்து முறுகுதல் வேண்டிப், பதி பசு பாச இலக்கணங்களையும், கட்டு வீடென்னும் இவற்றின்

இயல்புகளையும், கட்டறுத்து வீடுபேற்றின்கண் முயலு மாற்றையும் படைப்பின் றொடக்கத்தில் தானே அவை தனக்கு வகுத்துரைப்பினல்லது, அவை தாமாகவே அவ் வியல்பெல்லாம் அஞ்ஞான்று ஒருங்குணர்தல் செல்லாமை யால் அவன் அவைதம் உள்ளத்தில் நின்றும் நேர்நின்றும் ஆசிரியன் வடிவிற் போந்தும் அக்கல்வி யறிவினைத் தோற்றுவிப்பான் என்பதும் மீண்டும் அதனை ஒடுக்கி யருளுவானென்பதும் அறிவுறுத்துவார் 'துன்னிய கல்வி தோற்றியும் அழித்தும்' என்பதனை அதன்பிற் கூறினர்.

இனி, எல்லாவுயிர்க்கும் அவை கேளாதிருக்கை யினும் இங்ஙனம் அருள்புரிந்து வரும் முதல்வன் 'ஒன்றுக்கும் பற்றாத அடியனேன் அறியாமையினையும் நீக்கினான்' எனத் தம்மளவிற் செய்த உதவியையும் உணர்த்துவார் 'என்னுடை யிருளை ஏறத் துரந்தும்' என்றருளிச் செய்தார். உலகத்தின்கண் உள்ள எல்லா வுயிர்க்கும் இறைவன் செய்துவரும் உதவியை ஒருவன் நூல்களின் வாயிலாய்த் தெளிந்தானேனும் அல்லது அதனை நேரே புலப்படக் கண்டானேனும் அவ்வுதவி தன் மாட்டும் நிகழக்கண்டாலன்றி அதன்கண் உறுதிப்பாடும் முதல்வன்பால் நெகிழ்ந்த அன்பும் அவற்குத் தோன்றா வென் றுணர்க.

இனித், தமக்குச் செய்த அருட்பான்மைபற்றி, அடி யார் எத்திறத்தாராயினும் அவருள்ளத்தில் ஐயன் மகிழ்ச்சி மீக்கூர நிலைபெற்றிருப்பானென்பது 'அடியா ருள்ளத் தன்புமீ தூரக், குடியாக்கொண்ட கொள்கையுஞ் சிறப்பும்' என்னும் அடிகளாற் கூறினர்.

இனி, அடியார்க்கு இங்ஙனம் எளியனாயிருந்து அவர்க்கு முதல்வன் ஆற்றும் உதவிகள் பல திறப்படும் என்பதனை ஆண்டாண்டு நிகழ்ந்த வரலாறுகளான் உணர்த்துவான் புகுந்து 'கல்லா டத்துக் கலந்தினி தருளியும்' என்னும் பதினோராம் அடிதுவங்கிச் 'சுந்தரத் தன்மையொடு துதைந்திருந் தருளியும்' என்னுந் தொண்

னூற் றென்பதாம் அடிகாறும் அவற்றை எடுத்துக் கூறினர். இறைவன் தம்மையும் ஓர் அடியவனாக ஏற்றுத் தம் பொருட்டுக் காட்டிய தோற்றங்களையும் இவற்றிடை யிடையே அடிகள் கூறுதல் காண்க.

இனி, மந்திர மாமலை 'மகேந்திர வெற்பன்' என்னும் நூறும் அடி துவங்கி 'அப் பரி சதனால் ஆண்டுகொண் டருளி' என்னும் நூற்றிருபத்தாறும் அடிவரையில் இறை வன் தம்மைச் சிறப்பாக ஆட்கொண்டருளிய பேரருட் டிறத்தை விதந்தெடுத்து உரைப்பாராயினர். இங்ஙனம் உரைக்கின்றுழித் 'திருத்தசாங்கம்' எனும் பத்து உறுப் புக்களாகிய சிறப்புக்களுடன் ஐயன் எழுந்தருளிய அருள் விழுப்பத்தினை வகுத்தருளிச் செய்தாராகலின், அப்பத் துறுப்புக்களையும் ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுவாம்.

தசாங்கம் இன்ன வென்பது "ஆறு மலையும் யானையுங் குதிரையும், நாடு மூருங் கொடியும் முரசும், தாருந் தேருந் தசாங்க மெனப்படும்" என்னுந் திவாகர சூத்திரத்தான் உணரப்படும். சூடாமணி நிகண்டுடையார் திவாகரத்துட் கூறிய இப் பத்திற் காணப்படாத 'படை' என்பதனைச் சேர்த்து அவற்றுட் காணப்பட்ட 'தேர்' என்பதனை விடுவர். இனி, இவ்விரண்டு நிகண்டு நூலார் கூறிய பத்துறுப்புக்களுக்கும், அடிகள் கொண்டருளிய பத்துறுப் புக்களுக்கும் சில வேறுபாடுகள் உள. திருத்தசாங்கம் என்னும் திருப்பதிகத்தில் அடிகள் எடுத்துரைத்த பத்துறுப்புக்கள்: பேர், நாடு, ஊர், ஆறு, மலை, ஊர்தி, படை, முரசு, தார், கொடி என்பனவாம்; இவற்றுட் 'பேர்' படை' என்பன திவாகரத்துட் காணப்படா; 'பேர்' என்பது ஒன்றுமே சூடாமணி நிகண்டிற் காணப்படாது; திவாகரத்திலுள்ள 'யானை' 'தேர்' என்பன அடிகள் திருப் பதிகத்திற் காணப்படா; சூடாமணி நிகண்டிலுள்ள 'யானை' என்பதொன்றுமே அடிகள் அருளிய பத்திற் காணப்படுவ தில்லை. இவ் வேறுபாடுகள் உணரற்பாலன. இப் பத்துறுப்புக்களையும் பிற்காலத்தார் சின்னப்பூ வென்று

கூறுவர் என நச்சினார்க்கினியர் "வழக்கொடு சிவணிய வகைமை யான" என்னுஞ் சூத்திர வுரையிற் கூறுவர்.*

இனி, அடிகள் தாம் அருளிச்செய்த பத்துறுப்புக் களும் ஈண்டு வருமாறு: 'ஆற்ற வதுவுடை யழகமர் திருவுரு, நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்' என்பதனாற் கொடி கூறினாராயிற்று. இறைவன் திருநுதலினும் பிற விடங்களினும் மூன்று வரிகளாக இடப்பட்ட திருநீற்று வரைகள் கொடிகள் போல் விளங்குவவாயின. 'நிமிர்ந்து காட்டியும்' என்னுஞ் சொற்றொடர்க்கு இடையிட்டுக் காட்டி யும் என்று பொருளுரையாமல் 'உயர்ந்து காட்டியும்' என்று பொருளுரைப்பின் நுதலிற்றீட்டிய திருநீற்றுவரை ஒன் றுமே கொள்ளப்படும். 'கோடி' என்னுஞ் சொல் திருநீற்று வரையைக் குறிக்குஞ் சொல்லாயினும், அது வளைவுப் பொருளை யுணர்த்தலின் வானின்கண் வளைந்து வளைந் தாடுங் கொடியையும் உணர்த்துதற் குரிமை யுடைத்தாம். இக் 'கோடி' என்னுஞ் சொற் குறுகியே 'கொடி என்று வழங்குதலும் உணரற்பாற்று.

இனி, 'ஊனந் தன்னை யொருங்குட னறுக்கும், ஆனந் தம்மே யாறா வருளியும்' என்பதனால் யாறு கூறியவாறும்.

இனி, 'நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்' என் பதனான் முரசு கூறியவாறும்.

இனிக் 'கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண் டருளியும்' என்பதனால் முத்தலை வேலாகிய கைப்படை கூறிய வாறும்.

இனிக், 'காதலனாகிக் கழுநீர் மாலை ஏலுடைத் தாக எழில்பெற வணிந்தும்' என்பதனான் மாலை கூறியவாறும். அடியவன் தன்னை ஒரு காதலியாகவும் ஆண்டானைக் காதலனாகவும் வைத்துரைத்தல் மரபாதலானும், நான்காவ தாகிய சன்மார்க்கம் அல்லது ஞானமார்க்கத்தின்கண் ஆண்டானுக்கும் அடியவனுக்கும் உள்ள நெருங்கிய இயை

---

* தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல். ௩௧.

பினுக்குக் காதலன் காதலி என்னும் இருவர்க்குமுள்ள நெருங்கிய உறவினையே எடுத்துக்காட்டல் தொல்லாசிரியர் வழக்காய்ப் போதரலானும், அடிகளைச் சன்மார்க்கத்திற் குரியராகவே சான்றோரெல்லாம் கூறுதலானும், இக் கருத்துப்பற்றியே அடிகளும் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் அருளிச் செய்தமையானும், ஈண்டுக் 'காதலனுகி' என்று அருளிச் செய்தது பொருத்தம் உடைத்தேயாம் என்க. மேலே தடாதகைப் பிராட்டியார் பொருட்டு வந்தது போலும்! என ஐயப்பாட்டின் வைத்து ஓதியதனினும், ஈண்டு அடிகள்பொருட்டு வந்ததெனக் கூறுதலே துணி புடைத்தாம். அல்லதூஉம், இறைவன் திருவாதவூரடி களுக்கு மெய்ப்பொருள் அறிவுறுக்கு ஞான்று கழுநீர் மாலை அணியப்பெற்ருன் என்பது "வண்ணமென் கழுநீர்மாலை வளம்பெற அணிந்த பின்னர்" என்னுந் திருவாதவூரர் புராணத் * திருமொழியாற் பெறப்படுதலானும் அது வலி யுடைத்தாதல் காண்க.

இனி 'அரியொடு பிரமற் களவறியாதவன், பரிமாவின் மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்' என்பதனல் ஊர்தி கூறினு ராயிற்று. அற்றேல், 'இருள்கடிந் தருளிய இன்ப ஊர்தி' என்பதனுற் பின்னும் ஓர் ஊர்தி கூறுத லென்னையெனின் 'காட்டியும்' 'அருளியும்' 'கறங்கவும்' என்னும் முடிபுகள் போல 'ஊர்தியாகவும்' என நில்லாமல் ஆண்டு எச்சமும் உம் மையும் தொக்கு நிற்க வைத்தமையின், அது பத்துறுப்புக் களுக்குரிய வினைகளுள் ஒன்று அன்மை பெற்ரும்; பெறவே, அது வாளா இறைவற்கும் இன்பத்திற்கும் உள்ள இயைபு உணர்த்துதற் பொருட்டாக வந்த தன்றிப் பத்துறுப்புக் களில் ஒன்ருக வந்ததன்றென்பதூஉம் தானே போதரும். அங்ஙனமாயின், ஆண்டு அதனை ஊர்தியெனப் பத்துறுப் புக்களில் ஒன்றைக் குறிக்குஞ் சிறப்புப் பெயராற் கூறி, ஈண்டு இதனைப் 'பரிமா வின்மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்'

---

* திருப்பெருந் துறைச் சருக்கம். ருo.

என வாளா பொதுப்படக் கூறுதல் 'மயங்கக் கூறல்'* என்னுங் குற்றமாமா லெனின்; குற்றமாகாது; இறைவற்கு என்றும் ஊர்தியாவதூஉம், ஒரோவொருகால் ஊர்தியாவதூஉமென அதுதான் இருவகைத்தாம். அவற்றுள் அவற்கு என்றும் ஊர்தியாவது இன்பம்; ஒரோவொருகால் அடியார்பொருட்டு ஊர்தியாவது பரிமா. இறைவற்கு என்றும் ஊர்தியாம் இன்பம் கட்புலனுற் காணப்படுதற்கும் பிறர்க்கு உணர்த்தப்படுதற்கும் ஆகாத நுண்மைத்தாம்; மற்று அவன் தன் அடியவர்பொருட்டு ஊர்ந்துவரும் பரிமாவோ கட்புலனுற் காண்டற்கும், அவன் அதன்மேல் இவர்ந்துவந்த பான்மை பிறர்க்கெடுத்து உரைத்தற்கும் எளிமையுடையவாம். இவ்வாறுகலின், ஐயன் பரிமாவின்மிசைப் புலப்பட்டுத் தோன்றியதனையே ஈண்டு விதந்தெடுத்துக் கூறி, இங்ஙனங் கூறியது கொண்டு இறைவற்கு என்றும் ஊர்தியாவது பரிமாவே போலுமென மாணுக்கன் மயங்காமைப்பொருட்டு அவற்கு என்றும் ஊர்தியாவது இன்பமேயாதலும் இனிது விளங்கல் வேண்டி அதனையும் ஈண்டு இடைப்படுத்தருளிச்செய்தார். இறைவனுக்கு என்றும் ஊர்தியாம் இன்பமே அடியவர் பொருட்டு ஒரு பரிமாவடிவிற் கட்புலனுய்த் தோன்றலாயிற்றென்று கடைப்பிடிக்க; இப்பெற்றி தெரித்தற்பொருட்டே அடிகள் பிறுண்டும் "எக்காலத்துள்ளும், அறிவுஒண் கதிர்வாள் உறைகழித்து ஆனந்தமாக் கடவி" என்று† அருளிச்செய்தமை காண்க. இன்னும் அவ்வின்பம் பரிமாவடிவிற் கட்புலனுய் வந்த குறிப்புத் தோன்ற அதனைப் பத்துறுப்புக்களில் ஒன்றெனவைத்துப் 'பயின்ற வண்ணமும்' என வினையும் உம்மையும் விரித்தும், என்றும் ஊர்தியாம் இன்பம் கட்புலனுகாது மறைந்து நிற்குங் குறிப்புத் தோன்ற ஆண்டு நிற்றற்குரிய 'ஆகவும்' என்னும் வினையும் உம்மையுந் தொகுத்தும் அடிகள் அருளிச்செய்த நுட்பம் பெரிதும் போற்றற்பாலது. பயில்வார்க்கு உணர்வு பெருகல்வேண்டி இங்ஙனம் உய்த்துணர

---

* தொல்காப்பியம். மரபியல் ௧௦௮. † திருப்பாண்டிப் பதிகம், ௪.

வைத்தாராகலின் இது 'மயங்கக்கூறல்' என்னுங் குற்ற மாதல் யாண்டைய தென்க. அற்றேல், தசாங்க உறுப்புப் பத்தென்பது போய்க் கூடவொன்றுசேர்ந்து பதி னென்றுமாலெனின்; ஆகாது; இன்பம் ஒன்றனையே ஊர்தி யாக் கூறுமவர் அதன் இருவகை நிலைபற்றி இரண் டிடத்துக் கூறினாரல்லது, ஊர்தியின் வேறுவதொன்று கூறிற்றின்மையின் அஃது அப்பத்துறுப்புக்களின் மேற் படுதல் இல்லையென்க. அஃதொக்குமன்றாயினும், இவ்வா றெல்லாம் உரைக்க வேண்டாது 'இன்பவூர்தி' என்னுஞ் சொற்றொடரை 'இன்பத்தை ஊர்தியாகவுடையவன்' என இறைவற்குப் பெயராக வைத்துரைத்தால் வரும் இழுக்கென்னையெனின்; இத்திரு வகவலில் இறைவனை 'ஈசன்' 'அளவறியொண்ணான்' 'எங்கோன்' 'தயாபரன்' 'எம்மிறை' 'வெற்பன்' 'அண்ணல்' 'கருணையன்' 'அருள் பவன்' 'உய்ப்பவன்' 'இறைவன்' 'கிழவோன்' என முன் னும் பின்னுமெல்லாம் உயர்திணை வாய்பாட்டான் ஓதி இடையே இதனைமட்டும் 'இன்பவூர்தி' என வைத்து அஃறிணை வாய்பாட்டான் ஓதினாரென்றல் பொருந்தாமை யானும், 'தூயமேனிச் சுடர்விடுசோதி' என்னும் அடியிற் போந்த 'சோதி' என்னும் அஃறிணைச் சொல் அதனை அடுத்துநின்ற 'காதலன்' என்பதனோ டிணைந்து உயர் திணை யானாற்போல 'இன்பவூர்தி' என்பதனையும் அவ் வாறு உயர்திணையாக்குஞ் சொல் ஏதும் அதனை அடுத்து நிற்பக் காணாமையானும், அதனைப் பெயராக வைத்துரைப் பின் மேற்குறித்த பொருணுட்பங்கள் பெறப்படாமையா னும் அங்ஙனம் உரையுரைத்தல் அடிகட்குக் கருத்தன் றென உணர்க.

இனிப், 'பாண்டிநாடே பழம்பதி யாகவும்' என்பதனால் நாடு கூறினார்.

இனி, 'உத்தரகோசமங்கை யூராகவும்' என்பதனால் ஊர் கூறினார்.

இனித், 'தேவதேவன் திருப்பெயராகவும்' என்பதனாற் பேர் கூறினார்.

இனி, 'அருளிய பெருமை யருண்மலையாகவும்' என்பதனால் மலை கூறினார்.

இவ்வாறு தசாங்கம் எனப்படும் பத்துறுப்புங் கூறப்பட்டமை காண்க. இனி ஈண்டுக் கூறப்பட்ட அப்பத்துறுப்புக்களின் முறையும், 'திருத்தசாங்கப்' பதிகத்திற் கூறப்பட்ட பத்துறுப்புக்களின் முறையும் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டு நிற்றல் என்னையெனின்; 'திருத்தசாங்கப்' பதிகத்தில் அப்பத்துறுப்புக்களுங் கூறப்பட வேண்டிய முறையே பொதுவாகக் கூறினார்; ஈண்டு இறைவன் ஆசிரியன் வடிவிற் போந்து தம்மை அடிமை கொண்டருளிய ஞான்று தமக்குச் சிறப்பாகத் தோன்றிய அடையாளங்களை முன்வைத்து அம்முறையை மாற்றி விதந்து கூறினார் என்க. திருத்தசாங்கப் பதிகத்தின் ஈற்றிற் கூறிய 'கொடியை' ஈண்டு முதற்கண் கூறினார். ஆண்டு இறைவற்கு அடையாளமாக வழக்கமாய்க் கூறப்படும் ஏற்றுக்கொடியைக் கூறினார்; ஈண்டு ஐயனது அழகிய திருமேனியில் தம் கண்ணையுங் கருத்தையுங் கவருநீரதாய் விளங்கித் தோன்றிய 'திருநீற்றுக்கோடி'யைக் கூறினார். ஆண்டு நாலாவதாகக் கூறிய 'ஆனந்த ஆற்றை' ஈண்டு இரண்டாவதாகக் கூறினார்; இறைவனது பேரின்பப் பேற்றிலேயே தங்கருத்து ஈடுபட்டு நிற்றலானும், அவ்வின்பம் அவன் திருவுருவின் மேலுள்ள திருநீற்று வரைகளாக கண்டவளவானே எழுதலானும் என்பது. இனி, ஆண்டு எட்டாவதாகக் கூறிய 'நாதப்பறை' யினை ஈண்டு மூன்றாவதாகக் கூறியது, சுத்த வைந்தவத்தின்கட் டோன்றும் நாதவொலி அப்பேரின்பத்தைப் பயக்குங் கருவியாம் ஒற்றுமை பற்றியெனக; இவ்வியைபு "பேரின்பத்தோங்கும், பருமிக்க நாதப்பறை" என்று அடிகள் ஆண்டோதுமாறு கொண்டு தெளியப்படும். இனி, ஆண்டு ஏழாவதாகக் கூறிய 'முத்தலை வேற்படை'யினை ஈண்டு நாதப் பறையின் பின்வைத்து நான்காவதாகக் கூறிய தென்னையெனின், பேரின்பவிளைவோடு உடன் நிகழற்பாலதாகிய மும்மல நீக்கத்திற்குக் கருவியாம்

இயைபு உணர்த்துவான் வேண்டி முத்தலைவேலினை மேல தனோடு அடுக்கக் கூறினர் ; இது மும்மலங்களைப் பாறும் என்பதற்கு அடிகளே "மும்மலங்கள் பாயுங், கழுக்கடை காண் கைக்கொள் படை" என்று ஆண்டுக் கூறிய வாற்றான் அறியப்படும். மும்மலம் அறுக்கவல்லது இறைவனேந்திய கழுக்கடையேயன்றி அவன் றிருமேனி யின் ஒளியும் அது வல்லுமென்பார் 'மூலமாகிய மும்மல மறுக்கும்' என்னும் அடையைச் 'சோதி'க்கும் விதந்தெடுத் தேற்றினர். இனி ஆண்டு ஒன்பதாவதாகக் கூறிய மாலையினை ஈண்டு ஐந்தாவதாகக் கூறியவாறென்னை யெனின், எல்லாம்வல்ல முதல்வன் ஓர் ஒப்பற்ற காதல னாகித் தமக்குப் பேரின்பத்தையும் மெய்யறிவையும் வழங் கல்வேண்டி வந்த குறிப்புணர்த்தச் செந்நிறமும் நறுமண மும் ஒருங் களாவிய செங்கழுநீர் மாலையினை யணிந்து போந் தமையின் இதனை அதன் பின் வைத்துரைத்தார். இனி ஆண்டு ஆறுவதாகக் கூறிய ஊர்தியினை ஈண்டும் ஆறுவ தாகவே கூறினரேனும் ஆண்டதனை மலையின் பின்னும் ஈண்டு மாலையின் பின்னும் வைத்துரைத்தார். மாலை யணிந்து மகிழ்ச்சிமீக்கூரப்போந்து தம்மை யடிமைகொண்ட பெருமான் பின்னுந் தம்பொருட்டாகவே மதுரைமா நகரிற் குதிரை யூர்ந்து வந்தமையின் அவ்வியைபுபற்றி இதனை 'மாலை'யின் பின்வைத்துப் புகன்றருளினரென்க. இனி ஆண்டு நாட்டை இரண்டாவதாக வைத்துரைத்தமை போலாது, இறைவன் குதிரை யூர்ந்து போந்த பாண்டி நாட்டை யீண்டுக் கூறவேண்டுகின்றமையின் ஊர்தியின் பின் நாடு வைத்தாரென்க. இனி, ஆண்டு மூன்றாவதாகக் கூறினரேனும் ஊரை நாட்டின் பின் வைத்ததுபோலவே ஈண்டும் அதனை அவ்வாறு வைத்துரைத்தலோடு, மது ரையை அகன்றபின் தாம் பெற்ற தவம் தமக்குக் கைவரு தற்கு ஏதுவாய் நின்ற ஊராதல்பற்றி உத்தரகோசமங்கை யூரை மேலதன்பின் நிறுத்தின ரென்க. இனி, ஆண்டு முதல் எடுத்தோதிய 'தேவர்பிரான்' எனும் 'பெயரை' ஈண்டு மேலவற்றின்பின் ஒன்பதாவதாக நிறுத்தியது

இவ்வாறெல்லாம் தம்பொருட்டு எளிவந்து போந்தவன் தேவர்கள் பலருள்ளும் ஒருவனே போலுமென மலையாமைப் பொருட்டும், அவன் எல்லா வுலகங்கட்கும் எல்லா வுயிர்கட்கும் ஒரு தனித் தலைமைக் கடவுளேயாம் மெய்ம்மை அறிவுறுத்தற் பொருட்டுமேயா மென்க. இனி ஆண்டு ஐந்தாவதாகக் கூறிய அருண் மலையினை ஈண்டு இறுதிக்கட் பெய்துரைத்தது, 'இவ்வாறெல்லாம் ஒன்றுக்கும் பற்றாத ஏழையேன் பொருட்டு எல்லாம்வல்ல ஆண்டவன் குருவடிவிற் போந்ததும் குதிரைச் சேவகனானதுமெல்லாம் அவன் அடியார்மேல் வைத்த பேரருளினாலேயாம்' என்பது புலப்படுத்துதற் பொருட்டேயா மென்க.

இனிச் சகலரையேயன்றி விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் முதலிய மேலோரையும் அவரவர்க்கிசைந்த பரிசால் ஆட்கொள்வானென்பது தெரித்தல் வேண்டியும், மேற்கிளந்தோதிய பலதிற அருள்விளையாட்டுகளெல்லாம் அவரவர்க்கியைந்தபடியாமென்பது காட்டல்வேண்டியும் 'எப்பெருந்தன்மையும் எவ்வெவர் திறமும், அப்பரிசதனா லாண்டுகொண்டருளி' என்பதனை ஈண்டருளிச் செய்தார்.

இனி, இத்துணையுங் கூறியபின் இறைவன் கடைமுறையாகத் தம்மைவிட்டு மறைந்தக்கால் தம்மைத் "தில்லையம்பலத்தே வருக" எனக் கூறினமையும், அப்போ தவனோடு உடன் சென்ற அடியவர்கள்பால் அவன் இரண்டறக் கலந்தருளினமையும், அவனை அங்ஙனம் எய்தப் பெறுதார் ஏங்கி வருந்தினமையும், சத்திசிவ தத்துவங்கட்கும் அப்பாற்பட்ட அருள்நிலையமாகிய கைலையிலே வீற்றிருந்தருளும் அப்பெருமான் அடியார்க்கு நேர் நின்று அருளுதற் பொருட்டுப் புலியூர்ப் பொதுவினிற் புகுந்திருந்தருளினமையுங் கூறி முடித்தாரென்பது.

இத்திருவகவலில் எல்லாவடியும் நாற்சீரான் வந்தமையின், இது நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா ; எல்லா அடியும் ஒத்து நடைபெறுமாயின் நிலைமண்டிலம்" என்றார் யாப்பருங்கலக் காரிகையிலும்.*

---

* யாப்பருங்கலக்காரிகை, செய்யுளியல், க.

திருவண்டப் பகுதி

திருவண்டப் பகுதி

(சிவனது தூல சூக்குமத்தை வியந்தது)
தில்லையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது.

எல்லாம் வல்ல முதல்வன் பெரியதிற் பெரியனாயும் சிறியதிற் சிறியனாயும் நிற்கும் முறைமைகளை இத் திருவகவலில் அடிகள் அருளிச் செய்வான் புகுந்து, முதற்கட் பருப்பொருள்களுட் பெரிய 'அண்டப் பகுதி'யினைக் கூறுகின்றாராகலின், இதன்கண் முதல் நின்ற அவ்விரு மொழிகளும் 'திரு' என்னும் அடையடுத்து இதற்குப் பெயராயின. இவ்வாறு ஒரு பாட்டின் முதல் நின்ற ஒரு சொற்றொடர் அப்பாட்டிற் காதல், ஒரு நூல் முதற் செய்யுட்கண் நின்ற ஒரு சொற்றொடர் அந்நூற் காதல் பெயராய் வருவது 'முதற் குறிப்பு' என்ப. இஃது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய,

> "தெரிபுவேறு நிலையலுங் குறிப்பிற் றோன்றலும்
> இருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே"

என்னுஞ் சூத்திரத்துள் அடங்கும்.* 'ஆத்திசூடி' என்பதும் அது.

தூலம் - பருமை; சூக்குமம் - நுண்மை.

அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்
அளப்பருந் தன்மை வளப்பெருங் காட்சி
ஒன்றனுக் கொன்று நின்றெழில் பகரின்
நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன
௫ இன்னுழை கதிரின் துன்அணுப் புரையச்
சிறிய வாகப் பெரியோன்; தெரியின்

---

* தொல்காப்பியம், பெயரியல், ௩.

ஒன்றனுக்கு ஒன்று நின்ற எழில்பகரின் - ஒன்றற் கொன்று மேற்பட்டு நின்ற எழுச்சியினைச் சொல்லு மிடத்து, நூற்று ஒரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன - நூற்று ஒரு கோடியினும் மிகுதிப் படப் பரந்தனவாகிய, அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம் - அண்டப் பிரிவுகளின் திரண்ட வடிவின் பெருக்கமும், அளப்பு அருந் தன்மை வளப் பெருங் காட்சி - அளத்தற்கு அரிய தன்மையும் வளப்பாடு உடைய பெரிய தோற்றமும், இல் நுழை கதிரின் துன் அணுப் புரைய - மனையினுட் புகும் ஞாயிற்றின் கதிரிற் பொருந்திய அணுக்களை ஒப்ப, சிறிய ஆகப் பெரியோன் - சிறியனவாய்த் தோன்றுமாறு பேரள வினை யுடையோன் என்றவாறு. 'தெரியின்' என்பது பின்னே கூட்டப்படும்.

'ஒன்றனுக் கொன்று நின்றெழில் பகரின், நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன' என்னும் இரண்டடிகளின் ஈற்றில் ஆகிய என்னும் ஒரு சொல் விரித்து 'அண்டப் பகுதி' என்பதனோடு கூட்டுக; விரிந்தனவாகிய அண்டப் பகுதி என்க.

நள்ளிருட் பொழுதில் வானின்கண் முத்துக்கள் சிதர்ந்தாற் போறக் காணப்படும் ஒவ்வொரு வான்மீனும் ஒவ்வோர் உலகாம். அவையெல்லாம் ஒன்றினொன்று பெரியனவாய் வான்வெளியிற் சுழன்று செல்கின்றன. இவ் வுலகங்கள் இத்துணையவென்றும் ஒன்றினொன்று இத் துணைப் பெரியன வென்றுங் கணக்கிட்டுக் காட்டல் நம்ம னோரால் ஆகாமையின் அவை தம்மை 'நூற்றொரு கோடி யின் மேற்பட விரிந்தன' என்றார்: 'நூற்றொரு கோடி' என்பது ஈண்டு அளவின்மை குறித்து நின்றது; "தொக் கோர் கோடி" என்புழிப் போல.* இச் சொற்றொடர்க்கு நூறுகோடி யெனவாதல் நூற்றொரு கோடி யெனவாதல் பொருளுரைக்க. கோடி - நூறு நூருயிரம்.

* சீவகசிந்தாமணி, ௩, கடு௩.

'நின்ற எழில்'—பெயரெச்சத்து ஈற்றகரம் தொக்கது; "புகழ்புரிந் தில்லிலோர்க் கில்லை" என்புழிப்போல.*

'அண்டம்' என்பது முட்டை யெனப் பொருள் படுவதொரு வடசொல். உலகங்கள் ஒவ்வொன்றும் பெரும்பாலும் முட்டை போன்ற வடிவினவா யிருத்தலின் அண்டம் எனப் பெயர் பெற்றன. அண்டங்கள் இங்ஙனந் திரண்ட வடிவினவாய் இருத்தல் தெரித்தற் பொருட்டே அடிகள் 'உண்டைப் பிறக்கம்' என்று பின்னருங் கூறினர். இந்நிலவுலகும், இந்நிலத்தின்மேல் வானிற் காணப்படும் ஏனை யுலகங்களும் உருண்ட வடிவினவா யிருத்தலை மேல் புல வானூலார் கண்டவாறே பண்டைநாளிலிருந்த நம் அடிகளுங் கண்டறிந்தமை குறிக்கொளற் பாற்று. அண்டங்கள் அங்ஙனம் உருண்ட வடிவினவா யிருத்தல் என்னை யெனின்; புலப்படாது நுண்ணிய வடிவிலிருந்த மாயையை இறைவனருளாற்றல் கலக்கிக் கடைதலின் ஆண்டெழுந்த சொல்லுக்கடங்கா விரைந்த சுழன்ற இயக்கத்தால் அது புலப்பட்ட வடிவு பெறுகின்றுழிப் பல பெரும் பகுதிகளாகப் பிரிந்து, அங்ஙனம் பிரியுங்கால் அனற்றிரளையாய் நெகிழ்ந்திருந்த அவை ஆறி யிறுகியபடியாய் அவ்வியக்கத்தின் கட்பட்டு மிகு விரைவோடு சுழலுதலின், அச்சுழற்சிக்கு ஏற்பப் பந்துபோல் உருண்ட வடிவு பெறலாயின வென்க. அண்டங்கள் இவ்வாறு முதற் பொருளாகிய மாயையிற் பிரிந்த பிரிவுகளாதல் பற்றியே அப்பொருள் படும் 'பகுதி' எனுஞ் சொல்லை ஈண்டெடுத்து வழங்கினர். நுண்ணிய வடிவிற் புலப்படாதிருந்த மாயையைக் கலக்கி அதன்க ணிருந்து இவ்வுலகங்களை இறைவன் தோற்றுவித்த படைப்பு முறையை, "அவன் நீரினுட் புகுந்தான்; அங்கிருந்து ஒரு முட்டை எழுந்தது. அவன் அதனைக் கையாடினன். 'அஃது உண்டாகுக', 'அது வளர்ந்து வருக' என்று அவன் கூறினன்." "அப: ப்ராவிசத்தத: அண்டம் ஸமவர்த்தத தத் அப்யம்ருசத் 'அஸ்த்வ்' இதி

* திருக்குறள், ருகூ.

'அஸ்து பூயோஸ்த்வ்' இதி யோவதத் அப்ரவீத்'' என்று சதபதபிராமணமும் * கூறுதல் காண்க. இங்ஙனமே சாந்தோக்கி யோபநிடதமும் "ஆதித்யோ ப்ர ஹ்ம இதி ஆதேச: தஸ்யோபவ் யாக்யாநம் அஸத் ஏவ இதம் அக்ரே ஆஸித் தத்ஸத் ஆஸீத் தத்ஸமபவத் தத் ஆண்டம் நிரவர்த்தத" "கதிரவன் பிரமத்திற்கு அணுக்கமான இடமாய்ச் சொல்லப்படுகின்றான். இது முதலில் அசத்தாகவே (புலப்படாததாகவே) இருந்தது. அதிலிருந்து இந்தச் சத்து (புலப்பட்ட வடிவுடைய உலகு) வந்தது. அது வளர்ந்து ஓர் அண்டம் (முட்டை அஃதாவது உலகம்) ஆயிற்று'' †என்று கூறுகின்றது.

இனி, அண்டப் பிரகிருதி என்பது 'அண்டப் பகுதி' என ஆயிற்றென்று உரைப்பாரு முளர். சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என்னும் முக்குணங்களும் ஒன்றினொன்று மிகாது ஒத்து நின்று வடிவுகாட்டாத நிலையே பிரகிருதியாமெனச் சாங்கியத்தும் சைவசித்தாந்தத்தும் ஓதப்படுதலின் அதனினின்றுந் தோன்றி வடிவுடைத்தாகிய அண்டத்தைப் பிரகிருதியென வழங்கல் பொருந்தாதென்க.

'பகுதி' பிரிவுப் பொருளைத் தருதல் "பகுதியாற் பாற்பட் டொழுகப் பெறின்'' ‡ என்புழிக் காண்க.

'உண்டை' திரள்வடிவினை உணர்த்தல் திவாகரத்துட் காண்க; 'உருள்' என்னும் முதனிலையிற் றோன்றிய 'உருண்டை' என்னுஞ் சொல் இடைக்குறைந்து 'உண்டை' என்றாயிற்று.

'பிறக்கம் பிறங்கு' என்னும் முதனிலையிற் பிறந்த பெயர்; இது பெருமை என்னும் பொருட்டாதலைத் திவாகரத்துட் காண்க.

---

* சதபதபிராமணம், சு, க, க, க, க0

† சாந்தோக்கியம், ங, கக, ‡ திருக்குறள், கஉ, க.

வானின்கட் சுழன்று செல்லும் உலகங்கள் ஒவ்வொன்றன் அளவும் நம்மனோராற் குறித்துணர லாகாமையின் 'அளப்பருந்தன்மை' என்ருர். இதனை உம்மைத் தொகையாக வைத்துரையாமல் 'காட்சி'க்கு அடையாக ஏற்றுவாரும் உளர்.

அண்டகோளகைகளின் தோற்றங்களை ஆராயப் புகுவார்க்கு, அவை ஆராயுந்தொறும் ஆராயுந்தொறும் குறையா வளப்பாடு உடையனவாய் விரிதலின், 'வளப் பெருங்காட்சி' என்ருர்.

அணு - நுண்துகள்; பிங்கலந்தையுள் நுண்மை என்பர்.

அளவு குறித் தறியப்படாத அண்டங்களெல்லாம் இறைவ னருள்வெளியில் மிகச் சிறிய அணுக்களை யொப்ப ஊடசைய, அவன் அவற்றை யெல்லாம் தன்அகப்படுத்துப் பின்னும் பரந்து செல்லும் பெரும் பரப்பினனுதலை நம்மனோர்க்கு நன்கு புலப்படுத்துவார், வீட்டின் கூரை முகட்டுச் சிற்றிடுக்கின் வழியே அதன் அகத்துப் புகும் ஞாயிற்றின் கதிரில் விரைந்தாடும் துகள்களை ஈண்டு உவமையாக எடுத்தோதிய வனப்பு சாலவும் வியக்கற்பாலது.

'புரைய' என்னும் உவம உருபு மெய்யுவமத்தின்கண் வந்தது; என்னை?

"கடுப்ப ஏய்ப்ப மருளப் புரைய
ஒட்ட ஒடுங்க ஓட நிகர்ப்பவென்
றப்பால் எட்டே மெய்ப்பால் உவமம்"

என்று * ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் கூறினராகலினென்பது.

வேதியன் றொகையொடு மாலவன் மிகுதியும்
தோற்ருமுஞ் சிறப்பும் ஈற்ரெடு புணரிய

---

* தொல்காப்பியம். உவமவியல், கஉ.

மாப்பேர் ஊழியும் நீக்கமும் நிலையும்
சூக்கமொடு தூலத்துச் சூறை மாருதத்
தெறியது வளியிற்
கொட்கப் பெயர்க்குங் குழகன்; முழுவதும்

தெரியின்-ஆராய்ந்து பார்ப்பின், வேதியன் தொகையொடு-நான்முகக் கடவுளின் கூட்டத்தோடு, மாலவன் மிகுதியும் - திருமாலின் செருக்கிய நிலையும், தோற்றமும் - படைப்பும், சிறப்பும் - நிலையும், ஈற்றெடு புணரிய மாப்பேர் ஊழியும் - அவை முடிவொடுகூடிய மிகப்பெரிய ஊழிகாலமும், நீக்கமும்-அது நீங்குகையும், நிலையும் - நிலைபேறும், சூக்கமொடு தூலத்துச் சூறைமாருதத்து எறியது வளியின்-நுண்மையுடன் பருமையும் வாய்ந்த சுழல்காற்றினது வீச்சின்கட் பட்ட சிறுகாற்றுச் சுழலுமாறுபோல, கொட்க-சுழல, பெயர்க்கும்-திரிக்கும், குழகன்-இளையோன் என்றவாறு. 'முழுவதும்' என்பது பின்னே கூட்டப்படும்.

என்றது : பெருந்திரளினரான நான்முகக் கடவுளரும், அவர் கூட்டத்திற்குத் தலைவரான திருமாலும், அவர் முறையே செய்யும் தொழில்களான தோற்றமும் நிலையும், அவை முடிந்த ஊழிகாலமும், அவ்வூழிகால நீக்கமும், மீண்டும் அவரும் அவையுந் தோன்றி நிலைபெறுதலும் மாறி மாறிச் சுழலச் சுழற்றும் குழகன் என இறைவனது நுண்ணிய வரம்பிலாற்றல் கூறியபடியாம்.

மேலே, முதல் ஆறடிகளானும் பருப்பொருள்களாய் ஒன்றினொன்று பெரியவாய அண்டங்களும் தன்னை நோக்கச் சிற்றணுக்களாம்படி தான் வரம்பின்றிப் பெரியனாய் நிற்கும் இறைவனது தூலநிலை கூறி, ஈண்டிவ்வாறடிகளானும் அவ்வவ்வண்டங்கட்குத் தலைவனாய்த் தன்னால் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் நான்முகன் திருமான் முதலான கடவுளரையும் அவர் செய்யுந் தொழில்களையும் தன்னெழிற்கட்படுத்துச் சுழற்றுஞ் சூக்குமநிலை கூறினார். அண்டங்கள் தூலப் பொருள்களாதலும், அவ்வண்டத்

தலைவராங் கடவுளர் சூக்கும உயிர்களாதலும் தேற்றமாகலின், அவ்விருவகைப் பொருள்களோடு இயைந்து நிற்கும் இறைவனது நிலையும் அவ்வாற்றான் இருவகைப் படுத்தோதப்பட்டதென்க.

இனி, அண்டங்கள் எத்துணைய அவ்வண்டத்தலைவரும் அத்துணையராம் என்பது தெரிப்பார் அவ்விருநிலைகளையும் முன்னும் பின்னும் அவ் ஆறு அடிகளாற் கூறினார் என்க.

அண்டங்கள் பலவற்றினும் படைத்தற்றொழிலைப் புரியும் நான்முகக்கடவுளர் பலராகலின் 'வேதியன் தொகை' என்றார். இதுபற்றியே திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,

"நூறு கோடி பிரமர்கள் நுங்கினார்
ஆறு கோடி நாராயணர் அங்ஙனே
ஏறு கங்கை மணல்எண்ணில் இந்திரர்
ஈறி லாதவன் ஈசன் ஒருவனே"

என்று அருளிச்செய்தனர்.

"மாலவன் மிகுதியும்" என்பதில் மிகுதி என்னுஞ் சொல் செருக்கு என்னும் பொருட்டாயிற்று ; "மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரை"* என்புழியும் இப்பொருட்டாதல் காண்க. திருமால் செருக்குற்றுத் தலையிழந்தமை எசுர் வேதத்தைச் சேர்ந்த சதபதபிராமணத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது ; அது வருமாறு: "கடவுளர் அதன்பிற் சொன்னார்கள் : 'நம்முள் எவர் உழைப்பு தவம் அன்பு வேள்வி பலி என்னும் இவற்றால் வேள்வியின் பயனைக் காண்கின்றாரோ அவர் நமக்குள் மிகச் சிறந்தவர் ஆகுக. இது நமக்கெல்லாம் பொது' (அதற் கெல்லாரும்) 'அப்படியே ஆகுக' (என்றனர்). முதலில் திருமால் அதனை அடைந்தனர். அவர் கடவுளரிற் சிறந்தோர் ஆயினர்: அதனால் மாந்தர்கள் 'மாயோன் தேவர்களில் மிகச் சிறந்தோன்' என்கின்றனர். எவன் இந்த மாயோனாகின்றான்

* திருக்குறள், கடுஅ.

அவன் வேள்வியாகின்றான். எவன் இந்த வேள்வியாகின்றான் அவன் ஆதித்தியன் ஆகின்றான். மாயோன் இந்தப் புகழால் அடங்காமற் செருக்குற்றனன். இங்ஙனமே இப்போது ஒவ்வொருவரும் புகழால் அடங்காமற் செருக்குறுகின்றனர். அவன் தன் வில்லையும் மூன்று கணைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு போயினான். நாண் ஏற்றிய தனது வில்லின் முனைமேல் அவன் தனது தலையைச் சார்த்திக் கொண்டு நின்றனன். அவனை மேற்கொள்ள முடியாமையின் கடவுளர் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு கீழே அமர்ந்திருந்தனர். அப்போது எறும்புகள் அவர்களை நோக்கி 'அவ்வில்லின் நாணை அறுப்பவனுக்கு நீங்கள் யாது கொடுப்பீர்கள்?' என்று சொல்லின: 'அவன் நுகர்தற்கு உணவு கொடுப்போம்: பாலை நிலத்திலுங்கூட அவன் தண்ணீர் பெறுவன்; மேலும் நுகர்தற்கு எல்லா உணவுப் பொருளும் தருவோம்' என்றார்கள். அவை அணுகி அவனது வில்லின் நாணைக் கடித்தன. அஃது அறுந்ததும் வில்லின் முனைகள் நிமிர்ந்து மாயோன் தலையை அறுத்துவிட்டன. அஃது ஓசையிட்டுக்கொண்டு விழுந்தது"* இங்ஙனமே இது கிருஷ்ண எசுர்வேதத்தைச் சேர்ந்த தைத்திரிய ஆரணியகத்தினும்† சாமவேதத்தைச் சேர்ந்த பஞ்சவிம்ச பிராமணத்தினும்‡ சொல்லப்பட்டிருத்தல் காண்க.

இனி, 'மிகுதி' எண்ணின் மிகுதியைக் காட்டுவதெனப் பொருள்கொண்டு, வேதியன் தொகை என்றாற்போல மாலவன் தொகை எனப் பொருளுரைத்தலும் ஒன்று.

'தோற்றமும் சிறப்பும்' என்பவற்றின் சிறப்பு என்பது ஈண்டுக் காத்தற் றொழிலால் உண்டாகும் நிலைபேற்றினை உணர்த்துகின்றது; சிறப்பினைத் தரும் நிலைபேற்றினைச் சிறப்பென்றது ஆகுபெயரான்; "சிறப்பு குடிமை, செல்வம்

---

*சதபதபிராமணம், ௧௪, ௧, ௧, ௧.

† தைத்திரிய ஆரணியகம், ரு, ௧, ௧-௭.

‡ பஞ்சவிம்ச பிராமணம், ௭. ரு, ௬.

கல்விகளினைய மிகுதி''* என்பர் பரிமேலழகியார். தோற்றம் 'வேதியன் றொகைக்கும்', சிறப்பு 'மாலவன் மிகுதிக்'க்கும் நிரல் நிறையே வந்தன.

அழிப்பினைச் செய்யும் இறுதிக் காலத்தில் படைப்புங் காப்புந் தனிநிற்கமாட்டாவாய் அழிந்து ஒடுங்குதலின் 'ஈற்றோடு புணரிய மாப்பேர் ஊழி' என்றருளிச்செய்தார். சிவஞானசித்தியாரிலும்,

"இறுதியாங் காலந் தன்னில் ஒருவனே இருவ ருந்தம்
உறுதியில் நின்று ரென்னில் இறுதிதான் உண்டா காதாம்
அறுதியில் அரனே எல்லாம் அழித்தலால் அவனால் இன்னும்
பெறுதும் நாம் ஆக்கம் நோக்கம் பேரதி கரணத் தாலே"

என்று இவ்வுண்மை தெளிவுறுத்தப்பட்டமை காண்க.

ஈண்டு 'மாப்பேர் ஊழி' என்றது மா சங்கார காலத்தை.

இனி, இம் மாப் பேர் ஊழிக்கட் படைப்புக் காப்பினையும் அவற்றைச் செய்யுங் கடவுளரையும் ஒடுக்கியருளின மா சங்கார உருத்திரனாகிய எல்லாம் வல்ல முதல்வன் மீண்டும் அவற்றைத் தோற்றுவிக்குங்கால் தன்கண் நின்றே தோற்றுவிப்பானாகலின் 'நீக்கமும் நிலையும்' என்பவற்றை 'மாப்பேர் ஊழி' யின் பின்வைத்தோதினார். இவ்வாறு அண்டங்களும் அவ்வண்டத் தலைவர்களும் மாப்பேரூழியில் ஒடுங்கி மீளத் தோன்றுதலையே ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவநாயனாரும்,

"அவன் அவள் அதுவெனும் அவைமூ வினைமையிற்
றோற்றிய திதியே ஒடுங்கி மலத்துளதாம்
அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்"

என்னுஞ் சூத்திரத்தும்,† "ஒடுங்கின சங்காரத்தின் வழியல்லது உற்பத்தியில்லை" என்னும் வார்த்திகப் பொழிப்பினும் இனிது விளக்கி யருளினமை காண்க.

'மாப் பேர்' ஒரு பொருள் இரு சொல்.

---

* திருக்குறள், கஎஎ. † சிவஞானபோதம், க.

'நீக்கம்' என்பது ஈண்டு அவ்வூழி நீங்கி அவை மீளத் தோன்றுதலின் மேற்று.

இங்ஙனமாக ஒடுக்கமுந் தோற்றமும் மாறிமாறிச் சுழன்றுவருதலை ஓர் உவமையின் வைத்துக் காட்டுவார் சூறைக்காற்றின்கண் அகப்பட்டுச் சுற்றும் சிறு காற்றினை எடுத்துக் கூறினார்; சூறைக்காற்று எல்லாவற்றையுஞ் சுழற்றும் முதல்வன் செயலுக்கும், அதன்கட்பட்ட சிறுகாற்று இறைவன் செயலிற்பட்டு நடைபெறும் ஏனை எல்லாவற்றிற்கும் உவமைகளாக இயைத்துக்கொள்க. உவமையும் பொருளும் இங்ஙனம் இயையுமாறு வைத்துரைக்க அறியாதார் தத்தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் உரைடப.

எறி - வீச்சு; அது பெயர்ப்பொருளையே அசைத்து நின்றதொரு சொல்.*

'வளி' சிறுகாற்று எனப் பொருள்படுதலை "முயக்கிடைத் தண்வளி போழ" என்பதற்குப் பரிமேலழகியார் கூறிய வுரையிற் காண்க. †

'சூக்கமொடு தூலத்துச் சூறை மாருதத் தெறியது வளி' என்பதிற் சூக்கம் என்றது சூறைமாருதத்திற்கும், தூலம் என்றது வளிக்கும் உரிய இயல்புகளை நிரலே குறித்து நின்றன. பருப்பொருளை இயக்குவது நுண்பொருளே யாதல் நீர் தன்னினும் பரிய பொருளகளை இயக்குதற்கண்ணும், நீராவி, காற்று, மின் முதலிய நுண்பொருள்கள் பெரும் பெரும் பொறிகளை இயக்குதற்கண்ணும் வைத்து நன்கு அறியக்கிடத்தலின், நம்மனோர் மெய்க்கட்படும் சிறுவளியினை இயக்குவதூஉம் அதனினும் நுண்ணிய சூறைக்காற்றே யாதல் பெறப்படும். பெறவே, இறைவன் மிக நுண்ணியனும் என்பதூஉம், அவன்றன் நுண்மையை நோக்க ஏனைய உயிருள்ளனவும் உயிரில்லனவும் ஆய எல்லாம் பருப்பொருளேயாமென்பதூஉம், அத்

---

* இலக்கணக் கொத்துரை வேற்றுமையியல், உகு.

† திருக்குறள், கஉ௯க.

துணை நுண்ணியனாதல் பற்றியே எல்லாம் அவன்றன் ஆற்றலாற் சுழற்றப்படுவவாயினவென்பதூஉம் தாமே பெறப்படும்.

'சூக்கம்' என்பது சூக்ஷ்ம என்னும் வடசொற் சிதைவு.

'தூலம்' என்பது ஸ்தூல என்னும் வடசொற் சிதைவு. ஈண்டு இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு தொக அத்துச் சாரியை நின்றது; இவ்வாறு வருதல் "கொண் பெருங் கானத்துக் கிழவன்"* என்புழியுங் காண்க.

'எறியது வளி' என்புழி அன் சாரியையும் கண் உருபுந் தொக்கன.

கொட்கல் - சுழலல்; "அந்தரக் கொட்பினர் வந்துடன் காண" என்றார் திருமுருகாற்றுப்படையினும்.

'பெயர்க்கும்' என்பதன் தன்வினை முதனிலை திரிதற் பொருட்டாதல் "ஊழி பெயரினும்"† என்புழிக் காண்க.

குழகன் - இளையோன்; "மழவும் குழவும் இளமைப் பொருள" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். எல்லாப் பொருளும் இளமையும் அது கழிந்து மூப்பும் உடையன வாய் வேறுபாடுற்று நிற்க, அவற்றை அவ்வாறு திரிபு படுத்தும் முதல்வன் தான் அங்ஙனந் திரிபெய்தாது என்றும் ஒரு பெற்றியனாய் நிற்றலின் இளையோன் என்றார்.

படைப்போற் படைக்கும் பழையோன், படைத்தவை
காப்போற் காக்குங் கடவுள், காப்பவை
கரப்போன் கரப்பவை கருதாக்
கருத்துடைக் கடவுள் திருத்தகும்
அறுவகைச் சமயத் தறுவகை யோர்க்கும்
வீடுபேறாய் நின்ற விண்ணோர் பகுதி
கீடம் புரையுங் கிழவோன், நாடொறும்

* புறநானூறு, கருரு. † திருக்குறள், கூஅக.

அருக்கனிற் சோதி அமைத்தோன், திருத்தகு
மதியில் தண்மை வைத்தோன், திண்டிறற்
றீயின் வெம்மை செய்தோன், பொய்தீர்
வானிற் கலப்பு வைத்தோன், மேதகு
காலின் ஊக்கங் கண்டோன், நிழல்திகழ்
நீரில் இன்சுவை நிகழ்ந்தோன் வெளிப்பட
மண்ணில் திண்மை வைத்தோன், என்றென்
றெனைப்பல கோடி எனைப்பல பிறவும்
அனைத்தனைத் தவ்வயின் அடைத்தோன், அஃதான்று

முழுவதும் படைப்போற் படைக்கும் பழையோன் - எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குய் நான்முகனையும் படைக்கும் பழையவன், படைத்தவை காப்போற் காக்கும் கடவுள் - உண்டாக்கப்பட்டவைகளைக் காக்கும் மாயோனையும் காக்குங் கடவுள், காப்பவை கரப்போன் - சாக்கப்பட்டவைகளைத் தத்தம் முதற் பொருள்களில் ஒடுக்கி மறைப்பவன், கரப்பவை கருதாக் கருத்து உடைக் கடவுள் - அங்ஙனம் மறைக்கப்பட்டவற்றைச் சில காலங் கருதாதிருந்து பின்னர்க் கருதுங் கருத்து உடைய கடவுள், திருத்தகும் அறுவகைச் சமயத்து அறுவகையோர்க்கும் - பொலிவு பொருந்தும் ஆறுவகைப்பட்ட சமயத்தைக் கைப்பற்றும் அறுவகையோர்க்கும், வீடு பேறு ஆய் நின்ற விண்ணோர் பகுதி - வழிபட்டு அடையப்படும் வீட்டின் பயனாய் நின்ற கடவுளர் பகுப்புகள் எல்லாம், கீடம் புரையும் கிழவோன் - தன்னை நோக்கப் புழுவை யொப்பாராகத் தானே வீடு பேற்றிற்கு உரியனாய் நின்றோன், நாள்தொறும் அருக்கனிற் சோதி அமைத்தோன் - ஒவ்வொரு நாளும் எழும் பகலவனில் ஒளியினை அமைத்தவன், திருத்தகு மதியில் தண்மை வைத்தோன் - பொலிவு பொருந்திய திங்களிற் குளிர்ச்சியை வைத்தவன், திண் திறல் தீயில் வெம்மை செய்தோன் - மிக்க வலியினையுடைய நெருப்பின்கண் வெப்பத்தைச் செய்தவன், பொய்தீர் வானில் கலப்பு வைத்தோன் - பொய்

இல்லாத வானத்தின்கட் கலப்பினை வைத்தோன், மேதகு காலின் ஊக்கம் கண்டோன் - மேன்மைபொருந்து காற்றின் கட் கிளர்ச்சியினைச் செய்துவைத்தோன், நிழல் திகழ் நீரில் இன்சுவை நிகழ்ந்தோன் - ஒளிவிளங்கும் நீரில் இனிய சுவையினை நிகழச் செய்தோன், வெளிப்பட மண்ணில் திண்மை வைத்தோன் - புலனாக மண்ணினிடத்துத் திட்பத்தினை வைத்தவன், என்று என்று எனைப் பலகோடி எனைப் பல பிறவும் - எவ்வெக்காலத்தும் எத்துணைப் பல கோடியாகிய பொருள்களையும் எத்துணைப் பலவாகிய உயிர்களையும், அனைத்து அனைத்து அவ்வயின் அடைத்தோன் - அவ்வளவு அவ்வளவாக அவ்விடங்களிற் சேர்த்தோன், அஃது ஆன்று - அஃதன்றியும் என்றவாறு.

உலகங்களைப் படைக்கும் ஆற்றல் உடைய நான்முகக் கடவுளையும், படைக்கப்பட்ட உலகங்களைக் காக்கும் ஆற்றல் உடைய திருமாலையும் இறைவன் படைத்துக் காப்பன் என்று கூறியதென்னை? மாப்பேருலகங்களையும் அவ்வுலகத்துப் பொருள்களையும் படைக்கவுங் காக்கவும் வல்லரான அவரினும் மேற்பட்ட பிறிதொரு கடவுள் உண்டென்றல் மிகையாமா லெனின்; அற்றன்று; படைத்தற் றொழில் ஒன்றற்கே உரியவர் அதனின் வேறாகிய காத்தற்றொழிலைச் செய்யமாட்டாமையானும், காத்தற்றொழில் ஒன்றற்கே உரியவர் அதனிற் பிறிதாகிய படைத்தற்றொழிலைச் செய்ய மாட்டாமையானும், அவ்விருவருமே முதல்வர் எனக் கொள்ளின் அவர் தம்முட் டாமே பெரியரெனக் கருதி மாறுபட்டவழி நடு நின்று அவர்தம் வழக்குத்தீர்த்து அவர்க்கு அறிவு கொளுத்துதற்கு அவரிற் பெரியனாகிய ஒருவன் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவனாகலானும், படைத்தல் காத்தன் முதலாகிய எல்லாத் தொழிலும் ஒருங்குவல்ல ஒரு முழுமுதற் கடவுள் அவரின் வேறாய் வேண்டப்படு மென்க. அல்லதூஉம், எவற்றையும் படைக்கும் ஆற்றல் மிக்கோன் தான் ஒன்றாற் படைக்கப்பட்டுப் பிறத்தல் இலனாதல் வேண்டும். எவற்றையுங் காப்போன்

தான் பிறத்தலும் பிறரால் காக்கப்படுதலும் இலனாதல் வேண்டும். மற்று, நான்முகனுந் திருமாலும் பிறந்து இருந்து இறந்தமை பண்டை நூல்களில் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருத்தலின், அவர் தனித்தனி முதல்வராதலும் ஒருங்கு சேர்ந்து முதல்வராதலும் அல்லதவருள் ஒருவரே முதல்வராதலும் ஒருவாற்றானும் செல்லாது.

இனி, நான்முகன் பிறப்பினைக் கூறும் பழைய வரலாற்றினை இங்கெடுத்துக் காட்டுவாம். "எல்லாவற்றிற்கும் மேலான என்றும் விழித்திருக்கிற தெய்வத்தால் இனன தென்றறியப்படாத ஒரு முறைமைபற்றி முக்குணங்களுங் கலக்கப்பட்டு இந்த மான (மகத்) என்னுந் தத்துவம் உண்டாயிற்று. இராசத குணம் மேற்பட்டு ஒரு முறைமையால் உந்தப்பட்ட அந்த மானிலிருந்து பூதாதியகங்காரந் தோன்றி முக்குண வேறுபாட்டால் விசும்பினையும் மற்றவைகளையும் ஐந்து தொகுதிகளாகத் தோற்றுவித்தது. இவை தனித்தனியே படைக்கமாட்டாமையால், முறைமையால் ஒருங்கு சேர்க்கப்பட்டு ஐம்பூதங்களால் ஆன ஒரு பொன் அண்டத்தை (முட்டையை)ப் பிறப்பித்தன. இவ் அண்டகோசமானது கடற்றண்ணீரிலே உயிரின்றிக் கிடந்தது. அதில் ஈசன ஓராயிரம் ஆண்டு இருந்தான். அவனது கொப்பூழிலிருந்து ஆயிரம் ஞாயிறுபோல் ஒளிவிளக்கம் வாய்ந்ததாய், எல்லா உயிர்க்கும் உறைவிடமாயுள்ள ஒரு தாமரை மலர் தோனறிற்று. அதன்கட் சுராட்டாகிய நான்முகக்கடவுள் பிறந்தனன். அவன நீரின்கண் அமர்ந்திருந்த இறைவனால் நிறைந்து உந்தப்பட்டுப் பண்டுபோல எல்லா உலகங்களையும் தனது ஒரு கூற்றிலிருந்து படைத்திட்டான்" என்று பாகவத புராணம் கூறுகின்றது*. இது கொண்டு நான்முகன் இறைவனருளாற் படைக்கப்பட்டு முன்னொரு காலத்திற் பிறந்தமை நன்கு தெளிப்படும்.

இனித் திருமால் சுக்கிரனாலும் பிருகுவினாலும் சபிக்கப்பட்டுப் பத்துமுறை நிலவுலகத்திற் பிறந்தாரென மச்ச

* பாகவத புராணம், ந. உ0. கஉ.

புராணம்*, அக்கினி புராணம், அரிவமிசம் முதலிய நூல்கள் கிளந்தெடுத்துக் கூறுதலாலும், அவர் செருக்குற்றுத் தலையிழந்த வரலாற்றினைச் சதபதபிராமணம், தைத்திரிய ஆரணியகம், பஞ்சவிம்சபிராமணம் முதலிய வேதநூல்கள் கூறுதல் முன்னரே எடுத்துக் காட்டப்பட்டமையாலும் அங்ஙனம் பிறப்பு இறப்புக்களுட் கிடந்துழன்ற அத் திருமால் முழுமுதற் கடவுளாதல் ஒருவாற்றானும் இயையா தென்க.

அதுவேயுமன்றி, நான்முகனுந் திருமாலுந் தாந் தாமே முதல்வரெனத் தம்முட்டாமே கருதிச் செருக்கி மலைந்தவழி அவர்க்கிடையே இறைவன் பெரியதோர் அனற்பிழம்பு வடிவாய்க் கிளர்ந்து தோன்றி அவர் தலைவ ரல்லாமை தேற்றின வரலாறு இலிங்கபுராணத்தின்கண்† விரித்துரைக்கப்பட்டிருத்தலானும் அவ்விருவரும் முதல்வ ராகாமையும், எல்லாத் தொழிலும் ஒருங்குவல்ல முழுமுதற் கடவுள் ஒன்று அவரின் வேறாய் உண்மையும், அம்முழு முதற்கடவுள் சிவபிரானேயாந் தன்மையும் தெற்றென விளங்கா நிற்கும். இவ்வாற்றால், நான்முகன் திருமான் முதலான கடவுளரைப் படைத்துங் காத்தும் வருவான் இறைவனென்று ஈண்டு அடிகள் அருளிச்செய்தது சாலப்பொருத்தமுடைத்தா மென்க.

அற்றேல், எல்லாம்வல்ல இறைவனே படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் முதலான எத்தொழிற்கும் உண்மை யில் உரியனாக நான்முகன் திருமான் முதலான பிறர் அவற்றுள் ஒரோ வொன்றைச் செய்வாராக நூல்கள் ஓதுதல் என்னை யெனின்; எல்லா வுயிர்களும் உடம்பு களிற் பொருந்தி அவற்றின்கண் அமைந்த அகக்கருவி புறக்கருவிகளின் வாயிலாகப் பலதிறப்பட்ட வினைகளைச் செய்தாலன்றி அவரைப் பற்றிய ஆணவமலத்தின் வலி தேயாதாகலின், அதன் பொருட்டு மேலுள்ள தேவர் முதற் கீழுள்ள மக்கள் விலங்குகள் புழுக்கள் பூண்டுகள்

* மச்சபுராணம் ௪௭. † இலிங்கபுராணம், க. ௧௭.

ஈருன எல்லா வுயிர்களும், அவ்வாணவப்பற்று அறுங் காறும் வினைகளைச் செய்யுங் கடப்பாடு உடையனவாய்ப் போதருகின்றன. நான்முகன் திருமான் முதலான கடவுளரும் மலக்கறையுடைய ராகலான் அவர்க்கது நீங்கும் பொருட்டு, இறைவனே அவர்மேல் வைத்த அருட்பெருக்கால் அவர் தமக்கு ஒரோவொரு தொழிலினை வகுத்துக் கொடுத்தானென்க. இவ்வுண்மை,

"உரைத்தஇத் தொழில்கள் மூன்றும் மூவருக் குலகம் ஓத
வரைத்தொரு வனுக்கே ஆக்கி வைத்ததிங் கென்னை யென் [னின்
விரைக்கம லத்தோன் மாலும் ஏவலான் மேவி னோர்கள்
புரைத்ததி கார சத்தி புண்ணியம் நண்ண லாலே"

என்று சிவஞானசித்தியாரிலும் இனிது விளக்கப்பட்டமை காண்க.

அற்றேல், "தேவர்கோ அறியாத தேவ தேவன், செழும் பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கும் மற்றை, மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன்" என்று அடிகள் பிறாண்டும் ஓதுமாறுபோல அழித்தற்றொழிலைச் செய்யும் சங்கார உருத்திரனையும் ஈண்டெடுத்துக் குறிப்பிடாமை என்னையெனின ; புராணங்களுட் கூறபபடும் "சீகண்டருத்திரர்க் குரிய வடிவங்களும் பெயர்களுந் தொழில்களும் முதல்வனுக்கும் ஒப்ப உளவென்பது வாயுசங்கிதையுட் கூறப்படுதலின்"* அவ்வுருத்திரனுக்குரிய சங்காரத்தொழில் முதல்வன்றொழிலாய் அடங்குதல்பற்றி அவனையும் அவன் செய்யும் அத்தொழிலினையும ஈண்டு வேறுபிரித்து ஓதிற்றிலர். அவ்வாறுரைப்பின முதல்வன் அழித்தற் றொழில் ஒன்றற்கே உரியனும் போலும் என ஐயுறக்கிடக்குமாலெனின், அற்றன்று, அழித்தற் றொழிலின்மிக்க வலியுடையது பிறிதில்லை; உலகத்தின்கண் எத்துணை வலிய பொருள்களேனும் எத்துணை வலிய உயிர்களேனும் அவை

---

* சிவஞான சித்தியார், சிவஞான முனிவருரை, கஆம் சூத்திரம், ௫௩ ஆம் செய்யுள்.

யெல்லாம் அழித்தற் ருெழில் நிகழுங்கால் அதன்முன் நிற்கலாற்ருது கெட்டு அழிந்து மறைந்துபோதல் கண்டா மன்றே. இவ்வாறு எல்லாத் தொழில்களையும் தன்கண் அடக்கி எவற்றினும் மிக்கதாய் நிற்கும் அவ்வழித்தற் ருெழிலைச் செய்யவல்லவன் எல்லாம் வல்ல முதல்வன் ஒருவனேயன்றி ஏனையோர் அதனை மாட்டுவார் அல்லர். அவ்வாறு இறைவனது வரம்பிலாற்றலைப் புலப்படுக்கும் சிறப்புடைமைபற்றியே சங்காரத் தொழிலினை இறைவற் குச் சிறப்பாக எடுத்து வழங்குப. அங்ஙனம் வழங்கினும் ஏனை யிரண்டுதொழில்களும் அதன் வழியே பெறப்படுதல் திண்ணமாமென்க. என்னை ? எது எதன்கண் ஒடுங்கிற்று அஃது அதன்கண்நின்றே தோன்றக்காண்டுமாகலின். ஒரு மரத்தின்கண் உள்ள வன்மையெல்லாம் அதன் வித்தின் கண் ஒடுங்க, மீண்டும் அவ்வித்தினின்றே அம்மரம் முளைத்தல் கண்கூடாய் அறியக்கிடத்தல்போல, முதல் வனுல் அழிக்கப்பட்டு அவன்கண் ஒடுங்கிய உலகம் மீள உளதாங்கால் அவன்கண்நின்றே போதரும் என்க. இவ் வியல்பு ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனுர் "இனி ஒடுங்கின சங்காரத்தினலல்லது உற்பத்தி இல்லை" எனவும்,

"இலயித்த தன்னில்இல யித்ததாம்ம லத்தால்
இலயித்த வாறுளதா வேண்டும்—இலயித்த
தத்திதியில் என்னின் அழியா தவைஅழிவ
தத்திதியும் ஆதியுமாம் அங்கு"

எனவும் அருளிச் செய்தவாற்ருல் நன்கு உணரப்படும்.

அற்றேல், உலகங்களுக்கெல்லாம் முதற்பொருளாவது மாயையேயாதலான் அவை ஒடுங்குங்கால் அம்மாயையில் ஒடுங்கி, மீண்டும் உளவாங்கால் அம்மாயையினின்றும் உளவாமென்றலே பொருத்தம் உடைமையின், அதனின் வேருக அவை இறைவனில் ஒடுங்கிப் பெயர்த்தும் அவன் பால் நின்றே தோன்றுமென்றல் அமையாதாம் பிற வெனில் ; அற்றன்று, இறைவன் ஒரு வரம்புடைப்பொரு ளாய், மாயையைப் பிரிந்து வேருய்த் தனி நிற்பான்

அலலன். அவன் நுண்ணியவற்றிலெல்லாம் நுண்ணிய னுகலின் மாயையின் உள்ளும் புறம்பும் நிறைந்து நிற்பன்; நிற்கவே, மாயை அவனது நிறைவின்கண் அடங்கிநின்று அவன்றன் ஆற்றலால் உந்தப்பட்டு உலகங்களைத் தோற்றுவித்தலும் மீள அவற்றைத் தன்கண் ஒடுக்குவித்தலும் செய்யும். இவ்வாறு தன்னேடு உடன் விரவிநிற்கும் இறைவன் செயலாலன்றி தானுகவே மாயை ஒன்றைப் பிறப்பித்தலும் ஒடுக்குதலுஞ் செய்யமாட்டாதாகலின், மாயையில் ஒடுங்கித் தோன்றும் உலகங்களை அதனேடு உடன்விராய் நிற்கும் இறைவனில் ஒடுங்கித் தோன்றுவனவாக மெய்ந்நூல்கள் அறிவுறுப்பவாயின. யாங்ஙனமெனின், நெற் பயிர் நெல்லாகிய வித்திநின்று முளைப்பதேயாயினும் அவ்வித்து நிலமாகிய வயலுட் கிடந்துழியன்றி அஃது அதன்கண் நின்று முளையாது; நெல் முளைத்தற்கு வயல் நிலத்தின் சேர்க்கை இன்றியமையாததாயிருத்தலின் வித்திநின்று தோன்றிய அப்பயிரை வயலில் முளைத்த பயிரென்று வழங்குவர்; அதுபோலவென்பது. எனவே, மாயையிற்றேன்றிய உலகங்களை, அவ்வா றவை தோன்றுதற்கு இன்றியமையா நிமித்த காரணமாய் அதனேடு உடன்கலந்து அதனைத் தன்கண் அடக்கி நிற்கும இறைவன்பால் நின்று தோன்றுவனவாகவும் மீள அவன் பால் ஒடுங்குவனவாகவும் கூறல் வாய்ப்புடைத்தேயா மென்க. இந்நுட்பம் ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவநாயனர்,

> "வித்துண்டா மூலம் முளைத்தவா தாரகமாம்
> அத்தன்தாள் நிற்றல் அவர்வினையால்—வித்தகமாம்
> வேட்டுவன்ஆம் அப்புழுப்போல் வேண்டுருவைத் தான்
> கூட்டானே மண்போற் குளிர்ந்து" [கொடுத்துக்

என்று தெளித்துரைத்தவாறுபற்றி அறிந்துகொள்க. இந்நுணுக்கந் தேறமாட்டாத மாயாவாத நூலார் "அசத்தே முதற்கண் இருந்தது; அதிலிருந்து சத்துத் தோன்றிற்று" எனவும்*, "சத்தே முதற்கண் இருந்தது; அஃது

* தைத்திரிய உபநிஷத், உ, சு, க.

ஒன்ருய் அத்துவிதத்தன்மை யுற்றிருந்தது"* எனவும் உபநிடதங்கள் ஒன்ரேடொன்று மாறுபாடுறுவனபோற் கூறுஞ்சொற்ருெடர்ப் பொருளொருமையறிந்து கொளுவ மாட்டாமையின், இறைவனே உலகங்களுக்கு முதற்காரணப் பொருளாமெனக் கொண்டு பெரிதும் இழுக்கினுர். அறிவில் பொருள்களான பருப்பொருளுலகங்கள் கரைந்து மறைந்த வழி அவை நுண்ணிய அறிவில் பொருளான மாயையாய் ஒடுங்குமேயல்லாது, அறிவில்பொருளான கடவுளாக மாறுதல் ஒருவாற்ருனும் செல்லாது; என்னே? அறிவில் பொருள் ஒன்றே புலப்படாத நுண்ணிய உருவில் மாயையெனவும், புலப்பட்ட பருவடிவில் உலகம் எனவும் வைத்து இருவேறு வகைப்படுத்து உரைக்கப்படுமாயினும், அவை இரண்டன்றன்மையை ஆராயும்வழி அவை பொருளால் ஒன்றேயாமென்பது நன்கு பெறப்படுமாகலி னென்பது. மற்றுக் கடவுளோ எஞ்ஞான்றும் ஒரு பெற்றித்தாய் நிற்கும் பேரறிவுப் பொருளாகலின் அது தன்றன்மைகெட்டு அறிவில் பொருள்களான மாயையும் உலகுமாய்த் திரியுமென்றல் பெரியதோர் இழுக்காம் என்க. அறிவில் பொருளாய உலகிற்கு முதற்காரணமாம் மாயைக்கும் அதனிற் பிறிதாகிய கடவுட்கும் உள்ள வேறுபாடு பகுத்துணர மாட்டாமல் மாயையைக் கடவுளாக்கி அதற்கு மேற்செல்ல மாட்டாமையின் அவர் மாயாவாதி யெனப் பண்டையோரால் இழித்துரைக்கப்படுவாராயினர். "மாயாவாதம் அஸச்சாஸ்த்ரம் ப்ரச்சந்ந பௌத்தமேவச" என்னும் பத்மபுராணத் திருமொழியும் இதுபற்றியே எழுந்தது. அற்றேல் "அசத்தே முதற்கண் இருந்தது; அதிலிருந்து சத்துத் தோன்றிற்று" என்னும் உபநிடதச் சொற்ருெடற்பொருள் யாதெனிற் கூறுதும்: உலகங்களும் உலகத்துப் பொருள்களும் ஒருங்கழிந்து நுண்ணிய மாயையாய் ஒடுங்கியவழி; அவற்றின் இருப்புக் காணவுங் கருதவும்படாத இயல்பிற்ருய் நிற்க, அவற்றை உடம்புகள் உறுப்புகள் இடங்கள் நுகர்பொருளாகக்கொண்டு அறிவு

* சாந்தோக்கிய உபநிஷத், சு, உ, க.

விளங்கி வாழ்ந்த உயிர்களும் அங்ஙனமே ஒடுங்கி நிற்க, நிக ழும் மாப்பேர் ஊழிக்காலத்து அம்மாயையை அறிவார் பிறர் இன்மையின் அஃது இல்பொருள்போல் வைத்து அவ்வாறு 'அசத்து' என்றோதப்பட்டது; இச்சொல் லுக்கு 'விளங்காமை' என்னும் பொருளும் வடமொழியில் உண்டாகலின் புலப்படாத நிலையிலிருந்த மாயையை அச் சொல்லாற் கூறுதல் வாய்ப்புடைத்தேயாமென்க. அவ்வூழிக் காலத்து ஒடுக்கத்திலிருந்த உயிர்கள் அதனை அறியா வென்றல் ஒக்குமாயினும், அஞ்ஞான்றும் தன்னிலை திரி புராது விளங்கும் இறைவன் அதனை அறிவானென்றல் ஒக்குமாலெனின், நம்மனோர் 'இது குடம்' 'இது தடம்' என் றறியுமாறுபோல் அறியும் சுட்டுணர்வும், அறிந்தது கொண்டு அறியாததை உணரும் உய்த்துணர்வும் இறை வற்கு இலவாகலானும் இறப்ப நுண்ணிய பேரறிவாய்த் திகழும் அவனருளொளிமுன் மாயையாகிய அறிவில் பொருள் முனைத்துத் தோன்றாதாகலானும் அவன் அதனை அறிவானென்றல் ஒவ்வாது. முற்றுணர்வாய் இருந்தாங் கிருந்து அதனை உணர்வனெனின், அவ்வாறுணரும் உணர்வும் மாயையை வேறாய் வைத்துணர்வதின்றி அதனோ டொருங்கியைந் துணர்வதேயாகலானும், அக்காலத்து உயிர்கள் அதனை யுணர்ந்து பயன்படுத்திக் கோடலும் அதனை ஒருபெயரான் வழங்குதலுஞ் செய்யாவாகலானும், ஒரு பொருளை உளதெனக் கோடல் அதனை வழங்குதற்கும் பயன்படுத்திக்கோடற்குமே யாகலின் அவையிரண்டுஞ் செய்யலாகாவழியும் அவையிரண்டுஞ் செய்தற்குரியார் செய லிழந்து கிடக்கும் வழியும் அதனை உளதெனக் கொண்டு சத்தெனக் கூறுதல் இயையாமையானும், சிவசத்தின்முன் அசத்தாய் விளக்கமின்றி யிருக்கும் அதனை அந்நிலையிற் சத்தென்றுரைத்தல் பொருந்தாமையானும் அவ்வழி அதனை 'அசத்து' என்று கூறியதன்றி அஃது இல்லாத தொரு பொய்ப்பொருளென் றறிவித்தற்கு அவ்வுபநிடத மொழி எழுந்ததன்றென வுணர்க.

இனி, அவ்வசத்திலிருந்து சத்துப் போன்றதென்றது என்னை எனின், அசத்தென்றது இல்லாத வெறும் பொய்ப்பொருளாகாமல் நுண்ணிய நிலையிலிருந்த மாயையேயாதல் மேலே பெறப்பட்டமையின், அம்மாயையிலிருந்து உயிர்கட்குப் பயன்படுமாறு தோன்றிய உடம்பு உறுப்பு இடம் நுகர்பொருள் (தனு கரண புவன போகம்) என்னும் நான்குமே அவ்வாறு சத்தென்னும் பெயராற் றொகுத்துக் கூறப்பட்டன. இவை தம்மோடியைந்த உயிர்களின் அறிவை விளக்கித் தாமும் அவ்வறிவுக்குப் புலனாய் விளங்குதலால் தம் உண்மையைப் புலப்படக் காட்டும் அவை ‘சத்து’ என வைத்து வழங்கப்படுதற்குப் பெரிதும் பொருத்த முடையவாதல் காண்க. இவ்வாற்றால் அச் சொற்றொடர் பொய்யிலிருந்து மெய் தோன்றியதென்னும் பொருளை உணர்த்தாமல், புலப்படாது நுண்ணிய நிலையிலிருந்த மாயையிலிருந்து புலப்பட்ட பருப்பொருள்கள் தோன்றிய உலகத் தோற்ற முறையினையே தெரித்ததெனக் கடைப்பிடிக்க.

அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக, இனிச் “சத்தே முதற்கண் இருந்தது: அஃது ஒன்றாய் அத்துவிதத் தன்மையுற்றிருந்தது” என்று மேலெடுத்துக்காட்டிய உபநிடத வுரைப் பொரு ளென்னையெனின், புலப்பட்ட பருப்பொருள்களான உடம்பு உறுப்பு இடம் நுகர்பொருள் என்னும் நான்கும் புலப்படாத நுண்பொருண் மாயையில் ஒடுங்கிப்போக, அவற்றோடியைந்து அறிவு ஒருசிறிது விளங்கிய உயிர்களும் அவ்விளக்கம் மங்கி அங்ஙனமே ஒடுங்கிப்போக எல்லாம் அசத்தாய்க் காணப்படும் மாப்பேரூழிக் காலத்தே எல்லாம் வல்ல சிவம் ஒன்றுமே சத்தாய் நிற்குமாகலின் அச்சிவசத்தையே அவ்வுபநிடதவுரை அங்ஙனம் தெரிப்பதாயிற்றென்க. அற்றேல், உலகமும் உயிர்களும் ஒடுங்கிய அஞ்ஞான்று சிவத்தை அறிவாரும் அதனைப் பயன் படுத்துக்கொள்வாரும் இன்மையின், புலப்படாத மிக நுண்ணிய நிலையிலுள்ள அதனையும் அசத்தெனலே பொருத்த முடைத்தெனின், அற்றன்று; அஞ்ஞான்று சிற்றறிவுடைய

உயிர்களும், அவற்றின் அறிவாகிய பசுஞான பாசஞானங் களுமே அவ்வாறொடுங்கி நிற்குமல்லாது, பேரறிவுடைய ராய் இறைவன் திருவடியைத் தலைக்கூடி வீடுபேற் றின்பத்தினை நுகரும் உயிர்களும், இறைவனுக்கு அணுக்க ராய்ப் பதிஞானப் பேறுடைய சதாசிவரும், அவனோடு இரண்டறக்கூடி நிற்கும் அம்மையும் அவனையுணர்ந்து இன்புற்றபடியா யிருப்பராகலின் அவர்க்கெல்லாம் அப் பொழுது விளங்கித் தோன்றும் முதல்வனைச் சத்தென் றுரைத்தலே இயைவதாமன்றி அசத்தென்றல் பெரிய தொரு குற்றமாமென்க. அற்றேல், வீடு பெற்ற உயிர் களும் சதாசிவரும் அம்மையும் நுண்ணிய நிலையிலுள்ள மாயையையும் உணர்வரென்று உரையாமோவெனின், உரையாமன்றே; என்னை? அவரெல்லாம் இறைவனோ டொன்றுகூடி நின்று அவன்றன் பேரின்பப் பெருக்கிற் றிளைத்து அவனையே உணருநீரராய் இருப்பரல்லது, தம்மிற் பலபடியுந் தாழ்ந்து கீழுள்ள மாயையினை ஒருசிறிதும் நோக்குவா ரல்லரென்றுணர்க. அதனால், மாப்பேரூழியிற் சிவமொன்றே சத்தாய் நிற்குமென்பது பெறப்பட்டது. இது தெரித்தற்பொருட்டே சுவேதா சுவதரோபநிடதம் "உருத்திரர் ஒருவரே உளர்; இரண்டாவ தொன்றைக் கொள்வாரல்லர்" (ஏகோஹிருத்ரோ நத்விதியாய தஸ்துர்) எனவும்*, "இருள் உளதாய்ப் பகலிரவுகள் இலவாய்ச் சத் தும் அசத்தும் இலவாய் இருந்தபோது சிவன் ஒரு வரே தனித்துளர்" (யதாதமஸ்தந்நதிவா நராத்ரிர்ந் நஸந்நசாஸம்ச் சிவஏவ கேவல:) எனவும்† கூறுவதா யிற்று. இவ்வாற்றாற் 'சத்தே முதற்கண் இருந்தது' என் னும் உபநிடத உரையிற் போந்த சத்தாவது சிவசத்தே யாதல் இனிது பெறப்பட்டமை காண்க. இங்ஙனமாக உப நிடத வுரைப்பொருள் ஒன்றோடொன்று முரணுவாறு பகுத் துணர்ந்துரைக்க வறியாது மயங்கி மாயாவாதப்பொருள் கூறல் அவ்வுபநிடதக் கருத்துக்கு முற்றும் மாறாய் வழுப் படு மென்க. எனவே, இறைவன் நிமித்தகாரணப் பொரு

---

* சுவேதாசுவதரம், ங, உ. † சுவேதாசுவதரம், ச, கஅ.

ளாய் மாயையில் உடன்கலந்து நின்று அதனை இயக்கி அதிலிருந்து இவ்வுலகங்களை யெல்லாம் தோற்றுவிப்பா னென்பது தெற்றெனவிளங்கா நிற்கும்.

அங்ஙனமாயின், மண்ணிலிருந்து குடத்தை ஆக்குதற்கு நிமித்தகாரணமாயிருக்குங் குயவன் அம்மண்ணின் வேருய் நிற்பக் காண்டுமன்றி, அதனேடுடன்கலந்துநிற்கக் கண்டில மாலெனின்; முதற்காரணப் பொருளின் வேருய் நின்றன்றி அதனை ஆக்கமாட்டாத குயவனுக்குள்ள குறைபாடு பற்றி முதல்வனும் அங்ஙனம் நிற்கமாட்டுவான் அல்லனென்றுரைத்தல் பொருந்தாது; இறைவன் முதற்காரணத்தும் அதன் காரியத்துமெல்லாம் எள்ளில் எண்ணெய் போன்றும் பாலில் நெய் போன்றும் உடன் கலந்து நிற்கும் நுண்ணியனுகலின் அவனுக்குக் குயவனை முற்றுவமையாக வெடுத்தல் அவ்வப் பொருளி னியல்பறியாக் குறையாய் முடியும் என்பது. அற்றேல், நிமித்த காரணப்பொருள் முதற்காரணப் பொருளோடு ஒருங்கியைந்து நின்று காரியங்களைத் தோற்றுவித்தல் உலகின்கட் கண்டில மாலெனின்: அறியாது வினவினய்; சிலந்தி என்னும் உடம்பில் நிற்கும் உயிர் அவ்வுடம்போடு ஒற்றித்து நின்று அதிலிருந்து நூலைத் தோற்றுவித்தல் நாடொறுங் கண்கூடாய் நிகழக் காண்டுமாகலின் நிமித்த காரணம் முதற்காரணத்திற் கலந்து நின்று இயக்கக் கண்டில மென்றல் அமையாது. சிலந்தியுடம்பு மாயையாகவும், அவ்வுடம்பிற் கலந்து காணப்படும் உயிர் மாயையிற் கலந்து நிற்கும் முதல்வனுகவும், சிலந்தி யுடம்பிற் ருேன்றும் நூல் மாயையிற் ருேன்றும் உலகமாகவும் உவமையும் பொருளும் இயையுமாற்றைப் பகுத்தறிந்து கொள்க. இறைவன் மாயையிலிருந்து உலகங்களைத் தோற்றுவிக்கும் முறை முண்டகோப நிடதத்தில் "சிலந்திப்பூச்சி நூலைத் தோற்றுவித்து இழுத்துக் கொள்ளுமாறு போலவும், நிலத்திலிருந்து புற்பூண்டுகள் வெளிப்படுமாறு போலவும், ஓர் ஆண்மக னிடத்திருந்து மயிர்முளைக்குமாறு போலவும் அழிவில்லா இறைவனிலிருந்து இவ்வுலகந் தோன்றுகின்

றது " என்று இங்ஙனமே கூறப்படுதல் காண்க*. இவ்வாருகலின் நிமித்தகாரணனுன முதல்வன் முதற்காரணப் பொருளாய மாயையுட் கலந்துநிற்கு மெனக் கூறுதல் பண்டைநூற் கருத்துக்கும் ஆராய்ச்சியுணர்வுக்கும் இசைந்ததேயாமென்று தெளிந்துகொள்க.

இனிக் 'கரப்பவை கருதாக் கருத்துடைக் கடவுள்' என்றது, உடம்புகளை எடுத்து இருவினைகளுட் கிடந்து உழன்று அயர்வுற்ற உயிர்கட்கு அவ்வயர்வு தீர்த்து அவற்றின் வினைகளை முதிர்வித்தற்பொருட்டு அழித்தற் ருெழிலைச் செய்த முதல்வன், அவை அவ்விளைப்புத் திருங் காறும் வாளா இருந்து பின்னர் அவற்றைத் தொழிற் படுத்துவா னென்பதை உணர்த்துகின்றது.

இனி, 'அறுவகைச் சமயத்து அறுவகையோர்க்கும் வீடுபேருய்நின்ற விண்ணோர் பகுதி' என்பதில் அறுவகைச் சமயங்கள் என்பன அடிகள் காலத்தும் அடிகட்கு முற் பட்ட காலத்தும் எவை என்று ஒரு சிறிது ஆராயற்பாற்று. அடிகட்குப் பன்னெடுங்காலம் பிற்பட்டெழுந்த நூல்களுள் வகுத்துரைக்கப்பட்ட சமயப் பகுப்பு ஈண்டுக் கொள்ளற் பாற்றன்று. அடிகள் காலத்திற்கு முற்பட்டதான மணி மேகலைச் செந்தமிழ்க் காப்பியத்துச் சமயக் கணக்கர் தந்திறங் கேட்ட காதையில் எடுத்துக் கூறப்பட்ட சமயங்கள் வருமாறு: பிருகற்பதி செய்த உலோகாயதம், புத்தன் வகுத்த பௌத்தம், கபிலன் இயற்றிய சாங்கியம், அக்க பாதன் ஆக்கிய நையாயிகம், கணுதன்கண்ட வைசேடிகம், சைமினி தந்த மீமாஞ்சகம் என்னும ஆறும்; சைவவாதி, பிர மவாதி, வைணவவாதி, வேதவாதி, ஆசிவகவாதி, நிகண்ட வாதி, பூதவாதி என்னும் ஏழுமாம்; இவற்றுட் பூதவாதி சொல்வன உலோகாயதத்துள் அடங்குதலிற் பிறகூறிய மதங்களும் ஆறெனவே படும். இனித் திவாகரத்துட் கூறப் பட்டன: வைசேடிகம், நையாயிகம், மீமாஞ்சை, ஆருகதம், பௌத்தம், உலோகாயதம் என்பனவாம். சமயம் ஆறென்

---

* முண்டகோபநிடதம், க. எ.

னும் பகுப்பின்றி, அகச்சமயம் புறச்சமயம் என்னும் பாகுபாடு திவாகரத்துட் காணப்படுவதில்லை. இனித் திவாகரத்திற்குப் பிற்பட்டதாகிய பிங்கலந்தையுள் உலோகாயதம், புத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை, பாஞ்சராத்திரம், பாட்டாசாரியம் என்னும் ஆறும் புறச்சமயமாம் எனவும்; வைரவம், வாமம, காளாமுகம், மாவிரதம், பாசுபதம், சைவம் என்னும் ஆறும் உட்சமயமாம் எனவும் கூறப்படுகின்றன. இனிச், சூடாமணி நிகண்டுடையார் அகச்சமயம் ஆறும் பிங்கலந்தையுட் கூறியவாறே கூறிப், புறச்சமயம் கூறுகின்றுழிப் பிங்கலர் கூறிய பாட்டாசாரியத்தை விடுத்து அதனின் வேருக மாயாவாதம் என்பதொன்று சேர்த்து மற்றையவெல்லாம் பிங்கலர் மொழிந்தவாறே எடுத்துரைப்பர். இங்ஙனமல்லாமற் பின்றைக்கால நூல்களில் வகுத்துரைக்கப்படும் அகச்சமயம் அகப்புறச்சமயம் புறச்சமயம் புறப்புறச்சமயம் என்னும் நால்வகைப்பகுப்பும் அப்பகுப்பிற்பட்ட எல்லாச் சமயப் பெயர்களும் சூடாமணி நிகண்டினும் அதற்கு முற்பட்ட பண்டை நூல்களினுங் காணுமையின் அடிகள் ஈண்டுக் குறிப்பிட்ட அறுவகைச் சமயங்களும் பிற்றைஞான்றை ஆசிரியர் கூறும் நாற்கூற்றிற்பட்ட அறுவகைச் சமயங்கள் ஆகா. ஆசிரியர் திருமூலநாயனாரும் புறச்சமயம் எனவும் ஆறுசமயம் எனவுங் குறித்ததன்றி அவற்றின் பெயரும் வகையும் எடுத்தோதிற்றிலர். ஆகலான், அடிகளுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் எழுந்த மணிமேகலைச் செந்தமிழ்ப் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுளில் எடுத்தோதப்பட்ட சமயங்களே ஈண்டு அடிகளாற் சுட்டப்பட்டனவாமென்பது தெற்றெனப் பெறப்படும். இனி, மணிமேகலையிற் கூறிய அடைவே அச்சமயக் கோட்பாடுகளை ஒரு சிறிது விளக்கிக் காட்டுதும்.

அவற்றுள், **உலோகாயதம்** என்பது கட்புலனுற் காணப்படுவனவே உண்மையாமன்றி ஏனையவெல்லாம் பொய்யாமெனவும், நிலம் நீர் தீ வளி என முதற்பொருள்கள் நான்கேயாமெனவும், இந்நான்கின் கலப்பால் உடம்பும் அவ்வுடம்பினிடத்தே கள்ளின்கட் களிப்புப்போல் ஓர் அறி

வும் உண்டாமெனவும், அந்நாற்பொருட் பிரிவில் உடம் பழிய அவ்வுடம்பின்கட்பிறந்த அறிவும் உடன்அழியு மெனவும், இவ்வாறன்றி உடம்பின் வேறாய் ஓர் உயிரும் அது துய்க்கும் இருவினைகளும் அவற்றின் பயனுமெனுந் துறக்க நிரயங்களும் உளவாமென்றல் வெறும் பொய்யேயா மெனவும், வேள்வியாற்றுதலும் மறைகள் ஓதுதலும் முக் கோல் தாங்குதலும் உடம்பெங்கும் வெண்ணீறணிதலும் எல்லாம் ஆண்மையும் அறிவும் இல்லாதார் தம் பிழைப் பின் பொருட்டுச் செய்துகொண்டனவேயா மல்லாமற் பிறி தல்லவெனவும், வேள்விக்கட் கொன்ற உயிர் துறக்கம் புகு வது உண்மையாயின் அது வேட்பவனே அதன்கண் விழுந்து உயிர் விடாமை என்னை? என்று வினவுவார்க்கு இறுக்கலாகாமையின் அது பொய்யேயாமெனவும், ஆக லான் இம்மைக்கண் உயிர் உள்ளபோதே கடன் புகுந்தாயி னும் உண்டுடுத்து இன்புற்று வாழ்வதே மெய்யாமெனவும், ஏனெனில் ஒருமுறை உடம்பு சாம்பராய் வெந்தழிந்தாற் பின்னர் உயிர் அதன்கண் மீண்டு புகுதுமாறில்லை யென வும் கூறாநிற்கும்.

இனிப் பூதவாதமாவது நிலம் நீர் தீ வளி என்னும் நாற்பொருள்களோடு அவற்றின் வேறாகிய விசும்பு என்பர தும் ஒன்று உண்டெனக்கொண்டு, ஏனைக் கொள்கைக ளெல்லாம் உலோகாயதத்தோடு ஒத்து நிற்பது.

இனிப் பௌத்தம் என்பது சௌத்திராந்திகமும் யோகாசாரமும் மாத்தியமிகமும் வைபாடிகமும் என நான் காம்.

அவருட் சௌத்திராந்திகர் மதம் வருமாறு: கொலை முதலாகிய ஐவகைக் குற்றமுங் கடிந்து, பழுதற்ற அருளாற் பிற உயிரின் துன்பங்களைத் தானே ஏன்றுகொள்வானாய்ப் பிடகநூல் சொன்ன புத்தமுனிவனே தமக்குத் தெய்வ மாவன் என இவர் கூறுப. இவர் கைக்கொள்ளும் அளவை களாவன காண்டலுங் கருதலும் என இரண்டாம். இவை இரண்டாலும் அறியப்படுவன ஞானமும் ஞேயமும் என

இரு பகுப்பினவாம். இவற்றுள் ஞானமென்பது அறிவ தூஉம், ஞேயமென்பது அறியப்படுவதூஉமாகும். இஞ்ஞான ஞேயங்கள் உருவும் அருவும் வீடும் வழக்குமென நான்காகி இந்நான்கும் பெயர்த்தும் இவ்விரண்டாகி எட்டாய் விரியும். இனி இவையெல்லாங் கணங்கடோறும் மாய்ந்து மாய்ந்து வருமெனக் கூறுபவாகலின் இவர் கணபங்கவாதி கள் எனவும் பெயர் பெறுவர். இனி, மேற்சொன்ன உருவு தான் நிலம் நீர் தீ வளி என்னும் நாற்பொருள்களைப் பற்றிய பூத உருவும், அந்நாற்பொருட் பண்புகளான வன்மை நாற்றம் சுவை நிறம் என்பவற்றைப் பற்றிய உபாதான உருவுமென இருவகைத்தாம். எனவே, பூத உருவாவது பொருளின் உருவென்றும், உபாதான வுருவாவது பண்பி னுருவென்றும் உணரற்பாற்று. இனி, அருவுதான் புலன் கள் பொறிவழிச் சென்று அறிவதாகிய சித்த அருவும், அங்ஙனம் அறிந்தவற்றை நல்லது தியது எனப் பகுத்துக் காண்பதாகிய கன்ம அருவுமென இருதன்மைத்தாம். சித்த அருவை மன அரு எனவும், கன்ம அருவைத் தொழில் அரு வெனவும் தமிழில் மொழிபெயர்த் துணர்ந்துகொள்க. இனி வீடு என்பதுதான் இணைவிழைச்சு சினம் செருக்கு அழுக் காறு அவா பொருட்பற்று என்னும் ஆறு இழிதகவுகளின் வலியை ஒடுக்கி அடைவதாகிய குற்றவீடும், உருவம் வினை குறிப்பு எண்ணம் அறிவு என்னும் ஐவகைப்பாகு பாடும் ஒருங்கே பொன்றக்கெட்டு அடைவதாகிய கந்தவீடு மென இருபகுதித்தாம். இனி, வழக்குத்தான் உண்மை வழக்கும் இன்மை வழக்குமென இருபிரிவுடையதாகி, மறித்தும் அவை தொகையுண்மை வழக்குத் தொகை யின்மை வழக்குத் தொடர்ச்சி யுண்மைவழக்குத் தொடர்ச்சி யின்மைவழக்கு மிகுத்துரையுண்மைவழக்கு மிகுத்துரை யின்மைவழக்கு என ஆறும் என்றும், மேற்கூறிய உருவம் முதலான ஐந்து கந்தங்களும் ஒருங்குகூடி வருபவனே ஓர் உயிராமென்றல் தொகையுண்மை வழக்காமன்றி, அவ் வைந்தையுங் கூடாமற் றனி நிற்பவனே ஓர் உயிரா மென்றல் தொகையின்மைவழக்கா மென்றும், இறப்பு

நிகழ்வு எதிர்வு என்னும் மூன்று காலமும் பற்றுது காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கெட்டுக் கெட்டுத் தோன்றும் என்றுரைக்கும் வழியே தொடர்ச்சி யுண்மை வழக்கா மன்றி ஒருவனே எக்காலத்தும் மாறுபாடின்றியுளன் எனக் கோடல் தொடர்ச்சி யின்மை வழக்காமென்றும், தோன்றிய பொருள்கள் அத்துணையும் அழிவெய்து மென வுரைத் தலே மிகுத்துரை யுண்மை வழக்காமல்லது கட்பொறிக் குப் புலனுகாமற் போனதுபோற் காணப்படினும் மற்று அவை காரணப் பொருளாய் நிலைபெறுமெனக் கிளத்தல் மிகுத்துரை யின்மை வழக்காமென்றும் கூறுவர். இவ் வாற்ருல், ஐந்து கந்தங்களும் ஒருங்கு தொக்க தொகையே உயிரெனப்படுமல்லது இவ்வைந்தின் வேருய் உயிரென்ப தொரு தனிப்பொருள் இல்லையென்பதே சௌத்திராந்திக பௌத்தர் கோட்பாடாதல் தெற்றென உணர்ந்துகொள்க.

இனி, மேற்கூறிய உள்வழக்கும் இல்வழக்கும், உள்ளது சார்ந்த உள்வழக்கு, உள்ளது சார்ந்த இல் வழக்கு, இல்லது சார்ந்த உள்வழக்கு, இல்லது சார்ந்த இல்வழக்கு என்னும் நான்கோடு கூடி ஆறும். அவற்றுள் உள்வழக்காவது யானைக்குக் கோடு உண்டென உள்ளதனை உள்ளவாறே கூறுதல்; இல்வழக்காவது முயற்குக் கோடு இல்லையென இல்லதனை இல்லையெனவே கூறுதல்; உள்ளது சார்ந்த உள்வழக்காவது உணர்வைச் சார்ந்தே உணர்வு தோன்றும் என்றல்; உள்ளது சார்ந்த இன்மை வழக்காவது உணர்வு அழிந்தாற் பின் உணர்வு இல்லை யாம் என்றல்; இல்லது சார்ந்த உண்மை வழக்காவது உணர்வு முன்னர் இல்லாதிருந்தே பின்னர் உண்டா மென்றல்; இல்லது சார்ந்த இல்வழக்காவது உள்ளங் கையில் மயிர் உளவென்றலும் அவற்ருல் கயிறு திரிக்கப் படும் என்றலுமாம். இத்துணையும் இவர் மதக்கோட்பாடு களாம்.

இனி, இவர் ஏனைச் சமயத்தாரை மறுக்குமாறு மேலெடுத்துக் காட்டிய உரு அரு வீடு வழக்கு என்னும் நான்கும் அவற்றின் விரிவும் அல்லாமல், வானம் காலம்

திக்கு என்னும் அருவப்பொருள்களும், உயிர் என்பதோர் அறிவுப்பொருளும், மனமொழிகளைக் கடந்துநின் றறியப் படுவதாகிய கடவுள் என்பதொன்றும் உளவெனக் கூறுதல் மயக்கவறிவுடையார் கூற்றே போலும்! எற்று லெனிற் கூறுதும்: அருவப்பொருள் ஒன்று உண் டென்றல் அதன் றொழில்பற்றி யல்லது துணியப்படாமை யானும், வானம் ஒரு தொழில் புரியக் கண்டில மாதலானும் ஏனைநான்கு பொருள்களையுந் தாங்கி நிற்றலே அதன் செய லென வுரைப்பின் அஃது அருவப்பொருளாதலால் அஃது ஏனையவற்றைத் தாங்குமென்றல் பொருந்தாமையானும், ஓசைக்கு அது முதலெனின் உருவுடைப் பொருளின் இயக்கத்தா னன்றி ஓசை உளதாகக் காணுமையின் அஃது அருவினி லுண்டாமென்றல் ஏலாமையானும், அஃது எங்கும் நிறைந்து நிற்பதெனின் அவ்வாறு நிற்கும் அதனைக் கண்டு அது வான் இது வான் என வழங்குவா ரைக் கண்டில மாதலானும் வான் என்பதோர் அருவப் பொருள் உளதெனக் கோடல் திரிபுணர்ச்சியேயாம்.

இனி, அறிவுடைய உயிர்ப்பொருள் ஒன்று உளதென லும் ஆகாது. அஃது அறிவுடையதாயின் ஐம்பொறி களையும் அவற்றாற் பற்றப்படும் புலன்களையும் நூல்களையுங் கொண்டு அறிவு கூடுதல் என்னை? பொறிகளோடு ஒற்றித்து நின்றும் புலன்களைத் தொட்டு நின்றும் அறிவு விளங்கப் பெறுதலே அதன் இயற்கையெனின், பொறி புலன்களோடு ஒன்று சேர்ந்து நின்றவழியும் இருளின்கட் பசுமை செம்மை முதலிய நிறவேறுபாடு பகுத்தறியக் காணுமையின் அஃது அறிவுடைத்தென்றல் அமையாது. அல்லதூஉம், பொறிகளின்றி அறிவுவிளங்க லின்மை யானும், பொறிகள் அறிவுடையன அல்ல வாகையால் அவற்றின்கண் உடன்நின்று அறியும் அறிவு வேறாய் ஒன்று உண்டெனின் ஐம்புலனால் அறியும் ஐந்தறிவினை யும் ஒரு புலனில் நின்றே அறிந்திடல் வேண்டும்; அல்ல தொருதன்மைத்தாகவாவது அறிந்திடல்வேண்டும்; மற்று அவ்வாறு அறியக்காணுமையானும், பொறிகளை ஒன்றொன்

ருய்ச் சார்ந்தே அறியுமெனின் அவ்வாறு கூறுதல் சௌத்திராந்திகரான எம்மனோர் கோட்பாடேயாகலின் 'சுற்றிச் சுற்றி அவ்வூரே புகுந்தான்' என்பதுபோல் அஃது யாங் கூறும் முடிபேயாமாதலானும் அறிவும் அதனையுடைய தோர் உயிரும் உண்டென்றல் போலியேயாம். அற்றன்று, அறிவும் அறியப்படுவதுமாகிய ஞானஞேயங்களின் வேறாக அறியும் முதலாகிய ஞாதுரு ஒன்று உளதெனக் கோடலே முறையாமாலெனின், அற்றேல் அங்ஙனம் அறியும் முதல் அறிவுடையதோ இல்லதோ என வினவுவினார்க்கு அஃது இல்லதெனிற் பின்னை உயிர் மண்போல் அறிவில் பொருளாம்; அஃது உடையதெனிற் பருப்புச் சோற்றுக்குப் பருப்புச்சோறே கறி யென்பதனோ டொக்குமாகலின் அறிவாகிய ஞானத்தின் வேறாக அறிவுடையதோர் உயிருண் டென்றல் மிகையா மென்க.

இனி, உயிரினை அருவப்பொருளென் றுரைப்பின் அருவாகிய அஃது உருவப்பொருளாய உடம்பினைப் பொருந்தி நிற்றல் அமையாமையானும், அற்றன்று, அஃது அறிவுடையதேயாமெனிற் பின் அது பிறிதோர் உருவப் பொருளாம் உடம்பினில் அடங்கி நிற்றல் ஏலாமையானும், இவ்விரண்டு மன்றி உயிர் ஓர் அணுவாமெனிற் சிறு துகளாகிய அஃது உடம்பின்கட் காணப்படும் பல தொளை களில் ஒன்றினூடே புகுந்து புறம்போதல் வேண்டுமாக லானும், அதனை என்றும் உள்ள பொருளெனிற் றோற்றக் கேடுகள் இலதாதல் வேண்டுமாகலானும், அஃது எங்கு மாய் நிறைந்து நிற்பதெனின் அவ்வாறு நிற்றல் ஒரு வாற்றானும் அறியப்படாமையானும், உடம்புகடோறும் நிறைந்து நிற்பதே அதன் நிறைவாமெனின் உடம்பழியுங் கால் அதுவும் உடனழிய வேண்டுமாகலானும், உடம்பினில் ஓர் உறுப்பினைப் பற்றிக்கொண்டு நிற்குமெனின் அவ்வுறுப் பினை யொழித்து ஒழிந்தவற்றை அஃது அறிதல் செல் லாமையானும் உயிர் என்பதொரு பொருள் இல்லையென் றலே தேற்றமாம் என்பது.

இனிக் காலமென்பது ஓர் உள்பொரு ளென்றலும் அடாது. பொருள்களைத் தோற்றுவித்தலும் நிலைபெறுத்தலும் அழித்தலுமாகிய தொழில்கள் காலத்தின் றொழில்களென வுரைப்பின் அது பொருள்களோ டொன்றுபட்டுப் போமல்லது அவற்றின் வேருமாறில்லை. அவற்றோ டொன்ருய் நிற்குமென்ருலும், அவையழியுங்கால் அவற்ரேடு தானும் அழிந்து படுமல்லது வேறு தனித்து நில்லாது. ஆதலாற் காலத்தினியல்பை உற்று நோக்குவார்க்கு அஃதோர் இல்வழக்கேயா மென்பது தெற்றென விளங்கா நிற்கு மென்க.

இனித் திக்கு என்பதோர் உள்பொருள் உண்டென்றலும் இசையாது. என்னை? மூவரில் நடு நிற்கும் ஒருவன் தனக்குக் கீழ் நிற்பானை நோக்கத் தான் மேல் நிற்பாஞய்த், தனக்கு மேல் நிற்பானைநோக்கத் தான் கீழ் நிற்பாஞய் வழங்கப்படுதலை உற்றுணருங்கால் ஒருவர்க்கு மற்றொருவரும் ஒன்றுக்கு மற்றொன்றும் நிற்கும் நிலையே அங்ஙனங் கிழக்கு மேற்கென வழங்கப்படுகின்றதன்றி, இவற்றின்வேருய்க் கிழக்கு மேற்கென வரையறுத்து உணரப்படுவன பிற இன்மையின் என்பது.

இனி இவ்வுலகம் ஒரு முதற்கடவுளாற் படைக்கப்பட்ட தென்பதூஉம் பொருந்தாமை காட்டுதும். படைப்பிற்கு முன் உலகம் உளதெனின் ஒருவன் அதனைப் படைத்தல் வேண்டாம்; அதற்குமுன் அஃது இல்லையெனிற் பின்னர் அஃது ஒருவராற் படைக்கப்படுதலுங் கூடாது. படைப்பென்பது காரணத்திலிருந்து ஒரு காரியத்தைப் பிறப்பித்தலேயாமெனில், உலகம் ஒரு நிலையில் உள்ளதாய் மற்றொரு நிலையில் இல்லதாமெனப்பட்டு அருகர் கூறும் 'உண்டு இல்லை' எனும் வழக்காய் முடியும். ஒரு குயவன் மண்ணினின்று குடத்தைத் தோற்றுவிக்குமாறுபோல இறைவனும் உலகத்தைத் தோற்றுவிப்பானெனின், அவன் அவ்வாறதனை எங்கு நின்று படைப்பானெனும் வினு

உண்டாம். உலகத்தின்மீது நின்றே படைப்பானெனின் அவ்வாறவன் நிற்கும் உலகம் அவன் படைப்பிற்கு முன்னரே உளதாதல் வேண்டும்; அற்றன்று, அவன் உலகம் எங்கணும் நிறைந்து நின்று படைப்பானெனின் ஆண்டும் உலகம் முன்னரே உளதாதல் பெறப்படும். அற்றன்று, இறைவன் தனக்கு இயல்பாகவுள்ள பேரிரக்கத்தால் இல்லாத உலகத்தை இருக்குமாறு படைத்தானெனிற் கொலைத்தொழில்வல்ல அரிமா புலி பாம்பு கூற்றம் என்னு மிவற்றைப் படைத்திட்டவன் இரக்கத்தை என்னென்பேம்! நன்று சொன்னாய். அவன் அளவிலாற்றலுடையனாகலின் தான வேண்டிற்றெல்லாம் வேண்டியவாறே படைத்தானெனின், செய்வதுந் தவிர்வதும் ஆராயாது செய்யும் பித்தனுக்கும் அப்பெற்றியனான கடவுளுக்கும் வேறுபாடு சிறிதுமில்லையாம். இனி இவ்வுலகத்தைப் படைத்ததனால் இறைவற்கு வரும் பயன் யாதுளது? அதனால் அஃது அவற்கு ஒரு விளையாட்டேயாமெனின், அற்றேல் அவன் அங்ஙனம் விளையாடும் ஒரு மழ இளங்குழவியே யாவன். அவரவர் செய்த வினைக்கீடாகப் படைப்பனெனின், வினை செய்வோர் முன்னரே உளராதல் போதரும். இவ்வாறெல்லாய் ஆயும்வழி இவ்வுலகம் பண்டுதொட்டு உளதென்பதே பெறப்படுதல் காண்க.

இனி, இறைவன் உருவமுடையனா யிருப்பானெனின் அவ்வுருவத்தை அவற்குப் படைத்துக்கொடுத்தார் பிறரொருவர் வேண்டப்படுவராகலானும், அங்ஙனம் அன்று, இறைவனே தான் விரும்பியவாறு உருவெடுப்பனெனின் உலகத்திலுள்ளாரும் அவ்வாறே தாம் விரும்பியபடியெல்லாம் உருவெடுப்பரெனக் கூறல்வேண்டுமாகலானும், உலகத்தவர்க்கு வரும் வடிவுகள் அவரவர் செய்த வினைக்கீடாக வருமெனின் உருவுடையார்க்கெல்லாம் வினையே முதலாய் நிற்குமென்பது பெறப்படுதலானும் இறைவனுக்கு முற்பட்டதூஉம் அவனிலும் பார்க்க வலியுடையதூஉம் வினையே யென்பது முடிக்கப்படும்.

இனி, இறைவன் அருவமாயே யிருப்பானெனின அதுவும் பொருந்தாது. இடைவெளியைப் போல் அருவமா யிருப்பதொன்று தொழிற்பாடு இலதாகலின் அஃது உயிர்களைப் பிறவித் துன்பத்தினின்றும் எடுக்கமாட்டாது. எவ்வுயிருஞ் சென்று தங்குங் குளிர்நிழல் அருவமா யிருப்பினும் அஃது அவற்றிற்குத் தட்பத்தினைத் தந்து அயர்வு தீர்க்கக் காண்டுமாலெனின், அந்நிழலும் தன்பால் வந்து அடைந்தவற்றிற்குப் பயன்றரக் காண்பதல்லது தானே சென்று அவற்றிற்கு அவ்வாறு உதவக் காணுமையின் அருவமாகிய நிழலுக்குந் தொழிற்பாடு இல்லை யென்பதே துணிபொருளாமென்க. அஃதொக்கும், அருவமாகிய நிழல்போல் இறைவனும் அறிவிலனுயினன்றே அவற்குத் தொழிற்பாடில்லை யென்று கூறுதலாம்; மற்று அவன் பெரியதோர் அறிவுடையனுகலின் பிறப்பினை அஞ்சித் தன்மாட்டு வந்தடைந்தார்க்கு அவர் துன்பத்தை நீக்குவன் என்று கோடலே இயைவதாமெனின், அங்ஙனங் கூறுமிடத்தும் பிறவற்றை அன்போடு நினைந்து பார்த்து அவற்றின் துயர் துடைத்தற் பொருட்டு இறைவற்கு ஓர் உருவம் இன்றியமையாது வேண்டப்படும். என்னை? உருவம் இல்லையேல் அறிவும் இல்லையென்றே முடிக்கப்படுமாகலினென்க. தொன்றுதொட்டே உள்ள எங்கள் சமய நூல்கள் இறைவன் உண்டென்பதனைத் தேற்றுமெனின், ஒருவரால் ஆக்கப்படாமல் அந்நூல்கள் பண்டே உள வென்பது சால அழகிது! மேலும் அந்நூல்கள் கொண்டு இறைவனையும், இறைவனைக்கொண்டு பின்னர் அந்நூலினையும் அறிந்தோமென்றல் 'ஒன்றனையொன்று பற்றுதல்' என்னுங் குற்றமா மென்க.

இனிப் புன் மரம் முதலியவற்றை உயிருடைப் பொருள் என்பதும் ஆகாது. அவை நிலம் நீர் தீ வளி என்னும் நாற் பொருளுருவினையே தமக்கும் உருவெனப் பெற்றுப் பலவேறு தொகுதிகளாய்ப், புற்றும் மயிருங் கொம்பும் உயிரின்றியே தோன்றி மாய்தல் போலத் தாமும் தோன்றி மாயும்; முட்டையினும் வியர்வையினும்

கருப்பையினும் பிறக்கும் ஏனையுயிர்களுக்கு அப் புன் மரம் முதலியன உணவாய்ப் பயன்படும் அத் துணையேயன்றி அவை தமக்கென வேறு உயிருடைய அல்லவென்றுணர்க.

இனி, ஒருயிரையுங் கொல்லுதல் ஆகாது. ஆயினுங் கொல்லப்பட்டவைகள் உயிர் இன்மையால் மண்ணோடொக்குமாகலின் அவறறைத் தின்பது குற்றமாகாது. அற்றன்று, தின்பார்க்கு ஊன் தரற்பொருட்டே விற்பார் உயிருடைப் பொருளைக் கோறலின், தினபார்க்கும் அது குற்றமாமெனின், நறுமணம் ஊட்டிய தண்ணீர்ப் பந்தர் வழியிடை வைத்தார்க்கே நல்வினை விளையுமென்பாரல்லது, அப்பந்தரின்கண் அந்நறுநீரைப் பெற்றுப் பருகுவார்க்கு அந்நல்வினை விளையுமெனக் கூறுவாரைக் கண்டிலமாகலின், கொலைவினையுஞ் செய்தார்க்கே அது குற்றமாவதன்றி அதனாற் பெறப்படும் ஊனைத்தின்றார்க்கு அது குற்றமாகா தெனபது தெளியப்படும்.

இனி மேற்கிளந்தெடுத்துரைத்த உருவம் முதலிய ஐந்து கந்தங்களும்* ஒருங்குகூடி வழிமுறையே தோன்றிக்

---

* ஐந்து கந்தங்களுள் உருவக் கந்தம் பொருளுரு நான்கும் பண்புரு நான்குமென எட்டாம்; வினைக்கந்தம் இன்பமுந் துன்பமும் இன்ப துன்பமும் என மூன்றும்; குறிப்புக் கந்தம் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறியும் அவற்றோடு கூடிநின் றறியும் மனமுமாம்; எண்ணக் கந்தம் மன மொழி மெய்களைப்பற்றி வரும் அறமும் மறமுமாம்; அறிவுக் கந்தம் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் எனும் ஐந்துணர்வும் சித்தமும் ஆகும். இவற்றுள், மனமொழி மெய்களைப் பற்றி வரும் அறம் பத்தும் மறம் பத்துமென எண்ணக் கந்தம் இருபதாம் என்பர்; அவை வருமாறு: கொலை நினைவு, காமப்பற்று, அவா என மனத்தைப் பற்றிய மறம் மூன்று: பொய் கூறுதல், கோட் சொல்லுதல், சினந்து பேசல், பயனில மொழிதல் என மொழியினைப் பற்றிய மறம் நான்கு; களவு செய்யப் போதல், வீண்டொழில் புரிதல், கொலை புரிதல் என மெய்யினைப் பற்றிய மறம் மூன்று; அருள் நினைவு, அவா அறுத்தல், தவப்பற்று என மன அறம் மூன்று; மெய்யுரை, நல்லுரை, இன்னுரை, பயனுரை என மொழியறம் நான்கு: பள்ளி வலம் வரல், தவம் புரிதல், ஈதல் என மெய் யறம் மூன்று.

கெடுவது கட்டுக்கு ஏதுவாய துன்பமாகலின், அவை முற்றும் பொன்றக் கெட்டு அடைவதே வீட்டின்பமெனத் தெளிதல் வேண்டும். நன்மையை யழிக்கும் இணைவிழைச்சு சினம் செருக்கு அழுக்காறு அவா பொருட்பற்று என்னும் அறுவகைக் குற்றங்களையுங் களைந்து, நல்ல அறச்செயல் களை நிறையப் புரிந்து, இழிக்கத் தக்க ஐம்புலன்களை அறுத்து, இன்ப துன்பங்களைக் கைவிட்டு, நற்காட்சி நல்லூற்றம் நல்வாய்மை நற்செய்கை நல்வாழ்க்கை நன்முயற்சி நற்கடைப்பிடி நல்லுளத்தோர் தலைப்பாடு என்னும் பழிப்பில்லாத வாழ்க்கை எட்டையும் வளரச் செய்து இவற்றிற்கு மாறான தீயவாழ்க்கை எட்டையும் ஒழித்து அறி வொழுக்கத்திற் றலைநிற்கும் முடிந்தநிலையே வீடுபேற்றுறுதியாம் என்பர்.

இனிப் பௌத்தரில் **யோகாசாரர்** என்பார் சௌத்தி ராந்திகர் கூறுவன வெல்லாம் பெரும்பான்மையும் உடன் பட்டு, அதற்கு மேற் புறப்பொருளுண்மை கொள்ளாதா ராவர். அகத்து நிகழும் அறிவே புறத்துள்ள பொறி களுமாய் அப்பொறிகட்குப் புலனாகும் பொருள்களுமாய்த் தோன்றுதலானும், அவ்வறிவுதானும் ஐம்பொறிப் பழக் கத்தாற் கூடிவருவதொன்றாகலானும், அதுவும் அருவே யன்றி உருவுடைத்தன்றாகலானும் அவ்வறிவின் வேறற்ற மாய்ப் புறத்தே காணப்படும் உலகம் கனவுபோற் பொய்ப் பொருளேயாமென்று துணியப்படும். உண்மையில் உள தாவது அறிவு ஒன்றுமேயன்றிப் பிறிதேது மில்லை யென்பர்.

இனிப் பௌத்தரில் **மாத்தியமிகராவார்** சௌத்திராந் திகர் கூறுவனவற்றிற் பல கைக்கொண்டு சில கைக் கொள்ளாதார் ஆவர். கண்முதலான பொறிகளின் வாயி லானன்றிப் பொருள்கள் உணரப்படாமையாற் பொருளென வேறொன்றில்லை. பொறிகளே பொருளென் றுணர்தல் வேண்டும். பொறிகள் அழிந்தாற் பொருள்களும் இல்லை யாம். பொருள்கள் இல்லா தொழியவே அவற்றின் வழி

வரும் அறிவும் இல்லையாம். இவர்கள் உயிர் உளதும் அன்று இலதுமன்று, நிலைபேறுயுடையதுமன்று, அஃது இலதும் அன்று எனக் கூறுவர்.

இனிப் பௌத்தரில் வைபாடிகராவாரும் சௌத்திராந்திகர் கூறுவனவற்றுள் பல தழீஇக்கொண்டு, மேலுஞ் சில கூறுவர். மஞ்சளுஞ் சுண்ணமும் விரவியவழிப் பிறந்த சிவப்புநிறம்போல உலகமும் உலகத்துப் பொருள்களும் பொறியுணர்வு விரவலால் உளவாய்த் தோன்றுதலின் அவை இலவென்று கூறுதல் மாறுகோளுரையா மென்பர்.

இங்ஙனங் கௌதம புத்தர் மாணாக்கர் நால்வகைப் பட்டுத் தம் ஆசிரியன் அறிவுறுத்த கோட்பாட்டினைத் தத்தமக்கியைந்தவாறு நால்வேறு வகைப்படுத்து வழங்கினமையிற் பௌத்தமதம் ஒன்றேற அவரவர் கருத்துவகையாய் நால்வேறு பகுப்பாய்ப் போதரலாயிற்று. அவ்வாறாயினும், எல்லாப் பொருள்களும் கணங்கடோறும் மாய்ந்து மாய்ந்து வருமென்பதூஉம கடவுளும் உயிரும் இல்லையென்பதூஉம் இவர் தமக்கெல்லாம் பொதுக் கொள்கைகளாகலானும், அவாவறுத்தல் ஒன்றையே வீடுபேற்றுறுதிப்பயனாகக் கொண்டு அங்ஙனம் வீடுபெற்ற புத்த முனிவனையே தமக்கு முதலாசிரியனுந் தலைவனுமாய்க் கோடலானும், புத்திதத்துவத்தையே பொருளெனக் கொண்டு அதற்கு மேற் செல்லாமையானும் இந்நால்வரும் பௌத்தரெனப்பட்டா ரென்க. இப் பௌத்தம் பெரும்பாலும் உலோகாயத மதம் போறலின் இஃது அதனை அடுத்துவைக்கப்பட்டது. பௌத்த சமய நூலாகிய மணிமேகலையுள்ளும் இஃது அங்ஙனம் உலோகாயதத்தை அடுக்கவைக்கப்பட்டிருத்தல் பெரிதும் நினைவுகூரற்பாற்று.

இனிச் சாங்கியமதம் உடையார் கூறுமாறு காட்டுதும். உலகமும் உலகத்தின்கண் உள்ள பொருள்களுந் தோன்றுதற்கு முதலாய் நிற்பதனைப் பிரகிருதி என வழங்குப. பிரகிருதி எனுஞ்சொல், வேறுபாடு உருதது என்னும் பொருட்டாம். இஃது உலகமும் உலகத்துப் பொருள்களு

மெல்லாம் தோன்றுதற்குத் தான் ஒரு முதலா யிருப்ப தல்லது தான் ஒன்றிற் பிறவாமையான் இது மூலப் பிரகிருதி எனப்படுமெனவும், இதன்கட் டோன்றும் ஏனைப் பொருள்களெல்லாம் வேறுபாடுறுவனவா யிருத்தலின் அவை விகிருதி எனப்படுமெனவும் உரைப்ப. பிரகிருதி பகுதி எனவும் விகிருதி விகுதியெனவுந் தமிழிற் றிரிந்து வழங்கும். மேலும், இம் மூலப்பகுதிக்கட் சத்துவம் இராசதம் தாமதம் என முக்குண தத்துவங்கள் உளவென வும், அவை மூன்றும் ஒன்றினொன்று மிகாது ஒத்துநின்ற நிலையே மூலப்பகுதியாமெனவும் அறிதல் வேண்டும். ஈண்டுக் குணமென்றது ஒரு பொருளின் பண்பினையன்று. ஒருபொருளின் றன்மை அப்பொருள்போற் பருவடிவிற் றன்றாய் நுண்ணுருவிற்றாய் நிற்குமாறுபோலக் குண தத்துவ மென்பதூஉம் மிக நுண்ணிய இயல்பிற்றாய் நிற்றல்பற்றி அவ்வாறு குணம் எனப் பெயர்பெறலாயிற்று. இங்ஙனம் முக்குணவுருவிற்றாகிய மூலப்பகுதிக்கட் சத்துவ குணம் மிக்கு நிற்புழி மகத்* அல்லது புத்தி எனும் தத்து வம் உண்டாம். ஈண்டுப் புத்தி என்றது அறிவினையன்று, அறிவினைக் கிளர்விக்கும் ஒரு நுண்பொருளேயாம். இப் புத்தி தத்துவத்தினின்று நான் என்னும் உணர்வினை எழுவிக்கும் அகங்காரத் தத்துவம் உண்டாம்; இவ்வகங்கார தத்துவம் மேற்கூறிய முக்குணக் கலப்பால் மூவேறுவகைத் தாய் நிற்க, அம்மூன்றினின்று அகக்கருவியாகிய மனமும், புறக்கருவிகளுள் அறிதலைச் செய்வனவாகிய மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐந்தும், தொழிலைச் செய்வன வாகிய நா கை கால் எருவாய் கருவாய் என்னும் ஐந்தும், ஓசை ஊறு ஒளி சுவை நாற்றம் என்னும் நுண்பொருள் கள் ஐந்தும், இவ் வைந்திலிருந்து வான வளி தீ நீர் மண் என்னும் பருப்பொருள்கள் ஐந்தும் ஆக இருபத்துமூன்று தத்துவங்கள் அல்லது பொருள்கள் ஒன்றினொன்று பரி யனவாய்த் தோன்றும். இவ்விருபத்து மூன்று பொருள் களுள் மேல் நின்றது தன் கீழ் நின்றதை நோக்கத் தான்

* மகத் என்பது தமிழில் மான் எனத் திரிந்து வழங்கும்.

பகுதியாயும், தனக்கு மேனின்றதை நோக்கத் தான் விகுதியாயுமிருக்க இவையிற்றுக்குமேல் இருபத்துநான்காவதாய் நின்ற மூலப்பகுதி ஒன்றுமே என்றும் ஒரு பெற்றித்தாய் நிற்குமென்று உரைப்பர்.

இனி இம் மூலப் பகுதிக்குமேல் இருபத்தைந்தாவது தத்துவமாய் நிற்பது புருட தத்துவம் என்பர். இவர் புருடதத்துவம் என்றது உயிர்க்கிழவனேயேயாம். இப் புருடதத்துவந்தான் என்றுமுள்ளதாயும் தூய அறிவுப் பொருளாயும் கட்டுருததாயும் இருப்பதென்றும், அங்ஙனமாயினும் அது மூலப்பகுதியின் சேர்க்கையால் இடையே கட்டுற்று நிறகுமென்றும், புருடனுக்கு வருந்துன்பம் பளிங்கைச்சார்ந்த மலர்களின் பலவகை நிறங்களும் அப் பளிங்கினுட் டோன்றுமாறுபோல அவன் மூலப்பகுதியைச் சார்ந்து அதனைத் தன்னின் வேருய்க் காணுது நிற்றலால் வருவதாமென்றும், அவன் தன்னை அம்மூலப்பகுதியின் வேருய்க் கண்டுணரவே அத்துன்பம் நீங்குமாகலின் அத் துன்ப நீக்கமே வீடுபேருமென்றும், உயிருடைய விலங்கினங்களைக் கொன்று வேட்கும் வேள்விகள் உயிர்கட்குத் துன்பத்தையே தருதலின் அவற்றை வேட்டல் தீவினையேயாமென்றும், இவ்வாற்ருல் வேள்விவேட்டலை மிக்கெடுத்துக் கூறும் வேதவுரைகள் வாலாமையுடையவாய்த் துன்பத்தை மேன்மேல் விளைத்தலின் அவை கொள்ளற்பாலன அல்லவென்றும், உயிர்க்கொலை செய்யாமையே எல்லா அறங்களிலும் மிக்கதாய்த் துன்ப நீக்கமாகிய வீடுபேற்றுறுதிப்பயனை அளிக்கும் என்றும், இல்பொருளாகிய அவிச்சையால் உயிர் கட்டுற்று நிற்குமென்னும் மாயாவாதி கூற்று விஞ்ஞானவாதியாகிய சௌத்திராந்திகன் கூற்ருய் முடிதலின் அது வெறும் பொய்யேயாமென்றும், உலகு உள்பொருளேயாமன்றி இல்பொருளாதல் ஒருவாற்ருனும் எய்தாதாமென்றும், வினைகள் தன்னுற் பிறராற் றெய்வத்தால் உயிர்களின் நுகர்ச்சிக்கு வருமென்றும், ஆயினும் அவ்வினைப்பயன்கள் நிலையுதல் உடையவல்லவென்றும்,

உயிர்களின் இன்பதுன்ப நுகர்ச்சிகளும் பிறப்பு இறப்புகளும் வேறுவேரு யிருப்பக் காண்டலின் அவைதம்மைத் தனித் தனியே உடைய உயிர்களும் ஒன்றல்லவாய்ப் பலவாமென்றும், இவ்வுயிர்களை வீடுபேற்றின்கண் உய்த்தற் பொருட்டே மூலப்பகுதியினின்று படைப்பு நிகழ்கின்றமையின அவை அது பெற்றபின் படைப்பு இன்ரும் என்றும், படைப்பின்கட் காணப்படும் எண்ணிறந்த வேறுபாடுகள் அத்துணையும் எண்ணிறந்த பழவினை வேறுபாட்டால் வந்தனவாமென்றும் அறிவுறுத்துப.

இச்சாங்கியநூலார் கொள்கைகளுட் பெரும்பாலன சைவ சித்தாந்தத்திற்கு உடம்பாடாதல் காண்க. காரியங் கெட்ட வழி அது தன்காரணத்தில் நுண்வடிவில் அமைந்து உளதாயிருக்குமென இவர்கூறுஞ் சற்காரிய வாதம் சைவசித்தாந்தத்திற் பெரிதும் எடுத்தாளப்படுதலும் உணரற்பாற்று சாங்கிய நூலுட் கடவுளைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி காணப்படாமையின் இக்காட்பாட்டினை 'நிரீசுர சாங்கியம்' எனவும ஓதுப. இவர் காண்டல் கருதல் உரை என்னும் மூன்று அளவைகள் கைக்கொள்வர்.

இனி நையாயிகமதம் இன்னதென்பது காட்டுதும். அளவை, அளக்கப்படு பொருள், ஐயம், பயன், எடுத்துக் காட்டு, பெறப்பட்ட முடிபு, உறுப்பு, மறுப்பு, உறுதிப்பாடு, வழக்கு, அழிவழக்கு, இடக்கு, ஏதுப்பிழை, புரட்டு, விடைப்போலி தோல்வியுரை என்னும் பதினறுவகையான மெய்யறிவு பெற்றவழி வீடுபேறு வாய்க்குமென நியாயநூலார் கூறுப. இவர் சாங்கிய நூலார் கூறும் காண்டல் கருதல் உரை என்னும் மூன்றனேடு உவமை ஒன்று சேர்த்து நான்களவைகள் கொள்வர்; இவ்வளவைகளான் அளக்கப்படு பொருள்களாவன: உயிரும் உடம்பும் ஐம்பொறிகளும் ஐம்புலன்களும் அறிவும் மனமும் முயற்சியும் வழுவும் மறுபிறப்பும் பயனும் துன்பமும் வீடும் எனப் பன்னிரண்டாம்; ஐயமாவது ஒரு பொருட்டன்மையை உள்ளவாறறியமாட்டாது இதுவோ அதுவோ வென

ஐயுறுதல்; பயனுவது ஒரு முயற்சியாற் பெறப்படுவது; எடுத்துக் காட்டாவது பொதுவாக எல்லாரானும் சிறப்பாக ஓர் அறிஞனுலும் அறியப்பட்டது; சித்தாந்தம் அல்லது பெறப்பட்ட முடிபாவது உண்மையெனத் துணிந்து நாட்டப்பட்டது; உறுப்பாவது ஒரு வழக்கினை ஆராய்ந்து உண்மைமுடிபு காட்டுதற்கு வேண்டப்படும் மேற்கோள் ஏது எடுத்துக்காட்டு மாட்டு முடிபு என்னும் ஐந்துமாம்; மறுப்பாவது ஒரு பொருளின் உண்மைத் தன்மை துணிதற்பொருட்டு அதற்கு மறுதலைப்பட்ட இயல்புகளையெல்லாம் ஆராய்ந்து காட்டுவதாம்; உறுதிப்பாடாவது இருபக்கத்தார் சொல்வனவுங்கேட்டு ஐயத்தை நீக்குவதும் வினவியதை உறுதிப்படுத்தலுமாம்; வழக்காவது இருபக்கத்தார் கூற்றினுள் ஒன்றெடுத்து அதனை ஐந்துறுப்புக்களான் ஆராய்ந்து உண்மையறிதற் கருவிகளுள் எதனுலும் அதனை நாட்டி அதற்கு மறுதலையாயதைப் பெறப்பட்ட கோட்பாட்டிற் பிறழாமல் மறுப்பதாம்; அழிவழக்காவது வெற்றி பெறுதலையே பெருநோக்காய்க் கொண்டு—இழிக்கத்தக்க புல்லிய உரைகளால் எதனையும் எடுத்து மறுப்பது; இடக்காவது தான் சொல்லிய தொன்றும் நிலைநிறுத்தாது ஏனைப்பக்கத்தை மறுப்பதாம்; ஏதுப்பிழையாவது தனது மேற்கோளை நிறுவுதற்குத் தான் காட்டுங் காரணம் அதற்கு மாறுன வேறொரு மேற்கோளை நாட்டுதற்கும் ஆவதூஉம், தான்கூறும் மேற்கோளுக்கு முரணுவதூஉம், மேற்கோளில் நாட்டவேண்டுவதனையே கூறுவதூஉம், ஏதுவினுண்மையை நாட்டுதற்கு அது பிறிதோர் ஏதுவினை அவாவி நிற்பதுதூஉம், காலப்பிறழ்ச்சியுடையதூஉமென ஐவகையாற் பிழைபடுவதாம்; புரட்டாவது கூறுவோன் கருத்துக்கு மாறுன ஒரு பொருளைக் கற்பித்தல்; விடைப்போலியாவது வறிதே ஒப்புமை பற்றிப் பொருந்தாவிடை கூறுதல்; தோல்வியுரையாவது தனது தோல்வியை மறைத்தற்குப் பொருளொடு பொருந்தாதவற்றைப் பேசுதல். இவற்றுள் விடைப்போலி இருபத்து நான்கு வகைப்படுமாறும், தோல்வியுரை இருபத்திரண்டு

வகைப்படுமாறும் அவற்றின் இயல்பும் நியாய சூத்திரம் ஐந்தாம் அத்தியாயத்துட் பரக்கக் கூறப்பட்டிருத்தலின் ஆண்டுக் கண்டுகொள்க; அவையெல்லாம் ஈண்டெடுத்துக் காட்டலுறின் இது மிக விரியும்.

இனி இவர்தங்கோட்பாடுகள் வருமாறு: உண்மை கூறுவோன் சொற்கள் உரையளவையென எடுக்கற்பாலன. ஒரு சொல்லுக்கும் அச் சொல்லால் உணர்த்தப்படும் பொருளுக்கும் இயற்கையில் ஏதுந் தொடர்பில்லை யென்றறியற்பாற்று: தொடர்புளதாயின் உணவு நெருப்பு கோடரி என்னுஞ் சொற்களைக் கேட்ட வளவானே பசி நீக்கமும் சுடுதற்றொழிலும் வெட்டுதற்றொழிலும் உடன் நிகழவேண்டும் அற்றன்று, ஆவென்னுஞ் சொல் ஒரு குதிரையையாதல் ஒரு குடத்தையாதல் உணர்த்தாது பசுவினையே குறிக்கக் காண்டலால், அச்சொல்லுக்கும் அதன் பொருளுக்கும் நிலைபெற்ற தொடர்பு இல்லை யென்றல் அமையாதெனிற் குழூஉக்குறிபோல இப்பொருளை அறிதற்கு இச்சொல்லென மக்கள் தம்முள் இயற்கையை யமைத்த ஏற்பாட்டால் அஃதங்ஙனம் அதனை உணர்த்து கின்ற தன்றிப் பிறிதில்லை யென்க. அல்லதூஉம், ஒருசொல் பலபொருள் பயத்தல் உலகவழக்கினும செய்யுள்வழக்கி னும் உண்மையால் ஒரு சொல் ஒரு பொருளையே சுட்டும் இயற்கைத் தொடர்புடையதென்றல் பொருந்தாதென மறுக்க.

இனி வேதமொழி விதியும் அர்த்தவாதமும் அநுவாத மும் என மூவகைப் பாகுபாட்டுள் அடங்கும். விதி எனினும் கட்டளையெனினும் ஒக்கும்; அது "துறக்கம் வேண்டினோன் சோதிட்டோமம் வேட்க" என்றாற்போல வியங்கோட் பொருட்டாய் வருவது. அர்த்தவாதமாவது தன்வழி நிறுத்துதல், அதுதான் புகழ்ந்து பேசுதலாலும் இகழ்ந்து கூறுதலானும் அச்சுறுத்துதலானும் பாராட்டுத லானும நடைபெறுவது; "சருவசித்து வேள்வியை யாற்று தலால் தேவர்கள் எல்லாரையும் வென்றார்கள்; ஆதலாற்

சருவசித்து வேள்வியைப் போல்வது பிறிதில்லை. அஃது எல்லாவற்றையும் நமக்குத் தருவது, எல்லாரையும் நாம் வெல்லும்படி செய்வது'' என்னும் மறைமொழி புகழ்ச்சி பற்றி வந்தது; "சோதிட்டோமத்தை விடுத்து வேறொரு வேள்வியினை ஆற்றுவோன் ஒரு குழியின்கண் வீழ்ந்து பழுதுறுவான்'' என்னுந் தொடர்மொழி இகழ்ச்சிபற்றி வந்தது; "அவிகொடுக்குங்கால் முதலிற் கொழுப்பினையும் அதன் பின் நெய்யினையும் எடுக்கற்பாற்று; ஆனால், ஐயோ! சரகக்குருக்கள் தீக்கடவுட்கு உயிர்போல்வதாகிய நெய் யினை முன்னெடுத்தார்!" என்பது அச்சுறுத்து மாற்றால் வந்தது; "இதனாற் பிராமணர் சாமகீதத்தைப் பாடினர்'' என்பது பாராட்டுதல் பற்றி வந்தது. அநுவாதமாவது விதிமொழித்தொடரிற் கட்டளையிடப் பட்டதனைப் பெயர்த் தும் எடுத்துக் கூறுவது. விதிவாக்கியம் அர்த்தவாத வாக்கியம் அநுவாத வாக்கியம் என்பவற்றைக் கட்டளைத் தொடர் இணக்குமொழித்தொடர் வழிமொழித்தொடர் எனத் தமிழில் நிரலே மொழி பெயர்த்துக் கொள்க. வேதங் களைச் செய்த முனிவரர் உண்மையறிவுடையராதலானும், உயிர்களிடத்து மிகுந்த அன்பு உடையராதலானும், தாமறிந்த உண்மைகளைப் பிறர்க்குத் தெரிவிக்கும் வேட்கை பெரிதுடைய ராதலானும் அவராற் செய்யப்பட்ட அம்மறை மொழிகள் நம்பற்பாலன என்பர்.

இனி இவர் உயிரினியல்பைப்பற்றி உரைக்குமாறு: ஐம்பொறிகளுள் ஒரு பொறியே உயிராமென்றல் அடாது; என்னை? ஒரு பொருளை நாம் கண்ணாற்கண்டுணர்தலே யன்றிக் கையாற்றொட்டும் அறிகின்றோமாகலின், அது போக, உடம்பே உயிர் என்னுமோவெனின் அதுவும் ஆகாது; என்னை? உடம்பு நீறுக்கப்பட்டவழித் தீவினையி னின்றும் அது விடுபடக் காணாமையின்: அல்லதூஉம் முன்னேரத்தி லிருந்தவுடம்பு பின்னேரத்தில் இருப்பதின்றி அடுத்தடுத்து மாறிவரக்காண்டலின் அஃது ஒரு நேரத்தில் ஓருயிரைக் கொன்றதாயின அதனால் வருங்

குற்றம் பின்நேரத்தில் உளதாகிய அவ்வுடம்புக்கு வராதொழிதல் வேண்டும்; மற்று அக்குற்றம் அதனைப் பற்றுதற்கு ஏதுவாய் நின்றது என்றும் உள்ள உயிரேயாதல் தெளியப்படுதலின் உடம்பின் வேருய் உயிர் உளதெனலே பொருத்தமாம். உயிர் என்றும் உளதாயின் அஃது உடம்போடு கூடியிருக்கும் வழி அவ்வுடம்பை நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்தல் குற்றமாகாதெனின், அற்றன்று, ஓர் உயிரின் இயக்கத்திற்கு அதனுடம்பு ஒரு சிறந்த கருவியாயிருத்தலின் அதனைச் சிதைத்தல் குற்றமேயாம் என்பது. ஐம்பொறியுள் ஒன்றும், ஐம்பொறிக் கிருப்பிடமாகிய உடம்பும் உயிர் ஆகாவாயினும், ஐம்பொறியும் ஒருங்கு தொக்க தொகையே உயிரெனக் கொள்ளாமோ வெனிற் கொள்ளாம்; என்னை? இடக்கண்ணாற் கண்டதொரு பொருளை வலக்கண்ணானுங் கண்டு அதனை நினைவு கூர்வது ஒன்று வேறேயுளதாகலின். அற்றன்று, கண் ஒன்றே நடுநின்ற மூக்கெலும்பால் இரண்டுபோற்றோன்றுகின்றதெனின், அது பொருந்தாது, ஒரு கண் சிதைந்து பழுதுபட்ட விடத்தும் மற்றொரு கண் காண்டற் ருெழிற்குப் பயன்படுதலின். அதுவேயுமன்றிக் கட்பொறியாற புளியம் பழத்தைக் காண்கின்றுழி வாயின்கண் நீர் சுரக்கக் காண்டலின், ஒரு பொறியால் அறிந்தது கொண்டு ஏனையதன்கண்ணும் ஒரு கிளர்ச்சியினைத் தோற்றுவித்தற்கு அவ்விரண்டினும் வேருய் நிற்பதோருயிர் இன்றியமையாது வேண்டப்படுமென்பது. அவ்வாறு ஒன்றன் நிகழ்ச்சி பற்றிப் பிறிதொன்றினும் ஒரு கிளர்ச்சி தோன்றல் நினைவின் செயலெனின், அந்நினைவுதானும் உயிரின் ஒரு தன்மையாவதன்றிப் பிறிதன்றென மறுக்க. மேலும், நினைக்கப்பட்ட பொருள்கள் பலவா யிருத்தலானும், அவற்றைப் பற்றிய நினைவுகள் அத்துணையும் ஓர் உயிரின் கண் நிலைபெற்று நிற்பினல்லது அவை மறித்தும் நினைக்கப் படுதல் செல்லாமையானும் உயிரொன்று தனித்துளதென்பது தேற்றமேயாம். இனி, அகக்கருவியாகிய மனமே உயிரென்றலும் அமையாது, என்னை? மனம் ஓர் அணுவள

விற்ருகலானும் அணுவளவிற்றாகிய அது காண்டல் கேட்டல் அறிதல் உணர்தல் முதலாய பல தொழில்களை நிகழ்த்தும் வினைமுத லாதல் செல்லாமையானும்; எல்லா வற்றையும் அறியும் உயிரை அணுவளவிற்றென்றல் ஏலாமையானுமென்பது. இனி, முன் நிகழ்ந்தவற்றை நினைக்கும் நினைவால் ஒரு மகவின்மாட்டு அச்சமுந் துயரமும் மகிழ்ச்சியும் தோன்றக்காண்டலின் நிகழ்ச்சிகட்கெல்லாம் ஒரு பற்றுக்கோடாய் நிற்கும் ஓருயிர் தனியேயுண்டென்பது துணியப்படும். அற்றன்று, ஒரு தாமரை மலரின்கண் அதன் இதழ்கள் விரிந்து குவியுமாறு போல, அம்மகவின் மாட்டும் அந்நிகழ்ச்சிகள் இயற்கையாய்க் காணப்படுகின்றன வெனின்; நன்று சொன்னுய். அறிவில்லாப் பொருள்களில் உண்டாம் நிகழ்ச்சி வேறுபாடுகள் சூடு குளிர் மழை காலம் என்பவற்றின் மாறுதல்களாற் ரோன்றுவன வாகையால் அவை தம்மை ஈண்டைக்கு உவமையாகக் காட்டுதல் அடாது. இம்மையில் ஒரு மகவு பால் பருகுதற்கு விரையும் அவா அது மேலைப்பிறவியிற் பால் பருகிய பழக்கத்தால் நேர்வதொன்ருகலின் என்பது. அற்றன்று, காந்தக் கல்லினை இருப்பு ஊசி சென்று அடையுமாறு போலக், கண் பூவாக்குழவியும் தாயின் முலையைச் சென்று அடைகின்றதெனின், இருப்பூசி காந்தக் கல்லையன்றிப் பிறி தொன்றனைச் சென்றடையாமை யானும், இளங்குழவி தாயின் முலையை யன்றிப் பிறிதொன்றனைச் சென்று சாராமை யானும் இவ்வாறு இவை தத்தமக்கேற்ற பொருள்களைச் சார்தற்கு ஒரு காரணம் வேண்டு மன்றே, அதுதான் குழவிமாட்டு யாதெனஆயும் வழி அது மேலைப்பிறவிப் பழக்கத்தான் வந்த அவா வெனவே பெறப்படுமென்பது. அற்ருயினுங் குடம் முதலாயின வடிவு நிறம் முதலிய பண்புகளோடு படைக்கப்படுதல் போல, உயிரும் அவா முதலிய பண்புகளோடு படைக்கப் படும், எனவே பொருத்த மாகலின் உயிர் என்று முள்ள பொருளாகாதெனின், நன்று சொன்னுய், மகவின் மாட்டுக் காணப்படும் அவா அது மேலைப்பிறவிக்கண் நுகர்ந்த

பொருட்பயனுய் அதன்கண் எஞ்சி நின்ற நினைவுகளால் உண்டாவதாகலின் உயிர் என்று முள்ள பொருள் என்னும் உண்மை மறுக்கப்படாதென்க.

இனி உயிர்கட்கு உறையுளாய் வரும் உடம்பு அறிவில் பொருளாகிய மண்ணேயாமென்றும், மேலைப் பிறவியிற் செய்த இருவினைக் கீடாக உடம்புகள் உண்டாமென்றும், இருவினை நுகர்ச்சி ஒழிந்தவளவானே உயிர் உடம்பைவிட்டு நீங்குமென்றும், உடம்பு உலகுகட்கு முதலாவன அறிவில் பொருளாயும் உயிர் அறிவுப் பொருளாயுமிருத்தலின் அவை யிரண்டும் வெவ்வேறியல்பினவாமென்றும், உயிர் என்றும் உளதாகலின் அது மறித்தும் மறித்தும் பிறவி எடுக்குமென்றும், அவரவர் செய்த வினைகட்கு இயைய இறைவனே அவற்றின் பயன்களை உயிர்கட்கு நுகர்விப்பனென்றும், உள்பொருள் இல்பொருட்கணின்று தோன்றல் இயலாமையாற் காரியப் பொருள்கள் கெட்டவழிக் காரணப்பொருளாய் நிலைபெறுமென்றும், பிறவித் துன்பங்கள் பலவாயிருத்தலிற் பிறவி யெடுத்தல் துன்பமேயாமென்றும், என்ருலும் இடையிடையே இன்பம் உளதென்பது மறக்கப்படாதென்றும், துறவுபூண்டு வீட்டினைத் தலைப்படுவார்க்குத் துன்பங்கள் அறவே தொலைய இன்பம் உண்டாமென்றும், வழூஉக்களின் காரணங்களை உள்ளவாறுணர்தலாற் செருக்கு அறுமென்றும், தவ முயற்சியான் உயிர் தூயதாமென்றும், வீடுபேற்றைக் காதலிப்பாரெல்லாம் அறிவுநூல்களை ஓதிக் கற்ருரோடு உசாவித் தெளிதல் வேண்டுமென்றும் நையாயிகர் வற்புறுத்துப. இவர், பரமாணுக்கள் பகுக்கப்படாதனவாய், அறிவில் பொருள்கட்கெல்லாம் முதலாய் என்றும் நிலைபெறுமென நிறுவுவர். நியாயநூலார் தழூஉங் கோட்பாடுகளிற் பெரும்பாலன சைவசித்தாந்தத்திற்கு உடம்பாடாதல் காண்க.

இனி, வைசேடிகர் கூறுவன வெல்லாம் நையாயிகர் உரைப்பொருளோடு முழுதொக்குமாயினும், அவர் அவற்றை விளக்குமாற்றின்கட் சிற்சில வேறுபாடுகள்

உண்மையின் அவர் கூறும் பொருளும் ஈண்டொரு சிறிது காட்டுதும். பொருள், பண்பு, தொழில், பொதுவியல்பு, சிறப்பியல்பு, தற்கிழமை என்னும் அறுவகைச் சொற்பொருள்களின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை அறியும் அறிவால் துன்பநீக்கம் உண்டாம் என்பர். இவ்வறுவகைச் சொற்பொருள்களின் இல்லாமையாகிய அபாவம் என்ப தொன்று கூட்டிச் சொற்பொருள் ஏழென்றலும் வைசேடிக நூலார்க்கு உடன்பாடு. இவற்றுட் பொருளெனப்படுவது நிலம் நீர் தீ வளி வெளி காலம் திசை உயிர் மனம் என ஒன்பது வகைத்து; பண்பெனப்படுவது ஒளி சுவை நாற்றம் ஊறு எண் அளவு வேறுபாடு புணர்ப்பு பிரிவு முன் பின் அறிவு இன்பம் துன்பம் விருப்பு வெறுப்பு முயற்சி எனப் பலவகைத்தாம்; தொழிலெனப்படுவது எழுதல் விழுதல் சுருங்கல் விரிதல் இயங்கல் எனப் பல வகைத்து; பொதுவியல் என்பது மிகுதியின் இருப்பதூஉங் குறைவின் இருப்பதூஉம் என இருபகுதித்து; சிறப்பியல் பென்பது முடிவாய் என்றுமுள்ள பொருள்களான பரமாணுக்களின் பட்டும் இருப்பது; தற்கிழமை என்பது பிரிவின்றி என்றுமுள்ள இயைபு, அஃது உறுப்பு உறுப்பிகட்கும் பண்பு பண்பிகட்கும், வினை வினைமுதல் கட்கும் உளதாவதொரு நீக்கமில் இயைபு; இன்மை யென்பது பண்புந் தொழிலும் பொருந்தாமையான் முன் இல்லாதது; என்று எழுகூற்றினையும் விளக்குவர்.

இனி இவர் தங் கோட்பாடுகளுட் சில வருமாறு: நிலம், நீர், தீ, வளி, வான், காலம், திசை, ஆன்மா, மனம் என்னும் ஒன்பதும் உள் பொருளென்பர். இவ்வொன்பதின் வேறாகிய இருளைச் சாங்கிய நூலாரும் பட்டமீமாஞ்சகரும் வேதாந்திகளும் ஓர் உள் பொருளென்றே கொள்ளாநிற்ப, இவர் ஒளியினது இன்மையே இருளெனப்படுவ தன்றி அஃது ஓர் உள் பொருளாமாறில்லை என்றுரைப்பர். ஓர் உள் பொருளின் இலக்கணமாவது பண்புந் தொழிலும் நீக்கமின்றி இருத்தற்கு இடமாவதாம். இனிக் காரணம் இல்வழிக் காரியம் இல்லையாதல் போலக், காரியம் இல்வழிக்

காரணமும் இல்லையென்றுரைத்தல் அடாது; என்னை? மண்ணும் கோல் திகிரிகளுங் குயவனும் இல்வழிக் குடந் தோன்றாமை கண்டாம்; அங்ஙனமே, குடம் இல்வழி அதற்குக் காரணமாகிய மண் முதலியனவும் இல்லையென் றுரைத்தல் பொருந்தாதாகலின். இனி ஒரு பொருளின் இருப்பு அப்பொருளின் வேறுவதாம்; அங்ஙனமே ஒரு பொருட்டன்மையும் பண்பின்றன்மையும் தொழிற்றன்மை யும் அப்பொருள் பண்பு தொழில்களின் வேறுவனவாம் என்று அறியற்பாற்று. ஓசையாகிய பண்பு ஏனை நிலம் நீர் தீ வளி முதலிய நான்கு பொருள்களுள் ஒன்றற்கு உரிய தாதல் செல்லாமையானும், அந்நான்கும் நாற்றம் சுவை ஒளி ஊறு என்னும் பண்புகளை யுடைமை தனித் தனியே துணியப்படுதலானும், அங்ஙனமே அஃது ஆன்மா மனம் என்பவற்றின் பண்பாதலும் பெறப்படாமையானும் அத னைத் தனக்கென உடைய வான் எனும் ஒரு பொரு ளுண்மை தெற்றெனப் பெறப்படும்; அவ்வானும் எங்கும் நிறைந்த பொருளாகலின் அது பலவாதலின்றி ஒன்றே யாதலும் துணியப்படும். இனி, முன் பின் உடனிகழ்ச்சி விரைவு விரைவின்மை முதலிய குறிகளுக்கு இடமாயிருத்த லிற் காலம் என்பதும் ஓர் உள்பொருளேயாமென் றுணரற்பாற்று; இம் முன் பின் முதலான வழக்கு ஓரிடத் தன்றி எவ்விடத்தும் நிகழக்காண்டலின் இவற்றிற்குக் காரணமாகிய காலமும் பலவாதலின்றி ஒன்றே யாமென் பதுந் துணியப்படும்; அக்காலந்தான் நிலையுதல் உடைய பொருட்குக் காரணமாகாது, அஃதில்லாப் பொருள் கட்குக் காரணமாவதாம். இனி, 'இஃது இதற்குச் சேய்த்து' 'இஃது இதற்கு அண்மைத்து' 'இஃது அதற்குக் கீழ்பால் உள்ளது' 'அஃது இதற்கு மேல்பால் உள்ளது' 'இஃது அதற்கு வடக்கண் உள்ளது' 'அஃது இதற்குத் தெற்கண் உள்ளது' என்றற்றொடக்கத்து வழக்குகளுக்குக் காரண மாவதோர் உள்பொருளின் இருப்பு இன்றியமையாது வேண்டப்படுமாகலின் அதுவே திசை யாமென அறியற் பாற்று என்பர்.

இனி, இவர் உயிரின் இருப்பு இயல்புகளைப் பற்றிக் கூறுவன வருமாறு: மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி களால் அறியப்படும் ஐம்புலன்களும் அவ் வைம்பொறி களின் வேருய் நிற்றல் எல்லாரானும் உணரப்படுதலின், அதுபோல் ஐம்பொறிகளினும் விரவி நின்று அவற்றை யறியும் உயிரும் அவ்வைம்பொறியினும் அவற்ருற் கவரப் படும் ஐம்புலன்களினும் வேருதல் இனிது பெறப்படும். அற்றன்று, ஐம்புலவுணர்ச்சி நிகழ்தற்கு ஐம்பொறிகளும் அவை தமக்கு இருப்பிடமாகிய உடம்புமே காரணமா யிருத்தலின் இவற்றின் வேருக ஓர் உயிர் உண்டெனக் கோடல் மிகையாமாலெனின், நன்று கூறிஞய், உடம்பும் அவ்வுடம்பின்கட் சில உறுப்புக்களாகிய ஐமபொறிகளுமே அறிவுடையன என்றுரைப்பின் அங்ஙனமே அதன்கண் உள்ள கை கால் முதலான ஏனை உறுப்புக்களும் அறி வுடையனவா யிருத்தல் வேண்டுமன்றே, அவை அவ்வா றிருப்பக் காணுமையின் உறுப்புக்களில் இல்லாததோர் அறிவு அவை தொக்க உடம்பின்கண் உண்டாமென்றல் சிறிதும் இயையாதென்க. அற்றன்று, உடம்பி னுறுப்புகள் அறிவுடையவல்ல வாயினும் அவை தமக்கெல்லாம் முதலான பரமாணுக்கள் அறிவுடைய வாகலின், அப் பரமாணுக்களின் வேருக உயிர் ஒன்று உண்டெனக் கோடல் பொருந்தாதெனின், உடம்பிற்குப் போலவே குடம் படம் முதலியவற்றிற்கும் பரமாணுக்களே முதலாகலின் அக்குடம் படம் முதலியனவும் அறிவுடையவா யிருத்தல் வேண்டும்; மற்று அவை அவ்வாறிருப்பக் காணுமையின் பரமாணுக்கள் அறிவு உடையன வென்றல் அமையாது. ஆதலால், உயிரின் சேர்க்கையினுன் மட்டுமே ஐம்பொறி களினும் அறிவு நிகழுகின்றதெனக் கடைப்பிடிக்க. அறிவு நிகழ்ச்சியே உயிரின் உண்மைக்கு அடையாளமா மென்க. அல்லதூஉம், முயற்சியும் முயற்சியின்மையும் ஒருவன் தன் உயிரின்கண் மட்டுமே நிகழக் காண்டலின், அவையும் உயிரினிருப்பை யுணர்தற்குரிய அடையாளங்களா மென்று தெளிதல்வேண்டும். இன்னும், மேற்செல்லும் மூச்சும்,

கீழ்ச்செல்லுங் காற்றும், கண்மூடுதலும், கண்திறத்தலும், பிழைத்திருத்தலும், மனஇயக்கமும், ஏனைப்பொறிகளின் நிகழும் வேறுபாடும், இன்பந் துன்பம் விருப்பு வெறுப்பு முயற்சி முதலியனவும் உயிரினிருப்பை அறிவிக்கும் அடையாளங்களாம். உயிர் பண்பையுடைய பொருளாய் என்றும் உள்ளதாகும். கட்புலனாய்த் தோன்றும் புகையைக் கொண்டு தீயினுண்மை யறியப்படுமாறு போல, உயிரும் கட்புலனாவதோர் அடையாளங்கொண்டு அறியப்படுமென்று கொள்ளற்க. அஃது ஒவ்வொருவருக்கும் மெய்ந்நிகழ்ச்சியாய்த் தோன்றும 'நான்' என்னும் உணர்வுக்கு இடமாதல் பற்றித் துணியப்படுமெனக. அற்றேல் 'நான் பருத்தேன்' 'நான் சிறுத்தேன்' 'நான் சாத்தன்' 'நான் கொற்றன்' என்றற் றொடக்கத்து வழக்குகளின்கண் 'நான்' எனும் உணர்ச்சிக்கு இடமாவது உடம்பே யாமாலெனின், உயிர் உடம்போடு ஒற்றித்து நிற்றல்பற்றி ஒரோ விடங்களில் 'நான்' என்பது உடம்போடொன்றுபடுத்தி வழங்கப்படுமாயினும், தன்னின் வேறும் பொருள்களை 'எனது மனை' 'எனது ஊர்' 'எனது பொருள்' என்று வழங்குமாறு போலவே 'எனது உடம்பு' 'எனது கண்' 'எனது கை' என்னும் வழக்கும் பெரும்பான்மையாய் நிகழக் காண்டலின் அங்ஙனம் 'என்' என்னுஞ் சொல்லாற் குறிக்கப்படும் உயிர்க்கு அவ்வுடம்பும் உறுப்பும் வேறுமென்பதே தேற்றமாம். இங்ஙனம் 'நான்' 'என்' என்னும் உணர்வுக்கு உயிர் ஒன்றுமே உரித்தாதல் எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததாகலின், அவ்வுணர்ச்சிக்கு உயிர் நேரே புலனாவ தொன்றுமெனக. அதுவேயுமன்றி, ஒருவன் தன் நினைவு உடம்பு உறுப்புக்களிற் செல்லாமறறடுத்து, ஐம்பொறிகளையும் அடைத்து, எஞ்சித் தன்னளவாய் நிற்புழி ஆண்டு அவன்பால் 'நான்' எனும் உணர்வு நிகழக் காண்டலின், அவ்வுணர்வுக்குப் பற்றுக் கோடாவது உயிர் ஒன்றுமே என்பது முடிக்கப்படும்.

இனி, இன்பதுன்ப நுகர்ச்சியும் அறிவும் வேறுபாடின்றி எல்லாவுயிர்கட்கும் ஒத்தஇயல்பினவாய்க் காணப்

படுதலின், உயிர் தனித்தனிப் பலவாதலன்றி ஒன்றே யாமென உரையாமோ வெனின், உரையாமன்றே, என்னை? ஒருவர் செல்வராயும் ஏனையொருவர் வறியராயும், ஒருவர் இன்பமுடையராயும் பிறரொருவர் துன்பமுடையராயும், ஒருவர் உயர்ந்த பிறப்பினராயும் மற்றையொருவர் தாழ்ந்த பிறப்பினராயும், ஒருவர் கற்றறிவுடையராயும் ஏனையொருவர் அஃது இல்லாதவராயும், ஒருவர் இளையராயும் பிறரொருவர் முதியராயும் பலவேறு வகைப்பட்ட தன்மைகளோடு காணப்படுதலானும், ஒருவர்க்கு உண்டாம் இன்ப துன்ப நுகர்ச்சிகள் ஏனையோர்க்கும் ஒத்தபடியாய் உடன் நிகழக் காணாமையானும் உயிர்கள் ஒன்றல்லவாய்ப் பலப் பலவாமென்பதே துணிபொருளாமென்க. மேலும், உயிர்கள் பல உண்மை முண்டகோபநிடதத்திற் சொல்லப்படுதலினாலும்* நன்கு தெளியப்படும் என்பது. இவ்வுயிர்கள் கருவாய்ப் பிறப்பனவும் அங்ஙனம் பிறவாதனவும் என இருபாலனவென்ப. நீர் மண்டிலம் ஞாயிற்று மண்டிலம் வளிமண்டிலம் என்பவற்றின்கண் வாழும் உயிர்களெல்லாங் கருவிற் பிறவாதனவென்றும், கடவுளரும் முனிவரும் அவ்வகுப்பினராவரென்றும், அவரல்லாத மக்களும் அவரிற் றாழ்ந்த ஏனை யுயிர்களுமெல்லாங் கருவிற் பிறப்பனவே யாமென்றுங் கூறுப.

இனி முழுமுதற் கடவுள் பலவாதலின்றி ஒன்றேயாமெனவும், அதனிருப்பு உரையளவையினும் கருதலளவையினும் வைத்து அறியப்படுமெனவும், ஏனை உயிர்களின்பாற் காணப்படுங் குற்றம் சிறிதும் இல்லாதது அதுவாமெனவும், இறைவன் வாய்மொழி அனைத்தும் பிரமாணமேயாமெனவும் வைசேடிகநூலார் கூறுவர். மேலும், பொருளை யறிவிக்குஞ் சொல் வழக்கும், யாண்டும் செய்வினையுண்மையும் அவனை யறிதற்கு அடையாளங்களா மென்பர். உலகத்தின்கட் காணப்படும் எல்லாப் பொருள்கட்கும் பெயர் இறைவனாலேயே தரப்பட்டன

---

* முண்டகோபநிடதம், ௩, க, க.

வென்பதூஉம் இறைவனுகிய வினைமுதலின்றி வினையுள தாதல் செல்லா தென்பதூஉம் இவர்தங் கருத்தாம். மறை மொழிகள் சொற்கோவை யுடைமையால், அச்சொற்களும் பிறந்தழியும் நீர்மையுடைமையால் அவை என்றும் நிலையுத லுடைய வாகாவெனக் கூறி இவர் மீமாஞ்சகர் கொள் கையை மறுப்ப. மேலும், சொல்லுவோன் இன்றிச் சொற்கள் என்றும் நிலைபேருய் உளவாமெனக் கூறும் மீமாஞ்சக நூலார் கொள்கை பொருந்தாமை காட்டிச், சொற்கள் பொருளறிவுறுக்கும் ஓசைகளாதலால் அவை அறிவுடைய முதல்வன்ுற் பிறப்பிக்கப்பட்டனவேயா மென நிறுவுவர்.

இனிப் பொறிகளொடு மனங்கூடிய வழி அறிவு நிகழ் தலும், அவற்ருே டது கூடாதவழி அது நிகழாமையும எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின், பொறிகளின் வேருக மனம் என்பதோர் அகக்கருவி உண்டெனவும், அஃது ஒவ்வொரு பொறியினும் ஒவ்வொரு நேரத்தின் இயங்குவ தல்லாமல், எல்லாப் பொறியினும் எந்நேரத்தினும் இயங்கக் காணுமையின் மனம் எங்கும் நிறைந்த பொருளாதலின்றி ஓர் அணுவளவிற்ரு மெனவும், ஒவ்வோருடம்பினும் ஒவ் வொரு மனம் உளதா மெனவும், அஃதென்றுமுள்ள அழிவில் பொருளா மெனவுங் கூறுப.

இனி, என்றுமுள்ள பொருளாவது நிலைபேறுடைய தாய்த் தான் ஒனறிற் காரியப்படாததாய் இருப்பதென வும், அவ்வியல்பின் பரமாணுக்களா மென்பது காரியப் பொருள்களின் அடையாளத்தால் உணரப்படு மெனவுங் கூறிப், பரமாணுக்களே உலகத்தோற்றத்திற்குக் காரணமா மென்பர். முதலிற் பரமாணுக்கள் இரண்டு சேர்ந்து இருமையணுத் தோன்றும்; இருமையணு மூன்று சேர்ந்து மும்மையணுத் தோன்றும்; இங்ஙனமே நான்மையணு முதலியன வுண்டாய் அவற்றின் சேர்க்கையால் மாநிலம் மாநீர் மாநெருப்பு மாவளி முதலியன தோன்றி இம் முறையே படைப்பு நடை பெறுமென்றும், மற்று இவை ஒடுங்குங்காலும் இம்முறையே ஒடுங்குமென்றும், பரமா

ணுக்களிலிருந்து உண்டாம் இத்தோற்ற வொடுக்கங்கள் இறைவன் கருதுமாற்ருன் நிகழுமென்றும் விளக்குவர்.

இனி, உயிர் மனத்தோடு கூட, மனம் பொறிகளோடு கூடப், பொறிகள் புலன்களோடுகூட இன்பதுன்பங்கள் உளவாமெனவும், மனம் உயிரின் வயத்தில் நின்று ஒரு வழிப்படவே அவ்விரண்டும் இலவாமெனவும், இதுவே யோகமா மெனவும், இவ்வாற்ருல் இப்பருவுடம்பின் தொடர்பு அற, அவ்வழியே நுண்ணுடம்பின் தொடர்பும் அற்றுப்போமெனவும் அஃது அறவே இனிப் பிறப்புக்கள் உளவாமாறில்லையெனவும், இதுவே வீடுபேருமெனவுங் கூறுப. நல்வினையுந் தீவினையும் இவை யிரண்டு மல்லா தனவும் என உயிர்களின் வினைகள் முத்திறப்படும் என்ப தும், தீவினைகளுள் அறக்கொடியது கொலை வினையே யாம் என்பதும், அத்தகைய உயிர்க்கொலையைப் புரிவாரோடு கூடுதலும் தீவினையாய் முடியு மென்பதும், கொலைத் தொழிலும் கொலைநினைவும் இல்லாரோடு உண்டாம் சேர்க் கையே நல்வினையாமென்பதும் இவர் தங் கோட்பாடுகளாம். இவ்வைசேடிக நூலார் கூறும் பொருள்களிற் பெரும் பாலன சைவசித்தாந்த நூற்பொருட்களாதல் கடைப்பிடித் துணரற்பாற்று.

இனி, **மீமாஞ்சகர் மதம்** இன்னதென்று காட்டுதும். இவர் இருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களையுமே கடவுள் நிலையில் வைத்து, அவ்வேதங் களின்மேற் கடவுள் இல்லையென்று கூறுதலால், அவர் அவ்வேதங்களைப்பற்றிக் கூறுவன சில ஈண்டு எடுத் துரைக்கற்பாற்று. இம்மீமாஞ்சகர் மதத்திற்கு முதல் நூலாவது சைமினிமுனிவன் பன்னிரண்டு அத்தியாயங் களிற் செய்த மீமாஞ்சைச் சூத்திரங்களே யாம். அவற்றுள் முதல் அத்தியாயத்தின்கண் முதற் சூத்திரம் "அதா தோதர் மஜிஞ்ஞாசா" என்று நல்வினை யாராய்ச்சியை மேற்கொள்ளாநிற்கின்றது. அதனையடுத்த இரண்டாஞ் சூத்திரம், நல்வினையாவன வேதங்கள் 'செய்க' வென்று

ஏவும் வினைகளேயாம் எனக் கூறும். நல்வினை என்பது கண்முதலான பொறிகளுக்குப் புலனாகாத தொன்றாகை யானும், ஆகவே ஐம்பொறிகளின் வழியாகவன்றி அறிய மாட்டாத கருதலளவைக்கும் அஃது அறியப்படு பொரு ளாதல் செல்லாமையானும் வேதம் ஒன்றுமேமட்டும் நல்வினையாவ தின்னதென் றுணரற்பாற் றென்பர். அற்றேல், வேதங்களுஞ் சொற்களானன்றிப் பொருளை அறிவுறுத்தாமையானும், சொற்குப் பொருடெரியி னன்றி அதன் பொருளை யுணர்தல் ஏலாமையானும், ஆ முதலான பொருள்கள் உலகின்கண் உண்மை உணரப்படினன்றி ஆ முதலான சொற்களின் பொருள் அறியப்படாமையானும், இப்பொருட்கு இச்சொல் என்னுந் தொடர்பு உலகின்கண் மக்களால் நிறுத்தப்பட்ட வழக்கானன்றித் துணியப் படாமையானும், அதுபோல் 'நல்வினை' என்பதும் உலக வழக்கின்கண்வைத்து உணர்தல் ஆகாமையானும் வேத மொழியைக்கொண்டும் அதனை யறிதல் செல்லாது என உரைப்பாரை மீமாஞ்சகர் மறுக்குமாறு: சொற்கும் அதன் பொருட்கும் உளதாகிய தொடர்பு மக்களால் நிறுத்தப் பட்டதன்று; அஃது இயற்கையே என்றும் உளதாவ தாம்; அஃது அவரால் நிறுத்தப்படாததாகவே அது பிழைபடுமாறுமில்லை. ஆதலால் வேதமொழியைக் கொண்டே நல்வினை யின்னதென்று உணரற்பாற்று. வேதங்களில் ஏவற்பொருண்மேல் வருஞ் சொற்றொடர்களில் பெறப்படும் பொருள்கள் பிழைபடுதல் ஒருகாலத்துங் காணப்படாமையின், அவற்றின் உண்மைத்தன்மை என் றுங் களங்கமுறாதென்க.

இனிச், சொல் என்றுமுள்ள தென்றல் யாங்ஙனம்? அஃது ஒருவனது முயற்சியால் முற்பொழுதிற்றோன்றிப் பிற்பொழுதில் அழியக் காண்டு மென நையாயிகர் உரைப்பர். அதுவேயுமன்றி, 'அவன் குடத்தை உண்டாக் கினான்' என்று வழங்குமாறு போலவே, 'அவன் சொல்லை உண்டாக்கினான்' என்றும் வழங்குகின்றாராகலின், சொல்

ஒருவரால் ஆக்கப்படுதலும்; ஒரு சொல்லே ஒரே நேரத்திற் பலராற் பல இடங்களிற் பேசப்படுதலும் அங்ஙனமே கேட்கப்படுதலும் உண்மையாய் நிகழ்தலின் ஒன்று அஃது எங்கும் நிறைந்த பொருளாதல் வேண்டும் அல்லதது வரம்புடைப் பொருளாய் ஒரே காலத்திற் பல விடங்களிற் றோற்றுவித்தற்கு இசைந்ததாகல் வேண்டும்; மற்று அஃது எங்குமுள்ள பொருளென்பது எவர்க்கும் உடம்பாடன்மையின், அது பலராற் பல விடங்களிற் றோற்றுவிக்கப்படும் வரம்புடைப் பொருளென்றே முடிக்கப்படும். அதனால், ஒரு சொல் பலராற் பலவிடங்களில் றோற்றுவிக்கப்படும் பல பொருளே யல்லாமல் ஒரு பொருளாகமாட்டாது. அல்லதூஉம், 'அல் திணை' என்னுஞ் சொற்கள் புணர்ச்சிக்கண் 'அஃறிணை' எனத் திரிபுறுகின்றன; இங்ஙனந் திரிதல் என்றுமுள்ள பொருள்கட்கு ஏலாமையும் கருதற்பாற்று; மேலும், ஒரு விளக்கி னொளிபடினும், அன்றி நூறுவிளக்கினொளி படினும் தான் ஒருபடித்தாயே விளங்கும் ஒரு குடம்போலாது, ஒருசொற் பலராற் சொல்லப்பட்ட விடத்துத் தன் ஓசை முன்னை அளவிற் பெருகுதலானும் சொற்கள் திரிபுறுந்தன்மைய வென்பது பெறப்படும். ஆதலாற், சொற்கள் என்றுமுள பொருள் என்றல் யாங்ஙனமென வினவுவார்க்கு மீமாஞ்சகர் விடுக்குமாறு: சொற்கள் ஓர் ஆண்மகன் முயற்சியாற் றோன்றி ஒரு நொடிப்பொழுதில் அழியுமென்றுரைத்தல் பொருந்தாது, என்னை? அம்முயற்சிக்கு முன்னுள்ள சொற்களையே அவ்வாண்மகனது முயற்சி அந்நேரத்திற் றோற்றுவிக்கின்றதாகலின். சொல்லும் முயற்சிக்கு முன்னும் பின்னும் சொற்கள் உளவாதல் கண்டிலமாலெனின், சொல்லும் முயற்சி இடையறவுபடாத முன்னும் பின்னும் தொடர்புற்று நிகழுமாயிற் சொற்களுந் தொடர்புறத் தோன்றியபடியாய் நிற்கும். அவ்வாறின்றி முயற்சி இடைவிட்டுப்போதலின் அவை முன்னும் பின்னும் உண்மை புலப்பட்டிலது; ஆதலாற் சொற்கள் சொன்னிகழ்ச்சிக்கு முன்னும் பின்னும் இல்லையென்றல் அடாது. இன்னும், சொற்க

ளெல்லாம் குடம்போல் ஆக்கப்படு பொரு ளென்றலும் அமையாது ; என்னை ? ஒரு குடம் ஆக்கப்பட்டவழி அஃது அந்நேரந்தொட்டுப் பிற்பொழுதெல்லாம் தொடர்புற நிற்றலைத் தெளியக் காண்டும் மற்றுச் சொற்களும் அது போல் ஒருகால் ஆக்கப்பட்ட வழிப் பின்னர் நெடும் பொழுது தொடர்பாய் நிற்கக் காணுமையினென்பது. ஆத லாற், ஞேற்றுவிக்கும் காரணம் உள்வழித்தோன்றி, அல்லுழித் தோன்றுமை என்றும் உளதாய் நிற்றலே சொல் லின் இயற்கை என்பது பெறுதும். இனிச், சொற்கள் உண்டாக்கப்பட்டனவென்று உலகத்தார் வழங்குவதூஉம் அவைமுன் இல்லாதிருக்கப் பின் படைக்கப்பட்டன வென் னும் பொருளைத் தராமல், தோற்றுவித்தற்குரிய முயற்சி யால் அவை முன்னிருந்தே தோன்றின என்னும் பொரு ளைத் தருமென்று உணர்ந்துகொள்க. இனி ஒரே காலத் திற் பலரால் பல விடங்களிற் கேட்கப்படுதல்கொண்டு ஒரு சொல் ஒன்றுதலும் என்று முளதாதலும் ஆகாவெனக் கூறுதலும் அடாது. என்னை? ஞாயிறு ஒன்றே ஒரே காலத்து ஓரிடத்தன்றிப் பலவிடத்தும் பலரானுங் காணப் படுதல்கொண்டு பலவா மென்றல் பொருந்தாமைபோலச், சொல்லும் அங்ஙனம் கேட்கப்படுதல்பற்றிப் பலவாம் என்றல் பொருந்தாது; ஞாயிறு அங்ஙனம் காணப்படினும் ஒன்ருய் என்றுமுளதாய் நிலைபெறுதல் எல்லார்க்குந் துணிபொருளாய் இருத்தல் போலச், சொல்லும் ஒன்ருய் நிலைபேறுடைய பொருளேயா மென்பது தேற்றமாகலின் என்க. இனி, 'அஃறிணை' என்னும் புணர்ச்சியில் 'அல் திணை' என்னுஞ் சொற்களே அவ்வாறு திரிந்தன வென்ற லும் அமையாது, 'அல் திணை' என நின்றவழி நின்ற எழுத் துக்களும் வேறே ; 'அஃறிணை' என நின்றவழி இடையே நின்ற எழுத்துக்களும் வேறே ; பனிக்கட்டி தண்ணீரின் திரிபாற்றேன்றிய தொன்ருகலின் அஃது அத்தண்ணீரின் வேருமாறில்லை. அதுபோல் ஆய்தமும் ரகரமும் லகர தகரங்களின திரிபேயாயின் அவ்வெழுத்துக்களும் லகர தகரங்களின் வேறு அல்லவாதல் வேண்டும். மற்று

அவை அவ்வெழுத்துக்களின் வேறென்பதே இலக்கண நூலார் கருத்தாகலிற் சொற்கள் திரிபெய்து மென்றல் இசையாது. இனிப் பலராற் சொல்லப்படுதலிற் சொற்கள் தம் ஓசையளவிற் பெருகுமென்பதும் உண்மையன்றாம். என்னை? இவற்றைக் கூறுவோர் குரலின்கண் அவ்வேறு பாடு காணப்படுகின்றதேயல்லாமல், ஒரு சொற்றானே தன் னளவிற் பெருகுதலுஞ் சுருங்குதலுங் காணப்படாமையி னாலும் கூறுவோர் தொகை மிகுதிப்பட்டால் ஓசை ஓங்கு தலும் அது குறைந்தால் ஏனையதுங் குறைதலுங் கண் கூடாய் எவருங் காணக்கிடத்தலானு மென்பது. மேலும், நையாயிகர் கருத்துப்படி நோக்கினும் ஒருசொற் றன்னள வில் வேறுபாடுறுதல் செல்லாதென்பது புலனும். சொல் லாவது ஓசையின் வடிவேயன்றிப் பிறிதில்லை. இனி ஓசை யொரு பண்பென்றே அவருங் கூறுபவாகலின், அவ் வோசையாகிய பண்புக்கு அளவு என்னும் வேறுமொரு பண்புகோடல் அவர் கொள்கைக்கே முரணய் முடியுமென் றோர்க.

என்று, சொற்கள் நிலைபேறுடையவல்லவென நையா யிகர் கூறுங் கூற்றுக்களையெல்லாம் முறையே தந்து மறுத்தபின் மீமாஞ்சகர் அவை நிலையுதல் உடையவென் னுந் தங்கோள் நிறுத்துமாறு: சொற்கள் நிலைபேறுடைய வல்ல வென்னும் பிழைபாட்டுணர்ச்சி, அவை நாங் கூறு மாற்றான் மட்டுமே உளவாகின்றன வென்னும் வழூஉ நினை வால் வருவதொன்றாம். மற்று உண்மையான் நோக்கும் வழிச், சொற்களை நாங் கூறுவது அவற்றைப் படைத்தற்பொருட்டாக வன்றி அச் சொற்பொருளைத் தெரிவித்தற்பொருட்டாகவேயாம். சொல் நிலைபேறுடைத் தன்றாயின் அச்சொற் றேன்றி மறைந்த பிற்பொழுதில் அதனைக் கேட்டோர் உள்ளத்து நிகழும் பொருளுணர்ச்சி யினை அது பயக்குமாறு யாங்ஙனம்? பின் சொற்பொரு ளுணர்ச்சி நடைபெறுமாற்றினை நுணுகி நோக்கவல் லார்க்கு, அதனைப் பயக்குஞ் சொல் என்றும் உளதாவதே யாம் என்பது நன்கு புலனும். மேலும் எல்லாச் சொற்

களும் எல்லாரானும் பண்டுதொட்டே ஒரு பெற்றியவாய் உணரப்பட்டு வருகின்றன; முன்னர்ப் பலகாற் கேட்ட 'ஆ' என்னுஞ் சொல்லைப் பின்னருங் கேட்குங்கால், அது முற் கேட்ட சொல்லின் வேறெனக் கருதப்படாது ஒன்றென்றே எல்லாரானுங் கருதப்பட்டு வருதலால், இப்பரவை வழக் கானும் சொல் என்றுமுள பொருளாதல் துணியப்படும். மேலும் ஒரு சொல்லை மறித்தும் மறித்தும் பலகாற் கூறிய விடத்து, 'இச்சொல் ஐந்து அல்லது பத்து அல்லது பன் னிரண்டு முறை சொல்லப்பட்டது' என எவரும் உரைக் கக் காண்பதல்லால், ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு சொற் றோன்றி யழிந்து வெவ்வேறு ஐந்து சொற்கள், அல் லது பத்துச் சொற்கள், அல்லது பன்னிரண்டு சொற்கள் தோன்றின வென்று உரைப்பாரைக் காண்கின்றிலேம்; அதனாலும், 'திரிபில்லாததும் என்றும் உளதாவதுமாகிய சொல்லால்' என்னுஞ் சொற்றொடர் வேதத்துட் காணப் படுதலானும் சொல் என்று முள்ள நிலை யியற்பொருளா மென்றே முடிப்ப.

இனிச், சொற்கள் நிலைபேறுடையன வென்று நாட் டியபின், அச்சொற்கள் ஒருங்கியைந்த தொடர்மொழிகளை யுடைய வேதங்களும் என்றும் நிலைபெறுயுள்ளன வென்று நாட்டுதலே மீமாஞ்சகர் கோட்பாடாம். என்னை? ஒரு தொடர்மொழிப் பொருள் அதன்கண் உள்ள சொற்களின் பொருளையே சார்ந்திருத்தலாலும், அங்ஙனம் ஒரு தொடர் மொழிக்கண் ஒன்றனை யொன்று அடுக்க நின்று பொரு டருஞ் சொற்களெல்லாம் எஞ்ஞான்றும் உள்ளனவென்பது மேலே பெறப்பட்டமையானும், இவையிற்றின் நிலைபே றுடைமை பெறப்படவே, இவற்றால் ஆக்கப்பட்ட தொடர் மொழிகளால் ஆக்கப்பட்ட வேதங்களும் என்றும் நிலை பேறுயுள்ளன வென்பது தானே போதரலானு மென்பது. அற்றேல், வேதப்பகுதிகள் பலவும் 'கடன்' 'பிப்பலாதன்' முதலான மக்களால் இயற்றப்பட்டன வென்பதற்கு அவை அவர் பெயர் தாங்கி நிற்றலே சான்றாகலானும், வேதங்

களின் இடையிடையே 'ஔத்தலாகி விரும்பினன்' 'பபர பிரவாகனி விரும்பினன்' என்பவை போன்ற மக்கள் பெயர் காணப்படுதலின் அப்பகுதிகள் அம்மக்கட்குப் பன்னெடு காலம் பின்னே இயற்றப்பட்டன வென்பது தெளியப்படுத லானும் வேதங்கள் முக்காலத்தும் உள்ளனவென்பது யாங்ஙன மென வினவுவார்க்கு மீமாஞ்சகர் இறுக்குமாறு ; வேதத்தின் சிற்சில பகுதிகள் கடன், பிப்பலாதன் முதலி யோரால் நன்கு பயிலப்பட்டு அவராற் பெரிதும் பாராட்டப் பட்டு வந்தமைபற்றி அவர் பெயர் தாங்கி நின்றனவே யல்லாமல், அவரால் இயற்றப்பட்டமைபற்றி யன்று. இனி, மக்கட்கும் ஏனைப்பொருள்கட்கும் பெயர்கள் போல் ஆங்காங்கு அவ்வேதத்தின்கட் காணப்படுஞ் சொற்கள் உண்மையில் அம்மக்களையும் ஏனைப் பொருள்களையும் குறிப் பனவல்ல: வேதத்திற் காணப்பட்ட அச்சொற்களையே பின்வந்தோரான மக்களும் ஏனைப் பல்பொருள்களும் தமக்குப் பெயராய்க்கொண்டனர் ; அச்சொல் ஒப்புமை பற்றி அவை மக்கள் முதலான நிலையில்லாப் பொருட் பெயர்கள் போற் காணப்படுகின்றன வென்க.

அற்றாயினும் ; 'ஆக்கள் வேள்விக்கண் அமர்ந்தன,' 'மரங்கள் வேள்வி ஆற்றின' என்றற் றொடக்கத்துப் பொருந்தாத் தொடர்மொழிகள் வேதத்திற் காணப்படுதல் என்னையெனின் ; அத்தொடர்மொழிகளைமட்டுந் தனியே யெடுத்து நோக்குவார்க்கு அவை பொருந்தாதன போற் றோன்றுமாயினும், அவை யிருக்குமிடத்தின் முன் பின் ஆராய்வார்க்கு அவை அங்ஙனம் ஆகாமை புலப்படும். இன்னோரன்ன தொடர்மொழிகள் ஒரு வேள்வியினைக் குறித்துப்பேசும் பகுதிக்கட் காணப்படுவனவாம். அவ் வேள்வியினை ஆண்டுப் புகழ்ந்து பேசுதல் கருத்தாகலின் ஓர் அறிவுடைய மரங்களும் அவ்வேள்வியை ஆற்றின என்று அதன் சிறப்பு ஓரறிவுயிர்கண் முதலானவற்றின் மேல் வைத்துப் புனைந்துரைக்கப்பட்டது ; இதுகேட்ட வளவானே ஆறறிவுடைய மக்கள் அதன் மாட்சி கடைப்

பிடித்து அதனை ஆற்றுவராகலின் என்பது. இவ்வாறு வேதங்கள் ஒருவரால் ஆக்கப்படாது தாமே நிலையாய் என்று முளவாயிருத்தலால், அவற்றின்கண் முன் பின் முரணும் பொருள்கள் வருதற்கு இடமின்று. அதனால் வேதங்கள் மட்டுமே நல்வினை இன்னதென்றுணர்தற்கு உண்மைப் பிரமாணமா மென்பர்.

இனி, இன்னது செய்கவென ஏவுதற் பொருட்கண் வரும் சொற்றொடர்களும், இன்னது செய்யற்க வென விலக்குதற் பொருட்கண்வரும் சொற்றொடர்களும் வேதங்களுள் முதன்மைப் பிரமாணங்களாம் என்பர். இவ் ஏவுதல் விலக்குதல் என்னும் பொருண்மேலன்றிப், புகழ்ந்துரை இகழ்ந்துரைப் பொருண்மேல் வருவனவும், மந்திரங்களாய் நிற்பனவும், பெயர் குறிப்பனவும் எல்லாம் அவைபோல் முதன்மைப் பிரமாணங்கள் அல்லவாயினும், ஏவுதல் விலக்குதற் பொருண்மேல் வருஞ் சொற்றொடர்ப் பொருட் சிறப்பு உணர்தற்கு உதவியாய் நிற்றலால் அவையும் அம் முகத்தால் அவற்றிற்கு அடுத்த நிலையிற் பிரமாணமாய்க் கொள்ளற்பாலனவா மென்பர். 'நலம்பெற வேண்டினோன் வாயுதேவற் குகந்த வெள்ளிய விலங்கை வேட்க' என்னுந் தொடர்மொழி இன்னது செய்க வென வியங்கோட் பொருண்மேல் வருதலின் அது சிறந்த பிரமாணமாம். 'வாயு மிகவிரைந்த செலவினையுடைய தேவனும்' என்னும் புகழ்ந்துரைச் சொற்றொடரும், "உருத்திரன் அழுதான்; அதிலிருந்து வெள்ளி உண்டாயிற்று" என்னும் இகழ்ந்துரைச் சொற்றொடரும் இன்னது செய்க வென ஏவாமையின் முதன்மைப் பிரமாணங்கள் அல்லவாயினும், மேற்கிளந்த ஏவற் றொடர்மொழி பொருளைச் சிறப்பித்தற்குப் பயன்படுதலின், அவையும் அது பற்றி அடுத்த பிரமாணங்களாய்க் கொள்ளப்படும். யாங்ஙனமெனின், வெள்ளிய விலங்கை வாயுதேவற்கு வேட்க வேண்டுமென்பதென்னை யென்று வினவினர்க்கு, வாயு மிக விரைந்த நடையினை யுடைமையால் வேட்போனை அவன் மிகுவிரைவில் நலம்

பெறச் செய்வான் என்னும் பொருளியைபு காட்டி அப்புகழ்ந் துரைப் பொருள் வியங்கோண் மொழிப் பொருளுக்கு உதவியாய் நின்று இறைபயக்கு மாகலின் என்க.

இன்னும் இருக்கு முதலாகிய நான்மறைகளும் மக்களாலாயினும், கடவுளாலாயினும் ஆக்கப்படாமல் என்றும் நிலைபேருயுள்ளனவாமாகலின் அவற்றின்கண் ஏவப்பட்ட வேள்விகளை முறைப்படி ஆற்றுதலே நல்வினையாமென்றும், அவற்றை அங்ஙனஞ் செய்யாதொழித்தலே தீவினையாமென்றும், பலதிறப்பட்ட வேள்விகளை வேட்டலொன்ருனே மக்கள் தாம் வேண்டிற்றெல்லாம் பெறுவரென்றும் மறைகளுட் போதரும் மந்திரங்கள் எல்லாம் பொருளுடையனவேயா மென்றும், மிருதிகளும் ஆறங்கங்களும எல்லாம் மறைமொழிப் பொருளோடு முரணுவழியே பிரமாணமாகு மல்லால் அவற்ருேடு முரணுங்கால் அவை பிரமாணமாகக் கொள்ளப்படா வென்றும் உரைப்பர்.

இன்னும், வேள்வி வேட்டல் ஒவ்வொரு பயனைப் பெறற் பொருட்டேயாம் என நிறுவடபட்டிருத்தலால், வேள்வியாற்றுதற்கும் அது பயப்பிக்கும் துறக்கம் முதலிய பயனைப் பெறுதற்கும் இடையே நெடுங்காலஞ் செல்லா நிற்பவும் செய்த அச்செயலின் பயனைத் தப்பாமல் தருதற்கு இடையே ஒரு கருவி இன்றியமையாது வேண்டப்படு மன்றே; அக்கருவிதான் யாதோவெனின், அது 'அபூருவம்' எனப்படுவதாம் என்பர். எனவே, ஒருவன் செய்த நல்வினையின் பயனை இடைநின்று கூட்டுவதே 'அபூருவம்' என்று அறியற்பாற்று. மகளிர் தங் கொழுநர் அல்லாதாரையும் மருவிப் பிழைத்துப் பெறும் பிள்ளைகளும் உளராதலால் 'இவர் பார்ப்பனர்' 'இவர் பார்ப்பனர் அல்லாதவர்' என்று பகுத்துணர்தல் ஏலாதாயினும், புகழ் பெற்ற தம் முன்னோர் பெயர்களை எடுத்துக் கூறவே அவர்க்குப் பார்ப்பனத்தன்மை யுண்டாமென மீமாஞ்சை நூல் முதல் அத்தியாயத்து முதற்பாதத்து ஆறும் அதிகரணத்தின்கண் உள்ள ஏழாஞ் சூத்திரம் புகலாநிற்

இன்றது. இம்மீமாஞ்சை நூலுட் கடவுளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி ஒரு சிறிதுங் காணப்படாமையானும், அவரவர் செய்த வேள்வி வினையினின்றும் ‘அபூருவம்’ என்பதோர் ஆற்றல் தோன்றி அதுவே அவர்க்குத் துறக்கம் முதலிய அவ்வேள்விப் பயனைத் தருமென்பதே அதன்கண் வற்புறுத் துரைக்கப்படுதலானும் மீமாஞ்சகர்க்கு முழுமுதற் கடவுள் ஒன்றுண்டென்பது உடன்பாடன்றுபோலும் என்க. இவ் வளவின் மீமாஞ்சகர் மதம் முடிந்தது.

இனிச் **சைவமதம்** என்பது நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி, ஞாயிறு, திங்கள், உயிர் என்னும் எண்வகைப் பொருளொடும் புணர்ந்து, படைப்புக் காப்பு அழிப்பு மறைப்பு அருள் என்னும் ஐந்தொழில்களையும் தனக்கொரு விளையாடல்போற் கொண்டு நடாத்தி, உயிர்களின் துன்பங்களைப் போக்கித் தன்னிற் பிறிதாவது ஒன்று இல்லாஞய் விளங்கும் சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாக வழிபடுவது என **மணிமேகலையுட்** கூறப்பட்டது. மணிமேகலையுட் சொல்லப் பட்ட சைவசமயமே திருவாதவூரடிகளாற் றழுவப் பட்டதூஉமா மென்பதனை இவ்வுரையுள் ஆண்டாண்டு விளக்குமாறுகொண்டு உணர்ந்து கொள்க.

இனிப் **பிரமவாதிமதமாவது** உலகமெல்லாம் இறைவனுல் இடப்பட்ட ஒரு முட்டை யென்றுரைப்பதாம். இவ்வாறு **மணிமேகலையுட்** சொல்லப்பட்டது; இது மனுவினும் **சதபத பிராமணத்தினுங்** காணப்படும்.

இனி **வைணவமதமாவது** எப்பொருட்கும் முதல்வரான திருமால் தமது விருப்பத்தாலேயே உருவுகொண்டு திருப் பாற் கடற்கண்ணே அறிதுயிலிற் கிடந்தருளுவரெனவும், ஐந்து இரவுகளிலே அவர் வைணவ சமயத்திற் குரிய ஆகம நூல்களை அருளிச் செய்தமையால் வைணவம் பாஞ்சராத்திரமென்றும் பெயர்பெறு மெனவும், அவர் தமது கொப்பூழினின்று நான்முகனைத் தோற்றுவித்து அவனுற் படைப்புத் தொழிலையும் அந் நான்முகன் முகத்தினின்று உருத்திரனைத் தோற்றுவித்து அவனுல் அழித்தற்

றொழிலையும் நடைபெறச்செய்து தாம் என்றுங் காத்தற் றொழிலையே நிகழ்த்துவரெனவும், உலகின்கட் டீயோரை ஒறுத்து நல்லோரைக் காத்தற்பொருட்டு மீன் யாமை கேழல் நரசிங்கம் குறள் பரசுராமன் இராமன் பலராமன் மாயன் கற்கி முதலிய பத்துத் திருவவதாரங்களை எடுத் தருளியும் இனி யெடுத்தும் வருவரெனவும், அவர் மூலப் பகுதியாகிய மாயையாகியும் எல்லாவுயிர்களுமாகியும் அவ்வுயிர்களைத் தொடக்கும் மாயா காரியங்களாகியும் நிற்பராதலால் மாயையாற் கட்டுறுத்தும் அவராலன்றி மாயையின் றொடர்பை அறுத்தல் ஏலாதெனவும், அவரை ஓவாது வழிபடுவார்க்கு மாயையின் றொடர்பை யறுத்துத் தமது வைகுண்ட வாழ்க்கையில் அவரை வைப்பரெனவும் உரைப்பதாம்.

இனி **வேதவாதி மதமாவது** துவக்கமும் ஈறும் இல்லாததாய் ஒருவராலும் ஆக்கப்படாததாய் என்றும் உளதாவது வேதமெனவும், வேதங்களுட் கூறப்படும் வினைகளைக் கைக்கொண்டு நடத்தும் முறைமையினை அறிவுறுத்தும் போதாயனீயம் முதலிய கற்பமும், வேதங்களுட் போந்த காயத்திரி முதலான சந்தங்களின் பெயரும் அவ்வவற்றிற்கு எழுத்து இத்துணையவென்றலும் உணர்த்தும் சந்தோவிசியும், வேத வினைகள் செய்தற் கிசைந்த கால வகைகளை வரையறுத் துரைக்கும் சோதிடமும், வேதங்களின் சொற்பொருள் அறிவிக்கும் நிருத்தமும், வேதங்களை எடுத்தல் படுத்தல் நலிதல் முதலிய ஒலி வேறு பாட்டாற் சொல்லுமாறு காட்டும் சிக்கையும், வேதங்களின் எழுத்துச் சொற் பொருளியல்பு அறிவிக்கும் வியாகரணமும் என்னும் இவ் ஆறும் அவ்வேதத்திற்கு முறையே கை கால் கண் செவி மூக்கு முகம் என்னும் ஆறு உறுப்புக்களா மாகலின், அவை 'அங்கம்' எனப் பெயர்பெறுமெனவுங் கூறுவதாம்.

இனிச் **சமணமதமாவது** ஆசீவகவாதம் எனவும் நிகண்டவாத மெனவும் இரு பாகுபாட்டினை யுடைத்து.

இவருள் ஆசீவகவாதங் கூறுவோர் கோட்பாடுகள் வருமாறு: எல்லை யில்லாத எல்லாப் பொருள்களிலும் எங்கும் எப்பொழுதும் நீங்காமல் நின்று புலப்பட்டு அருள்புரிகின்ற வரம்பில்லாத அறிவினையுடைய மற்கலிதேவனே இவர் தமக்கு இறைவனும். இவ்விறைவன் அருளிச்செய்த முதல் நூலிற் சொல்லப்பட்ட பொருள்கள் ஐந்து. அவை: உயிரும், நிலஅணு நீர்அணு தீஅணு காற்றணு என்பனவும் ஆம். இவை தம்முள் நில அணு வல்லென்றிருப்பது; நீரணுத் தண்ணென்று சுவையினை யுடையது; தீயணுச் சுடுதலும் மேற்சேர்தலும் உடையது; காற்றணுக் குறுக்கிட்டு அசைத்தலைச் செய்வது. உயிர் இவைதம்மை யெல்லாம் அறியு மியல்புடையது. நிலவணு முதலிய நான்கும் உணர்வுடைய அல்ல; அவை ஒன்று கெட்டு மற்றொன்றாதலும், புதியவாய்ப் பிறத்தலும், ஒன்று மற்றொனறிற் புகுந்திருத்தலும் ஒரு காலத்தும் இல்லை; ஓரணு இரண்டாய்ப் பிளவுபடுதலும் இல்லை; அவலைப்போற் பரப்பனவும் அல்ல; ஆயினும் உலவுதலும், தாழ்தலும், உயர்தலும், மலை முதலிய பேருருக்கள் உண்டாம்படி தாம் ஒருங்கு கூடுதலும், பின்னர் அவ்வுருக்கள் இல்லையாம்படி பிரிந்து தந்தன்மையவாதலும், நிலைபெற்ற வைரக்கல் ஆம்படி ஆத்துணை வன்மையாகச் செறிதலும், நடுவே புரையுடைய மூங்கிலாகக் கூடுதலும் இவ்வணுக்கள் வல்லனவாம். நிலன் முதலாகக் கூறிய இவ்வணுக்கள் நான்கும் என்றும் ஒன்று கூடியே நிலன் முதலாகிய பொருள்களைத் தோற்றுவிக்குமல்லாமல், இவற்றுள் இரண்டேனும் அன்றி மூன்றேனும் ஒன்றுகூடி நிற்க ஏனைய அவற்றை வேறு பிரிந்து நிற்பனவல்ல; இங்ஙனம் அவை ஒருங்குகூடி நிற்றலால் நிலத்தின்கட் சுவை ஒளி ஊறு நாற்றம் என்னும் நான்கு தன்மைகளும், நீரின்கட் சுவை ஒளி ஊறு என்னும் மூன்று தன்மைகளும், தீயின்கண் ஒளி ஊறு என்னும் இரண்டு தன்மைகளும், காற்றின்கண் ஊறு என்னும் ஒரு தன்மையுங் காணப்படா நிற்கும். படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் வீட்டின்கட்

சேர்த்த லென்னுந் தொழில்கள் நான்கும் பிறரொருவராற் செய்யப்படாமல் இவ்வணுக்களாலேயே நடைபெறுவன வாம். இவ்வணுக்கள் ஒன்றுகூடி விரிதலே படைப்பு; அவ்வாறு விரிந்தவை மீள நிற்றலே காப்பு ; அவை மீளக் குறுகுதலே அழிப்பு ; அவை ஊன்றி நிற்றலே வீடுபேறு என அறியற்பாற்று.

இனி, ஓர் அணுவாகிய உயிரை நாற்பொருட்டிரட்சி யில் நிற்கும் மக்கள் காணவல்லுநரல்லர் ; என்ருலும் ; விண் ணின்கட் பொன்னெயில் வட்டத்து எழுந்தருளியிருக்கும் அருகக்கடவுளே அதனைக் காணமாட்டுவான். இவ் வுயிர்கள் தத்தம் வினைகளுக்கு ஈடாகப் பலவே றுருக்கள் எடுத்துத் தோன்றியபின் எல்லாராலுங் காணப்படா நிற்பர். இவரெடுக்கும் பிறப்புக்கள் தாம் கருமை கருநீலம் பசுமை செம்மை பொன்மை வெண்மை என்னும் ஆறு நிறங்களோடு கூடியிருப்பனவாம். இவற்றுள், மிக்க வெண்மை நிறத்தோடுங் கூடிய பிறவியில் வந்தவர்களே வீடுபேற்றின்பத்தினை அடைவர் ; ஏனைக் கருமை முதலிய நிறங்கள் வாய்ந்த பிறவி யெடுத்தவர்கள் கட்டுற்றுப் பிறந்துழலுவர். ஈண்டுக் காட்டிய பிறவிகளுட் கருநிறப் பிறவியினும் கருநீலப் பிறவி உயர்ந்ததெனவும், கருநீலப் பிறவியினும் பசுநிறப்பிறவி உயர்ந்ததெனவும், பசும் பிறவி யினும் செந்நிறப்பிறவி உயர்ந்ததெனவும், செம்பிறவி யினும் பொன்னிறப்பிறவி உயர்ந்ததெனவும, பொற் பிறவி யினும் மிக்க வெண்பிறவி உயர்ந்ததெனவுங் கூருநிற்பர். இன்னும் பேறு, இழவு, இடையூறு, இன்பம், பிரிவிலா திருத்தல், பிற நாட்டிற் சேர்தல், மூப்புச், சாக்காடு என் னும் எட்டும் முற்பிறவியிற் செய்த வினையால் அவரவர்க் குக் கருவிலேயே வந்து பொருந்துமென்றும், எல்லாம் ஊழ்வினையிற் பட்டு நடத்தலே இவ்வுலகத்தின் இயல்பா மென்றும், மேல் அணுக்கள் ஐந்தெனப்பட்டவற்ருேடு நல் வினை தீவினை என்னும் இரண்டையும் உடன்கூட்ட இவ் வுலகம் ஏழணுக்களா யிருக்குமென்றும் சமணரில் ஆசீவக வாதிகள் புகலா நிற்பர்.

இனிச் சமணரில் நிகண்டவாதிகள் கூறுவன வரு மாறு: எட்டுத் தீயதன்மைகளை விட்டு எட்டு நல்லதன்மை களோடு கூடி இந்திரர்களாற் றொழப்படும் அருகக் கடவுளே இவர் தமக்கு இறைவனும் என்பர். எட்டு நல்ல தன்மைகளாவன: கடையிலா அறிவு, கடையிலாக் காட்சி, கடையிலா ஆண்மை, கடையிலா இன்பம், பெயரில்லாமை, குடியில்லாமை, வாழ்நாளின்மை, அழியா இயல்பு என்பன வாகும்; இவற்றுக்கு மறுதலைப்பட்ட எட்டும் எட்டுத் தீய தன்மைகளாகும். இன்னும் இவர்தம் கடவுள் முக்காலத்து நிகழும் நிகழ்ச்சிகளையும் ஓரிமைப்பொழுதிலே அறியுந் தவ ஆற்றல் வாய்ந்தவனென்றும், தன்னை வழிபட்டார்க்கும் வழிபடாது மாறுபட்டார்க்கும் ஒரு நீர்மையனாய் நிற்கும் ஒத்த உள்ளத்தினையுடையானென்றும், பசி நீர்வேட்கை அச்சம் செற்றம் உவகை மயக்கம் நினைவு பழித்தல் நோய் சாதல் வியர்வு கவலை செருக்கு வியப்பு உணவு பிறப்பு உறக்கம் என்னுங் குற்றங்களினின்றும் அகன்று மேலுல கத்தின்கட் பொன்னெயில் வட்டத் தெழுந்தருளியிருப்ப னென்றும், அவன் அருளிச்செய்த நூல்கள் 'அங்காகமம்' 'பூருவாகமம்' 'வெகுசுருதியாகமம்' என மூன்ரு மென்றும், இந்நூலின்கட் சொல்லப்படும் காலம் உயிர் தன்மாத்தி காயம் அதன்மாத்திகாயம் நல்வினை தீவினை விண் பரமாணு கட்டு வீடு என்னும் பத்தும் ஒருவராற் படைக்கப்படாமல் தொன்றுதொட்டே உள்ளவாமென்றும் உரைப்பர். இவர் கூறும் இப்பத்தினுட் காலமாவது ஒரு பொருள் ஒரு நொடிப்பொழுதில் தோற்றம் நிலை இறுதி என்னும் மூவகை நிலையினையும் அடையுமாறு செய்யவல்லது; உயிராவது வாழ்நாள் எல்லையைப் பொருந்தி, ஓர் உடம் பினைமேவிக், கரும்பின் சாறு அக்கரும்பெங்கும் நிறைந்து நின்ருற்போல அவ்வுடம்பெங்கும நிறைந்து நின்று, குழவி பிள்ளை இளமை முதுமை முதலான வேறு பல பருவங்க ளுடையதாய்; ஓரறிவுமுதல் ஆறறிவுகள் பெற்றுக், கட்டு வீடு என்னும் இருவகை நிலைகளினும் எக்காலத்தும் உளதாவது; தன்மாத்திகாயமாவது எங்குமுள்ளதாய்க்

கீழ்நிலையில் நிற்கும் பொருள்களை நிலைபெறுமற் செய்து உயிர்களுக்கும் புற்கலத்திற்கும் மேலாகச் செல்லப் பண்ணும்; அதன்மாத்திகாயமாவது அங்ஙனமே எங்கு முள்ளதாய் உயிர்கட்கும் புற்கலத்திற்குங் கீழுள்ள பொருள்கள் நிலைபெற்று நிற்குமாறு செய்யும்; நல்வினை யாவது நலத்தைப் பயப்பது; தீவினையாவது துன்பத்தைத் தருவது; விண்ணென்பது எல்லாப் பொருள் கட்கும் இடந்தந்து நிற்பது; புற்கலமென்பது அணுபுற் கலம் கந்தபுற்கலம் என்னும் இருவகைப் பாகுபாடு உடைய தாய், அணுபுற்கலம் வலிமையும் நெகிழ்ச்சியும் உடைத் தாய் மூன்றுலகங்களினும் நிறைந்திருக்கக், கந்தபுற்கல மானது இரும்பு கல் மரம் முதலான பருப்பொருள்வடி வாய்த் திரிபுற்று நிற்கும்; கட்டாவது உழவு, தொழில், வரைவு, வாணிகம், கல்வி, கொற்றொழில் என்னும் அறு வகை வினைகளாற் கட்டுப்பட்டு இயங்குவது! வீடாவது இவ்வறுவகைக்கட்டும் நீங்கிநிற்பது. இவ்வளவிற் சமண ரில் நிகண்டவாதிமதம் முடிந்தது. இவ்வாறு இருகூற்றிற் பட்ட அறுவகைச் சமயங்களும் அறியற்பாற்று.

திருவாதவூரடிகள் காலத்திற்கு முற்பட்ட **மணி மேகலைச்** செந்தமிழ்க் காப்பியத்துட் சொல்லப்பட்டமை யின் மேற்கூறிய அறுவகைச் சமயங்களுமே அடிகள் காலத்தும், அடிகட்கு முற்பட்ட காலத்தும் வழங்கின வென்பது நன்கு பெறப்படும். பதஞ்சலிமுனிவர் இயற்றிய **யோகமும்**, வியாசமுனிவரியற்றிய **வேதாந்தமும்** மணிமேகலை யுட் காணப்படாமையின், அவை யிரண்டும் மணிமேகலை காலத்திற்குப் பிற்பட்டு எழுந்தனவா மென்பதூஉம் இது கொண்டு முடிக்கப்படும்.

இனி, மாயாவாதம் என்பது மணிமேகலை, திவாகரம், பிங்கலந்தை என்னும் பழைய நூல்களிற் காணப்படாமற் சூடாமணி நிகண்டின்கண்மட்டுங் காணப்படுதலின் அஃது அந்நிகண்டு எழுதப்படுதற்குச் சிறிது முன்னே தோன்றி நடைபெறலாயிற்றென்பதூஉம் அறிதல் வேண்டும்.

எனவே, அடிகள் "மிண்டிய மாயாவாதம்" என இத் திருவாசகத்தின்கட் கூறியது பிற்காலத்திற் கௌடபாதர், சங்கரர் முதலானோராற் கட்டிவிடப்பட்ட மாயாவாதம் அன்றென்பதூஉம், கௌடபாதர் சங்கரர் மாயாவாதக் கொள்கையோடு பெரிதொத்து அதற்கும் முற்பட்ட காலத்தே யிருந்த யோகாசார சௌத்திராந்திக பௌத்த மதமே 'மிண்டிய மாயாவாதம்' என அங்ஙனம் அடிகளா லெடுத்துரைக்கப்பட்ட தென்பதூஉம், பின்றைநாள் மாயாவாதம் பௌத்தமதக் கொள்கையோடு பெரும் பான்மையும் ஒத்தல்பற்றியே அது 'பிரசந்ந பௌத்தம்' எனப் பெயர்பெறலாயிற் றென்பதூஉம் பகுத்துணர்ந்து கொள்க. வடமொழியிற் சிவராமன் என்பார் வரைந்த சொற்பொருள் வரிசையிலும் 'மாயாவாதம்' எனுஞ் சொற் றொடர் பௌத்தசமயக் கொள்கையினைத் தெரிப்பதெனக் குறிக்கப்பட்டிருத்தலுங் கண்டுகொள்க.

இனி, 'அறுவகைச் சமயத்து அறுவகையோர்க்கும், வீடுபேறாய் நின்ற விண்ணோர்பகுதி, கீடம்புரையுங் கிழவோன்' என்றது மேலெடுத்துக்காட்டிய இருகூற்று அறுவகைச்சமயப் பகுப்புகளில் நிற்றூர் தத்தமக்கு ஏற்றபெற்றி அடையும் தத்துவங்களில் அவர்க்கு அருள்செய்யும் முதல்வர்களாயுள்ள தேவர்களெல்லாரும், எல்லாத் தத்துவங் கட்கும் மேற்பட்டு அவற்றை யெல்லாந் தன்னுள் அடக்கி நிற்கும் ஓர் ஒப்பற்ற முழுமுதற் கடவுளின் அளவிலாற்றற்கு முன் மிகச் சிறிய இயக்கமுடைய புழுப்போல்வரென அவரது சிறுமையினையும் எல்லாம்வல்ல முதல்வனது பெருமையினையும் விளக்கியவாறும்.

'பகுதி' பகுப்பென்னும் பொருட்டாதல் "பகுதியாற் பாற்பட் டொழுகப் பெறின" என்புழிக் காண்க.*

'கீடம்' புழுவெனப் பொருள்படும் ஒரு வடசொல்.

'கிழவோன்'—உரியோன்; வீடுபேற்றைத் தருதற்கு உரியவன்; கிழமை - உரிமை.

---

* திருக்குறள், ௧௨. ௧.

'அருக்கனிற் சோதி அமைத்தோன்' என்றது ஞாயிற் றிற் காணப்படும் ஒளிவிளக்கம் இறைவன் அதன்கண் முனைத்து நிற்றலால் அமைக்கப்பட்டதென அறிவித்தது. உலகின்கட் காணப்படும் எல்லா ஒளிகளும் இறைவன்றன் ஒளிவிளக்கமாதல் தெரித்தற்பொருட்டே,

"நாயகன் கண்ந யப்பால் நாயகி புதைப்ப எங்கும்
பாய்இரு ளாகி மூடப் பரிந்துல கினுக்கு நெற்றித்
தூயநேத் திரத்தி னாலே சுடரொளி கொடுத்த பண்பின்
தேயம்ஆர் ஒளிகள் எல்லாம் சிவன்உருத் தேச தென்னார்"

என்னுஞ் சிவஞானசித்திந் திருமொழியும் * எழுந்ததென்க. "அருக்கனாவான் அரனுரு அல்லனோ" என்னும் அப்பர் தேவாரமும் உற்றுநோக்கற்பாற்று.

'திருத்தகு மதியில் தண்மை வைத்தோன்'' என்றது திங்களிற் குளிர்ந்த ஒளியாய் இறைவன் விளங்கிநின்று அதனை அதன்கண் அமைத்தானெனக் கூறியவாறும்.

'திருத்தகு' பொலிவு பொருந்தும் எனப் பொருள்படு தலைச் "செழுந்தா தவிழ்பொழி லாயத்துச்சேர்க திருத் தகவே" † என்பதற்குப் பேராசிரியர் உரைத்த வுரையிற் காண்க.

எல்லாப் பொருள்களையும் அழிக்கவல்லதாகலின் 'திண்திறற்றீ' என அடை கொடுத்தார்.

உலகாயத நூலார் கூறுமாறு பொய்யாகாமல், ஓசை யும் ஒளியும் உலவுதற்கு இடமாய் என்றுமுள்ள பொரு ளாகலிற் 'பொய்தீர்வான்' என அருளிச்செய்தார்.

'ஊக்கம்' கிளர்ச்சி, முயற்சி எனப் பொருள்படுதல் திவாகரத்துட் காண்க.

'நிழல்' ஒளி என்னும் பொருட்டாதல் "நிழல்கால் நெடுங்கல்'' ‡ என்பதற்கு அடியார்க்குநல்லார் கூறிய வுரை யிற் காண்க.

---

* சிவஞான சித்தியார், க, ருஉ. † திருக்கோவையார், கஉ௲.
‡ சிலப்பதிகாரம், இ, கஉஎ.

முன்னோன் காண்க முழுதோன் காண்க
தன்நேர் இல்லோன் தானே காண்க
ஏனத் தொல்எயி றணிந்தோன் காண்க
கானப் புலியுரி அரையோன் காண்க
நீற்றோன் காண்க நினைதொறும் நினைதொறும்
ஆற்றேன் காண்க அந்தோ கெடுவேன்
இன்னிசை வீணையில் இசைந்தோன் காண்க
அன்னதொன் றவ்வயின் அறிந்தோன் காண்க
பரமன் காண்க பழையோன் காண்க
பிரமன்மால் காணாப் பெரியோன் காண்க
அற்புதன் காண்க அநேகன் காண்க
சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன் காண்க
சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க
பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க
ஒருவன் என்னும் ஒருவன் காண்க
விரிபொழில் முழுதாய் விரிந்தோன் காண்க
அணுத்தருந் தன்மையில் ஐயோன் காண்க
இணைப்பரும் பெருமையில் ஈசன் காண்க
அரியதில் அரிய அரியோன் காண்க
மருவிஎப் பொருளும் வளர்ப்போன் காண்க
நூலுணர் வுணரா நுண்ணியோன் காண்க
மேலொடு கீழாய் விரிந்தோன் காண்க
அந்தமும் ஆதியும் அகன்றோன் காண்க
பந்தமும் வீடும் படைப்போன் காண்க
நிற்பதுஞ் செல்வதும் ஆனோன் காண்க
கற்பமும் இறுதியுங் கண்டோன் காண்க
யாவரும் பெறஉறும் ஈசன் காண்க
தேவரும் அறியாச் சிவனே காண்க

பெண் ஆண் அலியெனும் பெற்றியன் காண்க
கண்ணா லியானுங் கண்டேன் காண்க
அருள்நனி சுரக்கும் அமுதே காண்க
கருணையின் பெருமை கண்டேன் காண்க
புவனியிற் சேவடி தீண்டினன் காண்க
சிவனென யானுந் தேறினன் காண்க
அவனெனை ஆட்கொண் டருளினன் காண்க
குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க
அவளுந் தானும் உடனே காண்க

முன்னோன் காண்க - எப்பொருட்கும் முன் உள்ளவன் காண்க, முழுதோன் காண்க - எல்லாவற்றையும் உடையவன் காண்க, தன் நேர் இல்லோன் தானே காண்க - தனக்கு ஒப்பாவதொன்றும் இல்லாதவன் காண்க, 'ஏனத் தொல் எயிறு அணிந்தோன் காண்க' என்பதனைத் தொல் ஏன எயிறு அணிந்தோன் காண்க என மாற்றிப் பழையதொரு பன்றியின் கூர்ம் பல்லினை அணிந்துகொண்டவன் காண்க என உரைக்க, கானப்புலி உரி அரையோன் காண்க - காட்டின்கண் வந்த புலித்தோலை உடுத்த கடிதடத்தினை உடையோன் காண்க, நீற்றோன் காண்க-திருநீற்றை யணிந்தவன் காண்க, நினைதொறும் நினைதொறும் ஆற்றேன் காண்க - இறைவன் திருவுருவப்பொலிவினை நினைக்குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் அவனைப் பிரிந்திருத்தலைப் பொறேன் காண்க, அந்தோ கெடுவேன் - அவனது பிரிவினைப் பொறுமையின் ஐயோ யான் கெட்டொழிவேன், இன்இசை வீணையில் இசைந்தோன் காண்க - இனிய ஒலியும் அதனையுடைய வீணையும்போல் தூய உயிர்களில் இயைந்திருப்பவன் காண்க, அன்னது ஒன்று அவ்வயின் அறிந்தோன் காண்க - அவ்வியல்பினதாகிய வீணையின் அரிய இசை ஒன்றனை அவ்வீணையில் அறிந்தவன் காண்க, பரமன் காண்க - எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவன் காண்க, பழையோன் காண்க-எப்பொருளினும் பழையனாயினோன் காண்க,

பிரமன் மால் காணுப் பெரியோன் காண்க - நான்முகனுந் திருமாலுங் காணுத பேரியல்பினன் காண்க, அற்புதன் காண்க - வியத்தகுதன்மைகள் உடையோன் காண்க, அநேகன் காண்க - பல வடிவாயிருப்பவன் காண்க, சொல் பதம் கடந்த தொல்லோன் காண்க - சொல்லின் தரத்தை யுங் கடந்த பழையவன் காண்க, சித்தமும் செல்லாச் சேட் சியன் காண்க - மனமுஞ் சென்று பற்றுத சேய்மைக்கண் உள்ளவன் காண்க, பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க - பேரன்பாகிய வலையில் அகப்படுவோன் காண்க, ஒருவன் என்னும் ஒருவன் காண்க - உலகிற்கு ஒரு முழுமுதல்வனே என்று சொல்லப்படும் ஒப்பற்றவன் காண்க, விரிபொழில் முழுதாய் விரிந்தோன் காண்க - விரிந்த உலகம் எல்லாமாய் விரிந்து நின்றவன் காண்க, அணுத்தரும் தன்மையில் ஐயோன் காண்க - ஒரு சிறு துகளின்கட் காணப்படுந் தன்மையைப்போல வியக்கப்படும் நுண்மையுடையோன் காண்க, இணைப்பு அரும் பெருமையில் ஈசன் காண்க - ஒப்புச் சொல்லுதற்கு அரிய பெருமையினையுடைய தலைவன் காண்க, அரியதில் அரிய அரியோன் காண்க - அருமை யுடைப் பொருளிலும் அருமையுடைய அரியவன் காண்க, 'மருவி எப்பொருளும் வளர்ப்போன் காண்க' என்பதனை எப்பொருளும் மருவி வளர்ப்போன் காண்க என மாற்றி எல்லாப் பொருள்களினும் நண்ணி அவற்றை வளர்த்து வருவோன் காண்க எனப் பொருள் உரைக்க. நூல் உணர்வு உணரா நுண்ணியோன் காண்க - நூற்பொருள் உணர்ச்சி யினுல் உணரப்படாத நுட்பத்தினையுடையோன் காண்க, மேலொடு கீழாய் விரிந்தோன் காண்க - மேலுங் கீழுமாய் விரிந்து நின்றவன் காண்க, அந்தமும் ஆதியும் அகன் ருேன் காண்க - ஈறும் முதலும் விட்டு நின்றவன் காண்க, பந்தமும் வீடும் படைப்போன் காண்க - கட்டும் வீடும் உண்டாக்குவோன் காண்க, நிற்பதும் செல்வதும் ஆனேன் காண்க - அசையாப் பொருளும் அசையும் பொருளுமாய் நின்றவன் காண்க, கற்பமும் இறுதியும் கண்டோன் காண்க - கற்பகாலமும் அதன் முடிவும் ஒருங்கே கண்ட

-வன் காண்க, யாவரும் பெற உறும் ஈசன் காண்க - அன்பராயினர் எப்படிப்பட்டவராயினும் அவர் தன தருளைப் பெறுமாறு அவர்பாற் சென்று பொருந்தும் தலைவன் காண்க, தேவரும் அறியாச் சிவனே காண்க - அன்பர் அல்லாதார் கடவுளரே யாயினும் அவரால் அறியப்படாத சிவனே காண்க, பெண் ஆண் அலி எனும் பெற்றியன் காண்க - பெண்ணும் ஆணும் இவையிரண்டுமல்லாத அலியும் என்னும் இவற்றின் தன்மைகளை யுடையோன் காண்க, கண்ணால் யானும் கண்டேன் காண்க - ஒன்றுக்கும் பற்றாத யானும் என் ஊனக் கண்ணால் நினது திருவுருவைக் கண்டேன் காண்க, அருள் நனி சுரக்கும் அமுதே காண்க - அருளினை மிகுதியுஞ் சுரக்கும் அமுத ஊற்றே காண்க, கருணையின் பெருமை கண்டேன் காண்க - அருளினது பெருமையினைக் கண்டேன் காண்க, புவனியிற் சே அடி தீண்டினன் காண்க - இந்நிலத்தின் மேல் தனது செவ்விய திருவடி படச் செய்தனன் காண்க, சிவன் என யானும் தேறினன் காண்க - சிவபெருமான் என்று யானுந் தெளிந்தேன் காண்க, அவன் எனை ஆட்கொண்டு அருளினன் காண்க - அவன் என்னை அடிமை கொண்டு அருள் செய்தனன் காண்க, குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க - நீலமலர் போலுங் கண்களையுடைய உமைப்பிராட்டியாரை ஒரு கூற்றில் உடையவன் காண்க, அவளும் தானும் உடனே காண்க - அம்மையாகிய அவளும் அப்பனாகிய தானும் உடனே காண்க என்றவாறு.

'ஏனத் தொல்லெயி றணிந்த' வரலாறு சிவரகசியகண்டத்திற் சொல்லப்பட்டது. இரணியாக்கன் என்னுங் கொடிய ஓர் அரக்கன் இந்நிலத்தைப் பாய்போற் சுருட்டி எடுத்துக்கொண்டு கீழுலகத்தில் மறைந்து போயினனாகத், திருமால் ஒரு பன்றி வடிவெடுத்துச் சென்று அவனை மாய்த்து அவனது செங்குருதியினைப் பருகி வெறிகொண்டு உலகங்களை யெல்லாந் துன்புறுத்தலானார். அத்துன்பம் பொறுக்கலாற்றாத கடவுளர் இறைவனை அணுகிக் குறை

யிரப்ப, அவர் அப்பன்றியின் பல்லைப் பிடுங்கி அணிந்தனர் என்பது.

'தொல்' என்பதனை ஏனத்திற்கு அடையாக்கிப் பழைய ஏனம் என்க; அது திருமால் பிறப்பினில் ஒன்று. எயிறு என்பனவாயின் முன்னுள்ள பல் வரிசைகளின் இருகடையினு மமைந்த கூர்ம்பற்கள்; "கோட்டிளங் குழவித் திங்க ளிரண்டன்ன எயிற்றுக் கோளே"* என்றார் சிந்தாமணியினும்.

'கானப் புலியுரி யரையோன்' என்றது தேவதாரு வனத்து இருடிகள் ஏவிய வெம்புலியின் றோலை உரித்து அதனை அரைமேல் உடுத்துக்கொண்டமையினை; இது கந்தபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டது. உரி - உரித்தெடுக்கப் பட்ட தோலினுக்கு ஆகுபெயர்.

அழல் வடிவாய் விளங்கும் இறைவன் மாப்பேரூழிக் காலத்து எல்லாப் பொருள்களையும் எரித்து நீறாக்க, அங்ஙனம் நீறாய அவை அப்போதும் அவனையன்றிப் பற்றுதற்குப் பிறிதொன்றனைக் காணாமையின் அவனையே களைகணாப் பற்றிநிற்கும் என்பதனால் 'நீற்றோன்' எனக் கூறினார். எனவே, எல்லாப் பொருள்களும் பருவடிவின வாய் நின்ற காலத்தும், அவ்வடிவு திரிந்து அவை நுண்ணியவாய காலத்தும் இறைவன் ஒருவனே அவை யிற்றுக்குப் பற்றுக்கோடாவான் என்பதனை அவன் திருமேனிமிசை யிலங்கும் திருநீறு அடையாளமாய் உணர்த்துகின்றது. இன்னும், நாற்காற் பசுவினது மலமாகிய சாணகம், நெருப்பின் சேர்க்கையால் எரிக்கப் பட்டுத் தூயதாதல்போல் இருகாற் பசுக்களாகிய உயிர்களைப் பிணித்த மும்மலங்களும் இறைவனது சேர்க் கையால் எரிக்கப்பட்டுத் தூயவாம் என்பதூஉம் அவ்வடை யாளத்தால் அறிவுறுத்தப்படும் உண்மையாம். அனலைச் சார்ந்த இரும்பு அவ்வனல் வடிவாய்ப் பொலிய, அவ்

---

* கனகமாலையாரிலம்பகம், ௧அ௩.

விரும்பினைப் பொதிந்த அழுக்கு அதனுன் எரிக்கப்பட்டுத் தூவெண் சாம்பராய் அதன்மேல் நிற்றல்போல், இறைவனைச் சார்ந்த உயிரும் அவனுருவாய்த் திகழ அவ்வுயிரைப் பொதிந்த மும்மலங்களும் அவனுற் றூயவாய்ப் புறம்பே கழிந்து நிற்கும். இவ்வுண்மையை அறிகுறியாகவே சைவசமயத்துறவோர் அழல் நிறத்ததாகிய காவியாடையினையும், வெண்ணிறத்ததாகிய திருநீற்றினையும் தம்மேலணிகின்ருர். இஃதிங்ஙனமாக, அழலுருவினனுன முழுமுதற் கடவுளை வணங்காத ஏனைச் சமயங்களிலுள்ளாரும் சைவசமயத் துறவோரைப்போற் காவியாடை யுடுத்தல் அவர்தஞ் சமய வழக்குக்கு முரணுய்ப் பொருளிலதாதலுங் கடைப்பிடித் துணர்க. இறைவன்றன் றிருவுருவ மாட்சியினையும், அதனைத் தலைக்கூடினுர்க்கு வரும் தூய பெரும் பேற்றினையும் நினைவுறுத்தல் பற்றியன்றே "திருநீறு பராமுகஞ் செயற்பாலதன்று" எனத் *தைத்திரீயோபநிடதத் திருமொழியும் "எவராற் சிரோவிரதம் என்னுந் திருநீற்றுப் பூச்சு நூன் முறைப்படி கைக்கொள்ளப் படுகின்றதோ, அவர்க்கே இந்தப் பிரமவித்தை அறிவுறுக்கற்பாற்று" என † முண்டகோபநிடதத் திருமொழியும் எழுந்தன வென்க.

" இன்னிசை வீணையி லிசைந்தோன் " என்பது கட்டு நீங்கி வீடுபெற்ற உயிர்கள்பால் இறைவன் இன்பவுருவினனுய் விளங்கித்தோன்றும் முறைமையினை அறிவுறுத்துகின்றது. நரம்பு தெறிக்கும் முன்னெல்லாம் வீணையிற் புலப்படுதலில்லாத இனிய ஒலி அதனைத் தெறித்த அளவானே புலப்பட்டுத் தனது இனிமையினைக் காட்டல்போல, அருள்வழி நில்லாது மருள்வழி நின்ற காலத்தெல்லாம் உயிரிற் புலப்படாது நின்ற சிவம் அஃது அதன்வழி நின்றவளவானே புலப்பட்டுத் தன் இன்பவுருவினைக் காட்டு மென்பதாம்.

---

* தைத்திரியோபநிடதம், க, கக, க. † முண்டகோபநிடதம், ங, உ, கO.

'அன்னதொன் றவ்வயி னறிந்தோன்' என்றது மதுரையிற் பாணபத்திரனென்னும் அன்புமிக்க ஒரு யாழ்ப்பாணன் பொருட்டு இறைவன் சாதாரி பாடின திருவிளையாடலைக் குறிக்கின்றது. அது வருமாறு: பாணபத்திரன் என்னும் யாழ்ப்பாணன் சிவபெருமான்மாட்டும் சிவனடியார்மாட்டும் சிறந்த மெய்யன்புடையோனாய், அக்காலத்து மதுரையிற் செங்கோல் ஓச்சிய பாண்டிய மன்னனுக்கு யாழிற் பண்பாடும் தொழில் மேற்கொண்டு வந்தான். இடையே ஒரு நாள் மற்றொரு யாழ்ப்பாணன் இசைபாடுதலில் மிகவல்லான் பரிசில் பெறுதற் பொருட்டுப் பாண்டிய மன்னனிடம் போந்து மிக இனிய இசைகளைப் பாடினான். அவன் பாடிப் பரிசுபெற்ற அளவின் அமையாது "என்னையொப்ப இசைபாட வல்லார் இங்குளரோ?" வெனச் செருக்கிக் கூறினான். அதுகேட்ட பாண்டிய அரசன் அவனை 'நாளை வருக' வெனப் போக்கி, உடனே தன் பாணபத்திரனை வருவித்து 'என்னின் மிக்கார் இல்லையெனத் தருக்கிக் கூறும் இப்பாணனை நீ இசையில் வெல்லவல்லையோ?" என வினவ, 'நீயும், அடியார்க்கு உயர்வுதரும் சொக்கலிங்கப் பெருமானும் இருப்ப என்னோடொப்ப இசைபாடவல்லார் ஒருவர் இந்நிலத்தின் மீது உளராவரோ! யான் அவனை இசையில் வென்று ஓட்டிவிடக்கடவேன்' என்று கூறித் தனது இருக்கை சேர்ந்தான். சேர, வந்த பாணன் உடன் வந்த பாடுவார்கள் தமது இசைவன்மை காட்டல் வேண்டித் தம்முடைய இசைக்கருவிகளை இயக்கிக்கொண்டு அரிய இனிய இசைகளைப் பாடியபடியாய் அந்நகரமெங்கும் உலவினர். இவர்தம் இசைத்திறமையினைக் கண்ட பாணபத்திரன் பெரிதும் மனம் மருண்டு 'இவரே இத்துணை வல்லராயின், இவர் தமக்குத் தலைவனாவான் எத்துணை வல்லனாம். அவனை யான் பாண்டியன் அவைக்களத்தே வெல்லுமா றியாங்ஙனம்' என்று வருந்திச் சிவபெருமானுக்குத் தன் குறையினை யறிவிப்ப, அவன் தன் அடியவன் படும் துயர்தீர்த்தற்குத் திருவுளம் இரங்கி ஒரு விறகுத்தலையனாய் வடிவெடுத்

துப், புதிய பாணன் அமர்ந்திருக்கும் இல்லம் நண்ணி, விறகுக் கட்டினைக் கீழே வைத்துவிட்டு, இளைப்பாறுவான் போல் அங்குள்ள திண்ணைமேற் கிடந்துகொண்டு, சாதாரி என்னும் பண்ணை உலகத்தின்கண் உள்ள இயங்குதிணை நிலைத்திணை என்னும் எல்லாப் பொருள்களும் உருகுமாறு பாடினான். அது கேட்டு உள்ளிருந்த புதிய பாணன் வெளியேபோந்து 'நீ யார்?' என்று வினவ, 'யான் பாண பத்திரர்க்கு ஏவல் புரிவும் அடியவன்,' என்று ஐயன் விடைகூற, அவன் பெரிதும் அஞ்சித் 'தனக்கேவல் புரியும் அடியனது இசைத்திறமே அளக்கலாகா இத் துணைச் சிறப்பினதாயின், இவன்றன் தலைவனும் பாண பத்திரன் எத்துணைச்சிறந்த புலமையுடையோனும்! ஆகையால், அவனை வெல்லுத லியலாது!' என்று கருதி, எவர்க்குந் தெரிவியாமே தங்கூட்டத்தாரோடும், இரவே அந்நகரை விட்டுப் போயினான் என்பது.

'அன்னது' என்னுஞ் சுட்டு மேலடியிற்போந்த 'இன்னிசை'யினையும், 'அவ்வயின்' என்னுஞ் சுட்டு 'வீணை'யினையும் குறித்தல் உற்றறியற்பாற்று.

"நிலன்நீர் நெருப்புஉயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன், புலனாய மைந்தனொடு எண்வகையாய்ப்புணர்ந்து" நிற்றல் பற்றி இறைவனை 'அநேகன்' என்றார்.

'சொற்பதம்' என்னுஞ் சொற்றொடரிற் 'பதம்' தரம் என்னும் பொருட்டாம்; இப்பொருட்டாதல் "பெண்டிருந் தம்பதங் கொடுக்கும்" என்னும் புறப்பாட்டிற்* காண்க.

சித்தம் - மனம், திவாகரம்.

வேறொன்றானும் பற்றப்படாத முதல்வன் அன்பு ஒன்றான்மட்டும் பற்றப்படுதலிற் 'பத்திவலையிற் படுவோன்' என்றார்; இது சிறுபான்மை யுருவகம், படுவோனை அரிமாவாகக் கிளந்து கூறாமையின்.

---

* புறநானூறு, கருக.

மாப்பேரூழிக்காலத்தில் முழுமுதற் கடவுள் ஒருவரே உளராதலாலும், அவரோடொப்பார் பிறர் எவரும் ஆண்டு இன்மையாலும் 'ஒருவனென்னும் ஒருவன்' என்றார்; இங்ஙனமே சுவேதாசுவதரோப நிடதமும் "சிவ ஏவ கேவல" என்று கூறுதல் காண்க.

'விரிபொழில்' என்பதிற் பொழில் உலகம் எனப் பொருள்படுதலை "ஏழுடையான் பொழில்" * என்று அடிகள் பிறாண்டும் ஓதியவாற்றாற் காண்க.

'ஐயோன்' என்பதில் ஐ வியப்புப்பொருட்டாதல் "ஐ வியப்பாகும்" † என்னும் உரியியற்சூத்திரத்தாலுணர்க. இனிய பிங்கலந்தையிற் கூறியவாறு ஐ நுணுக்கம் எனப் பொருளுரைப்பினும் ஆம்.

'ஈசன்' தலைவன் எனப் பொருடரும் வடசொற் றிரிபு.

நூற்பொருளுணர்ச்சி பெற்ற வளவானே இறைவனியல்பை யுணர்ந்து இன்புறுதல் செல்லாமையின் 'நூலுணர் வுணரா நுண்ணியோன்' என்றார். தேமா இன்னதென நூலானும் பிறர் வாயுரையானுங் கேட்டுணர்ந்தோன், அவ்வாறுணர்ந்த வளவானே அதனைக் காண்டலும் அதன் கனியைச் சுவைத்தலும் மாட்டுவானல்லன்; பின்னர் அதனைத் தானே முயன்று தேடிக் கண்டு அதன் கனியைச் சுவைத்தான்மட்டும் அதனை நன்கு உணர்ந்து பயன் பெற்றானவன், நூலறிவு ஒருவற்குள்ள இயற்கையறிவினையும் முயற்சியையும் எழுப்புதற் கருவியே யாகுமல்லது அது தானே அவற்கு எல்லாப் பயனையுந் தரவல்லதன்றென்பதுபற்றி அடிகள் இங்ஙனம் அருளிச் செய்தாரென்க. அற்றாயினும், "தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக் கற்றனைத் தூறும் அறிவு" என்பதனால், நூலறிவு பெறாமல் ஒருவற்குள்ள இயற்கையறிவு விளங்காமையின், அதனை விளக்குதற்பொருட்டு உயர்ந்த

---

* திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார், எ.

† தொல்காப்பியம், உரியியல், அக.

பல அறிவு நூற்பயிற்சி இன்றியமையாது வேண்டற்பால தொன்றேயா மென்க.

'மேலொடு கீழாய் விரிந்தோன்' என்பது மேல் நிற்குஞ் சுத்தமாயாவுலகம் முதற் கீழ்நிற்கும் அசுத்தமாயாவுலகம் ஈறுன மாயையின் பரப்பு முழுதும் விரிந்து நிற்கும் அவன்றன் விரிவினை உணர்த்தியது. மேல் கீழ் என்பன ஆகுபெயர்.

அங்ஙனம் மாயையின் பரப்பெல்லாம் தான் விரிந்திருப்பினும், அம்மாயையிற் காணப்படுந் தோற்றமும் ஈறும் தனக்கில்லாதவன் என்று குறிப்பிப்பார் 'அந்தமும் ஆதியும் அகன்றோன்' என்றார்.

பெண் ஆண் அலி எனும் மூவகை அமைதியும் இறைவனுல் ஆக்கப்பட்டே இவ்வுலகின்கட் காணப்படுதலானும், இவற்றை யமைத்தவன்மாட்டும் அம்மூன்று தன்மைகளும் இருந்தன்றி இவையுளவாதல் செல்லாமையானும் 'பெண் ஆண் அலியெனும் பெற்றியன்' என்றார்.

'கண்ணு லியானுங் கண்டேன்' என்றருளிச் செய்தமையால், அடிகள் இறைவனை நேரே கண்டருளின வுண்மை மறுக்கப்படாதென வுணர்க. 'அவர் கடவுளை நேரே கண்டார், இவர் கடவுளை நேரே கண்டார்' எனப் பிறர் தாந்தாம் விரும்பியவாறு பிறரை உயர்த்துக் கூறும் பொய்யுரை போலாது, கடவுளை நேரே கண்டருளிய திருவாதவூரடிகள் அதனைத் தாமே தெளித்துரைக்கும் இம்மெய்யுரை மெய்யாய்விளங்கும் விழுப்பம் பகுத்துணர்ந்து கடைப்பிடிக்கற் பாற்று.

'அருணணி சுரக்கும் அமுது' என்பதில் அருள் நீராகவும் சிவம் அது சுரக்கும் அமுதவூற்றுகவும் உருவகஞ் செய்யப்பட்டன. இதுவுஞ் சிறுபான்மை யுருவகம்.

'புவனியிற் சேவடி தீண்டினன்' 'சிவனென யானுந் தேறினன்' 'அவனெனை யாட்கொண் டருளினன்' என்னும் மூன்றடிகளானும், நிலமிசைத் தன்றிருவடிதோய வந்து

தம்மை யாண்டவன் சிவபெருமானே யெனத் தாம் தெளிந்த வாறு கூறினர்; இவற்ருலும் அடிகள் இறைவனல் நிலத்தின்மேல் நேரே அடிமை கொள்ளப்பட்ட சீர் இனிது புலப்படுதல் காண்க.

'குவளைக் கண்ணி கூறன்' என்பதும் 'அவளுந்தானும் உடனே காண்க' என்பதும் முழுமுதற் பொருள் அம்மையும் அப்பனுமாய் நின்ற முறையை உணர்த்திற்று. சிவமுஞ் சத்தியும் இருமுதற் பொருள்களாம் உண்மை இவ்வாற்ருல் நன்கு தெளியப்படும். இனிச் சிவமுஞ் சத்தியும் குணியுங் குணமுமாய் நிற்கும் ஒரு முதற் பொருளேயாம் என்பாரும் உளர். அது பொருந்தாது; என்னை? இறைவனை அறியாது மயங்கி நின்ற கடவுளர் முன் இறைவி வெளிப்பட்டுத் தோன்றி இறைவனை அறிவுறுத்தினளென்று கேநோப நிடதத்தின்கட் சொல்லப்படுதலானும், இறைவி இறைவனை நோக்கித் தவமியற்றினளெனவும், இறைவன் இறைவியை மணந்துகொண்டா னெனவுங் கூறும் பழைய வரலாறுகளெல்லாம் அவர் குணகுணிப் பொருள்களாயிற் பொருத்தமாதல் செல்லாமையானும், உலகின்கண் இருவேறு வகையவாய்க் காணப்படும் ஆண் பெண் வடிவங்கட்கு முதலாய் நிற்குஞ் சிவமுஞ் சத்தியுமாய இருவேறு அறிவுருவங்கள் இன்றியமையாது வேண்டப்படுதலானும் என்பது. அற்றேற், சிவமுஞ் சத்தியுங் குணிகுணங்கள் போல் வைத்து அறிவு நூல்கள் ஒரோவழிக் கூறுதல் என்னையெனின்; பண்பும் அதனின் வேறன்ருய் எண்ணப்படும் பண்பியும்போலச் சத்தி சிவங்களிரண்டும் அத்துணை நெருக்கமாய்ப் பிணைந்திருத்தல் பற்றி, அவ்வியைபினுக்கு ஒத்த வேருென்றனைக் காட்டலியலாது. பண்புக்கும் பண்பிக்கும் உளதாம் தற்கிழமை யியைபினையே அதற்கெடுத்து அவை காட்டாநிற்கும். அவ்வாறு காட்டுதல் கொண்டு அவை யிரண்டனையும் பண்பும் பண்பியுமாய்க் கோடல் பொருந்துமாறில்லை யென்க. இவ்வுண்மை தெரித்தற் பொருட்டன்றே ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவ

நாயனர் "அண்ணல்தாள், அத்துவிதமாதல் அருமறைகள் ஒன்றென்னு, தத்துவிதம் என்றறையும் ஆங்கு" என்று அருளிச் செய்ததூஉம் இருபொருட்கலவையே அத்துவித இயைபெனக் கூறப்படுதற்கு ஏற்பதாமன்றி, ஒன்றேயாம் பண்பும் பண்பியும் அங்ஙனம் அத்துவிதப் பெயரான் வழங்குதற்கு ஏலாமையும், அன்றி அங்ஙனம் வழங்கலுறின் அஃது ஏகான்மவாதங் கூறும் மாயாவாதி கோட்பாடாய் முடியுமாறும் நுணுகியறிந்து கொள்க. சத்தி சிவங்களிரண்டும் இருமுதற் பொருள்களென வுரைப்பின், உலகிற்கெல்லாம் ஒரு முழுமுதற் கடவுளென்பது போய், முதல்வர் இருவ ருளரெனப்பட்டு அநேகசுரவாதமாய் முடியுமாலெனின்; அற்றன்று, சிவம் ஒன்றே ஆண்மையும் அறிவும்மிக்கு எல்லாவற்றையுந் தன்னுள்ளடக்கி விரிந்து எங்கணும் நிறைந்து நிற்கும் தனி முழுமுதற்பொருளாம்; சத்தி பெண்மையும் அன்பும்மிக்கு அச்சிவத்தோ டிரண்டறக்கலந்து அதனுள் அடங்கி விரிந்து நிறைந்து நிற்ப தொரு முழுமுதற்பொருளாம்; இங்ஙனம் முதற் பொருள் இரண்டாயிருப்பினும், ஆண்டுஞ் சிவம் ஒன்றே சத்தியைத் தன்னுள்ளடக்கித் தனி முதன்மைப் பெரும்பொருளாய் நிற்குமாகலின் அஃது அநேகேசுரவாதமாதல் ஒருவாற்றானும் இல்லையென்க. இப்பெற்றியெல்லாம் சிவஞானபோத வாராய்ச்சியில் அம்மையப்பர் அத்துவிதவியைபு உரைக்கின்றுழி விரித்து விளக்கினும்; ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. ஈண்டு இன்னும் விரிப்பிற் பெருகுமென விரித்திலம்.

பரமா னந்தப் பழங்கடல் அதுவே
கருமா முகிலிற் றேன்றித்
திருவார் பெருந்துறை வரையில் ஏறித்
திருத்தகு மின்ஒளி திசைதிசை விரிய
ஐம்புலப் பந்தனை வாள்அர விரிய
வெந்துயர்க் கோடை மாத்தலை கரப்ப
நீடெழிற் றேன்றி வாள்ஒளி மிளிர

எந்தம் பிறவியிற் கோபம் மிகுத்து
முரசெறிந்து மாப்பெருங் கருணையின் முழங்கிப்
பூப்புரை அஞ்சலி காந்தள் காட்ட
எஞ்சா இன்அருள் நுண்டுளி கொள்ளச்
செஞ்சுடர் வெள்ளந் திசைதிசை தெவிட்ட. வரையுறக்
கேதக் குட்டங் கையற ஓங்கி
இருமுச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினை
நீர்தசை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணந்
தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடும்
அவப்பெருந் தாபம் நீங்கா தசைந்தன;
ஆயிடை வானப் பேரியாற் றகவயிற்
பாய்ந்தெழுந் தின்பப் பெருஞ்சுழி கொழித்துச்
சுழித்தெம் பந்தமாக் கரைபொரு தலைத்திடித்(து)
ஊழ்ஊழ் ஓங்கிய நங்கள்
இருவினை மாமரம் வேர்ப றித்தெழுந்
துருவ அருள்நீர் ஓட்டா அருவரைச்
சந்தின் வான்சிறை கட்டி மட்டவிழ்
வெறிமலர்க் குளவாய் கோலி நிறைஅகில்
மாப்புகைக் கரைசேர் வண்டுடைக் குளத்தின்
மீக்கொள மேன்மேல் மகிழ்தலின் நோக்கி
அருச்சனை வயலுள் அன்புவித் திட்டுத்
தொண்ட உழவர் ஆரத் தந்த
அண்டத் தரும்பெறல் மேகன் வாழ்க

(இறைவியும் இறைவனும் ஒருங்குகூடி நோக்கும்) பரம ஆனந்தப் பழங்கடல் அதுவே - மேலான இன்பப்பழங் கடலாகிய அதுவே, கருமா முகிலின் தோன்றி - கரிய பெரிய மேகம்போலத் தோன்றி, திருஆர் பெருந்துறை வரையில் ஏறி - அழகு நிறைந்த பெருந்துறையாகிய மலைமேல் ஏறி;

திருத்தகும் மின்ஒளி திசை திசை விரிய - பொலிவு பொருந்தும் மின்னல் ஒளியானது திக்குகடோறும் பரவ, ஐம்புலப் பந்தனை வாள் அரவு இரிய - ஐம்புல அவாவின் கட்டாகிய ஒளியினையுடைய பாம்புகள் கெட, வெம்துயர்க் கோடை மாத்தலை கரப்ப - வெம்மையாகிய துன்பத்தைச் செய்யும் வேனிற்காலம் தனது பெரிய தலையை ஒளித்துக் கொள்ள, நீடு எழில் தோன்றி வாள் ஒளி மிளிர - மிகுந்த அழகினையுடைய தோன்றிப்பூக்கள் ஒளி சிறந்து விளங்க, எம்தம் பிறவியின் கோபம் மிகுத்து - எம்முடைய அளவில்லாப் பிறவிகளைப்போல் இந்திரகோபப் பூச்சிகளை மிகுதியாய்த் தோற்றுவித்து, முரசு எறிந்து மாப்பெருங் கருணையின் முழங்கி - முரசு அடித்தால் ஒப்பப் பேர் அருளினால் முழக்கத்தினைச் செய்து, பூப்புரை அஞ்சலி காந்தள் காட்ட - தாமரைப்பூவின் கூம்பு தலையொப்ப அடியார் மேலே கூப்பிய கைகள் காந்தண் மலரைப்போல் தோன்றா நிற்க, எஞ்சா இன் அருள் நுண் துளி கொள்ள - குறையாத இனிய அருளாகிய சிறு துளிகள் விழாநிற்ப, செஞ்சுடர் வெள்ளம் திசை திசை தெவிட்ட - சிவந்த ஒளியினையுடைய வெள்ளமானது திக்குகடோறும் திரள, வரை உற - மலையையடைந்து, கேதக் குட்டம் கைஅற ஓங்கி - துன்பமாகிய குளம் தன்செய லற்றுப்போக உயர்ந்து, இருமுச் சமயத்து ஒரு பேய்த் தேரினை - அறுவகைச் சமயங்களாகிய ஒரு கானல் நீரினை, நீர்நசை தரவரும் நெடுங்கண் மான்கணம் - தண்ணீர்விடாய் மிகுதிப்பட நீரைத் தேடிவரும் பெரிய கண்களை உடைய மான்கூட்டம், தவப்பெரு வாயிடைப் பருகி - மிகப் பெரிய வாயினிடத்தே குடித்தும், தளர்வொடும் அவப்பெருந் தாபம் நீங்காது அசைந்தன ஆயிடை - தளர்ச்சியோடும் கேட்டினைச் செய்யும் பெரிய வெம்மை நீங்கப்பெறாது வருந்தினவாகிய அவ்விடத்தே. வானப்பேர் யாற்று அகவயின் பாய்ந்து எழுந்து - வானின் கண் உள்ள பெரிய யாற்றின் உள்ளிடத்திற் பாய்ந்து பின்னர் எழுச்சிபெற்று, இன்பப் பெருஞ்சுழி கொழித்துச் சுழித்து - இன்பமாகிய பெரிய சுழியினைத் தெள்ளிச் சுழித்

துக்கொண்டு சென்று, எம் பந்தம் மாக்கரை பொருது அலைத்து இடித்து - எமது கட்டாகிய பெரிய கரையினை முட்டி அலைத்து இடித்து, ஊழ் ஊழ் ஓங்கிய நங்கள் இருவினை மாமரம் வேர்பறித்து எழுந்து - முறை முறையே உயர்ந்த நம்முடைய இருவினைகளாகிய பெரிய மரத்தை வேரோடு பறித்து எழுந்து, உருவ அருள்நீர் ஓட்டா - அழகிய அருள் என்னும் நீரை ஓடச்செய்து, அருவரைச் சந்தின் வான்சிறை கட்டி - அரிய மலைகளில் வளர்ந்த சந்தன மரங்களால் பெரிய அணையைக் கட்டி, மட்டு அவிழ் வெறி மலர்க் குளவாய் கோலி - தேன் விரிகின்ற மணத்தினை யுடைய பூக்கள் நிறைந்த குளங்களின் இடத்தை வளைத்து, நிறை அகில் மாப்புகைக் கரைசேர் வண்டு உடைக் குளத்தின் மீக்கொள மேன்மேல் மகிழ்தலின் நோக்கி - நிறைந்த அகிலின் பெரிய புகையினையுடைய கரைகள் சேர்ந்த வண்டுகள் மொய்க்கும் குளங்களின் மேற்கொண்டுவர அதனை மேலும் மேலும் மகிழ்ச்சியோடும் உற்றுப் பார்த்து, அருச்சனை வயலுள் அன்புவித்து இட்டு - வழிபாடு என்னும் வயலினுள்ளே அன்பு என்னும் வித்தை இட்டு விளைத்து, தொண்ட உழவர் ஆரத்தந்த - தொண்டர்களாகிய உழவர்கள் உண்ணும்படியாகத் தந்த, அண்டத்து அரும் பெறல் மேகன்வாழ்க - அருள் வெளியின்கட் பெறுதற்கரிய மேகம்போல் விளங்குவோன் வாழ்க! என்றவாறு.

இறைவனும் இறைவியும் ஒருங்குகூடி உயிர்கட்குச் செய்யும் பொருள் பரமானந்தப் பழங்கடலாயிருத்தலின், மேலே 'குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க, அவளுந் தானும் உடனே காண்க' எனக் கூறியதனோடு அடுக்கப் 'பரமானந்தப் பழங்கட லதுவே' என்பதனை வைத்துரைத்தார்.

கடல்நீரின் ஒரு பகுதியே கருமுகிலாய்த் திரிபுறுதல் உலகின்கட் காண்டும்; மற்று இப்பேரானந்தப் பழங்கடலோ முழுதும் முகிலாய்த் திரிபுற்றது ஒரு வியப்பென்பார் 'அதுவே கருமா முகிலிற் றோன்றி' என்றார். கடல்நீரின் ஒரு சிறு பகுதி மட்டும் முகிலாய்த் திரிந்து மழையைப்

பொழியுங்கால், அது தன் அளவிற்கு ஏற்பவே நீரினைச் சொரிந்து பின்னர் இல்லையாம்: மற்றுக் கடல் முழுதுமே முகிலாய்த் திரிபுற்று நீரைச் சொரியப் புகுமாயின், அது தன் பேரளவிற்கேற்ப ஓவாது அதனைப் பொழியாநிற்கும். அதுபோல் எல்லை காணப்படாத பேரானந்தக் கடலே முகிலாய்ப் பொழியப்புகுமாயின் அஃது ஓவாது பொழியும் அருண் மழைக்கு ஓர் எல்லைகாண்டல் இயலாதெனக் கூறியவாறும்.

அப்பேரின்ப முகில் திருப்பெருந்துறைக்கட் குருவடி விற்றோன்றித் தமக்கருள் பொழிந்தமைபற்றி அடிகள் அதனை வரையாக உருவகப்படுத்தித் 'திருவார் பெருந் துறை வரையிலேறி' என்றருளிச் செய்தார்.

வான்முகில் மழைபெய்யுங்கால் மின்னொளி காலல் உலகின்கட் காணப்படுமாறுபோல அருண்மழை பொழியுங் கால் மின்போற் புலப்படுவது இதுவென்று அடிகள் கூறிற்றிலராலெனின்; அற்றன்று, கட்புலனாகாத அரு ளொளி தோன்றுங்கால் அதனோடியைந்து நிற்கும் விந்து வென்னும் மின்னொளி கட்புலனாயே விளங்கித் தோன்று மாதலால் அதனைத் 'திருத்தகு மின்னொளி' என அடிகள் விளங்கக் கூறினாரென்றே கொள்க.

இனி, மின்னொளிகண்டு பாம்புகள் அழியுமாறுபோல, அருளொளி மின்னின் முன்னும் ஐம்புல அவாக்களாகிய அரவுகள் கெட்டொழியு மென்றார். மின்னும் இடியுந் தோன்ற அரவுகள் இறக்குமென்பது "அஞ்சு வருமரபின் வெஞ்சினப் புயலேறு, அணங்குடை அரவின் அருந்தலை துமிய" என்னும் புறப்பாட்டினும் * "மேகம் பாப்பினம் பதைப்ப மின்னி" என்னுஞ் சிந்தாமணியினும்† கண்டு கொள்க.

'பந்தனை' பந்தநம் என்னும் வடசொற்றிரிபு. ஐம்புல அவாக்களும் உயிர்களைக் கட்டிப் பிறவிக்கட் செலுத்தலின்,

* புறநானூறு, உகக. † சீவகசிந்தாமணி, ௬0எக.

அவை தம்மைப் 'பந்தனை' எனக் கூறினர். அழகிய தோற்றத்தினவாயினும் நஞ்சு வுடையவாய்த் தம்மை யணுகினரைக் கொல்லும் நச்சரவுகள் போல, ஐம்புல அவாக்களும் இன்பந்தருவனபோற் றோன்றினும் துன்ப முடையவாய்த் தம்மையுடையாரைப் பிறவிக்கட் செலுத்துத லின் இவை அவற்றோடு ஒப்பிக்கப்பட்டன.

ஈண்டுப் 'புலம்' புலங்கள்மேற் செல்லும் அவாக் களுக்கு ஆயின. இஃது ஆகுபெயர்.

இரிய - கெட ; இப்பொருட்டாதல் "இகல் இரிய" என்பதன்* உரையிற் காண்க. கார்காலந் தோன்றிய வுடன் வேனிற்கால வெட்பம் முற்றும் மறைதல்பற்றி 'வெந்துயர்க் கோடை மாத்தலை கரப்ப' என்றார். ஈண்டு அருண்மழைக்கு முன் மறைவது பிறவித் துன்பமாகிய கோடையே யாம் என்க.

'தோன்றி' செங்காந்தள் என்பர் திவாகரத்தில்; இது கார்காலத்திற் பூக்கும் என்பது "தோடார் தோன்றி குருதி பூப்ப" என்னும் முல்லைப்பாட்டினால் அறியப்படும். இது மிகச் சிவந்த பூக்களை யுடையது. குருவடிவிற் றோன்றிய இறைவன் அஞ்சேல் என்று தூக்கிய திருக் கையை அடிகள் ஈண்டுத் தோன்றி மலர் எனக் கூறினர் போலும்.

பட்டுப்போன்ற மெல்லிய உடம்பும் அதன்கண் மிகச் சிவந்த நிறமும் வாய்ந்த இந்திரகோப மென்னுந் தம்பலப் பூச்சிகள் கார்காலத்தில் நிலத்தின்கட் டோன்றுதல் இயல்பாகலின், அவற்றையும் அடிகள் ஈண்டுக் குறித் தருளினர். அடியார் முன்னெடுத்துப் போந்த எண்ணி றந்த பிறவிகளே ஈண்டு இந்திரகோபம் எனப்பட்டன.

கார் காலத்து முகில் முரசின் அதிர்ச்சிபோல் முழங் குதலின் 'மூச்செறிந்து முழங்கி' என்றார். அருண்மழையின் முழக்கமாவது நாததத்துவத்தின் ஒலியேயாம் ; மேலே

* புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ௬, ௧௪.

"நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்க" என்று அருளிச் செய்ததூஉங் காண்க.

காந்தளுங் கார்காலத்துப் பூவாதலின் 'பூப்புரை அஞ்சலி காந்தள் காட்ட' என்றார்; ஈண்டு அருண் மழையிற் காந்தளாவது அடியார் கூப்பும் கைகளேயாம்.

இனி, அடிகட்குப் புலப்பட்டுத் தோன்றிய அருளே அம்முகிலிற்றோன்றிய நுண்ணிய மழைத்துளிகளாகச் சொல்லப்பட்டது.

இவ் வருண்முகிலிற்றோன்றிய வெள்ளமானது எத் திசையிலுள்ள எவ்வுயிர்கட்குந் தானே சென்று பயன் படுதலிற் 'செஞ்சுடர் வெள்ளந் திசை திசை தெவிட்ட' என்றார்.

தெவிட்ட - திரள: இச்சொல் இப்பொருட்டாதலை "மான்கணம் மரமுதற்றெவிட்ட" என்புழிக் காண்க.

'கேதக்குட்டம் கையற ஓங்கி' என்பது மழை வெள்ளம் பெருகாவழித் தனித்தனியே நின்று விலங்கு களையும் ஆட்களையுந் தங்கண் வீழ்த்தி மடிவித்த குட்டங் கள் அவ்வெள்ளம் பெருகியவழி எல்லாம் அவ்வெள்ளத் தின்கண் அமிழ்ந்தித் தஞ்செயலற்றுப் போதல்போல' உயிர்களை வருத்திவரும் துன்பமாகிய குட்டங்களும் அருள் வெள்ளம் பெருகியவழி அதன்கண் ஆழ்ந்து தஞ் செய லற்றுப் போமென்று உணர்த்தியபடியாம்.

கேதம் - துன்பம்: குட்டம் - வாவி; இச்சொற்கள் இப்பொருள்படுதலைத் திவாகரத்துட் காண்க.

கையறுதல் - செயலறுதல்: "மையன் மாலையாங் கையறு பிணைய" என்றார் புறத்திலும்.†

'இருமுச்சமயத் தொரு பேய்த் தேரினை, நீர்நசை தரவரும் நெடுங்கண் மான்கணந், தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடும், அவப் பெருந்தாபம் நீங்கா தசைந்தன'

---

* குறிஞ்சிப் பாட்டு- உகஉ. † புறநானூறு, கஎ.

என்பது நீர் வேட்கையான் நாவறண்டு தண்புனலைத் தேடிவரும் மான்மந்தைகள் உண்மையான நீரினைப் பெறுமல் வேனில் வெப்பத்தால் நீர்போற்றேன்றும் கானல் நீரினைப் பருகுதற்கு விரைந்து சென்று நீரினைப் பெறுமல் எய்த்தல்போல, அறுவகைச் சமயத்தில் நின்றோரும் அவைதம்மால் நுவலப்படும் உண்மையல்லாத வீடுபேற்றின்பத்தினைப் பெறவிழைந்து தம்வாழ்நாள் முடியுங்காறும் முயன்று முயன்று பொய்த்தோற்றமாய் ஒழிந்த அவ்வின்பத்தினைப் பெறுமல் இறுதியில் எல்லையற்ற துன்பத்தினை உழக்குமாறு அருளியதாம்.

அடிகள் குறிப்பிட்ட அறுவகைச் சமயங்களாவன இவை என்பதை மேலே விரித்துக் காட்டினும்.

வறட்சியால் வாய்திறந்தபடியே யிருத்தலின் 'தவப் பெருவாய்' என்றார். 'தவ' மிகுதிப்பொருளை உணர்த்தும் ஓர் உரிச்சொல்.

அவம்-கேடு; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் "அவஞ் செய்வா ராசையுட்பட்டு" என்பதனுரையிற்* காண்க.

'தாபம்' விடாய் எனப் பொருள்படும் ஒரு வடசொல்.

அசைதல் - வருந்துதல். "களனுழந் தசைஇய" என் புழியும்† இப்பொருட்டாதல் கண்க.

அவ்வாறு அறுவகைச் சமயத்துட்பட்டோரும் உண்மையான வீடுபேற்றின்பத்தினையும், அது தரும் ஒரு முழுமுதற் கடவுளையும் அறியாது மயங்கி நிற்ப, தன்னை அடைந்த மெய்யன்பர்க்குத் தன் அருட்பெருக்கினையும் தந்து தனது உணமை நிலையினையும் இறைவன் புலப்படுத்தும் முறை 'ஆயிடை வானப் பேரியாற்று' என்பது துவங்கிக் 'குளத்தின் மீக்கொள' என்பதுகாறுங் கூறியருளினர்.

அ இடை என்னும் இரு சொற்களில் முதல் நின்ற அகரச் சுட்டு ஆ என நீண்டது; இவ்வாறு சுட்டு நீளுதல்

* திருக்குறள், உசுசு. † புறநானூற, கஎ.

"நீடவருதலுஞ் செய்யுளுள் உரித்தே" என்பதனாற் காண்க.*

அ இடை - அவ் இடம்.

'வானப் பேரியாற் றகவயிற் பாய்ந்தெழுந்து' என்பது வானின்கண் நுண்ணியவடிவில் நின்ற நீராவியினூடே குளிருங் கால் உருவி வீசிய அளவானே, அஃது உறைந்து மழைத் துளிகளாய்க் கீழ்விழுதல்போல, இறைவனும் தனது அறிவு வெளியினூடே நிறைந்த அருளாவியிற் றோய்ந்து அதனைத் தன்னடியார்க்குப் புலப்படப் பொழியு மாற்றினை உணர்த்தியபடியாம்.

அகம் - உள், வயின் - இடம்.

கொழித்தல் - தெள்ளுதல்; "நன் பொன்மணி நிறங் கிளரப்பொன் கொழியா" என்றார் திருமுருகாற்றுப்படை யினும்.

'இன்பப் பெருஞ்சுழி கொழித்த' லாவது யாற்றின்கண் நீர் மிகப் பெருகிய வளவானே அஃது ஆழம் மிகுதியும் உடைத்தாய்ச் சுழித்துச் செல்லுதல் போலப், பேரின்பம் பெருகிய வளவானே தூயவுயிர்கள் எல்லாவற்றையுந் தன்னகப்படுத்தி இயங்குவதாகும்.

வெள்ளப் பெருக்கினாற் றாக்குண்டு கரைகள் இடிதல் போலப் பேரின்பப் பெருக்காலும் பந்தம் என்னும் மலக் கட்டுச் சிதையும் என்பார் 'பந்த மாக்கரை பொருதலைத்து இடித்து' என்றருளிச் செய்தார்.

பொருதல் - முட்டுதல்; "விண்பொரு புகழ்" என்றார் புறத்தினும்.†

ஊழ்-முறை; இப்பொருட்டாதல் "ஊழ் ஊழ் முயங்குங் காலே" என்பதன் உரையிற் காண்க.‡

---

* தொல்காப்பியம். எழுத்து. உ0அ † புறநானூறு, கக

‡ புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, கக, உ.

பெருவெள்ளம் பெருகினல் அஃது ஓடும் வழியிடையே நின்ற மரங்களை வேரோடும் பெயர்த்துக்கொண்டு செல்லுதல் போலப், பேரின்பப் பெருக்கும் உயிர்களுள்ளத்திற் பெருகுங்கால் ஆண்டு நின்ற இருவினைகளை அடியோடு பெயர்த்தெறியுமாதலின் 'இருவினை மாமரம் வேர் பறித்தெழுந்து' என்றருளினர்.

'உருவ அருணீர் ஒட்டா' என்பது பேரின்பமும் பேரருளும் இறைவற்குரிய பண்புகளாகலின், அவன் உயிர்கட்கு இன்பத்தினைத் தருதல் அவர்மாட்டு வைத்த அருள் பற்றியேயாம்; ஆகவே அவ்வின்பத்திற்கு முன் இறைவன் அருளினைச் செலுத்துதல் அறிவித்தபடியாயிற்று. 'அருள் நீர்' அருள் நீர்மையென மற்றொரு பொருளுமுரைத்துக்கொள்க.

உருவ - அழகிய; "உருவக் குதிரை மழவ ரோட்டிய" என்புழிப்போல உரு என்னும் உரிச்சொல் ஒரோவழி வடிவழகையும் உணர்த்துமென்பர் நச்சினர்க்கினியர்.*

'அருவரைச் சந்தின் வான் சிறை கட்டி' என்பது நிலை திரியாத மலைகளில் வளர்ந்த சந்தன மரங்களால் அணை கட்டி வெள்ளப் பெருக்குத் தானே தனக்கொரு தடையினை ஆக்கிக் கொள்ளுதல்போலப் பேரின்பப் பெருக்கும் நிலை திரியாத இயல்பினையுடைய தூயவுள்ளத்தின்கட் டடைப் பட்டு நிற்குமெனக் கூறினர். "நிலையிற் றிரியா தடங்கியான் றோற்றம், மலையினும் மாணப் பெரிது" என்பவாகலின், இறைவன்மாட்டுச் செலுத்தும் அன்பின்கண் ஈடுபட்டு நின்று, அந்நிலையினின் றுஞ் சிறிதும் பெயராத மெய்யடியார் இயற்கை, நிலை திரியாத மலையினியற்கையை ஒப்பதாயிற்று. மலையின்கண் வளர்ந்த சந்தனமரம் திட்பமும் தூய்மையும் நறுமணமும் உடையதாதல் போல, மெய்யடியார் உள்ளமும் திட்பம் தூய்மை நறுமணம் என்னும் இவ்வியல்புகள் உடைத்தாம் ஆகவே, இறைவனருளிய

---

* தொல்காப்பியம், சொல், கூ0உ. திருக்குறள், கஉச.

பேரின்ப வெள்ளம் மெய்யடியார் உள்ளத்தளவிற் றடைப் பட்டு நிற்குமென்று அறியற்பாற்று.

இனி 'அருவரைச்சந்து' என்பதற்கு அரிய மலையின் கண் உள்ள பிளவு என்று உரைப்பாரும் உளர்; அப்பொருள் சிறவாமை கண்டுகொள்க.

'மட்டவிழ் வெறிமலர்க் குளவாய் கோலி' என்பது வெள்ளம் பெருகிச்சென்று குளங்களை வளைத்தல் போலப், பேரின்பமும் மெய்யன்பர் உள்ளங்களாகிய வாவிகளை வளைக்குமென உணர்த்தியபடியாம்.

கோலல் - வளைத்தல்; "அச்சிரக் காலார்த் தணிமழை கோலின்றே" என்புழியும்* இப்பொருட்டாதல் காண்க.

'நிறை அகில் மாப்புகைக் கரைசேர் வண்டுடைக் குளத்தின் மீக்கொள' என்பது புது வெள்ளத்தால் நிறைந்த குளங்களிலே மாதரார் தலைமுழுகிக் கரையேறி அதன்கட் டமது கூந்தலின் ஈரம் புலர்த்துதல் வேண்டி அகில் புகைத்தல் போலப், பேரின்ப வெள்ளம் நிறையப் பெற்ற தமது உள்ளத்திற் றோய்ந்தெழுந்த நினைவினையே மெய்யடியார் நோக்கியபடியா யிருப்பாரென அறிவித்தவா றுயிற்று. நீரிற்றோய்ந்த கூந்தல் மாசு நீங்கித் தூயதாதல் போல, இன்பத்திற் றோய்ந்த நினைவும் மலமாசு நீங்கித் தூய தாம் எனபதூஉம் உய்த்துணரற் பாற்று.

'மீக்கொள' என்பதுகாறும் 'அதுவே' என்பதன் வினை. ஆனந்தப்பழங்கடல் அது முகிலிற்றோன்றி, வரையில் ஏறி, மின்னொளி விரிய, வாளரவு இரியக், கோடை தலைகரப்பத், தோன்றி ஒளிமிளிரக், கோபம் மிகுத்து, முரசு எறிந்து, கருணையின் முழங்கி, அஞ்சலி காந்தள் காட்ட, அருள் நுண் துளிகொள்ள, வெள்ளந் தெவிட்டக், குட்டங் கையற ஓங்கிப் பேய்த்தேரினை மான்கணம் பருகித் தாபம் நீங்காது அசைந்தன ஆயிடை, யாற்று அகவயிற் பாய்ந் தெழுந்து சுழிகொழித்துச் சுழித்து, எம் பந்தக் கரை

---

* பரிபாடல், கஅ.

பொருது அலைத்து இடித்து, இருவினை மாமரம் வேர்பறித் தெழுந்து, அருள் நீர் ஓட்டா, வரைச்சந்தின் சிறைகட்டிக், குளவாய் கோலி, வண்டுடைக் குளத்தின் மீக்கொள என வினைமுடிவு செய்க.

'மகிழ்தலின் நோக்கி' என்பதில் நோக்கி என்னும் வினைக்கு முதல் 'தொண்ட உழவர்' என்பதாம்.

தொண்டராகிய உழவர் அங்ஙனம் போந்த இன்ப வெள்ளத்தினைத் தமது வழிபாடாகிய வயலுள் நிரப்பித் தமது பேரன்பாகிய வித்தினை அதன்கண் விதைத்து அதன் பயனான சிவபோகத்தினை நுகருமாறு இறைவன் செய்த அருட்டிறத்தை விரித்தெடுத் தருளிச் செய்தா ரென்க.

அண்டம் - வெளி ; இங்கது அருள்வெளியினை உணர்த்தா நின்றது. இச்சொல் வான்வெளியினை யுணர்த்தல் திவாகரத்துட் காண்க.

கருப்பணக் கச்சைக் கடவுள் வாழ்க !
அருந்தவர்க் கருளும் ஆதி வாழ்க !
அச்சந் தவிர்த்த சேவகன் வாழ்க !
நிச்சலும் ஈர்த்தாட் கொள்வோன் வாழ்க !
௧௦௦ சூழ்இருந் துன்பம் துடைப்போன் வாழ்க !
எய்தினர்க் காரமுது அளிப்போன் வாழ்க !
கூர்இருட் கூத்தொடு குனிப்போன் வாழ்க !
பேரமைத் தோளி காதலன் வாழ்க !
ஏதிலர்க் கேதில்எம் இறைவன் வாழ்க !
௧௦௫ காதலர்க் கெய்ப்பினில் வைப்பு வாழ்க !

கரும்பணக் கச்சைக் கடவுள் வாழ்க - கரிய படத்தினை யுடைய பாம்பை அரைக்கச்சையாக அணிந்த கடவுள் வாழ்க, அருந்தவர்க்கு அருளும் ஆதி வாழ்க - அரிய தவத்தை முடித்தவர்கட்கு அருள்செய்யும் முதல்வன்

வாழ்க, அச்சம் தவிர்த்த சேவகன் வாழ்க - அச்சத்தை நீக்கிய போர்வீரன் வாழ்க, நிச்சலும் ஈர்த்து ஆட்கொள்வோன் வாழ்க - எப்போதும் வலிந்திழுத்து அடிமைகொள்வோன் வாழ்க, சூழ்இருந் துன்பம் துடைப்போன் வாழ்க - உயிரை வந்து சூழும் பெரிய வினைத்துன்பத்தைப் பற்றறத் தீர்ப்பவன் வாழ்க, எய்தினர்க்கு ஆர்அமுது அளிப்போன் வாழ்க - தன்னை வந்து அடைந்தார்க்கு அரிய அமுதினைக் கொடுப்பவன் வாழ்க, கூர்இருள் கூத்தொடு குனிப்போன் வாழ்க - மிக்க இருளின்கண் இயற்றுங் கூத்துடன் குனிந்தாடுவோன் வாழ்க, பேர்அமைத் தோளி காதலன் வாழ்க - பெரிய மூங்கிலை யொத்த தோளினையுடைய உமைப்பிராட்டியாரின் கணவன் வாழ்க, ஏதிலர்க்கு ஏதுஇல் எம் இறைவன் வாழ்க - அன்பால் இயைபு உறுதவர்க்கு இயைபில்லாதவனுன எம் இறைவன் வாழ்க, காதலர்க்கு எய்ப்பினில் வைப்பு வாழ்க - அன்பராயினுர்க்கு இளைப்பின்கட் பயன்படச் சேர்த்துவைத்த பொருள்போல்வான் வாழ்க என்றவாறு.

'பணம்' அரவின்படம் எனப் பொருள்படுவதொரு வடசொல்; அஃது ஈண்டுச் சினையாகுபெயராய்ப் பாம்பினை உணர்த்தாநின்றது. இறைவற்குப் பாம்பு ஓர் அரைக்கச்சையாம் என்றது; இறைவன் உலகங்களைத் தோற்றுவிப்பான் வேண்டிச் சுத்தமாயையைக் கலக்க, ஆண்டு அதன்கட் பாம்பு மண்டலித்தாற்போலுஞ் சுழல் சுழலான ஓர் இயக்கம் உண்டாம்; அவ்வியக்கம் இறைவனையே ஒரு பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு நடைபெறுதலின் அஃது அதற்கு அரைக்கச்சுப் போலாம் என்று உணர்த்தியபடியாம்.

கச்சை—அரைப்பட்டிகை; திவாகரம்.

'அச்சந் தவிர்த்த சேவகன்' என்பது பாண்டியன் கொண்ட அச்சந்தீர்த்தற்பொருட்டு இறைவன் போர்க் களத்தே போர் வீரனுய்த் தோன்றியபடியை அறிவித்தது; அவ்வரலாறு மேலே காட்டினும், ஆண்டுக் கண்டுகொள்க.

சேவகன் - போர்வீரன்.

'நிச்சல்' என்பது நித்யம் என்னும் வடசொற்றிரிபு.

அன்பராயினுரைப் பதம் அறிந்துவந்து வலிந்திழுத்து ஆட்கொள்ளும் அருளுடையான் என்ப துணர்த்துவார் 'ஈர்த்தாட்கொள்வோன்' என்றும், அங்ஙனம் அருள் செய்வதும் ஒரு காலத்தன்றி எக்காலத்துமா மென்பார் 'நிச்சலும்' என்றும் அருளிச் செய்தார்.

மேலைப் பிறவிகளிற் செய்த தீவினைகள் அவை செய் தானை அவனறியாமலே வந்து இப்பிறவிக்கட் சூழ்ந்து கொண்டு துன்பந்தருதலிற் 'சூழ் இருந் துன்பம்' என்றரு ளிச்செய்தார்; இக்கருத்துப்,

"பல்லாவுள் உய்த்து விடினுங் குழக்கன்று
வல்லதாந் தாய்நாடிக் கோடலைத்—தொல்லைப்
பழவினையும் அன்ன தகைத்தே தற்சேர்ந்த
கிழவனை நாடிக் கொளற்கு"

என்னும் பழைய நாலடியார் செய்யுளினுங் காண்க.

'ஆர் அமுது' அரிய அமுது; அருமை என்னும் பண்புப் பெயர் ஆர் எனத் திரிந்தது; ஈண்டு அரிய அமுதாவது தனது திருவடிப் பேரின்பமேயா மென்க.

'கூரிருட் கூத்தொடு குனிப்போன்' என்றது உயிர்கள் தம் அறிவு செயல் வேட்கைகள் ஒடுங்கிக் கேவல நிலையில் ஆணவ வல்லிருளில் இடையிடையே அழுந்திக் கிடக்குங் காலத்தும், இறைவன் அவர்பொருட்டுச் செய்யும் ஐந் தொழிற் கூத்தை ஓவாது இயற்றுவான் என்பதை அறி வித்த வாறும்; மேலும், "நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடு நாதனே" என்றளிச்செய்தார்.

குனித்தல் - வளைந்தாடுதல்; 'குனிவு' வளைவுப் பொருட்டாதல் "குனிகொள்பாக வெண்மதி" என்புழிக்* காண்க. கூத்தொடு குனித்தலாவது நிமிர்ந்தாடுதற் கிடையே வளைந்தாடுதல்.

---

* சீவகசிந்தாமணி, எ0௪.

அமை - மூங்கில்; இது பிராட்டியாரின் தோளுக்கு உவமம்.

ஏதிலர் - இயைபில்லாதவர், 'ஏது' இயைபு எனப் பொருள் படுதலை "ஏதில் பிணம்" என்பதற்கு* "இயை பில்லாததொரு பிணம்" எனப் பரிமேலழகியார் உரை கூறிய வாற்றாற் காண்க. தன்பால் அன்பால் இயைபுறுதாரைத் தானும் இயைவதின்றி இறைவன் அகன்றுநிற்பான் என்றவாறாயிற்று. அற்றேல், யாண்டும் நிறைந்து நிற்கும் இறைவன் ஏதிலர்பால் இலனும் என்று உரைப்பின் அஃதவற்கு இழுக்காமா லெனின்: அற்றன்று, அன்பால் விரிந்த உள்ளத்தில் முறுக்கவிழ்ந்த மலரின் மணம் போன்றும், அஃதின்றிக் குவிந்த உள்ளத்துள் முகையுள் மணம் போன்றும் இருப்பனுகலின், ஏதிலர்பாற் புலப் படாது நிற்றல் பற்றி அங்ஙனங் கூறுதல் பொருந்தாது.

காதலர் - பேரன்பு உடையோர். காதலாவது அன் பின் முதிர்ச்சி.

எய்ப்பு - இளைப்பு; இப்பொருட்டாதல் "எய்த்த மெய் யேன் எய்யேனுகி" என்புழியும் † காண்க.

வறுமையால் நலிந்து நாளைக்கு என்செய்வேம் என்றி ருப்பார்க்குச் சடுதியிற் கிடைத்த புதையற்பொருள் அவ ரது வறுமை தீர்த்து அவர்க்கு வேண்டுவவெல்லாம் அளித்தல்போல, இருவினை யெச்சத்தால் நலிந்து போதரும் அன்பர்க்கு அவ்வெச்சத்தையுந் தொலைத்துத் தனது பேரின்பப் பெருஞ் செல்வத்தை வழங்குதலின் இறைவனை "எய்ப்பினில் வைப்பு" என்றருளிச் செய்தார்.

கேவலத்தில் இறைவன் கூத்தியற்றுங்கால், ஆண்டு அவனோடு உடனிருந்து அதனைக் காண்பாள் உமைப் பிராட்டியே யாகலிற் 'கூரிருட் கூத்தொடு குனிப்போன்' என்பதனை அடுக்கப் 'பேரமைத் தோளி காதலன்' என்பதனை வைத்தோதினர். கேவலத்தில் இறைவன்

---

* திருக்குறள், ௯௧௨. † பொருநராற்றுப்படை, ௬௮.

ஆடுங் கூத்தை இறைவி ஒருத்தியே உடனிருந்து காண்பா ளென்பதற்குப் பண்டைக் காலத்ததாகிய கலித்தொகையுட் போந்த,

"பாணியுந் தூக்குஞ் சீரும் என்றிவை
மாணிழை அரிவை காப்ப
ஆணமில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை யாடி"

என்னுஞ் சுரிதகப் பாட்டுச் *சான்றாதல் காண்க.

இனி ஏதிலர்க்கு எட்டாமல் அகன்றுநிற்ப னாயினுங், காதலர்க்கு அணுக்கனாய் உற்றுழி யுதவுவான் என்பது தெரிப்பார் அவ்விரண்டனையும் ஒருங்குவைத் துரைத் தருளினா ரென்க.

நச்சர வாட்டிய நம்பன் போற்றி
பிச்செமை ஏற்றிய பெரியோன் போற்றி
நீற்றொடு தோற்ற வல்லோன் போற்றி, நாற்றிசை
நடப்பன நடாஅய்க் கிடப்பன கிடாஅய்
நிற்பன நிறீஇச்
சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன்
உள்ளத் துணர்ச்சியிற் கொள்ளவும் படாஅன்
கண்முதற் புலனாற் காட்சியும் இல்லோன்
விண்முதற் பூதம் வெளிப்பட வகுத்தோன்
பூவின் நாற்றம் போன்றுயர்ந் தெங்கும்
ஒழிவற நிறைந்து மேவிய பெருமை
இன்றெனக் கெளிவந் தருளி
அழிதரும் ஆக்கை ஒழியச்செய்த ஒண்பொருள்
இன்றெனக் கெளிவந் திருந்தனன் போற்றி
அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன் போற்றி
ஊற்றிருந் துள்ளங் களிப்போன் போற்றி

---

* கலித்தொகை, கடவுள் வாழ்த்து.

ஆற்ரு இன்பம் அலர்ந்தலை செய்யப்
போற்ரு ஆக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன் ;

நச்சு அரவு ஆட்டிய நம்பன் போற்றி - நஞ்சினையுடைய பாம்பை ஆட்டிய நம்பெருமானுக்கு வணக்கம், பிச்சு எமை ஏற்றிய பெரியோன் போற்றி - (என்பதை எமைப் பிச்சு ஏற்றிய பெரியோன் போற்றி என மாற்றி) எமக்கு மயக்கத்தினை ஏறச் செய்த பெரியவனுக்கு வணக்கம் எனப் பொருளுரைக்க, நீற்ருேடு தோற்ற வல்லோன் போற்றி - திருநீற்ருெடு வடிவு தோற்ற வல்லவனுக்கு வணக்கம், நால்திசை நடப்பன நடாஅய் - நான்கு திக்கினுள்ளும் நடப்பனவற்றை நடக்கச்செய்து, கிடப்பன கிடாஅய் - கிடப்பனவற்றைக் கிடக்கச்செய்து, நிற்பன நிறீஇ - நிற்பனவற்றை நிற்கச்செய்து, சொல்பதம் கடந்த தொல்லோன் - இங்ஙனமெல்லாம் எல்லாவற்றையும் இயக்கினும் தான் சொல்லின் தரத்தையுங் கடந்த பழையவன், உள்ளத்து உணர்ச்சியில் கொள்ளவும் படாஅன் - மனத்தினது உணர்விஞற் பற்றவும் படாதவன்; கண்முதற் புலஞல் காட்சியும் இல்லோன் - கண்முதலாய பொறியுணர்விஞற் காணப்படுதலும் இல்லாதவன், விண்முதற் பூதம் வெளிப்பட வகுத்தோன் - வான் முதலான ஐம்பெரும் பொருள்களும் உண்டாகுமாறு படைத்தவன், பூவின் நாற்றம் போன்று உயர்ந்து எங்கும் ஒழிவு அற நிறைந்து மேவிய பெருமை இன்று எனக்கு எளிவந்து அருளி அழி தரும் ஆக்கை ஒழியச்செய்த ஒண்பொருள் - மலரினின்றும் எழுந்து பரம்பிய மணம்போல ஓங்கி எங்கும் தான் இல்லாத இடம் இல்லையாம்படி நிறைந்து பொருந்திய தனது பெருந்தன்மையை இந்நாளில் ஒன்றுக்கும் பற்ருத அடியனேனுக்கும் எளிதாக வந்து அருள் செய்து அழிந்துபோம் இவ்வுடம்பு நீங்குமாறு செய்த ஒள்ளிய பொருளாவான், இன்று எனக்கு எளிவந்து இருந்தனன் போற்றி - இந்நாளில் அடியனேனிடத்தும் எளிதாக வந்து இருந்தவனுக்கு வணக்கம் ; அளிதரும்

ஆக்கை செய்தோன் போற்றி - அன்பால் உருகும் உடம் பிணை அடியேற்கு அருள்செய்தவனுக்கு வணக்கம், ஊற்று இருந்து உள்ளம் களிப்போன் போற்றி - நீர் ஊற்றுப்போ லிருந்து என் உள்ளத்தைக் களிக்கச் செய்வோனுக்கு வணக்கம், ஆற்ரு இன்பம் அலர்ந்து அலைசெய்யப் போற்ரு ஆக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன் - பொறுத்தற்கரிய இன்பவெள்ளம் விரிந்து அலையினை எழுப்ப அதனைப் பேணமாட்டாத உடம்பைத் தாங்குதலை விரும்பேன் என்றவாறு.

'நஞ்சு அரவு' என்னுந் தொடர்மொழி 'மெல்லொற் றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற் றெல்லாம், வல்லொற் றிறுதிக் கிளையொற் ருகும்', என்பதனல்* 'நச்சரவு' என் ருயிற்று.

'நச்சரவு ஆட்டிய நம்பன்' என்பது மணஞ்செய்து கொள்ளும்பொருட்டுத் தன் மனக்கினிய காதலியை அழைத் துச் சென்ற ஒருவன் திருப்புறம்பயம் என்னும் ஊர்க்கு வருகையில் அரவுதீண்டி இறக்க, அதுகண்டு அவன்றன் இளங்காதலி உளம் பெரிதுங் கலங்கி இறைவனை நினைந் துருகி அழ, ஐயன் அவட்கு இரங்கி ஒரு பாம்பாட்டியாய் அங்குப் போந்து பாம்பினை ஆட்டி அவற்கு அந்நஞ்சினைத் தீர்த்து அவனை உயிர்பெற்றெழச் செய்தமையினைக் குறிப்பது. திருப்புறம்பயத்தில் அரவின்நஞ்சு தீர்த்தவன் சிவபிரானேயாக, இஃதறியாத திருவிளையாடற் புராண ஆசிரியர் இருவரும் அதனைத் திருஞானசம்பந்தப் பெரு மான்மே லேற்றி இழுக்கினர், திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் அரவின் நஞ்சு தீர்த்தது திருமருகலிற் போந்த காதலர் வேறிருவரில் ஒருவற்கேயாம்.

'நம்பன்' என்னுஞ் சொல் நம்பி என்னுஞ் சொற்போல நம் என்னும் முதனிலையிற் ரேன்றி உயர்வுப் பொருளைத் தருவது. உரையாசிரியர் நச்சினர்க்கினியரும் "நம்பி நம்

---

* தொல்காப்பியம், எழுத்து, சகச.

முதனிலையாக நமக்கு இன்னுனென்னும் பொருள்பட வருவதோர் உயர்ச்சிச்சொல்'' என்பர். *

'பிச்செமை ஏற்றிய பெரியோன்' என்றது பிறிது எந்நினைவுமின்றி இறைவனது அருட்டிறம் ஒன்றனையே நினைந்திருக்குமாறு தம்மைச் செய்தமை தெரிவித்தவாறும்.

'பிச்சு' பித்த என்னும் வடசொற் றிரிபு.

காணவுங் கருதவும் படாத தனது அருளுருவினைக் காணவுங் கருதவு மாம்படி அத்துணை எளிதாக்கித் தோன்றச் செய்தல் பெரியதொரு வல்லமையா மென்பார், 'நீற்றொடு தோற்றவல்லோன்' என்றார்.

அரவினை ஆட்டி அதன் நஞ்சை இறக்குவோன், பின்னர்ப் பித்தாகிய நஞ்சை எனக்கு ஏறச்செய்தது ஒரு வியப்பென்பார் அவ்விரண்டனையும் ஒருங்குவைத்தோதி, அதன்பின் அவனது அளவி லாற்றலுக்கு ஓர் அடையாளமாக அவன் தனது அருளுருவினைத் தங் கட்புலனெதிரே தோற்றுவித்தமை சிறந்தெடுத்துக் கூறி, அதன் பின்னர்ப் பொதுவாக அவனது பேராற்றற்கு அடையாளமாக ஆண்டாண்டு நடைபெறுவனவற்றை அருளிச் செய்தார்.

'நடாஅய்' 'கிடாஅய்' என்னும் அளபெடைகள் செய்யுளிசை நிறைத்தற்கும், 'நிறீஇ' என்பது அதனோடு சொல்லிசை நிறைத்தற்கும் வந்தன; இவ்விருவகையும்,

"பாலாற் கழீஇப் பலநாள் உணக்கினும்
வாலிதாம் பக்கம் இருந்தைக் கிருந்தன்று
கோலாற் கடாஅய்க் குறினும் புகலொல்லா
நோலா உடம்பிற் கறிவு''

என்னும் நாலடியார் செய்யுளிற் போந்தமை காண்க.

பதம் - தரம்; இச்சொல் இப்பொருட்டாதலை மேலே விளக்கினும்.

---

* சீவகசிந்தாமணி, ௧௩0௬.

புலன் - பொறியுணர்ச்சி; ஐம்பொறிகள்: மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்பன; ஐம்புலன்கள்: சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்பன.

விண்முதற்பூதம்: வான் வளி தீ நீர் மண் என்பன.

மலரின்கண் எழுந்த நறுமணம் தான் நிரம்புமிடனெல்லாம் தான் உண்டென்பதனைப் பிறர்க் கறிவித்தலேயன்றித் தனது இனிமையால் அவர்க்கு இன்பத்தினையுந் தருதல்போல, இறைவனுந் தான் நிறைந்திருக்கும் இடங்களினும் உயிர்களினுமெல்லாந் தான் உண்டென்பதனை விளங்கக் காட்டுதலோடு தன்னைக் காண்பார்க்குப் பேரின்பத்தினையும் ஊட்டுவானென உவமையையும் பொருளையும் பொருத்திக்கொள்க.

யாண்டும் நிறைந்த இறைவன் ஓரிடத்துள்ளான் போல ஒரு மாநுடவடிவில் எளியனாய்ப் போந்தானேனும், அழியுமியல்பிற்றாகிய இவ்வூனுடம்பின் தன்மையை நீக்கித் தனது பேராற்றலைப் புலப்படுத்தினானென்பார் 'மேவிய பெருமை, இன்றெனக் கெளிவந்தருளி, அழிதரும் ஆக்கை ஒழியச் செய்த ஒண்பொருள்' என்றருளிச் செய்தார்.

யாக்கை - எழுவகைப் பொருள்களாற் கட்டப்பட்டது; அஃது 'ஆக்கை' என மருவிற்று.

'அளிதரும் - அறக்கனியும்; ஈண்டு அன்பினால் மிகக் குழையும் என்னும் பொருட்டாம்; இச்சொல் இப்பொருட்டாதலை "மாம்பழக் கனிகளும் மதுத்தண் டீட்டமுந் தாம்பழுத் தளிந்தன" என்னுஞ் சூளாமணிப் பாட்டின்கட் காண்க.

அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன்' என்பது ஊனுடம்பை அதன் வாலாமை நீக்கி அன்பாற் குழையும் இன்ப உடம்பாக்கித் தமக்கருள்செய்த பான்மை கூறினார்.

இனி, உள்ளத்தைப் பற்றியிருந்த மலமாசு நீங்கிப் போக அதன்கண் முன்னெல்லாம் புலப்படாதுநின்ற முதல்வன் இஞ்ஞான்று புலப்பட்டுத் தோன்றித் தனது

பேரின்பப் பெருக்கினை மேன்மேல் எழச்செய்வனாகலின் 'ஊற்றிருந் துள்ளங் களிப்போன்' என்றார்.

இனிச், சிற்றறிவுஞ் சிற்றின்பமுமே நிகழ்தற்கிடனாய் அமைந்த இம்மக்கள்யாக்கையில் இருந்தபடியே வரையறைப்படாத பேரின்பத்தினை நுகர்தல் இயலாதாகலின் இவ்வுடம்பை யொழித்து அப்பேரின்பப்பெருக்கிற் றோய்தற்கு உள்ளம் வேட்கின்ற தென்பார் 'ஆற்றா இன்பம் அலர்ந்தலை செய்யப், போற்றா ஆக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன்' என்றோதி யருளினார்.

புகலேன் - விரும்பேன்; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் "போரெனிற் புகலும் புனைகழன் மறவர்"* என்புழிக் காண்க. இஃது இப்பொருள்படுதலை அறியாதார் தாந்தாம் வேண்டியவா றுரைப்பர்.

மரகதக் குவாஅல் மாமணிப் பிறக்கம்
மின்னொளி கொண்ட பொன்னொளி திகழத்
திசைமுகன் சென்று தேடினர்க் கொளித்தும்,
முறையுளி ஒற்றி முயன்றவர்க் கொளித்தும்,
ஒற்றுமை கொண்டு நோக்கும் உள்ளத்
துற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்க் கொளித்தும்,
மறைத்திறம் நோக்கி வருந்தினர்க் கொளித்தும்
இத்தந் திரத்திற் காண்டுமென் றிருந்தோர்க்
கத்தந் திரத்தின் அவ்வயின் ஒளித்தும்,
முனிவற நோக்கி நனிவரக் கௌவி
ஆணெனத் தோன்றி அலியெனப் பெயர்ந்து
வாணுதற் பெண்ணென ஒளித்தும், சேண்வயின்
ஐம்புலன் செலவிடுத் தருவரை தொறும்போய்த்
துற்றவை துறந்த வெற்றுயிர் ஆக்கை
அருந்தவர் காட்சியுள் திருந்த ஒளித்தும்,

* புறநானூறு நக

ஒன்றுண் டில்லை யென்றறி வொளித்தும்,
பண்டே பயிறொறும் இன்றே பயிறொறும்
ஒளிக்குஞ் சோரனைக் கண்டனம்
ஆர்மின் ஆர்மின் நாண்மலர்ப் பிணையலில்
தாள் தளை இடுமின்
சுற்றுமின் சூழ்மின் தொடர்மின் விடேன்மின்
பற்றுமின் என்றவர் பற்றுமுற் றொளித்தும்;

மரகதக் குவால் மாமணிப் பிறக்கம் மின் ஒளிகொண்ட பொன் ஒளி திகழத் திசைமுகன் சென்று தேடினர்க்கு ஒளித்தும் - பச்சைமணியின் குப்பலும் சிறந்த செம்மணியின் பெருக்கமும் ஒன்று சேர்ந்த மின்னல் ஒளியினை உள்ளடக்கியதான ஒரு பொன்னொளி விளங்காநிற்க அதனை நான்முகனும் திருமாலுஞ் சென்று தேடினராகவும் அவர்க்கு அகப்படாமல் ஒளித்தும், முறையுளி ஒற்றி முயன்றவர்க்கு ஒளித்தும் - நூல்களிற் சொல்லிய முறையால் உள்ளம் ஒன்றுபட்டு நின்றுகாண முயன்றோர்க்கு ஒளித்தும், ஒற்றுமைகொண்டு நோக்கும் உள்ளத்து உற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்க்கு ஒளித்தும் - அன்பால் ஒற்றுமைகொண்டு கருதிப் பார்க்கும் உள்ளத்தினையுடைய உற்றார் வருந்தத் தவமுயற்சியில் உறைத்து நிற்பார்க்கும் ஒளித்தும், மறைத்திறம் நோக்கி வருந்தினர்க்கு ஒளித்தும் - வேதங்களின் பொருட் கூறுபாடுகளை ஆராய்ந்து பார்த்து வருந்தினவர்க்கு ஒளித்தும், இத்தந்திரத்திற் காண்டும் என்று இருந்தோர்க்கு அத்தந்திரத்தின் அவ்வயின் ஒளித்தும் - இந்த நூலின் வழியாற் காண்போம் என்று துணிந்திருந்தவர்க்கு அந்த நூலினாலேயே அவ்விடத்தில் ஒளித்தும், முனிவு அற நோக்கி நனிவரக் கௌவி ஆண் எனத் தோன்றி அலி எனப் பெயர்ந்து, வாள்நுதல் பெண் என ஒளித்தும் - வெறுப்பின்றிக் கருதிப்பார்த்து அருள் மிகுதிப்படப்பற்றி ஒருகால் ஆண் என்று கருதும்படி தோன்றியும் பிறிதொருகால் அலி என்று கருதும்படி

இயங்கியும் பின்னர் ஒருகால் ஒளிபொருந்திய நெற்றியினை யுடைய பெண் என்று கருதும்படி ஒளித்தும், சேண்வயின் ஐம்புலன் செலவிடுத்து அருவரை தொறும் போய்த் துற்றவை துறந்த வெறு உயிர் ஆக்கை அருந்தவர் காட்சியுள் திருந்த ஒளித்தும் - தமக்குச் சேய்மைக்கண்ணே ஐம்புல அவாக்களும் செல்லுமாறு போக்கிப் பிறர் தம்மை அணுகுதற்கு அரிய மலைகடோறும் போய்த் தாம் முன்னே ஐம்புலன்களால் நுகர்ந்தவற்றை எல்லாம் அறவே விட்ட உயிர்மட்டும் நிற்கும் ஊனில்லாத வெறிய உடம்பினை யுடைய செய்தற்கரிய தவத்தினைப் புரிந்தோரது தூய அறிவினுள்ளும் முற்ற ஒளித்தும், ஒன்று உண்டு இல்லை என்ற அறிவு ஒளித்தும் - எல்லாம்வல்ல ஒரு முழுமுதற் பொருள் உண்டோ இல்லையோ என்று மயங்கிய அறிவுக்கு ஒளித்தும், பண்டே பயில்தோறும் இன்றே பயில்தொறும் ஒளிக்குஞ் சோரனைக் கண்டனம் ஆர்மின் ஆர்மின் நாள் மலர்ப்பிணையலில் தாள் தளை இடுமின் சுற்றுமின் சூழ்மின் தொடர்மின் விடேன்மின் பற்றுமின் என்றவர் பற்று முற்று ஒளித்தும் - பழமையே பழகுந்தோறும் இந்நாளில் பழகுந்தோறும் தன்னை மறைத்துக்கொள்ளுங் கள்வனைக் கண்டுகொண்டோம் ஆதலின் வந்து நிறையுங்கோள் நிறையுங்கோள் அன்றலர்ந்த மலர்களாற் பின்னிய மாலை களைக்கொண்டு திருவடிகளைக் கட்டுங்கோள் சுற்றுங்கோள் வளையுங்கோள் பின்றொடருங்கோள் விடாதேயுங்கோள் பிடியுங்கோள் என்று கூறினவர்களது பிடிப்புக்கும் அகப் படாமல் முழுதும் ஒளித்தும், என்றவாறு,

திருமாலும் நான்முகனுந் தம்முட்டாமே பெரியரெனத் தருக்கி மலைந்தவழி அவ்விருவரும் பெரியரல்லர்; அவரின் மேற்பட்ட முழுமுதற் கடவுளாகிய தானே அவரினும் ஏனை யெல்லாரினும் பெரியனும் என்பதனைத் தேற்றுவிப்பான் வேண்டி இறைவன் அவர் தமக்கு நடுவே ஒருபெரும் பொன்னெளிப் பிழம்பு வடிவினனய்த் தோன்றி அவ்விருவ ராலுங் காண்டற்கு இயலா அடிமுடி யுடையனய்த் திகழ்ந்

தனாகலின் 'மின்னொளி கொண்ட பொன்னொளி திகழத், திசைமுகன் சென்று தேடினர்க் கொளித்தும்' என்றருளிச் செய்தார்.

இனி, அங்ஙனந் தோன்றிய பிழம்புவடிவு பண்பும் பண்பியும் போல் அம்மையும் அப்பனும் இரண்டறப் பிணைந்த தொன்ருகலிற், பச்சைமணியின் ஒளியும் செம்மணியின் ஒளியும் அதன்கண் ஒருங்கு விராய்க் காணப் பட்டதென்ருர். பச்சைநிறம் அம்மைக்குஞ் செந்நிறம் அப்பற்கும் உரியன. இறைவன் ஆண்மையும் அறிவும் மிக்கு அனல்போல் வெவ்வியனாய் நிற்கும் பெற்றியனாகலின் அவற்குச் செந்நிறமும், இறைவி பெண்மையும், அருளும் மிக்கு நீர்போல் தண்ணியளாய் நிற்குந்தன்மைய ளாகலின் அவட்குப் பசுநிறமும் உரியவாயின. ஆண்மை பெண்மை, வெம்மை தண்மை, செம்மை பசுமை என்னும் இரு கூற்றிலே உலகின்கண் உள்ள எல்லா உயிர்களும் எல்லாப் பொருள்களும் எல்லா நிறங்களும் வந்து அடங்குமாறு காண்க. இவையிற்றுக் கெல்லாம் முதல்வரான அம்மை யப்பர் மாட்டும் இவைதமக்கெல்லாம் முதலான இருவே றியல்பும் உளவாதல் சிவஞானபோத ஆராய்ச்சியில் விளங்க விரித்துரைத்தாம். ஆண்டுக்காண்க. ஈண்டவை யெல்லாம் எடுத்துக் காட்டலுறின் இது மிக விரியுமென அஞ்சி அவையிற்றைக் காட்டிற்றிலம். 'மரகதம்' பச்சைமணியைக் குறிக்கும் ஒரு வடசொல்.

குவால் - குப்பல், மேடு; திவாகரம். தோன்றிய பொன் னொளி வடிவு எல்லைகாணப்படாவாறு உயர்ந்து சென்றமை யின் அதனுள் விரவித் தோன்றிய பச்சைநிறமும் உயர்ந்து சென்றதென்பார் 'மரகதக் குவால்' என்றருளிச் செய்தார்.

'மணி' ஈண்டுச் செம்மணியாகிய மாணிக்கத்தை உணர்த்துகின்றது; இச்சொல் ஒரோவழி இப்பொருட் டாதலை "மணிமருள் தேன்மகிழ்" என்னும் பரிபாடல்* அடிக்குப் பரிமேலழகியார் கூறிய வுரையிற் காண்க.

* பரிபாடல். உ௬.

பிறக்கம் - பெருக்கம், திவாகரம். இதற்கு உயர்ச்சி என்றுரைப்பினுமாம்.

"திசைமுகன் சென்று தேடினர்க் கொளித்தும்" என்னுந் தொடர்மொழியுள் திருமால் என்னும் பெயர் இல்லையாயினும், 'திசைமுகன்' என்னும் ஆண்பால் ஈறும் 'தேடினர்' என்னும் பலர் பால் ஈறுந் தம்முள் இயையாமையின், பின்னையதற் கேற்பத் 'திருமால்' என்பது அவாய் நிலையால் வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

திசைமுகன் - நாற்றிசைகளையும் முகமாகவுடையவன்.

இனி, உள்ளத்தை ஒருவழி நிறுத்துதற் பொருட்டு நூல்களிற் சொல்லிய முறையால் அகத்தே மூலத்தினும் அதற்கு மேலும் உந்தியினும் நெஞ்சத்தினும் அண்ணத்தினும் நெற்றி நடுவினும் கருத்தை வைத்து இறைவனை அறிய முயல்வார்க்கும் அவன் சேயனாய் நிற்றலை யுணர்த்துவார் 'முறையுளி யொற்றி முயன்றவர்க் கொளித்தும்' என்று கூறினார்.

முறையுளி - முறையால்; 'உளி' என்பது மூன்றுருவதன் பொருள்படுவதோர் இடைச்சொல் என்பர் பரிமேலழகியார்.*

'ஒற்றுமைகொண்டு நோக்குமுள்ளத், துற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்க் கொளித்தும்' என்பது கடும்பனி நாளில் நீரிடை நின்றும் வெந்துயர்க் கோடையில் தீயிடை நின்றும் தாம் கடுந்தவம் புரிதலைக் கண்டு தம்மாட்டு அன்புடைய உறவினராவாரெல்லாம் வருந்தாநிற்பவும் அவரைப் பாராது தமது தவமுயற்சியிலேயே உறைத்து நிற்பவர்க்கும் இறைவன் தன்னை ஒளிக்குமாறு கூறியபடியாம். ஒற்றுமையாவது பிறர்க்கு வரும் இன்ப துன்பங்களைத் தமவாகக் காணுதற்கு ஏதுவாம் அன்பால் வரும் ஒருமைப்பாடு.

---

* திருக்குறள், ௫௪௫.

'உறைப்பவர்' - தாமெடுத்த முயற்சியில் கருத்து மிகுதியும் ஈடுபட்டு நிற்பவர்.

நான்மறைகளின் பொருட் கூறுபாடுகளை எத்துணை காலம் வருந்தி ஆராயினும் அவற்றின்கண் ஒரு முழுமுதற் கடவுளின் இயல்பு ஒருசிறிதும் விளங்காமையின் 'மறைத் திறம் நோக்கி வருந்தினர்க் கொளித்தும்' என்றருளிச் செய்தார். வேதங்களிற் காணப்படும் வழுத்துரைகளெல் லாம் இந்திரன் வருணன் சூரியன் அசுவினி மருத்துக்கள் முதலான இயற்கைப் பொருட்டெய்வங்கண் மேலவாய் இருப்பக் காண்டுமன்றி, ஒரே முதல்வன் இயல்பை அறி வுறுத்தாமை அவற்றைப் பொருடெரிந்து ஓதுவார் எவரும் அறிவர்.

இனி, வேதங்களானே யன்றி வைரவம் வாமம் காளா முகம் மாவிரதம் பாசுபதம் சைவம் முதலான அகச்சம யங்கள் ஆறுக்கும் உரிய தந்திரங்களானும், பாஞ்சராத் திரம் பாட்டாசாரியம் மீமாஞ்சை சமணம் புத்தம் உலகாய தம் முதலான புறச்சமயங்கள் ஆறுக்கும் உரிய தந்திரங் ளானும் ஒப்பற்ற ஒரு முழுமுதற் கடவுளை யறிதல் செல் லாமையின் 'இத்தந்திரத்திற் காண்டுமென் றிருந்தோர்க்; கத்தந்திரத்தின் அவ்வயின் ஒளித்தும்' என்றருளிச் செய்தார் .

'தந்திரம்' நூல் எனப் பொருடருவதொரு வடசொல். இறைவனியல்பு வேதங்களான் அறியப்படாமை கூறிய அடிகள், அவ்வேதங்களின் வேருய் அவ்வச்சமயத்தாராற் செய்யப்பட்ட நூல்களாகிய தந்திரங்களானும் அவனியல்பு அறியப்படாமை கூறுதலே பொருத்தமாகலின், இச்சொல் லுக்கு 'உபாயம்' எனப் பொருள் கூறினர் உரை பொருந் தாமை கண்டுகொள்க.

'காண்டும்' என்னும் உளப்பாட்டுத் தன்மை வினை முற்று எதிர்காலங் காட்டுதல் "உம்மொடு வரூஉங் கடதற

எதிர்காலம் பற்றிவரும்" என்று சேனுவரையர்* கூறிய உரையாற் காண்க.

இனி, அவ்வச் சமயவழி நின்று ஒழுகி இறைவனைத் தாந்தாம் அறிந்தவாறு வழுத்தி அன்பராய் இருக்குநரை எல்லா இரக்கமுமுடைய இறைவன் வெறுப்பின்றி நோக்கி அவரைப் பற்றிக்கொண்டு அருள்புரியுமிடத்தும், தன்னைப் பெண்ணுருவாய்க் கருதி வழிபட்டார்க்கு அதற்கு மாறான ஆணுருவிற் றோன்றியும், ஆண் பெண் என்னும் இரு திறமுங் கலந்த வுருவில் வழிபட்டார்க்கு அவ்விரண்டு மல்லா அலியுருவிற் றோன்றியும், ஆணுருவாய்க் கொண்டு வழிபட்டார்க்கு அதற்கு மாறான பெண்ணுருவிற் றோன்றியும் அவ்வவர் அறிவின் சிற்றளவினையும் அதற்கு அகப் படாத தன்னியல்பின் பேரளவினையுந் தெரித்தருளுவான் என்பதுணர்த்துவார் 'முனிவற நோக்கி நனிவரக் கௌவி, ஆணெனத் தோன்றி அலியெனப் பெயர்ந்து, வாணுதற் பெண்ணென வொளித்தும்' என்றருளிச்செய்தார். எல்லை யறியப்படாத முதல்வனியல்பை முற்று முணர்ந்தாற்போல் இறுமாந்து வழிபடுவாரையும் வெறாது தனது பேரிரக்கத் தால் அவரை ஆண்டுகொள்ளு மிடத்தும், இறைவன் அவரது அறிவின் பொய்ம்மை தேற்றியே அவர்க்கு அருள் புரிவானென்பது இதனாற் கூறியபடியாம். மக்கள் தாந் தாம் வல்லவாறும் கூறும் ஆண் பெண் அலி யென்னும் இயல்புகட்கெல்லாம் மேலாய் நிற்பனென்பது பற்றியே எல்லாம் ஓதாதுணர்ந்த திருஞானசம்பந்தப்பெருமான்,

"வெந்த சாம்பல் விரையெனப் பூசியே
தந்தை யாரொடு தாயிலர் தம்மையே
சிந்தி யாஎழு வார்வினை தீர்ப்பரால்
எந்தை யார்அவர் எவ்வகை யார்கொலோ" எனவும்,

"ஆட்பா லவர்க்கருளும் வண்ணமும் ஆதி மாண்பும்
கேட்பான் புகில்அள வில்லை கிளக்கவேண்டா

* தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், உ0உ.

கோட்பா லனவும் வினையுங் குறுகாமை எந்தை
தாட்பால் வணங்கித் தலைநின் றிவை கேட்க தக்கார்''

எனவும் அருளிச்செய்ததூஉ மென்க.

அற்றுயின், முன்னே ''குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க, அவளும் தானும் உடனே காண்க'' எனவும், பின்னே ''தோலுந் துகிலுங் குழையுஞ் சுருடோடும், பால் வெள்ளை நீறும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியுஞ், சூலமுந் தொக்க வளையு முடைத்தொன்மைக், கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந்தூதாய் கோத்தும்பீ'' எனவும் போந்த திருமொழி களெல்லாம் முழுமுதற் கடவுளை ஆண் பெண்ணுருவில் வைத்துக் கூறியவாறென்னை யெனின்; இத்திருமொழி களுள் எடுத்து உரைக்கப்பட்ட ஆண் பெண் உருவு முதல்வன் மெய்யன்பர்க்கு அருள் செய்தற் பொருட்டுத் தானே காட்டிய தனக்கு என்றும் உண்மையாய் உரிய அருட்டிருவுருவேயாம். ஏனைச் சமயத்தார் கூறும் ஆண் பெண் வடிவுகள் இறைவன் தானே காட்டியன அல்ல வாய் அவர் தாந்தாம் வல்லவாறு கற்பித்துக்கொண்டு கூறுவனவாம்; இவை அவ்விரண்டற்கும் உள்ள வேற் றுமை என்க. பின்னர்க் காட்டிய திருமொழியில் 'தொன் மைக் கோலம்' என்றதூஉம் அஃது இறைவற்கு என்று முள்ள பழையவுருவாம் என்பதனை வலியுறுத்தல் காண்க.

இனி, ஐம்புல அவாக்களையுந் தொலைத்து வரையேறி அருந்தவம் உழந்த முனிவரர் அறிவுக்கும் இறைவன் எட்டாதவன் என்பது 'சேண்வயின், ஐம்புலன் செலவிடுத் தருவரை தொறும் போய்த், துற்றவை துறந்த வெற்றுயி ராக்கை, அருந்தவர் காட்சியுட் டிருந்த வொளித்தும்' என்பதனுல் உணர்த்தப்பட்டது. அற்றேல், இதனை ஒரு கால் உணர்த்தினுல் அமையாதோ, 'முறையுளி யொற்றி முயன்றவர்க் கொளித்தும்' என்பதனுலும் 'ஒற்றுமை கொண்டு நோக்குமுள்ளத், துற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்க் கொளித்தும்'' என்பதனுலும் முன்னேயும் இருகால் தவ முயற்சியுடையாரை எடுத்துக் கூறுதல் வேண்டுமோ

வெனிற் கூறுதும். அகத்தே உள்ளத்தை ஒருவழி நிறுத்துமளவில் முயலுந் தவமும், அதனோடு புறத்தே உடம்பையும் வாட்டி முயலும் தவமும், அகம் புறமென இருதிறத்தானும் நுகரற்பாலனவாகிய சிற்றின்பங்களைத் துவரத் துறந்து அறிவைத் துலக்குந் தவமுமெனத் தவமுயற்சிதான் முத்திறப்படுதலின் அம்மூன்றனையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்க் கூறுவான் றொடங்கி 'முறையுளியொற்றி முயன்றவர்' என்பதனால் அகமுயற்சியுடையாரையும், 'ஒற்றுமை கொண்டு நோக்குமுள்ளத் துற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்' என்பதனால் அதனோடு புறமுயற்சியும் உடையாரையும், 'சேண்வயின், ஐம்புலன் செலவிடுத் தருவரை தொறும்போய்த், துற்றவை துறந்த வெற்றுயிராக்கை யருந்தவர்' என்பதனால் அகப்புற இன்பங்கள் முற்றும்விட்டு முயல்வாரையும் ஓதியருளினாராகலின், அது கூறியது கூறலன்மை யுணர்க; அஃதொக்குமாயினும, இறைவனை யிங்ஙனமெல்லாம் வருந்தி நாடுந் தவமுயற்சியுடையார்க்கும் அவன் தன்னைக் காட்டாது ஒளிக்குமாயின், பின்னர் இறைவனை யடைதற்கு முயலும் முயற்சியெல்லாம் பயனிலவாம்போலு மெனின் ; அற்றன்று ; இவ்வுடம்பையும் இதன்கண் அகக்கருவி புறக்கருவிகளையும் இவ்வுலகத்தையும் இவ்வுலகத்துப் பல நுகர்பொருள்களையும் எல்லாம் உயிர்கட்கு வகுத்துக் கொடுத்த முதல்வன் அங்ஙனம் அவைதம்மைக் கொடுத்தது அவற்றால் அவர் அறிவு விளங்கி அவனது அருட்செயலை அவற்றுள்ளுந் தம்முள்ளும் ஓவாது கண்டு தஞ்செயலற்று அவனருள்வழி நிற்றற்கேயா மென்பதனை உணராது, அவன் றந்த உடம்பையும் கருவிகளையும் யான் எனதெனும் தமது அறிவு முனைப்பால் வாட்டி வருத்தி அவன் கருத்துக்கு மாறாய் இயற்றுந் தவமுயற்சி பயனிலதாமென்பதே ஈண்டு அடிகளின் திருவுள்ளக் கிடையாமென்றோர்க. இக்கருத்துப்பற்றியே தவமுதல்வரான திருமூலநாயனாரும்,

" அஞ்சும் அடக்கடக் கென்பர் அறிவிலார்
அஞ்சும் அடக்கும் அமரரும் அங்கில்லை
அஞ்சும் அடக்கில் அசேதனம் ஆமென்றிட்
டஞ்சும் அடக்கா அறிவறிந் தேனே" எனவும்,

" எண்ணு யிரத்தாண்டு யோகம் இருக்கினுங்
கண்ணு ரமுதனைக் கண்டறி வாரில்லை
உண்ணுடி யுள்ளே ஒளிபெற நோக்கிடிற்
கண்ணுடி போலே கலந்திருந் தானே"

எனவும் அருளிச் செய்வாராயின ரென்க. " அவனருளே கண்ணுகக் காணின் அல்லால், இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவன் இறைவன் என்றெழுதிக் காட்டொணுதே" என்னும் திருமறைத் தமிழும், " அவனருளாலே அவன்றுள் வணங்கி" எனவும், "நானுர் என்னுள்ளமார் ஞானங்களார் என்னை யாரறிவார், வானோர் பிரானென்னை யாண்டிலனேல்" எனவும், "காணுங் கரணங்களெல்லாம் பேரின்பமெனப்; பேணுமடியார் பிறப்பகலக் காணும் பெரியானை" எனவும் அடிகள் பிறுண்டும் இத் திருவாசகச் செழுந்தமிழ் மறையுள் ஓதுந் திருமொழிகளும் உற்று நோக்கவல்லார்க்கு எல்லாப் பொருள்களுள்ளும் எல்லாவுயிர்களுள்ளும் நிற்கும் இறைவனையும் ஆங்காங்கு அவன் நிகழ்த்தும் அருள் நிகழ்ச்சிகளையுங் கண்டு அந்நிகழ்ச்சிவழியே தஞ்செயலற்று ஒழுகும் அருட்டவம் உடையார்க்கு அவன் அணுக்கனுய் வெளிப்பட்டு நின்று அருள்புரிவானென்பதனைத் தெற்றென வுணர்த்தா நிற்கும் என்க.

துற்றவை - நுகர்ந்தவை ; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் ஐம்புலத்தைத், " துற்றுவ துற்றும்" என்பதற்குப் பரிமேலழகியார் கூறிய வுரையால்* உணரப்படும்

ஆர்தல் - நிறைதல் ; திவாகரம்.

பிணையல் - பின்னிய மாலை, திவாகரம்.

---

* பரிபாடல், ௨0.

தன்னேர் இல்லோன் தானேஆன தன்மை
என்னேர் அனையோர் கேட்கவந் தியம்பி
அறைகூவி ஆட்கொண் டருளி
மறையோர் கோலங் காட்டி அருளலும்
உளையா அன்பென் புருக ஓலமிட்
டலைகடற் றிரையின் ஆர்த்தார்த் தோங்கித்
தலைதடு மாறா விழ்ந்துபுரண் டலறிப்
பித்தரின் மயங்கி மத்தரின் மதித்து
நாட்டவர் மருளவுங் கேட்டவர் வியப்பவுங்
கடக்களி றேற்றாத் தடப்பெரு மதத்தின்
ஆற்றேனாக அவயவஞ் சுவைதரு
கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன் ;
ஏற்றார் மூதூர் எழில்நகை எரியின்
வீழ்வித் தாங்கன்
றருட்பெருந் தீயின் அடியோம் அடிக்குடில்
ஒருத்தரும் வழாமை ஒடுக்கினன் ;
தடக்கையின் நெல்லிக் கனிஎனக் காயினன் ;

தன்னேர் இல்லோன் - தனக்கு ஓர் ஒப்பில்லாதவன், தானே ஆன தன்மை என்னேர் அனையோர் கேட்கவந்து இயம்பி—தனக்குத்தானேயாய் இருந்த இயல்பினை என்னோடொத்த அத்தன்மையினரெல்லாம் செவிகொடுத்துக் கேட்குமாறு குருவடிவில் எழுந்தருளி வந்து சொல்லி, அறைகூவி ஆட்கொண்டு அருளி - போர்செய்தற்குக் கூவியழைத்தாற்போல் வலிந்து அழைத்து என்னை அடிமைகொண்டருளி, மறையோர் கோலம் காட்டி அருளலும் - அந்தணரது அழகிய வடிவத்தைக் கட்புலனாம்படி காட்டியருளின அளவிலே, உளையா அன்பு என்பு உருக ஓலம் இட்டு - வெறுத அன்பினால் என் என்பும் உருக ஓசையிட்டு, அலைகடல் திரையின் ஆர்த்து ஆர்த்து ஓங்கித்

தலைதடுமாறு வீழ்ந்து புரண்டு அலறி - அசையுங் கடலின் அலையைப்போற் பேரொலியினைச் செய்து செய்து மேலுயர்ந்து தலைமடங்கிக் கீழ் விழுந்து புரண்டு கதறி, பித்தரின் மயங்கி - பித்தம் உடையவர்போல் மயங்கி, மத்தரின் மதித்து - வெறிபிடித்தவரைப்போற் களித்து, நாட்டவர் மருளவும் கேட்டவர் வியப்பவும் - நாட்டிலுள்ளார் மயங்கவும் கேட்டவர் இறும்பூதுகொள்ளவும், கடக்களிறு ஏற்றாத் தடப்பெருமதத்தின் - மதநீரினையுடைய ஆண் யானை தன்மேற் பாகனை ஏறவிடாமைக்குக் காரணமாய் அடைந்த மிகப் பெரிய மதாளிப்பினைப்போல், ஆற்றேன் ஆக - என்பாற் பெருகிய அன்பினை யான் தாங்க ஏலா தேனாய்ச் சுழலா நிற்க, அவயவம் சுவைதரு கோல்தேன் கொண்டு செய்தனன். என் உறுப்புக்களை எல்லாம் தீஞ் சுவையினைத் தரும் கொம்பிற்றேன் கொண்டு ஆக்கினன், ஏற்றார் மூதூர் எழில்நகை எரியின் வீழ்வித்த ஆங்கு - பகைவருடைய பழைய ஊர் மூன்றனையும் எழுச்சிபெற்றுத் தோன்றிய சிரிப்பில் உண்டான நெருப்பின்கண்ணே விழச் செய்தாற்போல, 'அன்று அருட் பெருந்தீயின் அடியோம் அடிக்குடில் ஒருத்தரும் வழாமை ஒடுக்கினன்' என்னுந் தொடர்மொழியை, அன்று ஒருத்தரும் வழாமை அடியோம் அடிக்குடில் அருட்பெருந்தீயின் ஒடுக்கினன் என மாற்றி எம்மை ஆட்கொண்ட அந்நாளில் ஒருவருந் தவறிப் போகாமே அடியேங்களது அடிமைச்சிறு வீடுகளைத் தனது அருளாகிய பெருந் தீயினிடத்தே ஒடுங்கச் செய்தனன் என்று பொருளுரைக்க, தடக்கையின் நெல்லிக்கனி எனக்கு ஆயினன் - வளைந்த கையினிடத்தே ஏந்திய நெல்லிக்கனி போல எனக்கு எளிவந்து விளங்கித் தோன்றுவானாயினன் என்றவாறு.

'மேற்கூறியவா றெல்லாங் கடவுளர்க்கும் அருந்த வர்க்கும் பிறர்க்குமெல்லாம் ஒளிக்கும் இயல்பினனாய் ஒப் பற்ற தனித்தலைமைக் கடவுளாயுள்ள பெருமான் ஒன்றுக் கும் பற்றாத என்னை யொப்பாருங் கேட்கும்படி தனது

முழுமுதற்றன்மையைத் தானே எடுத்துச்சொல்லி ஓர் அந்தணன் வடிவிற்ருேன்றி என்னை அடிமைகொண் டருளிய அருட்பெருந் தகைமை என்னே!' என அடிகள் இப்பகுதியால் இறைவன் தமக்குச் செய்த பேரருட்டிறத்தை வியந்துரைத்தருளினர். இறைவன் நேரே போந்து தம்மை அடிமைகொண்டமை ஈண்டு அடிகளே தெளியக் கூறுமாறு பெரிதுங் குறிக்கொளற்பாற்று.

'தன் நேர் இல்லோன்' என்பதில் நேர் பெயர்ச்சொல் லாய் நின்று ஒப்பு என்றும், 'என் நேர் அனையோர்' என் பதில் அது வினைச்சொல்லாய் நின்று ஒத்த என்றும் பொருள் தந்தவாறு காண்க.

அனையோர் - அத்தன்மையோர்; இச்சொல் தன் மைப் பொருட்டாதல் "அனையை யாகன்மாறே'!* என்புழி யுங் காண்க.

அறைகூவல் - 'போர்க்கு அழைத்தல்' என்பர் புறப் பொருள் வெண்பாமாலை உரைகாரர் †; போர்புரிதற்கு வலிந் தழைத்தாற்போல ஈண்டு அடிமைகொண்டதும் வலிந்து இழுத்தேயாமென்பார் இச்சொற்ருெடரை ஈண்டுப் பெய் துரைத்தார்.

உளையா - வெறுப்பில்லாத; இப் பொருட்டாதல் "இளைய னிவனென உளையக் கூறி"‡ என்புழியுங் காண்க. தாம் பிறராற் றுன்புறுத்தப்படுங்கால் இறைவன் தமக்கு அதத்துன்பத்தை உடனே நீக்காது வாளா இருப்பினும் அதுபற்றி அவனை வெருது அன்பில் முதிர்ந்துநின்றமை யின் 'உளையா அன்பு' என்று கூறினர். குதிரை வாங்க எடுத்துச் சென்ற பொருளையெல்லாம் திரும்பத் தரும்படி பாண்டியன் அடிகளைப் பலவாறு துன்புறுத்திய காலத் தும் அவர் இறைவனை வெருது பேரன்பு மீதூர்ந்து நின்றமை காண்க. இறைவன் றிருவுளத்திற்கு இசை

---

* புறநானூறு உ0. † காஞ்சிப்படலம், எ.

‡ புறநானூறு, எஉ.

வானல் எத்தகைய துன்பம் வரினும் அது தமக்கும் இசைவாம் என அடிகள் கொண்டமை "நரகம் புகினும், எள்ளேன் திருவரு ளாலே யிருக்கப் பெறினிறைவா" என்று அவர் திருச்சதகத்துள் ஓதியவாற்ருல் நன்கறியப்படுமென்பது.

ஓலம் - ஒலி என்பர் பிங்கலந்தையுள்; அன்புமீதூர்தலால் அதனை யாற்ருது இடும் ஒலி ஈண்டு ஓலமெனப்பட்டது : துயர்மிகுந்தவிடத்து இடும் ஒலியும் ஓல மெனப்படும். துன்பமாயினும் இன்பமாயினும் அளவின்றியே பெருகியக்கால் ஓ வென்னும் ஓசையுண்டாதல் மக்களெல்லார்மாட்டும் இயல்பாகக் காணக்கிடத்தலால் இச்சொல் அவ்விரண்டற்கும் பொதுப்பட நின்றது.

ஆர்த்து - பேரொலி செய்து : 'ஆர்ப்பு' ஒன்றலாப் பேரொலி என்பர் திவாகரர். 'ஆர்த்து ஆர்த்து' என இருகால் அடுக்கியது விரைவுபற்றி; என்னே? "இசைநிறை அசைநிலை பொருளொடு புணர்தலென், றவைமூன் றென்ப ஒருசொல் அடுக்கே"* என்ருர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுராகலின்.

தலைதடுமாரு வீழ்ந்து - தலை தடுமாறி விழுந்து; 'தடுமாரு' செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். 'தடுமாற்றம்' மயக்கம் என்னும் பொருட்டாதல் "படுமழை மொக்குளிற் பலகாலுந் தோன்றிக், கெடுமிதோர் யாக்கை யென்றெண்ணித் தடுமாற்றம், தீர்ப்பேம்யாம் என்றுணருந் திண்ணறிவாளரை" என்னும் நாலடியாரிலுங் காண்க. கடலலையைப்போல ஆர்த்து ஓங்கி வீழ்ந்து புரண்டு அலறி என்க.

பித்தம் மயக்கத்தைச் செய்வதாகலின் அறிவுமயங்கினுர் 'பித்தர்' எனவும் மதம் களிப்பினைத் தருவதாகலின் அதனை யுடையார் 'மத்தர்' எனவும் வேறுபிரித்தோதப் பட்டார்.

---

* சொல், ௪௩௩.

வெறித்தல், களித்தல் எனப் பொருடரும். 'மத்' என்னும் வடசொல் முதனிலையிற் பிறந்த வினையாகலின் 'மதித்து' என்பதற்குக் களித்து எனப் பொருளுரைத் தாம்; இதற்குப் 'பாராட்டி' எனப் பொருளுரைத்தல் பொருந்தாமை கண்டு கொள்க.

பேரன்பால் நிரம்பினர் செயலும் அறிவு மயங்கினர் செயலும் வெறித்தார் செயலும் தம்முட் பெரும்பான்மை யும் ஒத்தலின், பித்தர் மத்தரை ஈண் டுவமையாக எடுத் துக் கூறினர். இவ்வுண்மை,

"ஞாலமதின் ஞாநிட்டை யுடையோ ருக்கு
நன்மையொடு தீமையிலை நாடுவதொன் றில்லை
சீலமிலை தவமில்லை விரதமொடாச் சிரமச்
செயலில்லை தியானமிலை சித்தமல மில்லை
கோலமிலை புலனில்லை கரண மில்லை
குணமில்லை குறியில்லை குலமு மில்லை
பாலருடன் உன்மத்தர் பிசாசர்குண மருவிப்
பாடலினே டாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வார்"

என்னும் சிவஞானசித்தித் திருப்பாட்டில் இனிது காட்டப் பட்டமை காண்க.

'கடக்களிறு ஏற்ருத் தடப்பெரு மதத்தின்' என்ப தில் அவாய்நிலையாற் 'பாகனை' என்னும் ஒரு சொல் வருவித்துரைக்கப்பட்டது. மிகுதியும் மதவெறிகொண்ட யானை, பாகன் வயப்படாமலும், அவன் ஏறுதற்கு இடங் கொடாமலும் விரைதல் இயல்பு. இதற்கு இப்பொருள் காணமாட்டாதார் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் உரை கூறுவர்.

இவ்வூனுடம்பு, தன்னுள் இருந்த வுயிர் தூயதாய் இறைவன்மாட்டெழுந்த பேரன்பினுருவான வளவானே, அவ்வுயிரி னெழுச்சிக்குத் தக உடனெத்து நிற்குந் தன் மைத் தாகாமையின், அதனுள்ளிருந்த உயிர் அவ்வன்பின் பெருக்கை ஏற்கும் வாயில் காணது பெரிதும் ஆற்ரு

நிலைமைத்தாம். அந்நிகழ்ச்சி தெரித்தற்கே, 'தடப்பெரு மதத்தின் ஆற்றேனாக' என்றருளிச் செய்தார். இவ்வுடம்பு தாங்கும் அளவைக்குமேல் இன்பமாதல் துன்பமாதல் ஒருவர்க்கு நேர்ந்தக்கால் அவரதனை ஆற்றாராய் வருந்துதல் நம்மனோர்மாட்டும் ஒரோவழி நிகழ்தற்கண் வைத்துக் கண்டு கொள்க.

இங்ஙனம் ஆற்றாநிலைமைத்தாதல் கண்டு எல்லாம் வல்ல இறைவனே தன்மாட்டுப் பேரன்பாற் பொங்கும் தூயவுயிரின் இயல்புக்குத தக அதனுடம்பையும் நுண்ணிய தூய சுத்த மாயையின் வடிவாகத் திரிபுறச்செய்து அதனை முழுதும் இன்ப வுருவாக்குதலின் 'அவயவஞ் சுவைதரு', 'கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன்' எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். நுண்ணிய தூய சுத்தமாயை பேரின்ப நுகர்ச்சிக்கு ஒத்த வாயிலாய் நிற்பதொன்றாகலிற் பேரன்பினுருவான தூயவுயிர் இந்நிலவுலகி லுலவுங்காறும் அதனுடம்பு சுத்த மாயையின் வடிவாகத் திரிபுற்றுப், பின்னர் அஃது இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்குங்கால் அதனை விட்டு வேறுநிற்கு மென்க.

'அவயவம்' உறுப்பு எனப் பொருள்படும் ஒரு வடசொல்.

கோற்றேன் - கொம்புத்தேன்; கோல் - மரக்கொம்பு; சூடாமணி நிகண்டு.

'அவயவம் சுவைதரு கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன்' என்பதனால் உறுப்புக்களையெல்லாந் தீஞ்சுவைத் தேனாற் சமைத்த தொப்ப இன்பவடிவாக்கினமை குறிப்பிக்கப்பட்டது.

இனி, 'ஏற்றார் மூதூர் எழில்நகை எரியின் வீழ்வித்த' வரலாறு வடமொழி **மகாபாரதத்தின்** அநுசாசந பர்வத்திற் சொல்லப்பட்டிருத்தலின் அதனை இங்கே மொழி பெயர்த்துத் தருகின்றாம். "இரும்பாலும் வெள்ளியாலும் பொன்னாலும் ஆக்கப்பட்ட மூன்று நகரங்கள் மறஞ்சிறந்த

அசுரர்களுக்கு வானின்கண்ணே இருந்தன. மகவானாகிய இந்திரன் தன்னிடத்துள்ள படைக்கலங்கள் எவற்றாலும் அவைதம்மை அழிக்கக் கூடவில்லை. அதனால், பெரியரான தேவர்களெல்லாருந் துன்புற்று மகாருத்திரரின் திருவடிகளை யடைந்து தம்மில் ஒருங்கு கூடி 'உருத்திரரே, எல்லா வேள்விகளிலும் தேவரீர்க்கு உகந்த பசுக்கள் உளவாகுக. பெருமையைத் தருவோரே, அரக்கர்களை அவர்களுடைய நகரங்களோடும் அழித்து, உலகங்களைத் துன்பத்தினின்றும் மீட்டருளும்' என்று வழுத்தினார்கள். அவ்வாறு வழுத்தப்பட்ட அவர் 'அங்ஙனமே ஆகுக' என்று கூறித் திருமாலை அம்பாகவும். தீக்கடவுளை அதன் பல்லாகவும், வைவசுவதன் புதல்வனான யமனை அதன் இறகாகவும், எல்லா வேதங்களையும் வில்லாகவும், சிறந்த சாவித்திரியை நாணாகவும் அமைத்து நான்முகனைத் தன் தேர்ப்பாகனாக இருத்தி, ஞாயிற்றின் நிறத்தையுடையனவும் உலகை எரிக்கும் நெருப்பை யொத்த கொடுமை வாய்ந்தனவும் ஆன மூன்றாய்ப் பிணைக்கப்பட்ட பல்லம்புகள் மூன்றினால் இசைந்த காலத்தே அம்மூன்று நகர்களையும் எய்தனர். அவ்வசுரர்கள் தம்முடைய நகரங்களோடும் உருத்திரரால் எரிக்கப்பட்டனர்." இறைவன் திரிபுரங்களை எரித்த இவ்வரலாறு எசுர் வேதத்திலும் சரபோபநிடதத்திலும், காந்தம் மற்சம் இலிங்கம் முதலான புராணங்களிலும் காணப்படுகின்றது. இவற்றுள் உபதேசகாண்டத்தில் மட்டும் சிவபிரான் நகை நெருப்பிலும் அம்பிற்றீயிலும் திரிபுரங்களைப் படுவித்தார் என்பது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மேற்காட்டிய பல நூல்களிற் காணப்படும் இவ்வரலாற்றின் வகைகளும் பல திறமாய்க் காணப்படுகின்றன. அது நிற்க.

இனி, முப்புரங்களாவன எவை யென்று உண்மையான் நோக்குவார்க்கு ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மும்மலங்களின் காரியங்களேயா மென்பது நன்கு விளங்கும்; இம்மலங்கள் மூன்றானுங் கட்டுண்டு நிற்கும் உயிர்கள் தூயவாய் இறைவன் திருவடியைத் தலைக்கூடுதற் கேற்ற

காலம்வந்தவளவானே அம் மும்மலக்கட்டும் இறைவன்றன் ஞானவனலால் எரிக்கப்பட்டுப்போக அவ்வுயிர்கள் முற்றும் தூயவாய் விடுபட்டு அவனருளோடு இரண்டறக் கூடா நிற்கும் என்க. திரிபுரமெரித்த வுண்மை இதுவேயாதல் ஞானயோகத் தலைவரான திருமூலர்,

"அப்பணி செஞ்சடை ஆதி புராதனன்
முப்புரஞ் செற்றனன் என்பர்கள் மூடர்கள்
முப்புர மாவது மும்மல காரியம்
அப்புரம் எய்தமை யார் அறி வாரே"

என்று அருளிச் செய்தவாற்றாற் றெளியப்படும்.

'ஏற்றார்' பகைவரெனப் பொருள் படுதலைப் "போரெதிர்ந்து ஏற்றார்"* என்புழியுங் காண்க.

முதுமை ஊர் 'மூதூர்,' என்றாயிற்று; முதுமை என்பதன் ஈறுகெட்டு முதல் நீண்டது.

இறைவனைக் குழீஇய கடவுளர் ஒவ்வொருவரும் 'எம் மாலன்றோ இம்முப்புரங்களும் அழிவுறப் போகின்றன!' என்று தம்மிற்றாங் கருதிச் செருக்கினாராகலின் இறைவன் அவரது அறியாமை யுணர்ந்து கிளர்ச்சிபெற நகைத்தமையின் 'எழில் நகை' என்றார். எழில் - எழுச்சி, கிளர்ச்சி; இஃதிப்பொருட்டாதல் மேலே காட்டினும்.

அடிகளும் அடிகளோடு உடனிருந்த தொண்டர்களும் இறைவன் திருவருளால் தம்முடம்புகளுந் தூயவாகத் தாம் அவன்றிருவடிப் பேரின்பத்தின்கண் ஒடுக்கப்பட்டமையின் 'அன்று, அருட்பெருந்தீயின் அடியோம் அடிக்குடில், ஒருத்தரும் வழாமை ஒடுக்கினன்' எனறருளிச்செய்தார். தம் உடம்புகள் அருள்நெருப்பாற் றூயவானமைக்கு, நகை நெருப்பால் முப்புரங்கள் எரிந்து தூயவானமை உவமையாயிற்று.

அடிமைக்குடில் 'அடிக்குடில்' என்றாயிற்று; சிந்தாமணியுள்ளும் 'அடிப்பணி' என்னுஞ் சொற்றொடர் 'அடிமைப்

* பரிபாடல். ௧அ.

பணி' என்பதன் விகாரமென்ருர் நச்சினர்க்கினியர்*. குடிலுக் குரியாரது அடிமைத் தன்மை குடின்மேல் ஏற்றப்பட்டது.

'குடில்' சிற்றில் என்பர் திவாகரர்.

தடக்கை - வளைந்த கை; அஃதாவது உள்ளங்கை; "தடவென் கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும்" என்ருர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர்.

நீர்விடாய் கொண்டு வருந்தினர் அது தீர்தற்கு உள்ளங்கையிற் கிடைத்த நெல்லிக்கனி எளிதிற் பயன் படுதல் போலவும், அது கையிற் கிடைத்தவளவானே விடாய்திர்க்கும் அதன் நீர்மை அதனை யுடையார்க்கு இனிது விளங்குதல் போலவும் இறைவன் தமது பிறவித் துன்பத்தை எளிதிற் போக்குமாறு தமக்குக் கிடைத்த படியும், கிடைத்த அவ்வாண்டவன் அத்துன்பத்தைப் போக்கும் அருள்நீர்மையனுதல் தமக்குத் தெற்றென விளங்குகின்றபடியும் உணர்த்துவார் 'தடக்கையின் நெல் லிக்கனி எனக் காயினன்' என றருளிச்செய்தார். தன்னை யுண்டார்க்கு உடனே நீர் வேட்கையினைப் போக்குதலோடு அடுத்து நீர் பருகுங்காற் றீஞ்சுவையினையும் பயத்தலால் 'நெல்லிக்கனி'யை ஈண் டுவமையா வெடுத்துக்காட்டினர். இறைவனைத் தலைக்கூடினர்க்கும் பிறவிப்பிணி தீர்தலே யன்றிப் பேரின்ப நுகர்ச்சியும் ஒருங்குநிகழாநிற்கு மென் பதூஉம் இவ்வுவமையாற் பெற்றும். உள்ளங்கையிற் கிடைத்த நெல்லிக்கனி நீர்வேட்கை எளிதிற் றீர்க்கும் மருந்தாதல்பற்றியும், அங்ஙனங் கிடைத்தவளவானே தான் பயன்படுமாற்றினை எளிதில் விளங்கச் செய்தல்பற்றியும் அன்றே இதனை ஒரு பழமொழியா வழங்கிவருகின்றன ரென்பது.

சொல்லுவ தறியேன் வாழி முறையோ
தரியேன் நாயேன் தான்எனைச் செய்தது

* சீவகசிந்தாமணி, ௬௩உ. † சொல். ௩௨௧.

தெரியேன் ஆவா செத்தேன் அடியேற்
கருளிய தறியேன் பருகியும் ஆரேன்
விழுங்கியும் ஒல்ல கில்லேன்
செழுந்தண் பாற்கடற் றிரைபுரைவித்
துவாக்கடல் நள்ளுநீர் உள்ளகந் ததும்ப
வாக்கிறந் தமுத மயிர்க்கால் தோறும்
தேக்கிடச் செய்தனன் கொடியேன் ஊன்றழை
குரம்பை தோறு நாயுடல் அகத்தே
குரம்பைகொண் டின்றேன் பாய்த்தி நிரம்பிய
அற்புத மான அமுத தாரைகள்
எற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன் உருகுவ
துள்ளங் கொண்டோர் உருச்செய் தாங்கெனக்
கள்ளு ருக்கை அமைத்தனன் ஒள்ளிய
கன்னற் கனிதேர் களிறெனக் கடைமுறை
என்னையும் இருப்ப தாக்கினன் என்னிற்
கருணை வான்றேன் கலக்க
அருளொடு பராஅமு தாக்கினன்
பிரமன்மால் அறியாப் பெற்றி யோனே.

சொல்லுவது அறியேன் - சொல்லத்தக்கது ஏதும் அறிந்திலேன், வாழி - எம்பெருமானே நீ வாழ்வாயாக, முறையோ தரியேன் நாயேன் என்பதை நாயேன் தரியேன் முறையோ என மாற்றி நாயை யொத்தவனை அடியேன் தாங்கேன் இது நீதியோ எனப் பொருளுரைக்க, தான் எனைச் செய்தது தெரியேன் - எம்பெருமான் என்னை ஆக்கியவகை இன்னவென்றும் தெரிந்திலேன், ஆ ஆ செத்தேன் - ஐயோ நான் இறந்தேன், அடியேற்கு அருளியது அறியேன் - அடியேனுக்கு எம்பெருமான் அருள் செய்தது ஏதுக்காக என்றும் அறிந்திலேன், பருகியும் ஆரேன் - எம்பெருமான் அருளிய பேரின்பத்தைக்

குடித்தும் நிறைவு பெறேன், விழுங்கியும் ஒல்லகிலேன் - அதனை முழுதுமாய் விழுங்கியும் பொறுக்கமாட்டேன், செழும் தண் பால் கடல்திரை புரைவித்து - செழுமையான குளிர்ந்த பாற்கடலின் அலையை ஒக்கச்செய்து, உவாக் கடல் நள்ளுநீர் உள் அகம் ததும்ப வாக்கு இறந்து அமுதம் மயிர்க்கால் தோறும் தேக்கிடச் செய்தனன் - முழு நிலாக் காலத்துக் கடலின் நடுவிலுள்ள நீரைப்போல எனது உள்ளத்தின் உள்ளிடம் நிரம்பச் சொல்லினளவையுங் கடந்து பேரின்ப அமுதமானது மயிரின் அடிதோறும் வந்து நிறையச்செய்தனன், கொடியேன் ஊன் தழை குரம்பைதோறும் - கொடியவனுகிய எனது ஊன் மிகுந்த சிறிய உடம்புதோறும், நாய் உடல் அகத்தே குரம்பை கொண்டு இன் தேன் பாய்த்தி - நாய் போல் இழிந்த எனது உடம்பினுள்ளே இருக்குஞ் சிறு வீடு அமைத்துக் கொண்டு இனிய தேனைப் பாயச்செய்து, நிரம்பிய அற்புத மான அமுத தாரைகள் எற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன் - நிறைந்த புதுமையான அமுத ஒழுக்குகளை எலும்பின் துளைதோறும் ஏறச்செய்தனன், உருகுவது உள்ளங் கொண்டு ஓர் உருச்செய்த ஆங்கு - உருகுவதாகிய ஓர் உள்ளத்தையே முதலாகக்கொண்டு அதனைக் கட்புலனாகும் ஒரு வடிவமாகச் செய்தாற்போல, எனக்கு அள் ஊறு ஆக்கை அமைத்தனன் - எனக்குச் செறிந்து ஊறும் உடம்பை ஆக்கிவைத்தனன், ஒள்ளிய கன்னற்கனி தேர் களிறு எனக் கடை முறை என்னையும் இருப்பது ஆக்கினன் - ஒளிபொருந்திய கரும்பையும் விளவின்கனியையும் உணவு கொள்ளும் ஆண் யானையைப்போல முடிந்ததாமாக ஒன்றுக்கும் பற்ருத என்னையும் பேரின்பத்தில் நிலைபெற் றிருப்பதாகச் செய்துவைத்தனன், என்னில் கருணை வான் தேன் கலக்க - என்னுள்ளே அருளாகிய தூய தேன் கலவாநிற்க, அருளொடு பரா அமுது ஆக்கினன் பிரமன் மால் அறியாப் பெற்றியோன் என்பதைப் பிரமன் மால் அறியாப் பெற்றியோன் அருளொடு பராஅமுது ஆக்கி னன் என மாற்றி நான்முகனும் திருமாலும் அறியாத தன்

மையையுடைய எம்பெருமான் அவ்வருளோடு மிக்க அமுதத்தினையும் செய்துவைத்தான் என்றவாறு.

இன்பமே உருவாயினார்க்கு அவ்வின்பத்தையன்றிப் பிறிதொன்றுந் தோன்றாமையின் வேறேதும் எடுத்துக் கூறுதற்கு ஏலாமையானும், அவ்வுருவாய் நின்று அதனை நுகர்வார்க்கு அதனியல்பு விளங்குவதன்றி அதனியல் பினைப் பிறர்க்கெடுத்துக்காட்டல் ஒருவாற்றானும் ஆகாமையானும் 'சொல்லுவ தறியேன்' என்றருளிச் செய்தார்.

வாழிய என்பதன் ஈறு கெட்டு 'வாழி' என நின்றது; இஃது ஈண்டு இரக்கக் குறிப்பின்கண் வந்தது. "அடி பணிந் தருளுவாழி" என்புழிப்போல (சிந்தாமணி, 2900) அசைநிலையெனினுமாம்.

பேரின்பப்பெருக்குத் தம்மளவின் மிகுதலின் 'தரியேன் நாயேன்' என்றார்.

ஊன்வடிவில் நின்ற வுடம்பு இப்போது இன்பவடிவாம் படி இறைவன் செய்த திறம் தம்மால் அறியலாகாமையின் "தானெனைச் செய்தது தெரியேன்" என்றார்.

'ஆ ஆ' என்பன இடையே உடம்படுமெய் பெற்று 'ஆவா' என்றாயின; "ஆவா விருவரறியா"* என்புழிப் போல. ஈண் டிவை இரக்கத்தின்கட் குறிப்பாய் வந்த இடைச்சொற்கள்.

இன்பத்தின்கட் படிந்து அதனுருவாயினார் தம்மை 'நான்' என்றும் 'எனது' என்றும் முனைத்துக் காணமாட்டாமையின் அவை யிரண்டன் ஒழிவு கூறுவார் 'செத்தேன்' என்றருளிச் செய்தார். இக்கருத்தே பற்றித் திருவள்ளுவனாரும்,

"யான்என தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த உலகம் புகும்"

என்றருளினார்.

---

* திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், எஉ.

"அடியேற் கருளிய தறியேன்" என்றது 'ஒன்றுக்கும் பற்ருத அடியனேனுக்கு இத்துணை எளியனாய் வந்து இறைவன் அருளியது ஏதுக்காகவோ!' என இறைவன் அன்பர்க் கெளியனுதலை வியந்துரைத்தவாறு.

பருகுந்தொறும் பின்னும் புதிதாய் அடங்கா வேட்கையினைப் பயக்கு நீரதாகலிற் பேரின்பத்தைப் 'பருகியும் ஆரேன்' என்ருர். "புணருந்தொறும் பெரும்போகம் பின்னும் புதிதாய்" எனவும், "ஆரா வின்பத் தன்புமீதூர"* எனவும் அடிகள் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரிலுங் கூறியது காண்க.

பருகுதல் - குடித்தல்; ஆர்தல்-நிறைதல்; பிங்கலந்தை.

பருகுதலாவது நீர்போல் நெகிழ்ந்திருப்பவற்றைச் சிறுகச் சிறுகக் குடித்தல்; விழுங்குதலாவது வாழைக் கனிபோற் குழைந்திருப்பவற்றின் ஒரு கவளத்தை முழுதுமாய் உண்டல்.

ஒல்லகில்லேன் - பொறுக்க மாட்டேன்; 'ஒல்லல்' பொறுத்த லெனப் பொருள்படுதல் 'ஒல்லுவ சொல்லாது'† என்புழியுங் காண்க.

பேரின்பம் மிகத் தூயதாகலானும், அது மேன் மேல் எழுதலானும் 'செழுந்தண் பாற்கடற் றிரைபுரை வித்து' எனப் பாற்கடலையும் அதன் அலையையும் உவமையாகக் கூறினர்.

உவா - நிறைநிலாக் காலம்; இது "உவவுமதியுருவின்"‡ என்பதனுலும் உணர்க. இளைய எனப் பொருள்படும் 'யுவ' என்னும் வட சொல்லும், நிறைவு எனப் பொருள்படும் 'உவவு' என்னுந் தமிழ்ச் சொல்லும் வேருதலை உணராதார் அவை யிரண்டும் ஒன்றென்பர்.

உவாநாளிற் கடல் பொங்குமென்ப வாகலின் 'உவாக் கடல் நள்ளு நீரை' ஈண் டுவமையாக எடுத்தோதினர்.

---

* கூ-ஆம், கொளுவும். † பரிபாடல், கஉ, ‡ புறநானூறு, ங

நிறைமதி வருகையாற் கடல் கிளர்ந்தாற்போல இறைவனது வரவாலும் பேரின்பம் உள்ளத்தே மிகுந்து நிரம்பிய தென்றார்.

நள்ளு நீர் - நடுவிலுள்ள நீர்: நடு வெனப்பொருட்டும் 'நள்' என்னும் பெயரினடியாகப் பிறந்த வினை. இச் சொல் இப்பொருட்டாதல் "நள்ளிருட்கண் வந்தார் நமர்"* என்பதன் உரையிற் காண்க.

ததும்ப - நிரம்ப; பிங்கலந்தை.

சொல்லினால் எடுத்துக் காட்டுதற்கும் ஏலாதவாறாய் அப்பேரின்பவமுதம் உடம்பின் மயிர்க்கால்வரையில் வந்து நிறையச் செய்தலின் 'வாக்கிறந் தமுதம் மயிர்க்கா றேறும், தேக்கிடச் செய்தனன்' என்றருளினார். உடம்பின் அகத்தேயிருந்து நிரம்பிவரும் அமுதம் அதன்மேலுள்ள மயிர்க்காலுக்குமேற் செல்லுமிடம் பிறிதின்மையின் மயிர்க்காலளவில் வந்து நிறைய என்றுரைத் தருளினார்.

தேக்கிட - நிறைய, 'தேக்கல்' நிறைதல் என்பர் பிங்கலந்தையுள்.

'தழை' பெயரினடியாகப் பிறந்த வினை; தழை- இலை: மரத்தின்கண் இலைகள் நிறைந்திருந்தாற்போல, உடம்பின்கண் ஊன்செறிந்திருத்தலின் 'ஊன் தழை குரம்பை' என்றார்.

குரம்பை - குடில்; திவாகரம். குடில்போறலின் இவ்வுடம்புங் 'குரம்பை' எனப்பட்டது.

இறைவன் தமது உடம்பைத் தானிருக்கு மிடமாகக் கொண்டமை கண்டு அடிகள் 'நாயுடல் அகத்தே, குரம்பை கொண்டு' என்று கூறினார்.

இனிய தேன் போன்ற பேரின்பத்தை உடம்பெங்கும் இறைவன் நிறைத்தான் என்றவழிக் கற்போல் வலிதாய என்புகளினூடு அதனை நிறைக்குமாறு யாங்ஙனம் என்று

---

* புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, க, ௯.

ஐயுருமைப் பொருட்டு 'எற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன்' என்றருளிச் செய்தார். என்பினூடு மிகக்குறுகிய சிறுசிறு புரைகள் உளவென்பது அதன் அடியிற் காணப்படும் அவற்றின் வாயில்களான சிறு சிறு துளைகளால் அறியப் படும்.

இப்பேரின்ப ஒழுக்கு இதற்குமுன் கண்டறியப்படாத தொன்றாகலின் 'அற்புத மான அமுத தாரை' என்றார்.

'தாரை' என்பது தாரா என்னும் வடசொற்றிரிபு; தாரை - ஒழுக்கு.

என்பு என்னும் மென்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈறாய் நின்ற சொல் "மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற் றெல்லாம், வல்லொற் றிறுதி கிளையொ டாகும்"* என்பதனால் 'எற்பு' என்றாயிற்று.

தொள் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்த தொளை என்னுஞ் சொல் 'துளை' எனத் திரிந்தது.

அன்பால் இடையறா துருகும் ஓர் உள்ளத்தையே முதலாக எடுத்து அதனால் ஓர் உருச்செய்தால் அது நொய்யதாய் உருகும் இயல்பிற்றாயே யிருக்குமாதலால், அங்ஙனமாகிய தமது யாக்கைக்கு 'உருகுவ, துள்ளங் கொண்டோ ருருச்செய்தாங்கு' என உவமையெடுத்துக் கூறினர்; இஃது இல்பொரு ளுவமை.

அள் ஊறு ஆக்கை - செறிந்து ஊறும் உடம்பு; செறிந்து ஊறுதலாவது ஒவ்வோரிடத்து ஒவ்வொரு பகுதியாய் உருகாது எல்லாம் அடைய உருகுதல்.

'அள் செறிவு' நெருக்கம் எனப் பொருள் படுதலைத் திவாகரத்துட் காண்க: அள் என்னும் முதனிலையே அள்ளி என வினையெச்சமாய் நின்றாற்போற் பொருள் பயந்தது; இவ்வாறு வருதல் "வரிப்புனை பந்து"† என்புழியுங் காண்க.

---

* தொல்காப்பியம், எழுத்து ௪௧௪. † திருமுருகாற்றுப்படை.

முற்றிய கரும்பினையும் விளங்கனியையும் விரும்பி யுண்ணுங் களிற்றியானை அவ்வுண்டற்சுவையின்கண் நிகழும் இன்பத்திற் செம்மாந்திருத்தல்போல, அடிகளையும் இறைவன் பேரின்ப நுகர்ச்சிக்கண் இறுமாந்திருக்க வைத்தமையின் 'ஒள்ளிய, கன்னற் கனிதேர் களிறெனக் கடைமுறை என்னையும் இருப்ப தாக்கினன்' என்றருளிச் செய்தார்.

'கன்னற் கனிதேர்' என்பதில் 'தேர்தல்' கொள்ளுதல் எனப் பொருள்படுதலைப் பிங்கலந்தையிற் காண்க. ; ஈண்டு உணவு கொள்ளுதல்.

'எம்பெருமான் எளியனேன்மாட்டும் வைத்த பேரருட்டிறத்தால், அவ்வருளோடு பேரின்பமும் என்னுள்ளே நிறைய வைத்தான்' என்பது குறிப்பிப்பார் 'என்னிற்' கருணைவான்றேன் கலக்க, அருளொடு பராவமு தாக்கினன்' என் றருளிச்செய்தார். இறைவன் தனது பேரின்பத்தை உயிர்கட்கு வழங்கவெண்டுமென்று கொண்ட பேரருட் பெருக்கால் அவர் தமக்கு அவ்வின்பப் பேறு வாய்த்தலின், அப்பேற்றிற்குமுன் அவர்பாற் பதிந்த அருளினையும் அதன்பின் அவர் பெற்ற இன்பத்தினையும் அம்முறையே வைத்து ஈண்டு ஓதியருளினர் என்க.

வான்தேன் - தூய தேன் ; வால் என்னுஞ் சொல் வான்எனத் திரிந்தது ; அங்ஙனந் திரிந்து நின்றுழியும் இச்சொல் அப்பொருள் பயத்தல் "வான்றுகள்"* என்பதன்கட் காண்க.

'பரா அமுது' என்பதில் 'பரா' எனுஞ்சொல் மிகுதிப் பொருள் தருவதொரு வடமொழி. ஈண்டு மிக்க அமுதென்றது பேரின்பத்தை

இங்ஙனமெல்லாம் எளிவந்து தோன்றி அருளும் இன்பமும் வழங்கிய பெருமான், கடவுளரிற் சிறந்த நான்முகன் திருமால் என்னும் இருவருங் கூட அறிய இயலாத

* பரிபாடல், ௧௨.

பெருந் தகைமையான் என்பது தெரிப்பார் 'பிரமன்மாலறியாப் பெற்றியோன்' என்று கூறி முடித்தார்:

'உளையா அன்பென் புருக ஓலமிட்டு' என்னும் நூற்றைம்பதாம் அடி-துவங்கி இவ்வகவலின் ஈற்றடிகாறும், இறைவன் தமக்கு வழங்கிய பேரின்ப வயமாய் நின்று அடிகள் அவ்வின்பத்தினியல்பை ஒருவாற்ருனுயினும் புலப்படுத் துரைப்பான் வேண்டிப் பெரிதும் முயன்று வருந்திப் பாடுமாறும், அங்ஙனம் புலப்படுத்துரைத்தற்குச் சொற்கள் ஏற்ற கருவியாகாமையின இடையிடையே இவ் வகவலின் அடிகள் முச்சீராயும் இருசீராயுஞ் சுருங்கித் தெற்றுண்டு நடக்குமாறும் உற்றுணர்ந்துகொள்க.

இனி, இத்திருவகற்கண் உட்பகுதிகளின் பொருளியைபு ஒரு சிறிது காட்டுதும்: நம்மனோரது சிற்றறிவினல் அளக்கலாகாப் பேரளவினவாகிய அண்டங்களெல்லாம் இறைவன்றன் அருள்வெளிப் பரப்பினுட் சிற்றணுக்களை யொப்பத் தோன்றுதலின், அவன்றன் பேரளவு சொல்லுக்கும் மனத்திற்கும் எட்டா இயல்பிற்றென முதல் ஆறடிகளானும் உணர்த்தியருளினர்.

இனி, அவ்வண்டங்களிற் பெரியனுயினும், அவ்வண்டங்களுக்குத் தலைவர்களாக நிறுத்தப்பட்ட கடவுளராகிய மிக நுண்ணிய உயிர்களானும் அறியப்படாவாறு அவரினும் நுண்ணியனுயிருந்து அவரை யெல்லாம் இயக்குதலின் இறைவன் நுண்ணியவற்றுள் எல்லாம் நுண்ணியனு மென்பது ஏழாம் அடிமுதற் பன்னிரண்டாம் அடிகாறும் வைத்துரைத்தார்.

இனி, அண்டத் தலைவர்களாகத் தன்னுல் நிறுத்தப்பட்ட நான்முகன் திருமால் முதலான கடவுளரும், அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கும் வீடுபேருய் நின்ற வானவர் கூட்டங்களும் எல்லா ஆற்றலும் எல்லா முதன்மையும் ஒருங்குடைய இறைவனுகிய தன்னை யின்றித் தாமாகவே தந்தொழில் நடத்த வல்லுநர் அல்லராகலானும், அவ

ரெல்லாம் எல்லாம்வல்ல முழுமுதற்பொருளாகிய தன்னை நோக்க ஞாயிற்றின்முற் புழுப்போல்வராகலானும், நுண்ணியவற்றுளெல்லாம் நுண்ணிய இறைவனது மதுகைத் திறம் பதின்மூன்றும் அடி முதற் பத்தொன்பதாம் அடிகாறும் வைத்து விளக்கியருளினர்.

இனி, அண்டத் தலைவரும் அவரோ டொப்பாருமான மிக நுண்ணிய உயிர்களேயன்றி, அவரினும் தாழ்ந்த தரத்தினராய் இம்மண்ணுலகத்தில் உலாவுஞ் சிற்றுயிர்களும், அவற்றின் உயிர் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினவாகிய ஞாயிறு திங்கள் வான் வளி தீ நீர் மண் முதலிய பொருள்களும் முறையே பயன்பெறுதலும் பயன்படுதலும் உடையவாமாறு அவற்றைத் தொழிற்படுத்துவோனும் இறைவனேயாவ னென்பது இருபதாம் அடி முதல் இருபத்தெட்டாம் அடிகாறும் வைத்து அறிவுறுத்தருளினர். இப் பகுதிக்கண் ஏனைச் சிற்றுயிர்களை எடுத்து ஓதிற்றிலராலெனின்; சிற்றுயிர்கட்கு வீடுபேறாய் நின்ற விண்ணோர் கூட்டங்களே இறைவனை நோக்கப் புழுவாய் ஒழிந்தனராயின், ஏனை இச்சிற்றுயிர்கள் இறைவன் முன் எத்துணைய வாம்! அதனானும், கறங்கோலை போல இந்நிலத்தின் மீதும் நிலைபெறாது பிறப்பு இறப்புக்களிற் பட்டுச் சுழலுதலானும் இச்சிற்றுயிர்களை ஈண்டுக் கிளந்து கூறற்கு அமர்ந்திலராய், அவர்க்குப் பயன்பட்டு ஊழிகாலம் வரையில் நிலைபெற்றியங்கும் ஞாயிறு திங்கள் முதலியவற்றைக் கிளந்து கூறி அம்முகத்தால் அச்சிற்றுயிர்களை உய்த்துணரவைத்தார். என்னை? பயன்படும் பொருள்களைக் கூறியக்கால், அவற்றின் பயன் பெறுவார் தாமே பெறப்படுவராகலி னென்பது. இவ்வாற்றால் மிக நுண்ணிய வானோரினுந் தாழ்ந்த சிற்றுயிர்களும், அவர்க்குப் பயன்படும் பொருள்களி னியக்கமும் மேலவற்றின் பின் வைத்து ஓதுதற்கு இயைபுடையவாதல் கண்டு கொள்க.

இனி, அளக்கலாகா இயல்புகளுடைய இறைவனை ஒருவாற்றானும் உணர்தலும் உரைத்தலும் மாட்டாராயின்

அவன்மாட்டுப் பேரன்புடையரானார் அம்மாட்டாமையினை ஒரு சிறிதும் பொருராகலின், அவன் அன்பரல்லார்க்கு அவற்றுற் சேயனும், அன்பின் மிக்கார்க்கு எளியனும் நின்று அருளும் முறைமைகளை இருபத்தொன்பதாம் அடி முதல் அறுபத்து நான்காம் அடிகாறும் வைத்துரைத் தருளினர்.

இனி, அன்பரல்லாரால் ஒருவாற்றானும் உணர்தற் கரிய முதல்வன் தன்மாட்டு அன்பால் உருகும் அடியவர் தனதுண்மை யுருவினை எளிதிற் கண்டு இன்புறுதற் பொருட்டு மாதொரு கூறனாய்த் தோன்று மாற்றினை அறுபத்து நான்காம் அடியிற் றெளிவுற எடுத்துக்கூறி, அங்ஙனம் அன்பர்க்கு எளியனாய்த் தோன்றிய இறைவன் திருவுருவினைக் கண்ட வளவானே பேரின்பமாகிய பெருங் கடல் பேரின்ப முகிலாய்க் கிளர்ந்தெழுந்து தமக்குந் தம்மோ டொருங்கிருந்த தொண்டர்க்கும் நுகர்பொருளாமாறு பேரின்ப வெள்ளத்தினைப் பொழிந்த பெரும் பான்மையினை அறுபத்தைந்தாம் அடிமுதற் றெண்ணூற்றைந்தாம் அடி காறும் அடிகள் விரித்துரைத்த திறம் பெரிதும் வனப் புடைத்தாதல் கண்டுகொள்க. இப்பகுதியில், மழை பொழியுங்காற் படுந் தோற்றங்கள் உலக இயற்கை யிற் காணுமாறே வைத்துரைக்கப்பட்ட நுட்பஞ் சாலவும் வியக்கற்பாலதாம் என்க.

இனி, அவ்வாறு தமக்குந் தம்மோடிருந்த தொண் டர்க்கும் எளிவந்து தோன்றிப் பேரின்ப வெள்ளத்தை வழங்கின வள்ளலை வாழ்த்துதற்கு அவா எழுதலின், தொண்ணூற்றைந்தாம் அடிமுதல் நூற்றைந்தாம் அடி காறும் தாம் வேண்டிய வாழ்த்துரைகளை எடுத்துக் கூறினர். பேரிரக்கமுடைய ஒரு வள்ளல்பாற் பெறுதற் கரியதொரு பொருளினைப் பெற்ற வறியர் அது பெற்ற வளவானே மகிழ்ச்சி மிக்கு அவ்வள்ளலை வாழ்த்துதல் இயற்கையாகக் காணப்படுதலிற், றமக்குப் பேரின்பத்தை வழங்கிய முதற்பெரு வள்ளலை ஈண்டு அடிகள் வாழ்த்தி யது பொருத்தமேயாதல் காண்க.

இனிப், பெறுதற்கரிய தொன்று பெற்றார் அதனை வழங்கிய வள்ளலை வாழ்த்துதன் மட்டின் அமையாது, அதனையடுத்து அவனைப் போற்றுதலுஞ் செய்தல் மரபாய்ப் போதரக் காண்டலின் நூற்றுரும் அடிதுவங்கி நூற்றிருபத்தொன்றும் அடிகாறும் இறைவற்கு வணக்கவுரைகளும் மொழிந்தருளினர்.

இனி, இறைவன் எளிவந்து தோன்றித் தமக்கு வழங்கிய பேரின்பந் தாம் தமது யாக்கையோடிருந்து தாங்க மாட்டாமையினை நூற்றிருபத்திரண்டு இருபத்துமூன்றும் அடிகளிற் சுருங்கக்கூறிப், பின்னும் அதனை விரித்துரைத்தற்கு வேட்கை மேன்மேல் எழுதலின் நான்முகன் முதலான கடவுளர்க்கெல்லாம் ஒளித்த திருக்கோலத்தின் அருமையினை நூற்றிருபத்துநான்காம் அடிமுதல் நூற்று நாற்பத்தைந்தாம் அடிகாறும் வைத்து வகுத்துக் கூறி, அதன் பின் அத்திருக்கோலம் தமக்கு எளிவந்து தோன்றிய பான்மையினை நூற்று நாற்பத்தாறும் அடியிலிருந்து நாற்பத்தொன்பதாம் அடிவரையில் வைத்து விளக்கி, அவ் வருளுருவக் காட்சியிலிருந்து கிளர்ந்து தம்மை விழுங்கிய பேரின்பத்தின் பெற்றியினையும் அதனாற் றும் ஆயவாற்றினையும் நூற்றைம்பதாம் அடிமுதல் நூற்றெண்தாம் அடியாகிய இறுதி வரையும் தொடுத்து மொழிந்தருளினா ரென்பது.

இத் திருவகவல் இருசீர் முச்சீர் அடிகளால் இடையிடையே சுருங்கி வந்தது; ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இன்னோரன்னவற்றைக் குட்டவடியால்வந்த ஆசிரியம் என்பர். என்னை? "மண்டிலங் குட்டம் என்றிவை இரண்டுஞ் செந்தூக் கியல என்மனார் புலவர்"* என்றாராகலின், இதனுட் 'செந்தூக்கு' என்றது ஆசிரியத்தை. பிற்காலத்தார் இங்ஙனம் வரும் ஆசிரியத்தை 'இணைக்குற ளாசிரியப்பா'† என்று வழங்கினர்.

---

* தொல்காப்பியம் செய்யுளியல், ௧௧௭.

† யாப்பருங்கலக் காரிகை, செய்யுளியல் ௮.

நான்காவது

போற்றித் திருவகவல்

சகத்தின் உற்பத்தி

இத் திருவகவலில், வணக்கம் எனப் பொருள்படும் 'போற்றி' எனுஞ் சொற் பெருவரவிற்றாய்க் காணப்படுதலின் இஃது அச் சொற்பற்றிப் 'போற்றித் திருவகவல்' என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இதன்கண் உயிர்கள் உடம்புகளிற் பொருந்தித் தோன்றுமாறு முதற்கண் வகுத்துரைக்கப் படுதலின் இத் திருவகவற் கருத்து 'சகத்தின் உற்பத்தி' எனப் பழைய சான்றோராற் குறித்துவைக்கப்பட்டது. ஈண்டுச் 'சகம்' என்றது உலகத்துள்ள உயிர்களை.

நான்முகன் முதலா வானவர் தொழுதெழ
ஈரடி யாலே மூவுல களந்து
நாற்றிசை முனிவரும் ஐம்புலன் மலரப்
போற்றிசெய் கதிர்முடித் திருநெடுமால் அன்று
அடிமுடி யறியும் ஆதர வதனிற்
கடுமுரண் ஏனம் ஆகிமுன் கலந்து
ஏழ்தல உருவ இடந்துபின் எய்த்து
ஊழி முதல்வ சயசய என்று
வழுத்தியுங் காணா மலரடி இணைகள்
வழுத்துதற் கெளிதாய் வார்கடல் உலகினில்

நான்முகன் முதல் ஆ வானவர் தொழுது எழ - நான்கு திருமுகங்களையுடைய பிரமன் முதலாக வானுலகத்துள்ள கடவுளர் பணிந்து எழாநிற்க, ஈர் அடியாலே மூ உலகு அளந்து - இரண்டு திருவடிகளாலே மூன்று

உலகங்களையும் நீட்டி யளந்து, நால்திசை முனிவரும் ஐம்புலன் மலரப் போற்றி செய் - நான்கு திக்கிலுள்ள முனிவர்களும் ஐம்புலன்களும் மகிழ்ச்சியால் அலரும்படி வணங்குதலைச் செய்யாநிற்கும், கதிர்முடித் திருநெடுமால் - சுடர் விரியும் முடியினையுடைய அழகிய நீண்ட மால், அன்று அடிமுடி அறியும் ஆதரவு அதனில் - நான் முகனோடு மாறுபட்ட அந்நாளில் திருவடியின் முடிவினை அறியவேண்டும் விருப்பத்தினால், கடு முரண் ஏனம் ஆகி - மிக்க வலியினையுடைய பன்றியாக வடிவெடுத்து, முன் கலந்து ஏழ்தலம் உருவ இடந்து - முற்பட்டுக் கீழ் ஏழ் உலகங்களையும் ஊடுருவப் பிளந்து, பின் எய்த்து - பின் இளைப்புற்று, ஊழி முதல்வ சயசய என்று - ஊழிக்காலத்தும் முதல்வராய் நிற்கும் தேவரீருக்கே வெற்றி வெற்றி என்று சொல்லி, வழுத்தியும் காணா - பரவியுங் காணாத, மலர் அடி இணைகள் - தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகள் இரண்டும், வழுத்துதற்கு எளிதாய் வார்கடல் உலகினில் என்பதை வார்கடல் உலகினில் வாழ்த்துதற்கு எளிதாய் என மாற்றி நெடிய கடல்சூழ்ந்த நிலவுலகத்தின் கண்ணே பரவுதற்கு எளியவாம்படி என்று பொருளுரைக்க. இவ் வடியில் நின்ற 'எளிதாய்' என்னும் வினையெச்சம் முன்னே எழுபத்தைந்தாம் அடியிலுள்ள 'வந்து' என்பதில் வருதல் என்னும் வினையைக் கொண்டு முடிந்தது. இவ்வாறு ஒருவினை இடைவிட்டு நீளச் சென்று தான் கொள்ளும் வினையைக் கொண்டுமுடிதல் 'மாட்டு' என்னும் உறுப்பாம் என்பது. என்னை?

> "அகன்றுபொருள் கிடப்பினும் அணுகிய நிலையினும்
> இயன்றுபொருள் முடியத் தந்தனர் உணர்த்தல்
> மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்"

என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாராகலின், இவ்வினையெச்சத்திற்கும் அதுகொண்டு முடியும் வினைக்கும் இடையே 'யானை முதலா' என்பது துவங்கிக் 'கனவிலும் நினையாது'

என்ப தீருக வந்தனவெல்லாம் 'இடைநிலை' ஆயின. இங்ஙனம் வருதலைத்

"தத்தம் எச்சமொடு சிவணுங் குறிப்பின்
எச்சொல் ஆயினும் இடைநிலை வரையார்"*

என்னுஞ் சூத்திரத்தான் உணர்ந்துகொள்க.

திருமால் ஈரடியால் மூவுலகளந்த வரலாறு வால்மீகி இராமாயணத்திற் கூறப்பட்டது: அது வருமாறு: "விசுவாமித்திரர் இராமனை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்: 'தடந்தோளினை யுடைய இராம, பெருந் தவத்தினரும் தேவர்களாற் றொழப்படுபவருமான விஷ்ணு பெருந் தவம் புரிந்து உள்ளத்தை ஒருக்குதற் பொருட்டு இவ் விடத்தில் உறைந்தனர். இராமனே இது பெரியோனான வாமன முனிவனது துறவாசிரமமாகும்; இதன்கண் அப்பெருந் தவத்தோன் தான் விரும்பிய பேற்றை அடைந்தமையின் இது 'சித்தாசிரமம்' எனப் பெயர் பெற லாயிற்று. முன்னொருகால், விரோசனன் மகனான பலி என்பவன் தேவர்கட்குத் தலைவனான இந்திரனை வென்ற பின் மூவுலகங்களையும் அரசாளும உரிமை பெற்றுத் தன் ஆற்றலின் பெருக்கால் மயங்கினான்; அதன்பிற் பலி ஒரு பெருவேள்வி யாற்றியபோது இந்திரனும் மற்றைத் தேவர் களும் அச்சமுற்று இத்துறவாசிரமத்தில் உறைந்த விஷ்ணுவை நோக்கி இவ்வாறு கூறினார்: 'ஓ விஷ்ணுவே, விரோசனன் மகனான வலிய பலி என்பவன் இப்போது வேள்வி ஆற்றுகின்றான்; அசுரர்களுக்குத் தலைவனாய்ச் செழித்தோங்கும் அவன் எல்லாரும் வேண்டியன வெல் லாம் வேண்டியபடி கொடுக்கின்றான். எந்தத் திக்கிலிருந்து வரும் இரவலரும் எவ்வெவற்றை விரும்பிக் கேட்டாலும் அவ்வவற்றை யெல்லாம் தக்கவாறாய் அவர்கட்கு வழங்கு கின்றான். ஓ விஷ்ணுவே, நீரும் தேவர்கள் நன்மையின் பொருட்டு மாயமாய் ஒரு குறுகிய வடிவெடுத்து எங்கட்குப் பெரியதொரு நன்மையை விளைத்தல் வேண்டும்'

---

* தொல்காப்பியம், வினையியல், ௪0.

ஓ இராமா, இதே பொழுதில் தீயைப்போல் விளங்குபவரும் பேரொளியால் திகழ்பவருமான காசியபர் தேவ ஆண்டில் ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஓர் அருந்தவம் இயற்றி முடித்து அதிதியுடன் போந்து வரந்தரும் மதுசூதனனுடைய புகழ்களை எடுத்தோதுவாரானர்: 'தவத்தின சாரமாயும் தவத்தின் தொகுதியாயும், தவத்தின உருவாயும், தவத்தின் செல்வமாயும் உள்ள புருடரிற் சிறந்தோனே, நின்னை யான் தவத்தின் மிகுதியாற் காணப்பெறுகின்றேன். பெருமானே, நினதுடம்பினிடத்தே இவ்வுலகம் முழுதுங் காண்கின்றேன் ; நீர் தொடக்கம் இல்லாதிர் ; சொல்லுக்கு அடங்காதிர் ; உம்மை யான் அடைக்கலமாகப் புகுந்தேன்.' அதனுல் அரியானவர் மகிழ்ந்து களங்கம் அற்ற காசியபரை நோக்கிக் கூறுவர் : 'ஒரு வரத்தைக் கேள்; உனக்கு நன்மை உண்டாகுக ; நீ வரம்பெறத் தக்கவனுக என்னுற் கருதப்படுகின்ருய்.' அவர் கூறிய இச்சொற்களைக்கேட்டு, மரீசியின் மகனுன காசியபர் கூறுவார் : 'பகவானே, அதிதிக்கும் எனக்கும் நீர் மகனுக வருதல் வேண்டும். அசுரரைக் கொல்வோனே, சக்கரனுக்கு இளைய தம்பியாக நீர் வருதல் வேண்டும். தளர்வுற்று வருந்துந் தேவர்களுக்கு நீர் உதவி புரிதல்வேண்டும்.' பேரொளியினரான விஷ்ணுவானவர் துறவியின் கோலமுடையவராய்க் கரகம் ஏந்தித் தலையின் உச்சியிற் குடுமியோடுங் குடை நீழலில் அதிதிக்கு அங்ஙனமே புதல்வனுய்ப் பிறந்தனர். இவ்வாறு தேவர்களால் வழுத்தப்பட்டு விஷ்ணுவானவர் குறள்வடிவெடுத்து, விரோசனன் மகனை அணுகித் தன்னடியால் மூன்றடி இடம் இரந்தனர். மூனறடியிடம் பெற்றுக் கொண்ட பின் திரிவிக்கிரமனுன விஷ்ணு வியக்கத்தக்கதோர் உருவெடுத்து மூன்றடிகளால் உலகங்களைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். எங்ஙனமென்ருல், ஓரடியால் நிலம் முழுமையும், இரண்டாம் அடியால் வளி மண்டிலத்தையும், மூன்ரும் அடியால் வான உலகத்தையும், ஓ இராகவனே, அவர் கவர்ந்து கொண்டார். அதன்பின் அசுரனுகிய பலிக்குப் பாதாளத்தில் ஓர் இருப்பிடத்தை வகுத்துக்

கொடுத்து, அவற்குப் பகைவனை நீக்கிய பின்னர், இந்திரற்கு மூவுலக ஆட்சியினையுந் தந்தனர்''*

அவ்வாறு திருமால் மூவுலகு அளந்த ஞான்று நான்முகன் முதலான கடவுளரும், முனிவரும் தொழுது வணங்கினமையின் 'வானவர் தொழுதெழ' எனவும், 'நாற்றிசை முனிவரும் போற்றிசெய்' எனவும் அருளிச்செய்தார்.

இனி அங்ஙனம் கடவுளரானும் முனிவரானும் தொழப்படும் அத்துணைப் பெருமைவாய்ந்த திருமாலும், இறைவன் அனற்பிழம்புவடிவாய்த் தமதெதிரே தோன்றிய ஞான்று அவ்வடிவின் அடிக்கண் முடிவைக் காண்பான் வேண்டி ஒரு பன்றி வடிவெடுத்துக் கீழ் ஏழ் உலகங்களையும் ஊடுருவப் பிளந்து சென்றும் அதன் முடிவறியப் படாமையின் இளைப்புற்று இறைவனை வழுத்தினரென எங்கும் நிறைந்த சிவத்தின் எல்லையற்ற தன்மை எடுத்தோதினர். இங்ஙனந் திருமால் இறைவன்றன் திருவடி தேடிய வரலாறு பிற்காலத்திற் பாரதநூல் தமிழிற்பாடிய வில்லிபுத்தூராழ்வாரும்,

"ஓர் ஏனந் தனைத்தேட ஒளித்தருளும் இருபாதத் தொருவன் அந்தப், போர்ஏனந் தனைத்தேடிக் கணங்களுடன் புறப்பட்டான் புனங்களெல்லாம், சீர்ஏனல் விளைகிரிக்குத் தேவதையாங் குழவியையுஞ் செங்கை ஏந்திப், பார்ஏனை யுலகனைத்தும் பணிவுடனே புகழ்ந்திடத்தன் பதிபின் வந்தாள்" என நன்கெடுத்துக் கூறினர்.

இனித் திருமால் இறைவன்றன் அடிமுடி தேடிய வரலாறு இலிங்கபுராணத்தில் விரித்துக் கூறப்பட்டிருத்தலின் அதனை ஈண்டு மொழிபெயர்த்துக் காட்டுதும். அது வருமாறு: "பிதாமகனான நான்முகன் கூறுவான்: 'பிரதானம் இலிங்கமென்று சொல்லப்படுகின்றது. பரமேசுவரன் இலிங்கி என்று சொல்லப்படுகின்றனன். ஓ தேவர்களே, என்னையும் விஷ்ணுவையும்

---

* வான்மீகி இராமாயணம், க, ௩க.

பாதுகாத்தற் பொருட்டாக அது கடலினின்றும் எழுந்தது. சனலோகம் அளவும் வைமாநிகசிருட்டி இருடிகளோடும் நடைபெற்றகாலத்தில், திதிகாலம் முடிவுபெற்றவுடனே, நான்கு ஊழிகளும் ஆயிரம் முறையாக வந்து முடிய எல்லாம் ஒடுங்கிச் சத்தியலோகத்திற்குப் போனவுடனே, அசையாப் பொருள்களெல்லாம் மழையின்மையால் வற்றி வறண்டுபோக, விலங்குகளும் மக்களும் மரங்களும் பேய்களும் ஊன்றின்னுங் கூளிகளும் கந்தருவரும் முறை முறையே ஞாயிற்றின் கதிர்களால் எரிக்கப்பட்டபொழுது பிரமனாகிய யான் இறுதியில் எல்லாவற்றோடொப்ப ஆட்சியிழந்த நிலைமையை அடைந்தேன். ஒன்றாயுள்ள கடலானது மிகவுங் கொடுமையான இருளால் எங்குங் கவரப்பட்டிருந்தமையின் களங்கம் அற்றவனும், அமைதியுடையோனும், ஆயிரந் தலைகளுடையோனும், உலகத்திற்கு உயிராவோனும் ஆயிரங்கண்களும், ஆயிரங் கால்களும், ஆயிரங் கைகளும் உடையோனும், எல்லாம் அறிபவனும், எல்லாத் தேவர்களின் உயிர்வாழ்க்கைக்கு வாயிலாவோனும், இராசதகுணத்தை யுடைமையால் தானே இரணியகருப்பனாவோனும், தமோகுணத்தை யுடைமையாற் றானே சங்கரனாவோனும், சத்துவகுணத்தை யுடைமையால் எங்கும் நிறைந்த விஷ்ணுவாவோனும், எல்லா உயிர்களிலும் உண்மையால் மகேசுவரன் ஆவோனும், காலத்தினியல்பை யுடையோனும், காலத்தை மையமாக உடையோனும், வெண்மையுங் கருமையும் உடையோனும். முக்குணங்களிற் றீர்ந்தோனும், எல்லாவற்றி னுயிராய்ச் சத்து அசத்துக்களின் மயனாய் உள்ளோனும் தடந்தோளினனும் ஆன நாராயணன் தவ நினைவில் ஆழ்ந்த உள்ளத்தினனாய் நீர்மேற் றுயின்றான். தாமரைக் கண்ணனாகிய அக்கடவுள் இங்ஙனந் துயிலும் நிலைமையிலுள்ளதைக் கண்டு, அவனது மாயத்தால் மயக்கப்பட்டேனாய், அவனை என் கையாற் றொட்டு 'நீ யார் சொல்?' என்று விரைந்து கேட்டேன். எனது கையால் வல்லென்று கடுமையாகத் தட்டப்படுதலும் தனது பாம்பணையினின்றும் எழுந்து

அடக்கமுடன் சிறிதமர்ந்து, தாமரை மலர்போற் றூய கண்களையுடைய அத்தேவன் தூக்க மயக்கத்தோடும் என்னை நிமிர்ந்து நோக்கினன். ஒளியாற் சூழப்பட்ட பகவானை அரி, யான் தன்னெதிரில் நிற்பதைக் காண்டலும் எழுந்து இனிது முறுவலித்துக்கொண்டே 'நின் வருகை நன்றாகுக, நின் வருகை நன்றாகுக, என் மகவாகிய சிறந்த பிதாமகனே' என்று என்னை நோக்கி மொழிந்தனர். நகையோடு அவர் மொழிந்த இச் சொற்களைக் கேட்டு, ஓ தேவர்களே, எனக்கு இராசதத்தால் எரிச்சல்உண்டாகவே யான் சநார்த்தனனை நோக்கி 'ஓ பாவமற்ற தேவனே, படைப்பிற்குங் காப்பிற்குங் காரணனையும், எல்லா உலகங்களையும் தோற்றுவிப்போனையும், பிரகிருதியை இயக்குவோனையும் என்றும் உள்ள பிறவாத விஷ்ணுவாயும், தாமரைக் கண்ணனையும், எல்லாவற்றையும் படைத்துக் காத்து அவற்றின் உயிராயும் உள்ள என்னை ஓர் ஆசிரியன் தன் மாணுக்கனை நோக்கிப் பேசுமாறுபோல உள்ளே நகைத்துக் கொண்டு 'மகவே மகவே' என்று அழைக்கின்றனையா? நீ ஏன் என்னை அவ்வளவு மடமையோடும் அங்ஙனம் அழைக்கின்றனை? விரைவிற் சொல்' என்று கூறினேன்: அதற்கவர் 'யானே உலகங்களைப் படைத்துக் காத்து அழிப்பவன் என்று தெரி; அழிவில்லாத என் உடம்பினின்றும் நீ பிறந்தாய். உலகிற்குத் தலைவனும், வலிமைமிக்க நாராயணனும், புருடனும், பலரால் வழுத்தப்பட்டுப் பலராற் புகழப்படும் பரமான்மாவும், விஷ்ணுவும், அழிவில்லாதவனும், தலைவனும், உலகிற்குப் பிறப்பிடமும் வாயிலும ஆவோனும் ஆகிய என்னை நீ மறந்திருக்கின்றனை. இதில் உன்னுடைய குற்றம் ஒன்றும் இல்லை. இஃது எனது மாயையால் உண்டாயது. ஓ நான்முகக் கடவுளே, யான் சொல்லும் உண்மையைக் கேள்; யானே எல்லாக் கடவுளருக்குந் தலைவன்; யானே படைப்பவன் காப்பவன் அழிப்பவன்; எங்கும் நிறைந்த எனக்கு நிகராவார் எவரும் இலர். ஓ பிதா மகனே, யானே மேலான பிரமம், மேலான மெய்ம்மை, மேலான ஒளி, மேலான ஆன்மா, எங்கும்

நிறைந்தவன், இவ்வுலகின்கட் காணப்பட்ட அல்லது கேட்கப்பட்ட அசையும்பொருள் அசையாப்பொருளாகிய எல்லாம் என்னிலிருந்தே உண்டாயினவென்று, ஓ நான் முகனே, தெரியக்கடவாய். இருபத்து நான்கு தத்துவங் களால் ஆக்கப்பட்டனவாய் அறியப்படும் எவ்வெப் பொரு ளும் பண்டுதொட்டே என்னாற் படைக்கப்பட்டன; முடி வான நிலையில் என்றும் உள்ளனவாகிய அணுக்கள் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டன: எனது சினத்தினின்றும் உயிர்கள் தோன்றிப் படைக்கப்பட்டன. எனது மனநிறைவினின்று நீயும் பல அண்டகோளங்களும் விளையாட்டாகப் படைக் கப்பட்டன. புத்திதத்துவமும் என்னால் விளையாட்டாகவே தோற்றுவிக்கப்பட்டது; அதன்பின் அதிலிருந்து மூவகை அகங்கார தத்துவமும் அவற்றிலிருந்து ஐந்து தன்மாத்திரைகளும் மனமும் ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங் களும் வான்முதலிய ஐந்து பூதங்களும், ஐம்பூதக்கலப்பி லிருந்து, பல பொருள்களும் என்னால் விளையாட்டாகவே தோற்றுவிக்கப்பட்டன.' அவரும் யானும் அங்ஙனம் பேசவே, பெருஞ்சினத்தாற் பகைமை கிளர, எம்மிருவர்க் கும் அவ்வூழி முடிவான கடலினிடையே அஞ்சத்தக்க தொரு பெரும்போர் மூண்டது. அந்நேரத்தில் எமது போரினை நிறுத்தி எமக்கு அறிவுறுத்தும் பொருட்டு, எல்லாப் பொருள்கட்கும் பிறப்பிடமாய், வரம்பு குறிக்கப் படாததாய், உரையளவுக் கெட்டாததாய், உவமையற்ற தாய், முதல் நடு ஈறு இல்லாததாய், வளர்தலுங் குறை தலும் மாட்டாததாய், ஊழிமுடிவிற் பற்றி எரியும் நூறு அண்டங்களின் நெருப்பை ஒப்பதாய், ஆயிரம் அனற் கொழுந்து வளையங்களாற் சூழப்பட்டதாய்த் திகழும் ஒளி வடிவானதோர் இலிங்கம் எமக்கெதிரே தோன்றியது. இவ்வாயிரஞ் சுடர்களையுங் கண்டு திகைப்புற்ற தேவனான அரி அங்ஙனமே திகைப்பெய்திய என்னை நோக்கி 'இவ் வனற் பிழம்பின் வரலாற்றை இவ்விடத்திலேயே ஆராயக் கடவம். ஒப்பற்ற இவ்வனற்றூணின் அடியைக் காண் டற்கு யான் கீழே செல்கின்றேன். நீ இதன் முடிவைக்

காண்டற்கு விரைவாய் விடாமல் மேலே செல்லல் வேண்டும், என்று கூறினர். அங்ஙனம் பேசியவுடன் உலகுருவான திருமால் ஒரு பன்றிவடிவெடுத்தார். யானும் உடனே ஓர் அன்னப் புள்ளின் வடிவை எடுத்தேன். அக்காலந் தொட்டு மக்கள் என்னை 'அன்னம்' என்றழைக்கின்றார்கள், ஏனெனிற் அன்னமே விராட்டு. எவர் என்னை 'அன்னம், அன்னம்' என்றழைக்கின்றனரோ அவர் அன்னம் (ஹம்சம்) ஆகின்றனர். தூய வெண்ணிறத்தையும், நெருப்புப் போன்ற கண்களையும் எல்லாப்பக்கங்களிலும் சிறகுகளையும் உடையோனாய் எண்ணமுங் காற்றும்போல் விரைந்து நான் மேலே போயினேன். பத்து யோசனை அகலமும் நூறு யோசனை நிகளமும் உள்ள ஒரு நீல மைக்குவியல் போன்றதாய், மேரு மலையைப்போற பருமனுள்ளதாய்க், கூரிய வெண்மருப்புகளுடையதாய், ஊழிகாலத்திறுதியிற் றோன்றுந் தெறுகதிர்போல் ஒளிமிக்கதாய், நீண்ட மூக்கும் உரத்த உருமொலியுங் குறுகிய கால்களும் அழகிய உறுப்புகளும் வாய்ந்ததாய், வெற்றி மறஞ் சிறந்து வலியதாய் நிகாற்றதாய் வயங்குங் கரியதொரு பன்றி வடிவத்தினை எல்லாப் பொருள்கட்கும் உயிராக உள்ள நாராயணரும் எடுத்துக்கொண்டு கீழ்நோக்கிச் சென்றார். அவ்வாறு ஆயிரம் ஆண்டுகள் விஷ்ணு கீழ் நோக்கி விரைந்து சென்றும் அவர் அவ்விலிங்கத்தின் அடியைக் கண்டிலர். யானும் அவ்வளவு காலம் என்னாற் கூடியமட்டும் அதன் முடிவை அறியவேண்டி மேல்நோக்கி விரைந்துபோயும், ஓ நுங்கள் பகைவரை யழிப்போரே, அதன் முடிவைக் காணேனாய் அக்காலக் கழிவிற் கீழ் இறங்கினேன்; எல்லாத் தேவர்கட்கும் பிறப்பிடமும் பேரளவினருமான பகவான் விஷ்ணுவும் வெருக்கொண்ட பார்வையினராய் தேய்வுற்று அங்ஙனமே விரைந்து மேலேறி வந்தனர். சம்புவாகிய சிவபிரான்றன் வியத்தகும் ஆற்றலை அறியாது மயங்கிக் கலக்குண்ட மனத்தினனாய் அப் பெரிய கடவுள் என்னைத் தலைக்கூடி, என்னோடுகூடப் பரமேசுவரன் எதிரிலும் எபக்கங்களிலும் புறத்திலும் கீழ் விழுந்து வணங்கி 'இஃது என்!'

என்று வியந்துரைத்தான். அதன்பின், ஓ கடவுளர்க்குத் தலைவனே, அங்கே 'ஓம், ஓம்' என்னுஞ் செவிப்புலனும் ஓசை தெளிவாய்த் தொடர்புற்று எழுந்தது. பின்னர் இஃது யாதாயிருக்கலாம் என்று ஆழ நினைத்துக்கொண்டு அவர் என்னுடன் நிற்கையில், அவ்விலிங்கத்தின் வலப் புறத்தில் என்றும் நிலைபேருய் உரக்க நிகழும் இவ்வெதி ரொலியினைக் கண்டார். முதல் எழுத்து அகாரம், அதன் பின் உகாரம், நடுவில் மகாரம். ஓம் என்பது இவ்வொலி களின் தொகுதி.''* இங்ஙனம் போந்த வடமொழி இலிங்க புராணத்தின் பதினேழாம் அத்தியாயத்திற்குப் பின் பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தில் விஷ்ணுவானவர் சிவ பிரானை வழுத்தும் ஒரு பதிகமும் அதன்பிற் சிவபிரான் அவர்முற் ரேன்றி அவ்விருவரும் தன்னிடத்தினின்றுந் தோன்றியபடியை அறிவுறுக்கும் அறிவுரையும், அதன்பிற் சிவபிரான் அவ்விருவரையுந் தொட்டு வரந்தருமாறுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இனித் திருமால் அல்லாத மற்றைத் தேவர்களிற் பிரமதேவன் சிறந்தமையின் 'நான்முகன் முதலா வானவர்' என்றருளிச் செய்தார்.

தொழுதல், பணிதல் என்பன ஒருபொருட் கிளவிகள்; **திவாகரம்.**

ஈண்டு 'மூவுலகு' என்றவை நிலமண்டிலம் வளிமண் டிலம் வான்மண்டிலம் என்பனவாம்; அது மேலெடுத்துக் காட்டிய இராமாயண வாமனன் கதையிற் காண்க; இஃதறியாதார் திருமால் ஈரடியால் நிலத்தையும் வானையும் அளந்து, மூன்ரும் அடிக்கு இடமின்மையிற் பலியரசன் தலைமேல் அதனை வைத்து அவனைப் பாதலத்தில் அழுத் தினரெனக் கதையைத் தமக்கு வேண்டியவாறு திரித் துரைப்பர்.

இனித், திருமாலின் நெடிய உருவத்தைக் காணட லானும், அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளுஞ் சொற்களைக்

---

* இலிங்கபுராணம், க, கஎ.

கேட்டலானும், அவரது அழகிய வுருவைக் காண்புழி வாய் நீர் ஊற அதனைச் சுவைத்தலானும் தெய்வத்தன்மையான் அவரைச் சூழ வீசும் நறுமணத்தைக் கவருதலானும், அவர் தந் திருவடிகளை வருடுதலானும் முனிவரெல்லாம் தம் ஐம்புலன்களும் இன்புறப் பெறுதலின் 'நாற்றிசை முனிவரும் ஐம்புலன் மலர' என்றருளிச் செய்தார்.

ஈண்டு நீண்டு வளர்ந்த திருமாலைப்பற்றிப் பேசுகின்றமையின் அதற்கேற்ப 'நெடுமால்' என்றும், அங்ஙனம் நீண்டோங்குந் திருமாலின் கதிர் முடியையே நோக்கிப் போற்றுதலின் 'முனிவரும் போற்றிசெய் கதிர் முடி' என்றும் அருளிச் செய்தார்.

'அடி முடி' அடியினது முடிவு எனப் பொருள்படும். 'முடி' முதனிலை வினைப்பெயர், இங்ஙனம் பொருள்படுதலை யறியாதார் இச் சொற்றொடருக்கு அடியும் முடியும் எனப் பொருள் கூறினர்; 'அடி முடி யறிவும் ஆதரவு' ஈண்டுத் திருமால் மேற்றாக வைத் துரைக்கப்படுதலானும், அத் திருமால் இறைவனது அடியைத் தேடப் புக்கனரே யல்லால் முடியையுங் காணப்புகுந்தன ரென்பது புராணத் தின்கட் பெறப்படாமையானும், நான்முகன் முடிதேடப் போனமை ஈண்டு அடிகளாற் கூறப்படாமையானும் அவ்வாறு பொருளுரைத்தல் பொருந்தா தென்க. அற்றேல், நான்முகன் இறைவனது முடி தேடச் சென்று இளைத்தமை ஈண்டெடுத்துக் கூறாமை யென்னை யெனின்; தேவர்கள் எல்லாரினுஞ் சிறந்த திருமால் இறைவனது அடி தேடி யெய்த்தமை கூறவே, அவரினுந் தாழ்ந்த நான் முகன் முதல்வன்றன் முடி தேடிக் காணாமை தானே பெறப்படுமாகலின் அதனை எடுத்துக் கூறாது உய்த்துணர வைத்தாரென்பது.

'ஆதரவு' அவா எனப் பொருள்படும். 'ஆதர:' என்னும் சொற் றிரிபு; 'ஆதர வதனில்' என்பதில் அது பெயர்ப்பொருளை அசைந்து நின்ற அசைநிலை இடைச் சொல்.

கடுமுரண் - மிக்க வலி; "கடும்பசி கலக்கிய"* என் புழிப்போல ஈண்டுக் கடு மிகுதிப் பொருள்பட நின்றது; கடி என்னும் உரிச்சொற் கடு வெனத் திரிந்தது.

இனி, அனற்பிழம்பு வடிவாய்த் தோன்றிய இறைவன் றன் அடியை முதலிற் றேடப்புக்கவர் திருமாலென்பது மேலெடுத்துக் காட்டிய இலிங்கபுராணக் கதையின்கட் சொல்லப்பட்டிருத்தலின், அதற்கேற்ப அடிகளும் ஈண்டு 'முன் கலந்து' என்றருளிச் செய்தார்.

ஈண்டு 'ஏழ்தலம்' என்றவை பாதலத்தின்கண் உள்ள ஏழ் உலகங்களை; அவையாவன: "அதல விதல சுதல நிதல, தராதல, ரசாதல மகாதல மென்னப், பாத லம் ஓரே ழுலகெனப், பகர்வர்" என்றார் திவாகரத்தில்.

உருவுதல் - நடுவே துளைத்தல்; இச்சொல் இப் பொருட்டாதல் "உபபரும் அறியா ஒருவனே இருவர்க் குணர்விறந் துலகம் ஊடுருவுஞ் செம்பெருமானே"† என்று அடிகள் பிறண்டும் ஓதுமாற்றாற் காண்க.

இடந்து - பிளந்து; 'படை யிடந்த ஆறுப்புண்'‡ என்புழியும் இப்பொருட்டாதல் காண்க.

எய்த்து - இளைத்து: "எய்த்த மெய்யேன் எய்யே னாகி"¶ எனபதூஉங் காண்க.

"ஜய என்னும் வடசொல் சய வெனத் திரிந்தது! அஃது இருகால் அடுக்கி உடம்பாட்டுப் பொருளை உணர்த் தியது; இப்பொருளுணர்த்தல் சேனுவரைய ருரையினுங் § கண்டுகொள்க.

வழுத்துதல், பரவுதல், துதித்தல் என்பன ஒரு பொருட் கிளவிகள்; பிங்கலந்தை.

---

* புறநானூறு, ௨௩௦. † திருவா. வாழாப்பத்து, ௨.
‡ புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, ௪, ௧அ.
¶ பொருநராற்றுப்படை, ௯அ. § தொல்காப்பியம், சொல், ௪௧௧

'மலரடி இணைகள்' என்பதில் இணைகள் என்பதின் ஈற்றில் நின்ற கள் என்னும் ஈற்றைப் பிரித்து அடி என்பதனோடு கூட்டுக: "அருங்கேடன் என்பதறிக"* என்பதனுட் கேடன் என்பதன் ஈற்றில் நின்ற அன் என்னும் ஈற்றை அரு என்பதனோடு கூட்டிக் 'கேடரியன்' என உரைப்பவராகலின்.

'வார் கடல்' என்பதில் வார்தல் நெடுமைப் பொருட்டாதல் "வார்தல் போகல் ஒழுகல் மூன்றும், நேர்வு நெடுமையுஞ் செய்யும் பொருள" என்னுந் தொல்காப்பிய உரியியற் சூத்திரத்தா னுணர்க.

யானை முதலா எறும்பீ றாய
ஊனமி லியோனியி னுள்வினை பிழைத்தும்
மானுடப் பிறப்பினுள் மாதா உதரத்
தீனமில் கிருமிச் செருவினிற் பிழைத்தும்
ஒருமதித் தான்றியின் இருமையிற் பிழைத்தும்
இருமதி விளைவின் ஒருமையிற் பிழைத்தும்
மும்மதி தன்னுள் அம்மதம் பிழைத்தும்
ஈர்இரு திங்களிற் பேர்இருள் பிழைத்தும்
அஞ்சு திங்களில் முஞ்சுதல் பிழைத்தும்
ஆறு திங்களில் ஊறலர் பிழைத்தும்
ஏழு திங்களில் தாழ்புவி பிழைத்தும்
எட்டுத் திங்களிற் கட்டமும் பிழைத்தும்
ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும்
தக்க தசமதி தாயொடு தான்படுந்
துக்க சாகரத் துயரிடைப் பிழைத்தும்
ஆண்டுக டோறும் அடைந்தஅக் காலை
ஈண்டியும் இருத்தியும் எனைப்பல பிழைத்தும்
காலை மலமொடு கடும்பகற் பசிநிசி

* திருக்குறள், ௨௧௦.

வேலை நித்திரை யாத்திரை பிழைத்தும்
கருங்குழற் செவ்வாய் வெண்ணகைக் கார்மயில்
ஒருங்கிய சாயல் நெருங்கிஉள் மதர்த்துக்
கச்சற நிமிர்ந்து கதிர்த்து முன்பணைத்
தெய்த்திடை வருந்த எழுந்து புடைபரந்
தீர்க்கிடை போகா இளமுலை மாதர்தங்
கூர்த்த நயனக் கொள்ளையிற் பிழைத்தும்
பித்த உலகர் பெருந்துறைப் பரப்பினுள்
மத்தக் களிறெனும் அவாவிடைப் பிழைத்தும்
கல்வி என்னும் பல்கடற் பிழைத்தும்
செல்வம் என்னும் அல்லலிற் பிழைத்தும்,
நல்குர வென்னுந் தொல்விடம் பிழைத்தும்
புல்வரம் பாய பலதுறை பிழைத்தும்

யானை முதல்ஆ எறும்பு ஈறு ஆய - மிகப்பெரிய யானை முதலாக மிகச்சிறிய எறும்பு இறுதியாகிய, *ஊனம் இல் யோனியின் உள்வினை பிழைத்தும்* - கெடுதல் இல்லாத கருப்பைகளினின்றும் உள்ளத்தின்கண்ணதாகிய நல்வினையான் தப்பியும், *மானுடப் பிறப்பினுள் மாதா உதரத்து ஈனம் இல் கிருமிச் செருவினில் பிழைத்தும்* - மக்களாய்ப் பிறக்கும் பிறப்பினுள்ளுந் தாயின் கருப்பையினுள்ளே குன்றுதல் இல்லாத புழுக்கள் இடும் போரின் நடுவே பட்டுமடியாது தப்பியும், *ஒரு மதித் தான்றியின் இருமையிற் பிழைத்தும்* - முதற்றிங்களில் தான்றிக்காயின் வடிவினை ஒப்பதாகி இருவகைப்பட்ட தன்மையினின்று தப்பியும், *இருமதி விளைவின் ஒருமையிற் பிழைத்தும்* - இரண்டாந் திங்களிற் கருத்தோற்றத்தின் ஒன்றுபட்ட தன்மையினின்று தப்பியும். *மும்மதி தன்னுள் அம்மதம் பிழைத்தும்* - மூன்றாந் திங்களிற் றோன்றும் அந்த மத நீருக்குத் தப்பியும், *ஈர் இரு திங்களிற் பேர்இருள் பிழைத்தும்* - நான்காந் திங்களிற் பெரிய இருளுக்குத் தப்பியும்,

அஞ்சு திங்களில் முஞ்சுதல் பிழைத்தும் - ஐந்தாந் திங்களிற் சாதலுக்குத் தப்பியும், ஆறு திங்களில் ஊறு அலர் பிழைத்தும் - ஆருந் திங்களில் கொலைக்குக் காரணமாகிய பழிச்சொல்லுக்குத் தப்பியும், ஏழு திங்களில் தாழ் புவி பிழைத்தும் - ஏழாந் திங்களிற் கீழுள்ள நிலத்தின் வந்து பிறத்தலுக்குத் தப்பியும், எட்டுத் திங்களிற் கட்டமும் பிழைத்தும் - எட்டாந் திங்களில் உண்டாகும் துன்பத் திற்குத் தப்பியும், ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத் தும் - ஒன்பதாந் திங்களில் வரும் துன்பங்களுக்குத் தப்பியும், தக்க தசமதி தாயொடு தான்படும் துக்க சாகரத் துயர்இடைப் பிழைத்தும் - தாயின் கருப்பையை விட்டு அகலுதற்கு இசைந்த பத்தாந் திங்களில் தாயுந் தானு மாய்ப் படுந் துன்பக்கடலில் உளதாகிய துயரத்தினின்று தப்பியும், ஆண்டுகடோறும் அடைந்த அக்காலை ஈண்டியும் இருத்தியும் எனைப் பல பிழைத்தும் - பருவங்கடோறும் வளர்ந்து மனிதப் பருவம் எய்திய அப்பொழுது பொரு ளைத் தொகுத்தும் தொகுத்த பொருளைப் புதைத்து வைத்தும் இவ்வாறு எவ்வளவோ பலவாகிய துன் பங்களுக்குத் தப்பியும், காலை மலமொடு கடும்பகற் பசி நிசி வேலை நித்திரை யாத்திரை பிழைத்தும் - காலைப் பொழுதில் மலத்தானும் உச்சிப் பகற்பொழுதிற் பசியானும் இராப்பொழுதில் துயிலானும் இவை யொழிந்த காலங் களில் ஊர்ப்பயணம் போதலானும் நேருந்துன்பங்களுக்குத் தப்பியும், கருங் குழல் - கரிய கூந்தலினையும், செவ்வாய் - சிவந்த வாயினையும், வெண் நகை - வெள்ளிய மூரலினையும், கார் மயில் ஒருங்கிய சாயல் - கார் காலத்து ஆண் மயில் போல் ஒருவழிப்பட்ட மென்மையினையும், நெருங்கி உன் மதர்த்துக் கச்சு அற நிமிர்ந்து கதிர்த்து முன் பணைத்து எய்த்து இடை வருந்த எழுந்து புடை பரந்து ஈர்க்கு இடைபோகா இளமுலை - மிகப் பெருத்தலின் ஒன்றோ டொன்று நெருங்கி உள்ளே களிப்புக் கொண்டு பட்டிகை அறும்படி மிகைத்து ஒளி வீசி எதிரே பருத்து நடுவானது இளைப்புற்று வருந்தாநிற்க எழுச்சி பெற்றுப் பக்கங்களிற்

படர்ந்து ஈர்க்கும் நடுவே நுழையாத இளமை பொருந்திய கொங்கைகளையும் உடைய, மாதர் தம் கூர்த்த நயனக் கொள்ளையிற் பிழைத்தும் - மகளிரினுடைய மிகுதியான கண்களின் குறைக்குத் தப்பியும், பித்த உலகர் பெருந் துறைப் பரப்பினுள் மத்தக்களிறு எனும் அவா இடைப் பிழைத்தும் - மருள்கொண்ட உலகத்தவரின் பெரிய நீர்த் துறையாகிய பரப்பினுள்ளே கிடந்து கலக்கும் மதச் செருக் குடைய ஆண் யானை யென்னும் அவாவினிடத்து நின்று தப்பியும், கல்வி என்னும் பல் கடற் பிழைத்தும் - கல்வி என்றுரைக்கப்படும் பலவாகிய கடல்களினின்று தப்பியும், செல்வம் என்னும் அல்லலிற் பிழைத்தும் - செல்வமென் றுரைக்கப்படும் துன்பத்தினின்று தப்பியும், நல்குரவு என் னும் தொல்விடம் பிழைத்தும் - வறுமை என்று கூறப் படும் பழைய நஞ்சுக்குத் தப்பியும், புல்வரம்பு ஆய பல துறை பிழைத்தும் - புல்லை எல்லையாகவுடைய பல பிறவித் துறைகளுக்குத் தப்பியும் என்றவாறு.

இயங்கும் உயிர்களுள் மிகப் பெரியது யானையும் மிகச் சிறியது கட்புலனுக்குத் தோன்றும் எறும்புமாகலின் 'யானை முதலா எறும் பீருய' என்று அருளிச்செய்தார். எறும்பினுஞ் சிறிய வுயிர்கள் உளவாயினும் அவை கருவி களி னுதவியின்றிக் கட்புலனுகாமையின் அவற்றைக் கூறு ராயினர். ஆக என்பது ஆ என ஈறு கெட்டது.

இப்பிறவிகள் அழிந்துபட்டு இலவாய் ஒழியாமல் தொன்று தொட்டுத் தொடர்பாய் வருதலின் 'ஊனமில் யோனி' என்றார். 'ஊனம்' கேடு எனப் பொருள் பயத் தலைப் பிங்கலந்தையுட் காண்க.

'யோனி' கருப்பை எனப் பொருள் படுவதொரு வட சொல்.

நல்வினை தீவினை யென்பன ஒருவன் தன் உள்ளத் தாற் கருதிச் செய்யப்படுதலின் அவை அவ்வுள்ளத்தையே நிலைபேருய்ப் பற்றி நிற்கும். வினை செய்தற்குக் கருவி

யாகிய உடம்பு ஒழியினும் அவ்வினைகள் ஒழியாவாய்த் தாம் பிறத்தற்கு நிலைக்களனாகிய உள்ளத்தைப் பற்றிக்கொண்டு பிறவிகடோறும் சேறலின் 'உள்வினை' என்றார். அஃதீண்டு நல்வினைமேற்று. என்னை? ஐயறிவுக்குட்பட்ட பல கோடி உயிர்வகைகளுட் படாது ஒருயிரை மக்கட் பிறவியுட் படுவிப்பது அதுவே யாகலின் என்க.

'உள்வினை பிழைத்தும்' என்பதிற் கருவிப்பொருள் பட வரும் ஆலுருபு விரிக்க.

'மானுடப் பிறப்பினுள் மாதா வுதரத்து, ஈனமில் கிருமிச் செருவினிற் பிழைத்தும்' என்றது தாய் தந்தையர் ஒருங்கு புணர்ந்தவழித் தந்தையின் உடம்பினின்றும் புறனாகிய வெண்பால் தாயின் கருப்பையுட் சென்றவளவானே, ஆண்டு அப்பாலினின்றும் தோன்றிய எண்ணிறந்த புழுக்கள் அத்துணையும் முன்னரே அங்குள்ள தாய்க்கருவினோடு ஒன்று கூடுதற்குப் பெரிது முயன்று போர் இயற்றுகிற்ப, அவற்றுள் ஒன்று ஏனையவற்றைப் புறந்தள்ளித் தான் முற்சென்று அத் தாய்க்கருவினுட் பதியும் ஆற்றினை அறிவுறுத்தியது. இற்றை ஞான்றை மேல்புல நூலார் மிக ஆழ ஆராய்ந்து கண்டுரைக்குங் கருத்தோற்ற முறை, பன்னூறாண்டுகட்கு முன்னிருந்த நம்பெருமான் திருவாதவூரடிகளாற் பொருந்தக் கூறப்பட்டிருத்தல் பெரிதும் வியக்கற்பாலதொன்றாமென்க.

'உதரம்' என்பது கருப்பை யெனப் பொருடரும் ஒரு வடசொல்.

குன்றுதல் எனப் பொருள்படும் ஹீந என்னும் வடசொல் ஈனம் என ஆயிற்று.

'கிருமி' வடசொல்.

செரு - போர், சண்டை; நிவாகரம்.

தாயின் கருப்பையுட்பட்ட வெண்பாலிற் றோன்றும் புழுக்கள் மிகுதியா யிருத்தலின் 'ஈனமில் கிருமி' என்றார்.

கருக்கொண்ட தாயின் கருப்பை முதற் றிங்களில் தான்றிக்காய் போன்ற வடிவுடையதாய் இருத்தலின் 'ஒரு மதித் தான்றியின்' என்றருளிச் செய்தார்; மேல்புல நூலார் தாம் எழுதிய கருநூலிற் காட்டுங் கருப்பையின் வடிவு தான்றிக்காயைப்போல் உடல் திரண்டு முனை குவிந் திருத்தல் காண்க.

இனி, முதற்றிங்களில் இருமையிற் பிழைத்தலாவது, தந்தையின் வெண்பாலிற் றோன்றிய புழுக்களில் ஒன்று தாயின் செம்பாலிற் றோன்றிய கருவிற் பதிந்து ஒன்றுகாமல் வேறாய் நின்றால் மகவு உண்டாமா றில்லை; மற்று அங்ஙனமின்றி அப்புழுக்கள் பலவற்றுள் ஒன்று ஏனையவற்றைப் பின்றள்ளித் தாய்க்கருவை யணுகி அதனுள் தன் தலையை நுழைத்த வளவானே, தாய்க்கரு அப்புழுவினைத் தன்னகப்படுத்திக்கொண்டு, ஏனைப்புழுக்கள் தன்னை அணுகாவாறு தன் மஞ்சட்கருவினின்றும் மெல்லியதொரு தோலினைத் தோற்றுவித்துத், தன்னுட் புழு நுழைதற்கு வாயிலான துளையை உடனே அடைத்துவிடா நிற்கும்; அவ்வாறு செய்த பின்னர்த்தான் நுழைந்த புழு தாய்க்கருவிற் கரைந்து ஒன்றாய்ப்போக மகவு உண்டாவதாகும். ஒரோவழித் தாய்க்கரு நோயாலேனும் மயக்கம் ஏற்றப்படுதலாலேனும் அங்ஙனம் வழியடைத்தலைச் செய்யாது வாளா இருந்திடுமாயின் மகவு உண்டாமாறில்லை. இந்நிகழ்ச்சியினைப் பண்டைக் காலத்திருந்த நம் அடிகள் நன்குணர்ந்து 'ஒருமதித் தான்றியின் இருமையிற் பிழைத்தும்' என்றருளிச் செய்தமை பெரிதும் போற்றற்பாலதொன்றாமென்க.

மதி, திங்கள் என்பன சந்திரற்குப் பெயராய் வருந் தமிழ்ச் சொற்கள்; பதினைன்குநாள் வளர்ந்தும் பதினைன்கு நாட் டேய்ந்தும் இயங்கும் மதியின் இயக்கம்பற்றி வரையறுக்கப்படுங் காலக்கூறாகிய மாதத்திற்கும் அவை பெயராயின; இவ்வாறு வருதல் அளவை ஆகுபெயர்.*

---

* தொல்காப்பியம். சொல், ௧௧௬.

சந்திரனை உணர்த்தும் மதி என்னும் பெயரை வடமொழி என்று கூறுவாருமுளர். அது பொருந்ாது, என்னை? அப்பொருளில் அச்சொல் அமரநிகண்டு முதலான வட நூல்களிற் காணப்படாமையானும், தமிழிற் சாரிய அம் சாரியை ஏற்று மதியம் எனவும் அஃதிலாது மதி எனவும் அது பண்டைத் தமிழ் நூல்களிற் பரவி வழங்குதலானும் என்பது. இனி, மதிக்கப்படுதலின் மதி எனவாயிற்று என்பாரும், மதுவை யுடைமையின் மதி யெனவாயிற்று என்பாரும் உளர். மதித்தல் எனப் பொருள்படும் முதனிலையும், மது வென்னும் பெயரும் வடமொழியிலன்றிப் பண்டைத் தமிழ் நூல்களில் வழங்கக் காணுமையின், அவற்றுள் ஒன்றை அடியாகக் கொண்டு பிறந்து மதி என்னும் பெயர் பண்டை நூல்களில் வழங்கிற்றெனல் பொருந்தாக் கூற்று மென்க.

இனி 'இருமதி விளைவின் ஒருமையிற் பிழைத்த' லாவது: தந்தையின் வெண்பாலிற் றோன்றிய புழுக்களில் ஒன்று தாய்க்கருவிற் பதிந்த வளவானே, அக்கரு ஏனைப் புழுக்கள் தன்னுட் புகாவாறு, நோய் கள்மயக்கம் முதலிய காரணங்களாற் றடை செய்யாது வறிதே யிருந்திடுமாயின், அப் புழுக்கள் பலவும் அதனுள் நுழைந்து, முன்னரே புகுந்து ஒன்றுபட்ட புழு மகவாய் உருக்கூட வொட்டாமல் அதனைச் சிதைத்துவிடும். இஃது ஒரோவழி இரண்டாந் திங்களில் நிகழ்தலின், அந் நிகழ்ச்சிக்குந் தப்பிய படியை அறிவித்தவாறாயிற்று.

விளைவு - கருத்தோற்றம். ஒருமை - இரண்டும் ஒன்று பட்ட தன்மை.

இனி, 'மும்மதி தன்னுள் அம்மதம் பிழைத்த' லாவது: வாயில் அடைபட்டுக் கருத்தோன்றி வளருங் கருப்பையினுள்ளே, முன்னெல்லாம் புறத்தே கழிந்து கொண்டிருந்த தாயின் மதநீர் இப்போது கழிவாயில் காணுமையிற் கரு வளர்தல் வேண்டிப் பெருகிவந்து

கிறையா நிற்கும்; அதனாற் கருப்பை பெருக்க வயிறும் புடைக்கும்; இவ்வாறு வந்து பெருகும் மதநீர் தாங்க மாட்டாமல் அக் கருப்பை ஒரோவொருகாற் கிழிந்து கருச் சிதைதலும் மூன்றாந் திங்களில் நிகழ்த லுண்டாக லின், அதற்குந் தப்பி வந்தமை அருளிச்செய்தார்.

மதம் - மதநீர்.

இனி, அங்ஙனம் வந்து பெருகும் மதநீர் கரிய நிறத்த தாய் நான்காந் திங்களிற் கருப்பையுள் நிரம்புதலின், அக் கருப்பையின் அகம் அப்போது பெரிதும் இருண்டு நிற்கும்; அவ் விருளுக்குந் தப்பி உயிரோடிருத்தல் அரிதாகலின் 'ஈரிரு திங்களிற் பேரிருள் பிழைத்தும்' என்றருளிச் செய்தார்.

இனி, ஐந்தாந் திங்களிற் கருப்பையினுள் மதநீரும் இருளும் மேன்மேன் மிகுதலின் அவற்றி னிடைப்பட்ட மகவு பிழைத்தல் அரிதென்பார் 'அஞ்சு திங்களின் முஞ்சு தல் பிழைத்தும்' என்றார்.

"வழங்கியன் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்"* என்ப தனால் ஐந்து 'அஞ்சு' என மரூஉவாய்த் திரிந்தது.

முஞ்சுதல் - சாதல்; திவாகரம்.

கணவர் இல்லாக் காலத்தேனும், கைம்மை நிலையிலே னும் பிழைத்துக் கருக்கொண்ட மகளிர் தாம் சூல் கொண்டமை ஆறாந் திங்களிற் புறத்தார்க்குக் கட்புலனாக, அவர் அதுகண்டு பழித்துத் தூற்றுவராகலின், அப் பழிமொழிக் கஞ்சி அம்மகளிர் அவ் வாறாந்திங்களிற் கருச் சிதைத்தற்கு முயலுதல் வழக்கம்; அங்ஙனஞ் சிதைக்கப் படுதலுக்குந் தப்பியவாறு தெரிப்பார் 'ஆறு திங்களின் ஊறலர் பிழைத்தும்' என்றார்.

'ஊறு அலர்' தொலைக்கக் காரணமாகிய பழிச்சொல்; ஊறு - கொலை; இனி இடையூறெனப் பொருள் கொண்டு,

---

* தொல்காப்பியம், எழுத்து, ௪அ௩.

மகவின் உயிர்க்கு இடையூருகிய பழிச்சொல்லென உரைத்தலும் ஒன்று; இச் சொல்லிற்கு இவ்விரு பொருளும் உண்மை "ஊறிடை யூறும் உற்றிடு கொலையும்" என்னுந் திவாகர சூத்திரத்தால் காண்க.

அலர்-பழிச்சொல்; பிங்கலந்தை, இனி, 'ஊரலர்' எனப் பாடங்கொண்டு, ஊரவர் கூறும் பழிச்சொல் எனப் பொருளுரைப்பினுமாம்.

இனி, 'ஏழு திங்களிற் ருழ்புவி பிழைத்தும்' என்பது கருப்பையி னுள்ளிருக்குங் கரு ஏழாந்திங்களில் எல்லா உறுப்புகளும் செவ்வனே ஒருங்கு அமையப்பெறுதலானும், ஒரோ வொருகால் மகளிர் சிலரின் கருப்பை இவ்வேழாந் திங்களிற் பெரும்பாலும் முதிர்ந்த மகவினைத் தாங்கமாட்டாமல் வெளிப்பட விடுதலானும் அதற்குந் தப்பிவந்த வாற்றினை அறிவுறுத்தியதாயிற்று. ஏழாந் திங்களிற் பிறக்கும் மகவு பன்னிரண்டு முதற் பதினான்கு விரற்கடை நீளம் இருக்கு மெனவும், அஃது உயிர்க்கவும் அழவும் பால் பருகவும் மாட்டு மெனவும், ஆயினும் அது மிகவும் வலிகுன்றிய நிலையி லிருத்தலால் நீராட்டப்படுதற்கு இசையாதாய்ப் பால் பருகும் நேரம் போக எஞ்சிய காலமெல்லாம் உறக்கத்திலேயே கிடக்கு மெனவும், தன்னுடம்பினுட் சூடு பிறப்பித்தற்கு வேண்டிய வலிவுதானும் அதற்கப்போது மிக மெலிந்திருக்கின்ற தெனவும், அதனால் அம்மகவினை வெது வெதுப்பான கம்பலப் போர்வையாற் சுற்றித் தாயோடணைத்துப் படுக்கவைத்தால் அஃது உயிர் பிழைத்துக் கொள்ளுமெனவும் மேல் புலக் கருநூலாரும் நன்காராய்ந்து எழுதுவர்.

'ஏழ்' என்பது ஒற்றீருகிய சொல்லென்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனர் கூறுகின்றமையின், 'ஏழு திங்கள்' என்னும் புணர்ச்சிக்கண் வந்த உகரம் சாரியை என்க; இங்ஙனம் உகரம் ஏற்று வருதல்,

" அளவு இறையும் எண்ணும் வருவழி
நெடுமுதல் குறுகலும் உகரம் வருதலுங்
கடிநிலை யின்றே ஆசிரி யற்க "*

என்பதனாற் கொள்க.

'புவி' நிலமெனப் பொருடரும் ' புவநம் ' என்னும் வடசொற் சிதைவு.

ஏழாந் திங்களுக்குப்பிற் கருப்பையி லுள்ள மகவு மிக விரைந்து வளர்தலானும், அதன் சுமை தாங்கமாட்டாமற் றாய்வருந்துதலே யன்றி அம் மகவும் உள்ளே நெருக்குண்டு வருந்துதலானும், அத் துன்பங்களுக்கெல்லாந் தப்பி யுய்ந் தமை தெரிப்பார் ' எட்டுத் திங்களிற் கட்டமும் பிழைத்தும், ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும் ' என்றருளிச் செய்தார்.

' கஷ்டம் ' என்னும் வடசொல் கட்டம் எனத் திரிந்தது.

இனிப் பத்தாந்திங்கள் கரு முற்றும் முதிர்ந்து வெளி வருவதற்குத் தக்க காலமாதல் பற்றித் ' தக்க தசமதி ' என்றார்.

'தச ' என்பது 'தசந் ' என்னும் வடசொற் சிதைவு.

பத்தாந்திங்களிற் கருவுயிர்க்குங்காற் றாய் படுந் துன்பங் கடல்போற் பெரிதாயிருத்தலின் அதனைத் ' துக்க சாகரம் ' என்றும், அத்துன்பத்தினிடையே வெளிப்படும் மகவும் துன்புறுதலின் அதனைத் ' துயர் ' என்றும் இரு கால் ஓதினர். ஆறறிவோடு கூடிய தாய் படுந் துயர் எல்லையற்றதா யிருத்தலின் அதனைச் சாகரமாக உருவகப் படுத்தினர் ; அவ்வாறு ஆறறிவு விளக்கமில்லாத பச்சைப் பசுங்குழவி படுந்துயர் அத்துணைப் பெரிதாகாமையின் அதனை வாளா ' துயர் ' என்று கூறுவாராயின ரென்க.

---

* தொல்காப்பியம், எழுத்து, ௩௮௧.

'சாகரம்' கடல்; இது வடசொல்; சகரரால் அகழப்பட்டமையிற் கடல் சாகர மெனப் பெயர் பெற்ற தென்பது வடநூல் வழக்கு.

'ஆண்டுகடோறும் அடைந்த அக்காலே' என்பதன் இடையே மனிதப்பருவம் என்பது அவாய்நிலையால் வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

ஈட்டியும் என நிற்கற்பாலது எதுகை நோக்கி 'ஈண்டியும்' என மெலிந்தது.

எனை - எவ்வளவு, எத்துணை; இப்பொருட்டாதல் "எனை மாட்சித்தாயினு மில்"* என்புழியுங் காண்க.

மலம் - அழுக்கு; இது 'மலங்கல்' என்னுந் தமிழ்ச் சொல்லினின்றுந் தோன்றிய பெயர். உடம்பின் தூய்மையையும் உயிரின் தூய்மையையும் பிறழச் செய்தலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. தமிழ்மொழியினின்று வடமொழிக்கட் சென்று வழங்கும் பல சொற்களுள், 'மலம்' என்பதும் ஒன்று.

மற்றைக் காலங்களினும் மலவருத்தம் சிறிது உண்டேனும், ஒருநாள் முழுவதும் உண்ட உணவு அற்று மலக்குடலிற் சென்று திரண்டு கழியுங் காலம் காலைப் போதே யாகலிற் 'காலை மலம்' என்றார்.

ஏனைக் காலங்களினும் பசித்துவருந்துத லுளதேனும், ஞாயிறும் ஞாயிற்றின் வாயிலாற் கிளர்ந்தெழூம் ஆற்றல்களும் எழுச்சி பெற்று நிற்குங்காலம் நண்பகற்போதே யாகலின், அக்காலத் துண்டாம் பசித்துன்பம் பொறுத்தல் அரிதென்பார் 'கடும் பகற் பசி' என்றார்.

பகலினும் அயர்வுண்டாங்கால் உறக்கம் வந்து கூடுதல் இயல்பேயாயினும் ஞாயிற்றின் ஒளியில்லா நள்ளிரவில் எல்லா வுயிர்களும் அயர்ந்துறங்குதல் இயற்கையாய் நிகழக்காண்டலின் 'நிசிவேலை நித்திரை' என்றருளிச் செய்தார்.

---

* திருக்குறள், ௫௨

நள்ளிரவு எனப் பொருள்படும் 'நிசித:' என்னும் வட சொல் தமிழில் 'நிசி' என ஆயிற்று.

காலம் எனப் பொருள்படும் 'வேலா' என்னும் வட சொல் தமிழில் 'வேலை' எனத் திரிந்தது.

'நித்ரா' 'யாத்ரா' என்னும் வட சொற்கள் தமிழில் 'நித்திரை' 'யாத்திரை' எனத் திரிந்தன. நித்திரை - உறக்கம்; யாத்திரை - வழிச் செலவு.

இனி, அழகாற் சிறந்த மகளிர்க்கு அவ்வழகினைப் பயத்தற்கண் அவர் தங் கரியகூந்தல் முதல தாய்த் திகழ்ந்து கட்புலன் கவர்தலின் அதனை முன்னும், அதனை யடுக்க அழகு பயப்பது கொவ்வைக்கனிபோற் சிவந்த அவர் தஞ் செவ்வாயே யாகலின் அதனை அதன்பின்னும், அவ்வாய் விரிவின்கட் டோன்றி அதனை யடுக்க அழகுறுத்துவன அவர் தம் வெள்ளிய பற்களே யாகலின் அவற்றை அதன் பின்னும், அவற்றை யடுக்கக் கார்மயில்போற் றோன்றும் அவர் தம் வடிவம் முற்றுங் காண்பார் கருத்துட்பதிதலின் அதனை அவற்றின் பின்னும் அத்துணை யழகிதாய அவர் தம் வடிவத்தைக் கண்டவளவானே அவர்மேல் வேட்கை மீதூரச் செய்வன அவருடைய மதர்த்த கொங்கைகளுங் கயல்போற் பிறழும் விழிகளுமே யாகலின் அவ்விரண் டனையும் அதன்பின்னுமாக வைத்து முறைப்படுத் தோதினார். ஒருவர் ஒருவரைக் காணுங்கால் அவரது கட் பார்வை ஏனையோரது கூந்தன்மேன் முதற்கட் சென்று படுதலும், பின்னர் அவர் பேசுஞ் சொற்களைக் கேட்டற் பொருட்டு அவர் வாயை நோக்குதலும், அவர் பேசுங்காற் றோன்றும் வெண்பற்களை அதன்பின் நோக்கி மகிழ்தலும் எல்லாம் முறைமுறையே நிகழ்தல் இயல்பு.

தாங் காதலிக்கும் ஆடவர்க்குத் தங் காதற் குறிப்புப் புலனாக மகளிர் மெல்ல நகுதல் இயல்பாகலின், அவ் வியல்பினை உய்த்துணரவைப்பார் பற்களுக்குரிய ஏனைப் பெயர்களை உரையாது 'நகை' என்னும் பெயரைச் சிறந் தெடுத்துரைத்தார்.

'கருங்குழற் செவ்வாய் வெண்ணகைக் கார்மயில்' என்பதில் நாற்சீரும் முரண்டொடைநயம்பற்றி வந்தது. என்னை? "மொழியினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே"* என்றார் ஆசிரியராகலின்.

கார்காலத்து மயில் மிகுதியுங் களிப்புடைத்தாய் ஆலுதலிற் 'கார்மயிலை' எடுத்துக் கூறினார்.

"சாயல் மென்மை" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனூர்; சாயல் என்னுஞ் சொல் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறியான் நுகரும் மென்மையை உணர்த்தும்"† என்பர் உரைகாரர் நச்சினூர்க்கினியர்.

எல்லா வுறுப்புக்களும் ஒரே தன்மையவாம் மென்மையுடைமைபற்றி 'ஒருங்கிய சாயல்' என் றருளிச் செய்தார். "உடங்கு ஒருங்காகும்" என்பது திவாகரம்.

மதர்ப்பு-உள்ளக் களிப்பு; உள்ளத்தின் கண்ணதாகிய களிப்புக் கொங்கையின் கொழுவிய திரட்சிக்கட் புலனாதலின் அவ்வினையை அதன்மேலேற்றினூர்.

கச்சு - பட்டிகை; இயங்குங்கால் அசையாமைப் பொருட்டுக் கொங்கைமேற் கட்டப்படுவது. "வம்பு பிணிகை பட்டிகை வார்வடம், என்றிவை யைந்துங் கச்செ்சன இசைப்பர்" என்றார் திவாகரத்தும். இங்ஙனம் பிணிக்கப்படும் கச்சும் அறும்படி திட்பத்துடன் நிமிருங் கொங்கையென அவற்றின் புத்திளமைச் செவ்வி அறிவித்தாராயிற்று.

கதிர்த்து - ஒளி வீசி;. "கதிர்த்த நகைமன்னும்"‡ என்றார் அடிகள் பிறண்டும்.

பணைத்து - பருத்து, திவாகரம்.

---

* தொல்காப்பியம், செய்யுள், கூ௫.

† தொல்காப்பியம், சொல், ௩உ௫.

‡ திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், ௩கூ.

எய்த்து - இளைத்து ; "எய்த்த மெய்யேன்" * என்பதன் உரையிற் காண்க.

கொங்கைகள் மிகப் பருத்தால் அவற்றின் சுமை தாங்கலாற்ருது சிற்றிடை மிக வருந்துமென்பதுபற்றி 'எய்த்திடை வருந்த' என்ருர் ; இங்ஙனமே "அம்மா முலை சுமந்து, தேயுமருங்குல்" என்று அடிகள் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரினும் அருளிச்செய்தமை காண்க.

"மாதர் காதல்" † என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் ஓதலின் ; ஈண்டு 'மாதர்' என்னுஞ் சொற் காதலை விளைக்கும் பெண்டிரை உணர்த்துதல் காண்க.

'கூர்த்த நயனக் கொள்ளை' என்பதிற் கூர்த்த என்னும் பெயரெச்சம் 'கொள்ளை' என்னும் பெயரைக் கொண்டு முடிந்தது ; கூர்த்த கொள்ளையாவது தாம் கவர்ந்த காதலர் உயிரை வௌவும் மிகுந்த சூறை ; இது செயவல்லன அம்மாதரார்தம் அழகிய கட்பார்வையே யாகலின் இவ்வாறு கூறினர். திருவள்ளுவநாயனுரும், "இருநோக் கிவளுண்கண் உள்ள தொருநோக்கு, நோய் நோக்கொன் றந்நோய் மருந்து" என்றருளிச்செய்தார். அடிகளும் கோவையாரில் "பிணியும் அதற்கு மருந்தும் பிறழப் பிறழுமின்னும், பணியும் புரைமருங் குற்பெருந் தோளி படைக்கண்களே" என்றருளிச் செய்தமை காண்க. ஈண்டு அவ்விருவகை நோக்கும் அடங்கக் கூறினர். இனிக் கூர்மை என்னும் பண்படியாகப் பிறந்த வினை யெனக் கொண்டு அதனை நயனத்தின்மேல் ஏற்றிக் கூரிய கட்பார்வை எனப் பொருளுரைத்தலும் ஒன்று ; 'நயனம்' ஈண்டுக் கட்பார்வை. இது வடசொல்.

மெய்ப்பொருள் அல்லாதவற்றை மெய்யென மயங்கிக் கோடலிற் 'பித்த உலகர்' என்ருர் ; மருளுணர்ச்சியாவது, "மறுபிறப்பும், இருவினைப் பயனும், கடவுளும் இல்லை

---

* பொருநராற்றுப்படை, ௯௮.

† தொல்காப்பியம், சொல் ௩௨௮.

யெனவும், மற்று மித்தன்மையவுஞ் சொல்லும் மயக்கநூல் வழக்குக்களை மெய்ந்நூல் வழக்கெனத் துணிதல்.'' * இதனையே திருவள்ளுவநாயனாரும்,

''பொருள்அல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரும்
மருளானும் மாணுப் பிறப்பு''

என்று அறிவுறுத்தினமை காண்க.

பித்த உலகர் பலதிறத்தராய்ப் பெருகிக் கிடத்தலின் அவரை ஒரு பெரிய நீர்ப்பரப்பாகவும், பொருளின்ப முயற்சிகளை அவர் ஓவாது சென்று புரியுமாறு அவருள்ளத்தைப் பலதலைப் படுக்கும் அவாவினை அந்நீர்ப்பரப்பினுட் புகுந்து கலக்கும் மதகளிருகவும் உருவகப்படுத்தினர்.

மத்தம் - மதச்செருக்கு ; திவாகரம்.

கல்வி யென்பது பல கலைப்பிரிவுகளை யுடைத்தாய் ஒவ்வொன்றும் எல்லைகாணப்படாத பெரும் பரப்பிற்ருய் இருத்தலின் அதன்கண் வேட்கை மீதூரப்பெற்ருர் அதன் வழியராயே சென்று உழல்வாரல்லது, இறைவனை இடையருது நினைந்து பிறவியறுக்குந் தவமுயற்சியிற் புகாராதலிற், 'கல்வி யென்னும் பல்கடற் பிழைத்தும்' என்று அவற்றிற்குந் தாம் தப்பிய படியை அறிவித்தா ரென்க. அடிகள் ஈண்டு விலக்கியது உலகநூற் கல்வியேயன்றி அறிவுநூற்கல்வி யன்று : என்னை? தன்னையுந் தன்றலைவனையும் நினையவொட்டாது ஒருவனை நிலைபேறில்லாப் பொருள்வயிற் படுப்பிப்பது உலகநூற் கல்வியும், எக்காலுந் தன்னியல்பினையுந் தன்றலைவ னியல்பினையும் அவன் இடையருது நினையுமாறு செய்விப்பது அறிவுநூற் கல்வியுமா யிருத்தலின் என்க ; இதுபற்றியே நாலடியாரிலும்,

''அலகுசால் கற்பின் அறிவுநூல் கல்லா
துலகநூல் ஓதுவ தெல்லாங்—கலகல

---

* திருக்குறள், ௩௫௧, பரிமேலழகியார் உரை.

> கூஉந் துணைஅல்லாற் கொண்டு தடுமாற்றம்
> போஒந் துணைஅறிவார் இல்''

என்று கூறப்பட்டது.

இனிப், பெருந்திரளான பொருள் பெற்றக்கால் அதனைக் காத்தலினும் அதனை மேன்மேற் பெருக்குதலினும் ஒருவற்கு மேன்மேல் முயற்சி செல்லுதலின், அவன் இறைவனை நினைந்து வழிபடுதற்கும், அவனடியார்க்கு அப் பொருளை வழங்கிப் பயன்படுதற்கும் மாட்டானாய், அம் முயற்சியில் ஈர்ப்புண்டு பல பாவங்களைச் செய்து மேலு மேலும் பிறவிக்கு வித்தாகிய வினைகளை ஈட்டித் துன்புறுவனாகலிற் 'செல்வமென்னும் அல்லலிற் பிழைத்தும்' என்று அதற்குந் தாந் தப்பியபடியை அறிவுறுத்தருளினர்.

இனி, உடம்போடிருக்குங்காறும் ஐம்பொறியான் நுகர்தற்குரிய நுகர்பொருளெல்லாம் பெறவேண்டுவது இன்றியமையாததா யிருத்தலானும், தன்னைச் சார்ந்துளார்க்கு வேண்டுவன தந்து அவரைப் பாதுகாத்தல் ஒவ்வோராண்மகற்கும் இன்றியமையாத கடமையா யிருத்தலானும், இவை யெல்லாங் கடைபோகச் செய்தற்கு இன்றியமையாக் கருவியாவது பொருளே யாகலின், அஃதின்றி வறுமையான் நலிவார் இவ்வுலகத்தில் நடைப்பிணங்களே போல்வராகலானும் 'நல்குர வென்னுந் தொல்விடம் பிழைத்தும்' என்று தாம் அவ்வறுமைக்குந் தப்பிய படியை அறிவித்தார். பொருளது இன்றியமையாமை,

> "பொருளல் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
> பொளல்ல தில்லை பொருள்''

எனவும்,

> "இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர் செல்வரை
> எல்லாருஞ் செய்வர் சிறப்பு''

எனவும்,

" அறன்ஈனும் இன்பமும் ஈனும் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள் "

எனவுந் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனர் கூறுமாற்ருனும், அடிகள் திருக்கோவையாரில் "முனிவரும் மன்னரும முன்னுவ பொன்னுன் முடியும்" என ஓதுமாற்ருனும் நன்கு தெளியப்படும்.

பிறர் நல்குவதனை ஊர்ந்து சென்றும் பெறுமாறு நலிந்தோனை ஏவுதலின் வறுமை 'நல்குரவு' எனப் பெயர் பெற்றது; நல்கூர்: முதனிலை.

நாடு நகரங்களும் விளைபுலங்களுந் தோன்ருத மிகப் பழைதாகிய காலத்தில் எல்லாமக்களும் வறியராயே யிருந்து வருந்தினராகலின் நல்குரவைத் 'தொல்விடம்' என்ருர்.

'விஷம்' என்னும் வடசொல் 'விடம்' எனத் திரிந்தது.

இனிய புல்லை முதற் ருேற்றமாகக்கொண்டு இவ்வாறெல்லாம் மேன்மேற் பெருகிவந்த பல பிறவித்துறைகளை யெல்லாம் பிழைத்துவந்தமை ஈற்றில் ஒருங்குவைத்து அடக்கிப் 'புல்வரம் பாய பலதுறை பிழைத்தும்' என்று அருளிச்செய்தார் என்பது

வரம்பு - எல்லை; "புலங்கெட இறுக்கும் வரம்பில் தானை" * என்ருர் புறத்தினும். கட்புலனுன ஓரறிவுயிர்களிற் புல்லினுஞ் சிறியது பிறிதின்மையின் அதனையே கீழ்ச் செல்லும் பிறவிகளுக்கு முடிந்த எல்லையாகக் கூறினுர் என்க.

தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகி
முனிவி லாததோர் பொருளது கருதலும்
ஆறு கோடி மாயா சத்திகள்
சரு வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின;
ஆத்த மானுர் அயலவர் கூடி

* புறநானூறு, கசு.

நாத்திகம் பேசி நாத்தழும் பேறினர் ;
சுற்றம் என்னுந் தொல்பசுக் குழாங்கள்
பற்றி யழைத்துப் பதறினர் பெருகவும்
விரத மேபர மாகவே தியருஞ்
சரத மாகவே சாத்திரங் காட்டினர் ;
சமய வாதிகள் தத்தம் மதங்களில்
அமைவ தாக அரற்றி மலைந்தனர் ;
மிண்டிய மாயா வாதம் என்னுஞ்
சண்ட மாருதஞ் சுழித்தடித் தாஅர்த்
துலோகா யதன்எனும் ஒண்டிறற் பாம்பின்
கலா பேதத்த கடுவிடம் எய்தி
அதிற்பெரு மாயை எனைப்பல சூழவும்,

தெய்வம் என்பது ஓர் சித்தம் உண்டாகி முனிவு இலாதது ஓர் பொருளது கருதலும் - கடவுள் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவதாகிய ஒரு கருத்து வரப் பெற்று வெறுப்பில்லாததாகிய ஒப்பற்றதொரு பொருளை எண்ணப் புகுந்தவளவிலே, ஆறு கோடி மாயாசத்திகள் வேறு வேறு தம் மாயைகள் தொடங்கின - ஆறு கோடி யளவினவாகிய மாயையின் சத்திகள் வேறு வேறாகத் தமக்குரிய வஞ்சனைகளைச் செய்யத் தொடங்கிவிட்டன, ஆத்தம் ஆனார் அயலவர் கூடி நாத்திகம் பேசி நா தழும்பு ஏறினர் - நம்புதற் குரியரான நேயரும் பிறரும் ஒன்று சேர்ந்துகொண்டு கடவுள் இல்லையெனப் பொய்வழக்குப் பேசி நாவும் தழும்பேறப் பெற்றனர், சுற்றம் என்னும் தொல் பசுக்குழாங்கள் பற்றி அழைத்துப் பதறினர் - உறவினர் என்று சொல்லப்படும் பழைய பசுக்கூட்டங்கள் எம்மைப் பிடித்து அழைத்துப் பதைத்தனர், பெருகவும் விரதமே பரம் ஆக வேதியரும் சரதம் ஆகவே சாத்திரம் காட்டினர் - மிகுதியும் விரதம் ஆற்றுதலே வீடுபேற்றினைத் தரும் இறைமுதற் பொருளாகச் சொல்லி வேதம்

உணர்ந்த பார்ப்பனரும் தாம் அங்ஙனங் கூறுவதனை மெய்ப்படுத்திக் காட்ட நூல்களைக் கொணர்ந்து காட்டினர். சமய வாதிகள் தம் தம் மதங்களில் அமைவதாக அரற்றி மலைந்தனர் - சமயக் கணக்கர்கள் தங்கள் தங்கட்குரிய மதங்களில் வந்து பொருந்தி யிருக்க வென்று வாய்விட்டுப் புலம்பிப் பூசலிட்டனர், மிண்டிய மாயாவாதம் என்னுஞ் சண்டமாருதம் - திட்பங் காட்டிய, மாயாவாதம் என்று சொல்லப்படும் கொடிய சுழல் காற்றானது, சுழித்து அடித்து ஆர்த்து - சுழன்று வீசிப் பேரொலி செய்ய, உலோகாயதன் எனும் ஒள் திறல் பாம்பின் - உலோகாயதன் என்று சொல்லப்படும் ஒள்ளிய வலிமையினையுடைய பாம்பினது, கலாபேதத்த கடுவிடம் எய்தி - கலை வேறுபாடு களையுடைய கொடிய நஞ்சு வந்து பொருந்தா நிற்க, அதில் பெருமாயை எனைப் பல சூழவும் - அங்ஙனம் அவ்விரண் டாலும் அலைக்கப்படுதலாற் பெரிய வஞ்சனைகள் எவ்வ ளவோ பல தம்மை வந்து சுற்றவும் என்றவாறு.

மேலே கூறிப்போந்தவாறு புறத்தே உலகியன் முறை யில் நேரும் பல பேரிடர்களுக்கெல்லாம் பிழைத்து, அகத்தே ஒருவற்கு அறிவு சென்று தெய்வம் ஒன்று உள தெனக் கருதுங் கருத்துண்டாகப் பெறுதல் மிக அரிதாக லின் 'தெய்வ மென்பதோர் சித்த முண்டாகி' என்றருளிச் செய்தார்.

'தெய்வம்' ஒளிவடிவிற்றாகிய கடவுளை உணர்த்துந் தமிழ்ச் சொல்; "தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி யும்," என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும்.

'தெய்வம் என்பது' என்னுஞ் சொற்றொடரில் 'என்பது எனுஞ் சொல்' என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவ தெனப் பொருள் பயந்தது; என்னை? "களவெனப் படுவது" என்பதற்குக் "களவென்றற்குச் சிறப்புடைத் தென்றவாறு. ஊரெனப்படுவதுறையூர் என்ற விடத்துப் பிறவும் ஊருண்மை சொல்லி அவற்றுளெல்லாம் உறை

* தொல்காப்பியம், சொல், ச.

யூர் சிறப்புடைமை சொல்லுப. இங்குப் பிறவுங் களவுண்மை சொல்லி அக்களவுகட்கெல்லாம் இக்களவு சிறப்புடைத்து"* என்று ஆசிரியர் நக்கீரனார் உரை கூறினாராகலினென்க. அதுபோல ஈண்டும் ஒருவனுள்ளத்தே நிகழும் பல நினைவுகளுள்ளுந் தெய்வம் என்பதொரு நினைவு சிறந்ததாகலின் 'என்பது' என்னுஞ்சொல் தலைப்பெய்தாரென்றுணர்க.

'சித்தம்': கருத்து; திவாகரம்; இது வடசொல்.

கடவுளுண்மையினை ஆராய்தலிற் சென்ற கருத்து ஈண்டுத் 'தெய்வமென்பதோர் சித்தம்' எனப்படுவதாயிற்று. 'கடவுளுண்மையினை ஆராயும் ஒரு கருத்துத் தமக்கு வரப்பெற்றுத் தாம் அதனை எண்ணிப் பார்க்கப் புகுந்த அளவிலே' என அடிகள் அடியாருள்ளத்து நிகழ்ந்ததனைக் கூறினமையின் 'தாம்' என்னும் எழுவாய் தொக்குநின்றது. உண்டாகி என்னும் செய்தெனெச்சம் 'கருதலும்' என்னுந் தன் வினை முதல் வினையையே கொண்டு முடிந்தது. அல்லது இதனைச் செயவெனெச்சத் திரிபாகக் கொண்டுரைத்தலும் ஒன்று.

எல்லா வுயிர்களும் பண்டு தொட்டே ஆணவமலத்துண் மறைந்து தமக்கு வேண்டுவன இவை யென்று தெரிந்து கேளாமலே கிடப்பவும், அவற்றின்கட் பேரிரக்கமுடையனாய், அவற்றிற்கு உடம்புகளையும் உலகங்களையுந் தந்து அறிவை எழச் செய்து இன்பத்தை வழங்கும் எல்லாம்வல்ல முதல்வன் அருட் செயலில் அவன் எதனையேனும் வெறுக்கும் செயல் ஒரு சிறிதாயினும் விரவக் காணாமையின் அதனைத் தெரித்தற் பொருட்டு 'முனிவிலாததோர் பொருள்' என்றருளிச்செய்தார். அற்றேல், எவற்றின் கண்ணும் வெறுப்பில்லாமை போல விருப்பில்லாமையும் இறைவற்கு இயல்பன்றோ வெனின்; தமது நலத்திற்கு மாறாய் நிற்பாரை வெறுத்தலும், அதற் கிசைந்

* இறையனாரகப்பொருள், ௧ஆஞ்சூத்திர உரை.

திருப்பாரை விரும்புதலும் தமது நலத்தின் பொருட்டுப் பிறரைச் சார்ந்திருப்பாரான மக்களுக்கே உளவாவன வன்றி, எல்லா நலனும் பிறரைச் சாராமலே ஒருங்குடைய இறைவற்கு உளவாகா; ஆகலின் இறைவற்கு வெறுப்பில்லாமை சொல்லவே விருப்பின்மையுந் தானே போதரு மென்க. அங்ஙனமாயின், உயிர்கண்மேல் இரக்கமுற்று அவற்றுக் கருள்புரிதலும் ஒரு விருப்பமாய்ச் செல்லாதோவெனிற், செல்லாது; என்னை? மக்களெல்லாருந் தம்முள் ஒருவரை யொருவர் விரும்புதல் ஒருவர் மற்றொருவர்பால் ஒரு நலம் பெறுவது குறித்தேயாம்; மற்று முதல்வனுவான் தன்பால் இல்லாமல் ஏனை உயிர்கள்பாற் பெறுவதொரு நலம் வேண்டி நிற்பான் அல்லனாகலானும், ஏதொரு பயனும் நோக்காது ஏதொன்றும் வேண்டாது உயிர்கள் நலம் பெறுதலையே கருதி இறைவன் ஆற்றும் அருட்பாடு விருப்பமாதல் செல்லாமையானும் என்பது. அற்றேல், தன் நலங் கருதாது பிறிதொன்றற்கு நன்மை செய்ய விரும்புதல் குற்றமாகாமையின், ஏதொரு குறைபாடும் இலனுகிய முதல்வன் உயிர்கட்கு நலந்தர விரும்புவது உண்டாகலின், அவற்கு விருப்பில்லை யென்றல் யாங்ஙனமெனின், தன்னைக் குறியாது பிறர்நலங் குறித்தெழும் விழுமிய விருப்பமே 'அருள்' என ஆன்றோரால் வழங்கப்பட்டதாகலின், அவற் கஃது இல்லையெனக் கூறுவார் ஈண் டியாருமிலர். அதனானன்றே, ஈண்டு அடிகள் 'முனிவிலாமை'யை முதல்வற்கொரு சிறந்த இயல்பாய் எடுத்தோதினுற் போல 'விருப்பிலாமை'யை எடுத்தோதாததூஉ மென்க.

ஒரு சித்தம், ஒரு பொருள் என்று நிற்கற்பாலன செய்யுளாகலின் 'ஓர் சித்தம்' 'ஓர் பொருள்' எனத் திரிந்து நின்றன; இவ்வாறு வருதல் "வானறிழிந்து மழைமின்னென வந்தொர் தேவன்"* என்புழியுங் காண்க.

* சீவகசிந்தாமணி, கரு.

'பொருளது' என்பதில் 'அது' பெயர்ப் பொருளை அசைத்து நின்ற அசை நிலை. இனி, 'முனிவிலாததொரு பொருளாகிய அதனை' என்று பொருளுரைப்பினுமாம். கடவுளுண்மை நினைவுதோன்றி அதனை முதற்கண் ஆராயப் புகுவார்க்கு அதன் இருப்புமட்டுமாகிய பொது வியல்பன்றி அதன் சிறப்பியல்பு விளங்காமையின் அந்நிலையில் அம்முதற் பொருள் 'அது' வென ஒரு குறிப்புப் பெயரளவாய் வைத்துச் சொல்லப்பட்டது. ஆரிய மறைகளுட் கடவுட் பொருளியல்பு தெற்றென விளங்காமையின் அஃது ஆண்டு 'அது, அது' எனவே வைத்துரைக்கப்படுதலுங் காண்க.

'ஆறுகோடி மாயாசத்திகள்' என்றதில் கோடி என்னுஞ் சொல் மிகப் பல என்னும் பொருளில் வந்தது. "தோள்வயிரந் தோன்றத் தொழுவா ரழுது நைவார் தொக்கோர்கோடி" என்ற விடத்துங் 'கோடி' என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் "அநேகர்" எனப் பொருளுரைத்தார். ஆறு மாயாசத்திகளாவன: இணை விழைச்சு, வெகுளி, இவறன்மை, மயக்கம், செருக்கு, அழுக்காறு என்பன; இவ்வாறினால் விரியும் வினைகள் அளவிறந்தனவாய்ப் பெருகி நிகழ்தலின் இவை தம்மை 'ஆறுகோடி மாயாசத்திகள்' என்றார். இவ்வுட்பகை ஆறும் ஆணவத்தின் வலியால் அதன்வழி நிற்கும் உயிரின்கட் டோன்றுவன வாயினும், அவை தோன்றுதற்குக் கருவியாய் அவ்வுயிரோ டுடன் நின்று உதவுவது மாயையே யாகலின் அவற்றை அதன்மேலேற்றி 'மாயாசத்திகள்' என் றருளிச்செய்தார்; ஈண்டு மாயை என்றது மாயையிற் றிரண்ட உடம்புங் கருவிகளும் உலகமும் நுகர் பொருள்களுமே யாம்.

'சத்தி' என்பது ஆற்றல் எனப் பொருள்படும் சக்தி என்னும் வடசொற் றிரிபு.

'மாயை' வஞ்சனை: பிங்கலந்தை.

கடவுள் நினைவு பிறத்தற்கு முன்னும் இம் மாயா சத்திகள் வருத்துதலைக் "கருங்குழற் செவ்வாய்" என்பது

துவங்கித் "தொல்விடம் பிழைத்தும்" என்ப தீருக அடிகள் வகுத்துக் கூறினாராகலின், அந்நினைவு பிறந்த பின்னும் அவை வந்து வருத்துமென்றல் யாங்ஙனமெனின், அவை அதற்கு முன்னும் பின்னும் உளவாதல் உண்மையே என்றாலும், முதற்கண் அவற்றின் வலி மைக்குத் தப்பிக் கடவுள் நினைவு வரப்பெற்றார்க்கு அந் நினைவு தோன்றிய வளவானே அவை முன்னையினும் பன் மடங்கு மிகுதியாய்க் கிளைத்தெழுந்து அந் நினைவைக் கலைத் தல் இயல்பாகலின் அதுபற்றி அங்ஙன முரைத்தாரென்க.

இனி, இம் மாயாசத்திகளையன்றித், தம்மையொத்த மக்களுள்ளும் அறிவும் அன்பும் வாய்க்கப் பெற்றாருங்கூட அக்கடவுள் நினைவைக் கலைக்கத் தலைப்படுவாராதலின் அதனைக் கூறுவான் றொடங்கி, உண்மையே கூறும் நண் பர்களும் அவரல்லாத பிறரும் ஒருங்கு கூடிக்கொண்டு கடவுளே இல்லை எனப் பேசிப் பேசித் தமது நாவுந் தழும் பேறப் பெற்றமையினைத் தெரித்தார். உண்மை கூறுவார் சொற்களை மறுத்தல் வருத்தமாகலின் 'ஆத்தமானாரை' முதல்வைத்தார்; அவரேயன்றித் தம்பாற் பகையும் நட்பும் இல்லாத நொதுமலருங் 'கடவுளை எவர் கண்டார்! நன்கு முயன்று பெற்ற பொருள் கொண்டு தமக்கினியா ரோடு உண்டுடுத்து இனிது வாழ்தலே கடவுள் வாழ்க்கை. இஃதொழிந்து கடவுள் கடவுள் என வாளாகூறி வறிதே நாட்கழித்தல் பயனின்று' என்று எளிதாய்க் கூறிப் போவாராகலின் அவரை அவர்பின் வைத்தார்; உண்மை கூறுவார் சொற்கேட்டும், தமக்கு அயலவ ராயினார் தாங் கண்ட பழக்கமாய்ச் சொல்லுஞ் சொற்கேட்டுங், கடவுள் நினைவு கொளப்பெற்றார்க்கு அந்நினைவு கலைதல் இயல்பாக லின், இவர்க்கு அடியார் தம்மைத் தப்புவித்த முதல்வனது அருட்பெருக்கின் பெருமை தெரிப்பார் முதற்கண் இவரை எடுத்தோதினார்.

'ஆப்தம்' என்னும் வடசொல் 'ஆத்தம்' எனத் திரிந் தது; ஆப்தமாவது உண்மை கூறுதல்; தாங் கண்ட

உண்மையை மறையாது வந்துரைப்பார் தம்பால் அன்பு மிக்குள்ள நண்பரே யாகலின் அவர் 'ஆத்தமானர்' எனப் பட்டார்.

ஆத்தமானரும் அயலவரும் என உம்மை விரித்துக் கொள்க.

தம்பாற் பகையும் நட்பும் இல்லாதவர் அயலவர், நொதுமலர் எனப்படுவர்; நண்பராவார் தமக்கு இனியவே தேடுவர்; பகைஞர் தீயவே சூழுவர்; நொதுமலர் அவ் விரண்டுஞ் செய்யாராகலின் அவர் கூற்றுக்களும் மறுத்தற்கு ஆகா. அற்றேல், இவ்விரு திறத்தின ரும் உண்மை யுரைப்பாரா யிருப்பவும், எல்லாவற்றிற் கும் முதலுண்மைப் பெரும் பொருளாகிய கடவுளை இல்லை யெனக் கட்டுரைத்தல் ஒவ்வுமோவெனின்; அவ்விருவரும் உலகத்துப் பொரு ணிகழ்ச்சிகளுள் தாந்தாம் அறிந்த வற்றைப் பிழையாது கூறுவரே யல்லாது, அப் பொரு ணிகழ்ச்சிகளுள்ளும் உள்ளுறையாய்க் கரந்துநின் றியலுங் கடவுட் பொருளை அறியமாட்டா ராகலான் அதுபற்றி அவர் உண்மை யுரைப்பா ராகாமையில்லை. உலகியற் பொரு ணிகழ்ச்சிகளை உள்ளவா றுரைத்தலா லன்றே, அவர் 'கடவுளில்லை' எனச் சொல்லுங் கட்டுரையும் உண் மையேபோலு மென மயங்குதற் கிடஞ்செய்து நிற்பதா யிற்று; உலகத்திற் பொய்யே சொல்லுவார் உரைகளை எவருந் தெளியாராகலின், அவ்வியல்பினர் 'கடவுளில்லை' எனக் கூறுஞ் சொற்களும் எவரானுந் தெளியப்படா வென்க.

'நாத்திகம்' என்பது 'நாஸ்திக்யம்' என்னும் வடசொற் றிரிபாகும். அஃதாவது கடவுள் உண்மையை மறுப்பது.

இனிக், கடவுள் நினைவுடையரான இவர் பொருள் ஈட்டுதலையும், ஈட்டிய பொருள்கொண்டு எமக்கு வேண்டு வனவெல்லாந் தந்து எம்மைப் பாதுகாத்தலையும் விடுத்து அந்நினைவிலேயே அழுந்தி எம்மை விட்டுப் பிரிவரே! யாம் என் செய்வேம்!' எனனுங் கவலை பெரிதுடையராய்

மனைவி மக்கள் உறவின ரென்னுஞ் சுற்றத்தார் மிகப் பதைத்து அவரைத் தம் மாட்டு ஈர்த்தல் இயல்பாகலிற் 'சுற்ற மென்னுந் தொல்பசுக் குழாங்கள், பற்றி யழைத்துப் பதறினர்' என்று அருளிச் செய்தார்.

'சுற்றம்' சுற்ற இருப்போர். பெற்றார் உற்றார் மனைவி மக்கள் என்னுஞ் சுற்றத் தொடர்பு ஒருவர்க்குப் பிறவி யெடுத்த ஞான்று தொட்டே மக்கள் உளராய காலம் முதல் இடையறாது வருதலிற் 'சுற்றம் என்னும் தொல்பசுக் குழாங்கள்' என்றார்.

'பசு' என்னும் வடசொற் பாசத்தாற் கட்டப்படும் உயிர்களைப் பொதுப்படக் குறித்து நிற்பது. கட்டுதற்குக் கருவியாகலிற் கயிறு 'பாசம்' என்று வடமொழியில் வழங் கப்படும். உயிர்கள் நாற்காலனவும் இருகாலனவு மென இரு கூற்றுள் அடங்கு மென்னும் இருக்குவேதம்;* ஆகவே, மக்களெல்லாரும் இருகாற் பசுக்களுள் அடங் குவர். புறத்தே யாடு மாடுகளைப் பிணிக்குங் கயிறுபோல, அகத்தே உயிர்களின் அறிவைக் கட்டி நிற்கும் ஆணவமும் பாசமெனச் சைவசித்தாந்தத்துட் கூறப்படும் என்க.

கடவுணினைவு வரப்பெற்றுக் கடவுளைச் சார முயல் வாரை அது செய்ய வொட்டாது தடை செய்தலிற் சுற்றத் தாராய உயர்திணையுயிர்களையும் பசுக்குழாங்கள் என அஃறிணையுயிர்கள் போல் வைத்து இழித்துக் கூறினார். இங்ஙனங் கூறுதல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "குடிமை யாண்மை" என்னுஞ் சூத்திரத்துக் கூறிய "செறற்சொல்"† என்பதன்பால் அடங்கும்.

ஆரிய வேதங்களை உணர்ந்தோரான மீமாஞ்சகர் வேள்வியாற்றுதன் முதலாய விரதங்களே ஒருவற்கு வீடு பேற்றினை நல்குமாதலின் இதனைத் தருதற்கு இவற்றின் வேறாகக் கடவுள் என்றொரு பொருள் வேண்டப்படா தெனவும், வேதங்கள் ஒருவராற் செய்யப்படாமல் என்று

* இருக்குவேதம், க, ககச. † தொல்காப்பியம், சொல் ருகூ.

னிலைபேறு யுள்ளனவா மாகலின் அவைமட்டுமே மேற்காளா மெனவும், அவை ஏவுவன செய்தலும் விலக்குவனவொழிதலும் உறுதிப் பயன்றரு மெனவும் வலியுறுத்திச் சொல்லித், தாஞ் சொல்வனவற்றிற்குத் தம் வேத நூல்களையுஞ் சான்ருகக் கொணர்ந்து காட்டி அக்கடவுள் நினைவைக் கலைத்தற்கு மடிகட்டி நிற்றலின் 'விரதமே பரமாக வேதியருஞ், சரதமாகவே சாத்திரங் காட்டினர்' என்றருளிச் செய்தார். பழைய ஆரிய வேத நூல்களில் முழுமுதற் கடவுள் இருப்பும் இலக்கணமுந் தெற்றெனை விளக்கப் படாமையானும், அவ் வேத நூல்களைப் பன்னெடுங் காலம் ஓதி யுணர்வாரெல்லாம் தம்மையும் தம்மோடொத்த மக்களையுமே கடவுளாகத் துணிந்து அவ்வழியில் ஒழுகுதலானும், வேள்வியாற்றுதல் முதலாகிய வினைகளையே அவர் இஞ்ஞான்றுஞ் சிறந்தெடுத்துப் பேசுதலுஞ் செய்தலுங் கைக்கொண்டு வருதலானும், முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவம் என்பதன் பெயரைக் கேட்பினும் அவர் அருவருப் புறுதலானும் ஆரியவேத மோதும் வேதியர் முழுமுதற் கடவு ணினைவுக்கு மாருய் நிற்பவரென்பது ஐயுறவின்றித் துணியப்படும்.

'வ்ரதம்' என்னும் வடசொல் தமிழில் 'விரதம்' எனத் திரிந்தது; விரதமாவது வேள்வியாற்றுதல் முதலாகிய நோன்பு.

'பரம்' என்னும் வடசொல் கடவுளை உணர்த்தும்.

வேதியர் - வேதம் ஓதுவோர், வேதம் உணர்ந்தோர்.

சரதம் - மெய்ம்மை; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் "சரதம் உடையர்"* என்பதற்குப் பேராசிரியர் கூறிய வுரையிற் காண்க.

நூல் எனப் பொருள்படும் 'சாஸ்திரம்' என்னும் வடசொல் 'சாத்திரம்' எனத் திரிந்தது.

* திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், ௩௭.

மேலே 'திருவண்டப் பகுதியில்' "அறுவகைச் சமயத் தறுவகையோர்" கோட்பாடுகளை விரித்துரைத்த உரைப் பகுதிகளாற் சைவமல்லாத ஏனைச் சமயத்தவர்களெல்லாம் முழுமுதற் கடவுளை யறியாதவ ரென்பதூஉம், அவர் உலகத்துப் பொருள்கள் ஒரோவொன்றனையும், மக்களுள் அறிவாலும் ஆற்றலானுஞ் சிறந்தோர் ஒரோ வொரு வரையுந் தெய்வங்களாகத் திரியவுணரு நீர ரென்பதூஉங் காட்டினுமாகலின், அவர் தாங் கொண்ட அத் திரிபுணர்ச் சியைத் தம்மவரல்லாத பிறர்க்கும் புகுத்தி அவர் கொண்ட கடவுள் நினைவைச் சிதைக்க முந்தும் பெருமுயற்சியுடைய ராதல் தெரிப்பார் 'சமயவாதிகள் தத்தம் மதங்களில் அமைவதாக அரற்றி மலைந்தனர்' என்றருளிச் செய்தார்.

மதம் - கோட்பாடு.

'தத்தம் மதங்களே அமைவதாக' என்று பாட மோது வாரும் உளர்.

அமைதல் - பொருந்துதல்; "ஆடுவார் நெஞ்சத் தலர்ந்தமைந்த காமம்"* என்பதன் உரையில் இப்பொருட் டாதல் காண்க.

அரற்றுதல் - வாய்விட்டுப் புலம்புதல்; இப்பொருட் டாதல் "கனவின் அரற்றின்று"† என்பதன் உரையிற் காண்க. பொருளுண்மை ஆராய்ந்தறியும் மதுகையின்றித் தாந் தாம் பிழைத்துணர்ந்தவைகளையே அச்சமயவாதிகள் முன்னெடுபின் பொருத்தமின்றி உரத்துக் கூவுதலின் அவருரைகளை அரற்றுதலாகக் கூறினர்.

மலைதல் - பூசலிடுதல்; அஃதாவது போராடுதல்.

இனிக், கடவுளும் உயிரும் இல்பொருளென வலி யுறுத்து மாறுடுதற்கண் நால்வகைப் பாகுபாடுடைய பௌத்தமதத்தினும் ஆண்மை மிக்கது பிறிதின்மையின் 'மிண்டிய மாயா வாதமெனுஞ் சண்ட மாருதஞ் சுழித்

* பரிபாடல், ௬, ௧0௫. † புறப்பொருள் வெண்பா மாலை ௧௧, ௬.

தடித்(து) ஆர்த்து' என்றருளிச் செய்தார். அற்றேல், உலகாயதத்திற்கும் இதற்கும் வேறுபாடென்னையெனின், உலகாயதம் நிலன் நீர் தீ வளி என்னும் நான்கு பொருளின் மேல் வேறொன்றனை உடம்படாது. மற்றுப் பௌத்தமோ அறிவும், உயிரும், இருவினையும், உலகமும், கட்டு வீடு களும், கட்டறுத்து வீடுபெறுதற்குரிய நல்லொழுக்க முறைகளுஞ் சைவத்துட் கூறுமாறே முதற்கட் கூறிப் பின்னர் அவை யெல்லாவற்றிற்குஞ் சூனியங் கோடலின் அது பெரியதொரு மயக்கத்தினை விளைவிக்கும் கோட் பாடாம். இத்தகைய மயக்கத்தினை விளைவித்து மக்களை வஞ்சித்தல் பற்றியே இது மாயாவாதம் என அடிகளாலும் ஏனைத் தொல்லாசிரியராலும் வழங்கப்பட்டது. ஈண்டு மாயாவாதம் என்றது, அடிகள் காலத்திற்குப் பிற்பட் டெழுந்த கௌடபாதர் சங்கர ரென்னும் இவராற் கட்டப் பட்ட மாயாவாதம் அன்று. இது மேலும் உரைத்தாம். அற்றேற், சங்கரர் கட்டிய கொள்கை மாயாவாத மெனப் பெயர் பெற்றது எற்றாலெனின், உலகமும், உயிரும், இரு வினையும், கட்டு வீடுகளும், கட்டறுத்து வீடு பெறுமாறும், முழுமுதற் கடவுளியல்பும் முதலிற் சைவத்துட் கூறுமாறே கூறி வைத்துப், பின் நான் என்பதைத் தவிர ஏனைய வெல்லாம் வெறும் பாழெனக் கூறி மக்களை வஞ்சிக்கும் நீர்மையிற் சங்கரர் கொள்கை பௌத்தரின் மாயாவாதம் போறலின் இதுவும் அப்பெயரான் வழங்கப்படுவ தாயிற்று. பிற்றை ஞான்றை மாயாவாதம் 'மறைந்த பௌத்தம்' என முன்னையோராற் கூறப்பட்டமையினை மேலேயும் எடுத்துக் காட்டினும்.

மிண்டிய - திட்பங் காட்டிய; திட்பமுடையோரை 'மிண்டர்' என்றல் பிங்கலந்தையினும், உலக வழக்கினுங் காண்க. பொருட்டிண்மை இல்லையெனினும் அஃதுடையார் போற் சொல்லாற் பிறரை வெருட்டுதற்கண் மாயாவாதிகள் திண்ணியராதல்பற்றி, அவர்க்குள்ள இயல்பை அவர்தங் கோட்பாட்டின்மே லேற்றி 'மிண்டிய மாயாவாதம்' என்றார்.

கடுங்காற்றுத் தன்கட்பட்ட மெலிய பொருள்களைத் தான் செல்லுமாறே ஈர்த்துச் செல்லுதல் போல, மாயா வாதமும் தன்கட்பட்ட மெல்லறிவினரைத் தன்வழியி லன்றி அவர் வழியிற் செல்லவிடாமை தெரிப்பார் அதனைச் சண்டமாருதமாக உருவகப்படுத்தினர்.

'சண்ட' கடிய எனவும் 'மாருத' காற்று எனவும் பொருடரும் வடசொற்கள்.

சுழித்தற்றொழில் நீரினுங் காற்றினும் ஒரோவழித் தீயினுங் காணப்படும்.

ஆர்க்க வென்னுஞ் செயவெ னெச்சம் 'ஆர்த்து' எனச் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்தது.

இனி, உலகத்துப் பொருள்களை ஆராயும் இயற்கைப் பொருள் நூல்களும், உயிர்நூல் பயிர்நூல் உடம்புநூல் உளநூல் முதலியனவு மெல்லாம் பெரும்பாலும் இறைவ னின்றியே இவையெல்லாம் இயற்கையே தோன்றி நின் றழியு மெனக் கூறுதலால் இவைதம்மைக் 'கலாபேதத்த கடுவிடம்' என்றார்.

'லோக ஆயத' என்னும் வடசொற்கள் லோகாயத எனப் புணர்ந்து தமிழில் உகரச்சாரியை பெற்று மதத்தை யுணர்த்துங்கால் 'உலோகாயதம்' எனவும், அதனை யுடை யோனை யுணர்த்துங்கால் 'உலோகாயதன்' எனவும் நிற்கும்; ஆயத என்பதற்கு இழுக்கப்பட்ட என்பது பொருளாக லின், உலோகாயதன் என்பதற்கு உலகத்தால் இழுக்கப் பட்டவன் என்று பொருளுரைத்துக் கொள்க.

'கலா' நூல்; இது கல் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்த தமிழ்ச் சொல்; தமிழிலிருந்து வடமொழிக்கட் சென்று வழங்கும் பல சொற்களுள் இதுவும் ஒன்று. கற்கப்படுத லின் நூல் கலையென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. அக்கலைதான் பல பிரிவுகளை யுடைமையிற் 'கலாபேதத்த' என்றார்.

உலகாயதக் கொள்கையில் அகப்பட்டாரது அறிவு அதனால் நிலைகுலைந்து மேற்பட்ட தொன்றனை அறிதற்கு

வலியிலதாய் ஒழிதலின், அதனை யுடையானை ஒரு வல்லரவாகவும், அவன் எழுதிய கலை நூல்களை அவ்வரவின் நஞ்சாகவும் உருவகப்படுத்தினார்.

பேதம் - வேறுபாடு; இது வடசொல்.

விஷம் - நஞ்சு; இவ்வடசொல் தமிழில் 'விடம்' எனத் திரிந்தது.

எய்தவென்னும் செயவெனெச்சம் 'எய்தி' என்னுஞ் செய்தெனெச்சமாகத் திரிந்தது.

அவ்வாறு ஒருபாற் பௌத்தமென்னும் மாயாவாதக் கொள்கையானும், மற்றொருபால் உலோகாயதக் கொள்கையானும் தாம் இடைநின்று அலைக்கப்படுதலை ஒருபாற் புயற்காற்றானும் மற்றொருபாற் கொடியதொரு நச்சுப்பாம்பானும் அலைக்கப்படுதலோடு ஒப்பிட்டார். அங்ஙனம் அலைக்கப்பட்டதனைத் தெரிப்பார் 'அதில்' என்னுஞ் சுட்டுச்சொல் தலைப்பெய்துரைத்தார்.

இங்ஙனமெல்லாம் மாயாசத்திகளும், பல்வேறு வகையினரான மக்களின் பிழைபாடான கோட்பாடுகளுந் தம்மைச் சூழ்ந்துகொண்டு தம்மை மயக்குறுத்தவும், இறைவன் தம்பாற்கொண்ட பேரிரக்கத்தாற் குருவடிவிற் றோன்றி அடியார் தம்மை அம்மயக்கத்தினின்றும் மீட்டு அருள்புரிந்தமை அடிகள் மேல் அருளிச் செய்கின்றார்.

தப்பா மேதாம் பிடித்தது சலியாத்
தழலது கண்ட மெழுகது போலத்
தொழுதுளம் உருகி அழுதுடல் கம்பித்
தாடியும் அலறியும் பாடியும் பரவியுங்
கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடாதெனும்
படியே யாகிநல் லிடையறா அன்பிற்
பசுமரத் தாணி அறைந்தாற் போலக்
கசிவது பெருகிக் கடலென மறுகி

அகங்குழைந் தனுகுல மாய்மெய் விதிர்த்துச்
சகம்பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப
நாணது வொழிந்து நாடவர் பழித்துரை
பூணது வாகக் கோணுத லின்றிச்
சதுர்இழந் தறிமால் கொண்டு சாருங்
கதியது பரமா வதிசய மாகக்
கற்று மனமெனக் கதறியும் பதறியும்
மற்றோர் தெய்வங் கனவிலும் நினையா
தருபரத் தொருவன் அவனியில் வந்து
குருபரன் ஆகி அருளிய பெருமையைச்
சிறுமைஎன் றிகழாதே திருவடி யிணையைப்
பிறிவினை அறியா நிழலது போல
முன்பின் னாகி முனியா தத்திசை
என்புநைந் துருகி நெக்குநெக் கேங்கி
அன்பெனும் ஆறு கரையது புரள
நன்புலன் ஒன்றி நாதஎன் றரற்றி
உரைதடு மாறி உரோமஞ் சிலிர்ப்பக்
கரமலர் மொட்டித் திருதயம் மலரக்
கண்களி கூர நுண்துளி அரும்பச்
சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர்
தாயே யாகி வளர்த்தனை போற்றி

தப்பாமே - அவற்றால் தவறுபடாமே, தாம் பிடித்தது சலியா - தாம்பிடித்த பிடியை இளைத்துவிடாமல், தழலது கண்ட மெழுகது போல - தீயை எதிரே அணுகின மெழுகைப்போல, தொழுது உளம் உருகி அழுது உடல் கம்பித்து என்பதனை உளம் உருகித் தொழுது அழுது உடல் கம்பித்து என மாற்றி உள்ளம் உருகிப் பணிந்து அழுது உடம்பு நடுங்கி எனப் பொருளுரைக்க, ஆடியும் அலறியும் பாடியும் பரவியும் - ஆடுதல் செய்தும் அலறு

தல் செய்தும் பாடுதல் செய்தும் வணங்குதல் செய்தும், கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடாது எனும்படியே ஆகி - குறடும் அறிவிலியும் தாம் பிடித்ததை நெகிழ விடா என்னும் வகையே ஆகி, நல் இடையறு அனபின் - நன்றாகிய நடுவே அறுதல் இல்லாத அன்பினால், பசு மரத்து ஆணி அறைந்தாற் போல - பச்சை மரத்தி னிடத்தே ஆணியை அடித்தால் ஒப்ப, கசிவது பெருகி - மனநெகிழ்ச்சி மிகுந்து, கடல் என மறுகி - கடலைப் போலச் சுவன்று, அகம் குழைந்து - உள்ளம் வாடி, அனுகுலமாய் மெய்விதிர்த்து - அதற்கு இசைந்து உடம்பு நடுங்கி, சகம் பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப - உலகத்தவர் தம்மைப் பேய் என்று சிரியாநிற்ப, நாணது ஒழிந்து - நாணத்தை விட்டு, நாடவர் பழித்து உரை பூணது ஆகக் கோணுதல் இன்றி என்பதை நாடவர் பழித்து உரை கோணுதல் இன்றிப் பூணது ஆக என மாற்றி நாட்டிலுள்ளார் தம்மைப் பழித்துக் கூறுஞ் சொற்களை மனங்கோணாமல் அணிகல னாக ஏற்றுக்கொண்டு, சதுர் இழந்து அறிமால்கொண்டு சாரும் கதியது பரம அதிசயம் ஆக - யாம் வல்லேம் என்னுந் திறமையை இழந்து அறியும் மயக்கம் மீதூரப் பெற்றுத் தாம் சார்தற்கு உரிய வீடுபேற்றின்பமே மேலான வியப்புக்கு இடமாக, கற்று மனம் எனக் கதறியும் பதறி யும் - கன்றையுடைய ஆவின் மனம்போலக் கதறுதலைச் செய்தும் பதறுதலைச் செய்தும், மற்று ஓர் தெய்வம் கனவிலும் நினையாது - வேறு ஒரு தெய்வத்தைக் கனவி னிடத்தும் நினையாதபடி, அருபரத்து ஒருவன் அவனியில் வந்து குருபரன் ஆகி அருளிய பெருமையை - அறிதற்கரிய மேன்மைத் தன்மையையுடைய ஒப்பற்ற முதல்வன் நிலத்தின்மேல் உருவு கொண்டுவந்து ஆசிரிய முதல்வ னாய் அமர்ந்து அருள் செய்த பெருந்தன்மையை, சிறுமை என்று இகழாதே - அத்துணை யெளிதிற் கிடைத்தமை பற்றி அதனைப் புல்லிதாக நினைத்து இகழ்ந்துவிடாமே, திருஅடி இணையைப் பிறிவினை அறியா நிழலது போல முன்பின் ஆகி - திருவடிகள் இரண்டையும் பிறிதுபடுதலை

அறியாத நிழலைப்போல முன்னும் பின்னும் ஆக நினைந்து, முனியாது - அங்ஙனம் நினைத்தலை அலுத்து வெறுது, அத்திசை - அவ்வாறு குருபரன் எழுந்தருளிய திசையை நோக்கி, என்பு நைந்து உருகி நெக்கு நெக்கு ஏங்கி அன்பு எனும் ஆறு கரையது புரள - எலும்புந் தனது வன்றன்மை கெட்டு உருக்க் கனிந்து கனிந்து இரங்கி அன்பு என்று சொல்லப்படும் ஆறு கரைமேற் புரண்டு செல்ல, நல் புலன் ஒன்றி - நல்ல பொறியறிவுகள் ஐந்தும் ஒன்றுபட்டு, நாத என்று அரற்றி - தலைவனே என்று வாய் விட்டுப் புலம்பி, உரை தடுமாறி - சொற்கள் குழறி, உரோமம் சிலிர்ப்ப - மயிர் சிலிர்க்க, கரமலர் மொட்டித்து - கைம்மலர் குவித்து, இருதயம் மலர - நெஞ்சம் விரிய, கண் களி கூர நுண்துளி அரும்ப - கண்கள் களிப்பு மிகுதலாலே சிறிய நீர்த்துளிகளைத் தோற்றுநிற்க, சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர் - கெடாத அன்பினால் நாடோறுஞ் செழிப்பவரை, தாயே ஆகி வளர்த்தனை போற்றி - தாயைப் போல நின்று வளர்த்த உனக்கு வணக்கம் என்றவாறு.

மேலெடுத்துக் காட்டியவாறு எத்துணையோ பல மாயைகள் தம்மை வந்து சூழ்ந்துகொள்ளவும் அவற்றுட் பட்டுப் பிழையுறுதும், இறைவனது வீடுபேற்றின்பத் தினைச் சாருந் தமது குறிப்பினின்றும் வழுவாதும் அதனைக் கடைப்பிடியாய்க் கொண்டுள்ள மெய்யடியார்க்கு இறைவன் குருவடிவிற் போந்து அருள் செய்யுமாற்றினையும், அதனால் அவர் அன்பால் இன்புறு நிலையினையும் அடிகள் எடுத்தோதுவான் புகுந்தார்.

ஐம்பத்தெட்டாம் அடியில் உள்ள 'சூழவும்' என்னும் வினைக்குச் செயப்படுபொருளாவது எண்பத்தாறும் அடியில் உள்ள 'தழைப்பவர்' என்பதனைக் குறிக்குந் தர்மை என்னும் இரண்டன் உருபேற்ற இடப்பெயரே யாகலின், அது 'சூழவும்' என்பதன்முற் றொக்குகின்றது; மற்றுத் 'தப்பாமே தாம் பிடித்தது சலியா'

என்னும் இவ்வடியில் 'தாம்' என்னும் அப்பெயர் 'பிடித்தது' சலியா என்னும் வினைகட்கு வினைமுதலாய் விரிந்து நின்றது. இத்திருவகவலின் முதலடி துவங்கி எண்பத்தேழாம் அடிகாறும் போந்த சொற்றொடரிலக்கணம் இதுவாதல் அறிய பாட்டாதார் ஐம்பத்தெட்டாம் அடியிற் போந்த 'எனைப் பல சூழவும்' என்பதில் உள்ள 'எனை' என்பதற்கு 'என்னை' எனப் பொருள் கொண்டு 'என்னைப் பல சூழ்ந்துகொள்ளவும்' என உரை கூறினர். முதல் எண்பத்தேழ் அடிகாறும், 'சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர்' என மாயாசத்திகளின் மாயத்திற்குத் தப்பிக் கெடாத பேரன்பிற் றழைத்த மெய்யடியாரை இறைவன் தாயாய் நின்று வளர்க்கு மியல்பினை அடிகள் எடுத்தோதுகின்றா ரல்லது தம்மைப்பற்றி அங்ஙன முரையாமையானும், 'எனை' என்பதற்கு 'என்னை' எனப் பொருளுரைப்பிற் றன்மை யொருமைப் பெயராக வைத்து அங்ஙனம் பொருளுரைக்கப்பட்ட அச்சொல், 'தப்பாமே தாம்பிடித்தது சலியா' 'சகம் பேயென்று தம்மைச் சிரிப்ப' 'சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர்' என்னும் அடிகளுட் போந்த 'தம்' 'தம்மை' 'தழைப்பவர்' என்னும் படர்க்கையிடத்துப் பலர்பாற் பெயர்களோடு சென்றியைந்து பொருடராமையானும் அவ்வாறுரைத்தல் அடிகள் திருவுளக்கருத்துக்கு மாறாமென்க. அற்றேல், 'யானை முதலா எறும் பீறாய, ஊனமி லியோனியி னுள்வினை பிழைத்தும்' என்றற்றொடக்கத்துத் திருவடிகளினெல்லாம் அடிகள் அவற்றுக்கெல்லாந் தாம் தப்பி வந்தவாறு போல்வதொரு குறிப்புப் புலனும்படி அங்ஙனங் கூறிய தென்னை யெனின்; மெய்யடியார் அவற்றுக்கும் ஏனை மாயா சத்திகட்குந் தப்பி இறைவன் றிருவருணெறி சார்ந்தமை தெரிக்கவே, மெய்யடிமைத் திறம் பிறழாத அடிகள் தாமும் அவற்றுக்கெல்லாந் தப்பி இறைவனால் அடிமை கொள்ளப் பெற்ற வரலாறும் அம்மெய்யடியார் திறத்துள் அடங்குமாகலின் அடிகள் தாமும் அவற்றுக்குத் தப்பித் திருவருணெறி சார்ந்ததொரு குறிப்பு ஆண்டுப் புலனும்படி வைத்தமை

பற்றி வரக்கடவதாகிய இழுக்கு ஒன்றுமில்லை யென்க. எனினும், இத்திருவகவல் முதற்பகுதியின் சொன்முடிபு பொருண்முடிபுகளை ஆய்ந்து நோக்கும்வழிச் 'சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர்' எனப் படர்க்கையிடத்தில் வைத்து மெய்யடியார் வரலாறே இதன்கட் கூறப்படுகின்றதென்பது இனிது விளங்கா நிற்கும்; அதனால் 'எனை' என்பதற்கு 'என்னை' எனப் பொருளுரையாமல் 'எவ்வளவோ' என வுரைத்துத், 'தப்பா மேதாம் பிடித்தது சலியா' என்னும் இவ்வடியோடும், மேல் வந்து முடியும் 'சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர்' என்னும் அடியோடும் பொருளியைத்துக் கொள்க.

தப்பாமே - தவறாமே; "பார்ப்பார்த் தப்பிய"* என்புழி இப்பொருட்டாதல் காண்க.

சலியா - சலியாமல்; அஃதாவது இளைத்துக் கைவிடாமல்; சலியாமல் என்று நிற்கற்பாலதாகிய எதிர்மறை வினையெச்சம் ஈறுகெட்டுச் 'சலியா' என நின்றது. "காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும்"† என்புழியும் கரவாமல் என்னும் எதிர்மறை வினையெச்சம் ஈறுகெட்டுக் 'கரவா' என நின்றமை காண்க.

'தழலது' 'மெழுகது' என்பவற்றில் 'அது' பெயர்ப் பொருளை அசைத்து நின்ற அசை நிலை.

'கம்பித்தல்' என்பது நடுங்கு எனப் பொருள்படுங் 'கம்ப' என்னும் வடசொல் முதனிலையிற் பிறந்தது.

கொடிறு - குறடு; பிங்கலந்தை: குறடு தான் பற்றிய தனைத் தானாகவே விடாது; அறிவிலியுந் தான் பிடித்த தனை விடான். 'கொடிறு' என்னும் அஃறிணைச் சொல்லும் "பேதை" என்னும் உயர்திணைச் சொல்லும் ஒருங்கியைந்து இழிபினால் 'விடாது' என்னும் அஃறிணை முடிபேற்றன. அற்றேல், அவை யிரண்டு சொல்லாகலான் விடா எனப் பன்மை வினையன்றோ ஏற்கற்பாலன; 'விடாது' என

* புறநானூறு, ௩௪. † திருக்குறள், ருஉஎ.

ஒருமை வினைகொண்டு முடிந்த தென்னை யெனின்: கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடாமைக்கண் ஒரே தன்மையவா யிருத்தலின், அவை சொல்லால் இரண்டா யினும் ஒருமைப் பயனிலைகொண்டு முடிந்தன. "தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் நலன் உண்டான்" எனப் பல பெயரும் விரவிச் சிறப்பினால் உயர்திணை ஆண்பால் முடிபு ஏற்றாற் போலவும்,

"தொல்லை நால்வகைத் தோழருந் தூமணி நெடுந்தேர்
மல்லற் றம்பியும் மாமனும் மதுவிரி கமழ்தார்ச்
செல்வன் றாதையுஞ் செழுநக ரொடுவள நாடும்
வல்லைத் தொக்கது வளங்கெழு கோயிலுள் ஒருங்கே" *

என்புழி உயர்திணை யஃறிணைப் பெயர்கள் ஒருங்கு விராய்த் 'தொக்கது' என அஃறிணை யொருமை வினையான் முடிந்தாற் போலவும் ஈண்டுங் 'கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடாது' என அஃறிணை யொருமைப் பெய ரான் முடிந்தது. இன்னோரன்ன முடிபுகளெல்லாம்,

"பலவயி னானும் எண்ணுத்திணை விரவுப்பெயர்
அஃறிணை முடிபின செய்யுள் உள்ளே" †

என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய சூத்திரத்தின் கண்ணே அடங்குமென்க. கொண்டது விடாமைக்கண் மெய்யன்பருங் கொடிறும் பேதையும் ஒன்றுதல்பற்றிப் பின்னிரண்டையும் உவமையாக்கினார்.

படி - வகை; "கல்லுரு, ஒன்றியபடி யிது" ‡ என் புழியும் இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் காண்க.

அறைதல் - அடித்தல்; திவாகரம்.

கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடாதென்பது தாம் பிடித்தது சலியாமைக்கு உவமையாய் வந்தது; ஈண்டுப் பசுமரத்தாணி அறைந்தா லென்றது இடையறு அன்பில் நிலைபெறுதற்கு உவமையாய் வந்தது.

---

* சீவகசிந்தாமணி, ௨௩௬௰. † சொல், ௫௧. ‡ பரிபாடல், ௧௯

முதற்றேன்றும் அன்பு மெல்ல வெளிப்புலனுதலிற் 'கசிவது' எனவும், பின்னர் அது வரம்பின்றியே பெருகு தலிற் 'பெருகி' எனவும், அங்ஙனம் மேன்மேற் பெருகுமதில் அகப்பட்ட உயிர் இன்பத்தாற் சாலக் களித்தலின் 'மறுகி' எனவும், அளவின்றிப் பெருகின அவ் அன்பினைத் தாங்க மாட்டாது உள்ளம் வாடுதலின் 'அகங் குழைந்து' எனவும், அதற்கேற்பப் புறத்தே உடம்பு நடுங்குதலின் 'அநுதலமாய் மெய்விதிர்த்து' எனவும், பேரன்பு மீதூரப்பெறறுர் செய லெல்லாம் உலகத்தார் செயல்களுக்கு முற்றும் மாருய்க் காணப்படுதலின் அவ்வியல்பினுரைக் காணும் உலகினர் அவரை இகழ்ந்து நகுதல் அறிவிப்பார் 'சகம்பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப' எனவும், அவ்வாறவர் தமது புல்லறிவு கொண்டு இகழ்ந்துரைக்கும் பழித்துரைகளுக்கு மெய்யன்பர் நாணுராகலின் 'நாணது ஒழிந்து' எனவும், நாணுமையே யன்றி அப்பழித்துரைகளை அவர் தமக்கு அணிகலனுகவுங் கொள்வ ரென்பார் 'நாடவர் பழித்துரை பூணது வாக' எனவும் அருளிச் செய்தார்.

கசிதலாவது நெகிழ்ந்து மெல்ல வெளிப்புலனுதல்; 'இப்புதுக்குடத்தில் நீர் கசிகின்றது' என உலக வழக்கினும் வருதல் காண்க.

மறுகி - சுழன்று; "மறுகின் மறுகும் மருண்டு"* என்புழியும் இப்பொருட்டாதல் காண்க.

குழைதல் - வாடுதல்; பிங்கலந்தை.

'அநுதலம்' என்பது 'அதற்கு இயைய' எனப் பொருள்படும் 'அநுகூல' என்னும் வடசொற் றிரிபு.

விதிர்த்து - நடுங்கி; "அதிர்வும் விதிர்ப்பும் நடுக்கஞ் செய்யும்" † என்ருர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர். 'தொழு துளம் உருகி அழுதுடல் கம்பித்து' என்று மேற்கூறிய வாறே, ஈண்டும் 'அகங் குழைந் தனுதலமாய் மெய்

* திருக்குறள், ௧௧௩௯. † தொல்காப்பியம், சொல், ௩௧௬.

விதிர்த்து' என ஓதுதல் கூறியது கூறல் ஆகாதோ வெனின்; ஆகாது. என்னை? மெய்யன்பின் மிகுந்தார்க்கு இத்தகைய மெய்ப்பாடுகள் அடுத்தடுத்துத் தோன்றுத லானும், இவற்றை எடுத்துக்கூறுந் திருவாதவூரடிகளும் பேரன்பி லகப்பட்ட ஒரு பேரின்ப நிலைக்கண்ணே நின்று இவற்றை அருளிச்செய்தலானும், அப்பேரன்பின் வழிப் பட்டார்க்கு அவ்வன்பின் கிளர்ச்சியை ஒருகாலனறிப் பல காலுங் கூறுதற்கு அடங்காப் பெருவேட்கை எழுதலானும் என்பது: இதுமேலும் உரைத்தாம். இவ்வாறே பின்வரு வனவற்றிற்கும் உரைத்துக் கொளக.

சகம் - உலகம்; ஈண்டு உலகத்தவர்மேல் நின்றது ஆகு பெயர்; 'ஜகத்' என்னும் வடசொற் றிரிபு.

'சதுர' என்னும் வடசொல் 'சதுர்' எனத் திரிந்தது; ஈண்டு இஃது 'யான் வல்லேன்' என்னுஞ் செருக்கினை உணர்த்தா நின்றது. யான் என முனைத்து நின்று அறி வார்க்கு இன்பம் புலனாகாது; இன்பம் நிகழ்வுழியெல்லாம் யான் என்னும் முனைத்துணர்வு அழிந்துபடுதல் இம்மைக் கண்ணே ஐம்புல நுகர்ச்சியினும் நன்குவைத் தறியப்படும். அங்ஙனமாயின், அறிவின்றி இன்பம் நிகழுங்கொல்லோ வெனின்; அறிவின்றியும் இன்பம் நிகழ்தல் அயர்ந்துறங்கி எழுந்தோன்மாட்டுக் காணப்படுமாயினும், அறியாமையோடு கூடித் துய்க்கும் அவ்வுறக்க வின்பம்வேண்டற்பாற்றன்று; மற்று நனவின்கட் டுய்க்கு மின்பமெல்லாம் அங்ஙனம் அறி யாமைக்கண் நிகழ்வதின்றி அறிவோடு கூடியே நிகழுமென் பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையானும், ஆண்டுள்ள அறிவு இது இதுவெனப் புடைபெயர்ந்தறியும் நீர்மையிற் றீர்ந்து நின்றுங்கு நின்றறியும் இயல்பிற்றாதல் நுணுகி நோக்குவார்க்குத் தெற்றென விளங்குதலானும் பேரின்ப நுகர்ச்சியும் உயர்ந்ததோ ரறிவோடுகூடியே நிகழுமென் றோர்க. சுட்டுணர்வின்றி யறியப்படும் அப்பேரின்ப வியல்பு தெரித்தற்கே அடிகள் 'சதுரிழந் தறிமால் கொண்டு சாருங் கதி' என்றருளிச் செய்தார் என்க. இன்னுஞ்

சுட்டியறிதலின்றி நிகழும் அறிவு இன்பத்திற் ருேய்ந்தவளவானே அவ்வின்பமே தானுய்த் தன்னை அதனின் வேருகப் பகுத்துணருமாறின்றி மயங்குதலின் 'அறிமால்' என்று மேலும் அதனியல் விளக்கியருளினர்.

மால்-மயக்கம்; "மங்குன் மனங்கவர மான்மாலை நின்றேற்கு" என்னும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையினும்* இஃதிப் பொருட்டாதல் காண்க.

'கதி' நிலை, வீடுபேறு எனப் பொருள்படும் ஒரு வடசொல்.

'பரம' என்னும் வடசொல் ஓசையின்பம் நோக்கிப் 'பரமா' என ஈறு நீண்டது.

'அதிசயம்' வடசொல்.

கனறு ஆ 'கற்று' என ஆயின; கன்றையுடைய ஆன்; இவ்வாறு திரிதல் "மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற் றெல்லாம், வல்லொற்றிறுதி கிளையொற் ருகும்" †என்பதனுன் முடிக்கப்படும். கன்றைப் பிரிந்த ஆ பொறுத்தற் கரிதாந் துயர்உறல்போல, இறைவன் திருவடியைப் பிரிந்திருக்கும் அடியாருள்ளமும் பெரிதும் ஆற்ருதாம் என்பது குறித்தாராயிற்று.

உள்ளம் பொறிவழியே வரும் புறத்துப் பொருட்டன்மையிற் பதிதலால் 'மனம்' எனப் பெயர்பெற்றது; இச்சொல்லின் முதனிலை 'மன்,' மன்னுதல்—பதிதல், நிலைபெறுதல். இச்சொற் பிறப்பு இதுவாதல் அறியாதார் இதனை வடசொல் என்பர்.

கடவுள் ஒன்றுண்டெனக் கொண்டார்க்கு அக்கொள்கை நிலைபெறுவது அஃது அவர்க்கு ஒரோவழித் தோன்றி யருள்புரியும் வழியே யாகலான் 'மற்ருேர் தெய்வங் கனவிலும் நினையாது, அருபரத் தொருவன் அவனியில்

---

* பாடாண் படலம், சடு.

† தொல்காப்பியம், எழுத்து, சகச.

வந்து, குருபரனாகி யருளிய பெருமையை' என்றருளிச் செய்தார். தெய்வமுண்டெனக் கொண்டார்க்கும் அஃது ஒருகாலுந் தோன்றி யருள்புரிந்தின்றாயின், அவர் தாம் இடர்ப்படுஞான்று தமக்குதவி புரியும் ஏனைச் சிறுதெய்வங் களையே முழுமுதற் கடவுளெனத் துணிந்து வழிபடா நிற்பர். இவ்வாறு இறைவனருட் பேற்றினுக்கு நேரே உரியரல்லாதார் தம்மினும் மேலோராய் நின்று தமக்கு உதவியாற்றிய சிறு தெய்வங்களையே முழுமுதற் கடவு ளென நாட்டப் புக்கமையாற் பாஞ்சராத்திரம் புத்தம் முத லான புறச்சமயங்களும், வைரவம் வாமங் காளாமுகம் முத லான அகச்சமயங்களும், இவையல்லாத பிறவுந்தோன்றுவ வாயின. இனி முழுமுதற் கடவுளின் திருவருளை நேரே பெறும் பெருந்திருவுடையார்க்குக் கடவுளல்லாததைக் கடவுளென அங்ஙனம் மயங்கிக் கூறல் வேண்டாவென்க. மெய்ப்பொருளாம் முழுமுதற் கடவுளை நேரே காணப்பெற் றார்க்குப் பிறிதொன்றிலும் நினைவு செல்லமாட்டா தாகலின் 'மற்றோர் தெய்வங் கனவிலும் நினையாது' என்றார்.

'ஒருதெய்வம்' என்பது செய்யுளாகலின் 'ஓர் தெய் வம்' எனத் திரிந்து நின்றது. 'தெய்வம்' என்பது தேய் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்த தமிழ்ச்சொல்; ஞெலிகோ லிரண்டை ஒன்றோடொன்று சேர்த்துத் தேய்த்தலால் தீ உண்டாம்; இங்ஙனமாகத் தேய்க்குந் தொழிலாற் பிறத்தல் பற்றி அழல் தீ யெனப்பெயர் பெறலாயிற்று; இனி, முழுமுதற் கடவுள் தீயின்கண்ணே விளங்கித்தோன்று மியல்பினை மேலே நன்கு விளக்கிக் காட்டினமாகலின், கடவுள் அவ்வியைபுபற்றித் 'தெய்வம்' எனப் பட்டதென்க. வடமொழிக்கண் வழங்கும் 'தேவன்' என்னுஞ் சொல்லும் 'தேய்' என்னும் இத்தமிழ் முதனிலையினின்றே தோன்றிய தொன்றாம். வடநூலார் 'தேவன்' என்னுஞ் சொல் 'திவ்' எனும் முதனிலையிற் றோன்றி 'ஒளி யுடையவன்' எனப் பொருள்படுமென்ப, ஒளியுடைப் பொருள் தீயேயாத லானும், அத்தீயும் தேய்த்தற்றொழிலானன்றிப் பிறவாமை

யானும் 'திவ்' என்னும் முதனிலைக்கும் முற்பட்டது 'தேய்' என்னுந் தமிழ் முதனிலையாயா மென்று துணிக. இதனு னன்றே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் "தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர் நிலைக் கிளவியும்"* என்று இச்சொல்லை எடுத்தாளுவா ராயின ரென்பது.

'அவநி' நிலம் எனப் பொருள்படுவதொரு வடசொல்.

'குரு' என்பது 'பெருமையிற் சிறந்தோன்' எனப் பொருள்படும் 'குரிசில்' என்னுந் தமிழ்ச் சொல்லினின்றும் பிறந்து 'ஆசிரியன்' என்னும் பொருளில் வழங்குவது; குருவன்†, குரவன் என்பவையும் அன்ன. இஃதுணராதார் இவற்றையும், வடசொல்லென் றுரைப்பர்.

'திருவடியிணையைப், பிறிவினை யறியா நிழலதுபோல முன் பின்னுகி' என்றது நிலத்தே நாட்டிய ஒரு கோலின் நிழல் ஞாயிறு கீழ்த்திசையிற் றேன்றுங்கால் அதன் மேற் பக்கத்தே காணப்பட்டும், அது மேற்றிசையிற் சாயுங்கால் அந்நிழல் அக்கோலின் கீழ்ப்பக்கத்தே காணப்பட்டும் அதனைவிட்டுப் பிரியாமைபோலக், குருவடிவில் எழுந் தருளிய முதல்வன் றிருவடி யிணைகளை நேரே கண்டுகளித் தற்கு ஏதுவாய்நின்ற அன்பு அவன் மறைந்துழியும் மறவாது மெய்யடியார்க்கு முன்னும் பின்னுந் தொடர்புற்று நிகழுமாற்றினை விளக்கியபடியாம்.

பிறிவினை - பிறிது ஆதல்; அஃதாவது வேருதல். ஒரு பொருளும் அதன் நிழலும் வேறு வேருதல் யாண்டும் இல்லாமையின் 'பிறிவினை யறியா நிழல்' என்ருர். 'பிறிதாம் வினை' என வினைத்தொகையாக வுரைக்க. வினை - செயல்.

முனியாது - வெருது; "முனைவு முனிவாகும்"‡ என்ருர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர்.

---

* தொல்காப்பியம், சொல், ௪.

† "குருவனே போற்றி" திருச்சதகம், ௬அ.

‡ தொல்காப்பியம், சொல், ௩அ௬.

நைந்து - கெட்டு: அஃதாவது வன்றன்மையழிந்து என்க; இப்பொருட்டாதல் "நறுங் கள்ளின் நாடு நைத்தலின்"* என்புழியுங் காண்க.

'நெக்கு' என்பதன் முதனிலை நெகு. நெக்கு - நெகிழ்ந்து, கனிந்து.

புலம் - அறிவு; "நுண்மாண் நுழைபுலம்" † என்றார் ஆசிரியர் திருவள்ளுவனாரும். ஈண்டு அது பொறிவழிச் செல்லும் ஐந்தறிவுகளை உணர்த்திற்று; அன்பின் வழிப்பட்ட அறிவு அதன்வழியன்றிப் பொறிவழிச் செல்லாமையின் 'அன்பெனும் ஆறு கரையது புரள, நன்புலன் ஒன்றி' என்றார்; "ஐந்துபே ரறிவுங் கண்களே கொள்ள" என்றார் சேக்கிழார் நாயனாரும்.

அரற்றுதல் - வாய்விட்டுப் புலம்பல் (புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ௪௧, ௯).

'உரோமம்' வடசொல்.

'மொட்டித்து' என்னும் வினை மொட்டு என்னும் பெயர்ச்சொல்லினடியாகப் பிறந்தது. மொட்டு - முகை; திவாகரம். மாலைக்காலத்தில் தாமரைமலர் கூம்புதல்போல் இருகைகளையும் சேரக்குவித்தலிற் 'கரமலர் மொட்டித்து' என்றார்.

'ஹ்ருதய' என்னும் வடசொல் 'இருதயம்' என ஆயிற்று.

'கண்களி கூர நுண்துளி யரும்ப' என்பதிற் கூரவென்னும் செயவென் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் காரண காரியப் பொருட்டாய்க் 'கண்கள் களிப்பு மிகுதலாலே சிறிய நீர்த்துளிகளைத் தோற்றுவிக்க' எனப் பொருடந்தது.

கூர்தல் - உள்ளது சிறத்தல்; அஃதாவது மிகுதல்; தொல்காப்பியம், சொல், ௩௪௪.

சாயா - கெடாத, முன்னுள்ளது நுணுகாத. ‡

---

* புறநானூறு, ௯௭. † திருக்குறள், ௪0௭.

‡ தொல்காப்பியம், சொல், ௩௩0.

'அன்பினை' என்பது அன்பினால் எனப் பொருள் பட்டது உருபு மயக்கம். என்னை? "யாத னுருபிற் கூறிற் ருயினும், பொருள்சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்"* என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனா ராகலின். அன்பினால் தழைப்பவர் என்க.

"தழைப்பவர்" என்பதன் ஈற்றில் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபாகிய ஐ தொக்கது. 'தழைப்பவர்' தாயே யாகி' என வல்லெழுத்து மிகா தியல்பாய்ப் புணர்தல்,

"உயிர் ஈறுகிய உயர்திணைப் பெயரும்
புள்ளி யிறுத உயர்திணைப் பெயரும்
எல்லா வழியும் இயல்பென மொழிப"†

என்பதனான் உணர்க.

தன்னைப் பாதுகாத்தலும் வளர்த்தலும் அறியாமை யாற் றன்செய லற்றுக் கிடக்குங் குழவியைத் தாய் தானே பாதுகாத்தலும் வளர்த்தலுங் கருத்தாய்ச் செய்துபோதரு மாறு போல, தஞ்செயல் முற்றுமற்று இறைவனையே முழு துஞ்சார்ந்து நிற்கும் மெய்யன்பரை அவ்விறைவனே பாது காத்து வளர்ப்பனாகலின் 'சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர், தாயே யாகி வளர்த்தனை போற்றி' என் றருளிச்செய்தார். இவ்வா றிறைவன் மெய்யன்பரை ஏன்றுகொண் டருளுமுறை,

"இவனுலகில் இதம்அகிதஞ் செய்த எல்லாம்
இதம்அகிதம் இவனுக்குச் செய்தார்பால் இசையும்
அவன்இவனாய் நின்றமுறை ஏகன் ஆகி
அரன்பணியின் நின்றிடவும் அகலுங் குற்றம்
சிவனும்இவன் செய்தியெல்லாம் என்செய்தி என்றுஞ்
செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்த தென்றும்
பவம்அகல உடனாகி ஏன்றுகொள்வன் பரிவாற்
பாதகத்தைச் செய்திடினும் பணியாக்கி விடுமே"‡

---

* தொல். சொல், ௧௦௬. † தொல்காப்பியம் எழுத்து, ௧௫௩.
‡ சிவஞான சித்தியார் ௧௦, ௧.

என்று அருணந்தியடிகள் கூறுமாற்றால் அறியப்படும் என்பது.

மெய்தரு வேதியன் ஆகி வினை கெடக்
கைதர வல்ல கடவுள் போற்றி

மெய் தரு - மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியினைத் தரும், வேதியன் ஆகி - மறையோன் ஆகிவந்து, வினைகெட - எச்சவினை ஏறுவினைகள் அழியுமாறு, கைதர வல்ல - உதவி செய்ய வல்லவனாகிய, கடவுள் போற்றி - கடவுளே வணக்கம் என்றவாறு.

மெய் யென்றது ஈண்டு மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியினை.

மறையோன் வடிவிற் போந்து இறைவன் தமக்கு மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியினைத் தந்தருளினமை அடிகள் ஈண் டருளிச் செய்தார்.

ஆணவ முனைப்பால் உயிர்கள் செய்யும் வினைகள் எச்ச வினையும் ஏறுவினையும் என இருதிறத்தவாம்; இவை தம்முள் எச்சவினை யென்பது தொகைவினையுந் துவக்கவினையு மென மறித்தும் இருவகைப்படும்; இவற்றுள் தொகை வினையாவது மேலைப் பிறவிகள் பலவற்றினுந் தொகுக் கப்பட்டது. இதனை வடநூலார் சஞ்சித கன்மமென்ப; துவக்க வினையாவது மேற்பிறவியிற் செய்தவை கீழ்ப் பிறவியில் வந்து நுகரப்படுதற்குத் துவக்கமாய் நிற்பது. இதனை வடநூலார் பிராரத்த கன்மமென்ப; இனி ஒரு பிறவியில் ஒருவராற் செய்யப்பட்டு ஏறுவது ஏறுவினை யென் றுணரற்பாற்று. இதனை வடநூலார் ஆகாமிய கன்மமென்ப. இம்மூன்றனுட் டொகைவினையெல்லாம் இறைவன் குருவடிவிற்றோன்றி நோக்கும் நோக்க வனலால் எரிந்தொழியும், துவக்கவினை யெல்லாம் உடலுளதாங் காறும் உளவாகி அது கழியுங்கால் உடன் கழியும்; இனி ஏறுவினையோ வெனிற் குரவன் அறிவுறுக்கும் மெய் யறிவானே சுடப்பட்டொழியும். ஈண்டு வினையென்றவை

தொகைவினையும் ஏறுவினையுமே யாம். என்னை ? ஆசிரிய னருளால் ஒழிவன அவ்விரண்டுமேயாகலின். உமாபதி சிவனரும் "ஏன்ற வினையுடலோ டேகும் இடை ஏறும்வினை, தோன்றில் அருளே சுடும்"* என்று அருளிச் செய்தமை காண்க.

கைதருதல் - உதவிசெய்தல்.

எப்பொருட்டன்மையையுங் கடந்து நிற்றலிற் 'கடவுள்' எனும் பெயர் இறைவற் காயிற்று.

கூo. ஆடக மதுரை அரசே போற்றி
கூடல் இலங்கு குருமணி போற்றி
தென்தில்லை மன்றினுள் ஆடி போற்றி
இன்றெனக் காரமு தானாய் போற்றி

ஆடக மதுரை அரசே போற்றி - பொன்வண்ணமாய் விளங்கும் மதுரைமா நகருக்கு அரசனே வணக்கம், கூடல் இலங்கு குருமணி போற்றி - மதுரையில் விளங்கா நின்ற நிறம் பொருந்திய மணியே வணக்கம், தென் தில்லை மன்றி னுள் ஆடி போற்றி - தெற்கின் கண்ணதான தில்லை அம்ப லத்தில் ஆடினவனே வணக்கம், இன்று எனக்கு ஆர் அமுது ஆனாய் போற்றி - இன்றைக்கு அடியேனுக்கு அரிய அமுதமாயினவனே வணக்கம் என்றவாறு.

ஆடகம் - பொன் ; 'ஹாடகம்' என்னும் வடசொல் தமிழில் ஆடகம் என்றாயிற்று.

தடாதகைப் பிராட்டியாரை மணந்து மதுரைமா நகர்க்கு மன்னனாய் முடிகவித்து இறைவன் செங்கோல் ஒச்சினான் என்னும் புராண வழக்குப்பற்றி 'மதுரையரசே' என்றார்.

மதுரைமாநகர் 'கூடல்' எனப் பெயர் பெற்ற வரலாறு பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி திருவிளையாடலிற் பின்

* திருவருட்பயன், ௯o-அ.

வருமாறு கூறப்பட்டது: "முன்னொருகால் வருணன் செருக்குடையனாய் மதுரை யாலவாய்ப் பெருமான் பெருமையை அறிவான்வேண்டிக் கடலை மதுரைமேல் ஏவினானாக, அது பெரிதும் பொங்கிப் புரண்டு பெருகி மதுரையை விழுங்குதற்கு வராநின்றது; அது கண்டாரெல்லாரும் மிரம்ப வெருண்டு இறைவனைச் சென்று தொழுது குறையிரப்ப, இறைவனும் பொன் முதலியவற்றைச் சொரியும் நான்கு மழைகளை ஏவிக் கடல் முழுதும் பருகச் செய்தனன். அதுகண்டு வருணன் மீண்டுஞ் செருக்குற்றுத் தனக்குரிய மழைகளை யெல்லாம் வருவித்து 'மதுரைமேற் பெரும்புனல் பெய்து எல்லா வுயிர்களையும் வருத்துக' என்று விடுக்க, அவைகள் ஒருங்கு திரண்டு நீர்பொழியப் புகுதலும், இறைவன் திரும்பவும் அந்நான்கு பெரும்புயல்களையும் அழைத்து, அவை நான்கும் நான்கு மாடங்களாய் ஒருங்கு கூடி மேலே பந்தரிட்டாற் போல் இருக்குமாறு கற்பித்தான். அக்கூடற்பந்தரின்கீழ் நான்மாடங்களிலும் ஆண்டுள்ளா ரெல்லாருஞ் சேர்ந்து குழுமி யினிதிருந்தனர். வருணன் ஏவிய மழைக் கூட்டங்கள் பெய்த நீரெல்லாம், இறைவனுக்குரிய அந்நாற்பெரும் புயல்களுட் சுவறிப் போகவே, வருணன் வெள்கிச் செருக்கற்று இறைவனைத் தொழுது உய்ந்தான். இங்ஙனமாக நாற்பெரும் புயல்கள் ஒருங்கு கூடிக் காத்தமையால், மதுரைமாநகர் 'கூடல்' எனப் பெயர் பெற்றதென்ப."

இலங்குதல் - விளங்குதல்; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் "இலங்கிழாய் இன்று மறப்பின்"* என்னுந் திருக்குறளுரையிற் காண்க.

குருமணி - நிறஞ் சிறந்த மணி; "குருவுங் கெழுவும் நிறனா கும்மே" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்†. திருப்பெருந்துறையிலன்றிக் கூடன்மா நகரில் இறைவன் ஆசிரியனாய் வந்திலாமையின் ஈண்டு 'ஆசிரியமணி' எனப் பொருளுரைத்தல் பொருந்தாது.

* திருக்குறள், ௧௨௬௨, † தொல்காப்பியம், சொல், ௩௦௪.

திருவாலங்காட்டி லாடும் மணிமன்றிற்குத் தெற்கே உளதாதல்பற்றித்தில்லைமன்று 'தென்றில்லைமன்று' எனக் கூறப்பட்டது. அடிகள் ஈண்டு மதுரையை நோக்கி அதனைக் கூறுகின்றாரல்லர்: என்னை? அதற்கு அது வடக்கின்கண்ணதாகலின் என்பது.

'அரு அமுது' 'ஆர் அமுது' என்றாயின; "ஆரிடர் அழுவத்து"* என்புழிப் போல. பெறுதற்கரிய அமுது என்று பொருளுரைத்துக் கொள்க.

மூவா நான்மறை முதல்வா போற்றி
௧௫. சேவார் வெல்கொடிச் சிவனே போற்றி
மின்னார் உருவ விகிர்தா போற்றி
கன்னார் உரித்த கனியே போற்றி
காவாய் கனகக் குன்றே போற்றி
ஆவா என்றனக் கருளாய் போற்றி

மூவா நான்மறை முதல்வா போற்றி - மூத்தலில்லாது என்றும் ஒரு தன்மையவான நான்கு மறைகட்கும் முதல்வனே வணக்கம், சே ஆர் வெல் கொடிச் சிவனே போற்றி- ஆனேற்றின் வடிவு நிறைந்த வெல்லுங் கொடியினை உயர்த்திய சிவனே வணக்கம், மின் ஆர் உருவ விகிர்தா போற்றி - மின்னை யொத்த உருவ வேறுபாட்டினை யுடையோனே வணக்கம், கல் நார் உரித்த கனியே போற்றி - கல்லின்கண் நார் உரித்த கனியையொப்பானே வணக்கம், காவாய் கனகக் குன்றே போற்றி - காத்திடுவாயாக பொன் மலையைப் போன்றவனே நினக்கு வணக்கம், ஆ ஆ என்றனக்கு அருளாய் போற்றி - ஐயோ எனக்கு அருள்புரி வாயாக; உனக்கு வணக்கம் என்றவாறு.

இந்நில வுலகத்து மொழிகளுட் பண்டைக் காலந் தொட்டு இன்றுகாறும் இறவாது வழங்குவது தமிழ்மொழி ஒன்றே யல்லது பிற அன்மையானும், என்றும் உளனாகிய இறைவன் தன்போல் என்றும் உளதாகிய தமிழ்மொழிக்

---

* மலைபடுகடாம், ௩௯௮.

கண் அன்றி இடையே இறந்துபட்ட ஆரியம் முதலான மொழிகளில் உண்மை நுண்பொருள்களை அறிவுறுத்தல் உயிர்கட்குப் பயன்படாமையின் அவன் அவற்றை அவற்றின்கண் அருளுதல் ஏலாமையானும், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள் நான்கனையும் வகுத்துக் கூறுவனவே நான்மறை எனப் படுதற்குப் பொருத்தமா மன்றி, ஒருகாலத்து இருக்கு என ஒன்றேயாயும் பின் ஒரு காலத்து அவ் இருக்கினின்றும் எடுத்துச் சில கூட்டி எசுர் சாமம் எனப் பிரித்துச் சேர்க்கப்பட்டு மூன்றேயாயும், ஏனை யொருகாலத்து அம் மூன்றினின்றும் பிரித்தெடுத்துத் தொகுத்த அதர்வணம் என ஒன்று கூட்டப்பட்டு நான்காயும் வெவ்வேறாய் வழங்கிய ஆரிய மறைகளை நான்மறைகள் எனத் தொன்று தொட்டு வழங்குதல் ஏலாமையானும் அடிகள் ஈண்டு 'மூவாநான்மறை' என்று அருளிச் செய்தது மூத்தலில்லாது என்றும் இளமைச் செவ்வியோடு திகழுந் தமிழ்நான்மறைகளேயாமென்க. இறைவன் அருளிச்செய்த மறைகள் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற் பொருள்களை அறிவுறுத்து மென்பதூஉம், அப்பொருள்கள் அடங்கிய நாற்கூறான மறைகளை இறைவன் திருவால நீழற்கீழ் எழுந்தருளி அருந்தவத்தோர் நால்வர்க்கு அறிவுறுத் தருளினானென்பதூஉம்,

> "ஆல நீழல் அன்றிருந் தறநெறி
> நால்வர் கேட்க நன்கினி துரைத்தனை"

என்று நக்கீரர் அருளிச்செய்த திருவெழுகூற்றிருக்கையினும்,

> "அருந்தவருக் காலின்கீழ் அறமுதலா நான்கினையும்
> இருந்தவருக் கருளுமது எனக்கறிய இயம்பேடீ,
> அருந்தவருக் கறமுதல்நான் கன்றருளிச் செய்திலனேற்
> றிருந்தவருக் குலகியற்கை தெரியாகாண் சாழலோ"

என்று அடிகள் அருளிச் செய்த திருச்சாழலினும்,

> "அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறம்புரிந்த அருளாளர்"

என்று திருஞானசம்பந்தப்பெருமானும்,

"அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறஞ்சொன் னானை" என்று திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,

"அன்றாலின் னிழற்கீழ் அறம் நால்வர்க்கருள் புரிந்து" என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் அருளிச் செய்த தேவாரத்தினும் இனிது தெளிக்கப்பட்டமை காண்க. சிவபெருமான் அற முதலாகிய நாற்பொரு ளடங்கிய நான்மறைகளைத் திருவால நீழற்கீழிருந்து அருந்தவர் நால்வர்க்கு அருளிச் செய்தன னென்னும் இத்தொன்று தொட்ட வரலாறு ஆரியவேத வரலாறுகளுள் ஒரு சிறிதுங் காணப்படா மையின், இது தமிழ் மறைகள் வந்த வரலாறே தெரிப்ப தென்பது நன்கு பெறப்படும். அல்லதூஉம் உறுதிப் பொருள்களை அறம் பொருள் இன்பம் வீடு எனப் பகுத்தலும், பகுத்த அம்முறையே அவற்றை விளக்குதலுந் தமிழ் நூற்கண் அன்றி வடநூற்கண் இல்லாமை 'திருக்குறளாராய்ச்சி'யினுந் தெற்றென விளக்கிப்போந்தாம். அதனானும் அவற்றை அம்முறையே கூறும் மறைகள் தமிழ்மொழிக் கண்ணவா மென்றலே நன்கு நிறுவுமென்க.

அற்றேல், இறைவன் அருளிச்செய்த மறைகள் தமிழ் மொழிக்கண் யாவையோ வெனிற் கூறுதும். இறைவன் மறைகளை அருளிச்செய்கின்றுழி நம்மனோரைப் போல் ஏடும் எழுத்தாணியுங் கொண்டு அவை தம்மை எழுதி வைத்துப் பின்னர் அவற்றைப் பிறர்க்கு அறிவுறுத்துவா னென்று கொள்ளற்க. நம்மனோ ரெல்லாந் தாந்தாம் அறிப வற்றை அடுத்தடுத்து மறத்தலும், பின்னரவற்றை வருந்தி முயன்று நினைவுகூர்தலும் ஆகிய சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழி லும் உடைய ராகலான், அவர் தாம் ஆராய்ந்தறிந்தவற்றை மறவாதிருத்தற் பொருட்டு ஏடும் எழுத்தாணியுங்கொண் டெழுதி வைப்பர். மற்று இறைவனோ எல்லாவற்றையும் இருந்தாங்கிருந்து ஒருங்கறியும் முற்றறிவும் முழுத்தொழி லும் உடைய னாகலானும், அதனான் அவன் நினைப்பு மறப் புக்கள் இலனாகலானும் அவனருளிச் செய்வன வெல்லாம் அவற்றை ஏற்குந் தரத்தராய் உண்மை நுண்ணறிவு

மிக்கு அவனே டொன்றியைந்து நிற்கும் அருந்தவத்தோர் பாற் பொருந்தி அவர்வயினின்றும் புலனுமென்று தெரிந் துணர்ந்து கொள்க. இனி, இறைவன் அவ்வாறு அருந் தவத்தோர் உண்ணின்று அவற்றை அருளுமிடத்து ஆரிய மறைகளுட் போல வாளா வரம்பின்றி மிகுத்தருளிச் செய் வானல்லன். ஒரு சிறு தீப்பொறி பேரளவினதாகிய பஞ்சுப் பொதியை எல்லாம் ஒரு நொடியிற் கொளுத்தி விடு மாறு போல, அவன் தன் அருளறிவு அருந்தவத்தோர் உள்ளத்தில் முனைத்து நின்று அதனை உந்திய வளவானே, அவர்க்கு அவ்வரும்பெரு நுண்பொருள்கள் தோன்று நிற்கும்; பின்னர் அவர் அவற்றை வழிப்படுத்துத் தொகுத் தும் விரித்துந் தொகைவிரி யாக்கியும் நூலியற்றுநிற்பர். இவ்வாறு இறைவனால் அறிவுறுக்கப்பட்டு நூலியற்றினர் **தொல்காப்பியனாரும், இறையனாரும், திருவள்ளுவனாரும், திரு ஞானசம்பந்தரும், மெய்கண்டதேவரும்** என்று இத்தொடக் கத்தினர் ஆவர். இவருள் தொல்காப்பியனாரும் திருவள் ளுவனாரும் அருளிச்செய்த தொல்காப்பியமுந் திருக்குறளும் அறம்பொருளின்பம் வீடென்னும் நாற்பொருள்களையுந் தெளித்துரைக்குந் தமிழ்மறைகளாம். தொல்காப்பியம் இந்நாற்பொருளோடு இவற்றை யுள்ளவாறுணர்தற்குக் கருவியாய எழுத்துச் சொல் யாப்பு என்னும் எழுத்தோசை இலக்கணமும் வகுத்தோதுவதாம். இறையனார் அருளிச் செய்த **களவியல்** இன்பத்துப்பால் ஒன்றனையே விரித் துரைக்கும் மாண்பிற்றும். **திருஞானசம்பந்தப்பெருமான்** முதலான சமயாசிரியர் நால்வரும் அருளிச்செய்தவை இறைவனை வழிபடு முறையால் வீட்டியல்நெறி அறிவுறுத் தும் மாப்பெருந் தகையவாம்: **மெய்கண்டதேவநாயனார்** அருளிச்செய்த **சிவஞானபோதம்** நூன்முறையால் முப் பொருட் பொது சிறப்பியல் தேற்றி உயிர்களை வீட்டிய னெறிக்கண் உய்க்கும் முடிந்த சிறப்பிற்றும். இவையும் இன்னோரன்ன பிறவு மெல்லாம் அடிகள் 'மூவா நான்மறை' என்றருளியதன்கண் அடங்குமென்க.

அஃதொக்குமன்னுயினும், திருஞானசம்பந்தப் பெருமானும் மெய்கண்டதேவ நாயனாரும் அடிகள் காலத்திற்குப் பிற்பட்டெழுந்தவ ராகலான் அவர் அருளிச் செய்தவற்றையும் அடிகளருளிய இதன்கட் கொண்டுவந்து அடக்குதல் யாங்ஙனம் பொருந்துமெனின்; அவ்விருவரும் அருளிச் செய்த சொற்களும் பொருள்களும் என்றும் நிலைபேருயுள்ள உண்மைகளை அறிவுறுப்பனவா மாகலின், அவர்க்கு முன்னும் அவை இறைவன்மாட்டுண்மை ஐயுறற்பாலதன்ரும். அதுவேயுமன்றி, அடிகட்கு இறைவன் குருவடிவிற் றேன்றி அறிவுறுத்தருளியது சிவஞான போத மெய்ப்பொருளே யாகலின், அதுவும் முன்னரே இறைவன்பா லுண்மை பெற்ரும். பெறவே, 'மூவா நான்மறை' என்றதன்கண் அவ்விரண்டும் அடங்குமென்றல் வாய்வதேயாமென்க.

அவ்வாறு கொள்ளின், ஆரிய வேதங்களும் முன்னரே இறைவன்பால் அமைந்து கிடந்து பின்னர் அவனருட்குரியரான முனிவரர் வாயிலான் வெளிவந்தன வென்று உரையாமோ வெனின், உரையாமன்றே. இறைவனருளாற் றேன்றிய நூல்களாயின் அவ்விறைவற்குரிய பேரறிவுத் தன்மை அவற்றின்கட் காணப்படுதல் வேண்டும்; மற்று அவைதம்மோடு, தொல்காப்பியந் திருக்குறள் சிவஞானபோதம் முதலிய மெய்ந்நூற் பொருள்களை ஒப்பவைத்து நடுநின்று நோக்குவா ரெவர்க்கும் மற்றித் தமிழ்மறைகளுட் காணப்படும் அரும்பெரு நுண்பொருட் பெற்றி ஆரியவேதங்களுள் ஒரு சிறிதுங் காணப்படாமை எளிது விளங்குமாகலின் இவற்றேடொப்ப அவைகளும் இறைவனருளாற் பிறந்தன வென்றல் பொருளில் புன்மொழிகளா மென்க. அற்றேல், ஆரிய வேதங்களும் சிவபிரான் அருளிச் செய்தனவே யென்று புராணங்களுள் ஆண்டாண்டுக் கூறப்படுதல் என்னையெனின்; எல்லா வுயிர்களின் அறிவு விளக்கத்திற்கும் ஏதுவாய் இறைவ்ன் அவைகளின் உண்ணின்று இயக்கும் பொதுவியல்புபற்றி அவ்வுயிர்கள் செய்

மிக்கு அவனேடொன்றியைந்து நிற்கும் அருந்தவத்தோர் பாற் பொருந்தி அவர்வயினின்றும் புலனுமென்று தெரிந் துணர்ந்து கொள்க. இனி, இறைவன் அவ்வாறு அருந் தவத்தோர் உண்ணின்று அவற்றை அருளுமிடத்து ஆரிய மறைகளுட் போல வாளா வரம்பின்றி மிகுத்தருளிச் செய் வானல்லன். ஒரு சிறு தீப்பொறி பேரளவினதாகிய பஞ்சுப் பொதியை எல்லாம் ஒரு நொடியிற் கொளுத்தி விடு மாறு போல, அவன் தன் அருளறிவு அருந்தவத்தோர் உள்ளத்தில் முனைத்து நின்று அதனை உந்திய வளவானே, அவர்க்கு அவ்வரும்பெரு நுண்பொருள்கள் தோன்று நிற்கும்; பின்னர் அவர் அவற்றை வழிப்படுத்துத் தொகுத் தும் விரித்துந் தொகைவிரி யாக்கியும் நூலியற்றுநிற்பர். இவ்வாறு இறைவனுல் அறிவுறுக்கப்பட்டு நூலியற்றினுர் தொல்காப்பியனுரும், இறையனுரும், திருவள்ளுவனுரும், திரு ஞானசம்பந்தரும், மெய்கண்டதேவரும் என்று இத்தொடக் கத்தினர் ஆவர். இவருள் தொல்காப்பியனுரும் திருவள் ளுவனுரும் அருளிச்செய்த தொல்காப்பியமுந் திருக்குறளும் அறம்பொருளின்பம் வீடென்னும் நாற்பொருள்களையுந் தெளித்துரைக்குந் தமிழ்மறைகளாம். தொல்காப்பியம் இந்நாற்பொருளோடு இவற்றை யுள்ளவாறுணர்தற்குக் கருவியாய எழுத்துச் சொல் யாப்பு என்னும் எழுத்தோசை இலக்கணமும் வகுத்தோதுவதாம். இறையனுர் அருளிச் செய்த களவியல் இன்பத்துப்பால் ஒன்றனையே விரித் துரைக்கும் மாண்பிற்றும். திருஞானசம்பந்தப்பெருமான் முதலான சமயாசிரியர் நால்வரும் அருளிச்செய்தவை இறைவனை வழிபடு முறையால் வீட்டியல்நெறி அறிவுறுத் தும் மாப்பெருந் தகையவாம்: மெய்கண்டதேவநாயனுர் அருளிச்செய்த சிவஞானபோதம் நூன்முறையால் முப் பொருட் பொது சிறப்பியல் தேற்றி உயிர்களை வீட்டிய னெறிக்கண் உய்க்கும் முடிந்த சிறப்பிற்றும். இவையும் இன்னேரன்ன பிறவு மெல்லாம் அடிகள் 'மூவா நான்மறை' என்றருளியதன்கண் அடங்குமென்க.

அஃதொக்குமன்றுயினும், திருஞானசம்பந்தப் பெருமானும் மெய்கண்டதேவ நாயனுரும் அடிகள் காலத்திற்குப் பிற்பட்டெழுந்தவ ராகலான் அவர் அருளிச் செய்தவற்றையும் அடிகளருளிய இதன்கட் கொண்டுவந்து அடக்குதல் யாங்ஙனம் பொருந்துமெனின்; அவ்விருவரும் அருளிச் செய்த சொற்களும் பொருள்களும் என்றும் நிலைபேறுயுள்ள உண்மைகளை அறிவுறுப்பனவா மாகலின், அவர்க்கு முன்னும் அவை இறைவன்மாட்டுண்மை ஐயுறற்பாலதன்றும். அதுவேயுமன்றி, அடிகட்கு இறைவன் குருவடிவிற் றேன்றி அறிவுறுத்தருளியது சிவஞான போத மெய்ப்பொருளே யாகலின், அதுவும் முன்னரே இறைவன்பா லுண்மை பெற்றும். பெறவே, 'மூவா நான்மறை' என்றதன்கண் அவ்விரண்டும் அடங்குமென்றல் வாய்வதேயாமென்க.

அவ்வாறு கொள்ளின், ஆரிய வேதங்களும் முன்னரே இறைவன்பால் அமைந்து கிடந்து பின்னர் அவனருட்குரியரான முனிவரர் வாயிலான் வெளிவந்தன வென்று உரையாமோ வெனின், உரையாமன்றே. இறைவனருளாற்றேன்றிய நூல்களாயின் அவ்விறைவற்குரிய பேரறிவுத் தன்மை அவற்றின்கட் காணப்படுதல் வேண்டும்; மற்று அவைதம்மோடு, தொல்காப்பியந் திருக்குறள் சிவஞானபோதம் முதலிய மெய்ந்நூற் பொருள்களை ஒப்பவைத்து நடுநின்று நோக்குவாரெவர்க்கும் மற்றித் தமிழ்மறைகளுட் காணப்படும் அரும்பெரு நுண்பொருட் பெற்றி ஆரியவேதங்களுள் ஒரு சிறிதுங் காணப்படாமை எளிது விளங்குமாகலின் இவற்றேடொப்ப அவைகளும் இறைவனருளாற் பிறந்தன வென்றல் பொருளில் புன்மொழிகளா மென்க. அற்றேல், ஆரிய வேதங்களும் சிவபிரான் அருளிச் செய்தனவேயென்று புராணங்களுள் ஆண்டாண்டுக் கூறப்படுதல் என்னையெனின்; எல்லா வுயிர்களின் அறிவு விளக்கத்திற்கும் ஏதுவாய் இறைவன் அவைகளின் உண்ணின்று இயக்கும் பொதுவியல்புபற்றி அவ்வுயிர்கள் செய்

என்னுந் திருப்பாட்டும் எழுந்தது. இனி 'விஹ்ருதம்' என்னும் வடசொல்லி னடியாகப் பிறந்து 'விளையாட்டுடையவன்' எனப் பொருள்படுமென் றுரைப்பினுமாம்.

மிக வல்லென்ற கல்லின்கண் நார் உரித்தல் எவர்க்கும் அரிதாகலின் அதனைச் செயவல்லுநர் திறம் பெரிதும் வியக்கற் பாலதாதல் போல, எவ்வகையானும் நெஞ்சம் உருகப் பெறுதார்க்கு அவ்வுருக்கத்தினை வருவிப்பார் திறம் பெரிதும் வியக்கற்பால தென்பார் 'கன்னார் உரித்த கனியே' என்றார். அடிகள் தமது நெஞ்சத்தினை இறைவன் அன்பாற் கனியச் செய்த அருட்பெருந் தகைமையின் றிறத்தைத் தெரிவித்தாராயிற்று. வல்லென்ற நெஞ்சத்தைக் கனிய வைப்பார் தாமும் அக்கனிதற் றன்மை யுடையராயினல்லது அதுசெய்த லியலாமையின், அதற்கேற்ற அத் தன்மையினை இறைவன் சாலவும் உடையனென்பார் 'கனியே' என அச் சொல்லையே உடம்பொடு புணர்த் தோதினார் என்க.

'கனகக்குன்றே காத்திடுவாயாக நினக்கு வணக்கம்' என நினக்கு என்னும் ஒரு சொல் அவாய்நிலையால் வருவித்துரை யுரைத்துக்கொள்க. இங்ஙனமே 'போற்று' என்பதற்குமுன் வருவிக்கவேண்டும் பெயர்களை ஆங்காங்கு வருவித்துரைத்துக் கொள்க.

கநகம் - வடசொல்.

'ஆ ஆ' என்னும் வியப்பிடைச் சொற்கள் நடுவே வகர உடம்படுமெய் வந்தமையின் 'ஆவா' என்றாயின; "ஆவா விருவர் அறியா" என்று அடிகள் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரினும் அருளிச்செய்தமை காண்க.

௧௦௦ படைப்பாய் காப்பாய் துடைப்பாய் போற்றி
இடரைக் களையும் எந்தாய் போற்றி
ஈச போற்றி, இறைவ போற்றி
தேசப் பளிங்கின் திரளே போற்றி

அரைசே போற்றி அமுதே போற்றி
விரைசேர் சரண விகிர்தா போற்றி
வேதி போற்றி விமலா போற்றி
ஆதி போற்றி அறிவே போற்றி
கதியே போற்றி கனியே போற்றி
நதிசேர் செஞ்சடை நம்பா போற்றி
உடையாய் போற்றி உணர்வே போற்றி
கடையேன் அடிமை கண்டாய் போற்றி

படைப்பாய் காப்பாய் துடைப்பாய் போற்றி-எவற்றையும் உண்டாக்குபவனே காப்பவனே அழிப்பவனே நினக்கு வணக்கம், இடரைக் களையும் எந்தாய் போற்றி - துன்பத்தை விலக்கும் எம் தலைவனே போற்றி, ஈச போற்றி – உடையானே போற்றி, இறைவ போற்றி - எப்பொருளினும் தங்குவோனே போற்றி, தேசப் பளிங்கின் திரளே போற்றி - ஒளி பொருந்திய பளிங்கின் தொகையை ஒத்தவனே போற்றி, அரைசே போற்றி - அரசனே போற்றி, அமுதே போற்றி - அமிர்தமே போற்றி, விரைசேர் சரண விகிர்தா போற்றி - மணம் பொருந்திய திருவடிகள் வாய்ந்த விளையாட்டுடையவனே போற்றி, வேதி போற்றி - புலவனே போற்றி, விமலா போற்றி-மாசற்றவனே போற்றி, ஆதி போற்றி - எப்பொருட்கும் முதலே போற்றி, அறிவே போற்றி - மெய்யறிவே போற்றி, கதியே போற்றி - வீடுபேறே போற்றி, கனியே போற்றி - பழமே போற்றி, நதிசேர் செம்சடை நம்பா போற்றி - கங்கையாறு சேர்ந்த சிவந்த சடையினையுடைய சிவபெருமானே போற்றி, உடையாய் போற்றி - எப்பொருள்களையும் உடையானே போற்றி, உணர்வே போற்றி - மெய்யுணர்வே போற்றி, கடையேன் அடிமை கண்டாய் போற்றி - கடைப்பட்டவனாகிய என்னையும் ஓர் அடியவனாகக் கொள்ளக் கடைக்கணித்தவனே போற்றி என்றவாறு.

துடைத்தல் - அழித்தல்; இப்பொருட்டாதல் "தோற்றுவித் தளித்துப் பின்னுந் துடைத்தருள் தொழில்கள் மூன்றும், போற்றவே யுடையன் ஈசன்" என்னுஞ் சிவஞான சித்தியார் திருப்பாட்டினுங் காண்க.

'ஈசன்' என்னும் வடசொல் எப்பொருளையும் உடையோன் அல்லது ஆள்வோன்' என்னும் பொருட்டு.

'இறைவன்' என்பதற்கு 'எப்பொருளினுந் தங்குகின்றவன்' எனப் பொருள் உரைப்பர் அடியார்க்குநல்லார்.*

தேசம் - ஒளி; தேஜஸ் என்னும் வடசொற்றிரிபு.

திரள் - தொகை, தொகுதி: திவாகரம்.

'அரைசு' என்பது அரசு என்னுஞ் சொல்லின் போலி. 'சரணம்' வடசொல்.

'வேதி' என்பது புலவன் எனப் பொருள்படும் வடசொல்.

'நதிசேர் செஞ்சடை நம்பன்' என்பது பகீரத முனிவன் வேண்டச் செருக்கோடும் விரைந்து இழிந்த கங்கையை இறைவன் தன் சடைக்கண் அடக்கி அதற்கு அச்செருக்கினைப் போக்கினமை தெரித்தற்கு வந்தது; பகீரதன்பொருட்டு இறைவன் இங்ஙனங் கங்கையைச் சடையில் ஏற்ற வரலாறு வடமொழி வான்மீகி இராமாயணத்தின் நாற்பத்திரண்டாம் பகுதியிற் சொல்லப்பட்டது. இதன் உண்மைப் பொருள்: இறைவனது திருமுடி வானமாகவும், அவனது செஞ்சடை செக்கர் வானத்திற் றோன்றும் முகிற் படலமாகவும், அச்சடைக்கண் உள்ள கங்கை அம்முகிற் படலத்துள்ள நீராவியாகவும் உருவக வகையாற் கூறப்பட்டதேயாம் என்க.

'நம்பன்' என்பது சிவபெருமான் பெயர்களுள் ஒன்றாகத் திவாகரம் கூறும்; நம்பி என்னுஞ் சொற்போல உயர்வுப் பொருளைத் தரும். இனி, 'நம்பும் மேவும் நசையா

---

* சிலப்பதிகாரம், ௧0, ௧அச.

தும்மே" * என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் ஓதினமையின் 'எவ்வுயிரும் விரும்புதற் குரியோன்' எனப் பொருள் கோடலும் ஒன்று.

ஐயா போற்றி அணுவே போற்றி
சைவா போற்றி தலைவா போற்றி
குறியே போற்றி குணமே போற்றி
நெறியே போற்றி நினைவே போற்றி
வானோர்க் கரிய மருந்தே போற்றி
ஏனோர்க் கெளிய இறைவா போற்றி
மூவேழ் சுற்றம் முரண்உறு நரகிடை
ஆழாமே அருள் அரசே போற்றி
தோழா போற்றி துணைவா போற்றி
வாழ்வே போற்றிஎன் வைப்பே போற்றி
முத்தா போற்றி முதல்வா போற்றி
அத்தா போற்றி அரனே போற்றி
உரையுணர் விறந்த ஒருவ போற்றி
விரிகடல் உலகின் விளைவே போற்றி
அருமையில் எளிய அழகே போற்றி
கருமுகில் ஆகிய கண்ணே போற்றி
மன்னிய திருவருண் மலையே போற்றி
என்னையும் ஒருவன் ஆக்கி இருங்கழல்
சென்னியில் வைத்த சேவக போற்றி

ஐயா போற்றி - ஐயனே போற்றி, அணுவே போற்றி - துகள் போல் நுண்ணியனே போற்றி, சைவா போற்றி - சைவனே போற்றி, தலைவா போற்றி - எவ்வுயிர்க்குந் தலைவனே போற்றி, குறியே போற்றி - இலிங்க வடிவினனே போற்றி, குணமே போற்றி - எண்பெருங் குணங்களுடைய

* தொல்காப்பியம், சொல், ௫௨௧.

வனே போற்றி, நெறியே போற்றி - இன்ப வழியே போற்றி, நினைவே போற்றி - என்றும ஒரு தன்மைத்தான நினைவுடையவனே போற்றி, வானோர்க்கு அரிய மருந்தே போற்றி - அன்பரல்லாத தேவர்களும் பெறுதற்கரிய மருந்தே போற்றி, ஏனோர்க்கு எளிய இறைவா போற்றி - அன்பரான மக்களும் பெறுதற்கு எளியனாய் நிற்கும் இறைவனே போற்றி, மூ ஏழ் சுற்றம் முரண் உறு நரகு இடை ஆழாமே அருள் அரசே போற்றி - இருபத்தொரு தலைமுறையாக வரும் அடியாராகிய சுற்றத்தவர் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்ட நரகங்களிற் சென்று ஆழ்ந்து போகாதபடி அருள் புரியும் மன்னனே போற்றி, தோழா போற்றி - மெய்யன்பர்க்கு நண்பனே போற்றி, துணைவா போற்றி - அவர்க்குத் துணைவனே போற்றி, வாழ்வே போற்றி - அன்பர்தம் இன்ப வாழ்க்கையே போற்றி, என் வைப்பே போற்றி - எனது புதை பொருளே போற்றி, முத்தா போற்றி - இயல்பாகவே பாசங்களில் நீங்கினவனே போற்றி, முதல்வா போற்றி - எல்லாவற்றிற்கும் முதலாய் நிற்பவனே போற்றி, அத்தா போற்றி - எவ்வுயிரையும் ஈன்றோனே போற்றி, அரனே போற்றி - தீவினைகளை நீக்குபவனே போற்றி, உரை உணர்வு இறந்த ஒருவ போற்றி - சொல் அளவினையும் உணர்ச்சி யளவினையுங் கடந்த ஒருவனே போற்றி, விரி கடல் உலகின் விளைவே போற்றி - விரிந்த கடல் சூழ்ந்த உலகத்தின் பயனே போற்றி, அருமையில் எளிய அழகே போற்றி - அன்பர் அல்லாதார்க்கு அருமையாய் இருந்தே அன்பர்க்கு எளியனாய் விளங்கும் அழகனே போற்றி, கருமுகில் ஆகிய கண்ணே போற்றி - கரிய மழைபோல் அருளைப் பெய்யும் கண்போற் சிறந்தானே போற்றி, மன்னிய திரு அருள் மலையே போற்றி - நிலைபெற்ற அழகிய அருளையுடைய மலையே போற்றி, என்னையும் ஒருவன் ஆக்கி இருங்கழல் சென்னியில் வைத்த சேவக போற்றி - ஒன்றுக்கும் பற்றாத எளியேனையும் எவ்வாற்றானுஞ் சிறந்த அடியாருள் ஒருவனாகச் செய்து பெருமை தங்கிய திருவடிகளை என் புன்தலைமேல் வைத்த வீரனே போற்றி என்றவாறு.

இறைவற்குச் 'சைவன்' என்னும் பெயர் போந்த வரலாற்றினை மேலே கீர்த்தித் திருவகவலில் "ஐயா றதனிற் சைவ ளுகியும்" என்பதற குரை விரித்தவழி எடுத்துக் காட்டினும்; ஆண்டுக் காண்க.

குறியாவது அனற் பிழம்பின் வடிவு; அதன்கண் இறைவன் முனைத்து விளங்குமாற்றினை மேலே விரித்துக் காட்டினும். அவ்வனற்பிழம்புபோற் செய்தமைக்கப்படுங் கல்வடிவம் இறைவற்குக் குறியாயிற்று. குறி, அடையாளம், இலிங்கம் எனபன ஒரு பொருட் கிளவிகள்.

'குணம்' ஈண்டு எண்குணங்களின் மேற்று; அவை: தன்வயத்தனுதல், தூயவுடம்பினனுதல், இயற்கையுணர் வினனுதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்ற லுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை என விவை.

இறைவனைப் பற்றினலன்றிப் பேரின்பந் தலைப்படுதல் ஏலாமையின், அவனை அதற்குச் செலுத்தும் 'நெறி' யாகக் கூறினர். ஏனை யுலகத்துப் பொருள்களும் உயிர் களும் எல்லாம் அதன்கட் செலுத்த மாட்டாமையின் அவை அதற்கு நெறியாகாவாயின.

எல்லாம் வல்ல இறைவன் மூவா மருந்தா யிருத்தல் ஓர்ந்து அவனை யடைந்து இறப்பினை நீக்கிக்கொள்ள மாட்டாது, பாற்கடலின் மருந்தை நாடிச் சென்று இடர்நற் றனராகலின் 'வானோர்க் கரிய மருந்தே' என்றருளிச் செய்தார்.

'குறி, குணம், நெறி, நினைவு, மருந்து முதலிய சொற் களும் இவைபோற் பின் வருவனவுமெல்லாம் ஆகுபெய ரால் இறைவனையே உணர்த்தும்.

'மூவேழ் இருபத்தொரு தலைமுறையும் வாழ்க' என்று வாழ்த்துரை கிளக்கும் உலகிடல் வழக்குபற்றி, அடியார் சுற்றமும இருபத்தொரு தலைமுறை வரையில் நரகத்திற் சென்று ஆழாமற் காப்பான் என்றார். பேரன்பிற் சிறந்த

ஓர் அடியவரின் இயல்பு அவர் கால்வழியில் வருவோர்க்கெல்லாம் இருபத்தொரு தலைமுறை வரையிற் றொடர்ந்து வரும் என்ப வாகலின் அவரை யெல்லாம் இறைவன் உயர் நிலைக்கண் வைப்பனென்பது குறித்தாராயிற்று.

தங்கட் பட்ட உயிர்களை வருத்துந் தன்மையில் ஒரு நரகின் இயல்பு மற்றொரு நரகின் இயல்பின் வேறா யிருத்தலின் 'முரண் உறு நரகு' என்றார்.

தன்பால் அன்புமிக்க அடியாரைத் தன்னோ டொப்ப வைத்து நலம் பாராட்டுதலின் இறைவனைத் 'தோழ' என்றும், அவர்க்கு எந் நிலையினும் எக் காலத்தினும் நீங்காத் துணையாயிருத்தலின் 'துணைவா' என்றும் அருளிச்செய்தார்.

'முத்தன்' என்பது விடுபட்டவன் எனப் பொருள் படும் 'முக்த' என்னும் வடசொற் றிரிபு. இறைவன் தன்னியற்கையிலேயே மும்மலப் பற்றின் நீங்கினவனாய் இருத்தலின் அவனையும் 'முத்தன்' என்றார்.

'அரன்' என்னும் பெயர் அடியார் வினைகளை அரித்தல் அல்லது அராவுதல் பற்றி வந்தது. தமிழிலிருந்து வட மொழிக்கட் சென்ற சொற்களுள் இதுவும் ஒன்று.

உயிர்கள் உடம்புகளிற் புகுந்து உலகின்கட் டோன்றி அறிவுடையராய் அவ் வுலகத்துப் பொரு ளமைப்புகளைக் காண்டொறும் அவற்றை அமைத்த முதல்வனது அருட் பெருந்தகைமையினையும் அவனிருப்பினையும் அறியப் பெறுதலானும், இவ்வாறாகிய உலக வாழ்க்கையின் முடிந்த பயனாக இறைவனை அடையப் பெறுதலானும் 'விரிகடல் உலகின் விளைவே' என்றருளிச் செய்தார்.

மழையைப் பொழியும் முகிலும், பொழிந்த அம் மழை யருவியைத் தாங்கும் மலையும்போல அருண்மழையைச் சொரியும் முகிலும் அம்மழையாலாய அருளருவியைத் தாங்கும் மலையும் இறைவனே என்பார் 'கருமுகி லாகிய

கண்ணே' என்றும், 'மன்னிய திருவருண் மலையே' என்றும் அருளிச்செய்தார்.

'இருங்கழல்' என்பதில் இருமை பெருமை எனப் பொருள் படுதலை "அகல்இரு விசும்பி னானும்"* என்புழியுங் காண்க.

'கழல்' என்பது காலின் அடிக்கும், ஆடவர் காலணிக்கும் பெயராய் வருதல் திவாகரத்திற் காண்க.

சென்னி - தலை; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் "இறைஞ்சுக பெரும நின் சென்னி"† என்னும் புறப்பாட்டடியிற் காண்க.

சேவகன் - வீரன்; "சேவகம்" வீரம் எனப் பொருள் படுதலைச் சூடாமணி நிகண்டிற் காண்க.

தொழுதகை துன்பந் துடைப்பாய் போற்றி
அழிவிலா ஆனந்த வாரி போற்றி
அழிவதும் ஆவதுங் கடந்தாய் போற்றி
முழுவதும் இறந்த முதல்வா போற்றி
கஙரு மானேர் நோக்கி மணாளா போற்றி
வானகத் தமரர் தாயே போற்றி
பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
கச0 வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி
வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி
அளிபவர் உள்ளத் தமுதே போற்றி
கனவிலுந் தேவர்க் கரியாய் போற்றி
நனவிலும் நாயேற் கருளினை போற்றி

---

*புறநானூறு, அ. †புறநானூறு, சு.

தொழுதகை துன்பம் துடைப்பாய் போற்றி - கும்பிட்ட கையினை யுடையார்க்கு வருந் துன்பங்களை அகற்றுவோனே போற்றி, அழிவிலா ஆனந்த வாரி போற்றி - கெடுதலில்லாத இன்பசகடலே போற்றி, அழிவதும ஆவதும் கடந்தாய் போற்றி - கேடும் ஆக்கமுங் கடந்தவனே போற்றி, முழுவதும் இறந்த முதல்வா போற்றி-எல்லாவற்றையுங் கடந்த முதல்வனே போற்றி, மான் நேர் நோககி மணாளா போற்றி - மானையொத்த பார்வையினையுடைய அமமைக்கு மணவாளனே போற்றி, வானகத்து அமரர் தாயே போற்றி - வானிடத்துள்ள தேவர்களுக்குத் தாயை யொத்தவனே போற்றி, பார் இடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி - நிலத்தினிடத்தே ஐந்து தன்மைகளாய் விரிந்தவனே போற்றி, நீர் இடை நானகாய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி - நீரினிடத்தே நானகு தன்மைகளாய் விளங்கினவனே போற்றி, தீ இடை மூனருய்த் திகழந்தாய் போற்றி - நெருப்பினிடத்தே மூன்று தனமைகளாய் மிக்கு நின்றவனே போற்றி, வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி - காற்றினிடததே இரண்டு தன்மைகளாய் மகிழ்ந்து நின்றவனே போற்றி, வெளியிடை ஒன்ருய் விளைந்தாய் போற்றி - விசுபபினிடத்தே ஒரு தன்மையாக விளைந்தவனே போற்றி, அளிபவர் உள்ளத்து அமுதே போற்றி- அன்பால் உருகுபவரது உளளத்தினகண் ஊறும் அமுதமே போற்றி, கனவிலும் தேவர்கரு அரியாய் போற்றி - கனவினிடத்தும் அனபரல்லாத தேவர்கட்கு அரியனாய் உள்ளவனே போற்றி, நனவிலும் நாயேற்கு அருளினை போற்றி - நனவினிடததும் நாயின் இழிந்த அடியேனுக்கு அருள்செய்தவனே போற்றி எனறவாறு.

துன்புறுவார் அத்துன்பத்தை நீக்கவல்லார்பாற் சென்று கைதொழுது நின்று தம் குறை யறிவிப்பராகலின், தொழுவார்க்குள்ள துன்பத்தை அதற்கடையாளமாக எடுத்த கைம்மேல் ஏற்றித் 'தொழுத கை துன்பம் என்றருளிச் செய்தார்.

தொழுதல் - கும்பிடுதல்: பிங்கலந்தை. "தொழுதகை யுள்ளும் படையொடுங்கும்"* என்றார் ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனாரும்.

ஊழிக்காலத்திற் கடல் நீரும் வற்றி இல்லையா மாகலின், எக்காலத்துந் திரிபில்லாத இன்பநிலையமான இறைவனை 'அழிவிலா ஆனந்த வாரி' என்றார்.

வாரி - கடல்நீர்: திவாகரம்; நீர் ஈண்டுக் கடல்மே லானது ஆகுபெயர்.

கேடும் ஆக்கமும் உள்ள பொருள்களினுஞ் சிற்றுயிர் களினும் அப்பாற்பட்டவனாதல் போலவே, கேடும் ஆக்கமும் இல்லாத் தூய விந்துதத்துவத்திற்கும் அத் தத்து வத்தில் வைகுவாரான கடவுளருக்கும் அப்பாற்பட்டவன் இறைவனென் றுணர்த்துவார் 'முழுவதும் இறந்த முதல்வா' என்றருளிச் செய்தார்.

இறத்தல் - கடத்தல்: பிங்கலந்தை.

மடவார் நோக்கத்திற்கு மானையே உவமை கூறுவர். "அவர் நம், மானேர் நோக்கம் மறப்பார் அல்லர்"† என் றருளிச் செய்தார் இளங்கோவடிகளும். மான்போற்றுள் ளுதலின் மடவார் கண்களாகிய சினைக்கு மான் எனனும் முதல் உவமையாயிற்று. இவ்வாறு முதலுஞ் சினையும் ஒப்புறுத்தப்படுதல் "முதலுஞ் சினையுமென் றாயிரு பொருட்கும், நுதலிய மரபின உரியவை உரிய"‡ என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனூர் கூறியவாற்றா னறிக.

'மண ஆளன்' எனுஞ் சொற்றொடர் 'மணாளன்' என மருவிற்று. "குளவாம்பல் குளாம்பல், மரவடி 'மராடி' என மரீஇயினாற்போல்."§ மணவாளன் - கணவன்: பிங்கலந்தை.

---

* திருக்குறள், ௮௨௮

† சிலப்பதிகாரம், கானல்வரி, ௪௪.

‡ தொல்காப்பியம். உவமவியல், ௬.

§ சிவஞானபோத மாபாடியம், ௨. ஆஞ்சூத்திரம் ௩-ஆம் அதிகரணம்.

'அமரர்' சாவில்லாதவர் எனப் பொருள்படும் 'அமர' என்னும் வடசொற் றிரிபு.

'பாரிடை யைந்தாய்ப் பரந்தாய்' என்பது மண்ணின் கட் காணப்படும் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐந்து தன்மைகளிலும் இறைவன் கலந்து நிற்குமா றுணர்த்தியது. முதற்பொருண் மாயையிலிருந்து இறை வன் நிலத்தைத் தோற்றுவித்த பின்னரன்றி இஃது அவ் வியல்புகள் உடையதாதல் புலப்படாமையானும், எல்லா வற்றின் உள்ளும் புறம்புமாய் நிற்கும் முதல்வன் இந்நிலத் தினும் அத னியல்புகளினுங் கலந்து நிற்ப ஞாகலானும் இவ்வாறு கூறினர். இஃது ஏனைப் புனல் அனல் கால் வெளி முதலியவற்றிற்கும் ஒக்கும். இனி மண்ணிற்கு நாற்றம் ஒன்றுமே இயற்கைத் தன்மை; ஏனைச் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை என்னும் நான்கியல்புகளும் ஏனை நாற்பொருள் களுந் தன்னோ டுடன்கலந்திருத்தலாற் போந்த செயற் கைத்தன்மைகளாகும்.

'நீரிடை நான்கு' என்பன, நீருக்கு இயற்கைத் தன்மையான சுவையும், ஏனை அனல் கால் வெளி என்பவற்றின் சேர்க்கையாற் பிறந்த ஒளி ஊறு ஓசை என்னும் மூன்று செயற்கைத் தன்மைகளுமாம்.

நிகழ்தல் - விளங்குதல். இச்சொல் இப்பொருட் டாதலை "வளன் அற நிகழந்து வாழுநர்"* என்னும் பதிற்றுப்பத்து அடியுரையிற் காண்க.

'தீயிடை மூன்று' என்பன: அனலுக்கு இயற்கைத் தன்மையான ஒளியும், ஏனை வளி வெளி என்பவற்றின் சேர்க்கையாற் றோன்றிய செயற்கைத் தன்மையான ஊறும் ஓசையுமாம்.

திகழ்தல்-மிக்குநிற்றல். இப்பொருட்டாதல் "அங்கண் விசும்பின் அணிதிகழும்"† என்பதன் உரையிற் காண்க.

---

* பதிற்றுப்பத்து, ௬௧.

† புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ௬, ௨௨.

'வளி யிடை யிரண்' டாவன: காற்றின் இயற்கைத் தன்மையான ஊறும், ஏனை விசும்பின் கூட்டுறவாற் பிறந்த செயற்கைத் தன்மையான ஓசையுமாம்.

'வெளி யிடை ஒன்று' என்பது விசும்பின் இயற்கைத் தன்மையான ஓசை.

'அளிப்பவர்' அன்பால் உருகுபவர். அளி - அன்பு: திவாகரம். இனிக் கனிந்த பழத்தை அளிந்த பழம் என்று வழங்குபவாகலின், அன்பாற் கனிபவரெனப் பொருளுரைப்பினுமாம்: "அளிந்த தீம பழம் இஞ்சி யார்ந்த நீர்" * என்றார் சீவகசிந்தாமணி யுள்ளும். அளிந்த பழத்திற் றேன் ஊறுமாபோல் அன்பாற் கனிந்தவருளத்தும் இறைவன் இன்பவூறலா யிருப்பனென்பது பெறப்பட்டது.

இடைமரு துறையும் எந்தாய் போற்றி
சடையிடைக் கங்கை தரித்தாய் போற்றி
ஆரூர் அமர்ந்த அரசே போற்றி
சீரார் திருவை யாறா போற்றி
அண்ணா மலையெம் அண்ணா போற்றி
கண்ணார் அமுதக் கடலே போற்றி
ஏகம் பத்துறை எந்தாய் போற்றி
பாகம் பெண்ணுரு ஆனாய் போற்றி
பராய்த்துறை மேவிய பரனே போற்றி
சிராப்பள்ளி மேவிய சிவனே போற்றி
மற்றோர் பற்றிங் கறியேன் போற்றி
குற்றா லத்தெங் கூத்தா போற்றி
கோகழி மேவிய கோவே போற்றி
ஈங்கோய் மலையெம் எந்தாய் போற்றி
பாங்கார் பழனத் தழகா போற்றி
கடம்பூர் மேவிய விடங்கா போற்றி

---

* சீவகசிந்தாமணி, ௧௩, ௮௪.

இடைமருது உறையும் எந்தாய் போற்றி - திருவிடைமருதூரில் உறைந்தருளும் எம் தலைவனே போற்றி, சடை இடைக் கங்கை தரித்தாய் போற்றி - சடையினிடத்துக் கங்கை நீரினைத் தாங்கினவனே போற்றி, ஆரூர் அமர்ந்த அரசே போற்றி - திருவாரூரின்கண் விரும்பியிருந்த அரசனே போற்றி, சீர் ஆர் திரு ஐயாறு போற்றி - அழகு நிறைந்த திருவையாற்றை யுடையவனே போற்றி, அண்ணாமலை எம் அண்ணா போற்றி - திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம் அண்ணலே போற்றி, கண் ஆர் அமுதக் கடலே போற்றி - கண் நிறைந்த அமுதக்கடலே போற்றி, ஏகம்பத்து உறை எந்தாய் போற்றி - திருவேகம்பத்தில் உறையும் எங் தலைவனே போற்றி, பாகம் பெண் உரு ஆனாய் போற்றி - இடப்பாகம் பெண் வடிவு ஆனவனே போற்றி, பராய்த்துறை மேவிய பரனே போற்றி - திருப்பராய்த் துறையிற் பொருந்தின மேலோனே போற்றி, சிராப்பள்ளி மேவிய சிவனே போற்றி - திருச்சிராப்பள்ளியிற் பொருந்திய சிவபெருமானே போற்றி, மற்று ஓர் பற்று இங்கு அறியேன் போற்றி - வேறு ஒரு பற்றுக்கோடும் இவ்விடத்தே அறியேன் பெருமானே போற்றி. குற்றாலத்து எம் கூத்தா போற்றி - திருக்குற்றாலததில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம் கூத்தனே போற்றி, கோகழி மேவிய கோவே போற்றி - திருப்பெருந் துறையில் விரும்பி எழுந்தருளிய அரசே போற்றி, ஈங்கோய்மலை எம் எந்தாய் போறறி - திருவீங்கோய் மலையில் அமரும் எம் தலைவனே போற்றி, பாங்கு ஆர் பழனத்து அழகா போற்றி - அழகு நிறைந்த திருப்பழனத்தில் இருக்கும் அழகனே போற்றி, கடம்பூர் மேவிய விடங்கா போற்றி - திருக்கடம்பூரில் விரும்பியிருந்த ஆண்மையுடையோனே போற்றி என்றவாறு.

எந்தை - எம் தலைவன்; ''எந்தையொடு கிடந்தோர்''* என்பதன் உரையில் இப்பொருட்டாதல் காண்க.

---

* புறநானூறு, கக.

"உலகமே உருவமாக"* நிற்கும் முதல்வற்கு முகிற் குழாம் சடையாகவும், அம்முகிலிற் றங்கு நீர் சடைக்கட் டங்கு கங்கையாகவுங் கொள்ளப்படுமாகலிற் 'சடையிடைக் கங்கை தரித்தாய்' என்றார்.

சடை என்பது நெட்டி; ஒன்றோடொன்று பிணைந்து நெட்டிபோற் றிரண்டிருக்கும் பின்னல் மயிரும் சடையெனப் பெயர் பெறலாயிற்று. "வேணியும் வேருங் கிடையுஞ் சடையெனல்" என்பது பிங்கலந்தை. இத் தமிழ்ச்சொல் வட மொழிக்கட் சென்று 'ஜடா' எனத் திரிந்து வழங்கும். 'கங்கா' என்னும் வடசொற் 'கஙகை' எனத் திரிந்தது. 'தரி' என்னும வடசொல் தாங்கு என்னும் பொருட்கண் வரும்.

அமர்தல் - உவந்திருத்தல். "அகனமர்ந்து செய்யாள் உறையும்"† என்று திருககுறளினும் போந்தது.

'சீர்' என்னுஞ் சொல் புகழ் அழகு செல்வஞ் சீர்மை என்னும் பொருளகளை உணர்த்துதல் திவாகரத்திற் காண்க.

அண்ணல் - பெருமையிற் சிறந்தோன். இச்சொல் விளியேற்றக்கால் அண்ணால் என அயல் நீண்டு பின்னர்க் கடைக் குறைந்து 'அண்ணா' என நின்றது.

நோக்கு மிடனெல்லாம் இறைவன்றன் இன்பவடிவே அடிகட்குப் புலனாதலானும், அவ்வடிவுதானும் எல்லை காணப்படாததாய் இருத்தலானும 'கண் ஆர் அமுதக் கடலே' என்றருளிச் செய்தார்.

'ஏகம்பம்' என்பது காஞ்சி நகர்.

சிவபெருமான் தனதிடப்பாகத்தில் அம்மையை அடக்கிக் கொண்டமைபற்றிப் 'பாகம் பெண்ணுருவானாய்' என்றார்.

---

*சிவஞானசித்தியார், ரு, எ.

† திருக்குறள், கூஉ.

'பாகம்' என்பது பகு என்னும் முதனிலையிற் பிறந்து ஒரு கூறு எனப் பொருடருந் தமிழ்ச் சொல்; இது வடமொழியினுஞ் சென்று வழங்கும்.

"உரு வென்றது மனனுணர்வாய் நிற்குங் கருத்துப் பொருள்" எனவும், "வடிவாவது கட்புலனாகியே நிற்ப"* தெனவும் நச்சினார்க்கினியர் ஓதுதலின் ஈண்டு இறைவற்கு உரு வென்றது அறிவுருவேயாம் என்க.

நிறத்தானன்றி உருவு தெரியாமையின் நிறத்தின் பெயரான உரு அதனை யுடைய பொருண்மேல் ஆயிற்று; 'உரு' தமிழ்ச் சொல். 'உருவம்' சிவந்த நிற மெனப் பொருடருதலை "உருவப் பல்பூத் தூஉய்" என்னுந் திருமுருகாற்றுப்படை அடிக்கு நச்சினார்க்கினியர் உரைத்த உரையுட் காண்க.

மேவுதல் - பொருந்தல். "மிகன் மேவல் மெய்ப் பொருள் காணார்"† என்புழிப் பரிமேலழகியா ருரைத்த வுரையில் இஃதிப்பொருட்டாதல் காண்க.

பற்று - பற்றுக்கோடு. "பரிந்தோம்பிப் பற்று அற்றே மென்பர்"‡ என்பதற்குப் பரிமேலழகியார் கூறிய வுரையைக் காண்க.

கோகழி - திருப்பெருந்துறை: இஃதிப்பொருட்டாதல் மேலே விரித்துரைத்தாம்.

'மேவுதல்' விரும்புதல் எனவும் பொருடருதல் "இரந்து கோள் மேவார்"§ என்பத னுரையிற் காண்க.

பாங்கு - அழகு: திவாகரம்.

'விடங்கம்' ஆண்மை எனப் பொருள்படும் வடசொல்.

அடைந்தவர்க் கருளும் அப்பா போற்றி
இந்தி தன்னின் கீழ்இரு மூவர்க்

---

* தொல்காப்பியப்பாயிர வுரை. † திருக்குறள். ௯௱௫.
‡ திருக்குறள், ௮௮, § திருக்குறள், ௧௦௬௬.

கத்திக் கருளிய அரசே போற்றி
தென்னா டுடைய சிவனே போற்றி
எந்நாட் டவர்க்கும் இறைவா போற்றி
ஏனக் குருளைக் கருளினை போற்றி
மானக் கயிலை மலையாய் போற்றி
அருளிட வேண்டும் அம்மான் போற்றி
இருள்கெட அருளும் இறைவா போற்றி
தளர்ந்தேன் அடியேன் தமியேன் போற்றி

அடைந்தவர்க்கு அருளும் அப்பா போற்றி - சார்ந்தவர்க்கு அருள் செய்யும் அப்பனே போற்றி, இத்தி தன்னின் கீழ் இருமூவர்க்கு அத்திக்கு அருளிய அரசே போற்றி - இத்தி மரத்தின் நிழற்கீழ் இயக்கியர் அறுவர்க்கும் யானைக்கும் அருள் செய்த அரசே போற்றி, தென்னாடு உடைய சிவனே போற்றி - தென்றமிழ் நாட்டினை அரசு உரிமையாக உடைய சிவபெருமானே போற்றி, எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி - எந்த நாட்டிலுள்ளார்க்குந் தலைவனே போற்றி, ஏனக் குருளைக்கு அருளினை போற்றி - பன்றிக்குட்டிகட்குப் பாலூட்டி அருள் செய்தவனே போற்றி, மானக் கயிலை மலையாய் போற்றி - பெருமையுடைய கயிலை மலையை உறையுளாக உடையவனே போற்றி, அருளிட வேண்டும் அம்மான் போற்றி - அருள் செய்திடல் வேண்டும் மாமனே போற்றி, இருள் கெட அருளும் இறைவா போற்றி—ஆணவ இருள் கெடும்படி அருள்புரியும் தலைவனே போற்றி - தளர்ந்தேன் அடியேன் தமியேன் போற்றி என்பதை அடியேன் தமியேன் தளர்ந்தேன் போற்றி என மாற்றி அடியனேனாகிய தனியேன் தளர்வுற்றேன் பெருமானே போற்றி என்றவாறு.

அடைதல்-சார்தல்; "அடையாவாம் ஆயங் கொளின்"* என்பதன் உரையில் இப்பொருட்டாதல் காண்க.

* திருக்குறள், கூஙகூ.

'இத்தி தன்னின்கீழ் இருமூவர்க்கு' அருளிய வரலாற்றினை மேலே கீர்த்தித்திருவகவலிற "பட்ட மங்கையிற் பாங்காயிருந்தங் கட்டமா சித்தி யருளிய அதுவும்" என்பதன் உரையில் எடுத்துக் காட்டினும். ஆண்டு, நம்பியார் திருவிளையாடல் ஆலமரத்தின் கீழற்கீழ் இறைவன் அருள் செய்தானென் றுரைப்ப, ஈண்டு அடிகள் இத்திமரம் என்றோதுதல் என்னையெனின்; நம்பியார் காலத்திற்கும் மிக முற்பட்ட அடிகள் அதனை இத்திமர மென்றே ஓதுதலின் அதுவே கொள்ளற் பாற்றெனக.

அத்திக்கு அருளிய வரலாறு வருமாறு: முன்னொரு காலத்துத் தேவேந்திரன் நிலத்தினின்றும் வானுலகஞ் செல்ல, அவனை எதிரேற்றுத் தேவரும் முனிவரும் ஒவ்வொரு கையுறை நல்கினர். அவ்வமயத்தில், துருவாச முனிவனும் ஒரு தாமரைப் பூவும் ஒரு துளவத்தாருங் கொடுப்ப, அவற்றை வாங்கிய தேவர்கோன் அவற்றை ஒரு பொருட்படுத்தாது இகழ்ந்து தா னூர்ந்து சென்ற வெள்ளானைமேல் எறிய, அதுவும் அவற்றை இகழ்ந்து தன் அடிக்கீழ் இட்டு மிதித்தது. அதுகண்ட முனிவரன் அச்சமுஞ் சினமுங் கொண்டு அவ்விரண்டையும் எடுத்துத் தன் முடிமிசை அணிந்துகொண்டு இந்திரனை நோக்கி 'நின் தலைமுடி பாண்டியன் வளையினாற் பிளக்கப்படுவதாக!' என்றும், வெள்ளானையை நோக்கி 'நீ நிலத்தின்கட் காடுகடோறுங் காட்டியானையாய் உழல்வாயாக!' என்றுஞ் சபித்தனன் வுச்சாபவுரை கேட்ட ஏனை முனிவரும தேவரும் மிக வருந்தி அம்முனிவரனைப் பொறுக்குமாறு வேண்ட, அவனுஞ் சினந்தணிந்து 'பாண்டிய மன்னனால் தலைமுடி பிளவுபடினும், மீண்டும் உயர்வுபெற்றுப் பண்டுபோல் வானுலகை அரசாள்வன்' எனவும், 'வெள்ளானை காட்டியானையாகி உழலுங்காற் கடம்பமா அடவிக்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப் பெருமானைக் கண்டு வழிபட்டுப் பழைய நிலைமையைப் பெறும்' எனவும் சாபவிடுதி தந்தான். அங்ஙனமே பின்றை நாளில் இந்திரன் முடிப்

பிளவுண்டும், அவனது வெள்ளானை கடப்பங்காட்டிற் பெருமானை வழிபட்டும் தம் பண்டை நிலைமை எய்தின ரென நம்பியார் திருவிளையாடல் கூறுகிற்கும்.

'அத்தி' என்பது 'ஹஸ்திந்' என்னும் வடசொற் சிதைவு. புழைக்கை யுடைமையால் யானை அப்பெயர் பெற்றது. ஹஸ்த : - கை, ஈண்டுப் புழைக்கை மேற்று.

பண்டைக்காலந்தொட்டுச் சிவவழிபாடு தென்றமிழ் நாட்டின்கண்ணதாயே நிலைபெறுற்று வருதலின் 'தென்னா டுடைய சிவனே' என்றார். இனித், தடாதகைப் பிராட்டி யாரை மணந்து இறைவன் தென்னாட்டில் அரசு செலுத்தி னன் என்னும் புராண வழக்குப்பற்றி அவ்வாறு கூறினா ரென்றலும் ஒன்று.

பன்றிக்குட்டிகட்கு அருளிய வரலாறு :—ஒரு காலத்துப் பன்னீர் இளைஞர் காட்டகத்தே தவஞ்செய்த ஒரு முனிவரனை அணுகி அவரைச் சினத்தை விளைவித்துப் பன்றிவயிற்றிற் பிறந்துழலுமாறு சாபமிடப் பெற்றுத் தமது குறும்பு அடங்கித் தாஞ்செய் பிழை பொறுக்குமாறு அவனை வேண்டி, இறைவனருளாற் சாபந் தீருமென அதற்கு விடுதியும் பெற்றனர். முனிவரன் சாபவழியே ஒருகாட்டுப் பன்றி வயிற்றில் அப்பன்னிருவருங் குருளை களாய்ப் பிறந்தவுடன், தாய்ப்பன்றி பாண்டியன் வேட்டை யில் அகப்பட்டு இறக்க, ஆய்வரவு காணாது அயரும் அக் குட்டிகட்கு இறைவனே தாய்ப்பன்றி வடிவிற் சென்று பாலூட்டி அருள்புரிந்தனனென நம்பியார் திருவிளையாடல் பகர்கின்றது.

குருளை - பன்றிக்குட்டி; "நாயே பன்றி புலிமுயல் நான்கும், ஆயுங் காலைக் குருளை என்ப"* என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறினமையின் பன்றிக்குட்டிகளுங் 'குருளை' எனப் பெயர்பெற்றன.

மானம் - பெருமை; சூடாமணி நிகண்டு.

---

* தொல்காப்பியம், மரபியல், அ.

'அம்மான்' என்னுஞ் சொல் மாமன் என்னும் பொருட்டாதலைப் பிங்கலந்தையிற் காண்க.

'தமி' என்பது தனி யெனப் பொருள்படுதலை "நூறு செறுவாயினுந் தமித்துப் புக்குணினே"* என்பதன் உரையிற் காண்க.

களங்கொளக் கருத அருளாய் போற்றி
அஞ்சேல் என்றிங்கு அருளாய் போற்றி
நஞ்சே அமுதா நயந்தாய் போற்றி
அத்தா போற்றி ஐயா போற்றி
௧௭௫ நித்தா போற்றி நிமலா போற்றி
பத்தா போற்றி பவனே போற்றி
பெரியாய் போற்றி பிரானே போற்றி
அரியாய் போற்றி அமலா போற்றி
மறையோர் கோல நெறியே போற்றி
௧௮௦ முறையோ தரியேன் முதல்வா போற்றி
உறவே போற்றி உயிரே போற்றி
சிறவே போற்றி சிவமே போற்றி
மஞ்சா போற்றி மணாளா போற்றி
பஞ்சேர் அடியாள் பங்கா போற்றி
௧௮௫ அலந்தேன் நாயேன் அடியேன் போற்றி
இலங்கு சுடர்எம் ஈசா போற்றி

களம் கொளக் கருத அருளாய் போற்றி - அடியனேன் ஒரு நிலையான இடத்தைப் பெறவும் நின்னையே கருதவும் அருள் செய்வாயாக பெருமானே போற்றி, அஞ்சேல் என்று இங்கு அருளாய் போற்றி - அஞ்சாதே என்று சொல்லி இம்மையிலேயே அருள்புரிவாயாக பெருமானே போற்றி, நஞ்சே அமுதாய் நயந்தாய் போற்றி - நஞ்சையே அமுதமாக விரும்பினவனே போற்றி, அத்தா போற்றி -

---

* புறநானூறு, ௧௮௪.

அப்பனே போற்றி, ஐயா போற்றி - ஆசிரியனே போற்றி, நித்தா போற்றி - என்றுமுள்ளவனே போற்றி, நிமலா போற்றி - மல மில்லாதவனே போற்றி, பத்தா போற்றி - தலைவனே போற்றி, பவனே போற்றி - எல்லாவற்றிற்கும் பிறப்பிடமானவனே போற்றி, பெரியாய் போற்றி - பெரியவனே போற்றி, பிரானே போற்றி - எப்பொருட்கும் இறைவனே போற்றி, அரியாய் போற்றி - அரியவனே போற்றி, அமலா போற்றி - மல மற்றவனே போற்றி, மறையோர் கோல நெறியே போற்றி - அந்தணர் வேடத்தை மேற்கொண்டுவந்த நீதியே போற்றி, முறையோ தரியேன் முதல்வா போற்றி என்பதனைத் தரியேன் முறையோ முதல்வா போற்றி என மாற்றி யான் தாங்கமாட்டேன் இது நீதியோ முதல்வனே போற்றி எனப் பொருளுரைக்க, உறவே போற்றி - சுற்றமே போற்றி, உயிரே போற்றி - உயிர்கட்கு ஓர் உயிரே போற்றி, சிறவே போற்றி - சிறப்பே போற்றி, சிவமே போற்றி - சிவமே போற்றி, மஞ்சா போற்றி - மழையே போற்றி, மணாளா போற்றி - மணவாளனே போற்றி, பஞ்சு ஏர் அடியாள் பங்கா போற்றி - செம்பஞ்சுக் குழம்பு ஊட்டிய அழகுவாய்ந்த திருவடிகளையுடைய அம்மையை ஒரு கூற்றில் உடையவனே போற்றி, அலந்தேன் நாயேன் அடியேன் போற்றி - துன்பமுற்றேன் நாயினேனாகிய அடியேன் பெருமானே போற்றி, இலங்கு சுடர் எம் ஈசா போற்றி - விளங்கா நின்ற ஒளியினையுடைய எம் ஈசனே போற்றி என்றவாறு.

களம் - இடம்; பிங்கலந்தை. நூற்றறுபத்தொன்பதாம் அடியில் ஒரு நிலைக்களன் காணாது தாம் தமியராய்த் தளர்வுற்றமையினைக் கூறினாராகலின், அதனை அடுத்த அடியில் தாம் ஒரு நிலைக்களன் கொள்ளுமாறு தமக்கு அருள்செய்தல் வேண்டுமெனக் குறை இரந்தார். இவ்வாறு பொருளுரைக்க அறியாதார் 'கள்ளம்' களம் என ஆயிற்றெனக்கொண்டு ஒரியைபு மின்றிப் பொருந்தாவுரை கூறினர். களம் கொளவும் கருதவும் என உம்மை விரித்துரைக்க.

'இங்கு' ஈண்டு இம்மை யென்னும் பொருண்மேல் நின்றது. இம்மைக்கண் அருள் பெற்றார்க்கன்றி மறுமைக் கண் அப்பேறு வாய்த்தல் துணியப்படாமையின் 'இங்கு அருளாய்' எனறார்.

கடவுளர் தாம் இறவாமைப் பொருட்டுப் பாற்கட லமிழ்தை வேண்டி முயன்றாராக, இறைவன் அவரைப் பாதுகாத்து அவர்க்கு அவ்வமிழ்தை நுகர்வித்தற் பொருட்டு, அக் கடலின்கண் எழுந்த நஞ்சை அயினறும் தான் இறப்பின்றியே இருந்தமையின் இவனே எல்லாம் வல்ல முழுமுதற்கடவுள் என் றறிவிப்பார் 'நஞ்சே அமுதா நயந்தாய்' என் றருளிச்செய்தார்.

'அமுது ஆக' என்னுந் தொடரில் 'ஆக' என்பது 'ஆ' எனக் கடைக்குறைந்து நின்றது.

நயத்தல் - விரும்புதல். "நயத்தக்க நாகரிகம்"* என் புழியுங் காண்க.

ஐயன் — ஆசிரியன்; பிங்கலந்தை.

'நித்ய' என்னும் வடசொல் நித்த என்றாய், விளி யேற்று நித்தா என நின்றது.

'நிர்மலன்' என்பதில் 'நிர்' என்னும் வடமொழி எதிர் மறை இடைச்சொல் ஈறு கெட்டு 'நி' என நின்று 'மலம்' என்னுந் தமிழ்ச் சொல்லோடு புணர்ந்து வரலாயிற்று.

தலைவன், கணவன் எனப் பொருள்படும் 'பர்த்ரு' என்னும் வடசொல் 'பத்தா' எனத் திரிந்தது.

சிவபெருமான் எவற்றையுந் தோற்றுவித்தலிற் 'பவன்' எனவும், எவற்றையும் அழித்தலிற் 'சர்வன்' எனவும் ஆரிய வேதங்களுட் கூறப்படுவன். எசுர்வேதத் திடையில் உள்ள சதருத்ரீயத்தில் "நமோ பவாய ருத்ராயச நம: சர்வாயச பசுபதயேச நமோ நீலக்ரீவாயச சிதி கண்டாயச" எனப் போந்தமை காண்க.

* திருக்குறள், ௬அ0.

எப்பொருட்கும் இறைவனுவான் 'பிரான்' எனப்படும் என்று திவாகரம் கூறும்.

'அமலா' என்பதில் அகரம் எதிர்மறைப் பொருளையுணர்த்தும் ஒரு வடமொழி இடைச்சொல்.

கோலம் - வேடம்; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் "உள்வரிக் கோலத் துறுதுணை தேடி"* என்னுஞ் சிலப்பதிகார அடிக்கு அரும்பதவுரைகாரர் கூறிய வுரையிற் காண்க.

நெறி - நீதி; பிங்கலந்தை. இறைவன் தமக்கு ஆசிரிய வடிவிற்றோன்றிய ஞான்று ஒரு மறையவன் போல் எழுந்தருளின னுகலின் 'மறையோர் கோலம்' என்றும், எல்லா வுயிர்கட்கும் அவன் நடுநின்று அருள்புரிதலின் அவனை 'நெறி' என்றுங் கூறினுர்.

'முறை' நீதியினை யுணர்த்தல் "முறை வேண்டு பொழுதிற் பதனெளியோர்"† என்பதன் உரையிற் காண்க.

ஆசிரியனுய் எழுந்தருள் செய்த முதல்வனைத் தாம் பிரிந்திருக்க லாற்ருமையின் 'முறையோ தரியேன்' என்ருர்.

சிறவு - சிறப்பு; இஃது அருகிய வழக்கு.

மஞ்சு - மழை, மேகம்; திவாகரம்; அடியார்க்கு வேண்டுவன வெல்லாங் கேளாதே வழங்கலின் இறைவனை 'மஞ்சு' என்ருர். இதனை வடசொல்லெனக் கொண்டு 'அழகன்' எனப் பொருளுரைப்பாரும் உளர். 'மஞ்சு' முகிலை உணர்த்துங்கால் தமிழ்ச் சொல்: அழகை உணர்த்துங்கால் வடசொல்.

'பஞ்சு ஏர் அடியாள்' என்பதிற் பஞ்சு செம்பஞ்சுக் குழம்பு; மாதரடிக்கு ஊட்டப்படுவது அதுவேயாகலின்.

---

* சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்த காதை, ௨௧௬.

† புறநானூறு, ௩௫.

"அலத்தக வூட்டிய" என்றார் சிலப்பதிகாரத்தும்*. ஏர் - அழகு; "இரப்பும் ஓர் ஏஎ ருடைத்து"† என்பது திருக்குறள்.

அலத்தல் - துன்புறுதல்: "அலந்தாரை அல்லல் நோய் செய்தற்றால்" என்னும் திருக்குறளினும் (௧௩௦௩) இப்பொருட்டாதல் காண்க.

சுடர் - ஒளி; "ஒண்சுடர்ப் பாண்டிற் செஞ்சுடர் போல"‡ என்புழி இப்பொருட்டாதல் காண்க.

கவைத்தலை மேவிய கண்ணே போற்றி
குவைப்பதி மலிந்த கோவே போற்றி
மலைநா டுடைய மன்னே போற்றி
கலையார் அரிகேசரியாய் போற்றி
திருக்கழுக் குன்றிற் செல்வா போற்றி
பொருப்பமர் பூவணத் தரனே போற்றி
அருவமும் உருவமும் ஆனாய் போற்றி
மருவிய கருணை மலையே போற்றி
துரியமும் இறந்த சுடரே போற்றி
தெரிவரி தாகிய தெளிவே போற்றி
தோளா முத்தச் சுடரே போற்றி
ஆளா னவர்கட் கன்பா போற்றி
ஆரா அமுதே அருளே போற்றி
பேரா யிரம்உடைப் பெம்மான் போற்றி
தாளி அறுகின் தாராய் போற்றி
நீளொளி ஆகிய நிருத்தா போற்றி
சந்தனச் சாந்தின் சுந்தர போற்றி
சிந்தனைக் கரிய சிவமே போற்றி

* சிலப்பதிகாரம், கடலாடு காதை ௮௨.
† திருக்குறள், ௧௦௫௩. ‡ ஐங்குறு நூறு, ௪௦௫.

உ0௫ மந்திர மாமலை மேயாய் போற்றி
எந்தமை உய்யக் கொள்வாய் போற்றி

கவைத்தலை மேவிய கண்ணே போற்றி - கவைத்தலை என்னும் ஊரில் விரும்பி யிருந்த கண் அனையாய் போற்றி, குவைப்பதி மலிந்த கோவே போற்றி - குவைப்பதி என்னும் ஊரில் மகிழ்ச்சி மிகுந்திருந்த அரசே போற்றி, மலைநாடு உடைய மன்னே போற்றி - மலைநாட்டினையுடைய மன்னனே போற்றி, கலை ஆர் அரிகேசரியாய் போற்றி - நூற்பயிற்சி நிறைந்த அரிகேசரி என்னும் ஊரினை உடையாய் போற்றி, திருக்கழுக்குன்றில் செல்வா போற்றி - திருக்கழுக்குன்றில் எழுந்தருளியிருக்கும் செல்வனே போற்றி, பொருப்பு அமர் பூவணத்து அரனே போற்றி - மலைகள் பொருந்திய திருப் பூவணத்தில் எழுந்தருளிய சிவபெருமானே போற்றி, அருவமும் உருவமும் ஆனாய் போற்றி - அருவமும் உருவமும் ஆனவனே போற்றி, மருவிய கருணை மலையே போற்றி என்பதனைக் கருணை மருவிய மலையே போற்றி என மாற்றி அருள் பொருந்திய மலையை யொத்தவனே போற்றி எனப் பொருளுரைக்க, துரியமும் இறந்த சுடரே போற்றி - நான்காம் நிலையுங் கடந்த ஒளியே போற்றி, தெரிவு அரிதாகிய தெளிவே போற்றி - தெரிதற்கு அரிதாகிய தெளியப்பட்ட பொருளே போற்றி, தோளா முத்தச் சுடரே போற்றி - தொளையிடப்படாத முத்தின் ஒளியே போற்றி, ஆள் ஆனவர்கட்கு அன்பா போற்றி - அடிமையாயினார்க்கு அன்பனே போற்றி, ஆரா அமுதே அருளே போற்றி - உண்டு அமையாத அமுதை யொப்பானே அருளையுடையானே போற்றி. பேர் ஆயிரம் உடைப் பெம்மான் போற்றி - ஆயிரம் பெயர்களை யுடைய பெருமானே போற்றி, தாளி அறுகின் தாராய் போற்றி - தாளியும் அறுகுஞ் சேர்த்துக் கட்டின மாலையை அணிந்தவனே போற்றி, நீள் ஒளியாகிய நிருத்தா போற்றி — நீண்ட ஒளி யுருவாய்த் தோன்றிய கூத்தனே போற்றி, சந்தனச் சாந்தின் சுந்தர போற்றி — சந்தனத்தோடு கலந்த திரு

நீற்றினை அணிந்த அழகனே போற்றி, சிந்தனைக்கு அரிய சிவமே போற்றி - நினைத்தற்கு அரிதாகிய சிவமே போற்றி, மந்திர மாமலை மேயாய் போற்றி – மறைமொழிகளைப் புலப் படுத்தற்கு இடமான பெரிய மகேந்திர மலையிற் பொருந்தி னவனே போற்றி. எம்தமை உய்யக் கொள்வாய் போற்றி - எம்மைப் பிழைக்குமாறு அடிமை கொள்வானே போற்றி என்றவாறு.

நூற்றெண்பத்தேழாம் அடி முதல் நூற்றுத்தொண் ணூற்றிரண்டாம் அடிகாறும் இறைவன் திருக்கோயில் கொண் டெழுந்தருளி அடியார்க் கருள்புரிந்த இடங் களையே அடிகள் கூறுகின்ருர் என்பதற்கு 'மேவிய' 'மலிந்த' 'உடைய' என்னும் வினைகளே சான்ரு மாகலிற் 'கவைத்தலை' 'குவைப்பதி' என்பனவும், அவற்றிடையே போந்த 'அரிகேசரி' என்பதும் திருக்கழுக்குன்றம், திருப் பூவணம் முதலியவற்றைப்போற் சிவதலங்களையே குறிப்ப பனவா மென்பது நன்கு பெறப்படும். இஃதறியாதார் இவைதமக்கு வேறுவேறு பொருளுரைத்து இடர்ப்படுவர். அற்றேற் 'கவைத்தலை' 'குவைப்பதி' 'அரிகேசரி' முதலிய தலங்கள் யாண்டுள்ளன ? அவற்றின் வரலாறுகள் யாவை ? எனின் ; மிகப் பழைய காலத்தனவான அத்தலங்களும் அவற்றின் வரலாறுகளும் அழிந்துபட்டமையின் அவை இஞ்ஞான்று விளங்கா. இங்ஙனமே இஞ்ஞான்று விளங்கா இனனுஞ் சில சிவதலங்கள் கீர்த்தித்திருவகவலிற் போந்தமை காண்க.

'மலிதல்' மிகுதிப் பொருட்டாதல் "கார்மலி கதழ் பெயல்"* என்பதற்குப் பரிமேலழகியார் கூறிய வுரையிற் காண்க.

மன் – அரசன் : பிங்கலந்தை.

அருவம் உருவம் என்னும் இருதன்மைகளும் இறைவற் குண்டென்பது,

---

* பரிபாடல், கச.

"அருவமோ உருவா ரூபம் ஆனதோ அன்றி நின்ற
உருவமோ உரைக்குங் கர்த்தா வடிவெனக் குணர்த்திங் கென்
அருவமும் உருவா ரூபம் ஆனதும் அன்றி நின்ற [னின்
உருவமும் மூன்றுஞ் சொன்ன ஒருவ னுக் குள்ள வாமே"

என்னுஞ் சிவஞானசித்திச் செய்யுளாற் கண்டுகொள்க.

மருவிய – பொருந்திய, இப்பொருட்டாதல் "உட னுறைவு மரீஇ"* என்பதன் உரையிற் காண்க.

நான்காவது எனப் பொருள்படும் 'துரீயம்' என்னும் வடசொல் துரியம் என்றுயிற்று. சிவம் மும்மூர்த்திகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட துரியப்பொருளென வேதாந்தமும், அந்நான்காவது பொருளுக்கும் அப்பாற் பட்டதெனச் சைவசித்தாந்தமும் வழங்குதலின் அவ்விருவகை வழக்கும் பற்றி அடிகள் ஒரோவிடத்துச் சிவபெருமானை நான்காவது பொருளெனவும், மற்றும் ஒரோவிடத்து அதனையுங் கடந்த தெனவுங் கூறுநிற்பர். "தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கும மற்றை, மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன்" "பூவேறு கோனும் புரந்தரனும் பொற்பமைந்த, நாவேறு செல்வியும் நாரணனும் நான்மறையும், மாவேறு சோதியும் வானவருந் தாமறியாச், சேவேறு சேவடி" என்றற் றொடக்கத்துச் செய்யுட்களாற் சிவம் நான்காம் பொருள் என்றருளிச் செய்தார். மற்றுத் 'துரியமும் இறந்த சுடரே' என்னும் இன்னோரன்னவற்றல் அஃது அந்நான்காம் பொருளையுங் கடந்ததென அறிவுறுத்தார். வடமொழி வேதாந்தமாகிய மாண்டூக்கிய உபநிடதமும் "சாந்தம் சிவம் அத்வைதம் சதுர்த்தம் அங்யந்தே"† என்பதனுற் சிவம் நான்காவது பொருளாதலை வற்புறுத் துரைத்தது. அவர் நாராயணர்க்கும் மேற்பட்டவ ரென்பதை "நாராயண பரம்ப்ரஹ்ம"‡ என்று தைத்திரீய ஆரணியக உபநிடதங் கூறுகிறதும். அவர் எல்லாத் தேவர்கட்குந் தலைவரான நான்முகக்

* சிலப்பதிகாரம், ௨, ௬௧. † மாண்டூக்கியோப நிடதம், ௨, ௧.
‡ தைத்திரீயம் ௧௦, ௧௩, ௨௧.

கடவுளைப் படைப்பவரென "விச்வாதி கோருத்ரோ மஹர்ஷிர் ஹிரண்ய கர்ப்பம் பஜ்யதஜாயமாந:" என்று அவ்வுபநிடதமே பின்னுங் கூறியது (௧௦, ௧௨, ௨௬) நான்முகன், திருமால், உருத்திரன் முதலிய எல்லாம் பிறத்தலின் அவரெல்லாம் முதற்பொருளாகார் எனவும், எல்லாவற்றிற்குங் காரணனாய் வழிபடப்படுவோன் சிவபிரான் ஒருவனேயாம் எனவும் அதர்வசிகை "ஸர்வமிதம ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ்தே ஸம்ப்ரஸூயந்தே ஸர்வாணி சேந்த்ரியாணி ஸஹ பூதைர் நகாரணம், காரணாநாம் த்யாதா காரணந்து த்யேயஸ்ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நஸ் ஸர்வேச்வரச்சம்புராகாச மத்யே" என்று புகலாநிற்கின்றது. இன்னும் பரத்திற்குப் பரமாயுள்ளவர் பிரமா; அதற்குப் பரமாயுள்ளவர் நாராயணர்; அதற்குப் பரமாயுள்ளவர் சிவபிரான் என்பது போதரப் "பராத்பரதரோப்ரஹ்மா தத்பராத்பரதோ ஹரி:, தத்பராத்பரதோ தீச:" என்று சிவசங்கற்போபநிடதமும் உரை தருகின்றது. இனி அத்துவிதமாயும், நான்காவதாயும் நான்முகன் திருமால் உருத்திரன் என்னும் மூவர்க்கும் அப்பாற் பட்டவராயும் உள்ளார் சிவபிரான என்று "அத்வைதம சதுர்த்தம் பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ராதீத மேக மாஸாஸ்யம் பகவந்தம் சிவம் ப்ரணமய" என்னும் பஸ்மஜாபாலோபநிடதமுந் தெளித்துக் கூறுதல் காண்க. இனி, வேதாந்தத்துள்ளும் ஒரோவழிச் சைவ சித்தாந்த முடிநிலைப் பொருள் கடைப்பிடித் துரைக்கும் வழித் துரியங் கடந்த நிலையும் கூறபபடு மென்றற்குத் "தமீச்வராணாம் பரமம் மகேச்வரம் தம் தைவதாநாம் பரமஞ்சதைவதம், பதிம்பதீநாம் பரமம் பரஸ்தாத் விதாம தேவம் புவநேச மீட்யம்" என்னுஞ் சுவேதாசுவதரோபநிடதவுரையே (௬, ௭) சான்றுதல் காண்க.

பருப்பொரு ளறிவானும் உயிர்ப்பொரு ளறிவானும் கடவுளின் சிறப்பியல்பு அறியப்படாதேனும், அருட்பொருளறிவான் அது தெளியப்படுதலின் 'தெரிவரிதாகிய தெளிவே' என் றருளிச்செய்தார். "பாசஞானத்தாலும்

பசுஞானத்தாலும் பார்ப்பரிய பரம்பரனைப் பதிஞானத் தாலே, நேசமொடுமுள்ளத்தே நாடி' என்ற சிவஞானசித்தித் திருப்பாட்டும் இக்கருத்தே பற்றி எழுந்ததென்க.

தோளா — தொளைக்கப்படாத; இப்பொருட்டாதல் "தோட்கப் படாத செவி"* என்புழியுங் காண்க

ஒன்பது மணிகளுள்ளும் முதலாதலின் 'முத்தம்' எனப் பெயர் போந்தது; இது தமிழ்ச் சொல்லாதலை அறியாதார் இது 'முக்தம்' என்னும் வடமொழியினின்றும் வந்ததெனப் பொருந்தாவுரை நிகழ்த்துவர்.

ஆராத - அமையாத; புறப்பொருள் வெண்பாமாலை யுரைகாரரும் "அமையாக்காதல்"† என்பதற்கு 'ஆராத அன்பு' எனப் பொருளுரைத்தார்.

பெருமான் என்னுஞ் சொல் இடைக் குறைந்து ஒற்று விரிந்து 'பெம்மான்' என்றாயிற்று.

'தாளி என்பது ஒரு படர்கொடி; அதன் இலையும் அறுகம் புல்லின் வேரும் ஒருங்குசேர்த்துக் கட்டிய மாலை சிவபிராற்குரித்தாகலின் 'தாளியறுகின் தாராய்' என்றார். தாளி, இலைகள் செறிந்த கொடி என்பது "அள்ளிலைத் தாளி கொய்யுமோனே"‡ என்பதனானுங் காண்க.

நான்முகன் திருமால் என்னும் இருவர்க்கும் இடையே ஒளியுருவாய் நீண்டமையின் 'நீளொளி யாகிய நிருத்தா' என்றார். 'நிருத்தன்' என்பது 'நிருத்த' என்னும் வட சொல்லினின்று பிறந்த பெயர். நிருத்தம் — கூத்து; ஒளியின் அசைவே ஈண்டுக் கூத்தெனப்பட்டது.

சாந்து - திருநீறு; பிங்கலந்தை. சந்தனமுந் திரு நீறுங் கலந்த கலவையே 'கோபீசந்தனம்' ஆமாறும், அதனைப் பூசுமாறும் "அதிராத் ராக்நி ஹோத்ர பஸ்ம காக்நேர் பஸிதமிதம் விஷ்ணுஸ் த்ரிணி பதேதி மந்த்ரைர்

---

* திருக்குறள், சஅ.

† புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, க, சஅ.

‡ புறநானூறு, உ௯உ.

வைஷ்ணவ காயத்ரியா ப்ரணவேநோத் தூளநம் குர்யாத், ஏவம் விதிநா கோபீசந்த நஞ்ச தாரயேத்" என்று வாசுதேவோப நிடதத்துட் கூறப்பட்டமை காண்க.

சுந்தரம்—அழகு; வடசொல்.

"மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற், சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்"* எனவும், மற்றவை தம்மை மகேந்திரத்திருந், துற்றவைம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்† எனவும், "மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன"‡ எனவும் அடிகள் கீர்த்தித்திருவகவலுட் பலகாலும் அருளிச் செய்தமையின் ஈண்டு 'மந்திர மாமலை' என்றதூஉம் அம் மகேந்திர மலையையேயா மென்க.'

உய்ய—பிழைக்க. "கங்குல் தலைவரின், உய்குவென்"§ என்புழியும் இப்பொருட்டாதல் காண்க.

புலிமுலை புல்வாய்க் கருளினை போற்றி
அலைகடல் மீமிசை நடந்தாய் போற்றி
கருங்குரு விக்கன் றருளினை போற்றி
இரும்புலன் புலர இசைந்தனை போற்றி
படியுறப் பயின்ற பாவக போற்றி
அடியொடு நடுஈ றானாய் போற்றி
நரகொடு சுவர்க்கம் நானிலம் புகாமற்
பரகதி பாண்டியற் கருளினை போற்றி
ஒழிவற நிறைந்த ஒருவ போற்றி
செழுமலர்ச் சிவபுரத் தரசே போற்றி
கழுநீர் மாலைக் கடவுள் போற்றி
தொழுவார் மையல் துணிப்பாய் போற்றி
பிழைப்பு வாய்ப்பொன் றறியா நாயேன்
குழைத்தசொன் மாலை கொண்டருள் போற்றி

* கீர்த்தித் திருவகவல், ௯. † ௧௧, ‡ ௧௦௦.
§ புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ௧௧, ௬௦.

புரம்பல எரித்த புராண போற்றி
பரம்பரஞ் சோதிப் பரனே போற்றி
போற்றி போற்றி புயங்கப் பெருமான்
போற்றி போற்றி புராண காரண
போற்றி போற்றி சயசய போற்றி.

புலிமுலை புல்வாய்க்கு அருளினை போற்றி - ஒரு புலி தனது முலையை ஒரு புல்வாய் மான் கன்றுக்கு ஊட்டுமாறு அருள் செய்தவனே போற்றி, அலைகடல் மீமிசை நடந்தாய் போற்றி - அலைகளையுடைய கடலின்மேல் நடந்தவனே போற்றி, கருங் குருவிக்கு அன்று அருளினை போற்றி - கரிக்குருவிக்கு அன்றொருகால் அருள் செய்தவனே போற்றி, இரும்புலன் புலர இசைந்தனை போற்றி - பெரிய ஐம்புல அவாக்களுங் காயும்படி பொருந்தினவனே போற்றி, படி உறப் பயின்ற பாவக போற்றி - நிலத்தின்கண்ணே பொருந்தப் பலகாலுங் காட்டிய தோற்றங்கள் உடையவனே போற்றி, அடியொடு நடு ஈறு ஆனாய் போற்றி - முதலொடு நடுவுங் கடையும் ஆனவனே போற்றி, நரகொடு சுவர்க்கம் நால்நிலம் புகாமல் பரகதி பாண்டியற்கு அருளினை போற்றி- நரகத்துடன் துறக்கம் நால்வகைப்பட்ட நிலம் என்னும் இவற்றின்கட் போகாதபடி மேலான வீடுபேற்றினைப் பாண்டியனுக்கு அருளிச்செய்தவனே போற்றி, ஒழிவு அற நிறைந்த ஒருவ போற்றி - தான் இல்லாத இடம் இல்லையாம்படி நிறைந்த ஒருவனே போற்றி, செழுமலர்ச் சிவபுரத்து அரசே போற்றி - செழுமையான மலர்கள் நிறைந்த திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய அரசே போற்றி, கழுநீர் மாலைக் கடவுள் போற்றி - செங்கழுநீர் மாலையை அணிந்து போந்த முனிவனே போற்றி, தொழுவார் மையல் துணிப்பாய் போற்றி - வணங்குவாருடைய மயக்கத்தினை அறுப்பவனே போற்றி, பிழைப்பு வாய்ப்பு ஒன்று அறியா நாயேன் குழைத்த சொல் மாலை கொண்டு அருள் போற்றி- பிழைபடுதலும் பிழைபடாமையுஞ் சிறிதும் அறியாத நாயினேன் கூட்டிச் செய்த சொற்களால் ஆகிய மாலையை

ஏற்றருளல் வேண்டும் பெருமானே போற்றி, புரம் பல எரித்த புராண போற்றி - பட்டினங்கள் பலவற்றையும் கொளுத்திய பழையவனே போற்றி, பரம் பரம் சோதிப் பரனே போற்றி - மேலான பொருட்கெல்லாம் மேலான ஒளியினையுடைய மேலோனே போற்றி, போற்றி போற்றி புயங்கப் பெருமான் - போற்றி போற்றி பாம்பை அணியாக வுடைய பெருமானே, போற்றி போற்றி புராண காரண- போற்றி போற்றி பழைய காரணப்பொருளே, போற்றி போற்றி சய சய போற்றி - போற்றி போற்றி வென்றி வென்றி போற்றி என்றவாறு.

'புலிமுலை புல்வாய்க்கு அருளிய' வரலாறு வருமாறு: பண்டொருகாற் பாண்டிநாட்டின்கட் கடப்பங்காட்டிற் புலிகள் நெருங்கிப் புல்வாய்மான்கள் அருகிவராநிற்பக், கடைப்படியாக ஒரே யொரு புல்வாய்மான்பிணை ஒரு கன்றை ஈன்று, அதனைப் பழைய தொரு தூற்றினிடையே மறைத்து வைத்து, அக்காட்டகத்துள்ள மடுவின்கண் நீர் பருகச் சென்றது. சென்று நீர் பருகுங்கால் அதனை ஒரு வன்னெஞ்ச வேட்டுவன் அம்பால் எய்து வீழ்த்தினன். அது கீழ்விழுந் துயிர்விடுங்கால் தன் கன்றை நினைந்து அழுதுருகி உயிர்விட்டது. அதனை யறிந்து பேரிரக்க முடையனாகிய சிவபெருமான் அக்காட்டகத்தில் வேறு ஏதும் மான்பிணை யில்லாமையை யுன்னி, அத்தூற்றுக்கு அருகினில் உலாவிய ஒரு பெண்புலியையே அதற்குப் பாலூட்டுமாறு ஏவ, அதுவும் அங்ஙனே சென்று நாளும் அம் மானகன்றுக்கு முலைதந்து அதனை வளர்த்துவர லாயிற் றெனப் பெரும்பற்றப் புலியூர்நம்பி திருவிளையாடற் புராணங் கூறுநிற்கும். 'புல்வாய்' ஒருவகை மான்.

'அலைகடல் மீமிசை நடந்த' தென்றது கடலினை உழக்கி வலைஞரைத் துன்புறுத்திய ஒரு பெருங் கெளிற்று மீனை இறைவன் வலைஞர் கோலத்திற் சென்று படுத்த திருவிளையாடலைக் குறித்தது. "கேவேட ராகிக் கெளிறது படுத்தும்" என்று முன்னும், "அலைகடல்வாய் மீன்

விசிறும், பேராசை வாரியனை'' என்று பின்னும் அடிகள் அருளிச் செய்தல் காண்க.

'மீமிசை' என்பது "ஒருபொருள் இருசொற் பிரிவில வரையார்'' * என்பதனான் வந்தது.

'கருங்குருவிக் கருளியது' வருமாறு: முன்னொரு காலத்திற் கரிக்குருவிகள் காக்கைகளால் நலியப்பட்டு அஞ்சி யுழல்கையில், அவற்றுள் அறிவுமிக்கதொரு குருவி 'பகை நீங்க வெல்லும் வாயில் யாது?' எனத் தன்னுள் ஆராய, முந்நகர்களை நகைத் தெரித்த இறைவனை வழிபடு தலே அதுவாமென வுணர்ந்து, நாடோறும் பொற்ரு மரையில் முழுகிச் சிறகடித்து ஆலவா யண்ணலை வலம் வந்து வழிபட்டு வரலாயிற்று. அதுகண்ட இறைவன் இரங்கிப் பகைவரை வெல்லும் மூன்றெழுத்தா லாயதொரு மறையை அதற் கறிவுறுப்ப, அஃததனை யோதித் தானுந் தன் கிளையும் தனகிளைவழி வருவன வுமெல்லாம் காக்கை முதலான பெரும் பறவையினங்களை வெல்லுந் திறம் பெற்று அதனால் 'வலியான்' எனனும் பெயரும் பெற்ற தெனப் பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி திருவிளையாடல் புகலும்.

ஈண்டுப் 'புலன்' என்றது ஐம்புல அவாக்களின் தொகுப்பை.

தூய உயிரின்கண் இறைவன தருள் முனைத்து நிற்கு மாகலின், அவ்வருள்வழி நின்று அதனையே நோக்கி நிற்கும் அவ்வுயிர்க்கு ஐம்புல அவாக்களுங் கெட்டொழியுமென்பது பற்றி 'இரும்புலன் புலர இசைந்தனை' என்ருர். இனிப் "பொறி வாயில் ஐந்தவித்தான்'' என்று திருவள்ளுவனர் கூறியவாறே 'ஐம்புல அவாக்களும் அவிய இருந்தவன்' என்று இரும்புலன் புலர்தலை இறைவனமே லேற்றிக் கூறுதலுமாம்: எல்லா இன்பமும் இறைவனிடத்து உண்டாகலின், அவன் அதன்பொருட்டுப் பிறிதொன்றனை நாடவேண்டுவது இன்றெனவுணர்க. எனவே, வறுத்த

---

* தொல்காப்பியம், சொல், சகூ0.

வித்துப்போல, ஐம்புலங்களும் இறைவனுள் நின்றே அவனை வேறுபடுத்தமாட்டா வென்க.

'படியுறப் பயின்ற பாவக' என்றது "சேவகனாகித் திண்சிலை யேந்திப், பாவகம் பலபல காட்டிய பரிசு"னைக்* குறித்தது. இறைவன் தன் அடியவர்பொருட்டு நிலத்தின் மிசைத் தோன்றிப் பல பல பாவகங்கள் காட்டிய வரலாறு களைக் கீர்த்தித்திருவகவலுரையுட் காட்டினும்; ஆண்டுக் காண்க.

படி-நிலம்; "படியுடையார் பற்றமைந்தக் கண்ணும்" என்னுந் திருக்குறளைக் காண்க (௬0௬.)

மலயத்துவச பாண்டியனுக்குத் திருமகளாய்த் தோன்றிய தடாதகைப் பிராட்டியாரை இறைவன மணந்து அவ்வரசனைத் துறக்கத்தினின்றும் வருவித்து எழுகடலில் முழுகுவித்து வீடுபேறு நல்கினமையிற் 'பரகதி பாண் டியற் கருளினை' என்றார். இதனைப் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி கூறிய மலயத்துவசனை அழைத்த திருவிளையாடல் முதலியவற்றுட் காண்க.

இம் மாநிலம், குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் என்னும் நாற் பகுப்பில் அடங்குதலின் 'நால்நிலம்' என்னும் பெயர்த்தாயிறறு, அற்றேற் பாலைநிலம் யாண் டடங்கு மெனின், முல்லை குறிஞ்சியுள் அடங்குமென்க; என்னை? "முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் றிரிந்து, நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப், பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்"† என்று இளங்கோவடிகள் அருளிச் செய்தா ராகலானும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனர் "அவற் றுள், நடுவண் ஐந்திணை நடுவண தொழியப், படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே"‡ என்று ஆணைதந்தா ராகலா னும் என்பது.

---

* கீர்த்தித்திருவகவல், அக-அஉ

† சிலப்பதிகாரம், கக, ௬௪-௬௬.

‡ தொல்காப்பியம், பொருள். ௨.

நரகு, சுவர்க்கம் என்பன வடசொல்லினின்றும் பிறந்தவை.

'செழுமலர்ச் சிவபுரம்' என்றது திருப்பெருந்துறையை. அடிகள் அருட்பத்தில் "திருப்பெருந்துறைபிற் செழுமலர்க் குருந்தம் மேவியசீர் அருத்தனே" என்றருளிச் செய்தலும் ஒத்து நோக்குக. 'கழுநீர்மாலைக் கடவுள் போற்றி' என்னும் அடியை இதனை யடுக்கவைத்து அருளிச்செய்திருத்தலானும் ஈண்டுச் சிவபுரம் என்றது திருப்பெருந்துறையையே யெனத் தெளியற்பாற்று.

அடிகளை ஆட்கொளல்வேண்டி இறைவன் ஆசிரியனாய் எழுந்தருளிய ஞான்று கழுநீர்மாலை யணிந்திருந்தனனென மேலு * முரைத்தார்.

கடவுள் - முனிவன்; இச்சொல் இப் பொருட்டாதல் "வண்டூது சாந்தம்"† என்னும் மருதக்கலியுள்ளுங் காண்க.

மையல் - மயக்கம்; "மைய லொருவன் களித்தற்றால்"‡ என்புழிக் காண்க.

துணித்தல் - அறுத்தல்; திவாகரம்.

பிழைப்பு - தவறுபடுதல்; இச்சொல்லை இப்பொருளிலேயே வேறிரண் டிடங்களிலும் § அடிகள் அருளிச் செய்வர். வாய்ப்பு — பிழையாமை. இப்பொருட்டாதல் "வாய்ப்பச் செயல்" என்புழிக் காண்க (திருக்குறள், ௬௪௮).

குழைத்தல் - கூட்டிச்செய்தல்; "குழலும் யாழும் அமிழ்துங் குழைத்த" என்னுஞ் சிலப்பதிகார அடியில் (உ, ௫௮) இப்பொருள்படுதல் அறிக.

'மாலை' என்னுஞ் சொல்லின் முதற்பொருள் ஒழுங்கு; இனிப் பூ பொன் மணி சொல் முதலியவற்றால் ஒழுங்காகத்

---

* கீர்த்தித்திருவகவல், ௧௧௩-௧௧௪. † கலித்தொகை, ௬௩.
‡ திருக்குறள், ௮௩௮. § திருச்சதகம், ௬௬, குழைத்தபத்து, ௧.

தொடுக்கப்படுவனவும் மாலை எனப்படும். 'மாலை' ஒழுங்கு எனப் பொருள்படுதல் "மாலை வெண்பற் ருலினிரை பூட்டி" (சிலப்பதிகாரம், கஉ, உஅ) என்புழிக் காண்க. இனி அது பூமாலை முதலியவற்றை யுணர்த்தல் தீவாகரத்துட் காண்க. தமிழர் பண்டுதொட்டுப் பெருகிய வழக்காய் வரும் இச் சொல்லை மாலா என்னும் வடசொற் றிரிபெனக் கூறுதல் பொருந்தாது; இத்தமிழ்ச் சொல்லே வடமொழிக்கட் சென்று மாலா எனத் திரிந்தது.

இரும்பு வெள்ளி பொன் என்பவற்று லாகிய மூன்நகர் களை இறைவன் எரித்தனன் என்று மாபாரதங் கூறுதலிற் 'புரம்பல எரித்த' என்றார். இவ்வரலாறறினை "ஏற்றார் மூதூர் எழில் நகை எரியின், வீழ்வித்து" (திருவண்டப் பகுதி, கரு௮-கருகூ) என்றவழி எடுத்துக் காட்டினும்.

புயங்கம் - பாம்பு; 'புஜங்க:' என்னும் வடசொற் றிரிந்தது. வானமுகிலினிடத்து இடை யிடையே பாம்பு போன் மிளிரும் மினனொளியே இறைவன்றன் சடைமுடிக் கட் பாம்பாக உருவகஞ் செய்து வழங்கபபட்டது.

"முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொரு" ளாகலின் இறைவனைப் 'புராண காரணன்' என்றார்.

இத்திருவகவலின் எல்லா அடிகளும் நாற்சீரான் வந்த மையின் இது நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

இனி, இத்திருவகவலின் பொருளியைபு ஒரு சிறிது காட்டுதும்: கடவுளரிற் சிறந்த திருமாலுங் காண்டற் கரிய தன் திருவடியிணையை உள்ளன்பால் உருகும் மெய் யடியார் காண்டற் பொருட்டு இந்நில வுலகினிடத்தே இறைவன் எளிதில் வரலாயினன் என அவனது அருட் பெருந் தகைமையை முதற்பத்தடிகாறுங் கூறினார்.

இனி அங்ஙனங் கூறுதற்கிடையே, மெய்யடியாரைத் தாயின் கருப்பை யுட் கருவாய்ப் புகுத்திய நாட்டொட்டு

அவர் அங்கிருந்து வெளிப்படுங்காறும் அவரை ஆண்டு வைத்துப் பாதுகாத்துப் பின்னர்ப் பத்தாந் திங்களிற் பிறப்பித்த அவனது அருட்பெருநீர்மையை 'யானை முதலா' என்னும் பதினோராம் அடி துவங்கித் 'துக்க சாகரத் துயரிடைப் பிழைத்தும்' என்னும் இருபத்தைந்தாம் அடிகாறும் எடுத்துக்கூறி, அதன்பிற் குழவிப் பருவந்தொட்டு ஆண்மைப் பருவங்காறும் நேரும் பல்வேறு இடர்களுக்கும் அவரைத் தப்புவித்துக் கொணர்ந்த பேரிரக்கச் செயலையும் நாற்பத்தொன்பதாம் அடிகாறுந் தோன்ற அருளிச்செய்தார்.

இனித் 'தெய்வ மென்பதோர் சித்தம் உண்டாகி' என்னும் நாற்பத்திரண்டாம் அடி துவங்கி, 'அதிற்பெரு மாயை எனைப்பல சூழவும்' என்னும் ஐம்பத்தெட்டாம் அடிகாறும் முதுமைப் பருவத் துவக்கத்திற் கடவுள் நினைவு தோன்றப் பெற்ற அளவானே, பல்வேறு கொள்கைகளை யுடையாருந் தத்தங் கோட்பாடுகளே மெய்யெனக் கொண்டு காட்டி அக்கடவுணினைவைக் கலைத்தற்கு மடிகட்டி நிற்பதுகூறி, அதன் பின் அவற்றாற் சிறிதும் உளந் திரிவுபடாமே தன் திருவருட் பேற்றையே நாடி நின்ற மெய்யடியார் வேறொரு தெய்வத்தைக் கனவினும் நினையாதபடி நிலத்தே ஆசிரிய வடிவிற் றோன்றி அவர்க்குத் தாயென அருள்புரிந்த அருட்பான்மையினைத் 'தாயே யாகி வளர்த்தனை போற்றி' என்னும் எண்பத்தேழாம் அடிகாறும் கல்லு முருக எடுத்தருளிச் செய்தார். இங்ஙனமாகத் திருமால் முதலிய கடவுளருக்கும் எட்டாத பெருமான் தன்னையுந் தம்மையும் உணரும் நிலையில் இல்லாதிருந்த உயிர்கட்குப் பிறவியைத் தந்து தம்மையுந் தன்னையும் உணருமாறு செய்து மீளாப்பேறு வழங்கு மாற்றினை மெய்யடியார்மேல் வைத்தருளிச் செய்தமை காண்க.

இனி, எண்பத்தேழாம் அடிமுதல் இருநூற்றிருபத்தைந்தாம் அடிகாறும், வடமொழி எசுர்வேதத் திடைநின்ற

திருவுருத்திரமேபோல், வணக்க மந்திரவுரை கூறி முடித்தருளினார். அடிக ளருளிய ஒப்புயர்வில்லா இம்மந்திர உரைகளே திருக்கோயில்களிலும் பிற இடங்களிலும் இறைவனை வழிபடுதற்கு ஓதற்பாலன வென்று கடைப்பிடிக்க.

திருவாதவூரடிகள் அருளிய திருவாசகத் திருமறையில்
முதல் நான்கு திருப்பாட்டுக்களுக்குப்
பல்லவபுரம் பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்
நாகைகிழார் மறைமலையடிகள்
இயற்றிய விரிவுரை
முற்றுப்பெற்றது.

உ

சிவமயம்

மாணிக்கவாசக அடிகளைப் போற்றி

அருளிய

புகழ்ப் பாடல்கள்

துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச அடிகள்

அகவல்

விளங்கிழை பகிர்ந்த மெய்யுடை முக்கட்
காரணன் உரையெனும் ஆரண மொழியோ
ஆதிசீர் பரவும் வாதவூர் அண்ணல்
மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேனே
யாதோ சிறந்த தென்குவீ ராயின்
வேதம் ஓதின் விழிநீர் பெருக்கி
நெஞ்ச நெக் குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலேம்
திருவா சகமிங் கொருகால் ஓதிற்
கருங்கல் மனமுங் கரைந்துகச கண்கள்
தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர் பாய
மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப் பெய்தி
அன்ப ராகுநர் அன்றி
மன்பதை உலகின் மற்றையர் இலரே.

பகிர்மதி தவழும் பவளவார் சடையோன்
பேரருள் பெற்றும் பெருநீரின் அழுங்கி
நெஞ்சநெக் குருகி நிற்பை நீயே

பேயேன் பெருது பெற்ருற் போலக்
களிகூர்ந் துள்ளக் கவலைதீர்ந் தேனே
அன்ன மாடு மகன்றுறைப் பொய்கை
வாதவூர் அன்ப வாத லாலே
தெய்வப் புலமைத் திருவள் ளுவனுர்
"நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர்
நெஞ்சத் தவல மில" ரெனுஞ்
செஞ்சொற் பொருளின் தேற்றறிந் தேனே. 2

செய்ய வார்சடைத் தெய்வ சிகாமணி
பாதம் போற்றும் வாதவூர் அன்ப
பாவெனப் படுவதுன் பாட்டுப்
பூவெனப் படுவது பொறிவாழ் பூவே. 3

உ

சிவமயம்

வடலூர் வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகள்

அருளிய

ஆளுடையவடிகள் அருள்மாலை

[தரவு கொச்சகக் கலிப்பா]

தேசகத்தில் இனிக்கின்ற தெள்ளமுதே மாணிக்க
வாசகனே ஆனந்த வடிவான மாதவனே
மாசகன்ற நீதிருவாய் மலர்ந்ததமிழ் மாமறையின்
ஆசகன்ற அநுபவநான் அநுபவிக்க அருளுதியே. 1

கருவெளிக்குட் புறனாகிக் கரணமெலாங் கடந்துநின்ற
பெருவெளிக்கு நெடுங்காலம் பித்தாகித் திரிகின்றோர்
குருவெளிக்கே நின்றழலக் கோதறநீ கலந்ததனி
உருவெளிக்கே மறைபுகழும் உயர்வாத வூர்மணியே. 2

மன்புருவ நடுமுதலா மனம்புதைத்து நெடுங்காலம்
என்புருவாய்த் தவஞ்செய்வார் எல்லாரு மேமாக்க
அன்புருவம் பெற்றதன்பின் அருளுருவம் அடைந்துபின்னர்
இன்புருவம் ஆயினைநீ எழில்வாத வூரிறையே. 3

உருவண்டப் பெருமறையென் றுலகமெலாம் புகழ்கின்ற
திருவண்டப் பகுதியெனுந் திருவகவல் வாய்மலர்ந்த
குருவென்றெப் பெருந்தவருங் கூறுகின்ற கோவேநீ
இருவென்றத் தனியகவல் எண்ணமெனக் கியம்புதியே. 4

தேடுகின்ற ஆனந்தச் சிற்சபையிற் சின்மயமா
ஆடுகின்ற சேவடிக்கீழ் ஆடுகின்ற ஆரமுதே
நாடுகின்ற வாதவூர் நாயகனே நாயடியேன்
வாடுகின்ற வாட்டமெலாம் வந்தொருகால் மாற்றுதியே.

சேமமிகுந் திருவாத வூர்த்தேவென் றுலகுபுகழ்
மாமணியே நீயுரைத்த வாசகத்தை என்றுதொறுங்
காமமிகு காதலன்தன் கலவிதனைக் கருதுகின்ற
ஏமமுறுங்கற்புடையாள் இன்பினும்இன் பெய்துவதே. 6

வான்கலந்த மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்தீஞ் சுவைகலந் [தென்
ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே. 7

வருமொழிசெய் மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தில்
ஒருமொழியே என்னையுமென் னுடையனையும் ஒன்றுவித்துத்
தருமொழியாம் என்னிலினிச் சாதகமேன் சஞ்சலமேன்
குருமொழியை விரும்பிஅயல் கூடுவதேன் கூறுதியே. 8

பெண்சுமந்த பாகப் பெருமான் ஒருமாமேல்
எண்சுமந்த சேவகன்போல் எய்தியதும் வைகைநதி
மண்சுமந்து நின்றதுமோர் மாறன் பிரம்படியாற்
புண்சுமந்து கொண்டதுநின் பொருட்டன்றோ புண்ணியனே.

வாட்டமிலா மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தைக்
கேட்டபொழு தங்கிருந்த கீழ்ப்பறவைச் சாதிகளும்
வேட்டமுறும் பொல்லா விலங்குகளும் மெய்ஞ்ஞான
நாட்டமுறும் என்னில்அங்கு நானடைதல் வியப்பன்றே. 10

திருவாதவூரர் திருத்தாள் போற்றி!

பொருள் குறிப்பு அகரவரிசை

பக்கம்

அகச்சமயம் ஆறு ௨௧௪
அசத்தின் விளக்கம் ௨௦௮
அசத்து - விளங்காமை என்னும் பொருள் ௨௦௯
அஞ்ஞானம், அவித்தை, ஆணவம், அறியாமை என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள் ௬௭
அடிகள் காட்டிய மாயா வாதம் கௌடபாதர், சங்கரர் காட்டிய மாயா வாதமன்று ௨௫௬
அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரம் - சோமாஸ்கந்த மூர்த்தம் ௧௯
அறிவு நிகழ்ச்சியே உயிர் உண்மைக்கு அடையாளம் ௨௩௭
அறுவகை இழிதகவுகள் ௨௧௯
அறுவகைச் சமயம் ௨௧௩
அறுவகைச் சமய விளக்கம் ௨௧௪ - ௫௪
அனல் ஒன்றுமே இறைவனியல்பை ஒருபுடையொப்பதாம் ௧௧௫
அன்பின்கண் மட்டுமே சிவம் ஒன்றுகூடி விளங்கும் ௨௫
அறியாமை ஓர் உள் பொருளே ௬௭
ஆகமம் தோன்றிய காலம் ௧௨
ஆங்காரம் உணர்வினை எழுவிக்கும் ௨௨௬

பக்கம்

ஆணவம் தமிழ்ச்சொல்லே ௧௫௪
ஆணவம், மாயை விளக்கம்: சிவஞான முனிவரனார் பேருரை ௧௫௮
ஆதிமூர்த்திகள் - சதாசிவர், அநந்தர், சீகண்டர், குணிருத்திரர், விண்டு, பிரமா முதலாயினர். ௧௬௩.
ஆப்தம் - உண்மை கூறுதல் ௩௫௩
ஆறிடம் - ஆறுதாரம் ௨௧௩
இரிய - கெட ௨௭௪
இருபத்தைந்தாம் தத்துவம்புருடன் (சாங்கியம்) ௨௨௭
இறுத்தல் - தங்குதல் ௪௦
இறைமுதற் பொருளின் நினைவின் கண்ணும் எல்லாவுருவும் நிறனும் நிலைபேறுயுள்ளன ௧௨௩
இறைவனது நுண்ணிய வரம்பிலாற்றல் ௧௧௫
இறைவனை வழிபடுதற்கு ஓதற்பாலன ௪௨௦
இறைவன் அருளிச் செய்த தமிழ் நான்மறையின் மெய் வரலாறு ௩௮௦
இறைவன்றன் சடைமுடிப் பாம்பின் உருவகம் ௪௧௮
உடுக்கை - விந்துதத்துவ அடையாளம் ௨௩

	பக்கம்
உபநிடதம் (பழையன பன்னிரண்டு)	௩௦
உயிர் அழியாது இறவா இன்பந் துய்க்கும்	௧௨
உயிர்களின் தோற்ற முறை புல் முதல் தேவ ரீருய் பதினலு	௫௧
உயிர்க்கும், சிவத்திற்கும் உள்ள ஒப்பைக் கண் ணொளியுங் கதிரொளி யுங் கலக்கும் தன்மை யில் வைத்து விளக்கல்	௧௦
உரு-மனன் உணர்வாய்நிற் கும் கருத்துப்பொருள்	௩௬௮
உலோகாயத விளக்கம்	௨௧௪
எண் குணம்	௩௮௧
ஐந்து நிறங்கள்	௭௩
ஐந்தொழிற் பொருண்மை	௭௦
ஐவகைக் கந்தம்	௨௧௧
ஓகார வடிவமாய் உடல கத்துஅமையும்கருவிகள்	௬௧
கடவுளை நேரே கண்ட வுண்மை	௨௬௭
கருவில் பிறப்பன கரு வில் பிறவாதன	௨௩௧
காதலனுகி என்பது அடி கள் பொருட்டே	௧௮௨
காவியாடையும் திருநீறும் காட்டும் உண்மை	௨௬௩
காளிக் கருளல்	௧௭௬
கீர்த்தித் திருவகவல் தசாங்கமும் பதிகத் தசாங்கமும் கொண் டுள்ள வைப்புமுறை வேறுபாட்டு விளக்கம்	௧௮௫
குணதத்துவ மென்பது பொருள் தன்மையன்று பொருள் நுண்மை	௨௨௬
கோடி என்னும் சொல் குறுகியே கொடி என்று வழங்கும்	௧௮௧
சங்கரர் கட்டிய கொள்கை மாயாவாதம் எனப் பெயர்பெற்றகாரணம்	௩௫௮
சமணமதம்	௨௫௧
சமண்-ஆசீவகவாதம்	௨௫௧
சமயத்தார் கூறும் கடவு ளின் ஆண் பெண் வடி வுகள்	௨௧௬
சாங்கியமதம்	௨௨௫
சிவசத்தி விந்துதத்துவத் துடன் நேரே சென்றி யைந்து இயக்கும்	௫௬
சிவபிரான் வழிபாட்டு மந் திரம்	௪௫
சிவபெருமான் வழிபாடு பண்டைக் காலந்தொட் டுத் தென்தமிழ் நாட் டின்கண்ணே உண்டு	௪௦௧
சிவமும் சத்தியும் இரு முதற் பொருள்கள்	௨௬௮
'சிவயசிவ' என்னும் மறை மொழிப் பொருள்	௧௬
சிவன் அன்பு வடிவினன் இன்ப வடிவினன்	௧௨
சிவன் எனு மொழி எசுர் வேதத்தின்கண் வந்த மைக்குக் காரணம்	௧௩
சூக்குமபஞ்சாக்கரத் துண்மை. செந்தமிழ் மந்திரங்கள் 'போற்றி' எனல்	௪௫
சைவமதம்	௨௫௦
தசாங்கம்: பேர், நாடு, ஊர், ஆறு, மலை,ஊர்தி, படை, முரசு, தார்,	

பக்கம்

கொடி என்ப (திருத்தசாங்கம்.) இவற்றைப் பிற்காலத்தார் சின்னப்பூ என்று கூறுவர். (நச்சினார்க்கினியர்) கஅ0
தத்துவம் இருபத்துநான்கு (சாங்கியம்) உஉஎ
தமிழ்மறை ஓங்காரத்தின் பாலது ருஅ
தரிசனம் ஆறு கூ0
தவமுயற்சி முத்திறப்படும் உகஎ
திருக்கூத்தின் விளக்கம் சு0
திருநீற்றுண்மை கருக, உசுஉ
திருப்புறம்பயத்து நஞ்சு நீக்கியது சிவபெருமானே உஅசு
தில்லை - உலகத்துக்கு நடுமையம் கஎஅ
தில்லைப் பொதுவில் இறைவன் திருக்கூத்தியற்றும் வரலாறு கஎ0
நதிசேர் நெஞ்சடை நம்பன் என்பதன் உண்மைப் பொருள் கூஅசு
நாதன் - நாதத்துவத்தில் முனைத்து விளங்குபவன் உச
நாத்திகம் - கடவுளுண்மையை மறுப்பது கூருச
நான்மறை என்பது தமிழ் மொழிக்கண் உள்ளது கூஎஅ
நிகண்டவாதிகள் உருச
நிமித்த காரணப்பொருள் முதற்காரணப் பொருளோடு ஒருங்கியைந்து நின்று காரியங்களைத் தோற்றுவித்தலுக்கு

பக்கம்

உவமை சிலந்தி உகஉ
நெஞ்சினகமே உயர்நிலை உஎ
நையாயிகமதம் உஉஅ
பகுதி-பிரகிருதியின்திரிபு உஉசு
பதஞ்சலி முனிவரியற்றிய யோகமும், வியாச முனிவரியற்றிய வேதாந்தமும் மணிமேகலைக்குப் பிற்பட்டது. உரு
பர்க்கன் என்னும் பெயர் சிவபிரான் ஒருவற்கே உரித்து சஉ0
பர்க்கன்: சொற்பொருள் விரி கஉ0
பாச பசு பதி ஞானங்கள் கூசு
பாணபத்திரன் வரலாறு உகூச
பாற்கடல் நல்கல் கஎஉ
பிரம வாதி மதம் உரு0
புத்தி - அறிவினைக் கிளர்விக்கும் நுண்பொருள் உஉசு
புருடதத்துவம் - உயிர்க்கிழவன் உஉஎ
புலிக்கால் முனிவர் கஎஉ
புறச்சமயம் ஆறு உகூச
பௌத்தம் நால்வகையின் விளக்கம் உக[illegible]
மகேந்திரமலை: வடக்கே கஞ்ச நாட்டில் பிருகாம் பூருக்குத் தென்மேற்கில் முப்பத்திரண்டு நாழிகை வழி தொலைவிலுள்ளது க0ரு
மலத்தின் செயலில்லாத தூய மாயாகாரியப் பொருள்கள் எஎ
மலமென்னும் சொல்லாராய்வு கருசு
மலம் ஐந்து க[illegible]

பக்கம்

மறைகளெல்லாம் ஓமொழியை அறிவுறுத்தல் ௩அ
மாயாசத்திகள் ஆறு ௩௫உ
மாயை - அறிவில்லாப் பொருள்களின் தோற்ற ஒடுக்கங்கட்கு இடமாவது எசூ
மாயையில் காணப்படும் ஆணவமலத்தின் செயல் எஎ
மாயை - தமிழ்ச் சொல்லே எக
மீமாஞ்சகர் மதம் உசக
மீமாஞ்சகர் கொள்கை ௩௫௫
முதல்வன் கொள்ளும் ஆண் பெண் உரு உகக
முத்தலைவேல்-மூன்று சத்திகளின் உருவகம் க௫௩
முத்து-தமிழ்ச் சொல்லே சகக
முப்புரம் - மும்மல காரியம் ௩0௫
மெய்யறிவு பெறும் வகை பதினாறு உஉஅ
வடிவு - கட்புலனாகியே நிற்பது ௩கஅ
வாழ்க்கை எட்டு உஉசு

பக்கம்

வான் . ஓசையும் ஒளியும் உலவுதற்கு இடம் உ௫எ
விகுதி-விகிருதியின் திரிபு உ௳சு
விந்துவின் காரியம் ஒளியும் ஒலியும் ௫சு
வினை : ஏன்றவினை ஏறுவினைகள் ௩எ௫
வினைப் பாகுபாடும் முறையும் ௩எச
வினையொப்பின் விளக்கம் எ0
விரக்கமுல்-நாததத்துவத்தின் அடையாளம் ௲உ
வேதத்தினும் ஆகமம் சிறப்பு ௩சு
வேதம் இயற்கைப் பொருட்டெய்வங்களையே கூறும் உ௯சு
வேதம் ஒரே முதல்வன் இயல்பை அறிவுறுத்தாது உ௯சு
வேதவாதி மதம் ௫கஉ
வேதாகம வரலாறு ௩௫
வைசேடிகர் உ௩சு
வைணவம் உ௫0

அருஞ்சொற் பொருள் அகரவரிசை

—:o:—

	பக்கம்
அரற்றுதல் - வாய்விட்டுப் புலம்புதல்	௩எஉ
அறம் - அறுப்பது; அற- முதனிலை	எஅ
அறைகூவல் - போருக்கு அழைத்தல்	௩0க
ஆகமம் - அணுகுதல்	௩0
ஆப்தம்-உண்மைகூறுதல்	௩௫௩
இரிய - கெட	உஎ௪
ஈசன் - எப்பொருளையும் ஆள்வோன்	௪௫
உதரம் - கருப்பை	௩௩௫
உருத்திரன் - துன்பத்தை நீக்குபவன்	க௩
உவவு - நிறைவு	௩கக
எயிறு - முன் கடைவாய்க் கூர்ம்பல்	உ௬உ
எழில் - எழுச்சி	௪க
ஏல - பொருந்த	க௬எ
ஒல்லல் - பொறுத்தல்	௩கக
ஓம் - ஓங்காரம். அகத்தும் புறத்தும் இயற்கையாய் ஒலிக்கும் ஓசை	௫௩
கடவுள் - முனிவன்	௪க௩
கடை - இழிவு	எக
கணம் - பாரிடம்	௫௩
கதிர்த்து - ஒளிவீசி	௩௪௩
கரு - பரமாணு	க௩உ
கலா - நூல் (தமிழ்ச் சொல்)	௩௫க

	பக்கம்
குடிலை - குண்டலசை	எஉ
சகம் - உலகத்துள்ள உயிர்கள்	௩க௩
சரதம் - மெய்ம்மை	௩௫௬
சோரும் - வடியும்	எக
தத்துவம் - பொருள்	உஉ௬
தாரை - ஒழுக்கு	௩க௩
தெய்வம் - தமிழ்ச்சொல்; தேய் : முதனிலை	௩௪க
தெவிட்ட - திரள	உஎ௫
நம்பி - நம்: முதனிலையாக வரும் உயர்வுச் சொல்	உஅக
நல்குரவு - வறுமை; நல்கூர் : முதனிலை	உ௪எ
நாதன் - தலைவன்	உ௩
நிழல் - ஒளி	உ௫எ
படி - வகை	௩௬௬
பரா - மிகுதி	௩க௪
பாங்கு - உரிமை	க௩௫
பாவகம் - தோற்றம்,	க௪௫. ௪கஉ, ௪க௩
பிஞ்ஞகம் - தலைக்கோலம்	௪உ
பிரகிருதி - வேறுபாடுறுதது	உ௨௫
புராணம் - பழைய நிகழ்ச்சி	எ
புல்வாய் - ஒருவகை மான்	௪க௪
பேம் - அச்சம் (பேய்)	௫உ
பொய் - பொந்து; உள்ளீடில்லது	க௫

	பக்கம்
போற்றல் - புகழ்தல்; வணங்கல்	௪௫
போற்றி - வணக்கம்	௪௫
மதம் - கோட்பாடு	௩௫௭
மன்னுதல் - பதிதல் (மனம்)	௩௬௧
மா - தாய்	௭௪
மிகுதி - செருக்கு	௧௧௬
மிண்டர் - திட்பமுடையோர்	௩௫௮
மிளிர்தல் - பிறழ்தல்	௬௬
மெய்க்காட்டு - மெய்ம்மையைக் காட்டுதல்	௧௩௬
வாலாமை - தூயதன்மை; அழுக்கு	௭௬
விகிருதி - வேறுபாடுறுவன	௨௨௬
விடங்கம் - ஆண்மை	௩௬௮
விருகம்-மிருகம்; விலங்கு	௫௨
விளைவு-கருத்தோற்றம்	௩௩௭